

„VARÁSLATOS ÉS SÉLŐKEDV” *DAILY MAIL*

*Elárulva
és elárulva...
Segít valaki?*

Belle Lesley Pearse

NO.1 BESTSELLER SZERZŐ

Fordította

Horváth M. Zsanett

TEAM

LESLEY PEARSE

Belle

TEAM

Ulpus-ház Könyvkiadó
Budapest, 2014

A fordítás alapjául szolgáló mű:
Lesley Pearse: *Belle*

A szerzőtől az Ulpius-ház Könyvkiadónál megjelent:

Hit
Titkok
Emlékek
Utazók
Remény
Árnyak
Bíz bennem

Copyright © Lesley Pearse, 2011

All rights reserved

Hungarian translation © Horváth M. Zsanett, 2014

© Ulpius-ház Könyvkiadó, 2014

ISBN 978 963 254 861 6

*Harley McDonaldnek, legifjabb, gyönyörű unokámnak,
aki 2010. március 5-én született, valamint
Jo és Otis unokáimnak, akik ugyancsak boldog és büszke
nagymamává tettek.*

TEAM

ELSŐ FEJEZET

London, 1910

- Biztos szajha vagy. Bordélyházban élsz!

A tizenöt éves Belle hátrahőkölt a vörös hajú, szeplős fiútól, és szörnyülködve nézte. A fiú utánaszaladt az utcán, hogy visszaadja a hajszalagját, ami kiesett a hajából. Ez már önmagában különösnek számított Seven Dials zsúfolt utcáin, ahol gyakorlatilag bárki ellopna bármit. A fiú azonban elárulta, hogy Jimmy Reillynek hívják, nemrég érkezett, és Garth Franklinnek, a Rams Head tulajdonosának az unokaöccse. Elbeszélgettek egy kicsit, és Jimmy megkérdezte, hogy lehetnek-e barátok. Belle ennek nagyon megörült; megkedvelte a fiút, és úgy sejtette, hogy nagyjából egyidősek lehetnek. Ám a fiú mindent elrontott, amikor megkérdezte, hogy szeret-e kurválkodni.

— Ha palotában élnék, nem feltétlenül én lennék a királynő — válaszolt dühösen. — Igaz, hogy Annie-nél lakom, de nem vagyok szajha. Annie az anyám!

Jimmy Belle-re meredt, sárgásbarna szemében megbánás ült.

— Sajnálom, ha tévedtem. A nagybátyám azt mondta, hogy Annie bordélyt vezet, és amikor megláttalak kijönni onnan... - zavartan elhallgatott. - Nem akartalak megbántani.

Belle egyre jobban összezavarodott. Még soha senkivel

sem találkozott, aki törődne azzal, hogy talán megbántotta. Az anyja egyáltalán nem ilyen, ahogy a többi lány sem a házban.

- Semmi baj - mondta kissé bizonytalanul. - Nem tudhattad, hisz nemrég jöttél. Jól bánt veled a nagybátyád?

Jimmy vállat vont.

— Egy zsarnok — jelentette ki Belle, mert sejtette, hogy Jimmy már megismerte a nagybátyja öklét; mindenki tudta, hogy Garth Franklin indulatos ember. - Muszáj vele maradnod?

- Anyám mindig azt mondta, hogy ha történik vele valami, forduljak a nagybátyámhoz. Múlt hónapban halt meg, a nagybátyám fizette a temetést, és azt mondta, ide kell jönnöm, hogy kitanuljam a szakmát.

Belle kiérezte a fiú komor hangvételéből, hogy úgy érzi, kötelessége maradni.

— Sajnálom, ami az anyáddal történt — mondta. — Hány éves vagy?

— Majdnem tizenhét. A nagybátyám szerint bokszolnom kell, hogy megizmosodjak - felelte Jimmy pimasz vigyorral. - Anyám mindig azt mondta, hogy jobb, ha egy férfi eszes, mint izmos, de talán lehetek mindkettő.

- Csak ne kurvázz le minden lányt, különben nem éred meg, hogy megizmosodj - ugratta Belle. Kezdte megkedvelni a fiút; kedves mosolya volt, és volt benne valami szelídség, ami hiányzott a környékbeli fiúkból.

Seven Dials közel esett az Oxford Street elegáns boltjaihoz, a Shaftesbury Avenue színházaihoz, sőt még a grandiózus Trafalgar térhez is, de kifinomultságban mérföldekre lemaradt. Az összevissza tákolt nyomortanyákat és bérházakat lebontották ugyan az elmúlt húsz évben, de a Covent Garden piacával a szívében, valamint a megszámlálhatatlan szűk utcák, apró udvarok és sikátorok közt az

újabb épületek csakhamar ugyanolyan nyomorúságosakká váltak, mint a régiak. Lakói javarészt a társadalom legalsó rétegeiből kerültek ki - tolvajok, prostituáltak, koldusok, csirkefogók és gonosztevők —, mind együtt éltek a szegényekkel, akik a legalantasabb munkákat végezték: utcaseprők, csatornatisztítók és kétkezi munkások voltak. Az ilyen szürke, fagyos januári napokon, amikor mindenki szegényes rongyokba burkolózott a hideg miatt, lehangelő látvány volt.

- Legközelebb, ha megtalálom egy csinos lány hajszalagját, vigyázni fogok, hogy mit mondok neki - mondta Jimmy. - Szép a hajad, még sose láttam ilyen fényes fekete fürtöket, és a szemed is szép.

Belle elmosolyodott, mert tudta, hogy hosszú, göndör haja a legfeltűnőbb tulajdonsága. A legtöbben azt hitték, hogy éjszakára hajcsavarót tesz bele, és beolajozza, hogy fényes legyen, pedig természetesen volt ilyen — ő csak megfésülte. Kék szemét Annie-től örökölte, de Belle sejtette, hogy a haját az apjának köszönheti, mert az anyjáié halványbarna volt.

- Hát, köszönöm, Jimmy — mondta. — Ha így bókolsz a lányoknak, nagy sikert fogsz aratni errefelé.

- Odahaza, Islingtonban, ahonnan jöttem, a lányok szóba sem állnak a magamfajtaival.

Belle még alig tette ki a lábát Seven Dialsból életében, de azt tudta, hogy Islingtonban tisztos, középosztálybeli népek élnek. A fiú utolsó megjegyzéséből és abból, hogy a nagybátyja fizette az anyja temetését, úgy vélte, hogy az anyja szolgáló lehetett.

- Édesanyád szakács volt, vagy házvezetőnő? - kérdezte.

- Varrónő volt, és jól megélt belőle, amíg meg nem betegedett — felelte a fiú.

- És az apád?

Jimmy vállat vont.

- Lelépett, amikor megszülettem. Anyu szerint művész volt. Garth bácsi szerint egy szarházi. Mindegy, nem ismerem, és nem is érdekel. Anyu mindig azt mondta, hogy szerencse, hogy tud varrni.

- Különben jöhetett volna Annie-hez dolgozni? — incselkedett Belle.

Jimmy felnevetett.

- Vág az eszed, ez tetszik - mondta. - Akkor lehetünk barátok?

Belle elnézte a fiút egy ideig. Néhány centivel magasabb volt, szép vonásai voltak, és választékosán beszélt. Nem volt olyan kifinomult, mint egy úriember, de nem beszélt trágárul, londoni szlenggel fűszerezve, mint a legtöbb Seven Dials-i fiú. Belle sejtette, hogy közel állt az anyjához, aki megóvta az ivástól, erőszaktól és bűnözéstől, ami errefelé zajlott. Kedvelte a fiút, és ő is vágyott egy barátra.

- Nem bánom - mondta, és kinyújtotta a kisujját, ahogy Millie tette mindig Annie-nél, amikor barátkozni akart. — Nyújtsd ki te is a kisujjadat — mondta mosolyogva, és ahogy a fiú kisujja az övé köré tekeredett, megrázta a kezét. — Barátom, barátom, soha el nem hagyom — kántálta.

Jimmy elérzékenyülten mosolygott, amiből látszott, hogy örült annak, amit a lány mondott. - Menjünk el valahová - javasolta. - Szereted a St. Jamess Parkot?

- Még sosem jártam ott - felelte. - De ideje hazaindulnom.

Még csak reggel kilenc óra volt, és Belle azt tette, amit máskor: kiosont levegőzni, amíg a többiek aludtak a házbán.

A fiú viszont megérezhette, hogy még nem akar hazamenni, és szívesen elmenne vele, mert megfogta a kezét, belekarolt, és elindult.

- A parkban van egy tó kacsákkal, és jót fog tenni egy kis friss levegő. Nincs messze.

Belle izgatott lett. Odahaza csak a moslékosvödröt kell kiöntenie, és szenet rakni a tűzre. Nem kellett tovább unszolni, hogy Jimmyvel menjen, de azt kívánta, bárcsak a legjobb királykék pelerinjét viselné prémes kámzsával. Slamposnak érezte magát a régi szürkében.

Ahogy végigsiettek a mellékutcákon a Charing Cross Road felé, majd át a Trafalgar téren, Jimmy mesélt az anyjáról, és megneveltette Belle-t a gazdag asszonyokról szóló történetekkel, akiknek az anyja dolgozott.

— Mrs. Colefax gyakran felbosszantotta anyámat. Kövér asszony volt, olyan csípővel, mint a víziló, de mindigazzal gyanúsította anyut, hogy túl sok anyagot számol fel neki, és a maradékot félreteszi magának. Egy nap anyu nem bírta visszafogni magát, és azt mondta neki: „Mrs. Colefax, minden leleményemre szükségem van, hogy öt és fél méter kreppszaténból ruhát varrjak magának. Ami ebből marad, az még egy tücsöknek se lenne elég kabátra.”

Belle felnevetett, elképzelte a kövér asszonyt a fűzőjében, amint méretet vesznek róla.

— És erre mit válaszolt?

- „Még soha nem sértettek meg így” — utánozta Jimmy Mrs. Colefax magas, elfúló hangját. — „Jobban tenné, ha észben tartaná, hogy kivel beszél.”

Megálltak, hogy megnézzék a Trafalgar tér szökőkút] a-
it, majd továbbsiettek az úton a Mail felé.

- Hát nem lenyűgöző a palota? — kérdezte Jimmy, amikor átsétáltak az Admiralty Arch alatt, és megpillantották maguk előtt a Buckingham-palota sápadt dicsfényét a Mail túlsó végében. — Imádok eljönni Rams Headből, és szép helyekre járni. Ettől úgy érzem, többre vagyok hivatott, mint hogy a nagybátyám kifutófiúja legyek.

Egészen addig a pillanatig Belle-nek soha nem jutott eszébe, hogy a szép helyek ösztönzőleg hathatnak valakire, ám ahogy besétáltak a St. James's Parkba, és megpillantotta a dértől csillogó faágakat, bokrokat és fűvet, egyszeriben megértette, miről beszélt Jimmy. A felhőkön áthatolt a gyenge napfény, és a hattyúk, ludak és kacsák könnyedén siklottak a tó vizén. Egészen más világ volt, mint Seven Dials.

- Kalapos akarok lenni - avatta be a fiút. - Szabad időmben kalapokat rajzolok. Arról álmodom, hogy lesz egy kis boltom a Strandén, de erről még senkinek nem beszéltem.

A fiú megfogta mindkét kezét, és közelebb húzta magához. Lehelete úgy gomolygott a fagyos levegőben, mint a füst, és Belle érezte a melegét a hideg arcán.

- Anyu mindig azt mondta, hogy ha nagyon akarsz valamit, elérheted - mondta a fiú. - Csak ki kell találnod, hogyan szerezd meg.

Belle ránézett mosolygós, szeplős arcára, és azon tűnődött, vajon meg akarja-e csókolni a fiú. Még soha nem csínlát ilyesmit; nem sokat tudott a fiúkról, mivel nők között nőtt fel. Most mégis olyan különös érzés kerítette hatalmába, mintha elolvadna, ami nevetségesnek tűnt, hiszen didergett.

- Járjuk körbe a parkot, aztán tényleg haza kell mennem. Mog már biztosan keres - mondta gyorsan, mert nyugtalanította a különös érzés.

Sietősen átsétáltak a hídon a tó fölött.

- Ki az a Mog? - kérdezte a fiú.

- Gondolom, hívhatjuk cselédnek vagy házvezetőnőnek, de számomra ő sokkal több ennél - felelte Belle. - Olyan, mintha az anyám, nagynéném és nővérem lenne egy személyben. Mindig ő vigyáz rám.

Fürgén körbejárták a parkot; Jimmy közben arról beszélt,

hogy milyen szép lehet nyáron, és mesélt a könyvekről, amiket olvasott, meg az iskoláról, ahová Islingtonban járt. Semmit sem kérdezett Belle otthonáról; Belle sejtette, hogy azért, mert fél, nehogy valami rosszat mondjon.

Túl gyorsan visszaértek Seven Dialsbe, és Jimmy azt mondta, hogy az első teendője az lesz, hogy teával ébreszti a nagybátyját, majd felmossa a pincét.

- Találkozhatunk máskor is? - kérdezte nyugtalanul, mintha félne a visszautasítástól.

- Ilyenkor, reggelenként el tudok jönni otthonról - felelte Belle. - És többnyire délután négy körül is.

- Akkor várni foglak — mondta a fiú mosolyogva. - Nagyon jó volt ma veled. Örülök, hogy kiesett a hajszalagod.

TEAM

MÁSODIK FEJEZET

Belle elkedvetlenedett, ahogy nézte, amint Jimmy távolodik a Monmouth utcán. Egy órája még szabadnak és boldognak érezte magát, de tudta, hogy amint belép a házba, vissza kell térnie a házimunkához: ki kell ürítenie az éjjeli edényeket, takarítania kell, és be kell fűtenie.

Sokkal több bennük a közös, mint Jimmy gondolná. A fiúnak a lobbanékony természetű nagybátyjával kell hadakoznia, neki pedig a lobbanékony természetű anyjával. Mindketten emberek közt élnek, mégis nyilvánvaló, hogy Jimmy ugyanolyan magányos, mint ő, nincsenek vele egyidős barátai, akikkel beszélgethet.

A nap, ami sebtében előbújt, amíg a parkban voltak, ismét sötét fellegek mögé rejtőzött, és a sarki gyufaárus megjegyezte, hogy később havazni fog. Hiába nem akaródzott bemennie Belle-nek, túl hideg volt odakint ahhoz, hogy tovább időzzön az utcán.

Nem sokat tudott a Seven Dials-en túl elterülő világról. Ugyanott született, ahol felnőtt. Azt mesélték, hogy az anyja egyedül hozta világra az emeleten, berakta egy fiókba, amit régi takaróval bélelt ki, majd lement a szalonba a többi lányhoz, mintha mi sem történt volna.

Belle nagyon korán megtanulta, hogy láthatatlannak kell maradnia. Miután kinőtte a fiókot, leköltöztették a

ház alagsorába, és soha, de soha nem volt szabad fölmen-
nie az emeletre öt óra után, sem arról faggatnia az anyját,
hogymi zajlik odafönt.

A Soho téren járt hattól tízéves koráig egy kis iskolába,
ahol megtanult írni, olvasni és számolni, de mindez ha-
mar véget ért, amikor az anyja összeszólalkozott a tanárá-
val. Ettől kezdve egy sokkal nagyobb iskolába került, amit
utált, és megkönnyebbült, amikor tizennégy évesen már
nem kellett többet oda járnia. Csakhogy azóta minden nap
hosszú és örömtelen volt. Ám amikor egyszer megjegyezte
ezt, az anyja ráförmedt, és megkérdezte, hogy szeretne-e in-
kább konyhalányként vagy virágárusként dolgozni az ut-
cán, amire annyi vele egyidős lány kényszerül. Belle egyik
munkára sem vágyott: a virágáruslány lent az utcán olyan
sovány és rongyos volt, hogy úgy festett, mint akit bármi-
kor elfújhat a szél.

Annie annak sem örült, hogy Belle az utcákat járja. Belle
nem tudta, vajon azért, mert az anyja attól fél, hogy vala-
mi kalamajkába keveredik, vagy csak azt nem akarja, hogy
a lánya meghallja, hogy miket pletykálnak róla.

Egyik ritka alkalommal, amikor Annie érzélgős és be-
szédes hangulatba került, elárulta Belle-nek, hogy ő volt a
„Bárónő” kedvence, aki Belle születésekor a házat vezette.
Ha a nő nem rajong annyira Annie-ért, kidobták volna az
utcára, és előbb-utóbb a szegényházban végzi. Elmagyaráz-
ta, hogy a Bárónő az előkelő viselkedéséről kapta a becene-
vét, igazi szépség volt fiatalkorában, és magas rangú csodá-
lói voltak. Az egyik ilyen csodálója - a pletykák szerint a
királyi család tagja - vette neki ezt a házat Jake s Courtban.

Amikor Belle még kicsi volt, a Bárónő megbetegedett,
és Annie több mint egy éven át ápolta. Mielőtt meghalt,
megírta a végrendeletét, és mindenét, amiye volt, Annie-
re hagyta.

Azóta Annie vezette a házat. Felvett és kirúgott, vendéglátó volt, és kezelte a pénzt. Seven Dialsben gyakran mondták, hogy jó házat vezet, még ha kemény kézzel is.

Belle egész gyermekkorában hallotta a „bordély” szót, de nem tudta, hogy pontosan mit jelent, csak annyit tudott, hogy erről nem beszélhet az iskolában. Annie házat kuplerájnak is hívták. Evekkel ezelőtt Belle megkérdezte az anyját, hogy az mi, és Annie azt válaszolta, hogy egy olyan hely, ahová a férfiak szórakozni járnak. Annie válaszából Belle érezte, hogy jobb, ha nem kérdezősködik tovább.

Seven Dialsben bármelyik nőt vagy lányt, aki közönségesen öltözködött, ledéren vagy pajkosan viselkedett, és szeretett inni meg táncolni, nagy valószínűséggel szajhának bélyegeztek. Persze, becsmérő megjegyzésnek számított, de mivel olyan gyakran mondogatták, szinte kedveskedőnek hangzott, mint a „csibész” vagy a „boszi”. Néhány hónappal ezelőttig Belle azt hitte, hogy az anyja csupán éjszakai összejöveteleket szervez, ahol a férfiak csintalan, mulatságos lányokkal iszogatnak és táncolnak.

Nemrég azonban a trágár nótáknak és vicceknek, valamint a beszélgetésfoszlányoknak köszönhetően Belle rájött, hogy a férfiak vágynak valamire, és azért járnak olyan helyekre, mint Annie háza, hogy kielégítsék ezt a vágyat.

Ennél többet Belle nem tudott kideríteni. Sem Annie, sem Mog nem volt hajlandó beszélni a témáról, a lányok pedig túlságosan féltek Annie haragjától, hogy bármiféle titokba beavassák Belle-t.

Éjszakánként, amikor az alagsori ágyban feküdt, a multság zaja leszűrődött Belle-hez; a vidám zongorajáték, a pohárcsörömpölés, a férfiak hahotázása, a dübörgés, tánc, a dalolás — nagyon jó mókának hangzott. Belle néha azt

kívánta, bárcsak föl merne menni az emeletre, hogy beleszen az ajtón.

Ám bármennyire is szeretete volna kideríteni a teljes igazságot az anyja dolgairól, valami azt súgta neki, hogy van ennek egy sötét oldala is. Néha sírást, könnyörgést, sikoltózást hallott, és azt is nagyon jól tudta, hogy a lányok boldogtalanok. Gyakran kisírt szemmel jelentek meg a vacsoránál, és szótlánul, komoran ettek. Olykor egyik-másiknak monokli volt a szeme alatt, vagy véraláfutásos volt a karja. Még a legjobb napokon is mindig sápadtak és elgyötörtek voltak. Belle-hez sem voltak különösebben kedvesek. Mog szerint azért, mert azt hiszik, hogy Annie-nek kémkedik, és mert irigykednek rá. Belle el sem tudta képzelni, miért irigykedne rá bárki - neki sem volt jobb, mint nekik -, de sosem vonták be a beszélgetéseikbe, és azonnal elhallgattak, ha belépett a szobába.

Egyedül Millie, a legidősebb lány volt más. O rámosolygott Belle-re, és szeretett cseverészni. Igaz, Millie-nek nem volt ki mind a négy kereke, úgy csapongott, mint egy pillangó, képtelen volt értelmesen társalogni bármiről.

Valójában Mog volt Belle egyetlen barátja, és Belle sokkal inkább az anyjaként tekintett rá, mint Annie-re. Az igazi neve Mowenna Davis volt, és a walesi völgyekből jött. Belle nem tudta kimondani a nevét, amikor kicsi volt, és csak Mognak hívta, mint azóta mindenki. Egyszer azt mondta Belle-nek, hogy ha valaki most Mowennának szólítaná, nem tudná, hogy neki szóltak.

Csúnyácska, törékeny asszony volt, a harmincas évei végén; fénytelen barna haja volt és fakókék szeme - Mog tizenkét éves kora óta dolgozott a házban cselédként. Talán a csúfsága miatt kellett neki takarítani és tüzet gyújtani, fekete ruhát, fehér kötényt és főkötőt viselnie, nem pedig a lányoknak az emeleten, akik tarka szaténruhát és

hajszalagot viseltek. De a házban egyedül ő volt megbízható. Nem hisztériázott, nem vitatkozott és nem veszekedett. Békés örömmel végezte a házimunkát, Annie iránti hűsége és odaadása, és Belle iránti szeretete megingathatatlan volt.

Annie házának az ajtaja a Monmouth utcára nyílt, vagy legalábbis egy kis mellékutcára - egyedül a férfi vendégek használták ezt az ajtót, melyhez négy lépcső vezetett, és ami a hallba és a szalonba nyílt. A ház lakói a sarkon túli ajtót használták Jake's Courtban; be kellett menni egy kis udvarba, majd lemenni hat lépcsőfokon a hátsó ajtóhoz, ami az alagsorba vezetett.

Mog éppen húst szeletelt a konyhaasztalon, amikor Belle belépett a mosókonyhán keresztül. A konyha egy tágas, de alacsony szoba volt kövezett padlóval, a közepén egy jókora asztal terpeszkedett. Az egyik oldalon egy kredencben tartották a tányérokat, vele szemben pedig a tűzhely volt, fölötte kampón lógtak a serpenyők és egyéb fazekak. A tűzhely miatt mindig meleg volt idelent, de az alagsor miatt egy kicsit sötét volt a helyiség. A téli hónapokban mindig ment a gázfűtés. Több szoba is volt ezen az emeleten: mosókonyha, Belle és Mog hálósobája, raktárhelyiségek és a szenespince.

- Gyere, melegedj meg a tűznél - mondta Mog, amikor meglátta Belle-t. — Nem is értem, miért szeretsz kijárni az utcára! Én ki nem állhatom a zajt meg a lökdösődést.

Mog alig ment messzebbre a ház közvetlen közeléből, mert félt a tömegtől. Mesélte, hogy kilenc éve, amikor elment Viktória királynő temetésére, olyan szorosan vették körbe az emberek, hogy szaporábban kezdett verni a szíve, és azt hitte, ott helyben meg fog halni.

- Idebent is nagy a zaj, de itt mintha nem zavarna téged

- mondta Belle, miközben levette a pelerinjét és a sálját. Lehallatszott, hogy Sally, a legújabb lány sikoltozik az emeleten.

- Ez nem sokáig húzza — bölcsekedett Mog. — Nyughatatlan természet.

Mog ritkán tett megjegyzéseket a lányokra, és Belle bízott benne, hogy ha már ennyit mondott, talán hajlandó folytatni is.

- Hogy érted? - kérdezte, miközben a kezét melengette a tűzhely fölött.

- Azt hiszi, ő lesz itt a főnök - mondta Mog. - Egyfolytában vitatkozik, mindig előrefurakodik. A többi lány nem szereti az ilyet, ahogy előadja magát a férfiaknak.

- Hogy érted? — kérdezte Belle, és remélte, hogy nem tűnik túl átlátszónak.

Mog azonban szemmel láthatóan megmerevedett, mint aki hirtelen észbe kapott, hogy olyasmiről beszélt, amiről a gondjaira bízott lánynak nem szabad hallania.

- Ennyi elég, dolgunk van, Belle. Amint fölraktam a pörköltet, ki akarom takarítani a szalont. Ugye segítesz?

Belle tudta, hogy nincs választása, de szeretete, hogy Mog parancs helyett mindig kérést fogalmazott meg.

- Hát persze, Mog. De előbb ihatnánk egy csésze teát? - felelte. - Képzeld, megismerkedtem Garth Franklin unokaöccsével. Nagyon kedves fiú!

Teázás közben Belle mesélt Mognak Jimmyről, és arról, hogy sétálni mentek a parkba. Mindig mindenről beszámolt Mognak, mivel a nő sokkal közelebb állt hozzá, mint Annie. A legtöbb ember szemében Mog csak egy öregedő cseléd volt, Belle azonban úgy találta, hogy nagyon is halad a korrallal. Újságot olvasott, és érdekelte a politika. Támogat-
ta Keir Hardie-t, a szocialista képviselőt, meg a szüfrazset-
teket, akik a nők szavazati jogáért küzdöttek. Alig telt el

nap, hogy Mog ne mesélt volna a legutóbbi gyűlésükről, a Parlament előtti felvonulásukról, vagy arról, hogy erőszakkal etetik őket a börtönben, mert éhségstrájkot folytatnak. Gyakran mondogatta, hogy szeretne csatlakozni hozzájuk.

- Örülök, hogy találtál magadnak egy barátot - mondta Mog gyengéden. - Csali vigyázz, nehogy szemtelenkedjen veled, különben nem Garth Franklintól kell félnie! De most már ideje nekilátnunk a szalonnak.

Annie azzal dicsekedett, hogy az ő szalonja a legpompásabb Mayfairen túl, ami igaz is volt, mert vagyonokat költött olasz tükrökre, kristálycsillárokra, perzsaszőnyegre és gyönyörű bársonyfüggönyökre. De mivel minden éjjel vagy húsz férfi járt oda, és a lányok is használták, dohányoztak meg pipáztak, és kiöntötték az italukat, gyakran ki kellett takarítani.

Belle úgy vélte, jól nézhet ki a szalon esténként, de napközben ez ritkán jutott eszébe. A függönyöket sosem húzták el, az ablakokat se nyitották ki, és a nappali fényben az aranyszín tapéta piszkossárgának látszott. A liláskék függönyök is porosak és pókhálósak voltak, és megült bennük a dohány áporodott szaga. Volt valami kellemes abban, amikor lemostak egyhavi mocskot a tükrökről, és azok ismét ragyogtak, meg hogy addig porolták a szőnyeget, amíg ismét elő nem tűntek a színei. Belle szeretett együtt dolgozni Moggal, mert a nő vidám lélek volt, keményen dolgozott, és nagyra értékelte a segítségét.

Mint minden nagytakarítás alkalmával, most is azzal kezdték, hogy behúzták a szófákat és asztalokat az egyik sarokba, majd föl tekerték a perzsaszőnyeget, és együtt levitték.

A szalon majdnem az egész földszintet elfoglalta. Volt egy kis helyiség a kalapoknak és kabátoknak a bejárat mellett,

ahol Mog ajtót nyitott, ha megszólalt a csöngő. A három emeletre vezető lépcső mögött volt az L alakú iroda, ami egyben Annie szobája is volt. Ugyanitt, egy ajtó mögött volt az alagsorba vezető lépcső. Mog gyakran mondogatta, mennyire szerencsés a ház elrendezése. Belle szerint ezt úgy értette, hogy ő sosem látta, kik jártak a házba, a férfiak pedig sosem látták, hogyan élnek idebent.

Volt egy fürdőszoba is a földszinten. Két éve építették; azelőtt mindenki a kinti vécét használta.

Belle-t bosszantotta, hogy a lányok alig használták a fürdőszobát, helyette a szobájukban lévő éjjeliedényt használták. Úgy gondolta, hogy ha ő képes arra, hogy egy viharos, hideg éjszakán kimenjen a kinti vécére ahelyett, hogy az ágya alatti éjjeliedényt használná, akkor a lányok igazán lemehetnek a lépcsőn a házban.

Mog azonban soha nem állt mellé, amikor morgolózott az éjjeliedények miatt. Csak vállat vont, és azt mondta, hogy a lányoknak talán csak nincs idejük kimenni. Belle ezt nem tudta elképzelni; hiszen ha a szalonban szórakoztatják a férfiakat, akkor sokkal tovább tart fölmenni az emeleti szobába, és az éjjeliedénybe pisilni, mint a szalon melletti fürdőszobát használni.

Dermesztő hideg volt, amikor föllógatták a szőnyeget a szárítókötélre a hátsó udvaron, a fagyos levegőben a lélegzetük olyan volt, mint a füst. Ám amint elkezdtek porolni a bambuszütőkkel, hamarosan kimelegedtek.

- Idekint hagyjuk, amíg meg nem szárad a padló - mondta Mog, miután befejezték, és mindkettejüket beleperte a szürke por.

Belle csak akkor találkozott az anyjával, amikor visszamentek az emeletre. Mint minden reggel, Annie most is

sötétkék bársonyköntösét viselte a hálóinge fölött, a hajcsavaróira pedig egy csipkés főkötőt húzott.

Mog és Annie nagyjából egyidősek voltak, mindketten a harmincas éveik végén jártak, és fiatalkorukban létrejött kettejük közt egyfajta szövetség, mert nagyjából egy időben kerültek a házba még a Bárónő idejében. Belle gyakran eltűnődött, vajon Mog miért nem mondta soha, hogy összebarátkoztak, igaz, Annie nem egy melegszívű ember, ezért talán sosem volt szüksége barátokra.

Felöltözve és kisminkelve Annie még mindig gyönyörű volt. Karcsú dereka volt, kemény, formás feneke és előkelő tartása. Ám köntösben a bőre szürkésnek látszott, az ajka vékony volt és színtelen, a szeme pedig fénytelen. Még a jó alakja is eltűnt, ha nem viselt fűzőt. Amikor a lányokkal gonoszkodott, látszott, hogy ki nem állhatja, hogy öregszik, miközben ők még mindig életük virágjában vannak.

- Szervusz, anyu! - mondta Belle letérdelve, mivel éppen a padlót mosta. — Alaposan kitakarítunk, aminek már ideje, mivel nagy a mocsok.

- Kint hagyjuk a szőnyeget, amíg be nem fejezzük - tette hozzá Mog.

-A lányoknak is szólhatnátok, hogy takarítsanak ki - mordult rá Annie Mogra. — Olyan a szobájuk, mint egy patkányfészek, csak az ágyat vetik be. Márpedig az nem elég.

- Rontja az üzletet - értett egyet Mog. - Nincs értelme kicsinosítani a szalont, ha azután egy szemétdombra viszik fel a férfiakat.

Belle az anyját nézte, miközben Mog beszélt, és látta, hogy Annie-nek elkerekedik a szeme a soktól Mog megjegyzése hallatán, hogy „egy szemétdombra viszik fel a férfiakat”. Mog is észrevette a reakcióját, elsápadt, és ahogy Belle egyikükről a másikra pillantott, megértette, az anyja

nem akarta, Hogy megtudja: a férfiak fölmennek a lányok szobájába.

Belle már rég megtanulta, hogy ha nem akar összeütkezésbe kerülni az anyjával, jobb, ha úgy tesz, mintha túl ostoba lenne ahhoz, hogy megértse, miről beszélnek körülötte.

— Kitakaríthatom a lányok szobáját — ajánlkozott. — Mindennap megcsinálok egyet, és őket is ráveszem, hogy segítsenek.

- Hadd csinálja - mondta Mog. — Szereti elfoglalni magát valamivel.

Annie néhány pillanatig csak állt, és szótlanul nézte őket. Belle szerint azon töprengett, hogyan kezelje a kiszivárgott információt.

- Jó ötlet. Ma el is kezdheti Millie szobájával, mert az a legrosszabb. De nem hinném, hogy Millie valami nagy segítség lesz, semmivel sem képes elég hosszú ideig foglalkozni.

Fél egyre a szalon ragyogott és frissen illatozott, Belle pedig fölkerekedett, hogy kitakarítsa Millie szobáját a ház legfelső emeletén. Millie elment hazulról Sallyvel, a többi lány pedig az egyik lenti szobában volt. Belle ebédre egy hatalmas tányér levest evett, amit szirupos torta követett, és a nagytakarítás gondolata már egyáltalán nem vonzotta. Mivel azonban éppen elkezdett havazni, nem tudott elmenni otthonról, és Millie szobája volt a legmelegebb a házban, mert az összes kandalló melege fölfelé áramlott.

Millie különleges szerepet töltött be a házban. Habár sokkal idősebb volt, mint a többi lány, huszonnyolc körüli, még mindig feltűnően bájos volt: selymes, hosszú szőke haja volt, nagy, kék szeme és puha, gyermeki ajka. Mivel lassú volt a felfogása, mindenki a védelmébe vette: talán

éppen gyermeki, naiv természetének köszönhette, hogy mindenki törődött vele.

Ráadásul Millie volt az egyetlen lány, áld. még a Bárnő idejéből maradt a házban. Belle érezte, hogy Annie és Mog csak azért viseli el a lustaságát, mert közös a múltjuk. Azt is gyakran mondogatták, hogy kedvessége miatt rendkívül népszerű a férfiak körében.

Belle is nagyon szerette Millie-t. Kedvelte vidám, barátságos természetét, szelídségét és nagylelkűségét. Millie gyakran kedveskedett apróságokkal Belle-nek - néhány gyöngyszemmel, hajszalaggal, vagy egy kis csokoládéval —, és szorosan magához ölelte, ha szomorkodott.

Millie szobája híven tükrözte lakója gyermeki természetét. Kivágta a csokoládésdobozokról a kiscicák és kiskutyák képét, és a falra ragasztotta. Az egyik szék támlájára rózsaszín szalaggal rákötött egy csipkés napernyőt, alá pedig babákat ültetett. Némelyik rongybaba tarkabarka pamutruhában volt, úgy néztek ki, mintha ő maga varrta volna. De volt ott néhány meglehetősen szép porcelánbaba is, hullámos szőke hajjal, rózsaszín szaténruhában.

Ahogy Belle körülnézett, látta, hogy Millie-nek tízszer annyi holmija van, mint a többi lánynak: porcelán csebecsék, ezüst hajkefék, egy fa játékvonat, egy kakukkos óra, ami nem működik, és rengeteg szalaggal szegélyezett vánkosa.

Belle munkához látott: először bevetette a hatalmas réz-ágyat, majd letakarta egy lepedővel, mielőtt rápakolt annyi bútort és egyéb tárgyat, amennyit csak lehetett.

A padlón vastagon állt a por, és csak egyetlen kicsi szőnyeg volt, amit ki lehetett rázni az ablakból. Ezután Belle kitakarította a tűzhelyet, felsöpört, majd felmosott, begyűjtött a kandallóba, hogy gyorsabban megszáradjon a padló.

Egy órával később már majdnem készen is volt, a

polcokat letörölgette, a tükrök és ablakok ragyogtak, és Millie összes holmija visszakerült a helyére.

Már besötétedett, de még mindig erősen havazott. Amikor Belle kinézett az ablakon Jakes Courtra, látta, hogy a hó teljesen átváltoztatta a helyet. Seven Dials arról volt híres, hogy itt volt Londonban a legtöbb bordély, kártyabarlang, kocsmá és ivó. Mivel a Covent Garden piacán a nap az éjszaka közepén kezdődött, amikor az iszákosok és szerencsejátékosok még hazafelé botorkáltak, sosem volt nyugalom odalent. Gyakran lehetett hallani, hogy a nyomornegyedek hamarosan eltűnnek Londonból, és valóban kitakarítottak néhány területet, ám a kormányban senki sem vette számításba, hogy hová fognak menni a lerombolt nyomortanyák lakói. Jelenleg ide jöttek, ahol menedékre leltek a több száz elkeseredett férfi, asszony és gyerek közt az udvarokon, búzós síkátorokban és szűk, tekergőző utcákon. Még Belle is mocskosnak, bűdösnek és zajosnak találta, pedig ő sem ismert ennél jobb helyet, de meg tudta érteni, hogy rémisztőnek találják, akik véletlenül vetődnek ide, mikor az egyik szomszédos, elegáns utcáról rossz irányba kanyarodnak.

Most viszont, a gázlámpák sárga fényében Jakes Court elvarázsolt és gyönyörű helynek tűnt a vastag hódunyhá alatt. Üres is volt, ami felettébb szokatlannak számított, és Belle sejtette, hogy aznap nagyon csendes esték lesz.

A szoba már fölmelegedett, és az elhúzott függönyök, meg a tűz és a gázlámpák fénye olyan otthonossá tették, hogy Belle nem tudott ellenállni, és ledőlt az ágyra pihenni. Arra számított, hogy Millie bármelyik pillanatban beléphet, és odalesz a boldogságtól, hogy ilyen szépen kitakarították a szobáját.

Érezte, hogy elálmosodik, föl akart kelni, hogy lemenjen a földszintre, de túl meleg volt, és túl kényelmesen érezte magát.

Lépések zajára riadt. Fogalma sem volt, mennyi az idő, de a tűz már majdnem kialudt, amiből arra következtetett, hogy időközben leszállt az éj, ő pedig jó ideje alhatott már. Görcsbe rándult a gyomra, mert Annie egyik legszigorúbb szabálya az volt, hogy nem jöhet föl az emeletre este öt óra után. Belle sosem feledte a verést, amit hatévesen kapott, amikor egyszer nem fogadott szót.

Rémülten fölpattant, kisimította a takarót, és bemászott az ágy alá. Odalent elhatározta, hogy ha Millie-t egyedül találja, elmagyarázza neki, hogyan került oda, és megkéri, hogy segítsen leszökni a konyhába anélkül, hogy bárki észrevenné.

Ám a terve füstbe ment, amikor Millie egy férfi társaságában lépett be a szobába. Millie fölcsavarta a gázlámpát, és néhány gyertyát is meggyújtott. Az ágy alól Belle csak Millie halványkék, csipkeszegélyes ruhájának az alját látta, valamint a férfi sötétbarna nadrágját és oldalgombolós csizmáját.

- Miért tagadtattad le magad múlt héten, amikor kerestelek? — kérdezte a férfi. Rekedtes hangja dühösnek hangzott.

- Nem voltam itt — felelte Millie. - Szabadnapom volt, a nagynénémet látogattam meg.

- Hát, ma kifizettem az egész éjszakát - mondta a férfi.

Belle mélyen megdöbbent azon, hogy a férfi fizetett azért, hogy Millie szobájában lehessen. Ám a gyomra ismét görcsbe rándult, amikor megértette, hogy eszerint csapdába került. Most hogy fog innen kijutni? Nem maradhat itt, de nem is mászhat ki az ágy alól, hogy elnézést kérjen a zavarásért, és távozzon.

- Az egész éjszakát - ismételte Millie, és úgy tűnt, ugyanúgy taszítja a gondolat, mint Belle-t.

Ekkor néma csönd lett, és Belle sejtette, hogy csókolóznak, mivel nagyon közel voltak egymáshoz. Hallotta

a lihegést és a ruhák susogását, és Millie ruháját egyszer csak lehajították a padlóra, alig néhány centire Belle-től. Lehullt az alsószoknya, majd a férfi csizmája és nadrágja is, és Belle végre felfogta, hogy mi az a szajha. A férfiak fizetnek a szajháknak, hogy azt tehessék velük, amit a feleségükkel csinálnak, ha gyereket akarnak. Nem is értette, hogy nem jött rá korábban. Ám most, hogy megértette, elborzasztotta, hogy Jimmy és más emberek, akiket ismer, azt képzelik, hagyná, hogy a férfiak vele is ezt műveljék.

Millie már egy szál ingben, harisnyában és fehér csipkés alsóban volt. A férfi levette a zakóját is a nadrágjával és a cipőjével együtt, de magán hagyta az ingét, ami leért majdnem a térdéig, és kilátszott alóla szőrös, izmos lába.

- Előbb hadd tegyek egy kis szemet a tűzre, már majdnem kialudt - mondta Millie hirtelen. Ahogy előrehajolt, hogy a lapáttal a szenesvödörbe nyúljon, Belle arra gondolt, hogy megpróbál jelezni neki, hogy távolítsa el a férfit a szobából, ám mielőtt megpróbálhatta volna, a férfi hátulról megragadta Millie derekát, és olyan durván cibálta le az alsóját, hogy elszakadt.

Belle annyira megdöbbent, hogy szinte megállt a szívverése. Az ágy alól csak deréktól lefelé látta őket, de még ez is túl sok volt. Nem akarta látni Millie vaskos, hurkás combját és fenekét, sem azt, ahogy a férfi kényszeríti, hogy előrehajoljon, hogy belenyomhassa a farkát. Belle eddig csak néhány farkat látott életében, és mind kisfiúké volt, akiket az anyjuk az utcai csap alatt mosdatott le. De ezé a férfié legalább tizennyolc-húsz centis volt, és olyan merev, mint egy bot. Millie a kandallónak támaszkodott, és Belle látta a fehér ujjain, hogy a férfi fájdalmat okoz neki.

- Így már jobb, aranyom - lihegte a férfi, miközben erőteljesen döfködte a lányt. - Ezt szereted, nem igaz?

Belle behunyta a szemét, hogy ne kelljen látnia, de

hallotta, amint Millie azt feleli, hogy mindennél jobban szereti a világon. Ez nyilvánvaló hazugság volt, mert amikor Belle ismét kinyitotta a szemét, profilból látta Millie fájdalomtól eltorzult arcát.

Belle ekkor megértette, hogy a lányok miért olyan rosszkedvűek és csüggedtek. Eddig nem értette, mert a mulatságok olyan pompásnak tűntek. De nyilván nem sokáig szórakozhattak a szalonban. Bevonszolták őket a szobájukba, és végül ilyen megpróbáltatásoknak tették ki őket.

Ahogy a férfi Millie fölé hajolt, Belle az ő arcát is megpillantotta. Sötét volt a haja, a halántékán őszült, és sűrű katonai bajusza volt. Előreugró orra enyhén ívelt volt. Belle harminckettőnek saccolta, habár nehezen tudta megállapítani a férfiak korát.

A pár ekkor lefeküdt az ágyra, és az ágyrugók alig pár centire Belle fejétől nyikorogtak. A mocskos szavak, amiket a férfi Millie-nek mondott, iszonyatosak voltak. Ami pedig még rosszabb, Belle jól látta a tükörképüket a kandalló fölötti tükörben. Az arcukat nem látta, csak nyaktól lefelé a térdükig. A férfinak szőrös, csontos ülepe volt, és Millie térdét fogta, mintha szét akarná feszíteni, hogy még mélyebbre hatolhasson a lányba.

Így ment tovább megállás nélkül, az egymásnak csapódó hús csattogása, a nyikorgó rugók, hörgés, káromkodás és zihálás. Időnként Millie fájdalmasan felkiáltott — egyszer még könyörgött is, hogy hagyja abba -, ám a férfi kellehetetlenül folytatta.

Belle rádöbbsent, hogy ezt hívják baszásnak. Mindennap hallotta ezt a szót az utcán, többnyire káromkodás volt - néhány férfi minden mondatban használta -, de hallotta férfiakkal és nőkkel kapcsolatban is, és most megértette, hogy ez az igazi jelentése.

Utálta nézni, és legszívesebben kimenekült volna az ágy

alól. Tudta azonban, hogy ha így tesz, keservesen megbünteti a férfit, is, és Annie is. Azon is eltöprengett, hogy vajon Mognak miért nem tűnt fel a hiánya, és miért nem keresi.

Amikor már kezdte azt hinni, hogy Millie kínszenvedése sosem ér véget, a férfi hirtelen érkezett valamiféle csúcsponthoz, mert eszeveszetten kapkodta a levegőt, és egyre gyorsabban mozgott. Végül hirtelen abbahagyta, lemászott Millie-ről, és mellézuhan az ágyba.

— Hát nem nagyszerű? - kérdezte.

- Dehogynem, drágám - felelte Millie olyan vékony és halk hangon, hogy alig lehetett hallani.

- Akkor elég ebből a tétovázásból - mondta. - Holnap reggel eljössz velem Kentbe?

— Nem mehetek — mondta a lány elhaló hangon. — Annie nem enged, szüksége van rám.

- Marhaság! Szajhákat bárhol találhat, nálad sokkal fiatalabbakat. És miért hazudtál nekem a múlt hétről?

A férfi hangja, ami eddig sem volt gyengéd, most kimondottan fenyegetőnek hangzott.

— Nem hazudtam - felelte a lány.

- De igen. Sosincs szabadnapod, és nincs is nagynénéd. Szándékosan kerültél engem, amikor legutóbb idejöttem. Sosem akartál velem jönni, hogy együtt éljünk.

Millie tagadta. Az éles csattanásból és a kiáltásból ítélve a férfi megütötte.

— Most megtudod, mi történik, ha hazudsz nekem! - csattant fel a férfi.

— Hát éppen ezért kerültelek! — kiáltott fel Millie. — Miért bántasz, ha azt mondom, hogy velem akarsz élni?

- Egy szajhának igazán nem kéne csodálkoznia ezen - mondta, mintha meglepné Millie tiltakozása. - Különben is odavagy értem.

Millie ekkor leugrott az ágyról, és Belle látta, hogy csak

a kis csipkés alsóingét viseli, nagy, puha keble hullámszik, és dús szeméremszőrzete kilátszik alul.

- Egyáltalán nem élvezem. Csak eljátszom, mert ez a dolgom - mondta dacosan.

Belle ösztönösen tudta, a férfi nem örül az efféle kijelentéseknek, és hogy Millie veszélybe kerülhet. Azt kívánta, bárcsak Millie kimenekülne az ajtón, amíg megteheti.

Ám mielőtt a lány egyáltalán gondolni tudott volna a menekülésre, a férfi megragadta, és visszarántotta az ágyba.

- Te ribanc! — mordult fel. — Elhúztad előttem a mézesmadzagot, és hazugságokkal etettél. Én már mindent elterveztem, erre azt mondd, hogy csak megjátszottad?!

- A lányoknak kedvesnek kell lenniük a kuncsaftokhoz - válaszolta Millie.

A férfi ismét megütötte, Millie ezúttal fájdalmasan felsikoltott, és könyörögni kezdett, hogy engedje el.

- Elengedlek, ne félj — felelte a férfi. — Mehetsz egyenesen a pokolba, ahová tartozol!

Eszelős beszédéből Belle tudta, hogy meg fogja ölni Millie-t. Annyira szeretett volna bátran viselkedni, kimászni az ágy alól, és fejbe verni az éjjeliedénnyel, mielőtt szól Annie-nek, hogy mi történik. Mégis, mozdulatlanra dermedt félelmében, és képtelen volt bármit is tenni.

- Kérlek, ne! - könyörgött Millie, és mocorgás zaja hallatszott, mintha próbálna menekülni a férfi szorításából.

Ám a zaj lassan elült, és mivel Belle nehéz légzést hallott, kezdte azt hinni, hogy a félelme alaptalan volt, mert a férfi megint csókolózik Millie-vel.

- Így már jobb - mondta a férfi halkán, amikor abbamaradt a küzdelem. - Add csak fel. Pont így szeretem.

Belle ijedten még mélyebbre húzódott az ágy alá, hogy többé ne is lássa őket a tükörben. Ám abból, ahogy a férfi beszélt, arra következtetett, hogy a gonoszkodásnak vége,

és ismét közöszlenni fog Millie-vei. Belle arra gondolt, hogy megvárja, amíg újra kezdődnek a puffanó, csattogó hangok, és majd akkor kimászik az ágy alól, és az ajtóhoz rohan.

Eltelt egy kis idő, és nem volt puffanás, csak nehéz légzés, ezért az ágy széléhez kúszott, hogy megleshesse a tükrképüket. Olyan iszonyatos látvány tárult a szeme elé, hogy kis híján felsikoltott.

A férfi az ágyon térdelt, most már anyaszült meztelenül, és Millie arcához dörgölte a farkát. Millie állt előreugrott, feltárva fehér nyakát, de egyáltalán nem reagált arra, amit a férfi művelt vele. A szeme szinte kiugrott a szemgödréből, és mintha sikoltott volna, de nem adott ki hangot, csak nyitva volt a szája.

Belle annyira aggódott Millie-ért, hogy teljesen megfedkezett a saját rettegéséről. Halkan elfordult az ágy alatt az ajtó felé, kimászott az ágy széléhez, majd, továbbra is a férfi látóterén kívül, minden erejét összeszedte, hogy elérje az ajtót.

Egyetlen gyors mozdulattal talpra ugrott, és az ajtónál termett. Még hallotta, hogy a férfi felmordul, de addigra már kinyitotta az ajtót, és lerohant a lépcsőn, kettesével szedve a lépcsőfokokat.

- Egy férfi bántja Millie-t! Segítség! — kiáltotta, ahogy leért az utolsó lépcsőfordulóra, és meglátta Annie-t kilépni az irodájából.

Egyetlen rövid pillanatig az anyjának olyan dühös volt az arckifejezése, hogy Belle azt hitte, mindjárt pofon csapja. Ám az anyja egyetlen szó nélkül a szalon felé indult.

- Jacob! - kiáltotta. — Gyere velem, nézzük meg Millie-t.

A kopasz, tagbaszakadt férfi új volt a házban, Belle eddig csak egyszer látta itt, úgy két hete, amikor a csapot szerelte a mosókonyhában. Mog mesélte, hogy különféle ház körüli

munkákat végez, és egyben gondoskodik róla, hogy esténként ne legyen verekedés az emeleten. Ma este nagyon elegánsan festett sötétzöld zakójában. Azonnal engedelmeskedett Annie-nek, és fölrohant a lépcsőn.

Annie utána indult, de megállt, lenézett Belle-re, és az alagsori ajtóra mutatott.

— Lefelé, és ott is maradsz. Veled majd később számolok- csattant fel.

Belle a konyhaasztalnál ült, fejét a kezébe temette, és azt kívánta, bárcsak Mog is lejönné, mert tudta, hogy ő sokkal könnyebben meg tudná magyarázni a történeteket.

A konyhai óra szerint tíz perccel múlt tíz. Ügy tűnik, sokkal tovább aludt Millie szobájában, mint hitte. Azt azonban sehogy sem értette, hogy miért nem ébresztették fel a lányok, amikor elkezdtek készülődni az estéhez, vagy hogy Mog miért nem jött fel utána az emeletre, amikor nem tért vissza takarítás után. Mog olyan volt, mint egy tyúkanyó; tajtékzott, ha Belle akár csak egy órára is eltűnt, és hatkor mindig együtt teáztak, mielőtt Mog fölment az emeletre, hogy előkészüljön az estére.

Belle estéi többnyire halálosan unalmasan teltek, mert mindig egyedül maradt. Miután elmosogatta a teáskészletet, elolvasta az újságot, amit valamelyik férfi hagyott az emeleten előző este. Ha pedig nem volt olvasnivalója, akkor varrt vagy kötött. De fél kilencre többnyire már ágyban feküdt, mert addigra megunt a saját társaságát. Ma este azonban nemcsak magányos volt, hanem rettegett is. Nem is saját maga miatt, habár félt Annie büntetésétől, hanem Millie miatt. Tisztán látta maga előtt az arcát, a néma sikolyt, hátrahanyatlott fejét, kidülledt szemeit. Vajon a férfi megölte?

Nem hallott hangokat a szalonból, így talán senki sem volt itt Jacobon kívül, amikor lejött a lépcsőn. A hó miatt ez nem is számított különösnek, de eltűnődött, vajon merre járhat Mog és a többi lány. Millie-n kívül még hét másik lány lakott a házban, de még ha a szobájukban lennének is, férfival vagy egyedül, csak kikukucskálnának, amikor Annie és Jacob fölrohan a lépcsőn.

Am a Millie iránti aggodalmán és az est lehetséges következményein túl még ott volt a döbbenet és undor, amit a feje fölött zajló dolgok keltettek benne. Hogy is lehetett olyan ostoba, hogy nem tudta, mi történik a házban, amelyben él?

Hogy fog ezek után emelt fővel végigmenni az utcán? Hogyan barátkozhatna Jimmyvel anélkül, hogy azon tűnődne, vajon nem ugyanezt akarja-e tenni vele is a fiú? Nem csoda, hogy Mog azt mondta, hogy jobb, ha nem hagyja, hogy szemtelenkedjen vele!

Belle hangos kiáltozást hallott hátulról, majd dörömbölést és csörömpölést, mintha valaki felrúgta volna a szemeteskukákat. Beszaladt a mosókonyhába, a hátsó ajtó felé. Nem nyitotta ki, hogy kimenjen, mert tudta, hogy már így is éppen elég nagy bajba keveredett, csak kinézett az ajtó melletti ablakon.

Semmit sem látott, csak a régi ládákat és dobozokat borító havat, és még mindig sűrű pelyhekben hullt a hó, amit a szél szanaszét hordott.

- Belle!

Belle gyorsan megpördült az anyja hangja hallatán. Annie lejött a konyhába, és az asztal mellett állt csípőre tett kézzel.

- Sajnálom, anyu, elaludtam Millie szobájában. Nem akartam odafönt lenni.

Annie mindig feketét viselt esténként. Hosszú ujjú selyemruháján széles, díszes ezüsthímzés futott végig a vállai tói a dekoltázs alá. Ezüst haj tűkkel rögzítette a haját, és a gyémánt fülönfüggőkkel igazi királynőnek nézett ki.

- Gyere velem. Szeretném, ha elmondanád, hogy pontosan mit láttál - hadarta az anyja.

Belle nagyon furcsállta, hogy kiabálás és vádaskodás helyett Annie megfogta a kezét és bevezette Belle-t saját kis szobájába. Megvetette az ágyat, és intett Belle-nek, hogy vetközzön le, vegye föl a hálóingét, és feküdjön le. Még segített is Belle-nek kigombolni a ruháját hátul, és föladta rá a hálóinget. Miután betakargatta a lányát, leült mellé az ágyra.

- Most pedig mondd el - követelte.

Belle elmagyarázta, mit keresett odabent, amikor Millie belépett a férfival, és hogy félelmében az ágy alá bújt. Nem tudta, hogyan írja le Annie-nek, amit csináltak, ezért csak azt mondta, hogy csókolóztak és ölelkeztek. Annie türelmetlenül legyintett, és megkérdezte, miket mondott a férfi Millie-nek.

Belle mindent elismételt, amire csak emlékezett, azt is elmondta, hogy a férfi megütötte Millie-t, aztán néma csönd lett, és kinézett az ágy alól.

- Az izéje... - Belle elhallgatott és a hasára mutatott. — A kezében volt, Millie arcánál. Millie nem mozdult, és én ekkor rohantam ki. Millie jól van?

- Halott - mondta Annie kurtán. - Úgy tűnik, megfojtotta.

Belle rémülten meredt az anyjára. Igaz, hogy eltűnődött, vajon megölte-e a férfi Millie-t, de más volt tudni, hogy

valóban megtörtént. Úgy érezte, felrobban a feje a sokk-
tól, mert ez volt a lehető legszörnyűbb dolog.

- Nem, nem halhatott meg — Belle hangja suttogássá
halkult. - Bántotta, de nyilván nem ölte meg.

- Belle, pontosan tudod, hogy nem mondanám, ha nem
így lenne — mondta Annie szemrehányóan. — De most
nincs sok időnk. A rendőrség hamarosan itt lesz, már el-
küldtem értük Jacobot. El kell felejtened, hogy ott jártál
abban a szobában, Belle!

Belle nem értette, és kifejezéstelenül bámult az anyjára.

- Nézd, azt mondom majd nekik, hogy én találtam rá
Millie-re. Azt fogom mondani, hogy fölmentem a szobá-
jába, mert hallottam, hogy valaki kimászik az ablakon -
magyarázta Annie. - Tudod, nem akarom, hogy téged val-
lassanak. Úgyhogy azt fogom mondani nekik, hogy te már
idelent aludtál. És ha mégis beszélni akarnak veled, neked
is ezt kell mondanod. Fél kilenckor lefeküdtél idelent, és
csak nemrég ébredtél, mert valami zajt hallottál kintről.
Képes vagy rá?

Belle bólintott. Olyan ritkán beszélt vele az anyja gyen-
gében és kedvesen, hogy bármit megtett volna neki, amit
csak kért. Persze nem értette, hogy miért nem mondhat-
ja el az igazat, de sejtette, hogy ennek is megvan az oka.

- Jó kislány - Annie átkarolta Belle vállát, és megszo-
rította. - Tudom, hogy sokkot kaptál, olyasmiket láttál,
amiktől próbáltalak megóvni. De ha elmondod a rend-
őrségnek, hogy ott jártál abban a szobában, és láttad, mi
történt, a legrosszabb rémálmod válna valóra. Meg kel-
lene jelenned szemtanúként egy férfi tárgyalásán, és fag-
gatnának. Mindenféle gonosz dolgokat vágnának hozzád.
Belekerülnél az újságokba. És veszélyben forogna az éle-
ted a férfi miatt, aki ezt tette Millie-vel. Márpedig ezt nem
hagyhatom.

Belle szigorú büntetésre számított, ám ehelyett az anyja meg akarta óvni, és ettől egy kicsit jobban érezte magát.

- Hol van Mog? — kérdezte.

- Elengedtem, hogy meglátogassa a barátját az Endell utcában, mivel ma csöndes estére számítottam a hó miatt

- mondta Annie, és lebiggyesztette az ajkát. - Jobb is így.

Hamarosan hazaér. Csak ne feledd, hogy neki is ugyanezt mondd.

Belle bólintott.

- De ha a rendőrség elfogja a férfit, ő elárulhatja, hogy ott voltam a szobában — suttogetta.

- Nem fogják elfogni, mert azt mondom nekik, hogy nem ismerem - mondta Anne. - De emiatt ne aggódj.

Csak Jacob és én tudjuk, hogy fönt jártál, és Jacob nem fogja elárulni senkinek.

- De ha a rendőrök nem kapják el, nem fogják megbüntetni Millie meggyilkolásáért - mondta Belle.

- Megkapja a büntetését, emiatt ne aggódj - mondta Annie szenvedélyesen.

HARMADIK FEJEZET

Belle még mindig ébren volt, amikor meghallotta Mog jellegzetes lépteit a lépcsőn. Nehezen hajlította a térdét, és lassan járt.

— Mog! — Belle hangosan suttogott, mivel nem tudta, vajon itt van-e még a rendőrség. Korábban már hallotta őket zajongani, és felkészült, hogy bármelyik pillanatban lejöhetnek hozzá. — Bejönnél?

— Jaj, csibém, micsoda felfordulás! - mondta Mog, amikor belépett a szobájába. Belle szobájában nem volt gázvilágítás, ezért fogta a gyufát, és meggyújtott egy gyertyát. - Anyád mondta, mi történt este. A rendőrök épp akkor mentek el, amikor visszaértem. Képzeld csak, Millie-t megölték! A lányok halálra rémültek, lefogadom, hogy némelyik meg fog lógni holnap. De én mondtam nekik, hogy ez a hely biztonságosabb, mint bármelyik másik, a villám sem csap kétszer ugyanabba a házba.

Mog higgadtsága teljesen várható volt; soha semmi nem izgatta fel.

— Szegény Millie! — folytatta, és megcsillant a szemében egy könnycsepp. — Olyan édes, kedves lélek volt, nem helyes, hogy így elbántak vele.

Leült Belle ágya szélére, és hátrasimította a haját az arcából.

- Te jól vagy, kedves? Biztos borzasztóan felzaklatott a dolog.

- Addig nem is tudtam semmiről, amíg anyu le nem jött egy rendőrrel - hazudta Belle.

Mog rámeredt.

- Ugyan már! Olyan a füled, mint a denevéré! Nem is hallottad a fickót lemászni a csatornán a hátsó udvarra?

- Hát, valamit hallottam - ismerte el Belle. - De azt hittem, csak a macskák matatnak a kukákban.

Mog néhány pillanatig szótlanul ült az ágyon, a gyertyafényben az arca sokkal fiatalabbnak, a vonásai pedig lágyabbnak tűntek.

- Még mindig Millie szobájában voltál, amikor elmentem. Mikor jöttél le? - kérdezte végül.

Belle megrázta a fejét.

- Nem is tudom, nem figyeltem az órát. Nem volt még késő, a ház csöndes volt.

- Annie elengedte a lányokat a varietébe a hó miatt. Csak Millie-t és Dollyt tartotta itthon. Én még itt voltam, és a lányok akkora zajt csaptak, hogy attól még a holtak is felébrednének, olyan izgatottak voltak. Furcsa, hogy nem is hallottad, és nem jöttél le.

Belle egyre kényelmetlenebbül érezte magát. Mog tudta, hogy hazudik, ő mindig megérezte az ilyet.

- Elaludtál odafönt, nem igaz? - kérdezte Mog aggodalmasan. — Föl akartam menni érted, de féltem, hogy az anyád ellátja a bajodat, ha megtudja, hogy még mindig fönt voltál. Gondoltam, biztos lejössz később, ha már minden elcsöndesedett.

Belle érezte, hogy nem tudja tovább visszatartani a könnyeit. Sosem tudta biztosan, hogy az anyja hogyan érez iránta, ám abból, ahogy Mog beszélt vele és ránézett, mindig is tudta, hogy az ő szeretete erős és rendíthetetlen.

Nehéz volt hazudni neki, hiába volt Annie-nek jó oka arra, hogy ragaszkodjon hozzá.

Mognak hirtelen tágra nyílt a szeme az iszonyattól.

- Láttad mi történt! - kiáltott fel, és a szájára csapta a tenyerét. - Jaj, édes Jézus! És anyád azt mondta, hogy ne szólj semmit?

- Ne — mondta Belle gyengén. Annyira szeretne volna kiönteni a szívét, kisírni magát, és hagyni, hogy Mog magához ölelje, amíg el nem múlik a félelme. Ám ha Annie kiadott egy parancsot, mindenkinek engedelmeskednie kellett. - Csak fogadd el, hogy aludtam.

Mog megfogta Belle kezét, és parányi, máskor csillogó szeme most hideg és komoly volt.

- Semmi jó nem származik abból, ha hazudnak egy gyilkosságról - mondta. - Holnap ezt meg is mondom Annie-nek, nem érdekel, mekkora hűhót fog csapni. Nemcsak helytelen hagyni, hogy egy gyilkos megússzon egy gyilkosságot, de egy nő igazán tudhatná, hogy ha egy fiatal lány nem beszélhet az ilyesmiről, akkor rémálmai lesznek. De megértem, hogy megígérted anyádnak, és ma este nem fogom erőltetni, hogy megszegd az ígéreted.

Belle úgy vélte, ez azt jelenti, hogy egyelőre nem faggatózik tovább, ettől megkönnyebbült és csalódott is egyben. Megkönnyebbült, mert tudta, hogy ha Mog tovább kérdezősködik, ő feladja, és mindent elmesél neki, Annie pedig iszonyatosan dühös lesz rá. Ugyanakkor csalódott is, hogy Mog nem száll szembe Annie akaratával, mert nagyon szeretett volna beszélni a történetekről.

- Most aludj - Mog visszafektette az ágyba, betakarta, és olyan szorosan gyűrte be a takarót, hogy Belle alig bírt megmozdulni. - Holnap talán mindenki más fényben látja majd a dolgokat.

Másnap reggel még vastagabb volt a hótakaró, mivel éjjel friss hó esett, és eltüntette a gyilkos nyomait. A halottaskocsi kora reggel eljött Millie holttestéért, és az első csoport rendőr hamarosan követte, hogy alaposan átkutassák Millie szobáját.

Annie ráparancsolt Belle-re, hogy maradjon a konyhában. Még azt sem hagyta, hogy fölmenjen az emeletre takarítani, tüzet gyújtani és kiüríteni az éjjeliedényeket. Komor volt az arca és éles a nyelve, habár Mog szerint ennek csak az volt az oka, hogy kénytelen volt lehetetlenül korán fölkelni és felöltözni.

Mog fönt maradt az emeleten, és Belle nem tudta, hogy a rendőrök tartóztatták, vagy a lányokra kellett vigyáznia. Hallotta, ahogy egyenként behívják a lányokat a szalonba, hogy kikérdezzék őket, és amikor Ruby, az egyik legfiatalabb lejt a konyhába egy csésze teáért, azt mondta, a rendőrök arra kíváncsiak, hogy kik voltak Millie állandó kuncsaftjai.

- Mondtam, hogy mindenki szívesen járt Millie-hez - mondta Ruby kissé keserűen. Nem volt szép lány, csúnya bőre volt, barna haja pedig fénytelen volt. - Habár nem értem, miért voltak úgy oda egy ilyen öreglányért. Ráadásul agyalágyult is volt!

- De kedves volt — mondta Belle. — Mindig szívélyes volt és mosolygott.

Ruby elfintorodott.

- A mosolygásból is látszik, hogy agyalágyult volt, ezen a helyen nincs miért mosolyogni, én mondom neked! A hekusok jó sokáig faggatták Dollyt, mert ő nem jött velünk tegnap este. Azt mondta, lefeküdt, mert fájt a feje, és semmit se hallott.

Szokatlan volt, hogy Belle ilyen sokat beszéljen egy lánnyal; Annie helytelenítette az ilyesmit. Most, hogy

Belle-nek alkalma nyílt Rubyval beszélgetni, elhatározta, hogy kideríti, mi zajlik még az emeleten.

- Furcsa, hogy semmit se hallott - mondta Belle.

- Hát, szereti az ó-ó gyógyszerét, nem igaz? Akár be is hajthatna egy lovas kocsi a házba, még arra se ébredne fel, ha beveszi.

- „Ó-ó gyógyszer”? — kérdezte Belle.

- Ópium - mondta Ruby, és Belle-re meredt, mintha meglepné, hogy a lány megkérdezte, mi az. — A barna lé, amitől egy kicsit könnyebb elviselni a napot.

Belle már hallott az ópiumról, de azt hitte, az orvosok csak azoknak írják föl, akiknek nagy fájdalmaik vannak. - Tényleg ennyire fáj, amit a férfiak csinálnak? - kérdezte.

Ruby felvihogott.

- Még soha senkivel sem csináltad?

Belle már éppen válaszolni akart, hogy természetesen nem, amikor Annie megjelent a lépcső tetején, és felzavarta Rubyt az emeletre.

- Csak egy csésze teáért jöttem — mondta Ruby.

- Majd teázhatsz, amikor én azt mondom - csattant fel Annie. — Úgyhogy indulás fölfelé. Belle, vasald ki az ágyneműt!

Belle a tűzhelyre rakta a vasalót, és az asztalra fektette a vastag takarót, hogy nekilásson a vasalásnak. Ám amikor meghallotta, hogy egy rendőr behívja Annie-t a szalonba, fölcsont a lépcsőn, és résnyire nyitotta a hallba vezető ajtót, hogy kihallgathassa őket.

A rendőr számos általános kérdést tett fel, arról, hogy ki lakik a házban, mit tud Annie a lakókról, és hogy mióta dolgoznak itt. Ez után a férfi vendégekről kérdezgette Annie-t, hogy választhatnak-e maguknak olyan lányt, aki tetszik nekik, vagy Annie dönti el, hogy melyik lány menjen el egy férfival.

- Ha egy férfi először jár itt, gyakran szégyenlős, így én választok neki lányt — felelte Annie. — De a második vagy harmadik látogatás alkalmával már szeretnek idejárni, iszogatni és beszélgetni a lányokkal. Ha van zongoristám, még táncolnak is. Aztán kiválasztanak valakit, aki szabad.

- És Millie, őt gyakran választják? - kérdezte egy másik, reszelős hangú rendőr; Belle eddig azt hitte, hogy csak egy rendőr van a szobában az anyjával.

- Ó igen, ő az egyik legnépszerűbb lány - mondta Annie habozás nélkül. - Szinte minden vendégem elment már vele. De már mondtam, hogy a tegnapi nem rendszeres vendég volt, a férfi, aki megölte, még sosem járt itt azelőtt.

- Leírná a külsejét? — kérdezte a reszelős hangú rendőr.

- És ezúttal erőltesse meg jobban az emlékezetét, mint tegnap este - tette hozzá gúnyosan.

- Mondtam már, hogy nem szoktam a képükbe bámulni, ha először járnak itt, különben nem jönnének többet - felelte Annie éles hangon. - Nem lehetett több huszonöttnél. Karcsú, jól öltözött, barna hajú, sima képű ember volt. Úgy nézett ki, mint valami hivatalnok - keménykalapot és keménygallért viselt.

Belle zavartan összevonta a szemöldökét, ahogy az anyja leírta a férfi külsejét, mert egyáltalán nem hasonlított a tettesre. Azt valamennyire értette, hogy az anyja miért nem akarja, hogy a rendőrök megtudják, mit látott, most viszont szándékosan hamis személyleírást adott a rendőröknek — olyan férfit fognak keresni, aki egyáltalán nem is hasonlít a gyilkosra.

Mog ekkor lemasírozott a lépcsőn, így Belle-nek be kellett csuknia az ajtót, és visszaszaladt a vasaláshoz. Mog különös módon semmit sem mondott Belle-nek, nem kérdezősködött, és nem is figyelmeztette. Belle nem tudta, vajon

azért, mert Annie rászólt, hogy ne tegye, vagy csak nem akart beszélni, amíg a rendőrség a házban van.

A másik furcsaság az volt, hogy Jacob nyomtalanul fel-szívódott, és habár Belle nem volt benne biztos, de úgy emlékezett, hogy már előző éjjel sem volt a házban, amikor megérkeztek a rendőrök. Mintha Annie ráparancsolt volna, hogy tűnjön el, miután kihívta a rendőröket.

Belle megdöbbent, milyen gyökeresen megváltozott az élete az elmúlt huszonnégy órában. Tegnap reggel még azt sem tudta, mi folyik az emeleten. Miután kiderült, undorító-nak és szégyenletesnek találta. Ráadásul szemtanúja volt egy gyilkosságnak, ami iszonyattal töltötte el. Most pedig hazudni hallotta a saját anyját, amit szintén nem értett.

A rendőrök délután négyig ki-be járkáltak a házban, Mog pedig bosszúsan morgolódott, amiért behordták a havat.

- Föl-le a lépcsőn, ki-be a szalonba, bele se gondolnak, mit művelnek a szőnyegekkel. Miért nem tudnak egyszerűen bejönni, és bent maradni? Férfiak! Haszontalan nép-ség! Én be se engedném őket!

Belle érezte, hogy Mog nem a rendetlenség miatt aggó-dik, hanem azok miatt, akikért felelősnek érzi magát. Belle maga is összerezett a váratlan zajok hallatán, pityergős és riadt volt. Újra meg újra végigjátszotta a fejében, amit lát-tott, és még mindig nem látta értelmét Millie meggyilkolá-sának, csak mert nem akart elmenni a férfival, hogy együtt éljenek. Nagyon szeretett volna beszélni róla, hogy megsza-badjon a szörnyű képektől a fejében, és az egyetlen ember, akinek végig kellene hallgatnia, megvigasztalnia és el-magarázni neki a dolgokat, az anyja volt.

Belle minden perccel egyre dühösebb lett. Úgy érezte, elárulták, és haragudott Annie-re, amiért mintha jobban

törődne a „lányokkal”, mint a saját lányával, miközben Belle-nek úgy kell tennie, mintha mi sem történt volna, és el kell végeznie a házimunkát.

- Anyu üzlete csődbe menne férfiak nélkül - csúszott ki a száján, és szinte remélte, hogy ezzel sikerül kiprovokálnia Mogból, hogy folytassa, amibe tegnap este belekezdett.

Mog azonban mintha eleresztette volna a füle mellett, rendíthetetlenül kavargatta a csirkeragut, amit vacsorára készített, ám sápadt, feszült arcán látszott, hogy ugyanolyan nyugtalan, mint Belle.

- Ügyes lány - dicsérte meg Mog, amikor megfordult, és látta, hogy Belle éppen a vasalókendőt hajtogatja össze, miután befejezte a tiszta ruha kivasalását. - Most leülünk, és iszunk egy csésze teát, szerintem kiérdemeltük.

Rövid élete során Belle már megfigyelte, hogy Mog minden problémával úgy birkózik meg, hogy készít egy kan- na teát. Ha egymásnak estek a lányok az emeleten, ha szakadt az eső, amikor mostak, vizet forralt a kannában. Addig nem is beszélt újra a problémájáról, amíg elő nem készítette nyugodtan a teáscsészéket, alátéteket, tejeskanacsót és cukortartót, és elkészítette a teát. Miután mindenki asztalhoz ült, és kitöltötték a teát, Mog mindig készen állt, hogy hangot adjon a véleményének.

Most azonban csöppet sem volt nyugodt, mert amikor kivette a csészéket a kredencből, annyira remegett a keze, hogy hangosan csörömpölt; még a léptei is tétovák voltak, ahogy átszelte a konyhát. Amikor kihúzta az asztalfiókot, hogy elővegye a teáskanalakat, az egyiket leejtette a földre. Belle érezte, hogy küszködik, hogy visszafojtsa az érzéseit, mert ugyanúgy összezavarodott, félt és megrendült, mint ő maga.

Mog éppen rárakta a piros kötött teamelegítőt a teli kannára, amikor hallották, hogy Annie lejön a lépcsőn.

Mindketten megriadtak, mintha rajtakapták volna őket valami rosszaságon.

- Nyugalom, nem harapok - mondta Annie. Kimerültnek tűnt. - Épp teára van szükségem, csatlakozom.

Belle gyorsan hozott neki még egy csészét, és alátétet a kredencből.

- Kinyitunk ma? - kérdezte Mog óvatosan.

Annie leült, és eltöprengett.

- Nem, azt hiszem, ma zárva leszünk. Tiszteletből. Millie rendes lány volt, mindnyájunknak hiányozni fog.

- Mi lesz a családjával? - kérdezte Mog. - Tudom, hogy van családja. Nem kellene szólnunk nekik?

Belle kiérezte Mog éles hangjából, hogy szeretne mondani egyet s mászt Annie-nek, ezért fogta a teáját, és átült a tűzhely mellé, hogy nyugodtan beszélgethessen egymással a két nő.

- Én nem szólok, majd a rendőrség fog - mondta Annie, de életében először elbizonytalanodott. - Vajon el kell mondaniuk nekik az igazat arról, hogyan és miért halt meg? Mert az ilyesmit szörnyű lehet egy anyának végighallgatnia.

- Az bizony - értett egyet Mog.

Most, hogy Belle megértette, Millie mivel foglalkozott, és hogy az anyja pénzt keresett az ilyen lányokból, meglepődött, hogy Annie-t aggasztja, hogy mit mondanak majd Millie családjának.

- Talán írhatnál nekik pár sort? - kérdezte Annie Mogtól.

- Még ha tudnám is, hogy hol élnek, mivel tudnám vigasztalni őket? - kérdezte Mog szomorúan, és Belle látta, hogy legördül egy könnycsepp az arcán. - Egyszer már írtam egy levelet Millie kedvéért, amikor először idejött, azt írtam, hogy a cselédem, és nagyon rendes lány. Millie könnyögött, hogy írjam meg, mert az anyja aggódott érte, és ő képtelen volt megírni a levelet. De az anyja sosem válaszolt,

és hiába mondogatta Millie, hogy hazamegy, amint összegyűlt egy kis pénze, mindig elköltötte.

- Gondoltam, mondhatnád, hogy belázasodott vagy elütötte egy konflis - javasolta Annie. - De ha nem emlékszel, hol lakik a családja, akkor úgysem teheted.

- Ez az a fajta véres történet, ami így is, úgy is az újságok címlapjára kerül — emlékeztette Mog éles hangon. - Előbb-utóbb megtudják az igazat.

- Ne légy már ilyen, Mog — dorgálta Annie. - Éppen elég szörnyen érzem magam, nem hiányzik, hogy még te is nekem ronts.

- Ne mondd, olyan szörnyen érzed magad, hogy még azt sem hagyod, hogy a lányod elmondja a rendőröknek, amit látott, és összevissza hazudozol a gyilkosról is?

Belle meglepődött, hogy Mog ilyen vakmerő és bátor. Úgy tűnt, készen áll a csatára, dacosan felszegte az állát. Szerencsére Annie teljesen összetört, mintha ahhoz sem lenne elég energiája, hogy jelenetet rendezzen.

- Semmit sem mondtam Mognak - mondta Belle, mert félt, hogy az anyja őt hibáztatja majd. — Magától rájött.

- Úgy van, rájöttem. Amint megpillantottam Belle-t, rögtön tudtam - ő nem tud olyan jól hazudni, mint te.

- Vigyázz, miket beszélsz — figyelmeztette Annie.

- Mit fogsz csinálni? Kidobsz? Elmehetek a rendőrségre, elmondhatom nekik, amit tudok, és akkor aztán te is benne lennél nyakig. Csak azt áruld el, miért véded azt a férfit. Gondolom, ő az, akit a lányok Öklösnek hívnak.

- Erről nem akarok Belle előtt beszélni — csattant fel Annie.

- Már rájött a lehető legrosszabb módon, hogy mi folyik ebben a házban - mondta Mog dühösen, és feltartotta az öldét. - Könyörögtem, hogy küldd el iskolába, újra meg újra elismételtem, csupán idő kérdése, és rájön, hogy mi

folyik a házban. De te jobban tudtad! Azt hitted, ha bezárod az alagsorba, sose jön rá. Isten a tanúm, sose gondoltam, hogy ilyen szörnyű módon tudja meg, de még egy fél-eszű is sejtette volna, hogy egy olyan okos lány, mint Belle, előbb-utóbb magától is rájön.

— Fogd vissza magad, Mog - figyelmeztette Annie, de hiányzott a hangjából a szokásos él.

— Nem fogom vissza magam, mert szeretlek téged és Belle-t is - emelte fel Mog a hangját. - Ha már elfelejtetted volna, én vettem rá a Báronőt, hogy ne dobjon ki, amikor kiderült, hogy bekaptad a legyet. Én segítettem Belle-t a világra, mosdattam és etettem, úgy szerettem, mintha a sajátom lenne, így neked elég időd maradt, hogy a Báronő talpát nyald. Egész idő alatt mellettetek álltam, dolgoztam neked, hazudtam érted, sírtam érted, és a legsötétebb időkben is támogattalak. Lehet, hogy te vagy a ház úrnője, Anne Cooper, de én tartom össze az életed.

Belle még soha nem hallotta a halk szavú, szelíd Mogot kiállni az igazáért. Ettől ő is felbátorodott.

Közelebb lépett, amíg közvetlenül az anyja előtt nem állt.

— Adj egyetlen jó okot, hogy miért ne áruljam el a rendőröknek, hogyan néz ki valójában az a férfi, és hogy mindent láttam - mondta, és mélyen az anyja szemébe nézett.

Annie elfordította a tekintetét.

— Mert nagyon veszélyes ember, akinek jó kapcsolatai vannak. Még ha a rendőrök ma el is fognák, és bezárnák egy cellába, akkor is tudna bántani bennünket. Ezt nem kockáztathatom meg.

Belle-nek végigfutott a hátán a hideg. Nem erre a válaszra számított.

— Miért nem zavartad el, miután bántotta a lányokat?

— kérdezte Mog, de az ő hangjából is hiányzott az él, mint-ha máris legyőzték volna.

- Próbáltam, de megfenyegetett — felelte Annie lesütött szemmel, és az ujjait tördelte az ölében. - Kiderített valamit rólam. Amikor folyton Millie-t kereste, a lányt meg nem zavarta a durvasága, azt reméltem, hogy idővel elunja magát, és átmegy egy másik házhoz.

- Azt hiszem, beleszeretett - vetette föl Belle. - Azt akarta, hogy vele menjen és együtt éljenek.

- Az ilyen férfiak senkit sem szeretnek - magyarázta Annie megvetően. - A csinos, buta lányokat, mint Millie, csak kihasználják, aztán kidobják, miután ráuntak. A halál is jobb, mint egy ilyenrel együtt élni.

Belle sejtette, hogy az anyja tapasztalatból beszél.

- Hogy hívják? - kérdezte Mog.

- Mr. Kentnek nevezi magát, de bizonyos körökben „Sólyom”-nak hívják. Ennyi elég is mára. A lányok egész nap étlen-szomjan kuksoltak a szobájukban. Ideje, hogy lejöjjenek vacsorázni. Erről pedig egyetlen szót sem szólhattok nekik, egyikőtök sem. Holnap megkérdezem a rendőr őrmestert, hogy tudják-e, honnan jött Millie. Ha nem, akkor majd én megszervezem a temetését. Ennél többet nem tehetek érte.

NEGYEDIK FEJEZET

Négy nap telt el Millie meggyilkolása után, mire Belle ismét el tudta hagyni a házat. A rendőrség különféle időpontokban járt vissza, hogy további kérdéseket tegyenek fel, és Annie egy idegroncs volt. Nemcsak a rendőröktől tartott, hanem attól is, hogy újságíró szimatol Seven Dialsben. Félt, hogy álcázza magát és megpróbál bejutni a házába, hogy aztán kiteresse a szennyest, ezért inkább napokig nem nyitott ki.

Rose és May két nappal a gyilkosság után elment. Azt mondták, félnek, és inkább hazamennek az anyjukhoz, de Mog meg volt győződve róla, hogy csak átmennek egy másik bordélyba dolgozni. A többi lány pedig, akiknek túl sok szabad idejük maradt, hol azt mondta, hogy ezek után félnek kettesben maradni egy férfival, hol pedig azért panaszkodott, mert nem keresnek pénzt. Mognak óránként le kellett csöndesítenie őket, valahányszor lázongani kezdtek. Azt mondta, gyerekesen viselkednek.

Belle úgy érezte, sikerült egész jól viselnie a gyilkosság körüli felfordulást. Nem hisztériázott, és semmi sem csúszott ki a száján. Még csak nem is félt többé, hiába hitte mindenki a házban, hogy halálos veszélyben forog az életük. Ám úgy tűnt, a sokk csupán késett, mert a harmadik napon, napkelte előtt arra riadt föl, hogy Millie haláláról

álmodott. Mintha minden lelassult volna, minden apró részletet felnagyítva látott maga előtt, amitől még szörnyűbb volt az egész. Aznap másra sem tudott gondolni, és már nemcsak a gyilkosságon rágódott, hanem az otthonában zajló dolgokon is.

A „baszás” szó járt a fejében, amit kicsi kora óta káromkodásként hallott, most viszont megtudta, hogy a férfiak ezért jönnek a házba, és fenyegetőnek hangzott. Némelyik lány csupán néhány évvel volt idősebb nála, és nem tudta elhessegetni a gondolatot, az anyja talán neki is azt a sorsot szánja, hogy szajha legyen belőle.

Millie halála előtt nem igazán törődött az anyja dolgaival. Talán azért, mert ebben a közegben nőtt fel, mint a hentes vagy a fogadós gyerekei. Most mégis egyfolytában az anyja üzlete járt a fejében. Másképp nézett a lányokra, meg akarta kérdezni tőlük, hogy mit gondolnak erről, és miért foglalkoznak éppen ezzel.

Belle sejtette, hogy az anyja is szajha lehetett, az apja pedig valószínűleg az egyik kuncsaftja volt. Rosszul lett a gondolattól, de megmagyarázta, hogy Annie miért viselkedett vele mindig olyan hűvösen. Belle fiatalsága és tapasztalatlansága ellenére is megértette, hogy egy szajha a legkevésbé sem vágyik egy gyerekre, mert az csak még jobban megnehezíti az életét.

Mielőtt ez történt, Belle biztonságban érezte magát, sőt egy kicsit többre is tartotta magát a szomszédjainál. Az otthona tiszta volt és rendes, jól tudott írni és olvasni, takaros ruhái voltak, egészséges volt, és mindenki megdicsérte, hogy milyen csinos. Elérhetőnek tűnt az álma, hogy egy nap megnyitja saját kis kalaposboltját, mert egész füzeteket töltött meg saját tervezésű kalapjainak a rajzaival. Úgy tervezte, hogy egy nap elmegy a kalaposhoz a Strandre, és megkéri, vegye fel inasnak, hogy kitanulhassa a szakmát.

Ám magabiztossága egyszeriben elpárolgott. Alávalónak és haszontalannak érezte magát, mint bármelyik utcagyerek, aki a Villiers utca vasúti hídja alatt alszik, vagy a Covent Garden piac üres dobozaiban.

Mintha a kalapos hajlandó lenne fölvenni egy bordély vezetőjének a lányát!

Belle arra is rádöbbsent, hogy egész idő alatt egy kicsit beképzeltten viselkedett, és a Seven Dials-i boltosok nyilván nevetségesnek tartották, hogy a bordélyos lányának van képe ilyen magasan hordani az orrát. Elvörösödött, ha belegondolt, vajon miket mondhatnak róla; talán még fogadtak is, mikor fogja áruba bocsátani a saját testét.

Megpróbált beszélni erről Moggal, de Mog meglehetősen kurtán válaszolt.

- Ne viselkedj így az anyáddal, Belle, el sem tudod képzelni, milyen nehéz egy nőnek megélni - mondta éles hangon. -Takarítani, varrni, kiszolgálni egy boltban, keveset fizetnek, és hosszú a munkaidő. Én sem mindig helyeslem, amivel az anyád foglalkozik, de azt nem hagyom, hogy lenézd a munkája miatt. Azt tette, amit tennie kellett, hogy boldogulni tudjon. Remélem, te sosem kerülsz ilyen helyzetbe.

A házfalak mintha bezáródtak volna Belle körül, hiába próbált felejteni, nem hagyták nyugodni Millie kidüledt szemei, és az a szörnyű férfi, amint az arcához nyomja a farkát. Friss levegőre volt szüksége, és valami teljesen másra vágyott, nem a lányok civakodására az emeleten, vagy Annie elgyötört arckifejezésére.

Jimmy hiányzott neki a legjobban. Valamilyen okból, amit ő maga sem tudott megmagyarázni, úgy érezte, Jimmy megértene, hogy miken megy keresztül.

Fölvette régi szürke, prémszegélyes kabátját, legerősebb csizmáját, és kiosont a hátsó ajtón. Az elmúlt három

napban már nem havazott, de még mindig túl hideg volt ahhoz, hogy elolvadjon a hó és a jég. A táj szépsége eltűnt; az utakat és járdákat borító hó már fekete volt a mocsoktól, lócitrom tarkította, és a társzekerek és konflisok kerekei közt hóbuckák alakultak ki. Számos boltos szórt homokot és sót a járdára az üzlete előtt, hogy biztonságosabb legyen a járás, de ettől csak még csúfabb lett a látvány

Belle óvatosan végigsétált a Monmouth utcán, és egy kicsit felemelte a szoknyáját, hogy ne koszolódjon össze. Még csak reggel kilenc óra volt, egy újabb szürke, dermesztően hideg nap, és mintha már hetek óta nem süttött volna a nap.

- Várj, Belle!

Amikor meghallotta Jimmy hangját a háta mögött, saporábban kezdett verni a szíve, és amikor megfordult, látta, hogy a fiú vakmerően rohan felé az utcán, és egy letaposott hófolton meg is csúszik.

Kopott, kék pulóvert viselt, ami túl szűknek látszott, szürke nadrágja pedig egy kicsit rövid volt. Kockás sálát tekert a nyaka köré, de nem viselt kabátot. Belle gyanította, hogy nincs neki.

- Hogy vagy? - kérdezte a fiú lihegve, amikor mellé ért.
- Szörnyű, hogy meggyilkolták azt a lányt, mindenki erről beszél. De valaki azt mondta, hogy elküldtek téged. Örültem volna neki, ha ettől jobban érzed magad, de félttem, hogy nem látlak többé.

Belle-nek önkéntelenül könnybe lábadt a szeme, mert a fiú volt az első, aki úgy tűnt, aggódik érte. Még Mog is vigyázott, nehogy szóba kerüljön a megpróbáltatás, amit kiállt, pedig ő tudta, mi mindent látott Belle.

- Valóban szörnyű - ismerte be. - Kedveltem Millie-t, nagyon megrázott az eset.

- Ne sírj! - mondta a fiú, és közelebb lépett, hogy

megfogja a lány egyik kesztyűs kezét. — Akarsz beszélni róla? Vagy inkább próbáljam meg elvonni a figyelmed?

Sárgásbarna szemében aggodalom tükröződött, mégis huncutul elmosolyodott, és megjelent egy gödröcske az állán.

— Vond el a figyelmemet - kérte a lány.

- Akkor menjünk le az Embankmentre - javasolta Jimmy. — A kertekben még biztos van hó.

Szorosan megfogta a kezét, együtt szaladtak és csúszkáltak végig Covent Gardenen a gyümölcsdobozokat cipelő és zöldségeskordékat toló teherhordók között. A fiú bevitte a virágárosok közé a piacon, ahol a tarka színfoltok és a virágillat egyből jobb kedvre derítette Belle-t.

— Honnan szerzik a virágokat a tél kellős közepén? — kérdezte. A fiú fölvelt egy rózsabimbót a földről, és megszaglászta.

— Talán melegebb országokból — felelte, és közelebb lépett, hogy átdugja a virágot a lány kabátjának a csatján. — Vagy talán üvegházban nőnek. Nem is tudom. De imádok idejönni, és csak nézni meg szimatolni. Elfelelteti a csúfságokat az életemben.

— Mint a nagybátyádat?

A fiú bólintott, és elgondolkodott.

— Ja. A férfiakat, akik el isszák a pénzüket, amit haza kellene vinniük a feleségüknek és a gyerekeiknek. Akik azzal dicsekednek, hogy verik a feleségüket, hogy engedelmeskedjen nekik. A tolvajokat, striciket, csalókat és orgyilkosokat. Kezdem azt hinni, hogy egyetlen becsületes, jólelkű ember sincs Seven Dialsben. Abban sem vagyok biztos, hogy Garth bácsi ilyen ember.

— Nem lehet olyan rossz. Befogadott, és kifizette az anyád temetését - emlékeztette Belle. — Az én anyám sem

a legjobb asszony a világon, de talán egyiküknek sem volt más választása.

- Talán igazad van. Biztos nagyon nehéz lehet saját üzletet nyitni. Biztos nem sokan tudják becsületes úton végigcsinálni - mondta Jimmy csüggedten.

Ahogy végigsétáltak a Stranden, majd le a Thames Embankmentre, Jimmy elmesélte, hogyan szerzett tudomást Ram's Headben a gyilkosságról ugyanaznap este, amikor történt.

- Akkor még nem tudtuk, melyik lány volt az, de valaki azt mondta, hogy reméli, nem Millie, mert ő rendes lány. Ha nem találkozom veled, el sem tudom képzelni, hogy egy szajha is lehet rendes lány. Aznap este rád gondoltam, azon tűnődtem, vajon biztonságban vagy-e, és hogy mi lehet veled és az anyáddal.

Az Embankment kis kertje nagyon szép volt. A havat letaposták az ösvényeken, de még mindig vastag, ropogós és fehér volt a faágakon, bokrokon, a földön és a vasrácsokon. Belle-nek erről eszébe jutott, hogy néhány napja még olyan ártatlan volt, mint a frissen leesett hó, amíg egy gonosz ember bele nem gázolt az elméjébe, és fel nem fedte előtte a kegyetlen valóságot.

Meg akarta értetni Jimmyvel, hogyan érezte magát, de alig tudta megfogalmazni.

- Azt sem tudtam, hogy mi zajlik valójában a házban — mondta bizonytalanul, és elpirult. - Mármint addig az éjszakáig. Azt hittem, csak valami privát szórakozóhely, és a férfiaknak fizetniük keli, hogy bejöhessenek.

Jimmy megértően bólintott.

- Mondtam a nagybátyámnak, hogy megismerkedtem veled, és mondta, hogy téged megóvtak ettől. Az mondta, az anyád érdeme, hogy olyan rendesen nevelt föl. De talán

elmagyarázhatott volna egyet s mást. Biztos szörnyen megrázott, amikor rájöttél az igazságra.

- Meg, és csak még rosszabb volt, hogy mindez Millie-vel történt. O volt az egyetlen a lányok közül, akiről úgy éreztem, hogy valóban ismerem — mondta Belle remegő hangon.

Jimmy lesöpörte a havat az egyik pádról, és azt javasolta, üljenek le, amíg Belle elmesélte a történeteknek azt a változatát, amire engedélyt kapott. Jimmy figyelmesen hallgatta, és olyan jó volt kint lenni a friss levegőn, ám a kert szépsége, s a parányi vörösbegy láttán, aki ott ugrándozott előttük, Belle úgy érezte, megfojtja a hazugság, hogy ágyban feküdt, amikor mindez történt. Elhallgatott a mondat közepén, és könnybe lábadt a szeme.

- Ne sírj — mondta Jimmy, és vigasztalóan átkarolta a vállát. - Nagyon megrázó lehetett, hogy ilyen dolgok történtek fölötted. De nem kell többet mondanod, ha felzaklat.

Belle a mellére hajtotta a fejét.

- A hazudozás az, ami felzaklat — suttogta alig hallhatóan. - Ha elárulom az igazat, megígéred, hogy senkinek sem mondod el?

A fiú az álla alá tette az ujját, és fölemelte a fejét, hogy lássa az arcát.

- Soha senkinek nem adom tovább, amit bizalmasan mondasz nekem - ígérte. — Anyám nagyon komolyan vette az ígéreteket és az igazmondást. Úgyhogy ne kímélj, ettől talán jobban fogod érezni magad.

Belle ekkor előadta a teljes történetet. Időnként belegabalyodott; nem találta a megfelelő szavakat és zavarba jött attól, amit a férfi Millie-vel csinált, mielőtt megölte. Végül elmagyarázta, hogy az anyja ragaszkodott hozzá, hogy azt mondja, hogy egész idő alatt a saját ágyában aludt.

Jimmy megrendült és elszörnyedt.

- Addig az éjszakáig nem is tudtam, hogy mit művelnek a férfiak a lányokkal - suttogetta Belle, és a tenyerébe temette az arcát zavarában.

Ekkor könnyekre fakadt, és végre feltört belőle az a keserves zokogás, aminek akkor kellett volna, miután megtörtént az eset. Jimmy mintha megértette volna, mert átkarolta, szorosán a vállára vonta, és hagyta, hogy kisírja magát.

Végül, amikor sikerült abbahagynia a sírást, elhúzódott a fiútól, és megkereste a zsebkendőjét, hogy kifújja az orrát.

- Most mit gondolsz rólam? — kérdezte, és elvörösödött zavarában.

- Azt gondolom, hogy édes vagy - mondta a fiú, és elvette a zsebkendőjét, hogy letörölgesse a lány könnyeit. - Amióta megismerkedtünk, egyfolytában csak rád gondolok. Bárcsak tehetnék vagy mondhatnék valamit, amitől jobban érzed magad!

Belle lopva fölnézett a fiúra, és látta az őszinteséget a szemében.

- Annyira szerettelek volna látni, miután megtörtént — mondta halkán. - Olyan rémes volt, és odahaza senki sem hagyja, hogy beszéljek róla. Tudtam, hogy te megérted, pedig butaság, hisz alig ismerlek.

- Szerintem nem az számít, hogy milyen rég ismersz valakit. Én egész életemben ismertem a nagybátyámat, mégsem tudok megbízni benne. Veled viszont csak néhány percig beszéltem, mégis tudtam mesélni neked az anyámról - felelte a fiú.

Jéghideg ujját a lány álla alá tette, és fölemelte a fejét, hogy a szemébe nézhessen.

- Szerintem anyád rosszul teszi, hogy elhallgatja a rendőrök elől, ki a tettes, és hogy te láttad. Mégis megértem,

hogy miért teszi, hiszen félt téged. Ebből is látszik, hogy törődik veled.

- Miből gondoltad, hogy nem így van? - kérdezte Belle.
- Abból, ahogy beszéltél róla - vont vállat a fiú. - Mint-

ha félnél tőle.

- Mindenki fél tőle egy kicsit - mosolyodott el Belle szomorkásán. — Nehéz a természete. Nem olyan, mint Mog. C

iyakran azt kívánom, bárcsak Mog lenne az anyám.
Belle nagyvonalakban felvázolta, hogy milyen volt nők között felnőni.

- Ha nem olvastam volna könyveket meg újságot, szerintem nem is tudnám, hogy milyen, ha valakinek van apja - fejezte be.

- Egy kicsit nekem is ilyen volt - mondta Jimmy elgondolkodva, és átkarolta Belle vállát. - Mindig csak ketten voltunk, anyám meg én, és az asszonyok, akiknek varrt. Garth bácsi meglátogatott minket néhány havonta, és mindig azt mondta, hogy puhány leszek anyám mellett. Akkor még nem tudtam, hogy szerintem milyennek kellene lenniük a férfiaknak, de most, hogy látom őket a kocsmájában, én ugyan nem akarok olyan lenni. Te sem akarnál olyan apát, mint azok a férfiak, akik az anyád házába járnak, nem igaz?

Belle halványan elmosolyodott.

- Gondolom, az enyém is ilyen volt. De én sose láttam ezeket a férfiakat, kivéve a gyilkost, és nem hiszem, hogy mind ilyenek.

- Nem tudod, hogy hívták a férfit?

- Mr. Kernnek nevezi magát, de anyu azt mondta, hogy Sólyom néven is ismerik. Nyilván nem így hívnák, ha nem lenne veszélyes.

Tovább sétáltak, hogy föl melegedjenek, végigmentek az Embankmenten a Westminster híd felé. Amikor Belle kilencéves lehetett, Mog elvitte, hogy megnézzék a Trafalgar

teret, a lovas testőröket, a Westminster-katedrálist, és a Parlamentet. Belle akkor azt hitte, több mérföldet gyalogoltak - ám amikor Jimmy elvitte a St. Jamess parkba, rádöbben, hogy ezek a lenyűgöző, történelmi épületek meglehetősen közel esnek az otthonához.

Jimmy sokkal jobban ismerte nála Londont. Elmagyarázta, hogyan zajlik a testőrváltás, és mi folyik a Parlamentben.

- Ha kitavaszkodik, körbeviszlek Londonban — mondta. - Elmegyünk Greenwichbe, a Hyde Parkba, a Szent Pál-székesegyházba és a Towerbe. Mármint ha továbbra is a barátom maradsz.

Belle felkacagott.

- Hát persze hogy maradok! - mondta, és rádöbben, hogy a fiú ismét fölkelte benne a reményt, és örömet szerzett neki. - Nagyon szeretek veled lenni.

A fiú hirtelen megállt, és boldog mosollyal fordult felé.

- Szerintem édes vagy - mondta, és hideg, sápadt arca kipirult. - De most már jobb, ha visszamegyünk, különben bajba jutunk.

Amíg visszasétáltak Seven Dialsbe, a fiú elmesélte, hogy az a dolga, hogy összeszedje és elmosogassa a poharakat, tisztán tartsa a söröspincét, és ellenőrizze a küldeményeket, de a nagybátyja rengeteg egyéb dolgot is rá szokott bízni: neki kell mosni, takarítani az emeleten, és ebédet főzni. Belle úgy vette ki a szavaiból, hogy délelőtt tizenegyől éjfélig megállás nélkül dolgozik, és még egy kedves szót sem kap érte.

- Egy ilyen okos fiú, mint te, sokkal jobb munkát is kaphatna - mondta, mert nagyon megsajnálta.

- Tudom - értett egyet a fiú. - De hiába szigorú Garth bácsi, egy pillanatig sem habozott magához venni, amikor egyedül maradtam, és anyám is nagyra tartotta. Ráadásul

sokat tanulok tőle. Ravasz, furfangos, nem könnyű átverni. Kivárok, megtanulok tőle mindent, amit csak lehet, nélkülözhetetlenné teszem magam, aztán keresek egy jobb munkát.

- Talán nekem is ezt kellene tennem Annie házában — mondta Belle.

Jimmy megállt, a lány felé fordult, és megfogta a kezét.

- Szerintem minél kevesebbet tanulsz arról a helyről, annál jobb — mondta. — Olvass könyveket, Belle, történelmet és földrajzot. Műveld magad, és ne add fel az álmod, hogy nyitsz egy kis kalaposboltot. Nem keli, hogy szajha legyen belőled, ahogy nekem sem kell kocsmárosnak állnom, aki tolvajokat, striciket és asszonyverőket szolgál ki. Úgyhogy legyünk igazán jó barátok, és segítsük egymást. Kijuthatunk Seven Dialsból, ha segítünk egymásnak.

Belle-t megrendítették a fiú szavai. Belenézett a sárgásbarna szemekbe, és azt kívánta, bárcsak ki tudná fejezni szavakkal, hogy neki köszönhetően mennyivel jobban érzi magát. Ismét fölébresztette benne a reményt, újra tud bízni abban, hogy egy nap jobb életet élhet Seven Dialstól távol. Még arra is gondolt, hogy a fiú talán el tudja feledtetni vele a férfiak rossz oldalát, amiről Millie szobájában szerzett tudomást. Jimmyből nem áradt ilyen fenyegetés, sőt Belle azt kívánta, bárcsak átölelné és megcsókolná.

- Ez igazán kedves ötlet - mondta Belle, és előrehajolt, hogy megcsókolja a fiú arcát. - Köszönöm, hogy felvidítottál, Jimmy. Úgy teszek, ahogy mondtad.

Visszasiettek, mert ráébredtek, hogy mindketten bajban vannak, amiért ilyen sokáig elmaradtak, ám amikor elbúcsúztak egymástól Jake's Courtnál, Belle integetett, és csókot dobott a fiúnak.

ÖTÖDIK FEJEZET

- Hol voltál? — kérdezte Mog felháborodottan, amikor Belle belépett a konyhába, miután elköszönt Jimmytől.

- Szólnod kellett volna, mielőtt egyedül az utcára mégy.

- Ne haragudj - mondta Belle. - Csak egy kis friss levegőre vágytam.

- Szerencséd, hogy anyád még mindig ágyban van — mondta Mog. - Mindjárt el kell mennem, hogy elintézzem Millie temetését. A hekusok váltig állítják, hogy nem sikerült kideríteniük, merre lakik a családja, de szerintem meg se próbálták.

- Tudok segíteni valamiben? — kérdezte Belle. Láttam, hogy Mog mennyire elgyötört.

- Nem igazán, csibém. Csak Annie meg én megyünk, te nem jössz. Nem akarjuk, hogy mások is ránk akaszkodjanak.

- Meg fogja tudni valaha is a családja, hogy mi történt vele? - kérdezte Belle, mert elkeserítőnek tartotta, hogy egy ilyen vidám, kedves emberi lényt szinte titokban fognak eltemetni.

- Hát, tudták, hogy hol van, amikor idejött - horkant fel Mog. - De azóta nem írtak neki. Szerintem nem törődnek vele.

Belle kénytelen volt belátni, hogy ebben igaza lehet.

- Mikor lesz a temetés? — kérdezte.

- Pénteken négykor — mondta Mog. - A Szentháromságban. Aztán itthon megteázunk a lányokkal. Csak egy kis búcsúztató lesz, semmi komoly. Készítek egy kis süteményt és szendvicset. Ez a legkevesebb, amit megtehetünk érte.

Belle úgy érezte, hogy hirtelen felnőtté vált attól, hogy szemtanúja lett egy gyilkosságnak, mert Mog mintha magába fojtotta volna a gyászát, hiszen mindig mindenki azt várta tőle, hogy megbirkózzon azzal, ami kijut az életből. Belle már megszokta, hogy idős asszonyként tekint Mogra, holott csupán tíz évvel idősebb a meggyilkolt lánynál, és a fél életét ebben a házban töltötte, alig járt el itthonról, mindenkit kiszolgált, és alig becsülték meg.

Belle közelebb lépett Moghoz, átkarolta és szorosan magához ölelte.

- Ezt miért kapom? - kérdezte Mog reszelős hangon.

- Mert olyan különleges vagy — mondta Belle.

- Na, tűnés innen! - felelte Mog, és játékosan ellökte magától Belle-t, de remegő hangja elárulta, mennyire meghatódott.

Pénteken fél négykor Mog és Annie talpig feketében, lefátyolozott kalapban elindult otthonról az Endell utcai temetkezési vállalkozóhoz. Oda szállították Millie testét, miután megvizsgálta a halottkém. A két asszony gyalog követte a halottaskocsit a közeli temetőig. Reggel két-két virágcsokrot és koszorút hagytak az ajtó előtt Jake's Courtban. Nem volt mellettük kártya, de Mog szerint valószínűleg Millie férfi rajongói küldték. Annie is vett egy örökzöld koszorút vörös viaszrózsákkal, amiről azt mondta, tovább tart, mint a friss virág. Aznap reggel nagyon harapos hangulatban volt, amit Mog érthetőnek tartott, hiszen

kedvelte Millie-t. Belle szerint azonban az anyja inkább attól félt, hogy a temetéssel ismét magára vonja a figyelmet.

A két legidősebb lányra, Lilyre és Sallyre bízták a házat. Mog szólt nekik, hogy fél ötkor tegyék föl a teavizet, és terítsenek meg a konyhában. Annie-vel addigra hamarosan visszatérnek.

Amint Mog és Annie elment otthonról, Belle fölvette a kabátját, és kiosont a hátsó ajtón. Az összes lány az emeleten volt - tisztán hallotta, amint egymással civakodnak. Dollynak eltűnt a nyaklánc, és az egyik lányt vádolta az-
zal, hogy ellopta tőle.

Millie halála óta megállás nélkül veszekedtek egymással. Mog szerint azért, mert unatkoztak, de mindegy volt, mi okozta, Belle torkig volt a marakodásukkal. Elindult, hogy megkeresse Jimmyt.

Nem mert bemenni a Ram's Headbe, ezért csak lassan elsétált előtte, hátha észreveszi a fiú. Azt mondta, hogy négy óra körül általában ki tud jönni, ezért Belle átment az út túloldalára, és egy használtruha-bolt kirakatát nézegette, amíg a fiúra várt.

Aznap egy kicsit megenyhült az idő, és a csatornában felgyülemlett mocskos jég olvadásnak indult. Belle legalább tizenöt percig várt, amíg be nem sötétedett, majd, mivel nagyon fázott, elindult Covent Garden felé, de még mindig azt leste, hátha megpillantja Jimmyt.

Mint mindig, a szűk utcákon most is nagy tömeg volt, és Belle fülét bántotta az árusok kiáltozása, az utcai zenészek harmonikázása, hegedülése, a kanálcsattogtatás a combjukon, a lovas kocsik moraja a macskaköveken, és a hangzavart túlkiabáló emberek hangja. Nemcsak a fülét, hanem az orrát is zavarta a tömeg. Lócitrom, karamellás alma,

hal, rothadó zöldség, frissen sült kenyér, péksütemény illata keveredett a levegőben és rekedt meg a bűzös, ködös, hideg levegőben. Belle kedveszegetten nézte maga körül a felújításra szoruló épületeket, a mocskos utcát, a részeg férfiakat és nőket, meg a koszos gyerekeket, akik alig néhány rongyban szaladgáltak. Úgy tűnt, egyedül a vendéglőknek és a zálogházaknak megy jól az üzlet.

Különös érzés volt, hogy itt nőtt fel, ám egészen mostanáig észre sem vette, milyen nyomorúságos, elkésérítő és romlott az egész. Lehet, hogy nem volt egészen magánál, mert megfájdult a feje a zsivajban, felfordult a gyomra a bűztől, minden sikátorban és udvarban veszélyt szimatolt. Szaporábban kezdett lépkedni, és már nagyon szeretett volna hazaérni.

Belle közelgő lovas kocsi zaját hallotta a háta mögül, amikor majdnem odaért Jakes Courthoz, de nem fordult hátra, mivel ez nem volt szokatlan. Ám hirtelen kiszaladt a lába alól a talaj, mert valaki hátulról fölkapta. Szorosan lefogták a karjait, a háta mögé csavarták, miközben egy kéz a szájára tapadt, hogy elnémítsa. Belle megpróbált szabadulni, de férfi támadója sokkal nagyobb és erősebb volt nála, beemelték a fekete kocsiba, ami megállt mellette, és betöltötte a szűk utcát.

Mivel sötét volt, az utcai gázvilágítás homályos, a kocsiban pedig még sötétebb volt, Belle észre se vette, hogy még egy férfi ül a kocsiban, amíg az meg nem ragadta a karját, hogy a támadója is be tudjon szállni. Egyikük kopogott a kocsi oldalán, hogy jelezzen a kocsisnak, indulhatnak.

Belle halálra rémült, mégis megpróbált sikoltani, amilyen hangosan csak tudott, és a kocsiajtó felé indult, hogy elmeneküljön. Keményen fejbe verték, és az ülésre zuhant.

- Még egy nyikkanás, és megöllek - mondta egy ismerős, reszelős hang.

Belle azonnal tudta, hogy Millie gyilkosa az. És afelől sem volt semmi kétsége, hogy be is váltja a fenyegetését, ha nem engedelmeskedik neki.

- Hol lehet, Mog? - kérdezte ingerülten Annie. Már tizenöt perce hazaértek. Mivel a lányok már lent voltak a konyhában, amikor visszajöttek, és hallani akartak a temetésről, nem vette észre azonnal, hogy Belle nincs köztük. Amikor mindenkinek töltött egy kis pohár édes bort, csak akkor vette észre, hogy a lánya hiányzik.

- Nem tudom. Gondolom, csak kiment levegőzni, tudod, milyen - felelte Mog. - Mondott nektek valamit? — kérdezte a lányokat.

- Legutóbb akkor láttuk, amikor ti elmentetek - válaszolta Lily. Lily és négy másik lány csak félig volt felöltözve, kopott átmenős szoknyát és piszkos inget meg alsót viseltek. Mintha már napok óta nem fésülködtek volna. Lily szőke haja olyan kusza volt, mint egy szénaboglya.

A lányok hanyag öltözete és kifejezéstelen arca felbőszítette Mogot.

- Legalább tiszteletből megpróbálhattatok volna szebben kinézni — csattant fel.

- De ma nem is nyitunk ki - felelt vele Lily. - Mi értelmet kiöltözni, ha nincs is vendég?

- Remélem, a te virrasztásodon tiszteletet fog mutatni valaki - vágta hozzá Mog. - És jobban is aggódhattatok Belle miatt.

- Nem lesz semmi baja — szólalt meg Amy, miközben zsíros hajával babrált, és a végét rágcsálta. - Ugyan mi történhet vele errefelé, ahol mindenki ismeri az anyját?

Aznap este nyolckor Annie bement a Bow Streetre, és közölte a rendőrökkel, Hogy szerinte elrabolták, és talán meg is ölték a lányát. Moggal átkutatták egész Seven Dialst, és mindenkit megkérdeztek, hogy látták-e Belle-t. De elkeseredésükre senki sem látta aznap a lányt.

Az íróasztalnál ülő őrmester, egy nagydarab férfi borzas bajusszal mintha kimondottan szórakoztatónak találná Annie állítását.

- Nem valószínű, hölgyem - mondta gúnyos vigyorral.
- Az ilyen korú lányok néha elkószálnak. Talán van is egy ifjú barátja, nem tudhatja.

- Sötétedés után nem kószálna el, és azt nyilván tudja, hogy alig néhány napja meggyilkoltak egy lányt a házamban. Elképzelhető, hogy ugyanaz az ember figyelte a házat, és elrabolta az én Belle-emet.

- Ugyan mi oka lenne rá? Nem is űzi az ipart - mondta a rendőr. - És éppen maga mondta, hogy átaludta a gyilkosságot az ágyában, és esténként föl sem engedte az emeletre. A tettes valószínűleg nem is tudja, hogy van egy fiatal lánya.

- Üzenet volt — kötötte Annie az ebet a karóhoz. — így próbál figyelmeztetni, hogy bármit megtehet. Megöli az egyik lányt, elrabolja Belle-t, mi következik még?

Az őrmester fölállt, nyújtózkodott, majd ásított egy nagyot.

- Nézze, hölgyem, megértem, hogy aggódik, de biztos lehet benne, hogy csak elment randevúzni egy fiúval, és megfélekezett az időről. Mostanra biztosan halálra rémült, mert tudja, hogy dühös rá. De haza fog jönni, ha fázik és megéhezik.

- Kérem, kezdjék el keresni - könyörgött Annie. - Legálább kérdezzenek körbe, hátha látta valaki ma délután.

- Rendben, holnap így teszünk, ha ma estig nem megy

haza - egyezett bele a férfi. — De haza fog menni, majd meglátja.

Ugyanaznap éjjel tizenegykor Annie és Mog egymás mellett üldögélt a konyhában, mindketten túlságosan idegesek voltak ahhoz, hogy lefeküdjenek aludni. Egyáltalán nem nyugtatta meg őket a rendőr véleménye. Mindketten tudták, hogy Belle sosem hagyná ki szándékosan Millie halotti torát; az olyan lenne, mintha nem érdekelné a halott lány. Ha valami történt volna, ha elütik az utcán vagy megbetegszik, talált volna módot arra, hogy üzenjen nekik.

- Fogalmam sincs, mihez kezdjek - vallotta be Annie.

- Ha elárulom a hekusoknak, hogy tudom, ki a gyilkos, és hogy Belle végignézte az egészet, azt fogják hinni, hogy valamiféle bűntárs vagyok, és talán még meg is vádolnak azzal, hogy szándékosan akadályozom a nyomozást. De ha nem szólok nekik, nem vesznek elég komolyan ahhoz, hogy megkeressék Belle-t. Ám a legrosszabb az, hogy ha elárulom nekik, hogy a Sólyom volt az, és megneszeli, hogy beköptem, megöli Belle-t, aztán velem is végez.

Mog tudta, hogy Annie igazat beszél. Seven Dialsben senki más nem rabolná el Belle-t. Annie a közösség tagja volt, és hiába vették körül gazemberek, a sajátjukat sosem lopnák meg, és nem bántanák.

Ám ez a Kent nevű ember, vagy Sólyom, ahogy ismerték, pontosan tudta, hogy a szabadsága azon múlik, hogy tartja-e Belle és az anyja a száját. Nyilván mindenféle vannak kapcsolatai, sőt Mog bármibe lefogadta volna, hogy már azt is tudja, hogy Annie ma este járt a Bow Streeten. De miután hidegvérrel meggyilkolta Millie-t, Mog azt is tudta, hogy nincs szüksége rendőri fenyegetésre ahhoz, hogy megölje Belle-t.

- Szerintem el kell mondanod a rendőrségnek az igazat mondta Mog, miután mérlegelte a helyzetet. - Ezzel egy időben kérhetnél segítséget azoktól, akik az adósaidd, hát-ha kiderül, hová vitte Belle-t.

Annie egy ideig hallgatott, és a gondolataiba merülve rágta a körmét.

- Attól félek, hogy eladja - fakadt ki végül.

Mog elsápadt. Pontosan tudta, hogy Annie mit ért „eladás” alatt. Bizonyos körökben magas árat fizetnek egy fiatal és csinos szűz lányért.

- Édes istenem, csak ezt ne! - suttogta, és keresztet vetett. Könnybe lábadt a szeme, és Annie kezéért nyúlt, mert tudta, hogy vele is ez történt, amikor ugyanannyi idős volt, mint Belle.

Annie-nek remegett a szája. Megszorította Mog kezét, és megpróbált nem gondolni arra a szörnyűsége, amit huszonöt évvel ezelőtt átélt.

Ez volt a legfájdalmasabb, legundorítóbb és legmegalázóbb emléke, még most, annyi év után is érezte az orrában a férfi izzadságának a bűzét, whiskytől bűzlő leheletét, a ránehezedő, súlyos test nyomását. Sikoltozott, annyira fájt, de a férfi mintha még élvezte is volna, mert amikor végzett, alaposan szemügyre vette Annie nemi szervét, és élvezettel állapította meg, hogy vérzik.

Annie csupán gyerek volt. Még mellei sem voltak - csak sovány kis teste, mint egy fiúnak!

Annie már tudta, hogy ő is csak egy volt a több ezer gyerek közül, akiket az utcáról raboltak el. Lelkiismeretlen londoni bordélyosok fizettek a csinos fiatal lányokért, akiket gyakran felnőtt asszonyok hoztak nekik. Többször úgy bántak velük, mint Annie-vel, bezárták és éhezgették őket, hogy megtörjék az ellenállásukat. Néha pedig veréssel törték be őket.

Miután egy gyereket ily módon bántalmaznak, testileg-lelkileg belerokkan, és prostituáltként dolgozik tovább, mert ezek után képtelen hazamenni. Annie-vel is ez történt; tudta, hogy ha az anyja megtudja, mit műveltek vele, sosem teszi túl magát rajta. Ezért inkább örökre lemondott a családjáról; úgy gondolta, jobb nekik, ha azt hiszik, hogy nem törődik velük, mint ha megtudják, hogy mivel keresi a kenyerét.

Két évvel később aztán sikerült összeszednie magát, elmenekült a bordélyból, és rámosolygott a szerencse, mert menedékre lelt a Bárónő Jake's Court-i házában. Itt megtanulta elviselni, még ha nem is szerette a szakmát, amibe belekényszerítették. Néha, a többi lány társaságában még boldog is volt.

Amikor a Bárónő ráhagyta a házat, Annie fontolóra vette, hogy eladja, és a pénzből nyit egy kis boltot valamelyik tisztes környéken. Ám addigra nem ismert más életet, és ha az új vállalkozás kudarcba fullad, és elveszti minden pénzét, akkor miből fog megélni Belle-lel?

Sokáig töprengett ezen, és arra a következtetésre jutott, hogy amíg a férfiak kívánják a szexet, addig mindig lesznek emberek, akik ebből gazdagodnak meg. Ezért döntött végül úgy, hogy tovább viszi az üzletet, de megfogadta, hogy az ő háza rendes hely lesz. Csakis az önszántukból érkező, tapasztalt lányokat alkalmazta. Rendes ételt adott nekik, ügyelt az egészségükre és a tisztaságra, és nem vette el minden pénzüket, amit megkerestek. Elfogadható kompromisszumnak tűnt.

Soha, de soha nem kínálna gyereket senkinek. A férfiak gyakran kérték, hogy kerítsen nekik egyet, de az ilyen embereket mindig kitessekelte, és nem tartotta titokban, hogy mi a véleménye az efféle beteges praktikákról.

Most, hogy Belle eltűnt, és talán éppen egy vadállat

erőszakoskodik vele, rádöbrent, milyen ostoba volt, hogy nem látta előre, hogy ez fog történni. Hogy gondolhatta, hogy Belle biztonságban lesz egy bordélyházban?

- Igazad van, bentlakásos iskolába kellett volna küldenem — mondta Annie remegő hangon. — Ostobaság volt itt tartanom magam mellett.

Annie jól tudta, miért nem küldte el Belle-t. Azért, mert a lány volt az egyetlen jó dolog, ami vele történt, és egyedül ő adott értelmet az életének. Azt hitte, ha közel tartja magához, semmi bántódása nem eshet a lányának.

Könnyes szemmel nézett Mogra.

- Ha mindez nem történik meg, előbb vagy utóbb akkor is rájön, hogy mi folyik ebben a házban.

- Ne vádold magad tovább, inkább azon törjük a fejünket, hogy ki segíthet nekünk.

Mog egyáltalán nem örült, hogy igaza lett abban, Belle-t el kellett volna küldeni itthonról. Különben is, habár erősködött, ő maga is megkönnyebbült, amikor Annie visszatartotta. Belle olyan sokat jelentett számára, hogy minden nélküle töltött nap túl hosszú volt.

- Hogy is hívták azt a férfit, aki olyan kedves volt Milliehez? Azt a fiatal, vörös képűt. Nem valami nyomozó volt?

Annie összevonta a szemöldökét.

- Noah Bayliss! Igazad lehet. Millie mondta, hogy az újságnak is ír. De hogy találjuk meg?

- Kezdhethetnénk azzal, hogy megnézzük a vendégkönyvben - javasolta Mog. - Tudom, hogy mind álnevet adnak meg, de Noah nem egy átlagos szerencsejátékos volt, és talán még az igazi címét is megadta.

HATODIK FEJEZET

Noah arra ébredt, hogy kopogtatnak az ajtaján, és riadtan kinyitotta a szemét. Semmit se látott; a vaskos függönyök még be voltak húzva.

- Mi az? - kérdezte gyengén, mert előző este sokat ivott.

- Egy hölgy szeretne beszélni magával - felelte Mrs. Dumas, a háziasszonya. - Azt mondta, sajnálja, hogy ilyen korán jött, de beszélni akar magával, mielőtt munkába megy.

- Ma nem dolgozom — motyogta Noah. - Miről van szó? - kérdezte hangosabban.

- Azt mondta, Millie-vel kapcsolatos.

Noah egyszeriben felébredt. Csak egyetlen Millie-t ismert, és habár nem tudta elképzelni, hogy miért keresné meg bárki a lánnyal kapcsolatban, kíváncsi lett.

- Máris megyek - mondta, és kikászálódott az ágyból.

Noah Bayliss harmincegy éves, nőtlen férfi volt, akinek némileg bizonytalan volt a megélhetése, hiába volt szabadúszó újságíró és mellette egy biztosítótársaság nyomozója. Egyik sem fizetett valami jól, és nem volt rendszeres munkája. Noah imádta az újságírást; arról álmodozott, hogy egy nap kifogja a nagy halat, és a *Times* fölveszi állandó munkatársnak. Sokszor még arról is ábrándozott, hogy ő lesz a

lap szerkesztője. De csalódnia kellett, mert sosem küldték izgalmas vagy jelentős eseményekre, mint például egy érdekes tárgyalás vagy nyomozás. Többnyire csak unalmas ianácsülésekről kellett írnia, vagy olyan hírekről, amik alig kétcentis helyet foglaltak el az újság hátoldalán.

Még azt is túlzás lenne állítani, hogy egy biztosítótársaság nyomozója. Többnyire csak elküldték az igénylők otthonába, és jelentenie kellett, ha bármi gyanúsat észlelt.

I .egtöbbször haláleset után kellett elmennie a gyászoló özvegyhez. Eddig soha senkinél nem merült fel a gyanú, hogy i negmérgezték, lelökték a lépcsőn, vagy gyanús halállal halt volna meg, pedig mindig ebben reménykedett.

Lemosta az arcát a mosdótál hideg vizében, tiszta inget húzott, és előhalászta a nadrágját a padlóról, ahová előző éjjel hajította. Szerencséje volt, mert Mrs. Dumas özvegyasszony volt, akinek nagyobb szüksége volt társaságra és valami elfoglaltságra, mint pénzre. Percy utcai sorházát, ami a Tottenham Court Road mellett volt, rendkívül tisztán tartotta, kényelmesen rendezte be, és mindhárom albérlőjét szinte családtagként kezelte. Noah nagyra értékelte mind ezt, és cserébe kisebb javítási munkákat is elvégzett neki, például mindennap megtöltötte a szenesvödröket. Ahogy könnyedén leszaladt a lépcsőn, azt remélte, hogy Mrs. Dumas tartja a távolságot a látogatójától; nem akarta, hogy az asszony megtudja: bordélyban járt.

— Miss Davis a szalonban várja — közölte az asszony, amikor leért a hallba. Kis termetű, hatvan fölötti nő volt, madárszerű, hegyes orral és fényes, mélyen ülő szemekkel. A konyhaajtó mellett állt, és fehér, fodros kötényt viselt a ruhája fölött, mint minden reggel.

— Jöjjön be a konyhába, ha végzett, és készíték magának reggelit - mondta kíváncsi arccal.

A Miss Davis név semmit sem mondott Noah-nak, ám

amint belépett a szalonba, egyből felismerte a fekete kabátot és harangkalapot viselő karcsú nőt, aki Annie cselédje, és akit Millie csak Mognak hívott.

- Sajnálom, hogy ilyen korán jöttem, Mr. Bayliss - mondta a nő, miközben felállt, és kezét nyújtott. — Gondolom, tudja, honnan jöttem.

Noah bólintott, és megrázta a kezét.

— A háziasszonyom Millie nevét említette.

— Nyilván hallotta a szörnyű hírt, hogy meggyilkolták — mondta Mog.

Noah döbbenetén hátrahőkölt.

— Meggyilkolták? — suttogta.

— Jaj, édes istenem. — A nő összevonta a szemöldökét, közelebb lépett, és vigasztalón megérintette a karját. - Anynyira sajnálom, Mr. Bayliss, hogy ilyen rossz hírt kellett közölnöm. Azt hittem, tudja, hisz végül is maga riporter, és tele voltak a hírrel az újságok.

Noah elborzadt, és egyben meglepődött, hogy ennyire figyelmetlen volt, és azt se tudta, mit mondjon hirtelen. Az elmúlt héten a biztosítónak nyomozott, még újságot sem vett. Könnybe lábadt a szeme, és zavarba jött.

— Nem tudom elhinni! Ki ölné meg egy ilyen kedves lányt? Mikor történt? Elfogták a gyilkost? — nyögte ki végül, és remélte, hogy Mog nem tudja, hogy szerelmes volt Millie-be.

Mog gyengéden azt javasolta, hogy üljenek le, majd mindent elmesélt neki. Noah furcsállotta, hogy egy bordélyházban dolgozó nő ennyire érzékeny és kedves tud lenni. Mog elmesélte, hogy aznap este nem volt a házban, csak a rendőrök után ért haza, és a fiatal lány szemszögéből mesélte el a történetet, aki végignézte az egészet. Amikor ahhoz a részhez ért, hogy Annie, a lány anyja azt hazudta a

rendőröknek, hogy Belle átaludta az egészet, Mognak le kellett törölnie a könnyeit a zsebkendőjével.

Noah-nak fogalma sem volt, hogy Annie-nek gyereke van, ahogy azt sem tudta, hogy egy tizenöt éves lány is lakik a házban. Mog beszámolójából kiderült, hogy a lány .irtatlan teremtés, és Noah alig bírta belegondolni, hogy egy ilyen borzasztó cselekedetnek volt a szemtanúja.

- Ám ami még rosszabb, Belle-t elrabolták — jelentette ki Mog, és elvékonyodott a hangja az idegességtől. - Egyenesen az utcáról ragadták el! Tegnap történt, amikor Millie temetésén voltunk.

- Ó, édes istenem! — fakadt ki Noah. — Bizonyára elmentek a rendőrségre?

- Hát persze, habár nem sokat segített, mert nem tudták, hogy Belle látta a gyilkosságot, és miattunk nem fog-nak sietni a nyomozással. Ezért nem is tudjuk, mihez kezd-jünk. Aztán Annie-nek eszébe jutott, hogy maga nyomozó, és hogy kedvelte Millie-t. Abban bízunk, hogy talán hajlandó lesz segíteni nekünk.

Noah újságíróként nem tudta elhessegetni a gondolatot, hogy talán éppen ez az a nagy hal, amire várt. Ám azonnal elszégyellte magát, amiért ilyesmire gondolt. Nagyon szeretete Millie-t, és habár ő is azt akarta, hogy a gyilkosát el-ítéljék, nem használhatta arra a lány halálát, hogy előmozdítsa a saját karrierjét.

Amikor először találkozott Millie-vel, még nem tudta, hogy szajha. Nem sokkal azután érkezett a Strandre, mi-után egy kétkerekű kocsit elgázolt egy gyereket, és abban a reményben, hogy ő ért oda elsőnek, elkezdte kérde-zgetni az embereket, hogy mi történt. Millie is köztük volt. Rendkívül bájos és segítőkész volt, aggódott a gyerekért és a szüleiért, és amikor azt mondta, hogy ideje hazaindulnia, Noah elkísérte. Amikor odaértek Jakes Courthoz, Millie

elárulta, mivel foglalkozik. Noah azt felelte, hogy nem érdeklő, ő továbbra is ugyanúgy kedveli.

Mielőtt megismerkedett Millie-vel, csupán egyszer járt bordélyházban, akkor is csak azért, mert egy barátja elvonszolta, amikor részeg volt. Viszolygott a gondolattól, hogy egy férfi megvehet egy nőt, mint egy zsák cukrot vagy szemet. De nagyon szeretne volna újra látni Millie-t, s habár félt bemenni Annie házába, csak így láthatta.

Az első alkalommal nem is akart lefeküdni a lánnyal. Azt mondta, csak együtt akar lenni vele, úgyhogy fölmentek a szobájába, ahol csak beszélgettek meg csókolóztak.

Az ezt követő találkákon már lefeküdt Millie-vel - nem tudott többé ellenállni, amikor fönt volt a meleg, zsúfolt szobában, Millie pedig levetkőzött, és ott állt előtte alsóneműben, telt keblei hullámozottak az ingében. Csodálatos volt, a legizgalmasabb dolog, ami valaha történt vele, de nem csak a szex miatt. Mindent szeretett a lányban - kedves, barátságos természetét, selymes bőrét és vidám mosolyát.

Talán csak áltatta magát, de elhitte, hogy a lány is legalább annyira szereti, mint ő, és az elkövetkező hat-hét hétben minden hétfőn meglátogatta, mert akkor volt a legcsöndesebb Annie háza. Ám a legutolsó alkalommal már volt valaki a lánynál, ő pedig annyira elszomorodott és megbántódott, hogy a következő héten el se ment. Most már halott, soha többé nem tarthatja a karjaiban.

- Nézze, Miss Davis, én nem vagyok nyomozó — magyarázta remegő hangon. - Nagyon kedveltem Millie-t, és szeretném, ha elkapnák a gyilkosát. És szeretnék segíteni abban is, hogy megtaláljuk Belle-t, de fogalmam sincs, hogyan csináljam.

- Tudom, hogy maga meg tudja találni - mondta Mog, és esdeklően nézte.

Noah felsóhajtott.

- Gondolom, körbekérdezhetek Seven Dialsben - valaki csak tud valamit. Lehet, hogy az újságnál is talállok valakit, aki ismer olyan rendőrt a Bow Streeten, aki hajlandó információkat kiadni.

- Mrs. Cooper természetesen meg fogja hálálni önnek biztosította Mog gyorsan, mert sejtette, hogy mint minden fiatalember, ő is ugyanolyan gyorsan elkölti a pénzét, mint ahogy megkeresi. Már akkor tudta a férfiről, hogy jó ember, amikor először jött el Annie házába. Tetszett neki a férfi kipirult arca és dús szőke haja, amit semmilyen mennyiségű olajjal nem tudott lesimítani. Nem volt kimondottan jóképű - olyan pici orra volt, mint egy pincsi kutyának és elálló fülei —, de az arca őszinte volt, és szeretete, hogy kedves Millie-vel, és nem csak a szex érdekli.

Amikor megtudta, hogy a férfi az igazi címét adta meg a vendégkönyvben, kiderült, hogy helytálló volt a megérzése vele kapcsolatban, mert őszinte ember. És a felfedezés, hogy tisztas házában lakik, szintén a férfi szavahihetőségét bizonyította.

- Mondanom sem kell, hogy a Sólyom, vagy ahogy mi ismerjük, Mr. Kent nagyon veszélyes ember. Ügy hisszük, sok embere lehet, ezért nagyon kell vigyáznia, hogy mit mond.

- Van bármi ötletük, hogy hová vihette Belle-t? - kérdezte Noah. - Ügy értem, van háza vagy irodája, amiről tudnak? Esetleg rokona, nőismerőse?

- Ilyesmit nem kérdezünk a kuncsaftoktól — dorgálta Mog, mintha tudnia kellene. - Belle szerint arra akarta rávenni Millie-t, hogy menjen el vele Kentbe, úgyhogy talán ott van háza. Szerintem ezért használta a Kent nevet is. De Annie attól fél, hogy eladja a lányt. Ugye tudja, hogy értem?

Noah elpirult, piros arca most még mélyebb vörösbe ment át.

- Egy tizenöt évest? - szörnyülködött.
- Sokkal fiatalabb lányokkal is megteszik - mondta

Mog, és elfintorodott. — Nehéz elhinni, hogy a férfiak élvezik egy gyerekkel. Ha rajtam múlna, a lábuknál fogva lógatnám fel őket, és mindennap levágnék róluk egy darabot, kezdve a legmocskosabb szervükkel.

Noah halványan elmosolyodott. Elhitte, hogy Mog képes lenne így megbüntetni a férfit, aki elrabolta Belle-t. Nyilvánvaló volt abból, ahogy a lányról beszélt, hogy nagyon szereti. Millie-t is nagyon szerette, ezért a férfi is megkedvelte.

- De miért tenné? Ettől még be tudná köpni.
- A legtöbb lány, akit eladnak, sosem tér magához —

mondta Mog könnyes szemmel. — Megteszik, amit elvárnak tőlük, és a valóság előtt az ivásba és az ópiumba menekülnek. Mások meg szívtelemmé válnak, mint a férfiak, akik eladták őket, és gyakran ugyanolyan gonoszak lesznek. Mindenképpen odavesznek.

Noah nagyot nyelt, mert elborzadt attól, amit Mog mondott neki.

- Megpróbálok szerezni némi információt - mondta. -

Most pedig meséljen nekem Belle barátairól. Nem gondolom, hogy velük szökött meg, de talán mondott nekik valamit erről a Kent nevű férfiről, amit maguknak nem árult el.

Mog vállat vont.

- Nincsenek igazi barátai. Amióta kijárta az iskolát egy éve, azóta otthon tartjuk. Azt sose hagytuk, hogy a lányokkal barátkozzon, nehogy rosszra csábítsák. Ami pedig a szomszéd gyerekeket illeti, azok vagy semmirekellő utcagyerekek, vagy a szüleik nem engedik, hogy a mi Belle-ünkkel barátkozzanak.

- Azért csak van valakije? - kérdezte Noah. Nagyon szomorú és magányos lehet egyedül az élete egy fiatal lánynak.

Mog félrebillentette a fejét, mintha próbálna visszaemlékezni.

- Van egy Jimmy nevű fiú, aki a Ram's Headben lakik a nagybátyjával, Garth Franklinnel - mondta. - Nemrég ismerkedtek meg, sőt éppen aznap reggel barátkoztak össze, amikor Millie-t megölték. Emlékszem, mert odavolt, amikor hazajött, és mesélt róla. Úgy tudom, a fiú anyja nemrég halt meg, és kocsmáros nagybátyja fogadta be. Belle nagyon megkedvelte a fiút. De szerintem nem csak aznap találkozott vele. Millie halála után is eltűnt egyik reggel, pedig az anyja mondta, hogy maradjon otthon. Szerintem akkor is a fiúval találkozott.

- Akkor vele kezdem. A Ram's Head a Monmouth utcában van?

Mog bólintott.

- De Annie-nek sosem meséltem erről a Jimmyről. Nem örült volna, ha megtudja, hogy Belle fiúkkal barátkozik, és az igazat megvallva, meg is feledkeztem róla, amíg rá nem kérdezett a barátaira. A fiú nagybátyja szigorú, nehéz természetű alak. De ha rá tudja venni, hogy segítsen nekünk, ő talán ismer néhány embert.

- Nem ígérhetek semmit, de megteszem, amit tudok - mondta Noah. — Nyilván Belle anyja is ideges.

- Belebetegedtünk az idegességbe - ismerte be Mog. - A legtöbb ember azt hiszi, hogy a munkánk miatt nincsenek érzéseink. De ez nem igaz.

- Millie mesélte, hogy Annie háza jó hely, és hogy mind nagyon kedvesek hozzá - mondta Noah. - Tudom, hogy ő is azt akarná, hogy segítsek.

Mog megérintette a férfi arcát, a bizalom és elismerés jeleként.

- Most mennem kell - mondta. - Annie vissza akar menni a Bow Streetre, hogy szóljon a hekusoknak, Belle nem jött haza. Úgy döntött, elárulja nekik, hogy Belle szemtanúja volt a gyilkosságnak, de könnyörögni fog, hogy tartsák titokban.

Noah azonnal elment otthonról reggelizés után. Mrs. Dumas nagyon kíváncsi volt a látogatójára, ezért hazudnia kellett, és azt mondta, hogy Miss Davis a rokona valakinek, akihez ki kellett mennie egy biztosítási ügyben, és információkkal szolgált egy biztosítási csalásról. Amikor a háziasszonya további kérdéseket tett föl, kurtábban válaszolt a kelleténél, hogy elhallgattassa végre az asszonyt.

Nyirkos, szeles idő volt, és ahogy végiment a Tottenham Court Roadon, szorosabban csavarta nyaka köré a gyapjúsálát, és lölhajtotta a kabátgallérját. Noah tudta, hogy a legtöbb ember félelmetes helynek tartja Seven Dialst, ahol megtámadhatják és kirabolhatják őket, vagy elkaphatnak valami gusztustalan betegséget, csupán attól, hogy végigmennek az utcán. Néhány évtizeddel ezelőtt ennek volt is némi alapja, mielőtt lebontották a legkétségbeejtőbb nyomortanyákat, de már közel sem volt olyan rossz hely, és Noah szeretett idejárni. Habár elismerte, hogy szegényes, túlszűfolt, mocskos és veszélyes londoni környék volt, ezzel egy időben élénk, színes és lenyűgöző volt, és már egyáltalán nem volt olyan leromlott és nyomasztó, mint az East End más részei.

A helyiek barátságosak voltak, könnyen nevettek, és nem sokat panaszkodtak. Persze ravaszak voltak, sosem mulasztottak el egyetlen lehetőséget sem, hogy ellopjanak egy zsebórát, zsebkendőt vagy tárcát, és olyan szívfacsaró történeteket meséltek, melyek még egy kőszívű embert is

megríkatnának. Neki azonban nem kellett tartania a rablóktól: olcsó ruhákat viselt, és se kövér tárcája, se zsebórája nem volt, amit ellophatnának.

Egy hajlott hátú öregember a járdát mosta fel a Ram's Head előtt.

- Jó reggelt! - szólította meg Noah udvariasan. - Jimmy bent van?

- Én aztán nem tudom — mondta az öregember. Furcsán beszélt. - Mármint, nem tudom, hogy magának bent van-e! - tette hozzá rövid hatásszünet után.

- Akkor esetleg megkérdezné, hogy hajlandó-e beszélni Mr. Baylisszel Belle Cooperről? — kérte Noah.

Az öregember bement a kocsmába oldalazó, rákszerű járással, ami még különösebb volt, mint a beszéde. Noah biztonságos távolságból követte.

A Ram's Head az egyik legjobb fogadó volt Seven Dialsben. Már évek óta nem festették ki, a faburkolat fölrepedezett, a padló pedig recsegett és egyenetlen volt, de még szombat reggel tízkor is barátságos hangulat uralkodott benne, pedig ilyenkor még korán van a vendégeknek. A szoba túlsó végében égett a tűz, a bárpultot pedig fényesre törölgették. Noah nem csodálkozott, hogy népszerű a hely; valószínűleg sokkal kényelmesebb és melegebb volt idebent, mint bármelyik környékbeli házban.

- Jimmy! - kiáltotta az öreg a bár végében. — Belle Cooper miatt keres valaki.

Sietős léptek zaja hallatszott a kőlépcsőkön, és egy fiatal, szeplős, vörös hajú fiú rohant be a bárba. Nadrágja térd alatt nedves volt, mintha a padlót mosta volna föl.

- Megtalálták? - kérdezte kifulladásra.

Noah megrázta a fejét. A fiú nyilván azt hitte, hogy civil ruhás rendőr.

Jimmy elkeseredett képet vágott.

- Akkor találtak már bizonyítékot arra, hogy elrabolták?
- Miből gondolod, hogy elrabolták? - kérdezte Noah.

Jimmy egy pillanatig csak bámult Noah arcába. Gyanakvó volt az arckifejezése, mint áld attól fél, hogy valami rosszat mondott.

- Előbb árulja el, hogy ki maga - követelte.

Noah egy asztalhoz lépett a tűz mellett.

- Leülnél velem?

Jimmy megtette, de úgy ült a szék szélére, mintha arra készülne, hogy el kell menekülnie. Az öreg ismét kiment.

Noah elmagyarázta, hogy nem rendőr, hanem Millie barátja, és Miss Davis kérte meg, hogy segítsen.

- Beleegyeztem, mert nagyon kedveltem Millie-t — mondta. — Remélem, segítesz, mivel szereted Belle-t. Bármi, amit nekem elmondasz, köztünk is marad.

Jimmy szeméből eltűnt a gyanakvás, és már készségesen nézett Noah-ra.

- Hallottam, hogy Annie és a cseléd tegnap fél öt körül körbekérdeztek, hogy látta-e valaki Belle-t. Ki akartam menni, hogy segítsék, de a nagybátyám - ő itt a fogadós - azt mondta, hogy Annie elevenen felfal, ha megtudja, hogy Belle beszélt velem - hadarta. - Később, este a nagybátyám azt mondta, hogy látta Belle-t a zálogos boltja előtt négy körül. Azt hitte, Belle zálogba adott valamit, hogy el tudjon szökni.

- Miért nem szólt erről Annie-nek? - kérdezte Noah.

- Hát, én örülök, hogy nem szólt, mert tudom, hogy rám várt, és ez mindenkit feldühítene. De én akkor itt se voltam, King's Crossba kellett vinnem egy üzenetet.

- Akkor miből gondolod, hogy elrabolták, és nem csupán elszökött?

- Abból, amit Millie halála után mondott nekem.
- Mit mondott?

Megígértette velem, hogy senkinek sem mondom el.

Noah-nak tetszett a fiú őszintesége és lojalitása.

- Gondolom, azt mondta, amit Miss Davis mondott nekem, hogy látta a gyilkosságot — mondta Noah. — Ha így van, jobb, ha elmondod, amit tudsz, mert szinte biztos hogy ugyanaz az ember felelős Belle eltűnéséért, aki meggyilkolta Millie-t.

- Gondolja, hogy őt is meg fogja ölni? — kérdezte riadtan Jimmy.

Noah bólintott.

- Nem fogok hazudni neked. Szerintem ez több mint valószínű. Amit Belle látott, azzal akasztófára küldheti a tettest. A kétségbeesett férfiak pedig kétségbeesetten cselekednek.

Jimmy falfehér lett, és gyorsan elmondott mindent, amit Belle-től hallott.

- Meg kell találnunk — mondta kifulladásra, miután befejezte. - Nem is sejti, hová vihették?

- Nem - ismerte be Noah. — Reméltem, hogy neked és a nagybátyádnak talán van valami ötletetek. Ő hogy áll ehhez az egészhez? Szerinted hajlandó lenne segíteni, hogy megtaláljuk Belle-t?

- Miért nem engem kérdezel? - szólalt meg egy mély hang a háta mögött.

Noah hátrafordult, és ott állt a kocsmáros, Noah gyomra pedig görcsbe rándult, mert a férfi úgy festett, mint aki képes lecsavarni valakinek a fejét, pusztán azért, mert nem tetszik neki a nézése. Jól megtermett ember volt, legalább száznyolcvan centi magas, olyan vaskos vállai és karjai voltak, mint egy díj birkózónak. Noah úgy vélte, a harmincas évei vége felé járhat, dús, rőt szakálla volt és vörös arca, mintha sokat ivott volna.

- Elnézést, uram - Noah talpra ugrott, és kezét nyújtott.

- Bayliss vagyok, Millie barátja. Megkértek, hogy segítsék megtalálni Belle Coopert, és mivel úgy hallottam, az unokaöccsével barátok, eljöttem, hátha többet tud a lányról.

- Többet? Minél? — kérdezte Garth megvetően.

- Annál, hogy egyszerűen eltűnt, mialatt az anyja Millie temetésén volt. Abban bíztam, hogy ön is a segítségünkre lesz.

- Egy kocsmárosnak pártatlannak kell maradnia - felelte Garth kurtán.

- Természetesen - értett egyet Noah. - De hadd meséljek el önnek mindent, amit Miss Davistől hallottam. Ha utána úgy dönt, hogy nem segít, már itt sem vagyok.

Garth állva maradt, és összefonta karját a mellén, ami azt sugallta, nem sok esély van arra, hogy meggondolja magát.

Noah a szavakból élt, és elmesélte, hogy Belle az ágy alatt lapult, végignézte Millie meggyilkolását, és olyan színes részletekkel egészítette ki, amikre Miss Davis csupán utalt. Tudta, hogy célba talált, mert Garth leengedte a karját, és leült egy székre, halványkék szeme tágra nyílt a döbbenettől.

- Képzelteri, milyen iszonyatos lehetett végignéznie mindezt egy ilyen fiatal és ártatlan lánynak — fejezte be Noah. - Az pedig még jobban megrendíthette, hogy az anyja nem árulta el rögtön a rendőröknek a teljes igazságot.

- Hát, azért meg tudom érteni Annie-t - mondta Garth, és ellágyult a hangja. - Mindent megtett azért a lányért, amit csak tudott; nem akarta, hogy a rendőrség vallassa, és ki kelljen állnia tanúként, amikor elfogják azt a gyilkos rohadékot.

Noah bizakodóbb lett most, hogy a férfi haragja elpárolgott, és együtt érzőbbé vált.

- De ha őszinte lett volna a rendőrökkel, lehet, hogy egyből elkapták volna - mondta Noah. - Vagy legalább őrszemet állítottak volna Annie házához.

- Ahogy így elnézlek, nem sokat tudsz a bűnözőkről — mondta megvetően Garth. - Meg hogy milyen teszetosza tud lenni a rendőrség.

- Ezért is van szükségem az ön segítségére, mert ismeri a környéket, az embereket, és tudja, hogy mennek errefele a dolgok - mondta Noah.

Garth mély levegőt vett.

- Mint már mondtam, egy kocsmárosnak pártatlannak kell maradnia, mert nem tesz jót az üzletnek, ha az emberek azt hiszik, hogy információt szivároztatok ki.

- Azért nyilván nem lehet teljesen pártatlan - ellenkezett Noah, és mélyen a nagydarab férfi szemébe nézett. - Azok után nem, hogy Belle elmondta Jimmynek, látta a gyilkosságot, és elárulta neki az elkövető nevét. Így már Jimmy élete is veszélyben forog.

Garthnek elkerekedett a szeme.

- Igaz ez, Jimmy? - kérdezte. - És ha igen, erről miért nem szóltál tegnap este?

- Akartam, Garth bácsi - mondta a fiú idegesen, és lehajtotta a fejét. - De megígértem Belle-nek, hogy titokban tartom. Noah-nak is csak azért mondtam el, mert szerintem a gyilkos rabolta el Belle-t.

Garth az öklének támasztotta a homlokát, mint aki mélyen a gondolataiba merült.

- A lány ismerte a gyilkost? - kérdezte végül.

- Nem. Nem látta, mielőtt megölték Millie-t, de Annie Mr. Kentként ismeri, néhányszor már járt nála - magyarázta Noah. - Úgy tudja, hogy egyesek Sólyom néven ismerik.

Garth vörös arca egyszeriben falfehér lett.

- Jóságos ég! - kiáltotta. - Az egy gonosz alak, és semmi kétség, bármit képes megtenni, hogy mentse az irháját. - Közelebb lépett az unokaöccséhez, és a vállára tette a kezét. - Mostantól, fiam, ki nem teszed a lábad az ajtón egyedül.

- Akkor hát ismeri? - Noah-nak szaporábban kezdett verni a szíve.

- Csak hírből, sosem találkoztam vele személyesen. De hallottam, mire képes. Szerintem jobb lesz, ha veled tartok, nem hiszem, hogy ezzel egymagad meg tudsz birkózni.

Jimmy döbbenettel vegyes csodálattal és örömmel nézett fel a nagybátyjára. Noah gyanította, hogy a fiú sokkal jobban meglepődött azon, hogy a nagybátyja aggódik érte, mint azon, hogy segít megkeresni Belle-t.

- Úgy hallottam, Kentbe akarta vinni Millie-t - mondta Noah. - Van esetleg valami ötlete, hogy pontosan hová?

Garth eltöprengve szívtá a fogát.

- Nem tudom, de tengerész volt, úgyhogy hallottam ezt-azt. A tengerészek gyakran a kikötő közelében élnek, ahonnan azelőtt kihajóztak. Talán Doverben.

- Esetleg ki tudná deríteni nekem? - kérdezte Noah. - Bármilyen információ hasznos lehet.

- Biztos így van - mondta Garth szárazon. - De mielőtt ész nélkül nekiállsz kérdezősködni, ne feledd, hogy ez egy elvetemült gazfickó. Elég csak ránézned, és elvágja a torkodat egy sikátorban. Jimmyt is elkapja, ha megnesze-li, hogy tud róla.

- Akkor maga szerint mit kéne tennem? - kérdezte Noah idegesen.

- Kezdd Annie lányaival. Biztos elment egyikkel-másikkal, amikor Millie éppen nem volt szabad. Talán elejtett egy nevet, családot, helyet, ahová jár, vagy ahol él.

- Miss Davis szerint a lányok Oklösnek hívták - mondta Noah. - Szerinte azért, mert szerette bántani őket, de nem lehet, hogy az öklös birkózót is jelent?

- Ha birkózott, én sose hallottam róla - mondta Garth, és elgondolkozva simogatta a szakállát. - De úgy tudom,

igazi piperkőc, mindig kiöltözik, rendelésre készült cipőt hord és aranyórát.

- Megkérdezem a lányokat, hogy mit tudnak róla - mondta Noah.

- Csak vigyázz, nehogy aztán elkezdjenek mindenkinek fecsegni — figyelmeztette Garth, és elhúzta a kezét a torka előtt, miközben kísétált, és kettesben hagyta őket Jimmyvel.

- Maga szerint már meg is ölte Belle-t? - kérdezte Jimmy remegő hangon.

Noah együtt érzett a fiatal fiúval. Bárki láthatta, hogy jó nevelést kapott, és egy érzékeny fiúnak, aki még mindig az anyját gyászolja, aligha ideális olyan durva helyen élnie és dolgoznia, mint a Ram's Head. A legszomorúbbnak mégis azt tartotta, hogy a fiú úgy beszélt Belle-ről, mintha a lány lenne az egyetlen jó dolog az életében az anyja halála óta. Most pedig őt is elvesztette.

Azok után, amiket Kentről hallott - mivel Belle az egyetlen, aki akasztófára segítheti őt-, Noah nem tudta elhessegetni a gondolatot, hogy valószínűleg már meg is ölte a lányt. Ezt azonban képtelen volt elmondani a fiúnak.

- Mit tudhatnék? — vont vállat Noah. - Nem vagyok detektív. De szerintem, ha azért rabolta volna el, hogy megölje, egyből megtette volna, és megszabadult volna a holttesttől. Most elmegyek a Bow Streetre, megkérdezem, hogy találtak-e holttestet, és ha nem, akkor remélhetjük, hogy még életben van. Azt mondják, minél tovább tartja életben az elkövető az áldozatot, annál kisebb az esélye, hogy megöli.

- De még nem sok idő telt el, huszonnégy órája sincs - mondta Jimmy. - És ha meg is ölte, akkor sem valószínű, hogy egy utcasarkon hagyja a holttestet Seven Dialsben, ahol a rendőrség könnyen megtalálja, nem igaz?

Noah nagyot nyelt, és eltöprengett.

- Nem, hát persze hogy nem, de a rendőrség kapcsolatban áll más körzetekkel is, és reméljük, hogy minden egyes óra elteltével, amíg nem találunk semmit, Belle egyre nagyobb biztonságba kerül. De most mennem kell. Szeretném, ha megpróbálnál beszélni a nagybátyáddal. Vedd rá, hogy idézzon fel mindent, amit tud a Sólyomról: hova jár inni, kik a barátai, bármit, ami hasznos lehet. Esetleg le is írhatnád nekem.

- Mindent megteszek, amit tudok - ígérte Jimmy, és sárgásbarna szemeivel Noah-t fürkészte. - Ugye szól, ha megtud valamit? Addig nem tudok aludni, amíg Belle biztonságba nem kerül.

- Odavagy érte - ugratta Noah a fiút, hogy egy kicsit felvidítsa.

- Így igaz - mondta Jimmy őszintén. - Ő a legkedvesebb, legszebb lány, akit ismerek. Addig nem nyugszom, amíg biztonságba nem kerül.

HETEDIK FEJEZET

Belle teli tüdőből sikoltott, de Kent azonnal elhallgattatta: a hangszálaira szorította a hüvelykjét, és olyan közel nyomta hozzá az arcát, hogy a bajusza hozzáért az orrához.

- Maradj veszteg! - mordult rá. - Különben itt helyben megöllek.

- De hát mit akar tőlem? - nyögte Belle, amint a férfi szorítása enyhült. - Semmit sem ártottam magának.

-Tudod, ki vagyok, ennyi éppen elég - mondta a férfi. Azzal lenyomta Belle arcát az ülésre, és lefogta, amíg a társa összekötözte a bokáját. Ezután felültették, és a kezét is megkötözték.

Még soha semmi nem volt annyira rémisztő Belle életében, mint keresztülvágtami Londonon két férfi fogságában. Hallotta saját szívverését, kiverte a jeges verejték, és felkavarodott a gyomra, mintha émelyegne. Még az sem volt ennyire rossz, amikor látta, mit tett a férfi Millie-vel. Ám valami azt súgta neki, hogy semmi olyat nem szabad mondania vagy tennie, amivel magára haragíthatja ezeket az embereket. Látta, mire képes Kent, ha igazán feldühödik.

Ahogy a kocsi végigszágulzott a zsúfolt utcákon, Belle hallotta a többi kocsit, szekeret és az utcai árusok rikoltását. Ám hiába remélte az ismerős hangok hallatán, hogy megmentik, a szíve mélyén tudta, hogy a két férfi nem

rabolta volna el, ha nem akarnák örökre elhallgattatni. Valószínűleg csak arra várnak, hogy kijussanak a városból, mielőtt megteszik. Halálra rémült, de nem sikoltott. Ehelyett csöndesen sírdogált, és remélte, hogy megesik rajta a szívük, vagy legalább elhalasztják a tervüket. Később talán alkalma nyílik megszökni.

Beletelt egy kis időbe, mire Belle rádöbbent, hogy épp csak megbéklyózták a bokáját, elég lazán ahhoz, hogy lassan tudjon járni. Ez újabb reménysugár volt, hiszen ha meg akarnák ölni, szorosan megkötözték volna, úgy vinnék a kivégzés helyszínére.

Ez azonban halovány reménysugár volt. Lehet, hogy egy sötét erdő mélyére vagy egy mocsárba viszik, ahová kocsival nem tudnak bemenni.

A két férfi nem beszélt egymással. Belle menetiránnyal szemben ült, Kent mellett, aki azonban tartotta a távolságot, és az ablaknak dőlt. Meggyújtotta a pipáját, de nagyon feszültnek tűnt, és összerezszent, valahányszor a kocsibuckára futott.

A társa Belle-lel szemben ült, és ő sokkal nyugodtabbnak látszott. Az ülés közepén ült, szétvetett lábakkal, és a teste együtt mozgott a kocsival a buckákon és a kanyarokban. Túl sötét volt ahhoz, hogy alaposabban megnézzé magának a férfit, de Belle abban biztos volt, hogy még soha nem látta azelőtt. Sötét külseje volt, mint egy cigánynak, fekete, göndör haja és húsos szája. Nagykabátot viselt, olyat, amelyet a kocsisokon látni, és valami orrfacsaró, áporodott bűz áradt belőle, mintha egy nyirkos helyről bújt volna elő.

Belle próbált rájönni, mikor kezd el az anyja és Mog aggódni az eltűnése miatt, és mennyi idő elteltével kezdik el a keresést. Gondolta, először biztos csak dühösek lesznek, amikor hazajönnek a temetésről, és őt nem találják otthon, de nyolc-kilenc körül eszükbe jut, hogy valami

történt vele, és elkezdik keresni. Belle bízott benne, hogy valaki látta, amint betuszkolják a kocsiba, ő viszont nem emlékezett arra, hogy bárkit látott volna a közelben, amikor ez történt, így nem valószínű.

Ilyen körülmények közt vajon az anyja szól a rendőrségnek, hogy ki ölte meg Millie-t? Talán, de ez még nem jelenti azt, hogy a rendőrök tudni fogják, hogy hol keresék. Oldalra nézett, és amikor megpillantotta a férfi arcát profilból, megértette, hogy miért hívják Súlyomnak - az orra olyan volt, mint egy görbe csőr. Sejtette, hogy nemcsak erről kapta a nevét, hanem talán arról, hogy gyorsan és könnyörtelenül bánik el az áldozataival.

Az út sokáig tartott, és Belle annyira fázott, hogy azt hitte, halálra fagy, mielőtt a férfiaknak alkalmuk nyílna megölni. Rég maguk mögött hagyták London hangjait, már csak lódobogást és kerécsikorgást hallott, semmi mást. Mint ha már egész éjszaka utaztak volna, pedig nyilván nem így volt, mert Kent egyszer előhúzta a zsebóráját, és közölte a társával, hogy kilencre megérkeznek.

Belle-nek fogalma sem volt, hogy milyen messze van Kent vagy bármi más Londontól. De még ha tudta volna, akkor sem tudná kiszámolni, hogy négy és fél óra alatt hány mérföldet lehet megtenni négy lóval.

Kent később félrehúzta a sötétítőt, hogy kinézzen az ablakon. Belle csak a koromsötétséget látta, egyetlen pislákoló fényt sem látott, ami arra utalna, hogy házak mellett haladnak el. Ám úgy tűnt, a férfi pontosan tudja, merre járnak, mert néhány perccel később a kocsi lelassított, és élesen balra kanyarodott valamiféle kövezett úton.

Belle egész úton szeretne volna megkérdezni, hogy mi a szándékuk vele, ám túlságosan félt ahhoz, hogy meg merjen

szólalni. Talán jobb is, hogy csöndben maradt; Kent megütheti, ha felbosszantja.

— Ki kell mennem — fakadt ki végül elkeseredésében. Nem tudta, egy nőnek hogyan kell közölnie egy férfival, ha mosdóba kell mennie. Odahaza a lányok ezt pisilésnek hívták, de Mog szerint egy hölgy nem használja ezt a szót.

— Mindjárt ott leszünk - mondta Kent kurtán.

Öt perc múlva a kocsis megállította a lovakat. A cigányos külsejű férfi szállt ki elsőként, és intett Belle-nek, hogy ő a következő. A bokái közti kötél nem volt elég hosszú, engedve ahhoz, hogy leléphessen a kocsiból, de a férfi megfogta a derekát, és leemelte.

Olyan vastagon fagyos volt a föld, mintha havazott volna, tündökölt a táj a kocsi lámpáinak fényében. Túl sötét volt az aranyló kis fénykörön túl ahhoz, hogy lássa a környéket, de Belle sejtette, hogy egy farmon vannak, mert érezte az állatok szagát. Nagyon öreg háznak tűnt, habár egyedül a bejárati ajtó mellett égett egy lámpa.

Belle hallotta, hogy Kent halkán beszél a kocsissal, a cigány pedig megfogta a karját, és a ház felé vezette. Nem kellett kinyitnia a bejárati ajtó zárját, csak belökte és besétált. Koromsötét volt odabent, és a férfi néhány percre csak matatott, és magában motyogott. Végül egy gyufával meggyújtott egy gyertyát, és Belle látta, hogy egy széles, kőpadlós folyosón állnak.

A férfi jól ismerhette a házat, mert még egyetlen gyertya fényében is megtalálta az olajlámpát, és meggyújtotta. Ekkor már elég fény volt ahhoz, hogy Belle megpillantsa maga előtt a lenyűgöző tölgyfa lépcsőt és az ajtókat a folyosó mindkét oldalán. Gazdag ember otthonának látszott, ám a penészszag és a vastag por a kredencen arról árulkodott, hogy régóta elhanyagolták.

Belle már éppen meg akarta kérdezni a cigánytól, hogy

kimehet-e a mosdóba, amikor Kent megjelent a bejárati ajtóban. Hallotta, hogy mögötte elhajt a kocsí.

- A konyha felé - mondta a cigány. - 'Tad már begyújtotta a tűzhelyet, és hagyott nekünk valamit enni.

Fogta az olajlámpát, és magával vitte a folyosón a lovakat ábrázoló sötét festmények alatt, Kent és Belle pedig követte.

A konyhában meleg volt, és leves vagy ragu ínycsiklandó illata szállt a levegőben, ám a szoba nagyon mocskos volt. Volt egy kenyér az asztalon, a szoba közepén, a finom illat pedig feltehetően a megfeketült serpenyőből jött a tűzhelyről.

Belle összeszedte a bátorságát, és megkérdezte, kimehet-e a mosdóba, Kent pedig bólintott, és szólt a másiknak, hogy oldozza el a kezét, de a lábát ne, és vigye ki.

Ez volt a legbiidősebb vécé, amiben Belle valaha járt, és mivel koromsötét volt odabent, a cigány meg föl-alá járkált előtte, Belle nem húzta az időt. A férfi gyorsan visszavitte a házba, de nem kötötte meg ismét a kezét.

Kent kiszedte az ételt három tálba, és az asztalra tette őket, a legkisebbet odalökte Belle-nek. Ezután kitöltött két pohár bort magának és a társának, Belle-nek pedig vizet adott.

Belle eleinte túlságosan félt ahhoz, hogy egyen, és amikor óvatosan megkóstolta a ragut, kiderült, hogy nem túl jó az íze, mert a hús túl zsíros volt. Mégis lekényszerítette a torkán; legalább fölmelegítette.

A két férfi szótlánul evett, de Belle időnként érezte, hogy rápillantanak, majd összenéznek, mintha hangtalanul kommunikálnának egymással. Elviselhetetlen érzés volt, hogy nem tudta, mit fognak tenni vele. Szerette volna azt hinni, hogy nem etetnék meg, ha meg akarnák ölni, ám ahogy a cigány méricskélte, attól félt, hogy talán a magáévá akarja

tenni. Ez a gondolat szinte a halálnál is jobban taszította. Ismét görcsbe rándult a gyomra, megint kiverte a hideg verejték, cs képtelen volt visszafojtani a könnyeit.

Amikor közelebbről szemügyre vette Kentet, látta, hogy a férfi idősebb, mint Annie házában gondolta: a harmincas évei végén járhat, sőt talán még több. Ha nem lenne sasorra, rideg, sötét szeme és mogorva arckifejezése, akár még jóképű is lehetne. Nem volt egy nagydarab ember, talán százhetvenkét centi lehetett, meglehetősen karcsú volt, de erősnek tűnt, és Belle emlékezett, hogy amikor meztelenül látta, a lába nagyon izmos volt. Sötét haja kezdett szürkülni a halántékánál, és sötét bajusza volt. Mindene hétköznapi volt, a ruhái viszont drágának tűntek, és úgy beszélt, mint egy úriember, amitől a kegyetlensége még meghökkenőbbé vált.

Belle nem hitte, hogy az övé a farm. Úgy gondolta, a cigányé lehet. A férfi említette a vacsorát és valakit, akit Tadnek hívnak, aztán elvette Kent kabátját, hogy a sajátjával együtt fölakassza az ajtóra, ahogy az emberek a saját otthonukban szokták. Vidékiesen, raccsolva beszélt. A nagykabátot leszámítva, ami viseltes és dohszagú volt, a ruhája takaros volt és illett rá; a csizmája, habár sáros volt, olyan fajta, amelyet az előkelő úriembereken látott a Regent Streeten. Sejtette, hogy agglegény, mert látszott a koszos konyhán, hogy nincs asszony a házban. Eltűnődött, vajon kedvesebb-e Kentnél, és hogy meg tudná-e nyerni magának a segítségét.

- Vidd föl, Sanda - vetette oda mogorván Kent, amikor Belle végre eltolta magától a tányért.

A Sanda név még jobban megijesztette Belle-t, és elhúzódtott a férfitől, amikor az érte jött. Ám ő figyelmen kívül hagyta, gyertyát gyújtott, megragadta Belle csuklóját, és kivezette a konyhából.

Beletelt egy kis időbe, amíg fölérték a lépcsőn, mivel még mindig össze volt kötve Belle bokája, de Sanda türelmesen bánt vele, ami jó jel volt. Habár félt, Belle szóra akarta bírni.

- Maga is rossz ember, mint Mr. Kent? — kérdezte, amikor felérték a lépcső tetejére. - Nem tűnik annak.

Őszintén beszélt, mert a férfinak kellemes arca volt, kedves, barna szemében mosoly játszott. Belle nehezen becsülte meg a férfiak korát, de úgy vélte, néhány évvel idősebb Kentnél.

- A rosszság mindenkinek mást jelent - felelte, és Belle-nek úgy tűnt, a férfi szórakoztatónak találja a kérdést.

- A gyilkosságot mindenki rossznak tartja - mondta Belle.

- Hát, én senkit sem öltem meg — mondta a férfi, és meglepettnek tűnt. - És nem is akarok.

- Akkor mi a szándéka velem? - kérdezte.

A férfi kinyitott egy ajtót, és bevezette Belle-t a szobába, a gyertyát pedig lerakta egy széles ablakpárkányra. A szoba teljesen üres volt, leszámítva a vaságyat a vékony, foltos matraccal, alatta pedig egy éjjeliedényt. Az ágyon egy kis halom takaró és egy párna hevert.

- Meg tudsz ágyazni magadnak - mondta a férfi. - Nem fogom megint megkötözni a kezéd, mert innen úgysem jutsz ki. Az ablak be van deszkázva kívülről, az ajtót pedig be fogom zárni.

- Meddig? - kérdezte. - És mit fognak csinálni velem? - ismételte el a kérdést.

- Azt ma éjjel fogjuk eldönteni - felelte a férfi.

- Ha ez a maga háza, és segített idehozni engem, és ő megöl, akkor maga is ugyanolyan rossz, mint ő - mondta, és azzal az átható tekintettel nézett a férfira, amit Mog „esdeklő szemek”-nek hívott.

- Te aztán okosabb vagy, mint látszol, kicsi lány - mondta a férfi halvány mosollyal. - Nem csoda, hisz bordélyban nőttél föl. De az anyád nagyot hibázott, el kellett volna küldenie otthonról. Bár talán az volt a szándéka, hogy téged is munkára fog.

Belle összevonta a szemöldökét, mert nem értette, miről beszél a férfi.

- Eredj aludni - mondta a cigány. - Jó éjt!

Amikor becsukódott az ajtó, és kívülről rázárták, Belle sírva fakadt. Teljesen átfagyott, sejtelve sem volt, hogy hol van, és még ha a fogva tartói nem is erőszakolják vagy ölik meg ma éjjel, mint várta, akkor sem fogják holnap sértetlenül hazaengedni.

Ám ha meg akarják ölni, akkor miért nem tették meg, amint ideértek?

Belle mindennél jobban szeretett volna hinni abban, hogy nem ez a tervük, és hogy talán váltságdíjat követelnek érte cserébe. Csakhogy egyre valószínűbbnek tűnt, hogy nappali világosságra van szükségük ahhoz, hogy elvigyék oda, ahol meg akarják ölni - az erdőbe vagy a mocsárba, ahol sosem találják meg a holttestét.

Még soha egyetlen éjszakát sem töltött az anyjától és Mogtól távol. Gyakran érezte magát magányosnak és elszigeteltnek odalent a konyhában, amíg ők fönt voltak az emeleten, de sosem félt, mert tudta, hogy Mog időnként ránéz.

Mog azonban nem volt itt, hogy segítsen bevetni az ágyat, betakargassa, és elfújja a gyertyát. Habár alig látott valamit a könnyein keresztül, kiválasztotta a két legpuhább takarót, hogy közéjük feküdjön, mivel nem volt lepedő, a többit pedig rájuk terítette a kabátjával együtt. Az ágy szélére ült, és levette a csizmáját, majd bebújt a takarók alá. Nedvesnek tűntek és penészszaguk volt, a matrac pedig vékony és hepehupás volt.

- Édes Istenem, kérlek, ne hagyd, hogy megöljenek —
fohászkodott, és belezokogott a párnába. - Vedd rá anyá-
mat, szóljon a rendőröknek, hogy jöjjenek értem. Nem
akarok meghalni.

Újra meg újra elismételte az imáját, abban a reményben,
hogy Isten meghallgatja.

TEAM

NYOLCADIK FEJEZET

Miután bezárta Belle-t a szobába, Sanda visszament a konyhába. Kent még mindig a tűzhely mellett ült, előredőlt, mint aki erősen gondolkodik valamin. Sanda nem szólt egy szót sem, de kivett egy üveg whiskyt a konyhaszekrényből, kitöltött két nagy pohárral, leült a tűzhely mellé, és az egyik poharat Kentnek nyújtotta.

Belle nem tévedett, amikor azt gondolta, hogy a ház Sanda tulajdona. Az igazi neve Charles Ernest Braithwaite volt, és onnan kapta a Sanda nevet, hogy szerencsejátékos volt, aki mintha telepatikus képességekkel rendelkezne, mert mindig tudta, melyik játszmát játssza végig, és melyikből szálljon ki. Míint minden szerencsejátékos, ő is veszített néha, de nem olyan gyakran, mint a többiek, és soha nem veszített nagyobb összeget.

Belle azt is eltalálta, hogy cigány vér csörgedezik az ereiben, mert az anyja, Maria roma asszony volt. Egy hideg téli éjszakán vetődött ide Kentbe, erre az Aylesford melletti, félreeső farmra, miután elszökött a családjától. Frederick Braithwaite, Sanda apja egy negyvenéves agglegény volt, aki egyedül gondoskodott beteg anyjáról és a farmról.

Fred nem volt különösebben nagylelkű vagy segítőkész ember, ám amikor Maria könyörgött, hogy adjon neki egy

kis enivalót, és engedje be az istállóba aludni, a férfi beleegyezett, cserébe, ha segít ápolni az anyját.

Maria is makacs nő volt. Azért szökött el a családjától, mert hozzá akarták kényszeríteni egy férfihoz, akit nem szeretett. Hamar rájött, hogy a legtöbb embernek előítéletei vannak a cigányok iránt, és senki sem adna neki munkát vagy menedéket. Nem igazán akart egy beteg öregasszonyt ápolni, se megosztani az ágát Freddele, de kétségbe volt esve, és tetszett neki a farm. Úgy gondolta, sokkal rosszabb dolga is lehetne, mint egy öregasszonyt ápolni, és idővel talán még Fredet is megkedveli.

Négy hónap múlva összeházasodtak. Egy éven belül megszületett Charles, az öregasszony pedig békésen meghalt álmában.

Igaz, hogy érdekházasságnak indult, de Maria mindent megtett, hogy jó felesége legyen Frednek és szerető anyja Charlesnak, és boldogan éltek együtt. Fred szívrohamban halt meg, amikor Charles csupán tizenkilenc éves volt, Maria viszont mindent az irányítása alatt tartott, és hagyta, hogy a fia eljuttassa a fiatal úriembert a városban.

Charles huszonhét éves volt, amikor az anyja meghalt, és csak elekor fordult törvénytelen eszközökhöz, hogy több pénzt keressen. A farm az ő tulajdona volt, gyümölcsözően működött, őt azonban nem érdekelte. Tudta, hogy ügyesen fedezheti vele a megkérdőjelezhető ügyleteit, csak meg kellett fizetnie valakit, hogy vezesse helyette a farmot.

Mindig talált jó okot a cselekedeteire, melyeket a társadalom helytelenített. Megkérdezte magától, vajon bánt-e bárkit is. A szerencsejáték és az ivás senkinek sem ártott, csak saját magának, még ha az anyja vitába is szállt volna ezzel. Ezért amikor fiatal lányokat kezdett bordélyoknak összeszedni, azzal igazolta a tetteit, hogy valójában a lányoknak segít. Legtöbbjüket kirúgták otthonról, vagy

elszöktek; sokan árvaházban nőttek föl. Sanda szerint, ha nem segít nekik, valószínűleg éhen halnak vagy halálra fagynak az utcán.

Könnyen talált fiatal nőket és lányokat a vasútállomásokon, a vendéglők előtt, a piacokon, bárhol, ahol abban reménykedhettek, hogy kapnak egy kis ételt és italt egy jóindulatú idegentől. Sanda pedig eljátszotta a jóindulatú idegent. Őszintén hitt abban, hogy sokkal többet tesz értük, nemcsak meleg ételt és együttérzést nyújt nekik, hanem munkát is ad nekik a város egyik legjobb bordélyházában.

Charles nem volt kegyetlen ember, a legkevésbé sem tetszett neki a legújabb lány elrablása, annak a körülményei. Azelőtt soha egyetlen lányt sem ragadott el erőszakkal az akarata ellenére, még soha nem rabolt el ártatlan lányokat az utcáról.

- Nem olyan, mint a többi - mondta, miután legurította a maradék whiskyt, és újratöltötte a poharat. - Nem tetszik ez nekem.

— Ne marhászkodj, mitől lenne már más? — kérdezte Kent, és kissé meglepődött a cimborája véleményén. - Idősebb, mint némelyik lány, akit összeszedtél, és nem jó házból való. Különben is tudod jól, hogy nem volt más választásom, mint elrabolni. Akasztófára küldhet.

Kent már elárulta, hogy megfojtott egy szajhát Seven Dialsben, de Sanda nehezen tudta elhinni, hogy a lány, aki végignézte, fel akarná adni. Seven Dials lakói fiatalon megtanulják, hogy ne köpjenek be senkit. Kent viszont a partnere volt, és amellett, hogy nem érdemes vele ujjat húzni, ő tárgyal a bordélytulajdonosokkal, ha akad egy új lány, akit el lehet adni. Sandának fontos volt, hogy jó kapcsolatban maradjanak, ugyanakkor remélte, hogy talán beszélhet a fejével.

- Van esze a lánynak, nem lesz könnyű betörnünk - vitatkozott Sanda, mert Kent azt tervezte, hogy eladja Belle-t egy franciaországi bordélyba. — Én mondom neked, több gondot fog okozni, mint amennyit megér. Vigyük vissza Londonba holnap este, és rakjuk ki az otthona közelében.

- Ne légy ilyen hülye. Nem tehetjük, pontosan tudod, hogy miért.

- De hiszen fogalma sincs, hogy hol vagyunk - ellenkezett Sanda. - És rólad se tud semmit. Az anyja pedig nem csinál ügyet belőle, ha sértetlenül visszakapja. Elmehetünk egyenesen Doverbe, miután kiraktuk, és fölszállhatunk a Franciaországba tartó hajóra, ahogy terveztük.

Igaz, hogy Sanda nem született jóképűnek, mert alacsony volt, zömök és tömpe orrú, de volt benne valami féle karizma, ami mindkét nemnél segítette. A többi férfi szórakoztatónak találta, csodálták ravaszságát, eltökéltségét és erejét. A nők pedig szerették, hogy úgy bánt velük, mintha ők lennének a legfontosabbak a világon. Megvolt benne az úriember modora és viselkedése, ám alatta valami vadállatiasság lapult, amit ellenállhatatlanul vonzónak találtak. Olyan elbűvölő volt, hogy sok lány, akinek a vesztét kellett volna látnia benne, makacsul megvédte bírálóival szemben.

Kent, vagyis Frank John Waldegrave, ahogy valójában hívták, földbirtokos nemes család sarja volt Észak-Angliából. Habár a családi birtok kiterjedt volt, harmadik fiúként, az apja kegyeiből kiesve, már egészen fiatalon tudta, hogy semmit sem fog örökölni. Bátyjai iránti féltékenységeben, megbántva, amiért anyja és nővére soha nem fogta a pártját, Frank a sérelmeivel együtt hajóra szállt, és minden egyes elszenvedett sértéssel és megaláztatással egyre keserűbbé vált.

Egy olyan ifjú számára, aki nem szereti, ha parancsolgatnak neki, nehezen barátkozik, és a yorkshire-i széles

vidékhez szokott, a lehető legrosszabb döntés belépni a kereskedelmi flottába. Éles esze volt, sokkal többre vihet-e volna a könyvvitelben, jogban, vagy akár orvoslásban, ehelyett azonban minden éber óráját tanulatlan férfiakkal töltötte, akik a családi birtokon húzták az igát.

Nem csak a férfiakkal nem tudott összebarátkozni, Frank a nőkkel sem volt sikeres. Doverben, a szárazföldön egy művelt úriemberrel, aki csak egy egyszerű tengerész volt, senki sem tudott mit kezdeni. Frank szerette azt hinni, hogy a boltos lányok és cselédek, akikkel találkozott, túl magas rangúnak tartják magukhoz képest, ám az igazság az volt, hogy valójában fogalma sem volt, hogyan beszéljen a nőkkel. A közép- és felsőbb osztálybéli hölgyek, akiknek a társaságában kényelmesen érezte magát, nem fordultak meg mulatókban és nyilvános tánctermekekben, ahová a tengerészek jártak.

Huszonévesen egy éjjel elvitték Doverben egy bordélyba, és úgy találta, hogy tetszik az ottani lányoknak. Azért hitte ezt, mert a lányok odaadással lesték, és mindent megadtak neki, amire vágyott. Még be is bizonyította saját magának, hogy a lányok szeretik, több tucatszor azzal, hogy durván bánt velük, amikor dühbe gurult. A lányok sosem panaszkodtak, és sosem utasították el legközelebb, ha kikötött a hajója. Szerették, ahogy bánt velük.

Aztán tíz évvel ezelőtt, amikor Frank huszonnyolc éves volt, Thomas nagybátyja, az apja öccse meghalt. Frank meglepetésére mindenét rá hagyta. Frank nem értette, hogy miért, mert sosem volt sok köze a nagybátyjához, de úgy sejtette, hogy Thomasszal is rosszul bánhatott a család, és ezért együtt érzett Frankkel.

Thomas nem volt túl gazdag; nem volt nagy vidéki birtoka, csak két bérháza Seven Dialsben és egy tucat nyomorúságos háza Bethnal Greenben. Frank elborzadt, amikor

először pillantotta meg a helyet, amit Velőnek neveznek. A düledező épületek Seven Dialsben teljesen megteltek elkeseredett emberi hulladékkal, ami a belvárosban gyűlik össze. A Bethnal Green-i házak is hasonlóan rosszak voltak - még arra sem voltak alkalmasak, hogy állatokat tartsanak bennük. Frank befogta az orrát, és behunyta a szemét, hogy ne is lássa a szennyes utcák iszonyatát, amíg visszatért kényelmes szállodájába.

Másnapra azonban minden fenntartása elmúlt azzal kapcsolatban, hogy megéljen ezeknek a házaknak a bérbeadásából. Rádöbbsent, hogy ez azt jelenti, nem kell többé hajóra szállnia, és minimális erőfeszítéssel rendkívül kényelmes életet élhet. A flottánál töltött idő megemberelte, és hozzászokott, hogy másokat kihasználjon. Fellelkesítette a gondolat, hogy nyomornegyedbéli háztulajdonos vált belőle.

Ekkor kezdte Kentnek nevezni magát.

Lent, az elbűvölő kenti faluban, Charingben, nem messze Folkestone-tól, ahol állandó otthont akart berendezni magának, visszahúzódó és tiszteletben álló úriember Frank Waldegrave. Londonban viszont, John Kent néven könnyörtelen ingatlantulajdonos, aki minden vágyalmát kiéli - kurvázik, bűnözik, szerencsejátékozik, és pénzt hajt be. Nincs szüksége barátokra, ha vannak emberei, akik engedelmeskednek neki, mert félnek tőle.

A sors iróniája, hogy amikor már őszintén hitte, hogy a barátság nem neki való, megismerkedett Sandával egy mulató hátsó szobájában a Strandén, egy kártyajáték alkalmával. Azonnal kialakult kettejük között valamiféle kapcsolat; teljesen egymásra hangolódtak. Sanda egyszer nevetve azt mondta, hogy azért, mert mindkettejükben megvan az, ami a másiktól hiányzik. Talán igaza volt, mert Kent csodálta, hogy Sanda olyan könnyen bánik az emberekkel, Sandának pedig tetszett Kent könnyörtelensége.

Bármilyen volt az oka a barátságuknak, ugyanaz volt a céljuk, habár akkoriban még egyikük sem tudta, hogy mi az. Ám hamar kiderült, hogy át akarják venni az irányítást a bűnözés és szerencsejáték fölött Seven Dialsben, és megakarnak gazdagodni belőle.

Sanda adta Kentnek a Sólyom nevet. Azt állította, hogy még soha nem találkozott olyan férfival, akinek ilyen éles szeme és ragadozó természete lenne. Kentnek tetszett a név, mert tudta, hogy megfélemlíti az embereket.

Belle kakaskukorékolásra ébredt, és arra gondolt, hogy megőrült az a kakas, amiért az éjszaka közepén kukorékol. Ám ahogy ott feküdt, rettegéssel gondolt arra, hogy mit tarthat számára az új nap. Észrevette a fagyos szobába beszűrődő keskeny fénycsíkokat, és rádöbben, hogy a bedeszkázott ablak repedéseit nézi, és már világos van odakint.

Elfelejtette, hogy össze van kötözve a bokája, és ahogy fölkel, hogy használja az éjjeliedényt, majdnem elesett. Sikertelenül kikukucskálnia az ablakot takaró deszkák közötti legnagyobb résen, de csak annyit látott, hogy a közelben fák vannak, azokon túl pedig nyílt vidék, melyet itt-ott még mindig hó borít. Egy városi lánynak, aki házak közt nőtt fel, és a forgalom zajához szokott, sivár és ijesztő volt a látvány.

Mivel ruhában aludt, és nem volt fésűje, se tiszta víz, amiben megmosakodhatna, visszamászott az ágyba, és várta, hogy miféle sorsot tartogatnak számára a férfiak.

A rettegés ellenére újra elaludhatott, mert Sanda hangjára ébredt, hogy keljen föl.

- Hoztam meleg vizet a mosakodáshoz - mondta a férfi,

és Belle a félhomályban látta a vizeskancsóból fölszálló gőzt a mosdóállványon. — Van itt egy fésű is. Tíz perc múlva visszajövök érted.

Félelme kissé alábbhagyott, hiszen senki sem adna meleg vizet és fésűt annak, akit meg akar ölni. Megpróbált könyörgéssel kicsikarni valamiféle magyarázatot Sandából, a férfi azonban sietősen távozott, és bezárta maga mögött az ajtót.

Sanda később visszatért, ahogy megígérte. Fölkapta Belle kabátját az ágyról, és a karjánál fogva a lépcsőig vezette, ahol inkább fölkapta a vállára, mint hogy járásra kényszerítse.

Belle most sokkal többet látott a házból, mivel az ablakokon át beszűrődött a napfény. Elég nagy épület volt - Belle úgy vélte, hat-hat szoba lehet mindkét szinten. Nagyon öreg ház volt alacsony mennyezettel, tartógerendákkal és egyenetlen padlóval, még gázvilágítás se volt benne. A lépcsőfordulón, az ablakon kinézve teheneket pillantott meg, amiket a ház melletti istállóba tereltek be, és rájött, hogy egy tanyaházban van. Ám nyilvánvaló volt, hogy nem Sanda vezeti a farmot, hanem valaki más, talán az, akit Tadnek hívnak, és Belle azt is sejtette, hogy nincs nő a közelben, mivel minden poros és elhanyagolt volt. Belle egyik férfiről a másikra nézett, miközben ette a tál kását, amit Kent adott neki. Mindkét férfi hallgatott, Belle érezte, hogy nem értenek egyet valamiben, valószínűleg vele kapcsolatban.

- Tudsz írni és olvasni?

Kent kérdése meglepte Belle-t.

- Miért akarja tudni? - kérdezte.

- Csak válaszolj a kérdésre! - csattant fel a férfi.

Belle úgy vélte, talán jó ötlet eljátszania a tudatlant, hát ha akkor kevésbé fog gyanakodni rá a férfi.

- Nem tudok - hazudta. - Sose jártam iskolába.

Kent megvetően fintorgott, mintha pontosan erre számított volna, Belle pedig úgy érezte, hogy előnybe került.

- Mit fognak tenni velem? - kérdezte.
- Ne kérdezősködj annyit! - felelte a férfi. - Edd meg a kását - egy darabig nem kapsz ételt.

Ennek hallatán Belle úgy érezte, hogy annyit kell ennie, amennyit csak bír, és nemcsak a kását falta fel, hanem meggevett két vastag szelet kenyeret is, amit bőségesen megkent vajjal. Sanda kitöltött neki még egy csésze teát, és barátságosan rákacsintott.

A kacsintástól egy kicsit felvidult, mert úgy érezte, a férfi az ő oldalán áll.

Alighogy megitta a teáját, Kent fölvette a kabátját, és egy sálát tekert a nyaka köré. Utána fogta Belle kabátját, odanyújtotta neki, és kurtán ráparancsolt, hogy vegye föl.

Alig tíz percen belül kivitték a bejárati ajtón, ahol egy lovas kocsi várta őket, feltehetően ugyanaz, mint előző éjjel. Sanda kikísérte a kocsihoz, beemelte, Kent pedig viszsza ment valamiért a házba. A nap már fölkelte, és habár gyenge és sápadt volt a fénye, a házat körülvevő fákon pedig nem volt levél, szép volt a táj.

- Már akkor is itt éltél, mikor kisfiú voltál? — kérdezte Sandától.

A férfi halványan elmosolyodott.

- Igen. Amíg annyi idős nem lettem, mint te most, és fejnem kellett a teheneket meg be kellett segítenem az aratásnál, úgy gondoltam, hogy nincs is ennél jobb hely a világon.

- És hogy lettél gazdálkodóból bűntárs? - kérdezte Belle vakmerően.

A férfi egy pillanatig habozott, mielőtt válaszolt, Belle reményei szerint azért, mert fölébresztette a lelkiismeretét.

- Azt javaslom, ne tegyél fel efféle kérdéseket - mondta

a férfi szigorú ábrázattal. - És semmi olyat ne mondj, ami felbőszítheti Kentet. Lobbanékony a természete.

Belle kezét ismét megkötözték, mielőtt elhajtottak a farmról, és az ablak mellé ültették, menetiránnyal szembe. Elsötétítették az ablakot, így nem látta, hová viszik. Kent ismét mellé ült. Sanda velük szemben ült, de az ő oldalán nem volt elsötétítve az ablak, hogy kiláthasson.

A kocsi görgése és a lovak patáinak folyamatos kopogása elálmosította Belle-t, de hiába csukódtak le a pillái, ahhoz elég éber maradt, hogy hallja a két férfi halk párbeszédét. Többnyire olyan dolgokról beszéltek, melyek semmit sem jelentettek Belle-nek, de hegyezte a fülét, amikor meghallotta, hogy Sanda Dóvert és egy hajót emleget.

- Jobb lenne éjszaka hajóra szállnunk, és egyszerűen azt mondhatnánk, hogy fáradt vagy beteg — mondta Sanda.

- Így jobb, nincs semmi kockázat. Egyenesen a kabinba visszük, és ott tartjuk - felelte Kent.

A párbeszéd alapján Belle arra következtetett, hogy hajón kiviszik az országból, de tartanak tőle, hogy valaki meglátja, és rájön, hogy elrabolták. Habár a gondolat, hogy kiviszik az országból, ugyanúgy megrémítette, mint az előző éjszaka eseményei, örült, hogy a férfiak idegesek. Úgy gondolta, ez azt jelentheti, hogy talán lesz alkalma segítséget kérni vagy elmenekülni. Továbbra is úgy tett, mintha aludna, hátha többet is mondanak. De nem esett több szó, Belle pedig felkészült, hogy kiáltson és sikoltson, amint alkalma nyílik rá.

A kocsi váratlanul kavicsos részre kanyarodott, majd megállt. Belle úgy tett, mintha aludna, ám amikor Kent kiemelte a kocsiból, dulakodni kezdtek, és Belle sikított.

— Pofa be! — mordult rá Kent, és a kezével betapasztotta Belle száját.

Belle látta, hogy nem a doveri dokknál vannak, mint várta, hanem egy rövid felhajtón, ami egy kicsi, de csinos deszkaházhoz vezetett, mely fehérre volt festve és kék volt az ajtaja. Belle látott már ilyen festői házakat a csokoládésdobozokon, színpompás virágokkal teli kerttel, mintha nyár lenne. Ám ennek a kertje még így januárban is szép volt, az élő sövényt különböző formájúra nyírták, és a bokrok ágai roskadoztak a piros bogyók súlya alatt.

Belle először azt hitte, hogy a ház elhagyatott, ám amikor körülnézett, látta, hogy két másik ház között áll, csak egy kerítés választja el őket egymástól. Kent nyilván nem akarta, hogy meghallják őket, és kijöjjenek megnézni, hogy mi folyik idekint. Belle száját olyan szorosan fogta be, hogy nem tudott többet sikoltani, aztán a bejárati ajtó felé vonszolta.

Amint beértek a házba, Kent egy fehér sálát kötött a szája elé.

- Nem bízom benned, hogy csöndben maradsz - mondta.

Otthagyták Belle-t a folyosón, bekötött szájjal, megköttözve, a két férfi pedig fölment az emeletre. Belle sejtette, hogy ez Kent háza, mert a férfi elővett egy kulcskarikát a zsebéből, és kiválasztotta a zárba illő kulcsot úgy, hogy csupán egyetlen pillantást vetett rá. Ha ebbe a házba akarta hozni Millie-t, a lánynak tetszett volna, mert nagyon takaros kis hely volt.

Belle persze nem látta az egész házat, hisz a folyosón ácsorgott, de amit látott, az nagyon szép volt és meglehetősen nőies. A folyosót fényes, polírozott fapadló borította, a közepére bolyhos kék szőnyeget terítettek, és egy üvegbura alatt apró, kitömött madarak ültek egy kis fán. A lépcsőt vastag kék-arany szőnyeg borította, és egy kis kristálycsillár szikrázott a feje fölött. Belle tett néhány lépést előre, hogy

beláthasson a nappaliba, amit kék és zöld színben rendezlek be, és látta, egy könyvespolcon, ami a padlótól a mennyezetig ért, több száz kötet sorakozott.

Egyáltalán nem úgy nézett ki, mint egy Kent-féle vadállat otthona. Belle összezavarodott, és már épp arra készült, hogy tesz még néhány lépést előre, hogy még többet lásson, amikor a férfiak felbukkantak a lépcső tetején egy hatalmas, vörös utazóládával a kezükben. Belle elsápadt, mert egyből tudta, hogy mire kell a láda. Az ajtó felé hátrált, és könnyörgőn nézett Sandára, hogy ne tegye ezt vele.

- Nem tart sokáig - mondta a férfi bocsánatkérően.

Lerakták a ládát a lépcső alján, majd kinyitották.

- Nincsenek légrések — mondta Sanda, és kérdően nézett a társára.

- Akkor csinálj néhányat - mondta Kent mogorván, és elment a ház hátsó részébe.

Belle pánikba esett a gondolattól, hogy bezárják egy szűk helyre, és alig bírt levegőt venni. Látta, hogy be kell hajlítani a térdét, hogy beférjen, de ha ilyen messzire hajlandóak elmenni, hogy elrejtsek egy hajón, akkor vajon mit fognak művelni vele, miután megérkeztek Franciaországba?

Kent visszatért a folyosóra egy pohár rejtélyes itallal a kezében. Letette az asztalra, leültette Belle-t egy székre, és levette a sálat a szájáról.

- Idd meg! - parancsolt rá, és a szájához tartotta a poharat.

- Mi ez? - kérdezte.

- Állandóan kérdezősködsz - jegyezte meg Kent idegesen. Megragadta Belle haját a tarkója fölött, és szorosan tartotta, miközben a szájához szorította a poharat.

- Idd meg! - parancsolta.

Belle érezte, hogy a férfi megüti, ha nem engedelmeskedik, ezért óvatosan belekortyolt. Nagyon hasonló volt az

íze az ánizsos orvossághoz, amit Mog adott neki, amikor fájt a hasa, csak sokkal erősebb volt.

- Gyerünk, az egészet - sürgette Kent.

Nem volt választása, engedelmeskednie kellett. Ahogy itta, látta, hogy Sanda egy furdancsot tart a kezében, és apró lyukakat fúr a koffer oldalába.

Úgy negyedóra elteltével, miután Sanda fölvitte az emeleti mosdóba, Belle-t lehozták, és berakták az utazóládába. Sanda leoldotta a kötelet a bokájáról, majd a csizmáját is levette. Egy takarót terített a koffer aljára, és tett egy vánkost a feje alá párna gyanánt, majd egy másik takaróval betakarta Belle-t. Habár halálra volt rémülve, Belle-t mégis meghatotta, hogy a férfi megpróbálja a lehető legkényelmesebbé tenni számára az utazást. Kentből nem nézte ki, hogy érdekelné, ha szenvedne, fázna vagy éhezne.

- Nem lesz semmi baj - mondta Sanda gyengéden. - Mindjárt elalszol, és mire fölébredsz, már meg is érkezünk.

- Legalább annyit áruljon el, hogy mit fognak tenni velem - könyörgött.

- Kiviszünk az országból, egyelőre elég, ha ennyit tudsz - felelte. - Most pedig maradj csöndben.

Belle még ébren volt, amikor kivitték az utazóládában a kocsizhoz. Érezte, amikor elindult a kocsi, hallotta a kerekek kattogását, érezte Kent pipájának a szagát, és még a két férfi hangját is hallotta, habár nem beszéltek elég hangosan ahhoz, hogy kivehesse a szavaikat. Ám ekkor hirtelen úgy érezte, mintha egy sötét hely mélyére süllyedne, és képtelen volt nyitva tartani a szemét.

- Próbáld a repülősót! - javasolta Kent.

Sanda kihúzott egy parányi fiolát a zsebéből, kivette a dugót, majd a nyitott koffer fölé hajolt, és Belle orra alá

tartotta. Belle elfintorodott, és önkéntelenül elfordította a fejét.

- Túl sokat adtál neki - mondta Sanda szemrehányóan.
- Egy ilyen gyereknek néhány csepp is elég; meg is halhatott volna odabenn.

A hajó indulását elhalasztották három órával a rossz idő miatt, az átkelés pedig sokkal tovább tartott, mint várták. Sanda megpróbálta fölébreszteni Belle-t a hajókabinban. Adni akart neki egy kis meleg italt meg némi ételt, de a lány nem ébredt föl, és a férfi kezdett aggódni, hogy már soha nem is fog. Egy bérelt kocsival jöttek el Calais-ből, és mivel már hajnali két óra volt, aggódtak, hogy a bordély bezár, mire odaérnek.

- Kezd magához térni - mondta Kent, és közelebb tartotta a gyertyát a kofferhez. — Nézd, mozog a szeme.

Sanda megkönnyebbülten felsóhajtott, amikor látta, hogy Kentnek igaza van.

- Belle! — mondta, és megpaskolta a lány arcát. - Ébredj, ébredj fel!

Már azt kívánta, bárcsak ne segített volna Kentnek elrabolni a lányt. Tudhatta volna, hogy Kent nem árulta el neki a teljes igazságot. Mielőtt elrabolták, Kent azt állította, hogy a lány egy szajha, aki látta, amint megölte a báránőjét, és csak el kell távolítaniuk Londonból egy időre. Fél órával a halott lány temetése előtt érkeztek a bordélyhoz, mert Kent arra számított, hogy a lány is megy a temetésre. De csak két idősebb nő ment el fekete ruhában, koszorúval a kezükben, és Kent már éppen azt javasolta, hogy törjenek be, és hozzák ki erővel a lányt - amikor az kilépett a házból.

Sanda csak a távolból látta, és csak annyit látott, hogy a Ram's Head közelében ácsorog, mintha várna valakire, de túl sok ember volt arrafelé, hogy onnan rabolják el. Aztán

a lány a piac felé ment, ahová nem tudták kocsival követni. Kent azonban azt mondta, hogy visszamegy a házba, mielőtt hazaér a két idősebb nő, ezért türelmesen vártak.

Amíg vártak, Kent elárulta, azt tervezi, hogy eladja a lányt egy francia bordélyba. Sandát ez nem zavarta, mert már azelőtt is adott el lányokat Franciaországban és Belgiumban, és azt feltételezte, hogy ez a szajha már megvan legalább tizenharc, vagy több is. Mire Kent szólt, hogy jön a lány, és ráparancsolt Sandára, hogy szálljon ki és kapja el, besötétedett.

Sanda csak akkor látta, hogy a lány még gyerek, még hozzá nagyon bájos. Vigyáztak rá, amikor már bent volt a kocsiban, és Kent megütötte, mert sikoltott. Rá akart szólni Kentre, hogy állítsa meg a kocsit, és engedje el a lányt, de Kent korábban már rámutatott, hogy ha őt megvádolják gyilkossággal, akkor számos más bűntényre is fény derülhet, amelyekben Sanda is részt vett. Úgy érezte, nincs más választása, mint segíteni neki, és csak reménykedett abban, hogy később lebeszélheti Kentet arról, amire készül.

Előző éjjel, miután bezárta a lányt az emeleten, Sanda kérlelte Kentet, hogy változtasson a tervein. Kent azonban hajthatatlan maradt. Azt mondta, túl sok pénz forog kockán, és különben is, ha megváltoztatják a tervet, nem marad más választásuk, mint megölni a lányt, mivel túl sokat tud.

Már az is elég rossz volt, hogy Franciaországba vitték, Sanda azonban elborzadt, amikor Kent azt akarta, hogy betegyék a lányt egy bőrröndbe. A doveri hosszú várakozás volt a legrosszabb, amit Sanda valaha átélt. Ha a lány felébred, zajt csapott volna a kofferban, ami felkeltette volna az emberek figyelmét, és akkor - Sanda tudta — nagyon hosszú idő várt volna rá a börtönben.

A gyertyafényben a lány látványától Sandának elszorult

a szíve, és őszintén kívánta, bárcsak soha ne lett volna semmi köze Kenthez. Belle falfehér volt, Sanda azonban úgy vélte, hogy még soha nem látott nála szebb lányt. Fényes, sötét fürtjei gyönyörűen keretezték az arcát, és telt, piros szája volt. De nemcsak a szépsége, hanem a bátorsága is lestezt Sandának, mert a legtöbb vele egyidős lány szünet nélkül sírt volna. Ő viszont nem félt kérlelni, a lelkiismeretére hatni, és most, hogy belegondolt, mi vár még a lányra, Sanda azt kívánta, bárcsak elég bátor lett volna előző éjjel ahhoz, hogy segítsen neki elszökni a házából.

Kent nem árulta el, hogy mennyit fog kapni érte Párizsban, Sanda azonban jól tudta, hogy a fiatal szüzek sokat érnek azoknak, akiknek ilyesmire van gusztusuk. Egy olyan csinos lányért pedig, mint Belle, akinek még mindig gyerekes, alulfejlett teste van, kész kis vagyont fognak fizetni.

Sanda személy szerint a jól fejlett, érett nőket szerette, akiknek már volt némi tapasztalatuk, és ki nem állhatta az olyan férfiakat, akik gyerekek megrontásában lették örömeiket. Szinte biztos volt abban, hogy egy olyan bordélytulajdonos, aki részt vesz az efféle kellemetlen kereskedelemben, nagy valószínűséggel könnyörtelen és pénzsóvár. Szinte biztos, hogy többször is eladja Belle szüzességét, majd később, amikor a lány már csak egy szajha lesz, még hozzá engedetlen fajta, addig fogja verni, éheztetni, elkábitani és megalázní, amíg végül be nem töri.

Görcsbe rándult a gyomra, és mélyeket kellett lélegeznie, nehogy rosszul legyen.

- Hol vagyunk? — kérdezte Belle, amikor kinyitotta a szemét.

- Franciaországban - mondta Sanda, és átkarolta Belle-t, hogy segítsen fölülhí a kofferban. - Szomjas vagy?

Belle végignyalta az ajkát, és elfintorodott.

- Nem tudom. Furán érzem magam.

Sanda nem szólt semmit. Azt kívánta, bárcsak igazi férfiként tudna viselkedni, és ellenszegülne Kentnek. Ám ehelyett csupán elfordította a szemét Belle bájos arcáról, és azzal hitegette magát, hogy nem az ő hibája, hogy a lány ide került.

Beletelt némi időbe, mire beértek egy városba; Belle nem tudta, mennyi ideig tartott az út, mivel többször is elszenderedett, de azt tudta, hogy egy városban vannak. A kocsi lelassított, mintha szűk utcákon haladnának végig; nevetést hallott, muzsikaszót, éneklést és kiáltozást, és főtt ételek átható illatát érezte.

- Beszél ott bárki angolul, ahová megyünk? - kérdezte.
- Kétkem - mondta Kent, és gúnyosan elvigyorodott, mintha a gondolat szórakoztatná.

Belle ébredés után kába volt, és nem igazán félt, de Kent vigyora egyszeriben észhez térítette. Sejtette, hogy Kent valami szörnyűséget tartogat számára. Rettegése tízszeres erővel tért vissza, és amikor Sandára nézett bátorításért, a férfi kerülte a tekintetét.

- Akár el is árulhatják, hogy hová visznek - mondta a félelemtől remegő hangon. - Végül is, ha nem beszélnek angolul, nem fogom megérteni őket, és akkor hogyan fogom megtenni, amit várnak tőlem?

A két férfi összenézett.

- Szolgálatba adnak? — Kentet kérdezte, és amikor egyikük sem válaszolt, feltette a kérdést: - Vagy valami sokkal rosszabb sorsot szánnak nekem?

Választ várt, de nem kapott. Sanda hű maradt a nevéhez, és mindenfelé nézett, csak rá nem.

- Azt hiszi, hogy ha itt hagy egy idegen országban, nem fogok visszatalálni Angliába, és nem tudom elárulni a

rendőrségnek, hogy megölte Millie-t? — kérdezte Kent-től, és megpróbált bátrabbnak tünni, mint ahogy érezte magát. - Lefogadom, hogy még arra is rájövök, hogy hol van a háza, a deszkaházak elég szokatlanok. Az emberek Seven Dialsben meg fogják törni a szokásos hallgatásukat az anyám kedvéért. Hamarosan beszélni fognak arról, hogy ki is ez a Sólyom meg a Sanda nevű csicskása. Nem fog tetszeni nekik, hogy az utcáról rabolt el.

Kent erre már reagált - kemény pofont kapott.

- Pofa be! - mordult rá. - Ahová viszünk, ott pontosan azt fogod tenni, amit mondanak neked, különben nem éred meg, hogy még egyszer ellenszegülj. Ami pedig az Angliába való visszajutást illeti, erre esélyed se lesz soha.

Belle-nek fájt az arca, mintha feldagadt volna, és majdnem elsírta magát, de elhatározta, hogy nem adja meg ezt az örömet a férfinak.

- Ebben azért ne legyen olyan biztos — mondta.

Kent ismét meg akarta ütni, de Sanda közéjük ugrott, és megállította.

- Ne tégy kárt az áruban - mondta.

Az „áru” szó mindent világossá tett Belle számára. A férfiak szemében ő csupán egy árucikk volt, mint egy bála szövet, egy láda whisky, vagy egy darab hús, amit eladhatnak. Sőt mi több, azt is sejtette, hogy kinek fogják eladni. Igaz, hogy csak nemrég jött rá, mi is az a bordély, mégis teljesen biztos volt benne, hogy egy ilyen helyre viszik. Szeretett volna hinni abban, hogy csak a lányok cselédje lesz, mint Mog, de senki sem csempészne ki hajón és vinne messzire egy lányt csupán ezért. A valóság az, hogy szajhának fogják eladni!

Fel akart sikoltani rémületében, és szidalmazni akarta a két férfit, de tudta, hogy ez csak még jobban felbőszítené Kentet, aki akár meg is fojthatja dühében.

Mog mindig állította, hogy több trükk van a tarsolyában, mint egy bűvésznek, ezért mély levegőt vett, hogy megnyugodjon. Nem fogják megölni, és nem hiszi, hogy bárki meg fogja verni, akkor nem, ha azt akarják, hogy jól nézzen ki. Használnia kell az eszét, hogy kijusson. Egyelőre elég, ha nem ellenkezik és nem lármázik - talán akkor nem fogják folyamatosan szemmel tartani.

Alig néhány perccel később megállt a kocsí. Kent szállt ki elsőnek, majd kiemelte Belle-t a kocsiból, és szorosan fogta a karját, nehogy elszaladjon. Sanda követte őket. Sötét, gázlámpákkal megvilágított utcán voltak magas házak között, de alig ötven méterre a macskakövekre egy vendéglő fénye vetült. A hely szinte lüktetett a zenétől, táncoló lábak dobogásától és a nevetéstől.

- Úgy tűnik, errefelé senki sem alszik - mondta Sanda megkönnyebbülten.

Kent mondott valamit a kocsisnak. Belle sejtette, hogy franciául beszél, mert egy szavát sem értette. Aztán Kent a jobb karját fogta, Sanda pedig a balt, és végigvezették egy szűk sikátoron át egy kis térre. Belle kérdően nézett Sandára, a férfi azonban elfordította a fejét.

Egy másik kis vendéglő a téren még nyitva volt, aranyló fény szűrődött ki az ablakokon át, a boltok azonban zárva voltak, és egy lélek sem járt az utcákon, két botladozó részt get leszámítva. A két férfi egyszerre fogta szorosabbra Belle karját, Kent pedig a másik kezével betapasztotta a száját.

A ház, ahová a férfiak vitték, a tér sarkán volt, és nagyon eltért a többi háztól. A teret csupán két gázlámpa fénye világította meg gyéren, Belle azonban elég jól látta a házat ahhoz, hogy kellőképpen megijedjen tőle. Magasabb volt, mint a környékbeliek, négyemeletes, hegyes, gótikus

tetőpárkányokkal. Az ablakok magasak és keskenyek voltak, a legtöbbjük be volt spalettázva. Két kőgriff trónolt a bejárati ajtóhoz fölvezető öt-hat lépcsőfok melletti oszlopokon. Haloványvörös fény pislákol a gótikus stílusú bejárat fölött. Belle-t egy boszorkány házára emlékeztette, amelyet a képeskönyvekben látott gyerekkorában.

Amint becsöngettek, azonnal ajtót nyitott egy jól megtermett, frakkos férfi. Csodálkozva nézett Belle-re, Kent azonban gyorsan mondott valamit franciául, és a férfi intett, hogy lépjenek be.

Belle zeneszót, társalgás és nevetés hangjait hallotta a bal oldali szobából kiszűrődni, de mivel a szoba ajtaja be volt csukva, nem látta, ki van odabent. A férfi, aki beengedte őket, eltűnt egy másik szobában jobbra; Belle megpillantott egy sötétkék mintás szőnyeget, mást azonban nem látott.

Amíg a széles folyosón várakoztak egy díszesen faragott lépcsővel szemben, Belle észrevette, hogy a szőnyeg rongyos, a sötét tapéta pedig foltos. Csak a feje fölött lógó csillár volt lenyűgöző; kétszer akkora volt, mint az övék otthon, a kristályok remegtek és szikráztak a bejárati ajtó keltette huzatban, de nem volt minden tartóban gyertya. Belle felettébb különösnek találta a festményeket a falakon; meztelen nőket ábrázoltak, de a fejük helyére állatok fejét festették.

Az ajtónálló visszatért, mondott valamit a férfiaknak, és Kent, még mindig szorosan fogva a karját, bevezette a szobába, Sanda pedig követte őket.

Mog rusnyának nevezte volna a nőt a hatalmas, fényesre polírozott asztal mögött. Hosszú, vékony arcán nem tűnt fel üdvözlő mosoly. Magas, karcsú nő volt, elegáns, égszínkék taftruhában; sötét haját bonyolult, magas kontyba rendezték a feje tetején, de a Belle-t tanulmányozó szemei

üresek voltak, mint a halkufár halainak a szeme a márványlapon.

Hadarva beszélt, és élénken gesztikulált a kezeivel. Belle egy szót sem értett az egészből, és úgy tűnt, Kent se nagyon értette, mert időnként félbeszakította a nőt, aki olyankor mélyet sóhajtott, a szemeit forgatta, és lassan megismételte, amit korábban mondott. Kent párszor Sandának is odasúgott valamit, de Belle sejtette, hogy Kent azt nem akarja, hogy ő meghallja, nem pedig a nő elől akart eltitkolni valamit.

Végül úgy tűnt, sikerült valamiféle megegyezésre jutniuk, mert a nő előlépett az íróasztal mögül, és kezét rázott a férfakkal. Azután Belle-hez lépett, aki még mindig a két férfi között állt, és fölemelte az állát, hogy közelebből is szemügyre vehesse az arcát.

- *Trés jo lie* - mondta, és Belle sejtette, hogy ez dicséret volt, mert mindkét férfi elmosolyodott.

Beszéltek még egy kicsit, a nő mindkét férfinak töltött egy-egy pohár konyakot, majd csöngetett.

Egy ősz hajú, idősebb nő lépett be egyszerű, fekete ruhában; Belle sejtette, hogy ő lehet a cseléd vagy a házvezetőnő.

Az asztal mellett álló nő utasításokat adott az asszonynak, aki Belle felé fordult, rámosolygott, és kinyújtotta a karját. Belle figyelmen kívül hagyta a nőt, noha az Mogra emlékeztette.

- Madame Sondheim azt akarja, hogy menj a házvezetőnővel, akit Delphine-nek hívnak - fordította Kent. - Ad neked vacsorát, és megmutatja az ágyad. Sejtik, hogy nagyon fáradt és éhes lehetsz. A Mme majd később beszél veled, miután kipihented magad.

- Akkor hát itt hagynak? - kérdezte Belle Sandától. Utálta Kentet, Sanda azonban közel sem tűnt ennyire

kegyetlennek vagy érzéketlennek, ő legalább angol volt, és ő volt az utolsó kapcsolata az otthonával.

- Igen, Belle. - Amikor Sanda válaszolt, furcsán csengett a hangja, mintha lenne valami a torkában. — Tedd, amit mondanak, és nem esik bántódásod.

- Küldenél egy üzenetet az anyámnak, hogy jól vagyok, kérlek? - könyörgött a férfinak. - Moggal aggódni fognak értem.

Már könyörgés közben tudta, mennyire abszurd a kérése. Két férfi, aki elrabol egy fiatal lányt, és eladja egy bordélyban, nem fog nyugtalankodni az anyja érzései miatt. Holnap, napvilágnál találhat valamilyen kiutat innen.

Ám ahogy Delphine megragadta a csuklóját, és az ajtó felé húzta, Belle észrevette Sanda szomorú arckifejezését.

- Kérlek, Sanda - kérte. - Csak egy üzenetet az ajtó alatt, hogy életben vagyok!

KILENCEDIK FEJEZET

Miután elbeszélgetett Jimmyvel és Garthszal, Noah Bayliss a nap hátralevő részében a környékelieket kérdezte ki. Annie lányaiban azonban csalódnia kellett; semmi személyeset nem tudtak Kentről, még abban is eltért a véleményük, hogy néz ki a férfi. Abban azonban mind egyetértettek, hogy Kent egy hideg, érzéketlen ember, aki durván bánik a nőkkel.

Noah máshol azt hallotta, hogy a férfinak, akit Sólyomként ismernek, Bethnal Green közelében vannak bérházai, valamint itt Seven Dialsben a Velőben. Mindenki idegesnek tűnt, még akkor is, amikor csupán ennyit mondtak róla, és sokan tanácsolták Noah-nak, hogy ne keresse a bajt.

Később, délután öt óra körül Noah bement a *Herald* napilap irodájába a Fleet Streeten, hogy beszéljen Ernie Greensleeve segédszerkesztővel. Mindig is csodálta a kócos, csontsovány férfi lelkesedését az oknyomozó újságírás iránt. Ernie semmit sem szeretett jobban, mint előásni a mocskos igazságot, és minél borzalmasabb vagy tragikusabb volt az igazság, vagy minél ismertebb emberek szerepeltek benne, annál izgatottabb lett tőle.

Noah elmesélte neki tömören Millie meggyilkolásának és Belle eltűnésének történetét, és megkérdezte Ernie-t, hogy szerint hol szerezhetne további információkat Kentről.

- Hallottam már pletykákat arról az emberről - mondta Ernie, és megvakarta a feje búbját, amitől kócos haja még jobban összekuszálódott. - Két éve felröppent a hír, hogy lányokkal kereskedik. De mindig zsákutcába jutottam. Ez jelenthette azt, hogy a hír valótlan volt, vagy azt, hogy befolyásos barátai vannak, vagy akár csak elég okos ahhoz, hogy ne hagyjon nyomot maga után. De újra körbekérdezek, hátha ezúttal találok valamit.

- Ki tudod valahogy deríteni, hogy a rendőrség komolyan veszi-e a nyomozást? - kérdezte Noah. — Végül is gyilkosságról van szó, és most már emberrablásról is, ami újabb gyilkossághoz vezethet. Egy ilyen súlyos bűntényt nyilván nem söpörhetnek a szőnyeg alá, még akkor sem, ha az áldozat egy prostituált.

- Az az egyik legnagyobb probléma ebben az országban, hogy a rendőrség képtelen rendesen ellátni a dolgát — sóhajtott fel Ernie. — Ezért virágzik a korrupció. Most már létezik az ujjenyomat, amitől meg kellett volna hogy duplázódjon az elítéltek száma, erre azonban kilátásunk sincs. Azért megteszem, amit tudok, te addig kutakodj tovább Seven Dialsben.

Amikor Noah este hétkor belépett a Rams Headbe, Jimmynek feltűnt, milyen kimerült és elkeseredett.

- Nem jártál szerencsével? — kérdezte.

- Hát, arra rájöttem, hogy nyomortanyákkal üzérkedik Bethnal Greenben és a Velőben. Mivel mindkét hely maga a földi pokol, ez legalább azt bizonyítja, hogy nem indítja meg az emberi szenvedés látványa.

A Velő egy otromba, lerobbant bérház volt Seven Dialsben. Jimmy iszonyattal vegyes ámulatot érzett a hely iránt. Azt mondták, hogy tizenkét ember alszik együtt egy

szobában, és hogy minden udvarban egyetlen csap és egy egészségre veszélyes latrina volt. Gyakran eltűnődött, vajon miért kapott ilyen különös nevet a hely, de úgy tűnt, ezt már senki sem tudja. Garth bácsi szerint valaki azt mondhatta a helyre, hogy „velejéig romlott”, és ráragadt a név.

Jimmy el sem tudta képzelni, hogyan képes bárki ilyen szörnyű helyen élni. Igaz, hogy nincstelenek, idősök, részegek, betegek és gyengeelméjűek éltek ott, valamint rengeteg bűnöző és gyerek, akik vagy megszöktek otthonról, vagy kitették őket, de senki sem érdekli meg, hogy ilyen körülmények közt kelljen élnie. Az utcán koldultak, kukáztak vagy loptak, és a hely a betegségek melegágya volt.

- Hogy érted, hogy üzérkedik? - kérdezte Jimmy. - Az övé a hely, vagy csak ő szedi össze a béreket?

- Azt még nem tudom - mondta Noah. - De már ráállítottam valakit az újságnál, hogy derítse ki.

Noah úgy fél tízig maradt a bárban, és miután elment, Jimmy segített Falábú Alfnek elmosogatni a poharakat. Alf a krími háborúban veszítette el a lábát az 1850-es években, amikor még gyerek volt, és ezután leszerelték a katonaságtól. Felnőtt élete hátralevő részét koldusként töltötte, és bármilyen munkát elvállalt, amit hajlandóak voltak rábízni.

Alf a Velőben élt. A férfi hetven körül járt, és hozzá hasonló sorsú emberekkel osztozott egy szobán. Nem is tudna megélni, ha a Garthhoz hasonló kocsmárosok száналomból nem engednék meg, hogy elmosogasson, és felsöpörjön, cserébe egy tál meleg ételért és egy-két shillingért.

- Ismersz egy Sólyom nevű embert? - kérdezte Jimmy törölgetés közben.

- Jaj, az aztán gonosz fickó! - mondta Alf, és hátrapillantott a válla fölött, mintha ott állna mögöttük. - Jobban teszed, ha elkerülöd őt, fiam.

- Miért félsz tőle? - kérdezte Jimmy.

Alf grimaszolt.

— Ha az én koromban egy ember kidobhat az utcára, csak mert nem tetszik neki a képem, akkor minden okom megvan rá, hogy féljek tőle.

— Ő a háziúr? — kérdezte Jimmy abban a reményben, hogy Alf többet is mond róla.

- Nem tudom, hogy övé-e a hely, de ő küldi azt a talpnyaló gazembert, aki begyűjti a béreket. Mindenütt vannak kémei, és ha meghallja, hogy valaki segít kifizetni a béréd, mire észbe kapsz, még többet kell fizetned. Egyik éjjel nem tudtam kifizetni a bért, és azt mondta, hogy ha nem viszem be az irodába másnap, akkor kirak az utcára.

— És bevitted? — kérdezte Jimmy. Alf olyan sovány és törékeny volt, hogy úgy festett, mint akit egyetlen szellő el tudna fújni. Mindig büzlött, de nem az ő hibája volt, hisz olyan szörnyű helyen kellett élnie. Alf jó ember volt és őszinte.

- Igen, bevitem - forgatta Alf a szemeit. - Ott pöffeszkedett, asztalra tett lábbal. Lefogadom, hogy életében egy napot sem dolgozott rendesen.

- Na és hol van ez az iroda? - kérdezte Jimmy.

Jimmy alig tudta visszafojtani az örömét, miután kiderítette, hogy Kent irodája a Mulberry épületben van a Long Acre-n. Mivel tudta, hogy a nagybátyja helytelenítené a betörést még egy gyilkos irodájába is, Jimmy megvárta, hogy bezárjon a kocsmá, és Garth elmenjen lefeküdni, majd ki osont a hátsó ajtón.

A Long Acre a Covent Garden piac mellett volt, az utcában főleg irodaépületek és kisebb üzletek voltak, nem lakóházak. Mivel a piacon éjszaka volt a legnagyobb a forgalom, és rengeteg fiatal fiú dolgozott ott, Jimmy tudta, hogy

nem fog gyanút kelteni a feltűnése a környéken. Könnyen megtalálta a Mulberry épületet, és amikor fölpillantott a cégtáblára, látta, hogy a legtöbb bérlő nyomdász vagy társult kereskedő. Remélte, hogy lazán őrzött a terület, mivel semmi sincs itt, ami vonzaná a betörőket, és körbement a hátsó sikátorba, hogy keressen egy bejáratot.

Nem tudta elhinni a szerencsését, amikor talált a földszinten egy résnyire nyitva hagyott ablakot. Sajnos, miután már bent volt a nyomdában, az épület többi részébe vezető belső ajtót zárva találta. Magával hozta a nagybátyja tartalék kulcsait, és habár mindet kipróbálta, egyik sem nyitotta ki az ajtót, ezért ki kellett másznia az ablakon, és meg kellett próbálnia máshol bejutni.

Amikor fölmászott az ereszen a második emeletre, talált egy kis szellőzőablakot, amit nyitva felejtettek. Odamászott a párkányon, benyúlt a kis ablakon, és kinyitotta az alatta lévő nagyobb ablakot.

Egy raktárban találta magát. Amikor meggyújtotta a gyertyát, amit a zsebében hozott, több száz láda nyomtatópapírt látott halmokban a szobában. Átmászott köztük az ajtóhoz, amit legnagyobb örömeire nyitva talált.

A raktár egy szűk folyosóra nyílt, ahol öt másik ajtót talált, és ahogy végigsétált köztük, a folyosó egyik végén, az épület elülső részében megpillantott egy kis táblát. Közelebb tartotta a gyertyát, és elolvasta: Kent Vezetőség.

Az ajtó zárva volt, és le kellett tennie a gyertyát, hogy kipróbálhassa a kulcsait. Csalódottságára ismét egyik sem működött. Ám ahogy lehajolt, hogy fölvegye a gyertyát, majd feladja és elhagyja az épületet, észrevett egy lábtörlőt. Eszébe jutott, hogy az anyja mindig a lábtörlő alatt hagyta neki a kulcsot, ezért kihúzta az ajtó alól, és legnagyobb meglepetésére és örömeire ott volt a kulcs.

Miután bejutott az irodába, rátört a félelem. Nem volt

redőny az ablakokon, és egy járőr azonnal gyanút fogna, ha fényt látna egy bezárt irodában. Ugyanakkor nem sok kutatható volt odabent - a szobában csak egy terebélyes íróasztal, két szék és egy fa irattartó szekrény volt, szinte ugyanolyan, mint amilyenben a nagybátyja tartja a hivatalos papírokat.

Az íróasztal fiókjaiban csak tollakat, ceruzákat, egy számlakönyvet és néhány jegyzetfüzetet talált, melyek tartalma semmit sem jelentett Jimmynek. Az irattartó szekrény felé fordult.

Néhány mappa volt ott iratokkal, egy üveg whisky és egy bokszer, négy lyukkal az ujjaknak. Felpróbálta a tuskés vasat a kezére, és rádöbbsent, hogy ezt felnőtt embernek készítették, akinek nagy keze van. Kirázta a hideg, mert szörnyű volt belegondolni, hogy mekkora rombolást tud okozni valakinek az arcán.

Kivette a mappákat, odavitte őket az asztalhoz, és a gyertyafényben gyorsan átnézte a tartalmukat. Főleg panaszlevelek voltak a Velő épületeinek az állapota miatt, némelyiket húsz-harminc évvel ezelőtt írtak egy bizonyos Mr. F. Waldegrave-nek. Feltételezte, hogy ő az épület valódi tulajdonosa, habár voltak hasonló hangvételű, újabb levelek is, melyeket Kentnek címezték. Számos levelet a Bethnal Green-i ingatlanokkal kapcsolatban írtak, ezek is panaszlevelek voltak, elsősorban patkányfertőzésről, higiéniáról és túlszűfoltyságról szóltak.

Ám ekkor talált egy ügyvédi levelet a Chancery Lane-ről, amit egy éve írtak, és aminek semmi köze nem volt a Velőhöz; egy házvásárlásról szólt Charingben, Kentben. A levelet Mr. F. J. Waldegrave-nek címezték.

Jimmy zsebre vágta a levelet. Nem volt elég új ahhoz, hogy feltűnjön a hiánya, és Jimmynek több időre volt szüksége ahhoz, hogy alaposabban áttanulmányozhassa. Mivel

úgy tűnt, hogy nincs semmi más érdekes az irodában, úgy döntött, hazamegy.

Nem ott ment ki, ahol bejött, hanem lesétált a lépcsőn, és kiment a bejárati ajtón, melynek olyan újfajta zárja volt, amit belülről nem kellett kinyitni, és miután becsukta, újra bezáródott mögötte.

Másnap reggel nyolckor Jimmy kiosont a kocsmából, noha hajnali háromkor került csak ágyba. A nagybátyja ritkán kelt föl tíz előtt, és Jimmy remélte, hogy addig tud beszélni Noah Baylisszel, és időben hazaér.

Nagyon hideg volt, ezért egész úton szaladt, hogy fölmelegedjen. Mrs. Dumas, Noah háziasszonya meglepődött, hogy ilyen korán érkezett látogató a bérlőjéhez, de azt mondta, hogy Noah éppen reggelizik, és megkérdezte Jimmyt, hogy csatlakozik-e hozzá egy tea erejére.

- Múlt éjjel betörtem a Sólyom rejtekhelyére — súgta Jimmy Noah-nak a reggelizőszobában, miután Mrs. Dumas visszament a konyhába. - Ezt találtam - mondta, és átnyújtotta az ügyvéd levelét.

- De ezt egy bizonyos Mr. Waldegrave-nek címezték - mondta Noah, ahogy átfutotta a levél tartalmát.

- Szerintem ez lehet Kent igazi neve — mondta Jimmy izgatottan, de elfojtott hangon, mivel egy másik bérlő is ült az asztal túlsó végében. - Tudod, találtam régi panaszleveleket a Velőről, amiket egy Mr. E. J. Waldegrave-nek írtak, majd újabbakat Kentnek. Szerintem Waldegrave az igazi neve, egyáltalán nem Kent, és a régi leveleket az apjának írták, vagy más rokonának. De nem sok fantáziával választott magának álnevet, nem igaz? - kuncogott a fiú. - Akkor nem, ha Kentben él! Vajon mi szüksége lehet egy álnévre?

Noah elmosolyodott.

- Hogy álnéven gonoszkodhasson. Talán Warren utcának kellene hívnom magam, amiért errefelé lakom.
- Én pedig lehetnék Mr. Ramshead — nevetett fel Jimmy.
- De nézd, megvan a címe is: Körtefa Ház, High Street, Charing. Talán ott tartja fogva Belle-t.
- Nem hiszem, hogy ilyen egyszerű lenne - mondta Noah lassan és kimérten. — Nem vinné olyan helyre, ahol tudja, hogy az emberek megtalálhatják.
- Talán nem, de szólhatunk a rendőrségnek, hogy ott lakik. Utánezhetnek.

Noah felpillantott Jimmy izgatott, reménykedő arcára, és azt kívánta, bárcsak garantálhatná neki, hogy a rendőrség kész megkeresni Belle-t. Noah azonban semmi biztatót nem tapasztalt a Bow Streeten, a rendőrséget a legkevésbé sem érdekelte a lány eltűnése. Az volt a szomorú igazság, hogy a rendőrség egyáltalán nem tartotta fontosnak egy szajha lányát.

De ez még nem minden. Amikor Noah ragaszkodott hozzá, hogy Belle-t egy Sólyom nevű ember rabolta el, a rendőr őrmester úgy tett, mintha semmit sem mondana neki a név. Nem tudott jól hazudni, mert került Noah t ekintetét, és meglehetősen agresszíven viselkedett - mint amikor valaki megpróbál eltitkolni valamit. Mivel Seven Dialsben szinte minden felnőtt hallott már a Sólyomról, még azok is, akik soha nem találkoztak vele, elképzelhetetlen volt, hogy éppen egy rendőr ne tudna róla semmit.

Ha ezek után azzal mennek a rendőrségre, hogy megtalálták a férfi lakhelyét, csak rontanák a saját esélyeiket. Lehet, ezt az őrmestert Kent pénzeli, tehát, Noah azt gyanította, megfizetné, hogy Jimmyt és a nagybátyját bérelt orgyilkosok támadják meg.

- Szerintem először a nagybátyáddal kell beszélünk, és rá kell vennünk, hogy segítsen — mondta Noah, miután

alaposan végiggondolta a lehetőségeiket. - De azt nem fogjuk elárulni neki, hogy betörtél az irodába. Majd azt mondjuk, hogy én voltam.

- El tudnál ma jönni a kocsmába? — kérlelte Jimmy.

- Most nem — felelte Noah, és biccentett Mrs. Dumasnak, aki friss teát és pirítóst hozott nekik. — Hat körül be tudok ugrani, ha Garth hajlandó beszélni velem.

- Majd én gondoskodom róla, hogy úgy legyen - mondta Jimmy. Elvett egy szelet pirítóst, és megvajazta, amíg Mrs. Dumas kitöltötte a teáját. Meg se várta, hogy a tea kihűljön, azonnal legurította, majd fölpattant a pirítóssal a kezében. - Ideje visszamennem. De mi van, ha már megölte, Noah?

A fiú kétségbeesett arckifejezése láttán Noah-nak elszorult a szíve.

- Még mindig úgy gondolom, hogy megölte volna itt a sikátorban, ha ez a szándéka — felelte a lehető legmeggyőzőbb hangon. — Ügyes voltál, hogy megszerezted a levelet, Jimmy, nagyon bátor dolog volt tőled.

Miután Jimmy elment, Noah folytatta a reggelizést, habár elmúlt az étvágya. Igazat beszélt, amikor azt mondta, hogy szerinte nem ölték meg Belle-t, arra azonban nem tudta rávenni magát, hogy elárulja a fiúnak, hogy mit fognak művelni a lánnyal. Ahogy azt sem tudta megmagyarázni, hogy a rendőrség miért nem keresi és bünteti meg Kentet Millie meggyilkolásáért és az emberrablásért.

Noah - nem sokkal azelőtt, hogy megismerkedett Millievel - hallott már olyan súlyos bűntényekről, amelyeknél a letartóztatott személyt váratlanul szabadon engedték, a vádat pedig elejtették. Meggyőző bizonyítéka volt arra, hogy a rendőröket lefizették, a bűntény szemtanúit pedig halálosan megfenyegették. Noah írt egy cikket a témáról, ami Ernie Greensleeve szerint kitűnő volt, ám a szerkesztő, Mr.

Wilson azt mondta, hogy nem nyomtatja ki, mert túlságosan felháborító.

Noah azzal érvelt, hogy a nyilvánosságnak joga van tudni, hogy a rendőrök korruptak, a szerkesztő azonban válaszként csupán emlékeztette, hogy bármikor talál egy tucat másik lelkes ifjú újságíró a helyére. Noah-nak visszavonulót kellett fújnia. Tudta, hogy ha megpróbálná elállni a cikket egy szenzációhajász lapnak, soha többé nem írhatna a *Herald*-nak.

Ugyanaznap délelőtt Noah-t elküldték, hogy meginterjúvoljon egy gyümölcskereskedőt Covent Gardenben. Meglehetősen szórakoztató történet volt, mert a banánok közül felbukkant egy tarantella, és fölmászott az egyik alkalmazottjára, egy potrohos középkorú férfira. Egy női alkalmazott vette észre rajta, és kis híján elájult ijedtében. Amikor a szerencsétlen észrevette, hogy mi ül a vállán, mozdulatlanul dermedt a rettegéstől, de egy tizenegy éves lány, aki besegített a munkában, bátran odalépett egy pohárral, egy darab kartonnal, és levette róla a pókot.

Az áldozat elájult és a földre rogyott, miközben a húvidáman mutogatta trófeáját a többieknek. Végül a pókot berakták egy fedeles edénybe, és üzentek az állatkertnek, hogy küldjenek érte valakit.

Mindez kora reggel történt, de mire a történet eljutott a Fleet Streetre, és Noah-t kiküldték, hogy meginterjúvolja az érintetteket, a pókot már elvitték, az áldozat pedig annyira konyakot nyakalt be, hogy egy értelmes szót sem bírt ki nyögni. Ám a fiú mindenképpen a történet hőse lett, és odavolt a boldogságtól, hogy név szerint fogják megemlíteni az újságban.

Mivel Noah úgyis Seven Dialsben járt, úgy döntött, elmegy beszélni Annie Cooperrel, mielőtt visszatérne a Fleet Streetre. Előző nap már beszélt vele röviden, mint

mindenki mással a házában, de most, hogy Jimmynek hála már van valami újságja a nő számára, remélte, hogy cserébe talán ő is megoszt vele valamit, amit eddig elhallgatott.

A hátsó bejáráshoz ment Jake's Courtba, és bekopogott. Miss Davis nyitott ajtót lisztes kötényben.

- Jó reggelt, Miss Davis — köszönt Noah udvariasan. - Elnézést az újabb zavarásért, de sikerült többet kiderítenem erről a Kentről. Be akartam számolni róla Mrs. Coopernek.

- Szólíts Mognak, senki sem hív Miss Davisnek - mondta a nő, és beinvitálta. - Annie rossz bőrben van, attól tartok.

Mog kivörösödött szemeiből ítélve ő maga is rengeteget sírhatott, ennek ellenére azt mondta, hogy készített egy kanna teát, és megkínálta Noah-t is egy csészével. Éppen tésztát gyúrt az asztalon, és marhapörkölt ínycsiklandó illata terjengett a levegőben. Mog leültette a tűzhely mellé, és ennivalóval kínálta.

A meleg konyhában, Mog sertepertélése mellett Noah meg tudta érteni, hogy Belle miért nem tudott az anyja üzelmeiről. Az alagsor teljesen el volt különítve a ház többi részétől, barátságos, otthonos hely volt, Mog pedig kedves, anyáskodó nő. Előző nap megmutatta neki Belle kicsiny hálósobáját, ahol régi babák, könyvek és játékok sorakoztak a polcokon, az ágyra színes takarót terítettek, és habár sötét szoba volt egyetlen apró ablakkal, nagyon takaros volt, és látszott, hogy a lányt, aki lakja, szeretik, és gondoskodnak is róla.

- Annie nem szokta kimutatni az érzelmeit - magyarázta Mog, és cukormázos péksüteménnyel kínálta. — De ez annyira megrázta, hogy komolyan aggódom érte. Szüksége van rá, hogy beszélhessen valakivel, és ha van valami híred a számára, az talán segíthet neki megnyílni.

Mog magára hagyta Noah-t a teájával, és fölment a lépcsőn, hogy beszéljen a ház asszonyával. Néhány perc múlva visszajött, és közölte Noah-val, hogy fölmehet.

Annie a szalon mögötti szobában volt, amit Millie mindig csak úgy nevezett, hogy „az iroda”. Valójában Annie hálószoája volt, de a szoba L alakú volt, és az ágy a rövidebb szárban volt elrejtve egy díszes spanyolfal mögött. Nagyon nőies szoba volt, rózsaszín bársonykanapé állt a tűzhely előtt. A kis kerek asztal, a székek és Annie íróasztala mind kecses, fekete lakkozott holmi volt, kézzel festett rózsaszín és zöld virágokkal-levelekkel ékesítve. Rengeteg kép volt a falakon, mind romantikus, vagy egy katonát és a kedvesét ábrázolták egy kukoricamezőn sétálva, vagy egy nőt, aki a kikötőben várja, hogy hazatérjen a szerelmese a tengerről.

Millie mesélte, hogy délutánonként gyakran teázott itt Annie-vel a tűz mellett, és azt mondta, ha egyszer lesz saját otthona, ő is akar egy ugyanilyen szobát benne. Noah most már értette, miért. Barátságos és otthonos szoba volt, arról árulkodott, hogy Annie korántsem olyan szigorú, rideg és örömtelen, mint amilyennek látszik.

Ám az az Annie, aki most a tűz mellett kuporgott, és alig volt képes felé fordulni, nem ugyanaz az elegáns, fennhéjázó nő volt, akivel többször is találkozott, amikor meglátogatta Millie-t. Még előző nap is sikerült megőriznie hidegségét és távolságtartását és elegáns megjelenését. Ha Mog akkor nem mondta volna, hogy Annie-t felzaklatta a lánya eltűnése, neki ez sosem tűnt volna föl, mert a nő elrejtette az érzelmeit.

Most viszont a felismerhetetlenségig megváltozott. Szürke volt a bőre, és soványnak tűnt, mintha hirtelen lefogyott volna, a szeme beesett és üres volt. Szigorú, magas nyakú és sonkaijú fekete ruhájában sokkal öregebbnek tűnt, mint amennyi valójában volt, haját pedig, amit azelőtt mindig

művészi fürtökbe rendezett, most szigorúan hátrafésülte a homlokából, és Noah jól látta a barna hajban megbújó ősz szálakat.

- Sajnálom, hogy ismét zavarom - mondta Noah. - De gondoltam, örülni fog, hogy sikerült egy kicsit többet megtudnom erről a Kent nevű alakról.

Annie szemei reménykedve felcsillantak, amikor felnézett rá.

- Akkor az adósa vagyok - mondta, de a hangja monoton volt és kifejezéstelen, mintha csak nagy erőfeszítéssel tudna beszélni.

- Nem egyedül csináltam, Jimmy is segített. Garth Franklin unokaöccse a Ram's Headből. Ugyanolyan eltökélt, mint jómagam, hogy megtaláljuk az ön Belle-jét, és bíróság elé állítsuk azt a szörnyeteget Millie meggyilkolásáért.

- Mog említette, hogy a fiú Belle barátja. Kérem, mondja meg neki, hogy értékelem a segítségét.

Noah furcsálta, hogy Annie meg sem kérdezi, honnan ismeri Jimmy a lányát, és föl se pattan, a híreket követelve. Noah úgy vélte, nagyon zord asszony lehet.

Elmagyarázta, hogy sikerült megtudnia, hol lakik a férfi, és hogy szerinte Kent a markában tartja a rendőrséget.

- Azt leszámítva, hogy csapdába csaljuk, és rákényszerítjük, hogy elárulja, hol van Belle, nem tudom, mi mást tehetnénk—vallotta be. — De azt tényleg nem hiszem, hogy megölte volna. Szinte biztos vagyok benne, hogy fogva tartja valahol.

- Az néha sokkal rosszabb lehet — mondta Annie, és felé fordult a kanapén, hogy ránézzen. — Az informátoraim szerint, és nyilván ezt már ön is tudja, fiatal lányokkal kereskedik.

- Hallottam néhány embertől — ismerte be Noah. — De

annyi gáztettét hajtott végre, hogy azt reméltem, ez csupán túlzás.

— Ez az egyik legjövedelmezőbb ága a szakmánknak. - A nő felsóhajtott, és elgyötört szemeit Noah felé fordította. - Undorodom az ilyesmitől, és soha nem alkalmaztam olyan lányt, aki nem önszántából jött dolgozni, és túl fiatal volt ahhoz, hogy tudja, mit csinál. De a gondolat, hogy az én Belle-emmel ilyesmit művelnek, elviselhetetlen.

Noah látta, hogy remeg a nő szája, és úgy fest, mint aki az összeomlás szélén áll.

— Sajnálom, Mrs. Cooper. - Vigasztalóan megszorította a nő kezét. - De Jimmy szerint bátor és okos lány, talán sikerül megszöknie.

— Én is bátor és okos voltam, és igazi vadmacskaként tudtam küzdeni — mondta a nő elhaló hangon. - Mégis elfogtak, bezártak és éheztek. De egy fiatal lány, verés és éheztetés nélkül is bármilyen bátor, nem tud szembeszélgülni egy begerjedt, felnőtt férfival.

— Önnel is ez történt? — kérdezte Noah gyengéden. Annie reszketett felindultságában, Noah pedig nem tudta, mi a jobb: ha hagyja, hogy a nő kiöntse a lelkét, vagy ha másra tereli a szót. — Annyira sajnálom.

— Alig voltam fiatalabb, mint Belle, és annyira szerettem volna látni Londont, hogy rávettem egy fuvarost, hogy hozzon el a szekeren - magyarázta. - Tudja, milyenek a fiatalok, nem gondolják végig a dolgokat. Kóboroltam és nézegettem a kirakatokat, amikor hirtelen rám sötétedett, és fogalmam sem volt, hogy jutok haza. Sírva fakadtam, és odajött hozzám egy asszony, aki megkérdezte, mi bajom. Úgy nézett ki, mint egy feleség vagy anya, egyáltalán nem tűnt fenyegetőnek. Kiöntöttem neki a szívem, ő meg azt mondta, hazamehetek vele, és reggel majd megmutatja a Towert, mielőtt megszervezi, hogy hazajussak.

Nos, másnap valóban megláttam a Towert, egy folyóparti öreg raktárépület bedeszkázott ablakán, a réseken keresztül.

— Bezárta? - hüledezett Noah.

Annie komoran bólintott.

— Az egyik pillanatban még fűt-fát ígéretet, a másikban meg bezár arra a helyre. Sikoltoztam és kiabáltam, de visszakiáltott az ajtó túloldaláról, hogy itt úgyse hall meg senki. Még ételt sem adott, csak egy szalmazsákot vékony pokróccal. Olyan hideg volt éjjel, hogy képtelen voltam aludni. Másnap egy férfi hozott némi ételt, megpróbáltam szembeszölgölni vele. Elvert, elvette az ételt is meg a pokrócot is. Újabb három napig vissza se jött, és addigra bármire hajlandó lettem volna az ételért és a pokrócért. Az elszigeteltség, az éhség és a félelem az a három dolog, ami még a legszívósabb ember ellenállását is megtöri.

Noah mélyen megrendült.

— Különösen ha fiatal - értett egyet. — Kétlem, hogy én egy napnál tovább bírnám étel és meleg takaró nélkül.

Annie bólintott.

— Végül eljöttek értem, és elvittek a Tooley utcába. Még mindig működik az a bordély, habár akkor még nem tudtam, mi az. Megfürdettek, megmosták és megfésülték a hajam, tiszta inget adtak rám, majd levittek egy nagyobb szobába, amiben egy hatalmas ágy terpeszkedett. Megitattak valamivel, amitől kissé elkábultam, de amikor bejött az első férfi a szobába, és nekem esett, üvöltöttem a fájdalomtól.

Annie elhallgatott, és könnybe lábadt a szeme.

— Élvezte, hogy sikoltozom — suttogta. — Nagyon tetstett neki.

— Annyira sajnálom - mondta Noah őszintén. Szégyellte, hogy férfi, és olyan sokat gondolt a szexre.

— Nem ért véget azzal a férfival. Három másik követte ugyanazon az éjszakán. A nő, aki megfürdetett, mindegyik

után bejött, hogy lemosdasson. Aztán jött a következő. Aznap éjjel azt hittem, belehalok, mert hány gyerek tud elviselni ennyi fájdalmat, megaláztatást, és túlélni az egészet?

Noah átkarolta a vállát, amikor a nő sírva fakadt. Megfordult a fejében, hogy a karjába zárja, ahogy egy olyan nővel tenné, akinek megszakad a szíve, de nem akart túl messzire menni.

- Olyan férfiak voltak, akiket a legtöbb ember „úriember”-nek nevez — mondta Annie felindultan. - Szép ruhákban jártak, gyűrűk sorakoztak az ujjaikon. Valószínűleg tanult emberek voltak, ügyvédek, orvosok, politikusok, tudósok. Intelligens, tehetsős férfiak, akiket szinte biztos, hogy otthon feleség és gyerek várt. Mégis, élvezték, hogy megerősíthatnak egy olyan fiatal gyereket, aki még azt sem tudja, mit művelnek vele.

Noah szóhoz sem jutott, mert az Annie által leírt jelet túlságosan szörnyű volt.

— Mindenütt ez megy - mondta a nő, szeme dühösen csillogott. - Minden egyes nap csinos kislányok tűnnek el, többnyire a nyomornegyedekből és a félreeső utcákból, ahol a szüleiknek nincs elég hatalmuk és pénzük ahhoz, hogy bármit tehessenek. Néha holtan kerülnek elő a lányok, mert megölik őket, miután nincs több hasznuk, máskor külföldre küldik őket. A többit meg tönkreteszik, nem térhetnek vissza a tisztességes élethez, ahhoz túl nagy kárt tettek bennük.

Annie elhallgatott, hogy összeszedje magát.

- És attól félek, most Belle-lel is ugyanezt művelik - folytatta, a fájdalomtól elvékonyodott hangon. — Olyan élet vár rá is, mint rám. És az egész az én hibám. El kellett volna küldenem iskolába. Miért nem tettem?

— Mert szerette, és azt akarta, hogy a közelében maradjon - mondta Noah.

- Ez az igazság, de a legszomorúbb az egészben, hogy soha nem mutattam ki - zokogott Annie. - Mindig közelebb állt Moghoz, mint hozzám. Ez a legszörnyűbb, amit azok a férfiak műveltek velem sok-sok évvel ezelőtt - nem tudok többé szeretni, egy üres burok vagyok csupán, érzéketlen, és szajhaként dolgoztam tovább, mert úgy éreztem, hogy nem maradt más választásom.

Noah mélyet sóhajtott. Sejtette, hogy Annie eddig senkinek nem mesélte el mindezt, és eltűnődött, vajon megbánja-e később, hogy ennyi mindent elárult neki.

- Minden tőlem telhetőt megteszek, hogy visszaszerezem Belle-t, és akasztófára küldjem azt a gazembert azért, amit tett - mondta Noah felindultan. — Az ifjú Jimmy is halálra aggódja magát miatta, nagyon szereti, tudja, és a nagybátyja is segít, amiben tud. Úgy érzem, még semmit sem tettem, de bármibe is kerül, rábírom az újságot, hozza nyilvánosságra, hogy a rendőrség bűnözőket védelmez. És ha tudomást szereznek az emberek arról, hogy ezek a vadállatok fiatal lányokat és gyerekeket rabolnak el, akkor felzúdulás lesz, és meg akarják lincselni őket.

Úgy tűnt, Annie egy örökkévalóságig nézi őt a könnyein keresztül.

- Máris sokat segített, Noah - mondta végül, és egy csipkés zsebkendővel letörölte a könnyeit. — Hagyta, hogy kiöntsem a lelkem. Olyan régóta őrizgettem már az emléket, hogy megmételyezte az életemet. Köszönöm.

TIZEDIK FEJEZET

Belle teljesen összezavarodott. Már négy napja volt egy franciaországi házban. Bezárták a legfelső emeleti szobába, mint egy foglyot — ám a két nő, aki bejárt, hogy ételt adjon, megrakja a tüzet, kiűrtse az éjjeliedényt és tiszta fürdővizet hozzon neki, kedves volt hozzá.

Nem beszéltek angolul, de ahogy ránéztek, megfésülték a haját és dorgálóan dünnögtek, amikor nem ette meg az ételt, arról árulkodott, hogy törődtek vele. Eltűnődött, vajon szajhák-e - nem annak tűntek, mivel egyszerű, sötét-kék ruhát viseltek főkötővel és köténnyel. Odahaza, Annie házában a lányok napközben is alsóingben mászkáltak a házban.

Belle megpróbálta mutogatással megtudni tőlük, hogy mi vár rá, és megértetni velük, hogy levelet akar írni az anyjának, de a nők csak rázták a fejüket, mint akik nem értik, mit akar mondani.

Belle úgy vélte, olyan helyzetbe kerülhetett, mint Jancsi és Juliska: felhízlalják, mielőtt feltálalják egy férfinak. Vagy talán semmi sem fog történni, mert nem nyerte el Madame Sondheim tetszését, esetleg alkalmatlannak találták, és amint el tudják intézni, hazaküldik Angliába.

A szoba, ahová bezárták, egy padlószoba volt, és az ablaknál élesen lefelé lejtett a mennyezet. Kicsi, meglehetősen

sötét és egyszerűen berendezett szoba volt, egyetlen kis vas-
ágy volt benne, egy mosdóállvány, és egy kis asztal székkal
az ablak mellett. Meleg volt és kényelem, habár különös-
nek találta az ételt, amivel etették. Talált néhány kirakós
játékot is, ami segített múlatni az időt.

Esélye sem volt a menekülésre. Az első reggelen Belle ki-
mászott az ablakon, hogy megnézzze, le tud-e jutni az ut-
cára, de az ablakpárkányról látta, hogy nincs kapaszkodó
a ház hátsó oldalán. Amikor fölnézett a tetőre, túlságosan
félt átmászni a csúszós, öreg cserepeken, hogy megnézzze,
le tud-e jutni a ház elülső részén. Különben is, ha lenne
kiút, Madame Sondheim nem hagyta volna bedeszkázat-
lanul az ablakot.

Az ajtónál való hallgatózásból sem tudott meg semmit.
Néha hallott hangokat vagy lépéseket, de mindig franciául
beszéltek. Esténként hallotta letről a zeneszót és olykor
nevetést, mint odahaza, Londonban. De otthon Mog min-
dig bejött hozzá párszor az este folyamán, utoljára azért,
hogy betakargassa, és jóéjt-puszt adjon neki. Itt viszont
senki se jött be vacsora után, és az olajlámpa két alkalom-
mal is kialudt, így kénytelen volt abbahagyni a kirakózást,
és lefeküdni.

Meglehetősen későn hozták a vacsorát; egyszer hallot-
ta evés közben, amint nyolcat üt a toronyóra. Így az ötö-
dik estén, amikor a vacsoráját jóval sötétedés előtt hozták,
érezte, hogy végre történni fog valami.

Ízletes zöldséglevest kapott némi kenyérrel, majd halas
pitét és főtt krumplit. Megkapta a szokásos pohár vörös
italt is, de ma este furcsa íze volt. Úgy gondolta, talán tet-
tek bele egy kis bort, és kiitta az egészet.

Amikor kinyílt az ajtó, feltételezte, hogy az egyik cse-
léd jött a tálcáért. Az alacsonyabb nő lépett be Delphine,
a házvezetőnő társaságában. Franciául hadart valamit, és

amikor Belle csak bámult rá értetlenül, a nő intett, mint-ha azt akarná, hogy kövesse.

Belle örült, hogy végre alkalma nyílik kijutni a szobából, ugyanakkor félt, hogy mi várhat rá. Delphine levitte két lépcsőson, és bevezette egy fürdőszobába.

Már folyt a víz, és a két nő nekilátott, hogy levetkőztesse Belle-t.

- Én is meg tudom csinálni - méltatlankodott, és eltolta őket magától. — Hagyjatok már!

Saját sötétkék, selyemszövet ruháját elvették az első estén, és adtak helyette egy sokkal szebb, könnyű, fodros zöld ruhát, nyakpántot és egy zöld pöttyös, széles selyemövet. Habár akkor nagyon megvolt ijedve, örült a ruhának, mert csinos volt, és úgy gondolta, talán mégsem akarják bántani, ha ennyire érdekli őket, hogy néz ki. Most pedig a fürdőszobai zsámolyon megpillantott egy tiszta, csipkeszegélyű fehér inget és alsót, amiből arra következtetett, hogy talán el akarják vinni valahová.

Belle-nek nem tetszett, hogy a nők bent maradtak, miután ő levetkőzött, nyilvánvalóan azzal a szándékkal, hogy megfürdessék, akár egy gyereket. Mivel azonban sehogy sem tudta megértetni magát velük, kénytelen volt rájuk hagyni a dolgot.

Úgy lesikálták, mintha egy mocskos csavargó lenne, akit az utcáról hoztak be. Aztán, miután kihúzták a fürdőkáddugóját, több kanna melegvízzel leöblítették a haját. Belle csak akkor döbbent rá, hogy drogot itattak vele, amikor élénken szárítgatni kezdték a haját. Nem olyan volt, mint az altató, amit Kent parancsolt bele, mert nem érezte álmosnak magát. Ehelyett kábult és önfeledt volt, olyannyira, hogy önkéntelenül kuncogni kezdett, amikor a két nő elkezdte megszáritgatni, és ráadták a tiszta, új alsóneműt.

Egy örökkévalóságig tartott megszáritani a haját. Száraz

törülközővel törölgették, majd addig csavarták a fűrtjeit, míg végül hosszú, fekete loknik keretezték az arcát. Valaki bekiáltott valamit odakintről, Delphine pedig vissza kiáltott.

Nyilván sürgették őket, mert a két nő hirtelen pánikba esett, és aggódni kezdtek, hogy Belle-nek még mindig nedves a haja. Viszont elfelejtették ráadni a ruhát, mert csak kinyitották a fürdőszoba ajtaját, és kézen fogva fölvezették őt a lépcsőn mezítláb, egy szál alsóneműben.

Négy nappal korábban, amikor megérkezett, Belle csak annyit látott a házból, hogy foszlik a szőnyeg, de akkor rémült volt, és a legtöbb gázlámpa lángja már le volt csavarva. Most azonban mind égett, és Belle látta, hogy a ház sokkal nagyobb, mint hitte, minden szinten öt-hat ajtó volt, és a régi tapéta mintáját nem lehetett kivenni.

A két nő kinyitott egy ajtót a harmadik emeleten, azon túl egy rövid folyosó volt, mintha egy különálló szárnyba vezetne. A folyosó túlsó végén is volt egy ajtó.

Delphine kinyitotta, és odabent Madame Sondheim várta őket. Delphine motyogott valamit, ami bocsánatkérésnek hangzott, belökte Belle-t a szobába, és becsukta az ajtót.

Egy újabb gyéren berendezett szobába került. Itt is volt egy bevetetlen vaságy, amin csak egy lepedő és két párna volt, zsálok az ablakokon, egy mosdóállvány, de semmi más. Ám amíg a kicsiny padlásszobát otthonossá tette az ereszkedő mennyezet, ez a szoba tágas volt és kopár.

Az ágy szélén egy nagydarab, kövér képű, pirospozsgás férfi ült. Szürke öltönyt viselt szürke-fekete csíkos mellényvel, és mosolyogva nézte Belle-t.

Nyilván bemutathatták, Belle-t a nevéen szólította. Ideges lett, és megpróbált az ajtóhoz szaladni, de Madame

Sondheim előbb odaért, és meglengette előtte a kulcsot, mutatván, hogy az ajtó már zárva van.

Ezután a férfi felé fordította Belle-t, és lehúzta róla az inget. Egy újabb gyors mozdulat nyomán az alsója is a földre hullt, ő pedig ott állt anyaszült meztelenül.

Belle sírva fakadt, és megpróbálta eltakarni meztelen testét, de a nő félresöpörte a kezzeit, és végigsimított Belle testén, miközben egyfolytában beszélt, mint a lókereskedők, amikor megpróbálnak eladni egy állatot.

A legrémisztőbb azonban a férfi arc kifejezése volt. Úgy falta a szemeivel Belle-t, mintha már hetek óta nem evett volna egy falatot sem, ő pedig egy darab gőzölgő hús lenne. Csillogott a szeme, izzadt a homloka, és a száját nyalogatta. Az asszony elhallgatott, és a férfi felé húzta Belle-t, majd lelökte az ágyra.

Még utoljára mondott valamit, Belle sejtette, hogy azt jelenti: „a magáé”, majd kiment, és bezárta maga mögött az ajtót.

- *Ma chérie*— mondta a férfi, és Belle tudta, hogy ez egy kedveskedés, mert már a két cseléd-től is hallotta. Fölé hajolt az ágyon, és száján csókolt. Belle elfordította a fejét, mert a férfinak búzlott a lehelete, és borostás volt az álla. Ez azonban nem kedvetlenítette el a férfit, mert Belle nemi szerveit simogatta, és széthúzta az ajkakát, hogy szemügyre vegye.

Hirtelen ledobálta magáról a ruháit, mint egy megszál-
lott, amíg csupán egy gyapjú alsóing maradt rajta. Rövid, hájas, fehér és szőrös lába volt, Belle-t azonban a pénisze ijesztette meg a legjobban, mert óriásinak tűnt, és fényes, lila hegye volt.

Amikor fölmászott az ágyra, Belle megpróbált a túlsó oldalra mászni, de a férfi elkapta a karját, és visszarántotta, szétfeszítette a lábait, és közéjük térdelt, amíg az egyik kezével feldugta az ujjait, a másikkal pedig szorosan fogta a

karját. Belle zokogott, de a férfi mintha észre se vette volna, mert egyre csak motyogott, miközben Belle-t fogdos-ta, és úgy tűnt, a saját kis világába merült. Közben a péniszével is játszadozott, masszírozta, és a hegyét Belle-hez érintette úgy, hogy a lány rosszul lett tőle.

Végül hirtelen belenyomta, megragadta Belle lábait, és felhúzta őket, miközben még mélyebbre hatolt.

Belle rövid élete alatt még soha nem érzett ilyen fájdalmat azelőtt. Mintha kettészakították volna. Egyre csak sikoltozott, a férfi azonban mintha meg se hallotta volna. Csak akkor kapott észbe, amikor Belle kétségbeesetten próbált elhúzódni, és keményen a fenekére csapott, majd még közelebb húzta magához. Közben megállás nélkül beszélt, vagy legalábbis ugyanazokat a szavakat ismételte újra meg újra, így Belle gyanította, hogy valami mocskosat mondogat. Ám ekkor a férfi egyre gyorsabban kezdett mozogni, az ágyrugók hangosan nyikorogva ellenkeztek, és a fájdalom annyira felerősödött, hogy Belle azt hitte, belepusztul. Már sikoltani sem bírt többet, annyira kiszáradt a torka. Az anyja és Mog után sírdogált, és istenhez imádkozott, hogy mihamarabb véget érjen az egész.

Amikor vége lett, a férfi leroskadt az ágyra, és úgy iz-zadt, mint egy disznó. Belle elmenekült és a sarokba kuporodott, a lehető legmesszebbre a férfitől. Vér csurgott a lábaira, meg valami iszonyatosan ragacsos és bűdös do-log. Belle minden ízében reszketett, és forgott vele a szoba.

A férfi szinte azonnal elaludt. Belle hallotta a hortyogását, de képtelen volt fölkelni és kimászni a szoba sarkából. Végül kinyílt az ajtó, és belépett Madame Sondheim. Az ágyon fekvő férfira nézett, majd Belle-re. Mondott valamit, de Belle nem értette, ezért megfogta a csuklóját és fölsegítette.

A nő végignézett Belle testén, de szigorú arca egyáltalán

nem lágyult el, csak odafordult az ajtóhoz, ahol egy köntös lógott egy szögről, levette, és odaadta Belle-nek, hogy vegye föl. Fölvette a padlóról az új alsóneműt is, ismét meglogta Belle csuklóját, és jelezte, hogy visszaviszi a szobájába.

Egyetlen kedves szót sem kapott. A szobájában a nő a mosdóállványra mutatott, és a mosakodást mímelte. Aztán sarkon fordult és kiment, majd bezárta maga mögött az ajtót.

Később, miután Belle megfürdött és ágyba bújt a hálóingben, amit adtak, még mindig olyan sokkos állapotban volt, hogy képtelen volt sírni. Csak feküdt, és a lüktető fájdalom a bensőjében lehetetlenné tette, hogy bármi másra gondoljon. Szörnyű volt látni Millie-t, amikor ezt csinálta, de akkor azzal áltatta magát, hogy Millie választotta magának a szajhalétet, akárcsak az anyja többi lánya. Nekik ez csak munka, nem olyan rossz, mint szolgálólánynak állni, és jobban is fizetnek, rövidebb a munkaidő, mint a legtöbb munkahelyen.

De mindnek ilyen lehetett az első alkalom. Hogy voltak képesek mégis folytatni? Hogy tudták fölvenni a legjobb ruhájukat, megcsinálni a hajukat, és rámosolyogni a következő férfirra, aki ezt akarta tenni velük?

Másnap Belle egész nap ágyban maradt, és a párnájába zokogott. A cselédek hoztak neki ételt, a fiatalabbik mondott valamit, amit Belle vigasztalásnak velt, mégsem érezte magát jobban. Aztán vacsora után, amit nem evett meg, ismét levitték a fürdőszobába, és belenyomták a kádba. Ezúttal nem mosták meg a haját, és megint ugyanazt az alsóneműt kapta, majd bevitték a szobába, mint előző éjjel.

Egy másik férfi várta, öregebb és vékonyabb, akinek sokkal kisebb volt a pénisze. Miután Madame Sondheim elhagyta a szobát, a férfi megpróbálta a szájába tenni, de amikor Belle fuldokolni kezdett, és ráüvöltött, a férfi rátért

a lényegre. Ezúttal nem fájt annyira, mint előző éjjel, de ugyanolyan visszataszító volt. Belle csak feküdt alatta, és azt kívánta, bárcsak lenne egy kése, amit a csontos bordái közé döfhetne, hogy megölje.

Három újabb éjszaka telt el ugyanezzel a rutinnal, és minden alkalommal más férfi várta. Az egyik rákényszerítette, hogy a szájába vegye a péniszét, egy másik hátulról tette magáévá, mint egy kutya, a harmadik pedig az ölébe ültette, alsóneműstül, mintha a lánya vagy az unokahúga lenne. De nem apai szeretetet mutatott, mert egyre csak fogdosta az alsóneműje alatt, és Belle tudta, hogy valamilyen beteges kis játékot él ki a fejében. Végül ő is hátulról tette magáévá, és olyan sokáig tartott, hogy Belle azt hitte, a fájdalom soha nem fog elmúlni.

Az ötödik férfit követő napon Belle hányni kezdett, és nem tudta abbahagyni. Estére teljesen kiürült a gyomra, mégis tovább öklendezett. Ahogy egyre gyengült, a házvezetőnő megpróbálta etetni és itatni, de mindent kiadott magából.

Belle csak feküdt az ágyon, és már nem is akart jobban lenni, mert úgy érezte, meghalt legbelül. Alig érzékelte, hogy a nappal éjszakába fordult, majd ismét nappal lett. Fogalma sem volt, mennyi idő telt el, de azt észrevette, hogy a cseléd aggódik érte, amikor már az éjjeliedényt sem tudta segítség nélkül használni. Beszélhettek róla Madame Sondheimmel, mert jött egy orvos, hogy megvizsgálja.

Beszélt egy kicsit angolul, és Belle már attól sírva fakadt, hogy az orvos megpróbált kommunikálni vele.

— Hogy kerültél Franciaországba? - kérdezte, miután meghallgatta a szívverését, megmérte a vérnyomását, és megtapogatta a hasát.

— Egy ládában, rossz emberek hoztak — zokogta, és

elkapta az orvos csuklóját, hogy végighallgassa. -Az anyám Angliában azt hiszi, hogy meghaltam. Segítsen!

A férfi kérdően nézett Madame Sondheimre, aki csak vállat vont.

- Gonosz nő, hagyta, hogy öt férfi csinálja ezt velem. - Belle lelökte a takarót, és a vulvájára mutatott, mert nem uida, hogyan magyarázza el másként.

- Meglátom, mit tehetek - mondta az orvos, és gyengéden az arcára tette a kezét, hogy megnyugtassa.

Belle egy kicsit jobban érezte magát, miután az orvos elment, nem az orvosság miatt, amit otthagyt neki, hanem mert azt hitte, végre segítenek rajta. Elképzelte magát otthon a konyhában Moggal és az anyjával, és elaludt.

Később arra ébredt, hogy valaki bejött a szobába. Amikor meglátta, hogy egy férfi közelít felé, teli torokból üvöltetni kezdett. Ám ekkor Delphine is bejött, odaugrott hozzá, a szájára tapasztotta a kezét, és csitíttatni kezdte. Aztán mondott valamit franciául, de ahogy a férfira mutatott, majd fölültette Belle-t, és szorosan beburkolta a takaróba, Belle sejtette, hogy elviszik valahová.

Remélte, hogy kórházba, mert a férfi látványa okozta soktól ismét öklendezni kezdett, ezúttal még erősebben, mint azelőtt.

Úgy érezte, álmodja az utat a kocsiban, ám a kerekek kattogása és a lópatkók kopogása nagyon is valóságosnak tűnt.

Amikor felébredt, tudta, hogy más helyen van, mert nagy volt a csend. Az előző házban állandóan hallott hangokat - emberek hangját, lópatkók kopogását az utcán, zenét, és napközben távoli fűrészelést meg kalapálást, ami jöhetett egy gyárból vagy műhelyből is. Nem volt feltétlenül

hangos, de mindig ott volt a háttérben, mint nyáron a rovarok zümmögése.

Ezen az új helyen azonban síri csend honolt, mintha mérföldekre került volna az emberektől és állatoktól. Belle a sápadt, aranyló fényforrás felé fordította a fejét, és egy hatalmas ablakot látott vékony, barackszín függönnyel, mely hullámozott a gyöngye fuvallattól.

Az ágya meleg volt és kényelmes, de a takaró áporodott szagából ítélve már jó ideje feketett benne, talán több napja. Megpróbált felülni, de olyan gyöngye volt, hogy visszahanyatlott a párnára. A szoba sivársága szinte kolostori volt. Egy keskeny vaságyon feküdt, ezenkívül volt még egy egyszerű faszék, egy nemezzel letakart kártyaasztal az ágy mellett, rajta vizeskancsó és egy pohár. A falakat hófehérre meszelték, és egy kereszt függött az ágy fölött. Se tükör, se képek, se egy mosdóállvány. Belle eltűnődött, vajon hová kerülhetett.

Eszébe jutott, hogy nagyon beteg volt, és kijött hozzá egy orvos. Most már nem érezte rosszul magát, és miután megmozgatta a tagjait a takaró alatt, érezte, hogy a nemi szervei már nem fájnak. Sikerült elérnie a vizeskancsót, és kitöltenie egy kis vizet: jó érzés volt inni, mert teljesen kiszáradt a szája.

Megriadt, amikor kinyílt az ajtó, önkéntelenül összehúzta magát, és eltakarta a szemét.

Egy nő franciául beszélt; gyengéd hangja ugyanolyan megnyugtató volt, mint a szobában uralkodó csend.

- Jobban érzed magad, *ma chérie?*- kérdezte angolul.

Belle kinyitotta a szemét, és egy nagyon szép nőt látott maga előtt, úgy harmincéves lehetett. Világosbarna haját kontyba fogta a tarkóján, nagy, szürke szeme volt, és magas nyakú, szürke gyapjúruhát viselt igazgyöngy brossal a nyakán.

- Beszélsz angolul? - kérdezte Belle reszelős hangon.
- Kicsit. Lisette vagyok, én ápollak, amióta idejöttél.
- Mi ez a hely? — kérdezte Belle rémulten.

Lisette elmosolyodott. Telt ajka volt, és olyan meleg mosolya, hogy bárkinek meglágyítaná a szívét.

- Jó hely — felelte. - Nincs mitől félned.
- Nincs több férfi? - kérdezte Belle halkán.

Lisette megfogta a kezét.

- Nincs több férfi. Tudom, mit tettek veled. Többé nem fordul elő. Itt megerősödsz és meggyógyulsz.

- Aztán hazamehetek Angliába?

Lisette arckifejezése elárulta, hogy ez nem fog megtörténni.

- Nem, Angliába nem. Madame Sondheim továbbadott téged, úgyhogy nem kell hozzá visszamenned.

Egyelőre ennyi is elég volt Belle-nek. Éhes volt, meg akart mosakodni, és már az is megtette, ha nyugodtan alhat ezen a csöndes helyen, és nem kell további erőszaktól tartania.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

Mog különös, felkavaró álomból ébredt, egy darabig csak feküdt a sötétben, azon tűnődött, hogy pontosan miről is szólt az álom, és vajon fölkeljen-e, készíteni egy csésze teát. Ám ekkor füstszagot érzett, és kiugrott az ágyból.

A tűz állandó fenyegetést jelentett Londonban, különösen az olyan helyeken, mint Seven Dials, ahol a házak túl közel voltak egymáshoz, és legtöbbjük katasztrofális állapotban volt. Mog mindig ügyelt arra, hogy megértesse a lányokkal, milyen könnyen tüzet okozhat egyetlen forró parázs, ha kihullik a szőnyegre, egy égő gyertya, ha felborul, vagy akár egy hosszú szoknya, ha beleér a tűzbe.

Mire azonban Mog megmászta az alagsorból fölvezető lépcső háromnegyedét, és látta, hogy a tűz a bejárati ajtónál ütött ki, tudta, hogy nem baleset történt.

Nyilván egy égő rongyot vagy valami hasonlót dobtak be a levélnyíláson keresztül. Azon sem kellett sokat töprengenie, hogy vajon ki lehet ezért a felelős, de Mog egyelőre csak azzal foglalkozott, hogy mindenkit biztonságban kimenekítsen a házból.

Habár a tűz még nem érte el az emeletre vezető lépcsőt, csupán néhány perc kérdése volt, így Mog tudta, hogy vakmerőség lenne fölmennie. Berontott a szalonba, és megragadta a csengőt, amivel húsz perccel zárás előtt szoktak

jelezni a kuncsaftoknak. Fölkapta, és megrázta, amilyen erősen csak tudta.

Annie szobája a földszinten volt, a lépcső mögött, és szinte abban a pillanatban előbukkant, amint Mog elkezdett csöngetni. Rémülten felsikoltott, amikor látta, hogy a folyosó lángokban áll, Mog azonban tudta, hogy nincs idejük hisztériázni vagy magyarázatot keresni.

— Fogd! — mondta, és Annie kezébe nyomta a csengőt. — Csöngess és üvöltözz, amíg le nem jön az összes lány. De ne menj föl, mert fönt rekedhetsz. Lemegyek vizesvödörökért, hátha le tudom lassítani a tüzet. Küldd ki a lányokat Jake's Courtba, és szólj nekik, hogy kiáltanak tűzoltóért.

Amint Mog lement az alagsorba, Lily leszaladt a lépcsőn. Sally az első emeletről kiáltott le, hogy küldi a többieket is. Mire Mog feljött két vödör vízzel, a tűz már alig egy méterre volt a lépcsőtől, és nagy volt a forróság. Annie kikapta Mog kezéből a vödöröket és a tűzre öntötte a vizet, majd szólt Mognak, hogy töltsé újra őket.

A tűz ettől egy kicsit lassabban terjedt, de ez csak ideiglenes győzelem volt. Lily és Ruby leszaladt a lépcsőn Amyvel, és köhögtek a füstben.

- Kifelé! - kiáltotta Annie, és az alagsor felé lökte őket.
-Te is, Lily! - kiáltott rá a lányra, aki csak állt és bámult.
- És fűjjetek riadót!

Sally még mindig nem került elő Dollyval, és Annie teli torokból kiáltozott értük.

A lángok már magasra felcsaptak. Betöltötték az előcsarnokot, és a falakat nyaldosták. Mog újabb két vödör vízzel tért vissza, és éppen a tűzre öntötte, amikor Sally és Dolly felbukkant a lépcső tetején. Egymásba csimpaszkodtak és sírtak, féltek lejönni, mert azt hitték, keresztül kell jönniük a tűzön.

Annie bátran felszaladt értük, megfogta a kezüket, és lefelé vezette őket. A tűz ekkor elérte a lépcső alját, és elzárta az utat.

- A szélére, le kell ugrani! - parancsolta Annie, és először Sallyt, majd Dollyt nyalábolta át a lépcsőkorláton. Mog alájuk állt, hogy bátorítsa és elkapja őket. Annie gyorsan utánuk ugrott.

A két fiatal lány erősen köhögött a füsttől, kétrét görnyedtek, Mognak meg kellett fognia a karjukat, és le kellett vezetnie őket a lépcsőn az alagsorba.

Mog annyira el volt foglalva azzal, hogy kijuttassa a lányokat az udvarra, takarókat, kabátokat vagy bármit vigyen nekik, mert megfázhatnak az utcán, hogy nem is vette észre azonnal, Annie nincs velük.

Rémülten visszaroht, fel a lépcsőn. Azt hitte, Annie visszament a szobájába a pénzesládikájáért, amiben a bevételt tartotta. Ám az ajtónál hallotta, hogy túloldalt fölrobannak a gázharisnyák a forróságban, és rádöbbsent, hogy a tűz már elérte a szalont, és az Annie szobájához vezető folyosón lehet, elzárva Annie elől a kiutat.

Mognak kalapált a szíve a barátja miatti aggodalmában, mégis viisszaszaladt az alagsorba, fölkapott egy takarót a hálóingére, és kiroht a házból, miközben teli torokból kiáltott Annie-nek, hogy nyissa ki az ablakot és ugorjon.

A ház hátsó részében a konyha csak félig volt talajszint alatt. A hátsó ajtótól hat kőlépcső vezetett le Jakes Courtból egy kis udvarba. Ez azt jelentette, hogy Annie szobájának az ablakai nem voltak nagyon magasan, az udvart körülvevő fal alig egy méterre volt az ablaka alatt. Csakhogy a fal nem volt elég közel az ablakhoz ahhoz, hogy onnan el lehessen érni. Kellett egy létra.

A zaj és a felfordulás egész kis tömeget csődített ki az utcára, de Moggal és a lányokkal ellentétben a többi ember

kabátot, kalapot és csizmát kapott magára. Mog végigné-
zett a lányokon, látta, hogy összebújtak a takarók alatt, és
csak nézték.

— Valaki hozzon egy létrát! — kiáltott Mog a tömegnek,
csodálkozva, hogy senki sem próbál segíteni. - Annie még
mindig odabent van, ki kell hoznunk!

Senki sem mozdult. Testes, életerős férfiak is voltak a tö-
megben, de csak álltak, mint a birkák, nézték a házat, és a
lángokra mutogattak, melyek már kicsaptak a szalon abla-
kán, ami közvetlenül Annie ablaka mellett volt.

Mog rettegett, hogy Annie halálra ég, félrelökte a taka-
róját, fölpattant egy kukára, és fölkúszott az udvar falára.
Mezítláb végigrohant a tetején, a házfalnál megpróbálta
elérni Annie szobájának ablakpárkányát. Csakhogy leg-
alább egy méterre volt.

— Engedjenek át! - bődült fel hirtelen egy hangos fér-
fihang, és amikor Mog megfordult, hogy megnézze, ki
az, meglepetten és megkönnyebbülten látta, hogy Garth
Franklin és az ifjú Jimmy érkezett egy létrával.

— Annie odabent van! — mutatott Mog az ablakra, és
visszaszaladt a fal tetején, hogy lemásszon. — Szerintem el-
ájult a füstben.

Garth sebesen mozgott. Az ablakpárkánynak támasz-
totta a létrát, és már föl is mászott. Kivett valamit a zsebé-
ből, és az üveghez csapta, majd végighúzta az ablak szélei
mentén, hogy a maradék üveg is kitörjön. Azután bemá-
szott. Jimmy is felmászott a nagybátyja után, és ugyan-
olyan gyorsan utánaugrott, majd hirtelen Garth ismét kint
termett a létrán, és Jimmy segített kiemelni az ájult nőt a
nagybátyja válla fölé.

Amikor Garth lemászott a létrán Annie-vel, a házban
szétdurranó üveg hangja olyan volt, mint a petárdarobba-
nás. Mog visszafojtotta a lélegzetét, mert sehol sem látta

Jimmyt. Ám mikor Garth leért a földre, és Mog idegesen tördelte a kezét, mert félt, hogy Jimmy bent ragadt, a fiú kimászott az ablakon Annie pénzesládikájával és bundakabátjával.

Abban a pillanatban fölcsendült a tűzoltókocsi harangja. A tömeg ujjongott és hátrahúzódott, ahogy a tűzoltókocsit vontató négy ló nyaktörő sebességgel bevágatott az udvarra.

Mog csak Annie-vel foglalkozott, elvette Garthtól, és egy takaróba burkolva lefektette a földre, majd letérdelt mellé.

Sejtelve sem volt, hogy mit kell tenni azzal, aki elájult a füstben, de Annie hirtelen magától köhögni kezdett, és kinyitotta a szemét.

- Ó, édes Jézus! - kiáltott fel Mog, és átölelte a barátnőjét. - Már azt hittem, meghaltál.

- Én is azt hittem, meghalok, amikor nem tudtam kinyitni az ablakot — nyögte ki Annie, mielőtt rátört egy újabb köhögőroham.

Mog felültette Annie-t, megveregette a hátát, hogy segítsen kiköhögni a füstöt, és szorosabban csavarta köré a takarót. Mog is fázott egy szál hálóingben, de egyedül a barátnőjéért aggódott.

- Oda az egész? — nyögte ki Annie néhány perccel később.

Mog egészen eddig a pillanatig bele se gondolt, mit jelent a ház elvesztése számukra; neki csak a lakói biztonsága számított. Ám ahogy a ház felé fordult, könnybe lábadt a szeme. Minden ablakból lángok csaptak ki. Eszébe jutott, milyen izgatottak voltak Annie-vel, amikor új csillárt és perzsaszőnyeget vettek a szalonba. Imádta, hogy fényezheti a zongorát, és friss virágot tehet az előcsarnok asztalára. Szinte mindenhez, az ágyneműhöz, porcelánhoz, képekhez és minden máshoz a házban fűződött egy kis története.

Még az alagsor, az ő kis birodalma is lángokban állt. Mindenük szénné égett odabent: a varrókosara, Belle fényképe a teknőckeretben, az ezüst hajkefe, amit egyik karácsonyra kapott ajándékba Annie-től, a porcelánmacska és a többi apróság, amiket hosszú évek alatt gyűjtött össze, és otthonossá tették a szobáját.

Mog sejtette, hogy a legtöbb ember szégyenteljesnek találná, hogy cselédként dolgozzon egy bordélyban, ő azonban nem így érzett - büszke volt arra, hogy tisztán és otthonosan tartja a házat. Annie és a lányok a családja voltak; a bordély volt az élete, és most odaveszett.

- Igen, oda az egész. — Mog megpróbált nem összeomlani. - De inkább örülünk, hogy senki sem veszett oda. Valaki mindnyájunkat meg akart ölni.

Garth odalépett melléjük, és egy takarót terített Mog vállá köré, majd letérdelt Annie mellé.

- Jobb, ha velem jöttök - mondta nyersen.

Mog meglepetten nézett fel a tagbaszakadt, szakállas, vörös hajú férfira. Mindig úgy hallotta, hogy a férfi keményszívű és lobbanékony természetű.

- Ez nagyon kedves öntől, Mr. Franklin - válaszolta. — De már így is rengeteget tett értünk ma éjjel. Nem akaszkodhatunk a nyakára. Elmegyünk egy panzióba.

- Arról szó sem lehet - mondta a férfi határozottan. — Ma éjjel megpróbáltak megölni titeket, és mind tudjuk, hogy ki áll a dolog mögött. Biztonságos helyre van szükségetek, és nálam biztonságban lesztek.

A tömeg már kezdett szétszéledni, mert a tűzoltóknak sikerült megállítaniuk a tűz terjedését, és túl hideg volt az utcán. Mog látta, hogy a lányok mind elmentek — sejtette, hogy a szomszédok kedvesen szállást ajánlottak nekik

éjszakára. De arra nem számított, hogy bárki odajöjjön hozzájuk, és megkérdezze, hogy vannak Annie-vel.

- Gyerünk, halálra fagytok idekint - mondta Garth türelmetlenül, és fölkapta Annie-t a karjába, mintha csak egy kicsiny gyerek lenne, majd elindult vele a Ram's Head felé.

- Jöjjön, Miss Davis. - Jimmy Mogra mosolygott, lerakta a pénzesládikát a földre, és odanyújtotta neki Annie bundáját, hogy belebújjon. - Jöjjön haza velünk. Nagyon fázhat a lába! - A fiú ismét fölvette a ládikát, és a karját nyújtotta a nőnek. Mog örömmel elfogadta, mert a sokk és az éjszaka megpróbáltatásai után jó érzés volt valaki másra hagyni a döntéshozatalt, még akkor is, ha az a valaki csupán egy fiatal fiú.

Három nappal a tűz után Mog az ágy mellett állt, és kétségbeesetten nézett le Annie-re. Annie nem volt hajlandó megfürdeni, még mindig füstszaga volt, a haja zsíros fürőkben lógott piszkos hálóingének a vállaira. Azt leszámítva, hogy időnként használta az éjjeliedényt, azóta nem kelt föl az ágyból, amióta Garth aznap éjjel lefektette.

- Tönkrementem! - zokogta. - Mi lesz most velem?

Mog ösztönösen a vállára tette a kezét, hogy megvigasztalja, de nehezen tudott együtt érezni vele, mert Annie-nek valójában kutya baja nem volt. Mindent megevett, amit elé raktak, és már elmúlt a köhögése. Mog is elvesztette az otthonát, a megélhetését, mégsem sírdogált és jajveszékelt az ágyban, megpróbálta a lehető legtöbbet kihozni a helyzetéből, és hasznossá tette magát a Rams Headben.

A szoba, amiben laktak, sötét volt, szűk, rendetlen, és amíg Mog ki nem takarította, rettenetes mocsok volt benne. De még ha hiányzott is belőle a kényelem és a stílus,

amihez hozzászoktak, akkor is nagyon kedves volt Garthtól, hogy befogadta őket.

Cserébe Mog az első reggeltől kezdve főzött és takarított. És habár Garth keveset beszélt, és fukarkodott a dicséretekkel, Mog érezte, hogy a férfi élvezi a házi kosztot és a tisztaságot. Jimmy elárulta neki, hogy a nagybátyja sokkal kevésbé szigorú hozzá, amióta ők itt vannak, és Mog igazi otthont varázsolt a házukból.

Mog szeretett itt lenni. Jimmy nagyon kedves fiú volt. Az is jó érzés volt, hogy végre nem kell a lányok kicsinyes civakodását hallgatnia. De így, hogy Annie nem hajlandó összeszedni magát, és döntéseket hozni a jövőjét illetően, nagy valószínűséggel Garth hamarosan úgy fogja érezni, hogy kihasználják, és elküldi őket a házából.

— Hogy érted, hogy mi lesz veled? — kérdezte Mog. — Életben vagy. A biztosítótársaság fizetni fog. És itt van a pénzesládikád!

Mog nem tudta, hogy mennyi pénz lapulhat a dobozban, de nehéz volt, és elég jól ismerte Annie-t ahhoz, hogy tudja, nem kockáztatta volna az életét, ha nem lenne benne egy tetemes összeg.

- Te ezt nem érted, neked sosem kellett bebútoroznod egy házat, nem vezettél üzletet.

— Ha jól emlékszem, te se bútoroztad be. A csilláron és a perzsaszőnyegen kívül mindent a Bárónő hagyott rád - csattant fel Mog. - Ami pedig a vezetést illeti, hát én is ott voltam éjjel-nappal, főztem, mostam, takarítottam, ügyeltem a lányokra, és gondoskodtam rólad és Belle-ről. Ha nem veszem észre a tüzet, mind odavesztetek volna álmotokban. Mégis, hogy mondhatod, hogy nem tudom, milyen vezetni az üzletet?

— Te csak egy cseléd vagy.

Mog rámeredt Annie-re. Sosem volt egy szép nő. Valaha

vonzó volt és jó volt az alakja, de a bőre színtelenné vált, barna haja pedig elvesztette régi fényét. Neki csupán fellépése volt. Ha belépett egy szobába, az emberek azonnal odafordultak felé; kimért volt, és volt benne valami egzotikus. Régen, amikor ő is a lányok közé tartozott, ettől a fellépéstől úgy érezték a férfiak, hogy valami különlegeset kapnak, és mivel rendszeresen visszajártak hozzá, talán valóban volt benne valami.

Aztán, miután ráhagyták a házat, zökkenőmentesen lett a szajhából madám. Csak annyira volt hűvös a férfiakkal, hogy éreztesse velük, többé nem kaphatják meg, ám továbbra is szívesen látja őket a házában.

Most viszont, hogy belesüppedt az önsajnálátba, a tartása egyszeriben köddé vált. Úgy festett és búzlott, mint bármelyik szegényházi vénasszony. Az volt a szomorú igazság, hogy a harmincon túli nőknek nem sok lehetőségük maradt, és habár egyelőre sajnálják Annie-t Belle eltűnése és a tűz miatt, az együttérzés hamar elenyészik, ha Annie nem áll talpra, és nem kezd el küzdeni.

- Csak egy cseléd! — sóhajtott fel Mog. — Köszönöm szépen, Annie. Jó tudni, hogy ilyen nagyra értékelsz. Beszéltem helyetted a rendőrséggel a tűz után, kiürítettem az éjjeliedényedet, hoztam neked ételt, ruhákat, és közben a lányodat siratom, mintha a sajátom lenne. Tőled még egyetlen szót se hallottam róla! Csak egy cseléd, azt mondd! Hát, az már igaz, hogy nem sok cselédet ismerek, aki ennyi mindent megtenne érted! Talán ideje magammal foglalkoznom, és nem kellene többet aggódnom miattad.

- Jaj, tudod, hogy nem így értettem - mondta Annie, és megrázta a fejét. — Padlóra kerültem, mégis mit vársz tőlem?

— Reméltem, hogy örülsz, hogy még mindig itt vagyunk egymásnak - felelte Mog. - Reméltem, hogy kitalálsz

valamit, amivel visszavághatunk annak a gazembernek, aki elrabolta Belle-t és fölgyújtotta a házunkat. Az ifjú Jimmy, Garth és Noah a mi oldalunkon áll, de most már ideje összeszedned magad, és küzdened.

- Nem tudok - nyögte Annie. - Nem bírok tovább küzdeni. Bárcsak otthagytál volna meghalni a tűzben.

- Sokkal rosszabb dolgok is vannak, mint egy ház elvesztése - mondta Mog felindultan. - Például hogy egy gyilkos elrabolta Belle-t. De ettől még nem omlottál össze - a ház nyilván nem ér többet, mint a lányod?

— Nem érted. — Annie könnyes szemmel nézett föl Mogra. — Az a ház kárpótolt engem mindazért a szörnyűségért, amit tettek velem. Amikor a Bárónő rám hagyta, begyógyította a sebeimet. Végre meg tudtam feledkezni a férfiakról, akik megerőszakoltak, és azokról, akikkel el kellett hitetnem, hogy vágyom rájuk, mert megfizettek érte. Most, hogy odalett, visszatértek az emlékek. Egy semmi vagyok.

- Akkor vagy semmi, ha nem harcolsz Belle-ért - mondta Mog, és legszívesebben felpofozta volna Annie-t. - Lent kellene lenned a Bow Streeten, és patáliát kellene rendezned a tűz miatt, nem pedig itt fetrengeni az önsajnálatban. Követeld, hogy beszélhess a legmagasabb rendfokozatú rendőrrel, és ragaszkodj hozzá, hogy kivizsgálják a gyűjtogatást és Belle elrablását. Miért nem használod a pénzed arra, hogy jutalmat ajánlj fel az információért? Csak akad errefelé egy ügyeskedő alak, aki tud valamit - pénzzel mindig elő lehet csalogatni az ilyet a rejtekéből.

— Akkor a Sólyom majd megint csinál velem valamit - mondta Annie elhaló hangon.

Mog elkeseredetten forgatta a szemeit.

— Mit tehet még veled? Már megtette a két legrosszabb dolgot, amire csak gondolni tudok, ezek után semmit sem tehet.

- Megölhet.
- Te kívántad az előbb, hogy bárcsak meghaltál volna a tűzben, úgyhogy már az sem olyan rossz kilátás — vágta a fejéhez Mog. - Engedek neked fürdővizet a mosókonyhában. Ha nem kelsz föl fürödni, akkor örökre elválnak útjaink.

TEAM

TIZENKETTEDIK FEJEZET

Mog a pult fölé görnyedt, és kihívóan közel hajolt a rendőr őrmesterhez.

— Miért nem mennek el Kent házába vagy irodájába, hogy kikérdezzék? - követelte. - Meggyilkolt egy fiatal nőt, elrabolt egy gyereket és felgyújtotta a házunkat. Mit kell még tennie, hogy végre tegyék a dolgukat?

Két nap telt el, mióta Mog összeszidta Annie-t, amiért nem harcol, és ma reggel Annie végre beleegyezett, hogy lejöjjön a Bow Streetre fölrázni a rendőröket. Mivel korántsem volt eléggé rámenős, Mog úgy érezte, jobb, ha átveszi az irányítást.

— Már jártunk Mr. Kent házában és irodájában. Külföldön tartózkodik, úgyhogy biztosan nem ő gyújtogatott. — A kövér, vörös képű őrmester gúnyosan elvigyorodott, amikor ezt mondta, mert nyilvánvalóan arra számított, hogy Mog ennek hallatán meghátrál.

— Na, ne mondja! — horkant fel. — Majd el is hiszem! A rendőr elkomorult.

— Nyugodtan elhiheti, mert bizonyítékunk van arra, hogy január tizennegyedikén hajóra szállt Doverben.

— Egy nappal Belle elrablása után! - kiáltott fel Annie.
- Akkor kivitte az országból! Hová?

- Franciaországba utazott egy másik férfival, nem volt velük gyerek - vetette oda az őrmester.

Mognak elállt a lélegzete.

- Akkor biztosan megölte - mondta.

- Semmi bizonyíték nincs arra, hogy elrabolta a lányt, megölte, vagy hogy gyújtogatott volna. - Az őrmester a szemét forgatta, és ingerülten nézett föl a mennyezetre. - Mr. Kent bérbeszédője megerősítette, hogy még mindig külföldön tartózkodik. Most pedig eredjenek, dolgoznom kell.

Annie elfordult, Mog azonban nem volt hajlandó ilyen könnyen föladni.

- Hát magának nincs szíve? — kérdezte. — Hogy érezné magát, ha a saját lányát rabolnák el, és a saját házát gyújtánák fel? Millie-t Kent gyilkolta meg, ez tény, Belle látta. Úgyhogy ne próbáljon azzal hitegetni, hogy nem ő rabolta el a lányt, vagy nem ő gyújtotta fel a házunkat. Azért tette, hogy elhallgattasson bennünket. És ami még ijesztőbb, hogy maga inkább hisz egy olyan embernek, aki London legiszonyatosabb nyomortanyáit birtokolja. Én aligha nevezném megbízhatónak!

- A kurvákat meg még kevésbé! - vágott vissza az őrmester. — Most pedig tűnjenek innen, mielőtt bezárom magukat!

Ha Annie nem ragadta volna meg Mog karját, hogy kivonsolja a rendőrségről, Mog arcul ütötte volna a rendőrt.

- Hallottad, mit mondott? - dühöngött az utcán. Lila volt az arca a méregtől.

- Igen, hallottam, és nekem se tetszett jobban, mint neked - felelte Annie, és megfogta Mog mindkét karját, majd gyengéden megrázta, hogy észhez térítse. - De képes lett volna bezárni minket, és az senkin sem segítené. Noah később átjön, beszélünk vele, és majd kitaláljuk, mihez kezdünk.

Mog elernyedtt Annie karjaiban. Tudta, hogy egyelőre vereséget szenvedett, és hogy nem segítene, ha letartóztatnák.

Aznap is nagyon hideg volt, és a fagyos szélről kipirult Mog arca, amíg visszafelé sétáltak a Ram's Headbe. Annie Mogra pillantott, és látta, hogy még mindig dühös, mert összeszorította a száját, és tudta, hogy Mog részben rá is haragszik.

Annie tisztában volt vele, hogy Mog szerint őt nem rendítették meg olyan mélyen a közelmúlt eseményei, csak-hogy Mog tévedett. Egyszerűen arról volt szó, hogy Annie képtelen volt az érzéseiről beszélni. Szeretett volna más lenni, szerette volna kiadni magából a haragját és a félelmét, de nem tudta. Ehelyett mélyen magába temette Millie halálát és Belle elrablását, és szünet nélkül tépelődött, míg végül annyira megbénult tőlük, hogy úgy érezte, képtelen bármit is csinálni. Ezért maradt olyan sokáig ágyban a tűz után.

Ha mindenki azt hitte, hogy sokkot kapott, miután bent rekedt az égő házban, annak csak örült, mert képtelen volt beismerni, hogy önmagát vádolja, amiért nem tudta megóvni a saját lányát. Sem először, sem másodszor. Nem figyelt, merre jár Belle a gyilkosság éjszakáján, eszébe sem jutott, hogy Kent megpróbálhatja örökre elhallgattatni a lányt, amiért látta őt.

Miért próbálta elhallgatni az egészet ahelyett, hogy azonnal jelentette volna, ki gyilkolta meg Millie-t, és elküldte volna Belle-t egy biztonságos helyre?

Erre a kérdésre nem tudott válaszolni. Struccpolitikát folytatott, a homokba dugta a fejét, azt hitte, elmúlik az egész, és ezért örökre szégyenkezni fog. De azt is kívánta, bár el tudná mondani Mognak, hogy úgy szereti őt, mint a testvérét. Mog mindig kitartott mellette, kedves volt, őszinte és hűséges, ami elképesztő, mivel Annie gyakran

undokul viselkedett vele. Ilyenkor viszont azzal csitította a lelkiismeretét, hogy Mog szerencsés csillagzat alatt született. Sosem kellett árulnia a testét, mindig volt otthona és biztos állása, ahol megbecsülik, és nem nehezedett felelősség a vállára. Arról nem is beszélve, hogy Belle mindig is szerette, sokkal jobban, mint a saját anyját.

Annie jól tudta, hogy Mog kiérdemelte ezt a szeretetet, és be kellett ismernie, hogy Mognak igaza volt, amikor rá-mordult, amiért csak feküdt az ágyban, és sajnáltatta magát. Ezért fölkelt, megfürdött, megmosta a haját, fölvette a ruhát, amit Mog olyan figyelmesen megvett neki. Amikor megpillantotta a tükörképét, aki immár sokkal jobban hasonlított a régi önmagára, úgy érezte, valóban visszakapta régi énjét.

Kimondhatatlanul hálás volt Jimmynek, amiért ki-mentette a tűzből a gyönyörű vörösróka-bundáját és a pénzesládikáját. A bundát egy csodálójától kapta öt évvel ezelőtt, és most, hogy a jövője olyan bizonytalanná vált, azt kívánta, bárcsak a házassági ajánlatot is elfogadta volna. Ez a vonat azonban már elment, és Annie elhatározta, hogy kimászik a kalamajkából, amibe belekeveredett, leg-nap ráköltött egy fontot egy kis vörösesbarna bársonyka-lapra, ami tökéletesen illett a kabáthoz. Mog valószínűleg fölösleges pazarlásnak tartaná a vételt, és közölné, hogy ve-hetett volna inkább egy használtat hat pennyért, ugyanak-kor Mog nem az eleganciájáról volt híres, és nyilván nem értené, hogy Annie nem hajlandó feladni a tartását.

- Szerinted valóban egyedül ment a két férfi Franciaor-szágba? - törte meg Mog váratlanul a csendet.

- Biztos vagyok benne, hogy a rendőrnek ezt mondták - felelte Annie. - De Kent lefizethetett valakit, hogy ezt mondja. Az is lehet, hogy valahogy fölcsempészték Belle-t a hajóra. Szeretném tudni, ki volt a másik férfi.

- Vajon hogyan deríthetnénk ki? - kérdezte Mog.

- Megkérhetem Noah-t, hogy vonatozzon le Doverbe, és kérdezze meg a hajózási irodában - mondta Annie. - Nagyon leleményes fiatalembernek tűnik, szerintem szívesen megtenné.

Mog egy kicsit felvidult ennek hallatán, és egy ideig csöndben mentek tovább, mielőtt újra megszólalt.

- És most mihez kezdünk magunkkal, Annie? - kérdezte. - Ügy értem, miből fogunk megélni, lesz-e új otthonunk. Nem maradhatunk örökké Garthnál.

Annie is hasonló kérdéseken rágódott aznap reggel. Beletelhet még egy kis időbe, mire a biztosító fizet, és nem tartotta valószínűnek, hogy annyit kap, amennyiből újra felépíthetné a házat, vagy vehetne egy másikat. Nem érezte magát képesnek arra, hogy a jövőjük felől döntsön. Időre volt szüksége, hogy minden lehetőséget számításba vegyen.

- Talán magaddal kellene foglalkoznod - felelte. - Nem engedhetek meg magamnak egy cselédet, egyelőre legalábbis.

Ám amint kimondta, Annie rádöbbent, azt éreztette Moggal, hogy elsősorban nem barátként, hanem alkalmazottként tekint rá.

- Ahogy gondolod - mondta Mog, és a hangjából kiértőződött, mennyire megbántódott.

Annie megpróbálta átfogalmazni, amit mondott, de Mog arckifejezése tisztán a tudára adta, hogy semmi jelentősége.

Aznap reggel Mog nem beszélt Annie-vel. Valahányszor Annie megpróbálta szóra bírni, Mog mindig úgy tett, mintha fontos dolga lenne a másik szobában. Délben azonban, amikor Noah belépett a Ram's Headbe, Mog mintha megfeledkezett volna a sérelmeiről.

Noah benézett hozzájuk a tüzet követő napon, hogy

együttérzéséről biztosítsa őket, és megkérdezze, tehet-e ér-
tük valamit, ám ezúttal ruhákkal, ágyneművel és törülkö-
zőkkel érkezett, melyeket a háziasszonya küldött.

- Milyen kedves! - kiáltott fel Mog, és beinvitálta a fér-
fit a bárból a hátsó kis szalonba, ahol innivalóval kínálta.

- Mrs. Dumas nagyon kedves asszony - mondta Noah.
- Megegett magukon a szíve, és remélte, hogy hasznát tud-
ják venni a holminak. Szívesen felajánlott volna egy szobát
is a házában, de sajnos telt ház van.

Annie megkérte, hogy köszönje meg Mrs. Dumas-nak
mindkettejük nevében, majd elmesélte, mit tudtak meg a
Bow Streeten.

- Nem hiszem, hogy a rendőr őrmester hazudna arról,
hogy Kent Franciaországba ment, és maga? - kérdezte ösz-
szevont szemöldökkel. — De ki kellene deríteni még egyet
s más, például hogy kivel utazott, hogyan érkeztek Do-
verbe, meg ilyesmit.

- Szerintem a rendőrség meg van győződve arról, hogy
Franciaországba ment, de egyetértek, ennél valóban töb-
bet kell kiderítenünk.

- Szerintem maga ki tudná nyomozni, Noah, végtére is
nyomozó - mondta Annie, és felajánlotta, hogy napidíjat
fizet neki, valamint állja a további felmerülő költségeket.

Noah szinte sugárzott.

- Egy nap alatt megjáróm Dóvert - mondta.

- Veled mehetek, Noah? - szólalt meg Jimmy az ajtó-
ban. - Utána, visszafelé jövet, Charingben beugorhatnánk
Kent házába. Bemászhatok egy ablakon, és körülnézhe-
tek, ha akarod.

Noah elmosolyodott.

- Örölnék a társaságodnak, Jimmy, már ha a nagybá-
tyád tud nélkülözni egy napig. De nem hiszem, hogy bár-
hová is be fogunk törni.

Ennek hallatán Jimmy egy kicsit csalódottnak tűnt. A tűz rádöbbsentette őket, hogy Kent különösen gonosz, és bárkit képes megölni, aki az útjába áll. Jimmy aggódott Belle-ért; a szíve mélyén érezte, hogy a lány még életben van, de ez talán még rosszabb is volt, mert egyre azon rágódott, vajon mit művelhet Kent a lánnyal. Miután átkutatta az irodáját, kész volt bármit megtenni, hogy megtalálják Belle-t.

Annie és Noah tovább társalgott, Mog pedig, akit még mindig bántottak Annie szavai, kiment a bárba, hogy megnézzé, segíthet-e Garthnak valamiben. Csak két férfi iszogatót a tűz mellett, és Garth megkérte, hogy vigyázzon a bárra, amíg ő leszalad a pincébe.

Amíg odalent volt, bejött még két férfi, és Mog mindkettjüknek hozott egy-egy pint sört. Garth éppen akkor ért vissza, amikor Mog odaadta a vendégeknek a visszajárót.

- Jó, hogy itt vagy — mondta a férfi elismerően. - Hiányozni fogsz, ha Annie úgy dönt, hogy elmegy.

Mogot meglepte a férfi kedves megjegyzése. Előző nap a főztjét dicsérte meg, és megköszönte, hogy fölvarrta a gombokat az ingére, Mog azonban sose hitte, hogy a férfi bárkit is hiányolna.

- Nem fogok vele menni - felelte szomorkásán. — Egyedül akar lenni.

- Ez aztán a meglepetés - mondta Garth. - Mihez fog kezdeni?

Mog komoran megrázta a fejét.

- Szerintem még ő sem tudja.

- Na és te?

Mog vállat vont.

- Jó házvezetőnő vagyok, de ki akarna alkalmazni engem, miután egy bordélyban dolgoztam?

- Hát én - felelte Garth.

Mog halványan elmosolyodott, mert azt hitte, hogy a férfi csak tréfál, habár nem az a fajta volt.

- Eredj már! - mondta.

- Komolyan. Amióta itt vagy, sokkal otthonosabbá tett itt mindent. Ez tetszik nekem, és tudom, hogy Jimmy is örül, hogy itt vagy.

- Hiányzik neki az anyja - mondta Mog.

- Az már igaz. Régen azt hittem, túl sok időt töltött az anyjával, mégsem egy anyámasszony katonája, rendes fiú.

Mog sosem hitte, hogy a nagydarab, vörös hajú férfit valaha is rajtakapja, amint megdicsér valakit, főleg Jimmyt, mivel úgy viselkedett, mint aki a gyengeség jelének tartja a dicséretet.

- Azt mondd, alkalmaznál mint házvezetőnőt? Úgy értem, fizetnél érte?

- Hát, túl sokat nem tudok. A heti három shilling megfelel?

Mog régen öt shillinget keresett, és tudta, hogy egy nagy ház házvezetőnője még többet kap, de azok után, amiket Annie mondott aznap reggel, örült, hogy még van, aki hajlandó alkalmazni.

- Nagyon is megfelel, Garth - mondta mosolyogva. - Akkor hát, mint a házvezetőnőd, nem bánod, ha rendet rakok, és csinállok egy tavaszi nagytakarítást?

A férfi elmosolyodott, ami olyan szokatlan látvány volt, mint a napsütés.

- A házban úgy rendezkedsz, ahogy akarsz - mondta. - De a bárban minden úgy marad, ahogy van, pont ilyenek szeretem.

— Nagyon örülök, hogy Garth bácsi megkérte Mogot, hogy legyen a házvezetőnőnk - mondta Jimmy Noahnak, amikor másnap reggel a Charing Cross állomás felé

gyalogoltak, hogy fölszálljanak a Doverbe tartó vonatra. — Nagyon szeretem Mogot, és nem akarom, hogy elmenjen.

- És mi lesz Annie-vel? — kérdezte Noah. Már ő is halotta, hogy Annie a saját útját akarja járni.

- Annie-t nem olyan könnyű szeretni - mondta Jimmy a gondolataiba merülve. — Szerinted szerezh magának egy másik bordélyházat?

Noah nagyot nyelt. Zavarba jött attól, hogy egy ilyen fiatal fiúval beszélt ezekről a dolgokról.

- Fogalmam sincs. De szerintem jobb lenne, ha inkább valami mással foglalkozna, hogy amikor visszajön Belle, őt ne rántsák bele ilyesmibe.

- Talán már belekényszerítették.

Noah Jimmyre pillantott, és látta, hogy a fiú szemei megtelnek könnyel.

- Reméljük, hogy nem - mondta, és megszorította a Hú csontos vállát. — De te előnyben vagy velem szemben, Jimmy - tudod, én még nem találkoztam Belle-lel. Meséld el, milyen.

- Nagyon csinos; sötét, göndör haja van, fényes, mint a szurok, és sötétkék a szeme. A bőre olyan, mint a barack, nem olyan, mint a legtöbb lány errefelé. És az illata is jó, tiszta és friss, és kicsi, fehér fogai vannak.

Noah elmosolyodott. A részletes leírásból kiderült, hogy Jimmy fülig beleszeretett a lányba.

- De nem is az az érdekes, hogy néz ki, hanem az, amilyen — tette hozzá Jimmy.

- Miért, milyen?

- Határozott, leleményes, és megvan a magához való esze. Aznap reggel találkoztam vele először, amikor Millie-t megölték. Megkérdeztem, ő is szajha-e, mivel bordélyházban lakik.

- Erre mit felelt?

Jimmy elmosolyodott.

- Nagyon felháborodott. Azt mondta, lakhatna palotában is anélkül, hogy ő lenne a királynő. De mint kiderült, akkor még azt sem tudta, mit csinál egy szajha. Akkor tudta meg, amikor végignézte Millie meggyilkolását.

Noah elpirult, mert hirtelen eszébe villant, amint Millie ott áll előtte egy szál alsóingben, és megfogja a kezét, hogy a mellére tegye. Csak kedves emlékei voltak Millie-ről, és nem örült, hogy szajhának nevezték; nem szeretett belegondolni, hogy mit jelent ez a szó.

- Az olyan lányoknak, mint Millie, nem volt választásuk, hogy mivel keressék a kenyerüket - mondta Noah. - Annie-vel is ez a helyzet, őt belekényszerítették. Úgyhogy óvatosan beszélj ezekről a nőkről, a magunkfajta férfiak tették őket azzá, amik.

- Tudom én azt - méltatlankodott Jimmy. - Mindenesetre, legközelebb akkor láttam viszont Belle-t, amikor lementünk az Embankment Gardensbe, és elmesélte, mit látott, kiadta magából, aztán sírt. Gondolom, nagyon nehéz lehet egy lánynak így rájönni.

- Csak kétszer találkoztál Belle-lel?

Jimmy komoran bólintott.

- Nagy hatással volt rám, annyira örültem, hogy a barátom akart lenni. Aztán elrabolták, mielőtt jobban megismerhettem volna.

Közeledtek az állomáshoz, és Noah megállt újságot venni, mert meg akarta nézni a két rövid, saját cikkét, melyeknek most kell megjelenniük.

- Utaztál már vonaton? - kérdezte, és örült, hogy valami könnyedebb beszédtemára terelheti a szót, mert Jimmy zaklatott lett, amikor Belle-ről beszélt.

- Egyszer. Anyám elvitt Cambridge-be, amikor rá kellett igazítania a ruhát egy hölgyre, akinek varrt. Csodálatos volt, de nagyon-nagyon hosszú volt az út.

- Cambridge sincs sokkal messzebb, mint Dover, úgy hatvanöt mérföld lehet, de ha nagyon fiatal vagy, elviselhetetlen lehet egy órán keresztül ücsörögnöd.
- Még sosem láttam a tengert. Látni fogjuk Doverben?
- Hát persze. - Noah fölnevetett a fiú lelkesedésén. - De attól tartok, most túl hideg van a pancsoláshoz.

Hihetetlenül hosszúnak tűnt az út, nagyon hideg volt a kocsiban. Mire odaértek, Jimmy orra olyan vörös lett, mint a haja.

- Szükséged lenne egy meleg kabátra — mondta Noah. Jimmy csak egy rongyos tweedzakót viselt és egy szürke sálát a nyaka körül.

- Nem szívesen kérnék a nagybátyámtól — mondta Jimmy. - Mog azt mondta, megemlíti neki a dolgot, és kér nekem új csizmát is - ez már lyukas -, de, gondolom, elfelejtette.

- Van otthon egy kabátom, ami túl kicsi rám - mondta Noah. - Áthozom neked, ha hazaértünk. De a csizmámat addig szoktam hordani, amíg le nem válik a talpamról.

- Nagyon kifinomultan öltözködsz - jegyezte meg Jimmy, és csodálattal nézte Noah sötét, térdig érő kabátját, keménykalapját és keménygallérját.

- Az én szakmámban muszáj — magyarázta Noah. — Az emberek, akiket ki kell kérdeznem a biztosítás miatt, nem vennének komolyan, ha úgy néznék ki, mint egy senki. Anyám mindig azt mondta, hogy ruha teszi az embert.

- Az én anyám is ezt mondogatta - mondta Jimmy az öböl felé menet. - Mindig jól öltözködtem, amíg meg nem betegedtem. Utána fontosabb dolgokra kellett költenünk a pénzt, orvosságra meg ételre. Azt kívántam, bárcsak ne nőnék tovább, hogy ne legyen szükségem új holmikra.

Noah a fiú vállára tette a kezét.

- Nagyon büszke lenne rád - mondta. - Szerintem még a zsémbes nagybátyád is megkedvelt téged!

Jimmy kuncogott.

- Nem olyan rossz ő, ha egyszer hozzászoksz. Csak ugat, nem harap. Anyám azt mondta, hogy akkor vált ilyenné, amikor elhagyta a nője egy másik férfiért. Szerintem most, hogy Mog nálunk marad, még az is lehet, hogy jobb kedvre derül, mert igazán kedveli!

Jimmy elhallgatott, amikor megpillantotta a tengert. A szél felkorbácsolta a hullámokat, melyek hatalmas erővel csapódtak a murvás partnak.

- Nyáron egészen más - magyarázta Noah, mert rádöbent, hogy Jimmy egy kicsit megijedt a látványtól. — Átveszi az ég színét, most ezért sötétszürke, de egy napsütéses napon szép, tiszta kék, és a hullámok is alacsonyabbak, dalán később visszajöhetünk idén, hogy megnézhesd.

- Milyen hatalmas! - mondta Jimmy megrendülten. - Mintha végtelen lenne.

- Mégis itt vagyunk a legközelebb Franciaországhoz, csak huszonegy mérföldre van. Van, aki már átúszt!

- De nem egy ilyen napon! — nevetett fel Jimmy. - Elég csak ránézni, és már tudod, milyen hideg.

Jimmy lenyűgözve nézte, ahogy Noah elbűvölte a hivatalnokot a jegyirodában. Vékony arcú, szerencsétlen kinézetű férfi volt, aki először váltig állította, hogy nem adhat ki információt az utasokról. Noah azonban azt mondta, hogy egy biztosítóiroda nyomozója, és a rendőrség jóváhagyta a nyomozását, aminek hallatán a hivatalnok elővette a nyilván tartást, és ellenőrizte az utaslistát a kérdéses napon.

- Mr. Kent és Mr. Braithwaite - mondta. - Most már emlékszem rájuk, mert kabint kértek.

- Nem volt velük egy fiatal lány?

- Ó, dehogy! Csak ők ketten.

- Emlékszik, hogy nézett ki Braithwaite? - kérdezte Noah.

A hivatalnok összeráncolta a homlokát.

- Göndör haja volt, és sokkal kedvesebb volt, mint a másik férfi, de ez minden; sötét volt, idebent nem túl jó a világítás.

- Elképzelhető, hogy fölcsempészték egy lányt a hajóra anélkül, hogy bárkinek feltűnt volna?

- Nem. Az utasok jegyeit leellenőrzik, amikor felszállnak a hajóra. Erre nagyon odafigyelünk.

- Nem tudja, hogy érkeztek ide?

- Innen nem látok ki, de gondolom, lovas kocsival, mivel volt náluk egy utazóláda.

- Egy utazóláda?! — kiáltott fel Noah. - Mekkora volt?

- Nem tudom, nem hozták be ide. Csak azt hallottam, hogy az egyik hordár megkérdezte, segítsen-e nekik.

- Akkor hát így csinálták, a lány az utazóládában volt - mondta Noah, amint elhagyták a jegyirodát.

- Ebben nem lehetsz biztos - mondta Jimmy.

- Márpedig biztos vagyok benne — erősködött Noah.

- A férfiak nem visznek magukkal utazóládát, hacsak nem emigrálnak, az ilyesmi női holmiknak való, meg a vászonneműnek. Egy férfi csak bőröndöt vagy táskát vinne magával.

- Vajon életben volt? - kérdezte Jimmy nyugtalanul.

Noah beszívta az orcáját, ahogy végiggondolta.

- Szerintem igen — mondta végül. — Ki vállalná a lebukás kockázatát, miközben megpróbálja elhagyni az országot

egy holttesttel? Annak semmi értelme. Viszont ha így viték ki, valószínűleg elkábították, hogy csöndben maradjon.

- Akkor biztos volt vele valami tervük - mondta Jimmy remegő hangon. — Vajon micsoda?

Noah-nak nem kellett válaszolnia, látta, hogy Jimmy már tudja a választ. Megszorította a fiú vállát, és azt kívánta, bár ki tudna találni valami jobb magyarázatot.

- Azt mondtad, Belle bátor és merész lány, könnyen lehet, hogy túljárt az eszükön - mondta. - Menjünk el Kent házába, hátha találunk valamit, amiből kiderül, hová vitték.

- Úgy érted, betörünk? - kérdezte Jimmy, és fölcillant a szeme.

- Úgy tűnik — mosolyodott el Noah.

Aznap este, alig tizenegy óra után Noah és Jimmy visszatért a Ram's Headbe. Garth éppen az utolsó részéget zavarta ki a kocsmából, szólt Jimmynek, menjen hátra, és hívja be Annie-t és Mogot, hogy csatlakozzanak hozzájuk.

A két nő sietve érkezett, arcuk kipirult az izgatottságtól. Noah azt kívánta, bár többet tudna mondani nekik.

Elmesélte, mit derítettek ki Doverben, majd azt is, hogyan mentek el vonattal Charingbe, hogy betörjenek Kent házába.

- De semmi szokatlant nem találtunk, csak egy furdancsot az előcsarnokban - mondta Noah komoran.

- A ház azonban nem úgy nézett ki, mint vártuk, nem igaz? - tette hozzá Jimmy, és Noah-ra pillantott. - Nagyon szép volt és takaros, nem olyan, mint amit egy nyomortanya tulajdonosától várnál.

Noah rámosolygott Annie-re.

- Igaza van, engem egy babaházra emlékeztetett. Minden bútordarab, minden egyes dísz tárgy, szőnyeg és párna

úgy festett, mintha nagy gonddal választották volna ki őket. Jimmy ügyes kis betörő, kifeszített egy kis ablakot hátul, és beszlissant, mint egy angolna. De amikor kinyitotta nekem a hátsó ajtót, szinte féltem bemenni, akkora rend volt odabent.

- Furcsa, mert olyan volt, mint egy asszony otthona - mondta Jimmy. — Két islingtoni asszonynak mindig én vittem házhoz a ruhákat, amiket anyám varrt. Az ő házuk ugyanilyen volt, mintha sose járt volna ott férfi. Hátborzongató. Megnéztük az emeletet is, de sehol nem voltak női holmik.

- Mi az a furdancs? - kérdezte Annie.

Noah a kezével elmutogatta, hogy egy olyan eszköz, amivel lyukakat lehet fúrni, főleg ácsok használják.

- A többi szerszám a kerti fészerben volt, egy szíjon lógtak gondosan elrendezve. Szerintem arra használta a furdancsot, hogy lyukakat fúrjon az utazóládába. De semmi mást nem találtunk. Úgyhogy szerintem csak azért vitte oda Belle-t, hogy beletegye a ládába, majd onnan Doverbe ment.

- Megnéztétek az iratait? - kérdezte Annie.

- Igen, de ott se volt valami sok, csak mesterek számlái, mindet Mr. Waldegrave nevére állították ki, és mind-egyiket leellenőriztem - mondta Jimmy őszintén. - Tudjátok, hogy Belle hallotta, amikor Kent arra próbálta rávenni Millie-t, hogy menjen vele? Gondoljátok, hogy neki rendezte be azt a helyet? Mert nekem nagyon úgy tűnt.

Annie vállat vont.

- Ki tudja? Nem hinném, hogy egy olyan férfinak, aki képes megfojtani egy nőt, csak mert az nem azt mondta, amit ő hallani akart, az a fontos, hogy kicsinosítsa miatta az otthonát. Falán sosem akarta, hogy vele éljen. Talán őt is csak el akarta vinni hajóval máshová.

Noah elgondolkodott.

- Talán éppen ezért tartja olyan rendben azt a házat. Elhiteti a lányokkal, hogy könnyű élet vár rájuk, mielőtt eladja őket.

- Volt bármi nyoma, hogy Belle ott járt? Mosatlan edények, elmozdított tárgyak, bevetetlen ágyak? - kérdezte Annie.

Noah megrázta a fejét.

- Semmi. Se egy mosatlan csésze vagy tányér, se egy gyűrött szőnyeg. Az ágyak mind takarosán be voltak vetve. Biztos van egy házvezetője. Egy férfi sem tudna ekkora rendet tartani. De nem is volt nyirkos vagy hideg, mint amikor már rég nem jártak a házban. Talán időnként bejár oda valaki, és begyújt a kandallóban.

- Nem kérdezősködtetek a faluban?

- Nem mertünk. Olyan parányi hely, féltünk, hogy gyanút keltünk - mondta Jimmy.

- Különös, hogy egy férfi tökéletes otthonban él, miközben olyan helyekkel keresi a kenyerét, mint a Velő - mondta Mog elgondolkozva. - Ha viszont nem ott tartották fogva Belle-t, akkor csakis a másik férfi házában lehettek. Azt mondtátok, Braithwaite-nek hívják?

Garth hirtelen fölkapta a fejét.

- Most jut eszembe, én ismerem egy Braithwaite nevű fickót! - mondta. - Nem ismerem személyesen, de már hallottam róla. Szerencsejátékos. Sandának is nevezik!

- Láttad már? - kérdezte Noah.

- Dehogyan. - Garth megrázta a fejét. — Csak hallottam, amikor a vendégeim róla beszéltek. De utánajárhatok.

- Talán nem ugyanaz a Braithwaite — mondta Mog.

- Nem olyan gyakori név — mondta Annie. — Mekkora az esélye, hogy van erre felé egy másik is?

- De az is lehet, hogy Kent nem innen ismeri - vitakozott Mog.

Annie összeszorította a száját.

- Hát, én nehezen tudom elképzelni, hogy a kis falujából szervezne be valakit egy emberrabláshoz. És te?

Mog elengedte a füle mellett Annie szarkazmusát.

- Na és most? - kérdezte. - Úgy értem, ha Belle Franciaországban van, sosem találjuk meg.

- Van néhány módszerem arra, hogyan vegyük rá Kentet és Braithwaite-et a beszédre - mondta Garth sötéten.

— Kent nem sokáig marad távol, amíg van mit kiszípoloznia a Velőből. Tudni fogok róla, ha visszatér, emiatt ne aggódjatok.

- És mi lesz, ha ezt a helyet is felgyújtja? — kérdezte Jimmy halk, riadt hangon. - Nem fogja könnyen feladni, nem igaz? Végül is fölakasztanák, amiért megölte Millie-t.

- A zsarnok csak egyvalamitől fél: egy még nagyobb zsarnoktól - mondta Garth feszült mosollyal. — Bízz bennem, beszélni fog a gazember, ha a kezem közé kerül.

- De mennyi időnk van? - kérdezte Mog, és a kezét tördelte. - Belle minden eltelt nappal egyre nagyobb veszélybe kerül. Bele se merek gondolni, miken mehet keresztül.

- Én sem - mondta Jimmy halk, feszült hangon. - De bármibe kerül, megtalálom és hazahozom.

Minden felnőtt felé fordult, és látták az eltökéltséget szeplős arcán. Garth kinyitotta a száját, hogy csipkelődjön, ám a fiú kemény tekintete láttán csak elismerően bólintott.

- Nagyon helyes! - jelentette ki Noah. - Ha én is a szívemre hallgattam volna Millie-vel kapcsolatban, talán még mindig élne.

- Áldjon meg benneteket az ég! - mondta Mog gyengéden. -Ti, Jimmy, Noah és Garth, visszaadtátok a férfiakba vetett hitemet.

TIZENHARMADIK FEJEZET

-Áruld el, hol vagyok, Lisette, és mi fog történni velem - könyörgött Belle. - Tudom, hogy kedves vagy, ezért kérek, mondd el az igazat.

Látszólag nem volt oka aggodalomra. A szobája napos volt és kényelmes, minden reggel befűtöttek odabent, Lisette naponta háromszor hozott neki enni-inni, még gyümölcsöt is kapott egy tálban, meg néhány angol nyelvű könyvet, és új ruhákat. Ám az ablakon túl a szántóföld unalmas téli színei, a szürke, barna és fekete a végtelenbe nyúlt, és sehol sem látott házat, a szobája ajtaját pedig mindig zárva tartották.

- Úgy sajnállak, *ma chérie* - felelte a francia nő, és csinos arcán őszinteség tükröződött. — De én csak egy cseléd vagyok, és azt mondták, hogy semmit sem szabad elárulnom neked. Csak annyit mondhatok, hogy egy Párizs melletti faluban vagy.

- Párizs! - kiáltott fel Belle.

Lisette bólintott.

- Nem akarlak bajba sodorni - mondta Belle. - De annyit nyilván elárulhatsz, hogy jönnek-e megint férfiak, hogy megerőszakoljanak?

- Nem, dehogy, azt nem, itt nem! - Lisette elszörnyedt

a pusztá gondolattól. — Ez a ház olyan, mint egy kórház, beteg nőknek.

- De én már nem vagyok beteg. Mit fognak csinálni velem?

Lisette az ajtóra pillantott, mintha arra számítana, hogy valaki hallgatózik.

- Nem árulhatod el, hogy elmondtam. De azt tervezik, hogy hamarosan Amerikába visznek.

- Amerikába?! — kiáltott fel Belle hitetlenkedve. - De miért?

Lisette vállat vont.

- Megvettek, Belle, most már, hogy is mondjam, a tulajdonuk vagy.

Belle hirtelen rosszul lett. Tudta, mit jelent az, hogy „a tulajdonuk”.

- Mihez kezdjek? — kérdezte.

Lisette nem felelt rögtön, csak lenézett Belle-re, aki egy alacsony széken üldögélt a tűz előtt.

- Szerintem - mondta végül - az lesz a legjobb, ha megteszed, amire kérnek.

Belle dühösen nézett föl a nőre.

- Úgy érted, szajhának kell állnom?

Lisette összevonta a szemöldökét.

- Lehetne rosszabb is, *ma chérie*. Ha éheznél, vagy nem lenne otthonod. Ha ellenkezel, megbüntetnek; egyszer behoztak egy lányt, akinek levágták a karját. Azóta semmiféle munkát nem tud elvégezni, csak hagyja, hogy a férfiak néhány centime-ért bevigyék a sikátorba.

Belle-nek görcsbe rándult a gyomra a kép láttán, amit Lisette olyan élénken leírt neki.

- Ezt tennék? - suttogta halálra váltan.

- Ennél rosszabbra is képesek - felelte Lisette. - Megszakad érted a szívem, de hallgass rám. Ha megteszed, amit

akarnak, ha eljátszod, amit a férfiak kívánnak, nem fognak olyan szigorúan őrizni.

- Nem értem, hogy mondhatsz ilyeneket - kiáltott fel Belle.

- Úgy, hogy kedvellek, Belle, és el kell mondanom, hogyan tudod megmenteni magad. Engem is elvittek egy házba, amikor olyan fiatal voltam, mint te. Tudom, milyen szörnyű. De idővel sikerült elfelednem. Barátokat szereztem, és újra tudok nevetni.

- Még mindig azt csinálod?

Lisette megrázta a fejét.

-Többé nem, itt dolgozom, betegeket ápolok. Van egy kisfiam.

- Férjnél vagy?

- Nem. Nem vagyok házas. Azt mondom az embereknek, hogy a férjem meghalt.

Belle csöndben rágódott a hallottakon, amíg Lisette rendet rakott a szobájában. Beleborzongott a gondolatba, hogy egy férfi a közelébe jöjjön, azt a szörnyűséget művelje vele, ugyanakkor nem tartotta valószínűnek, hogy a legtöbb nő rettegne a szextől vagy gyűlölné, különben nem lenne románc és házasság. Nem emlékezett, hogy Annie házában bármelyik lány valaha is kijelentette volna, hogy gyűlöli a férfiakat; némelyiknek még kedvese is volt, akivel a szabadnapján találkozgatott.

- Akkor hogy tudom megszokni? - kérdezte kis idő múlán.

Lisette közelebb lépett, és a vállára tette a kezét.

- Talán lesz egy fiatalember, akit megkedvelsz, az egészen más. Sok lány ismeri a titkát, hogyan izgassa fel a férfiakat annyira, hogy hamarabb vége legyen. De azt megígérhetem, hogy soha többé nem fog annyira fájni, mint az első néhány alkalommal.

Belle-nek könnybe lábadt a szeme, mert érezte, hogy a nő valóban törődik vele.

- Hiányzik az anyám és Mog, aki vigyázott rám — fakadt ki. - Biztos aggódnak értem. Segítenél megszökni?

Lisette megrendült.

- Bárcsak elég bátor lennék hozzá, de akkor bántanák Jean-Pierre-t. Egy egyedülálló anya nem vállalhat ekkora kockázatot - mondta. - De idehallgass, Belle, még ha ki is jutnál innen valahogy, pénz nélkül nem jutnál messzire. Még az is lehet, hogy elkapnának a nagyon rossz emberek, és rosszabb sorod lenne, mint itt.

Belle korántsem volt ostoba, és a saját bőréen már megtapasztalta, hogy a „tulajdonosai” kegyetlenül elbánnának bárkivel, aki megpróbálná kiszabadítani. Teljesen érthető volt, hogy Lisette féltette a fiát. Belle azt is tudta, hogy még ha el is jutna a partra, pénz nélkül nem tudna átkelni a csatornán.

- Semmi baj - mondta, és szomorúan Lisette-re mosolygott. - Olyan kedves vagy hozzám, nem akarlak bajba sodorni. De miért visznek Amerikába? Az olyan messze van!

Lisette vállat vont.

- Nem tudom. Talán kedvelik ott az angol lányokat. De legalább olyan emberek közt leszel, akik beszélik a nyelved, az jó.

Belle bólintott.

- Ne veszítsd el a fejed, viselkedj készségesen, rendesen, és figyeld az embereket magad körül. Ha kiismerted a gyengeiket, felhasználhatod a saját céljaidra - tette hozzá Lisette.

Belle-nek eszébe jutott, Mog egyszer azt mondta, hogy Annie ismeri az emberek gyenge pontjait, és felhasználja őket. Akkor még nem nagyon értette, de most már kezdte érteni.

- Madame Sondheim küld Amerikába?

— *Non.* - Lisette az ujját ingatta. — Ő eladott, amikor megbetegedtetél. Már sok pénzt keresett rajtad, nem akar tovább a házában tartani.

Belle kis híján sírva fakadt a gondolattól, hogy úgy adják-veszik, mintha csak egy darab hús lenne a Smithfield piacon.

— Akkor lehet, hogy az új tulajdonosom még rosszabb? - kérdezte.

- Az új tulajdonosod fizetett, hogy itt legyél. Gondoskodott róla, hogy jó ételt kapj, puha ágyat, és gondosan ápoljanak. Értékes vagy számukra, nem fognak bántani, ha nem kiüldesz ellenük.

Belle túlságosan megijedt, hogy további kérdéseket tegyen fel. Nem hitte, hogy bárki, aki megvásárol egy beteg fiatal lányt, akit egymás után erőszakoltak meg a férfiak, és aztán azt tervezi, hogy Amerikába küldi, hogy szajhaként dolgozzon, rendes ember lehet.

Lehajtotta a fejét, és sírt.

Lisette a vállára tette a kezét.

— Sok hozzád hasonló lányt ápoltam ebben a házban, de rajtad látom, hogy erős vagy. És gyönyörű is vagy, és ahogy így elnézlek, megvan a magadhoz való eszed, úgy-hogy használd. Beszélj az idősebb lányokkal, tanulj tőlük, és várd ki az alkalmas pillanatot.

Azzal kiment a szobából, sebesen és nesztelenül, és magára hagyta a sírdogáló Belle-t.

Belle már nem tudta, pontosan hány nap telt el Millie temetése óta, amikor elrabolták az utcáról. Annyit tudott, hogy január 14-én történt, és megkérdezhetette volna Lisette-et, hogy milyen napot írnak, de nem tette, mert attól félt, ha megtudja, hogy milyen sok idő telt el azóta,

akkor talán el is fogja hinni, hogy soha többé nem látja az anyját és Mogot.

Annyira hiányzott neki London, hogy összeszorult a szíve. Hiányzott Mog, az ínycsiklandó illatok a konyhájában, a kellemes érzés, amikor este betakargatta és megcsókolta, a tudat, hogy mindig szeretni fogja. És az anyja is, aki talán nem volt olyan melegszívű, mint Mog, de mindig elmosolyodott, ha büszke volt Belle-re. És csodás, csilingelő nevetése volt, amiről Belle tudta, hogy ritkán cseng föl, ám ő sokkal gyakrabban hallotta, mint bárki más, mert gyakran megneveltette az anyját.

De nemcsak az emberek hiányoztak neki, hanem az utcai árusok kiáltásai, az emberek beszéde, a hangok, a tömeg és a szagok is. Lehet, hogy Párizs pompás város, de nem az ő városa. Szeretett volna ismét Jimmyvel lenni a virágpiacon, vagy az Embankment Gardensben csúszkálni a jégen. Másként érzett a fiú iránt aznap, amikor az átölelte, hogy megvigasztalja, és biztos volt benne, hogy a kedvese lett volna, ha nem rabolják el.

Ez volt a legrosszabb az egészben: elragadták tőle ezeket az egyszerű dolgokat, a kedvese csókját, a kalaposbutikról, házasságról és gyerekekről szőtt álmait. Mindent eltöröltek, sosem fog megtörténni, mert nem lesz még egy fiú, aki olyan sokatmondóan és ártatlanul tekint rá, mint Jimmy, amitől úgy érezte, hogy ő az a lány, akiről a fiú egész életében álmodott.

Ahogy ott állt az ablak előtt, és nézte a hóesést a mezőkön, miközben lassan leereszkedett a sötétség, úgy vélte, legalább egy hónap telt el az elrablása óta. Tehát már február vége felé járhat.

Sejtette, hogy csak a hó miatt nem küldték el még Amerikába. A Lisette-tel való beszélgetésüket követő napon arra ébredt, hogy szakad a hó, és még három napig olyan fagyos

idő volt, hogy nem is olvadt el. Most, hogy ismét havazik, az utak valószínűleg megint járhatatlanok.

Örülnie kellene, hogy nem tudják elvinni, mégsem tudott örülni. Hiába volt kényelmes a szobája, be volt zárva, úgy érezte, mintha egy börtöncellában ülne. Szeretett volna végre továbblépni, mert akkor legalább kilátása nyílhat a menekülésre, ami még mindig jobb, mint nézni a fagyos mezőket, és azon tűnődni, vajon mi várhat még rá.

Az utazás napja váratlanul és ijesztően érkezett. Az egyik percben még mélyen aludt, a másikon pedig egy idegen nő ébresztgette, akit még sose látott azelőtt, és ráparancsolt, hogy öltözzön fel. Koromsötét volt odakint, és a nő egyre csak azt ismételte, hogy „*vite, vite*”, miközben egy táskába gyömöszölte Belle ruháit és a hálóingét.

Egy röpké pillanatig Belle azt hitte, hogy azért kell sietnie, mert a nő meg akarja szöktetni, ám ez a reménye hamar szertefoszlott. Ahogy lesiettek a lépcsőn, a házvezetőnő, aki néha följött a szobájába Lisette-tel, az előcsarnokban egy kosarat nyújtott át nekik, amiben ételt csomagolt az útra.

Mielőtt kiléptek a házból, Belle kapott egy sötétbarna bundát, egy pár kötött ujjatlan kesztyűt, és egy nyúlprémmel szegélyezett kalapot, ami leért a füléig. A ruháknak áporodott szaguk volt és viseltesnek tűntek, de olyan hideg volt odakint, hogy Belle örült nekik.

A kocsinál egy férfi várta, franciául beszélt Belle kísérrőjéhez, és besegítette a kocsiba — Belle-hez nem szólt, még csak be sem mutatkozott. Túl sötét volt ahhoz, hogy Belle tisztán lássa, de középkorúnak vélte szürke szakállai miatt.

A férfi és a nő ritkán szólt egymáshoz a hosszú út alatt. Belle összehúzta magát a bundakabátban, és egy takarót terítettek a térdére, mégis képtelen volt elaludni a hidegben.

Ahogy kezdett pirkadni, a nő kinyitotta az elemőzsiáskosarat. Átnyújtott Belle-nek egy jókora karéj kenyeret és egy szelet sajtot. Mondott valamit éles hangon, és habár Belle nem beszélt franciául, sejtette, hogy ráparancsolt, hogy egyen, mert egy ideig nem kap ennivalót.

Franciaországnak ezen a részén kevesebb hó esett, sokkal dombosabb volt, mint ahonnan jöttek, de úgy tűnt, ez a vidék is ugyanolyan ritkásan lakott, mert alig akadt néhány ház errefelé. Belle megpillantott egy útjelző táblát egy kereszteződésben, és látta, hogy Brest felé mennek. Eszébe jutott, hogy korábban már látta ezt a nevet Franciaország térképén, és tudta, hogy balra van, a tenger mellett. Sejtette, hogy onnan hajóval mennek tovább.

Megpróbált nem kétségbeesni a hosszú hajóút gondolatától a tél kellős közepén, és arról ábrándozott, hogy talán megismerkedik egy barátságos tengerésszel a hajón, aki segít neki, ha nem is megszökni, de legalább eljuttatni egy üzenetet az anyjához és Moghoz. Hálásan elfogadott még egy darab kenyeret és sajtot, és a kísérőire mosolygott, hátha elnyeri a bizalmukat, ám azok nem viszonzták a mosolyt.

Megálltak a kikötőben, és egy hidegkék szemű, magas férfi nyitotta ki a kocsiját, aki fekete nagykabátot és széles karimájú puhakalapot viselt. A férfi néhány pillanatra csak nézte Belle-t, mintha összezavarodott volna, majd a kísérőire pillantott.

- *Je ne savais pas qu'elle était aussi jeune* — mondta.

Belle nem értette, mit mondott, csak annyit tudott, mint jelent a *jeune* — Lisette használta néhányszor ezt a szót, és tudta, hogy azt jelenti: fiatal -, ezért gyanította, hogy a férfi azért tűnt olyan zavartnak, mert azt mondta, hogy nem számított arra, hogy ilyen fiatal.

A kísérői elhadartak valamit, majd vállat vontak, mintha nekik aztán végképp semmi közük nem lenne az egészhez.

— Velem jössz a hajóra - mondta a férfi Belle-nek tökéletes angolsággal, alig észrevehető francia akcentussal. Kinyújtotta a kezét, hogy lesegítse a kocsiról. — A nevem Etienne Carrera, a hajón Etienne bácsinak fogsz hívni. Ha valaki megkérdezi, azt fogom mondani, hogy a fivérem lánya vagy, Angliában nőttél fel, és a nővéremhez viszlek, mert az anyád meghalt. Megértetted?

— Igen, Etienne bácsi - felelte Belle pimaszul, azt remélve, hogy ezzel lefegyverzi a férfit, mert az nagyon komornak tűnt.

- Mielőtt akár egyetlen lépést is tennél, szeretném, ha tudnál valamit - mondta, és fenyegetően megragadta Belle csuldóját, jéghideg kék tekintetével pedig lehűtötte Belle-t. - Ha felfordulást okozol, és megpróbálsz rávenni valakit, hogy segítsen megszökni, vagy bármi olyat teszel, ami nekem nem tetszik, megöllek.

Belle-nek megfagyott az ereiben a vér, mert tudta, hogy a férfi komolyan gondolja.

A gőzhajó először Corkba indul, Írországba, hogy további utasokat és üzemanyagot vegyen föl, majd az Atlanti-óceánon keresztül New York felé fog tartani.

Fönt, a hajón Etienne levezette Belle-t a kabinlépcsőn, végig egy rövid folyosón, majd ismét lefelé a lépcsőn, ami a kabinjukhoz vezetett.

- Megérkeztünk - mondta mogorván, és kinyitotta az ajtót. Belle belépett a szűk kis kabinba, ami fél méter széles se volt az emeletes ágy és a kicsiny kabinablak között. A kabinablak alatt volt egy összecsukható kis mosdó, egy keskeny polc és fölötte egy tükör. Az emeletes ágy végében

volt néhány akasztó a ruháknak, az alsó ágy alatt pedig egy kis szekrény az egyéb holmiknak.

Belle nem bánta, hogy ilyen szűk a hely, de megijedt attól, hogy Etienne-nel kell megosztania.

- Nem kell attól tartanod, hogy hozzád érek - mondta a férfi, mintha a gondolataiban olvasna. - Az én dolgom, hogy elkísérjelek anélkül, hogy kipróbálnám az árut. Tiéd a felső ágy, és elhúzhatod a függönyt, ha magányra vágysz. ("sak akkor jövök ide, ha étkezni viszlek, vagy ha kiviszlek mozogni és friss levegőt szívni, és persze, ha aludni akarok.

Lerakta Belle táskáját és a sajátját. Belle táskáját a lánynak adta, a sajátját pedig az alsó ágyra tette.

- Magadra hagylak, hogy berendezkedhess. Hamarosan indul a hajó. Majd érted jövök, ha már a tengeren vagyunk.

Azzal kiment a kabinból, és bezárta maga mögött az ajtót.

Két nappal később, amikor a hajó még több utassal meg-
rakva elhagyta Corkot, Belle a kabinablakból nézte, amint az ír tengerpart addig zsugorodott, amíg végül nem látta többé, és ekkor rádöbbent, hogy már most sokkal messzebbre utazott, mint az anyja vagy Mog egész életében.

Nem félt, ahogy várta. Unatkozott, bosszantotta, hogy be volt zárva, és magányosnak érezte magát, amíg Etienne érte nem jött, hogy kikísérje. De cseppet sem félt. Etienne nagyon illedelmesen bánt vele: ha használni akarta a mosdót, a férfi nem várakoztatta meg, amíg neki is megfelelt a pillanat, hanem azonnal végigkísérte a folyosón, és megvárta odakint. Kiment a kabinból, hogy Belle meg tudjon mosakodni, és föl tudjon öltözni. Még azzal is törődött, hogyan érzi magát, ügyelt, hogy eleget egyen-igyon, és szerzett neki néhány könyvet is.

Viszont alig beszélt. Semmit sem árult el saját magáról, sem arról, hogy mi vár Belle-re. Az ebédlőben válaszolt, ha egy másik utas kérdezett tőle valamit, de ő maga sosem kezdeményezett beszélgetést. Belle sejtette, hogy attól fél, megpróbál segítséget kérni... Belle persze valóban figyelt, hátha megpillantja a megfelelő személyt.

Mindenki másodosztályon utazott, és ugyanazon a szinten volt kabinjuk, mint nekik. Csupán húszán utaztak első osztályon, az ő kabinjuk a fölöttük lévő szinten volt, és a saját ebédlőjükben étkeztek, ahol az étel valószínűleg sokkal ízletesebb volt.

Corkban hozzávetőleg száz harmadosztályú vagy fedélközi utast vettek föl. Ők a hajó gyomrában aludtak, és Belle hallotta, amikor az egyik tiszt kurtán közölte velük, hogy a hajónak csupán bizonyos részeire jöhetnek föl, megadott időben. Amikor Belle megpillantotta őket Corkban, ahogy fölszálltak, rongyos ruhájukon és kitaposott cipőjükön látta, hogy szegények. Eszébe jutott, hogy az iskolában tanultak az Amerikába bevándorló írekről, és hogy milyen borzalmas viszonyok közt utaztak a hajón; remélte, hogy ezekkel a szegény emberekkel nem bánnak ilyen rosszul.

Amint bezárták Belle-t a kabinba, szinte azonnal neki látott terveket szövögetni. Mivel tudta, hogy Etienne nem tűri az engedetlenséget vagy a gorombaságot, úgy döntött, hogy megpróbálja elbűvölni a férfit. Valahányszor visszajött a kabinba, melegen üdvözölte, megkérdezte, milyen hideg van a fedélzeten, ki van odafönt és egyéb dolgokat. Bevetette neki az ágát, rendben tartotta a holmiját, és amennyire csak lehetett, úgy kezelte, mintha valóban a nagybátyja lenne.

Úgy érezte, a férfi kedvezően reagál minderre, mert gyakran lejött a kabinba, hogy föl vigye sétálni a fedélzetre, vagy

leültek egy kényelmes székbe a legfölső fedélzeten, és nézték a tengert.

Elfordult a kabinablaktól, amikor Etienne belépett.

- Helló, azért jöttél, hogy kiszabadíts? - kérdezte mosolyogva.

— Vihar közeleg - mondta a férfi. — Van, aki már most tengeribeteg. Ha a tenger háborog, többnyire jobb kint lenni a friss levegőn. Föl akarsz jönni velem?

Belle jóképű férfinak tartotta Etienne-t. Jéghideg, kék szeme először megijesztette, akárcsak a fenyegetése, de formás orra volt, kedves szája, és a bőre sima volt, tiszta és aranybarna, mintha a közelmúltban megfogta volna a nap. Különös módon nem volt se bajusza, se szakálla, és Béliének ez nagyon tetszett. A haja is tetszett neki; már megszokta, hogy olyan férfiakkal találkozik, akik ritkuló hajukat olajjal lesimítják - Seven Dialsben mosatlanul és vágatlanul hagyták. Etienne haja azonban tiszta volt, dús és szőke, az a fajta, amire Mog azt mondaná, arra való, hogy beletúrjanak.

Belle korábban kikukucskált a függöny mögül, és látta, hogy a férfi félmeztelenre vetkőzve mosakszik és borotválkozik, és meglepődött kemény, izmos teste láttán, mely úgy nézett ki, mint egy díjbirkózóé. Fiatalabb volt, mint először hitte, harminckettő körülnek saccolta a férfit. Fiatalsága és jóképűsége fölkelte Belle-ben a reményt, hogy meg tudja nyerni magának a férfit.

-Az nagyon jó lenne, bácsi - mondta Belle széles vigyorral. - Esetleg ihatnánk egy csésze teát is?

Etienne teát és süteményt rendelt, és ahogy az ablak mellől nézték a tengert, Belle megpillantott három elegáns fiatal nőt. Huszonhárom évesek lehettek, nem több, és Corkban szállhattak föl, mert Belle korábban nem látta

őket. Ketten nagyon átlagosan néztek ki, de a harmadik igazán csinos volt, göndör, lángoló vörös hajú.

- Az a vörös hajú lány pont illene hozzád — mondta Belle. - Nagyon csinos.

- Es miből gondolod, hogy találni akarok magamnak egy ifjú hölgyet? - kérdezte Etienne, és mosoly bujkált a szája szegletében.

- Minden férfi erre vágyik, nem? - kérdezte Belle.

- Talán már van feleségem - mondta a férfi.

Belle megrázta a fejét.

- Nem hiszem.

- Aztán miért nem?

Belle legszívesebben azt felelte volna, hogy egy feleség se örülne, ha a férje fiatal lányokat szállítana bordélyokba, de ez valószínűleg fölbosszantotta volna a férfit.

- Magányosnak tűnsz - mondta végül.

A férfi most először nevetett Belle társaságában, és a tekintete is megenyhült.

- Te aztán különös lány vagy, érettebb, mint amilyennek látszol. Hogy néz ki egy magányos ember?

- Mint akinek nincs senkije, aki törődne vele - mondta, és Jimmyre gondolt, arra, hogy az arca fölragyogott, amikor azt ígérte, hogy a barátja lesz. Eltűnődött, hogy a fiú megkérdezte-e Mogtól, hogy hová tűnt. Ha tudja, hogy elrabolták, vajon aggódik érte?

- Néha valóban magányosnak érzem magam, de mindenki így van ezzel - mondta a férfi.

- Volt odahaza egy nő, aki vigyázott rám, amikor kicsi voltam. Azt mondta, néha nem árt a magány, mert akkor megtanuljuk értékelni azt, amink van - mondta Belle. -

Én semmit sem értékeltem, amíg el nem raboltak az utcáról, és ide nem hoztak. Azóta csak az otthonomra tudok gondolni, és ettől még magányosabbnak érzem magam.

- Az utcáról raboltak el? — Etienne összehúzta a szemöldökét, és nagyon meglepettnek tűnt.

Belle azt hitte, a férfi mindent tud róla, és arról is, hogy mi történt vele Franciaországban. Most kiderült, hogy nem ez a helyzet, Belle pedig reménykedett, hogy talán elnyerheti az együttérzését.

- Igen, láttam egy gyilkosságot, és a gyilkos idehozott Franciaországba. Eladott egy bordélynak, ahol öt férfi megerőszakolt, mire beteg lettem. Úgy tűnik, annak a háznak a madámja továbbadott engem, és az új tulajdonosaim, akiknek nyilván te is dolgozol, visszahoztak az életbe.

A férfit egy kicsit megrázta mindez.

- Semmi értelme úgy tenned, mintha nem tudnád, nyilván tudad, mikén mentem keresztül, és mi vár még rám - tette hozzá némi éllel a hangjában.

- Sosem kérdezősködöm, csak teszem a dolgom - mondta a férfi. - Igaz, sosem kellett lányokat vinnem sehová. Ez az első alkalom.

- Szerinted helyes ilyesmire kényszeríteni egy fiatal lányt?

- Nem, hát persze hogy nem - mondta gyorsan a férfi.
- De ez csak az én személyes véleményem. Tudod, az én munkámban sok olyan dolgot kell megtennem, amit legszívesebben nem tennék, de része a munkámnak. Nincs választásom. Azért engem küldtek, mert jól ismerem Amerikát.

- De nem is szégyelled magad, amiért rossz dolgokat csinálsz pénzért?

A férfi mélyen a szemébe nézett, majd elmosolyodott.

- Mostanáig olyan nyugodt voltál, hogy azt hittem, legalább tizennyolc éves vagy, de már látom, hogy még olyan idealista vagy, mint egy gyerek. Mivel foglalkozik az apád?

Biztos vagyok benne, hogy olykor ő is kénytelen olyasmit tenni, amit nem akar.

— Nem tudom, ki az apám - mondta Belle őszintén. - De tudom, mire célsz, mert egy bordélyban nőttem föl. Az anyám vezeti. Vannak, akik szerint ez rossz dolog, de én tudom, hogy ő sose bántott senkit, és egy lányt se kényszerítettek bele, hogy nála dolgozzon.

A férfi annyira meglepődött azon, hol nőtt fel, hogy Belle egy kicsit többet is mesélt róla, és elárulta, hogy fogalma sem volt arról, hogy az anyja pontosan mivel is foglalkozik, addig a végzetes éjszakáig, amikor megölték Millie-t.

— Anyám nem akarta, hogy én is szajhaként végezzem — mondta. — Ő és Mog azt akarta, hogy rendes életet éljek, és rettenetesen aggódhatnak, mert nem tudják, hol vagyok és mit művelnek velem.

— Én nem bántottalak, nem igaz? - kérdezte a férfi, mintha ezzel jóvátenné az ő részét a dologban. — Ahogy az anyádnak, nekem sem volt más választásom, teszem, amit tennem kell, és mindig megpróbálom a lehető legkevesebb erőszakkal elvégezni a munkám. Okos lány vagy, Belle. Tudom, hogy úgy döntöttél, megpróbálsz elnyerni a bizalmamat, ami mindig a legjobb taktika egy ilyen helyzetben. De bármennyire is együtt érzek veled, végre kell hajtanom a kapott utasításokat, különben megnyomórítanak vagy megölnék.

Olyan könnyel mondta, hogy Belle tudta, mindez igaz.

Aznap éjjel hatalmas vihar kerekedett, és úgy hánykolódott a hajó a tengeren, mint egy fadarab a megáradt folyón. Belle jól érezte magát, habár elképesztőnek találta, hogy

majdnem kiesett az ágyból, és a kabin olyan volt, mint egy megvadult vásári körhinta.

Etienne azonban nem viselte ilyen jól. Amikor Belle öklendezni hallotta a férfit, leugrott az ágyról, és előkapta a vödröt az ágy alatti kis szekrényből. A férfi többször is hányt gyors egymásutánban, mire teljesen kiürült a gyomra.

Belle-nek végre alkalma nyílt elhagyni a kabint a férfi felügyelete nélkül, hogy kiürítse a vödröt, de annyira aggodott érte, hogy semmi mással nem foglalkozott, majd megkereste a hajóinast, hogy megkérje, küldje le a kabinjukba a hajóorvost.

Az orvos azonban sosem érkezett meg. Úgy tűnt, annyi utas betegedett meg, hogy az orvos csak a leggyengébbekkel foglalkozott, a nagyon fiatalokkal és a nagyon öregekkel. Így aztán Belle ápolta Etienne-t. Tartotta neki a vödröt, amibe hányt, letörölgette, vízzel itatta, és lecserélte a lepedőjét, amikor átizzadta. Alig aludt, és nagyon keveset evett, mivel nem szívesen hagyta magára a férfit néhány percnél hosszabb időre.

Ám a negyedik nap estéjén a hajó hánykolódása és imbolygása alábbhagyott, és Etienne is jobb színben volt. Belle elekor fölment az ebédlőbe, jól belakott, majd levitt egy kis levest és kenyeret Etienne-nek.

- Nagyon kedves vagy - mondta a férfi gyengén, amikor Belle segített neki felülni, és párnákat rakott a háta mögé támaszul.

- Szerencséd, hogy nem lettem én is tengeribeteg — mondta, miközben levessel etette, mint egy csecsemőt. - Szinte minden utas beteg. Üres volt az ebédlő.

- Megragadtad az alkalmat, hogy segítséget kérj magadnak? - kérdezte a férfi, és megfogta a csuklóját.

Még mindig nagyon sápadt volt, de a bőre már elvesztette zöldes árnyalatát. Belle lenézett a csuklóját szorító

kézre, és összevonta a szemöldökét. A férfi azonnal elengedte, és bocsánatot kért.

- Így már jobb - mondta Belle kimérten. - És nem, nem kértem segítséget, azzal voltam elfoglalva, hogy téged ápoltalak.

A férfi szemmel láthatóan megkönnyebbült, és Beiknek megfordult a fejében, hogy talán azt hazudhatta volna, hogy elmondta az élelmezési tisztnek vagy valaki másnak.

-Akkor jobb lesz, ha gyorsan összeszedem magam, mielőtt megszöksz egy mentőcsónakon - mondta a férfi mosolyogva. - Első osztályú ápolónő vagy, erős gyomrod és vasakarated van, és nagyon kedves vagy.

Belle elmosolyodott, mert örült, hogy a férfi jobban érzi magát. Ugyanakkor összezavarodott, mert nem értette, miért törődik a férfi hogylétével, amikor gyakorlatilag ellenfelek voltak.

- Egyél, beletelik még némi időbe, mire megerősödsz, és újra fenyegetőzni tudsz. Addig elhalasztóm a szökést - felelte.

A következő napokban a tenger lenyugodott, és lassan helyreállt a rend a fedélzeten. Etienne nagyon gyorsan fölépült, és hamarosan ismét rendszeresen evett. Ám a Belle iránti viselkedése megváltozott: sokkal kedvesebben bánt vele, és ahelyett, hogy hosszú órákra bezárta volna a kabinba, fölvitte a fedélzetre kártyázni és társasjátékozni, hogy múlassák az időt.

- Milyen az a hely New Yorkban, ahová viszel? - kérdezte Belle dámázás közben.

- Nem New Yorkban van. New Orleansba megyünk.

- De az Amerika másik végében van, nem? - kérdezte. Etienne bólintott.

- A déli államokban. Ott aztán nem fogsz fájni többé.

- Hogy jutunk oda?

— Egy másik hajóval. - A férfi elmagyarázta, hogy New Orleans nagyon különbözik Amerika többi részétől, mivel a prostitúció ott legális, és állandóan szól a zene, táncolnak, és szerencsejátékokat űznek. Elmagyarázta, hogy az őslakosok francia kreolok, de rengeteg fekete él ott. Ennek az az oka, hogy a polgárháború után, a rabszolgaság felszámolásakor tömegesen költöztek be a városba. Az unionista hadsereg elpusztította a legtöbb nagy gyapjú- és dohányültetvényt délen, és a munka nélkül maradt dolgozóknak új munkát kellett keresniük.

— Ráadásul New Orleans káprázatos város — mondta Etienne nem titkolt csodálattal a hangjában. - A franciák építették az elegáns házakat, gyönyörű kerteket és tereket. Szerintem hamar meg fogod szeretni.

— Igen, biztos megszeretem, amint túltettem magam azon, hogy árulnom kell a testem - felelte Belle csípősen.

A férfi kényszeredetten elmosolyodott.

- Tudod, Belle, van egy olyan érzésem, hogy elég okos vagy ahhoz, hogy meggyőzd azokat, akik megvettek, hogy sokkal nagyobb hasznot tudsz hozni nekik valami más szerepben.

— Hogy érted? - kérdezte.

Etienne elgondolkozva szívtá a fogát.

— Táncsal, énekléssel, vendégcsalogató vagy ruhatáros lányként. Nem tudom, de gondolkozz rajta, hátha eszedbe jut valami. Dolgozott olyan nő az anyádnál, aki nem ment el a férfiakkal?

— Hát, csak Mog, akiről már meséltem neked — mondta Uelle. - Anyám cselédnek nevezte, de házvezetőnő volt, és főzött is. Esténként fönt dolgozott az emeleten. Szerintem bekísérte a férfiakat, és itallal kínálta őket - sose mondta, mivel foglalkozik.

— A cseléd a bordélyban többnyire a pénzt kezeli, és

vigyáz a lányokra — magyarázta Etienne. — Nagyon fontos feladat, mert diplomatikusnak és érzékenynek kell lennie, de keménynek is, ha a szükség úgy hozza. Szerinted miért nem ment el a férfiakkal? - kérdezte, és felvonta az egyik szemöldökét.

- Hát, nem valami szép nő - mondta Belle, de azonnal azt érezte, mintha elárulta volna Mogot.

Etienne fölnevetett, és odanyúlt, hogy kisimítson egy rakoncátlan fürtöt az arcából.

- Rólad ezt soha senki sem mondhatja el! De az egyszer biztos, hogy vág az eszed, Belle, és az ilyesmi sokat ér egy olyan városban, ahol több száz csinos, de lusta, becsvágyó és meglehetősen buta lány van.

Belle annyit már tudott, hogy akinek a tulajdonába került, bárki legyen is, már eddig is nagy összeget fizetett érte. Az útiköltség önmagában sokkal többbe kerülhetett, mint amit valaha is megkereshet. Összezavarodott, mert nem értette, mi értelmű megvásárolni egy idegen angol lányt, amikor számtalan csinos és ügyes lány él úgyszólván a déli államokban.

De ez nyilván azt is jelentette, hogy nagyra becsülik. Márpedig ha ezt összeadja azzal, amit Etienne javasolt, hogy más pozícióra ajánlja magát, talán működhet a dolog.

Mégis, mit ajánlhatna fel? Tud énekelni, de nem különösebben tehetséges; egyedül a polkát ismeri, és semmilyen hangszeren nem tud játszani. Semmi olyan nem jutott az eszébe, ami felkeltené bárkinek az érdeklődését.

Millie meggyilkolása után Mog egyszer megjegyezte, hogy a lány volt a ház kedvence, és Belle is tudta, hogy Mog és Annie sokkal több dicsérrettel, kedvességgel és ajándékkal halmozta el Millie-t, mint a többi lányt. Most már tudta, hogy ez azt jelentette, hogy Millie sokkal több pénzt hozott a konyhára. De vajon miben különbözött Millie a többi

lánytól? Belle semmiképpen sem akart szajhaként dolgozni, de ha nincs más választása, inkább lenne jó szajha, akiért a férfiak többet fizetnek.

De vajon hogy a pokolban deríthetné ki, hogyan lesz valakiből jó szajha? Sejtette, hogy Etienne tudja a választ, de túlságosan félénk volt ahhoz, hogy ilyesmit kérdezzen tőle.

A New Yorkba való érkezés előtt Etienne elvitte Belle-t egy délutáni sétára a fedélzeten. Hideg és szeles idő volt, de sütött a nap, és jó érzés volt kint lenni a friss levegőn, és nézni a hajó körül röpködő sirályokat.

- Két napunk lesz New Yorkban, mielőtt továbbindulunk New Orleansba - mondta Etienne, miközben a korlátnak támaszkodva nézték a hajóorrból, ahogy a tenger kettéválik a hajó előtt. - Úgyhogy kapsz egy választási lehetőséget. Vagy velem maradsz a panzióban, bezárva egy szobába, vagy, ha megígéred, hogy nem szöksz meg előlem, elviszlek várost nézni.

Belle már megtapasztalta, hogy Etienne állja a szavát, és tetszett neki, hogy a férfi is hajlandó megbízni benne.

- Megígérem, hogy nem szököm meg előled, ha küldhettek haza egy levelet, hogy megtudják, életben vagyok - lelelte.

A férfi felé fordult, és a korlátnak támasztotta a hátát. A szél felborzolta szőke haját, amitől kisfiúsnak és ártalmatlannak látszott. Örökkévalóságnak tűnő ideig nézte a lányt anélkül, hogy válaszolt volna.

- Elvitte a cica a nyelved? - szemtelenkedett Belle.

A férfi elmosolyodott.

- Sosem értettem ezt a kifejezést. Miért vinné el a cica bárkinek a nyelvét? De nem bánom, küldhetsz egy

képeslapot. Csak az állhat benne, hogy New Yorkban vagy, jó egészségben. Elolvasom, és én adom föl!

Belle felsikoltott örömeiben. Ettől még nem fog megmenekülni, de Mog és az anyja legalább nem fog azon rágódni, hogy talán meghalt.

- Megegyeztünk - mondta. - Nem próbálok megszökni.

Éjszaka fölhajóztak az East Riveren, és kikötöttek New Yorkban. Korábban már bejelentették, hogy reggel partra szállnak, és kiadták az utasításokat a bevándorlással kapcsolatban, hogy mire számíthatnak Ellis Islanden. Belle csak fél füllel figyelt, mivel tudta, hogy Etienne tudja, mit kell tennie. Ám ahogy becsomagolta a táskájába a holmiját, hogy felkészüljön a reggelre, eltűnődött, vajon mit fog tenni Etienne, ha a bevándorlási tiszt kérdéseket tesz fel, ugyanis a kapitány már bejelentette, hogy orvosi vizsgálatra is sor kerül, és számos egyéb tesztre, mielőtt bárkit beengednek Amerikába.

Már éppen nekiállt levetkőzni, hogy ágyba bújjon, amikor Etienne visszajött a kabinba.

- Elmegyünk - mondta feszülten. - Pakold össze a holmid, igyekezz.

Ugyanolyan feszülten és keményen nézett rá, mint az első alkalommal, amikor Brestben találkoztak.

- Hogy tudunk elmenni? - kérdezte zavartan, miközben a férfi előszedte a táskáját az ágy alól, és beledobálta a holmiját. — Még ki sem kötött a hajó.

- Értünk jön valaki, aki elvisz - mondta a férfi. - Most pedig igyekezz, ne vitatkozz.

A hajó már lehorgonyozott, és csak arra várt, hogy hajnalban bevontassák. Nagy volt a csend, amikor kiléptek a kabinból, és fölfelé indultak a fedélzetre. Belle sejtette, hogy

a legtöbb utas csomagol, vagy korán lefeküdt aludni, hogy lelkészüljenek a másnap reggelre. Etienne a karjánál fogva vezette a fedélzet bal oldalára, ahol Barker tengerészaltiszt várta őket. A férfi nagyon segítőkészen viselkedett Belle-lel, amikor Etienne tengeribeteg lett. Belle most már értette, miért, mert a férfit nyilvánvalóan lefizették, hogy segítsen nekik kikerülni a bevándorlási ellenőröket.

Barker gyorsan megragadta Belle-t, és beültette egy függőszékbe, a táskákat pedig az ölébe tette. Etienne is felpatant, szétvetett lábakkal állt fölötte, lábait Belle lábai alá csúsztatta, és a kötélbe kapaszkodott. A függőszéket hirtelen kilökték oldalra, és Barker elkezdte leengedni. Az ülés örülten pörgött körbe a hideg szélben, és Belle-nek be kellett hunynia a szemét, mert félt, hogy lezuhan a vízbe.

- Nem kell félned - mondta Etienne halkán. - Biztonságban vagy. Pillanatokon belül a másik hajón leszünk.

Igaza volt — amint befejezte a mondatot, Belle érezte, hogy a függőszék leérkezett egy másik hajóra. Etienne leugrott, és lesegítette. A szagokból és a látványból ítélve egy halászhajón voltak. A függőszéket felhúzták, és mielőtt Belle hozzá tudott volna szokni a kis hajó imbolygásához, már maguk mögött is hagyták a nagyot.

Egy vízhatlan kabátot viselő alacsony, köpcös férfi lépett oda hozzájuk.

- Menjenek be a kormányosfülkébe - szólt rájuk kurtán. Üljenek le a padlóra, ahol senkit sem zavarnak.

Belle nem lett tengeribeteg a nagy hajón a vihar alatt, itt azonban egyből rátört a rosszullét, amint leültek a kormányosfülke egyik sarkában. Nemcsak a halszag vagy a kis hajó imbolygása miatt, hanem a félelemtől is, mert fogalma sem volt, hogy mi fog történni vele. A kormányos nem szólt hozzájuk, még csak meg sem fordult, hogy egy pillantást vessen rájuk, amikor besiettek a kormányosfülkébe.

Mintha azt gondolta volna, hogy ha nem vesz tudomást a jelenlétükről, akkor úgy tehet, mintha nem is lennének a fedélzeten.

Belle nagyon félt. Ha illegálisan lép be az országba, vajon mi fog történni, ha megpróbálja elhagyni? Dühös volt magára, amiért nem menekült el Etienne elől, helyett, hogy a férfinak engedelmeskedett. Hogy lehetett olyan ostoba, hogy elhitte, megmutatja neki New York nevezetességét, és hagyja, hogy küldjön haza egy képeslapot? Hiszen sokkal valószínűbb, hogy valami szörnyű helyre viszi, ami még a párizsi bordélynál is rosszabb. Miért kezdett mégis bízni a férfiban?

Etienne egyetlen szót sem szólt, ahogy ott ültek a padlón, és mivel Belle úgy érezte, hogy saját magát sodorná veszélybe, ha megszólalna, inkább ő is csöndben maradt. Körülbelül huszonöt perce lehettek a hajón, amikor hirtelen éles fény áradt be a kormányosfülkébe az ablakokon keresztül, és Belle férfiak kiáltozását hallotta.

- Közeledünk a dokkokhoz. Bármelyik percben kiköthetünk — suttogta Etienne. - Itt maradunk, amíg azt mondják, hogy biztonságosan kimehetünk.

- És aztán hová megyünk? — suttogta Belle aggodalmasan.

- Egy szállodába, ahogy már mondtam - felelte a férfi. - Csak azért nem árultam el, hogy így jövünk be New Yorkba, mert nem akartam, hogy pánikba ess.

- De mi lesz, ha elkapnak? - suttogta Belle. - Nem fognak börtönbe zárni?

A férfi megfogta Belle kezeit, és gyengéden megcsókolta az ujjai hegyét. Huncut fény csillant a szemében.

- Engem sosem kapnak el. Odahaza, Franciaországban úgy hívnak: *L'Ombre*, ami azt jelenti: árnyék.

- Nagyon jó idegenvezető lennél - mondta Belle, amikor lesétáltak a kis hajó kiszállóhídján, ami a Szabadság-szoborhoz vitte őket. - Inkább ezzel kellene foglalkoznod, és nem rossz embereknek dolgoznod.

Már leszállt az este, és egyre hidegebb lett, ám az elmúlt két napban hét ágra sütött a nap, mérföldeket gyalogoltak, és sok mindent megnéztek: a Flatiron Buildinget, New York első felhőkarcolóját, a Brooklyn hidat, a Central Parkot... utaztak az E-n, a vonaton, mely a házak és irodák fölött haladt. Belle életében először megkóstolta a hot dogot, és megcsodálta az Ötödik sugárút lenyűgöző butikjait. Mégis, elég sok nyomasztó, túlsúlyos nyomortanyát látott ahhoz, hogy megértse: Amerikában rengeteg kilátástalanabb helyzetben lévő szegény ember él, mint odahaza.

Etienne állta a szavát, és biztonságban eljuttatta Belle-t a halászhajóról a Lower West Side-on lévő panzióba. Habár a környék ugyanolyan nyomorúságos volt, mint Seven Dials, és egyáltalán nem hasonlított arra, ahogy Angliában az emberek elképzelték az amerikai életet, a panzió kényelmes és meleg volt, volt benne gőzfűtés, forró fürdő, benti vécé.

- Jó volt várost nézni veled - mondta Etienne. - Bár csak lenne még két napunk, mert sokkal többet szeretnék mutatni neked. Ha visszamegyek Franciaországba, folytatnom kell a munkámat, mert nincs más választásom, de amikor megérkezünk New Orleansba, megpróbálom rávenni az új munkaadódat, hogy nagyon jól bánjon veled.

Belle a férfiba karolt, és megszorította a karját, mert tudta, hogy Etienne valóban vívódik amiatt, hogy részt vesz Belle fogva tartásában. Belle már azt is tudta, hogy miért kell mégis engedelmeskednie, mert a férfi végre elmesélte neki a saját történetét.

Etienne Marseille-ben született és nevelkedett, ám az anyja meghalt, amikor ő még csak hatéves volt, az apja

pedig alkoholba fojtotta a bánatát. Etienne először szükségből lopott. Az apja az utolsó pennyjüket is italra költötte, és valakinek ételt kellett kerítenie az asztalra, ruhát a vállukra, és fizetni kellett a lakbért a kétszobás lakásért.

Mire betöltötte a tizennégyet, ügyes betörő lett belőle, és a Riviéra elegáns szállodáira specializálódott, ahol a számértelenül gazdagok szálltak meg. Ékszereket lopott, melyeket aztán valódi értékük töredékéért adott el a kikötő szűk utcájában valamelyik kis ékszerésznek a sok közül.

Tizennyolc éves volt, amikor egy éjjel rajtakapták egy férfi szobájában, aki, mint kiderült, behajtásból gazdaggott meg. A férfi, akit Etienne Jacques-nak nevezett el, választási lehetőséget kínált neki: vagy neki fog dolgozni ezentúl, vagy feladja a rendőröknek, akik gondoskodni fognak arról, hogy jó hosszú börtönbüntetést kapjon, mivel már régóta szálka volt a szemükben.

Etienne elmagyarázta Belle-nek, hogy akkor szerencsésnek tartotta magát, amiért Jacques munkát ajánlott neki.

- Alig tudtam elhinni. Londonba küldött, ahol angolleckéket vehettem. Szép helyen laktam, Bayswaterben, és további leckéket vettem az angol arisztokrácia szokásairól, hogy ki tudjam rabolni őket. De amíg azelőtt gyémántgyűrűt vagy smaragd fülbevalót loptam, amit az öltözőasztalon hagytak, most széfekeket kellett kipakolnom, melyek több száz font értékben tartalmaztak ékszereket, vagy el kellett nyernem valakinek a bizalmát, és több ezer fontot kellett kicsikarnom belőle.

Azt mondta, néhány évig jó érzés volt méretre szabott öltönyt és selyeminget viselni, a legjobb szállodákban lakni, és sokkal több pénzt keresni, mint amiről valaha is álmodott. Az angol rendőrség miatt azonban vissza kellett mennie Párizsba, hogy egy időre meghúzza magát, és ez alatt az idő alatt hazalátogatott Marseille-be, ahol beleszeretett egy

lányba. Feleségül akarta venni, és úgy érezte, eljött az ideje, hogy a keresetét valami jóra fordítsa, és törvényes üzletbe vágjon, mielőtt elfogy a szerencséje.

- Így aztán beszéltem Jacques-kal, aki megkért, hogy adjak neki még két évet. Amikor letelt a két év, visszamentem Marseille-be, és feleségül vettem Elenát, és a bátyjával, aki séf, nyitottunk ott egy éttermet. De hiba volt azt hinnem, hogy ilyen egyszerűen megszabadulok Jacques-tól; nem hagyja, hogy bárki is eltűnjön a szeme elől. Időnként üzen, hogy van számomra valami munkája, én pedig nem utasíthatom vissza.

- Olyan munka, mint az, hogy elvigyél engem? - kérdezte Belle.

- Nem, mondtam, hogy még soha nem csináltam ilyesmit azelőtt. Mindig izommunkáról volt szó - magyarázta Etienne. — Többnyire csak meg kellett fenyegetnem valakit, aki nem engedelmeskedett, vagy Jacques útjában állt. Gyakran kellett erőszakot alkalmaznom, de meg kell értened, hogy ezek az emberek mind gazemberek és bűnözők, így sosem okozott lelkiismeretfurdalást. De most már azt kívánom, bárcsak azonnal nyíltan visszautasítottam volna, hogy tovább dolgozzon neki, amint megszereztem az éttermet. — A férfi felsóhajtott. - Nem tetszett volna neki, megnehezítette volna az életemet, viszont azzal, hogy engedelmeskedem, egyre mélyebbre süllyedek.

Belle figyelmesen hallgatta, és megkérdezte, hogy nem tudna-e valami módon megszabadulni tőle.

- Azzal, hogy idehoztalak, még rosszabb helyzetbe sodortam magam - felelte Etienne komoran. - A gazemberek és bűnözők közti erőszakot a legtöbb ember megérti és elfogadja, ám Jacques most egy fiatal lány eladásába kevert bele, amivel még szorosabban tart a markában.

- A feleséged mit gondol minderről? - kérdezte Belle.

— Azt hiszi, egy üzletember segédje vagyok, aki vállalatoknak dolgozik, és habár nem szereti, hogy távol vagyok tőle, örül a pénznek, amit hazahozok. Az igazat megvallva, mindig is élveztem, hogy én voltam a nagy ember, aki szétcsapott a bűnözők között. De most már nem így érzek, azóta nem, hogy Jacques rám bízta ezt a munkát. A fiatal lányokkal való kereskedelem alávaló dolog, és sosem vágytam rá, hogy részem legyen benne, ahogy azt sem szeretném, hogy a feleségem és a gyerekeim valaha is rájöjjenek, hogy valaha is részem volt benne.

— Akkor nagyon hasonló cipőben járunk, nem igaz? — kérdezte Belle gyászosan. — Én nem szökhetem meg előled, mert aggódnék, hogy mi fog történni veled. Te pedig szintén nem segíthetsz nekem megszökni, mert félted a feleséged és a fiaidat.

Etienne Belle-hez fordult, és a kezébe vette a lány arcát.

— Belle, vállalnám a kockázatot, ha tudnám, hogy biztonságban lennél, mert mondhatnám Jacques-nak, hogy elfogtak a bevándorlásiak, és el is hinné, mert nem tudná leellenőrizni. De akkor mi történne veled? Vagy itt kellene munkát keresned, és vállalnod a kockázatot, hogy fiatal lányként egyedül vagy egy veszélyes nagyvárosban. Vagy elárulnád a hatóságoknak, hogy illegálisan csempészték be az országba, és rá kellene vened őket, hogy küldjenek haza.

Belle tudta, hogy kiült az arcára a remény, mert a férfi megrázta a fejét.

— Neked talán úgy tűnik, hogy ez a tökéletes megoldás, de az a férfi, Kent, az angol, akiről meséltél, meg fogja tudni New Orleansból, mi történt, és utánad menne, hogy megöljön téged, így mentené a bőrét. Tudom, milyenek ezek az emberek, mert ő is olyan, mint Jacques.

— Akkor hát nincs kiút? — kérdezte Belle.

- Lenyűgöző ifjú hölgy vagy - mondta Etienne szomorú-
kásán. — Biztos vagyok benne, hogy meghódítod New Or-
leanst a magad módján. Sok minden zajlik abban a város-
ban, korrupt, veszélyes hely, de lelke is van, szerintem ott
nagyobb biztonságban leszel, és idővel alkalmad nyílik a
saját kezébe venni a sorsod irányítását.

TEAM

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

Ahogy dél felé hajóztak Amerika partja mentén, a szél elcsitult, és fokozatosan egyre melegebb lett, az ég pedig egyre kékebb. Belle tizenhatodik születésnapjára Etienne vett egy üveg pezsgőt az ünnepléshez.

— Bárcsak szóltál volna a születésnapodról még New Yorkban; vettem volna neked valami ajándékot — mentgetőzött a férfi. - Ma biztos rengeteget gondoltál az anyádra és Mogra...

Belle valóban az otthonára gondolt. Mog ilyenkor mindig sütött neki egy különleges, mázas tortát gyertyákkal, és a házban mindenkitől kapott valami apró ajándékot. Az előző születésnapjára az anyjától azt a szürke kabátot kapta, amit aznap viselt, amikor elrabolták, de már az sem volt meg, mert Madame Sondheim házában maradt.

— Nem számít - mondta, habár nagyon elszomorodott. -Az ezt követő években azt fogom felidézni, hol ittam életemben először pezsgőt.

Néhány nappal később a fedélzetről nézték a távolban felbukkanó partszakaszt.

— New Orleans egész évben sokkal melegebb, mint Anglia — magyarázta Etienne. - Nagyon enyhék a telek,

a nyarak pedig melegek és füledtek. De sok eső esik, és vannak hurrikánok is, főleg augusztus végén vagy szeptember elején.

- Mit tudsz még mesélni róla? - Belle egyre jobban megijedt, mert huszonnégy órán belül Etienne átadja őt, majd pedig visszatér Franciaországba.

- Kiváló hely a szórakozásra - mondta a férfi, és fölcsilant a szeme, mintha kedves emlékei lennének a helyről. — Ide járnak az emberek hétvégenként, hogy elengedjék magukat, táncoljanak, fogadjanak, találjanak maguknak egy nőt, és hallgassák a zenét. A zene marad meg a legtovább a fejedben, miután elhagytad New Orleanst. Zene szűrődik ki minden bárból, klubból, tánccsarnokból és étteremből, követ téged az utcákon, és belopja magát még az álmaidba is.

- És mi lesz, ha kényszerítenek, hogy *azt* csináljam? — Belle elvörösödött, mert képtelen volt nyíltan beszélni arról, amiről tudta, hogy el fogják várni tőle. - Tudsz mondani bármit, ami elviselhetőbbé teszi?

A férfi az arcára tette a kezét, olyan gyengéden nézett a szemébe, mintha arról akarná biztosítani, hogy ez nem log megtörténni.

- Én a helyedben megpróbálnék a pénzre gondolni. A rabszolgaságnak vége, és meg kell kapnod a felét annak, amit megkeresel, legalábbis ha kiállsz magadért. És tartsd a pénzt valami biztonságos helyen, a jövőd függ tőle.

Etienne egy pillanatra elhallgatott, mintha azon töprengene, mit mondjon magáról az aktusról.

- Azt hiszem, az igazi trükk az, hogy elhiteds a férfiakkal, hogy valami különlegeset és csodálatosat kapnak - folytatta. - Ez nagyon könnyű, mert a férfiak gyakran ostobák, csak egy pillantást vetnek csinos arcodra, és látják, milyen

fiatal vagy, és mielőtt megfognád a kezüket, azt fogják hinni, hogy egy valóra vált álom vagy.

Belle elmosolyodott. Szerette hallgatni Etienne-t, még akkor is, ha kellemetlen dolgokról beszélt. Francia akcentusa megbabonázta, és minél tovább nézte a férfit, annál jobban elszomorodott, hogy hamarosan elveszíti.

— De mindenekelőtt el kell hinned magadról, hogy te vagy a legjobb - mondta Etienne őszintén. - New Orleans legjobb lányai harminc-negyven dollárt is megkeresnek alkalmanként, a legdivatosabb selyemruhákat viselik, cselédet tartanak, aki megcsinálja a frizurájukat, némelyiknek még saját kocsija is van, amivel a várost járja. Sok ilyen lánynak van gazdag pártfogója, aki fizet, hogy ne menjen el más férfiakkal. Vannak olyan lányok is, akiket minden éjjel, egész éjjel lefoglalnak, ám a klienseik gyakran csupán aludni akarnak a karjaikban. És ez így megy tovább lefelé, a legolcsóbb házakig, ahol a lányok egy-egy órára bérelnek szobát, míg végül eljutsz azokhoz a lányokhoz, akik a hátsó utcákban űzik az ipart. Ők koszos, elzüllött, fertőző nők, akik két centért bármire kaphatóak.

— Sosem szabad elfelejtened, hogy te a legjobbak közé tartozol. Gyönyörű leszel, kedves és elbűvölő a klienseiddel, még akkor is, ha legszívesebben sírva fakadnál. Meg kell próbálnod szeretned a férfiakat a velük töltött röpke órákig, és hamarosan rájössz, hogy valóban szeretni tudod őket egy kicsit, és akkor nem fogsz annyit szomorkodni az életed miatt.

- Ez úgy hangzik, mintha valóban tudnád, hogy milyen ez az élet. Jártál már ilyen házakban?

- Belle, én tolvaj voltam, mindig is olyan emberekkel vegyültem, akik a kerítés rossz oldalán rekedtek. Olyan jól ismertem a marseille-i lányokat a kuplerájokban, mintha a testvéreim lennének. Meséltek az életükről, a klienseikről,

a többi lányról és a madámokról, és tudom, Hogy a madá-
mot mindig a te oldaladon kell tartanod. Ő az, aki pokol-
lá teheti az életed, ha nem kedvel.

- Kuplerájt mondtál, az is ugyanaz, mint a bordély? -
kérdezte Belle kíváncsian.

Etienne rámosolygott.

- New Orleansban többet használják ezt a szót, mint a
bordélyt. A kuplerájok többnyire pompás helyek, a sza-
lonban gyakran zenekar játszik. A zenészeket spanyolfal-
lal kerítik el, hogy ne láthassák a férfiakat, akik táncolnak
és mulatnak a lányokkal.

Belle hirtelen elérzékenyült, és sírva fakadt.

- Mi a baj? - kérdezte Etienne, és átkarolta a vállát, majd
magához ölelte.

- Annyira fogsz hiányozni - zokogta Belle.

A férfi szorosán ölelte, és a haját cirógatta.

- Nekem is hiányozni fogsz, kicsi lány. Beloptad magad
a szívembe. De egy nap talán ismét ideküldenek, és addig-
ra olyan híres és fontos leszel, hogy szóba sem állsz velem.

- Sosem leszek túl híres hozzád. - Belle a könnyeit nyel-
te, és majdnem fölnevetett, mert tudta, hogy a férfi csak
incselkedik. - De a csodálóim irigykedni fognak rád, mert
olyan jóképű vagy.

Etienne a kezébe vette Belle arcát, és odahajolt hozzá,
hogy lecsókolja a könnyeit.

- Szerintem jobban teszem, ha távol tartom magam tő-
led, mikor idősebb leszel, mert különben összetöröd a szí-
vem - mondta gyengéden. - Most pedig ne feledd: gyö-
nyörű vagy és okos, használd az éles eszedet, és ne hagyd,
hogy bárki csapdába csaljon vagy bántson téged.

Valamivel később Etienne otthagyta Belle-t a fedélzeten, amíg leszaladt valamiért a kabinba. A férfi tengeribetegségét leszámítva ez volt az első alkalom, hogy Belle azzal beszélhetett, akivel akart. Több tucat ember volt a fedélzeten - tisztas házaspárok, fiatal emberek, néhány idősebb ember, és két egyszerűen öltözött asszony, akikről Belle úgy vélte, hogy templomba járó népek. Tőlük segítséget kérhetne, és semmi kétsége nem volt afelől, hogy ha ilyen pompás lehetőség nyílt volna a francia gőzösön, boldogan megragadta volna.

Most viszont nem vágyott többé segítségre. Igaz, hogy nem az a legmegfelelőbb kezdet az életében, hogy egy bordélyba hurcolják, Londonban mi lett volna más? Habár teljesen biztos volt abban, hogy az anyja és Mog nem akarta, hogy szajha váljon belőle, mi más lehetősége lenne egy lánynak az ő hátterével, a cselédséget vagy a gyári munkát leszámítva? Ha örökre otthon marad, az még rosszabb, mert sosem szerezne barátokat, és minden napja egyformán telne.

Belle gyakran nézegette az impozáns bevásárlóközpontokat, például az új Selfridgest, ami egy éve nyílt az Oxford Streeten, vagy a Swan and Edgar'-t a Regent Streeten, és azt kívánta, bárcsak egy ilyenben dolgozhatna. De még ha sikerülne is ajánlásokat szereznie valakitől, ami valószínűtlen volt, mindenki azt mondta, hogy a boltokban dolgozó lányoknak sokat kell dolgozniuk, kevés fizetést kapnak, és folyamatosan zaklatják őket az áruházi felügyelők. Azt sem felejtette el, hogy a lányok, akikkel együtt járt iskolába Bloomsburyben, miket sugdostak róla. Kétsége sem volt afelől, hogy bármilyen munkát vállalna, a pletyka mindenhová elkísérné. Ahogy Jimmy is azt hitte, hogy szajha, mert bordélyházban lakik, mindenki más is azt hinné.

Így aztán úgy döntött, hogy pontosan azt fogja tenni,

amit Etienne javasolt, és az eszét használva gondoskodik arról, hogy jó élete legyen. Nem fog küzdeni azért, hogy szajha lehessen, de ellenkezni sem fog, és mindent megtesz, hogy első osztályú legyen. Nem fogják bezárni, se unostalan szemmel tartani, ha látják, hogy készséges. És jó lesz selyemruhákat viselni, meg saját kocsival járni. Talán ez lesz élete legnagyobb kalandja. Végül is Amerikában van, olyan földön, ahol valóra válnak az álmok.

Egy nap, ha már elég pénzt tett félre, hazamegy Angliába, és megnyitja azt a kis kalaposbutikot, amiről annyit álmodozott.

Aznap este Etienne-nel Belle különös módon gondtalannak érezte magát, mert megbékélt a jövőjével. Melegebb volt a levegő, és lenge, halványkék tafruhát viselt, amit Párizsban kapott, és amit eddig nem vett föl a hideg miatt. Nagyon csinos ruha volt, fehér csipkés fodrok díszítették a ruhadereket és az ujjakat, és hozzá illő kék szalagot kötött a hajába. Amikor Etienne vörösborral kínálta, készségesen elfogadta, mert ez is része volt az új életbe való átmenetnek.

— Más vagy ma este — jegyezte meg Etienne, miközben kitöltötte a bort. — Ugye, nem azt tervezed, hogy megszöksz, amint kiköt holnap a hajó? New Orleans nagyon veszélyes hely egy magányos fiatal hölgynek.

Belle felnevetett.

— Dehogy, nem fogok megszökni. Ostobaság lenne. Most már sokkal jobban érzem magam.

A férfi elmosolyodott, és megfogta Belle kezét az asztalon.

— Ennek örülök. Tudod, hogy holnap minden tőlem telhetőt megteszek, hogy megértessem velük, mennyire különleges vagy.

Vacsora után Etienne kiment a fedélzetre szivarozni, Belle pedig egyedül ment le a kabinba, és gyertyát gyújtott, hogy levetkőzzön. Rádöbbsent, hogy egy kicsit spicces lett a bortól, de élvezte az érzést, akárcsak Etienne érintését, amikor megfogta a kezét.

Amikor elkezdte kigombolni a ruháját, arra gondolt, milyen lehet megcsókolni Etienne-t. Nem az arcán, hanem igazi, felnőtt módon, az ajkán. A gondolattól előntötte a forróság, és megremegett.

Belle a férfi ágyára pillantott, és azonnal tudta, hogy ott akar feküdni a férfi mellett. Remegő ujjakkal kioldotta a ruháját, és levette, majd lehúzta a csizmáját is. A két alsószoknya következett; fehér habként hullottak a kék ruhára. Amikor már csak ing, alsó és harisnya maradt rajta, Belle megtorpant, és eltűnődött, vajon mit vegyen még le. Az inget nagyon szerette, ezt is Párizsban kapta, puha fehér gyapjú volt szegőcskével és alacsony, csipkeszegélyű nyak-kivágással. Magán hagyta, az alsót és a harisnyát ledobálta, és a levetett ruhát fölrakta a saját ágyára, majd bemászott Etienne fekhelyére.

Hevesen vert a szíve, minden idegszála, izma és ina feszülten várta a férfi visszatérését, de szerencsére nem kellett sokáig várakoznia, mert hamarosan meghallotta az ismerős lépéseket a folyosón.

Kinyílt a kabinajtó, belépett a férfi, és megtorpant, amikor megpillantotta Belle-t az ágyában.

- Mi a csudát művelsz odalent? - kérdezte. - Túl spicces vagy ahhoz, hogy fölmássz a saját ágyadra?

Belle-nek tetszett, hogy a férfi nem gondolt arra, azért mászott az ágyába, hogy vele töltse az éjszakát.

- Nem, azért vagyok itt, mert a karjaidban akarok lenni - suttogta idegesen.

Etienne levette a kabátját, és fölakasztotta az ágy végében a kampóra, majd letérdelt Belle mellé.

- Szépséges Belle — sóhajtott fel. — Te még a legszen-
tebb életű férfiakat is megkísértenéd. De miért csinálod
ezt? Gyakorlod a csábítást? Vagy talán azt hiszed, hogy így
holnap képtelen leszek elvinni téged abba a házba?

- Tudom, hogy akkor is el kell vinned — mondta Belle,
és egy kicsit elcsüggedt a férfi aggodalmas arckifejezése lát-
tán. — De Lisette azt mondta Párizsban, hogy ha talállok
egy férfit, akit nagyon kedvelek, meg fogom gondolni ma-
gam. .. - Nem tudta, milyen szót használjon, képtelen volt
kimondani a szex vagy a baszás szót, és ha létezett is ennél
kevésbé zavarba ejtő szó, nem ismerte.

- Egy olyan férfival, akit nagyon kedvelsz, szeretkezés-
nek hívják - mondta Etienne, és előre hajolt, az arcuk szinte
összeért. - Nagyon hízelgő, hogy kedvelsz, Belle, még soha
nem találkoztam olyan fiatal lánnyal, akit jobban kedvel-
nék, mint téged. A karjaimba veszek és megcsókollak, de
ez minden, mert otthon vár a feleségem, akihez nem le-
hetek hűtlen.

Etienne még közelebb hajolt Belle ajkához, és gyengé-
den megcsókolta. Belle átkarolta, és Etienne nyelve beha-
tolt a szájába, amitől egész testében megremegett.

- Ez milyen volt? - kérdezte a férfi incselkedően. Az
egyetlen árva gyertya fényében Belle nem látta tisztán a
férfi arcát. A kezébe vette Etienne arcát, és hüvelykujjával
gyengéden végigsimított a férfi ajkán.

- Olyan jó volt, hogy még többet akarok - suttogta.

Etienne odabújt mellé az ágyba, és a karjaiba vette a
lányt.

- Te kis kísértő! - sóhajtott fel. - Jól fogsz boldogulni
New Orleansban.

Addig csókolgatta Belle-t, amíg a lány egész testében

arra vágyott, hogy meg is érintse. Habár a férfi megcsókolta és cirógatta a nyakát, a karjait és az ujjait, meg sem próbált továbbmenni.

Belle tudta, hogy a férfi is kívánja őt, mert érezte a nadrágján keresztül az izgatottságát, ám amikor óvatosan odanyúlt, hogy megérintse, a férfi gyengéden eltolta a kezét.

- Ideje aludnunk - mondta, és gyengéden homlokon csókolta, majd kimászott az ágyból.

Etienne levette Belle ruháit a felső ágyról, elfújta a gertyát, és fölmászott az ágyba, Belle pedig elterpeszkedett lent a férfi helyén, és elmosolyodott, mert érezte a teste illatát a párnán.

Többé egy férfi se lesz fenyegető, most, hogy megtudta, milyen kellemes tud lenni. Elszomorodott, hogy Etienne nem akarja bevezetni a szeretkezés művészetébe, de legalább megmutatta neki, milyen a vágy.

- *Bonsoir, ma petite* — szólt a férfi halkán a felső ágyról.

- Jó éjt, Etienne - suttogta vissza. - Ha a New Orleans-i férfiak is olyanok, mint te, akkor képes leszek szeretni őket.

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

Alabástrom asztallapot tartó aranykerubok, türkiz bársonykanapék arany és rózsaszín szaténpárnákkal, egy fehér zongora és egy életnagyságú festmény egy kanapén fekvő meztelen nőről a fehér márványkandalló fölött — mindez csupán néhány csodálatos tárgy a sok közül, mellyel Martha szalonja volt berendezve. *Maison de joie*, ahogy ő nevezte. Belle-nek kényszerítenie kellett magát, hogy ne vonja el a figyelmét a káprázatos szoba, és odafigyeljen arra, amit Etienne mond Marthának.

Testes, negyvenöt körüli nő volt. Belle úgy vélte, legalább százhetvenöt centi magas és kilencvenkét kiló lehet; a haját aranszínűre szőkítette, és bonyolult csigákban volt feltornyozva a fején. Kora és testalkata ellenére azonban még mindig gyönyörű volt, bőre, akár az elefántcsontszínű szatén, a szeme pedig olyan fekete, hogy Belle nem is látta az íriszt. Barackszínű, lenge fogadópongyolát viselt bonyolult gyöngyhímzéssel a mély dekoltázs körül, telt keblei hullámozottak és kitörni vágytak a ruha szorításából. Apró lábait a ruhával egyszínű hímzett papucsba bújtatta, és szintén parányi kacsóin gyűrűt viselt minden ujján.

- Belle nagyon különbözik a többi lánytól, Madame - mondta Etienne udvariasan. - Intelligens, higgadt és olyan jól beszél, mint egy érett nő; mindamellettt kedves, gondos

és érzékeny lány. Sosem merésznék beleszólni abba, hogyan vezeti a házát. De alaposan kiismertem Belle-t a hosszú út alatt, és úgy hiszem, sokkal gyümölcsözőbb lenne önnek, ha egyelőre visszatartaná. Hadd tanuljon az idősebb lányoktól, és csupán tüzelje fel vele a férfiakat.

- Ha szükségem lenne a véleményedre, kedvesem, kikerítem volna - felelte a madám. Mégis úgy tűnt, szórakoztatják a hallottak.

- Álmodni sem mernék arról, hogy megsértsek egy ilyen gyönyörű nőt — hízelgett Etienne. - Csak arról van szó, hogy tudom, néha olyan gyorsan belevonják a lányokat a munkába, hogy az igazi képességeiket nem használják ki. Belle-lel nagyon rosszul bántak, elrabolták az otthonából, és Párizsba vitték, ahol olyan szörnyűségnek tették ki, amitől nyilván ön is iszonyodik. Jót tenne neki, ha kapna egy kis haladékat.

A madám bólogatott, miközben Etienne beszélt, de amint ahhoz a részhez ért, hogy rosszul bántak a lánnyal Párizsban, kíváncsian Belle-re pillantott.

- Igaz ez, kedvesem? - kérdezte.

- Igen - felelte Belle, és meglepődött, hogy megszólították. - Azért raboltak el, mert szemtanúja voltam egy gyilkosságnak. Párizsban öt különböző férfi erőszakolt meg, aztán nagyon beteg lettem - ismerte be. Mivel azonban nem akarta azt a benyomást kelteni, hogy tartósan sérült, rámosolygott az idősebb nőre. - Most már sokkal jobban vagyok, természetesen, és kiváló cselédje lennék, segítenék a ház körül a takarításban, mosásban, sőt még a főzésben is.

- Nem azért fizettem az útiköltséged Párizsból, hogy cseléd legyél - mondta a madám. Szigorú volt a hangja, sötét szeme azonban csillogott. - Az én házam az egyik legjobb a városban, mert a lányaim mind boldogok, és szerintem

várhatunk még egy kicsit, hogy meglássuk, mire megyünk veled, és kiderüljön, te is boldog leszel-e köztünk.

- Ön igazán jó asszony — mondta Etienne, és megfogta a kezét, majd megcsókolta.

- Szerintem beleszerettél - tréfálkozott a madám, és sokatmondóan föl vonta a szemöldökét.

- Bármelyik férfi beleszeretne - felelte a férfi. — Igazi gyöngyszem.

Etienne ekkor azt mondta, hogy ideje indulnia, és Belle kikísérte az ajtóig, hogy elbúcsúzzon.

Az előcsarnok majdnem olyan káprázatos volt, mint a szalon: hatalmas csillár függött a fekete-fehér csempepadló fölött, a falakat díszes, vörös-arany dombornyomású tapéta borította. Eddig minden nagyon szépnek tűnt, amit Belle látott, ugyanakkor tudta, hogy a látszat gyakran csal, és amint Etienne elmegy, magára lesz utalva egy idegen országban, ahol nincs kihez fordulnia.

Etienne sejthette, hogy mit érez, mert megtorpant az ajtóban, és Belle felé fordult.

- Nem kell félned - mondta, és gyengéden megsimogatta az arcát. — Igaz, hogy még soha nem találkoztam Marthával azelőtt, de biztos forrásból tudom, hogy jó asszony. Itt biztonságban leszel.

Belle nem akarta, hogy elmenjen, de túl büszke volt ahhoz, hogy sírjon, vagy kimutassa a kétségbeesését.

- Áru!d el, valóban megöltél volna, ha megszököm, vagy segítséget kérek?

A férfi felvillantotta kisfiús mosolyát.

- Hogy tudtalak volna megölni, ha megszöksz? És akkor sem tudtam volna megtenni, ha segítséget kérsz. De

rád kellett valamivel ijesztenem, hogy viselkedj. Sajnálom, ha megrémítettelek.

— Sosem fogom megbánni, hogy megismertelek - mondta Belle, és elpirult. - Elraboltad a szívem.

— Maradj mindig olyan gyönyörű és kedves, mint most - mondta a férfi. - Hiszem, hogy egy nap majd otthonodnak fogod tekinteni New Orleanst, és elfeleded a múltat. Csak ne hagyd, hogy bárki erőszakoskodjon veled, és tegyél félre pénzt a nehéz napokra is.

Belle közelebb húzódott, hogy megcsókolhassa az ajkát.

— Jó utat, és gondolj néha rám is!

A férfi szeme, mely olyan szigorúnak és hidegnek tűnt, amikor először találkoztak Brestben, most gyengédséget és szomorúságot tükrözött.

— Nehéz lesz bármi másra gondolnom — mondta, és olyan odaadással csókolta meg a lányt, hogy Belle úgy érezte, kiszalad a lába alól a talaj.

*

Mire Belle másnap a hajnal első fényénél ágyba zuhant, már szinte otthon érezte magát. Martha házában hasonló volt a hangulat, mint Annie-nél: várakozással terhes, kissé hisztérikus, mégis meleg és otthonos. Még az illatok és hangok is hasonlóak voltak - parfüm, dohány, taft alsószoknyák zizegése, és lányos kuncogás. Igaz, hogy otthon egy estét sem töltött az emeleten, de a hangok és illatok átjárták az egész házat.

Ebben a házban csupán öt másik lány volt, mind tizenennyolc-tizenkilenc év körüliek, és kivételes szépségek: Hatty, Anna-Maria, Suzanne, Polly és Betty. Kora este, amikor Belle megpillantotta őket lejönni a lépcsőn, mind különböző színű selyemruhában, mely eleget engedett látni

bájaikból ahhoz, hogy bármelyik férfit meghódítsák, olyanok voltak, mint öt ritka és csodálatos melegházi növény.

Nem így néztek ki, amikor először találkoztak. Habár már délután volt, a lányok még csak akkor keltek ki az ágyból, csak egy bő köntöst viseltek az alsóingükön, és a hajuk rendezetlen volt.

Amíg a lányok gyümölcsöt és péksüteményt ettek és kávéztak, Martha bemutatta nekik Belle-t. Megkérte, hogy meséljen nekik magáról, és mivel Belle barátokra és szövetségesekre vágyott, elmesélte, hogy egy bordélyban nőtt fel, és mesélt a gyilkosságról, amit végignézett.

Utána eltűnődött, hogy talán túl sokat mondott, és jobb lett volna, ha inkább megtartja magának a történetét, a lányok azonban csüngtek minden szaván, együtt érzően hallgatták, és mindent tudni akartak Angliáról. Belle meglepődött az iránta kimutatott aggodalmukon, mert eszébe jutott, hogy valahányszor új lány érkezett az otthonukba, mindig ment az áskálódás, és rossz hangulat uralkodott.

A hollófekete hajú Anna-Maria kreol lány volt, és francia akcentusa vigasztalóan hasonlított Etienne-ére. Hatty és Suzanne San Franciscóból jött, és akárcsak Belle esetében, Martha értük is fizetett, hogy a házába jöjjenek dolgozni. Gyorsan közölték, hogy semmit sem bántak meg, és habár hónapokkal ezelőtt lejárt a szerződésük Marthával, maradni akartak.

Polly és Betty együtt dolgozott egy atlantai bordélyban, amit végül bezárt a rendőrség, ezért New Orleansba jöttek. Azt mondták, szerencsájük volt, hogy Martha házába küldték őket, és azonnal munkát kaptak.

Mind az öten fehérek voltak. Úgy tűnt, nem volt engedélyezve a kevert ház, ezért a színes bőrű lányok más házakban dolgoztak.

A zongorista kora este leült a szalonba játszani, a lányok

pedig csábítóan elhelyezkedtek a kanapén, és hamarosan elkezdtek beszállingózni az úriemberek. Belle legnagyobb meglepetésére úgy tűnt, valóban úriemberek voltak. Meglepően jó modoruk volt, nem káromkodtak, és úgy bántak a lányokkal, mint igazi hölgyekkel. Méretre szabott öltönyt viseltek, hófehér frakkinget, fényes csizmát, gondosan nyírt szakálluk és bajszuk volt. Némelyikük feltűnő, kockás mellényt és arany óraláncot viselt, ők voltak a „fehér szemét”, ahogy Etienne nevezte őket a hajón. Habár ezek a férfiak egy kicsit nyersen és feltűnősködően viselkedtek, azért ők is nagyon udvariasak voltak. Belle nagyon kedves gesztusnak találta, hogy különleges dalokat kértek a zongoristától, amire táncoltak a lányokkal.

A zongoristát Errolnak hívták, és fekete volt, Professzornak szólították. Több száz dalt ismert, és hallás után le tudott játszani bármit. Némelyik hallatán Belle önkéntelenül dobolni kezdett a lábával, és táncolni támadt kedve. Betty elárulta, hogy dzsessznek nevezik ezt a zenét, és még sokat fogja hallani, mert ez New Orleans zenéje. A Profeszor azonban énekelt is - csodálatosan mély, zengő hangja volt -, és némelyik dalban megváltoztatta a szöveget meglehetősen pajzán szavakra Martha házáról, amivel mindenkit megnevettetett.

Belle whiskyvel, borral és pezsgővel kínálta a férfiakat, ami elképesztően drágának tűnt, mivel egy dollárba került egy pohár ital, és a „bor”, amit a lányoknak vettek, csupán piros színű víz volt. Belle kedvesnek találta, hogy a férfiakat nem vitték fel azonnal az emeletre, és a lányok sokáig beszélgettek és flörtöltek velük odalent, mintha valóban egy estélyen lennének. Később azonban ráeszmélt, hogy a férfiak apránként rengeteg italt fizettek, és ezért ösztönözte Martha a lányokat, hogy tartsák lenn őket a szalonban.

Úgy tűnt, ha egy férfi felkért egy lányt táncolni, ezzel

jelezte diszkréten, hogy őt választotta, és amikor együtt, kéz a kézben elhagyták a szobát, olyanok voltak, mint akik csupán egy ártatlan sétára indulnak a kertben.

Belle eltűnődött, vajon hogyan zajlik a fizetés, mert azt leszámítva, amikor italt vettek és borravalót adtak Errolnak, Belle nem látott pénzt az úriemberek kezében. Suzanne azonban elmagyarázta, hogy a szobájukban a lányok először elkérik a húsz dollárt a férfiaktól. Ezt Cissie-nek adják, az emeleti cselédnek, ő továbbadja Marthának, aki feljegyzi, hogy melyik lány mennyit keresett az este folyamán.

Cissie magas, vékony, fekete nő volt, az egyik szemére kancsal. Nagyon szigorú arcán alig volt mosoly, de a lányok azt mondták, hogy nagyon kedvesen bánik velük, különösen ha megbetegednek.

Belle meglepődött, milyen rövid időt töltöttek a férfiak a lányokkal az emeleten. Több mint egy órát maradtak a szalonban, csak beszélgettek meg iszogattak. Úgy vélte, átlagosan húsz percig időztek egy lány szobájában; ha már harminc percig maradtak, Martha feszült lett. Amint a férfiak lejöttek az emeletről, elhagyták a házat. Belle mindig azt hitte, hogy a szex legalább egy óráig tart, mert olyan hosszú időnek tűnt Párizsban, meg az is, amikor Kent Millievel volt. Most viszont kezdte megérteni, hogy ennél sokkal rövidebb ideig tart, és csak félelmében tűnt hosszúnak.

Mivel minden lány körülbelül tíz úriembert szórakoztatott az este folyamán, ami alkalmanként húsz dollárt jelentett, valóságos kis vagyont kerestek egyetlen este leforgása alatt, még akkor is, ha Martha megtartotta a felét. Belle csodálatosnak találta, hogy Martha naponta egy dollárt fizet neki azért, hogy felszolgálja az italt, és az első estén máris kapott két dollár ötven cent borravalót. Ez természetesen csekély összeg volt ahhoz képest, amit a lányok megkerestek, vagy ahhoz a borravalóhoz képest, amit a Professzor

kapott - szinte minden úriember adott neki egy-egy dol-
lárt. Belle mégis úgy találta, hogy ezen a helyen a megfele-
lő hozzáállással bárki könnyen meggazdagodhat.

A lányok szerint csöndes estékük volt, a szombatok a leg-
forgalmasabbak. Ám ahogy elnézte őket, készséges moso-
lyukat, és hallgatta csilingelő kacagásukat, úgy gondolta,
talán mégsem olyan szörnyű ez a munka, mint azt elő-
ször hitte.

Erre azonban egyelőre nem akart gondolni. Jobb volt
belesüppedni a pihe-puha pehelymatracba, egyetlen vé-
kony takaró alá a meleg miatt, és felidézni, milyen hideg
volt otthon.

Remélte, hogy Annie és Mog mostanra megkapta a ké-
peslapot, amit végül is elküldhetett New Yorkból. Etienne
nem engedte, hogy megírja, hová viszik, vagy milyen mun-
kát kell végeznie, ahogy azt sem írhatta meg, hogy mi tör-
tént vele Párizsban. Mivel azonban az anyja bordélyházat
vezet, nyilván rá fog döbbsenni az igazságra. Belle csak ab-
ban bízott, hogy érezni fogják, hogy boldog volt, amikor
megírta a képeslapot, és nem fognak annyit aggódni érte.

Úgy tervezte, hogy ír egy rendes levelet is nekik, amint
beilleszkedett az itteni életbe, de már nem volt benne olyan
biztos, hogy ez helyes lenne. Lehet, hogy ettől csak még
rosszabbra fordulnának a dolgok; végül is az anyja nem en-
gedheti meg magának, hogy idejőjjön érte, és még ha meg
is tehetné, Martha biztosan ragaszkodna ahhoz, hogy visz-
safizesse az összeget, amit ő fizetett Belle-ért.

Jimmyre is sokat gondolt. Annyira szeretett volna neki
is üzeni, és megírni az egész történetét, de ha megten-
né, a fiú talán üldözőbe venné Kentet, és veszélybe kerül-
ne az élete.

Mindezek fényében Belle úgy döntött, hogy talán jobb,
ha egyelőre senkinek sem ír. Az igazság csak felzaklatná

őket. Ha azt hazudná nekik, hogy egy boltban dolgozik, vagy cseléd, nem hinnék el. Végző soron senkit sem rabolnak el azért, hogy rendes, tisztas életet biztosítsanak neki!

Belle álomba merült, amíg ezen rágódott.

Másnap reggel tíz órakor ébredt. Furcsállta, hogy olyan csöndes volt az utca. Előző este nagyobb volt a lárma, mint a Monmouthon szombat esténként.

Mindennél jobban szeretett volna kimenni a házból, és felfedezni a várost, mert New Orleans eddig csak a kocsiból látta a kikötőből idefelé jövet. Akkor is nagyon csöndes volt a város, mivel még csak reggel kilenc óra volt, és csupán teherhordó kocsikat, utcaseprőket látott, és fekete cselédeket, akik küszöböt súroltak, rézkilincset fényesítettek. Már akkor lenyűgözte, milyen régi és ellenállhatatlan a város. Etienne elárulta, hogy azt a részt, melyen áthajtottak a kikötőtől, francia negyednek hívják, mert 1721-ben a franciák építették az első húsz épülettömböt.

Minden ház egyenesen az utcára nyílt, nem voltak előkertek, mint sok viktoriánus sorháznál otthon, ezek a házak azonban korántsem voltak egyformák: voltak tarka, gyarmati stílusú házak spalettás ablakokkal, közvetlenül a spanyol stílusú házak mellett, melyeknek finom, kovácsoltvas balkonjuk volt az emeleten, és sok helyen dúsan nőttek a növények és virágok. Belle itt-ott látott csinos kis udvarokat, tereket kerttel a közepükön, rengeteg egzotikusnak tűnő virágot és magas pálmafát.

Még Etienne elmagyarázta neki, hogy egészen 1897-ig New Orleans rémisztő, törvénytelen hely volt, ahol prostituáltak üzték az ipart, vagy szinte meztelenül ácsorogtak az ajtóknál városszerte. Mivel nagy a forgalom a kikötőben, mindenfelől özönlöttek a városba a tengerészek,

akik éjszakánként szerencsejátékoztak, ittak, nőket hajkurásztak, és gyakran verekedésbe keveredtek. Sokan haltak erőszakos halált késelés vagy lövöldözés következtében, és rengeteg ember végezte eszméletlenre verve és kirabolva a sikátorokban. Ilyen légkörben éltek a hétköznapi, egyszerű emberek, akik megpróbálták tisztességgel fölnevelni a gyerekeiket, és követelték, hogy végre történjen valami.

Alderman Sidney Story találta ki, hogy a harmincnyolc tömböt felölelő területen a vasút túloldalán, a francia negyed mögött törvényessé teszi a prostitúciót. Ez azt jelentette, hogy a város problémáit egyetlen helyre központosította, ami megkönnyítette a szabályozást. A hétköznapi, törvénytisztelő emberek boldogan megszavazták a törvényt, mely eltávolította az otthonaik közeléből a szajhákat, meg a duhajkodó, részeg matrózokat. A szerencsejátékok és ópiumbarlangok eltűntek szem elől, és többé nem kellett tartaniuk a bűnözők fenyegetésétől.

Sidney Story finanszírozta a megvalósítást, és a törvényjavaslatot elfogadták, a területet pedig elnevezték Storyville-nek. A legtöbb ember azonban egyszerűen „kerület”-nek nevezte.

Belle kissé elcsodálkozott, amikor Etienne elmagyarázta, hogy milyen volt, mielőtt meghozták a törvényt. Úgy hangzott, mint Seven Dials! Ezt meg is mondta a férfinak, és elmesélte, hogy habár mindig is bűnözés vette körül, sosem volt tudatában, és addig nem is hatott ki az életére, amíg Millie-t meg nem gyilkolták.

- Mindig csodálkozom, hogy éppen azok panaszkodnak a bűnözésre, akik a legjobban profitálnak belőle — mondta Etienne gúnyos mosollyal. - A boltok, szállodák, bárók, mosodák, kocsisok, szabászok és kalaposok nem tudnának fenn maradni a látogatók nélkül, akiket a kerület vonz New Orleansba. Még a helyi tanács, a kórházak és

iskolák is profitálnak a befolyó adóból. De mindenki szereti elrejtetni a mocskos bevételét.

Belle kimászott az ágyból, és az ablakhoz lépett, hogy szemügyre vegye a helyet, amit New Orleans tisztességes lakosai el akarnak rejtetni szem elől.

A negyedik emeleten volt a szobája, egy parányi, gyéren berendezett cselédszoba, ami nagyon különbözött a lányok fényűző, lenti szobáitól. Az ablak a vasútra nézett, mely elválasztotta a Basin Streetet a francia negyedtől. Úgy hallotta, hogy a Basin Street volt a leghíresebb, itt találhatóak a legnevesebb bordélyházak, a legszebb lányok, a legfinomabb ételek-italok és a legjobb szórakoztatás. A többi létesítmény, a Basin Streeten túl — a bárók, éttermek és bordélyok — egyre olcsóbb és hitványabb volt a kerület túlsó végéhez közeledve. Az utolsó háztömb és a Robertson Street környékén a bárók már csak lebujok voltak, az ottani lányok pedig alig néhány centért dolgoztak. Sokan még azt sem engedhették meg maguknak, hogy egy olcsó viskót béreljenek.

Betty mesélt ezekről a viskókról. Parányi szobák voltak, amelyekben az ágyon kívül másnak nem is volt hely. A férfiak sorban álltak az ajtó előtt, és ha kijött az egyik, bement a következő. Betty szerint akár ötven férfit is kiszolgáltak így éjszakánként. Ezeket a lányokat azonban kerítők irányították, akik elvették majdnem az egész keresetüket, és gyakran megverték őket, ha nem kerestek annyit, amennyit a kerítő akart. Az ilyen lányok számára nem volt elérhető az olyan luxus, mint a fürdő vagy a benti vécé. Elviselhetetlenül nehéz életük volt, és a legtöbben italba vagy ópiumba menekültek előle. Betty szerint a legdurvább férfiak használták őket, az ilyen lányoknak semmi reményük nem maradt a menekvésre, és legtöbben szinte várták a halált.

Belle legnagyobb csalódottságára semmit sem látott

szemközt a vasúti síneken kívül, még akkor sem, amikor kihajolt a kis ablakon. Egyelőre meg kellett elégednie annyival, amennyit futólag látott, amikor előző nap ideérkezett - nagy, masszív házakat, melyek közül egy sem volt annyira elhanyagolva, mint Seven Dialsben. Hatty mesélte, hogy már minden szobában elektromos világítás van és gőzfűtés.

Habár még csak április volt, a nap olyan melegen tűzött Belle fedetlen karjára és arcára, mint odahaza a nyári nap. Belegondolt, milyen szürke, hideg és szeles ilyenkor Seven Dials, és meglepődött, hogy inkább örült, mint szomorodott, amiért nem otthon van.

Azt kívánta, bárcsak kimehetne sétálni, hogy körülnézzen a Storyville-ben. De volt egy olyan megérzése, hogy Martha nem örülne, ha engedély nélkül menne el.

Kinyitotta az ajtót, és kilépett a szűk lépcsőre, ami a lenni emeletre vezetett, és fülelt, hátha ébren van valaki. Am semmit sem hallott a halk horkoláson kívül, ami Hatty szobájából szűrődött ki.

Az előző éjszaka dohányillata megrekedt a házban, és Belle egy kék szatén harisnyakötőt talált a vörös-arany szőnyegen a lábai előtt. Eltűnődött, vajon melyik lányé lehet, és miért éppen itt esett le. Az ablak előtt csinos fehér csipkefüggöny lengedezett, és mivel a fürdőszoba ajtaja résznyire nyitva volt, látta a fekete-fehér padlót és a grifflábú kád egy részét.

Minden olyan tiszta, világos és szép volt, hogy Belle elmosolyodott magában, és eszébe jutott, hogy Párizsban csak a szökés járt a fejében. Akár ebben a percben elmehetne innen, felöltözhet, lemehet a lépcsőn, és kisétálhat a bejárati ajtón. Viszont rádöbbent, hogy többé nem akarja ezt tenni.

És nem csak azért, mert összesen két dollárja és ötven

centje volt, amit tegnap este kapott borraivalónak. Tényleg tetszett neki a hely.

- Akkor jobb lesz, ha úgy viselkedem, mint a többi lány
- motyogta magában, és visszaindult a szobájába, hogy lefeküdjön.

Egy héttel később, hajnali három óra körül Belle egyedül szedegette össze a poharakat és dohánytartókat a szalonban, amikor sikoltozást hallott az utcáról.

Aznap csöndes estéjük volt Martha házában. Az utolsó úriember fél órája ment el, és a lányok már lefeküdtek aludni, mivel nyilvánvaló volt, hogy aznap már nem érkezik több vendég. Martha is visszavonult a szobájába az első emeleten, Cissie pedig teát készített a konyhában.

Belle letette a poharakkal megrakott tálcát, és az ablakhoz lépett, hogy kinézzen. Láta, hogy alig húsz méterre lejjebb az utcán kisebb tömeg gyűlt össze Tom Anderson háza előtt, mert a házból kiszűrődő fényben álltak.

Belle meglepődött, amikor először látta Tom Anderson házat éjszaka, mert olyan sok elektromos lámpa világította be, hogy szinte elvakította. Anderson irányított itt mindent - ő rendezte a nézeteltéréseket, megbüntette azokat, akik megérdemelték, és a város egy része is az ő tulajdona volt. Lenyűgöző, fél háztömbnyi bárját faragott cseresznyefa, tükrök és aranyborítás ékesítette, és egyszerre húsz csapos dolgozott neki.

A Basin Street sosem volt teljesen csöndes. Hajnali öttől reggel kilenc-tízig kicsit csöndesebb volt ugyan az élet, ezt leszámítva azonban éjjel-nappal szólt a zene a bárokban, klubokban és bordélyházakban, komédiások voltak az utcán, ezenfelül még ott volt a vörös lámpás negyedekre jellemző tánc és kiáltozás. Belle néha csapatokba verődött

részeg matrózokat látott a Few Clothes Cabaret felé botorkálni. A lányok szerint valószínűleg minden bárban megálltak inni, amióta leszálltak a hajóról. Az Iberville Street viskói felé tartottak, ahol a szajhák egyetlen dollárba kerülnek csupán, de mire odaérnek, valószínűleg képtelenek lesznek bármire, és pocsékba megy a pénzük.

A férfiak, akik vonattal érkeztek New Orleansba, jobban jártak, mert odaértek a nőkhöz, mielőtt lerészegedhetek volna: ugyanis a vonat közvetlenül a kerület elején állt meg, és az utasok látták a lányokat, akik a bordélyok ablakában pózoltak nekik csábosán.

Mivel Belle semmit sem látott az ablakon keresztül, oda ment a bejárat ajtóhoz, és kilépett a tornácra. Azt hitte, hogy az összeverődött tömeg két verekedő férfit bámul, mivel ujjongva és kiáltozva bátorították őket. Ám hirtelen a tömeg szétnyílt, és Belle meglepetten látta, hogy két nő verekszik, úgy estek egymásnak, mint két megvadult kutya.

A testes, festett vörös nőt már látta előző nap, mert az utcán kiáltozott. Hatty szerint a nő stricijéről lehetett szó, akit látott egy másik nővel, vagy valami ilyesmi. Ha ez volt a helyzet, és a valamivel kisebb termetű, szőkített hajú nő ellopta a vörös hajú szeretőjét és védelmezőjét, akkor fennáll a veszélye, hogy megölik.

Együtt fetrengtek a földön, majd fölkeltek, és ismét egymásnak estek. A szőke úgy harcolt, mint egy nő, a körmével kaparta a másik arcát, a testes vörös hajú nő viszont díjbirkózó módjára küzdött, az öklét használta, és valahányszor eltalálta a szőke arcát vagy testét, a tömeg elismerően felüvöltött.

Hirtelen összeakaszkodtak, és Belle kilépett a járdára, hogy jobban lásson. A szőke fájdalmasan felsikoltott, és mindenki közelebb lépett, a vörös hajú nő pedig kiköpött valamit a szájából a járdára.

Leharapta a másik lány három ujját.

Belle kővé dermedt az iszonyattól. A három véres ujj alig tíz méterre hevert előtte a járdán.

- Ennyi elég lesz! - kiáltott fel egy férfi a tömegben. - Ugyan már, Mary, nem harapdálhatod az embereket.

- Leharapom az orrát vagy a fülét annak, aki megpróbálja megakadályozni, hogy megöljem a ribancot! - kiáltotta a vörös hajú nő, és fröcsögött a vér a szájából.

Négy-öt férfi előrelépett, és lefogták, amíg a többiek gondoskodtak a sérültről.

Belle elhátrált, és visszament a házba, émelygett a látottaktól.

- Mi ez a felfordulás? - kérdezte Martha, aki éppen akkor jött le a lépcsőn, amikor Belle bezárta a bejárati ajtót.

Belle elmesélte, mit látott, és közben öklendezni kezdett.

- Ez Mocskos Mary - mondta Martha, és a karjánál fogva bevezette Belle-t a szalonba, és töltött neki egy kis konyakot. - Néhány éve baltával rontott neki egy másik nőnek, és levágta a karját a könyöke alatt. Be is vitték. Szerencsés, mint maga az ördög.

- De miért tenne ilyesmit bárkivel? — kérdezte Belle zaklatottan, és azt kívánta, bárcsak ne ment volna ki.

- Szifilisz, ezért hívják Mocskos Marynek. Tudod, megtámadja az agyat.

- De nem fertőz meg másokat? - szörnyülködött Belle.

- Ó, nem kefél többet — mondta Martha olyan nyugodtan, mintha csak arról társalognának, hogy mit egyenek reggelire. - Már csak franciázik.

- Az micsoda? - kérdezte Belle, habár inkább nem akarta tudni.

- Csak a szájába veszi. - Martha undorodva elfintorodott. - Sok lány csinálja, mert így nem fenyegeti őket az a veszély, hogy teherbe esnek, és nem is kapnak el semmit.

Biztos hallottad a lányokat a Francia Házat emlegetni lejebb az utcán - ott is ezt csinálják.

Belle elfintorodott.

— Nem kell így nézned — mosolyodott el Martha. - Gyorsan túl vannak rajta, nincs felfordulás, és még ágyra sincs szükség. Megvan a maga előnye.

Belle eleget hallott a franciázásról, azt viszont tudni akarta, hogy mi lesz Mary és az ujjatlan szőke sorsa.

— Maryt bíróság elé állítják; de valószínűleg nem kap többet egy kis pénzbírságnál. A másik lányt kórházba viszik.

- De hogy fog boldogulni a szőke lány ujjak nélkül? - kérdezte Belle.

Martha elmosolyodott, és megveregette Belle vállát.

- Most már ne aggodalmaskodj többet mások miatt, inkább fekj le aludni. Holnap beszélni akarok veled a jövődről.

TIZENHATODIK FEJEZET

- Maradj itt, és figyeld, mit csinál Betty - mondta Martha szigorúan. Az alacsony székre mutatott a spanyolfal mögött, és a parányi lyukra a szöveten, melyen keresztül Belle kilátott ülő helyzetéből. — Jól jegyezz meg mindent! Hogyan ellenőrzi, hogy a férfi nem himlős, hogyan mosdatja meg, és a többi. Maradj csöndben, és tanulj!

Belle már hallotta, hogy Martha így készíti fel az új lányokat, így nem lepődött meg különösebben. Betty pedig hihetetlenül nyitott volt, amikor a munkájáról mesélt.

Belle megkedvelte a dévaj atlantai lányt. Vicces volt és melegszívű, és mindig szívesen beszélgetett vele.

- Mind úgy teszünk, mintha jól szórakoznánk - mondta Betty csintalan mosollyal. — Úgy értem, ez a dolgunk. De én néha mocskos dolgokra gondolok közben, és megmutatom nekik, hogyan okozzanak nekem örömet, és tudod, kedves, néha igazán jó érzés.

Habár nem vallott Bettyre, hogy ilyen készségesen beszéljen ezekről a dolgokról, Belle érezte, hogy valójában egyik lány sem utálja a munkáját, és nem is boldogtalanok az életük miatt. Mind sokat nevettek, minden és mindenki érdekelte őket a környezetükben. Mindannyian szegény családokból származtak, és habár ezt mind megemlégették, nem úgy tűnt, hogy csak a szegénység miatt váltak volna

szajhákká. Belle úgy vélte, a kalandvágy, az élvezet, hogy vágnak rájuk, a becsvágy, valamint a lustaság munkálkodhat bennük, mert tudták, hogy a becsületes munka nehéz.

Belle hálás volt, amiért Martha adott neki két hetet, mielőtt az oroszlánok elé vetette, mert ez idő alatt a házban uralkodó lassú, érzéki légkör őt is hatalmába kerítette. Újra meg újra azon kapta magát, hogy arról ábrándozik, amikor Etienne a karjaiba vette és megcsókolta, kíváncsi tekintettel fürkészte a férfiakat, és arra vágyott, hogy ők is akarják őt. Szeretett volna gyönyörű selyemruhákat viselni, mint a többi lány, szeretete volna, ha Cissie az ő haját is megcsinálja, és nem utolsósorban szeretett volna némi pénzt keresni.

Lehet, hogy a házban uralkodó hangulat segített túltennie magát a múltbéli traumákon, és vágyakozni arra, hogy egy nap ő is „kurtizán” lehessen, ahogy Martha nevezte. Ám a New Orleans-i séták alatt értette meg, hogy van választása. Többé nem érezte, hogy örökre csapdába esett ugyanazon a helyen, és egy olyan foglalkozást kell űznie, amit gyűlöl.

Először csak New Orleans színeit, zenéit és dekadenciáját látta: a város egyetlen hatalmas estély volt, amely sosem ért véget. Ám amikor kezdett jobban odafigyelni a részletekre, észrevette, hogy az egész a pénzkeresetről szól. A leggazdagabb férfiaktól kezdve, akik az elegáns játékbarlangokat birtokolták, melyekben minden éjjel több ezer dollár cserélt gazdát, a madámokon át, akik a fényűző kuplerájokat vezették, egészen a taxisofőrökig, akik pár centért bárkit elvittek bárhová, és a bárokban vagy az utcán játszó zenészekig, mindenkinek az élete a pénz körül forgott.

Londonnal és New Yorkkal ellentétben azonban, ahol elsősorban a férfiak kezében összpontosult minden, itt a nők is főszerephez juthattak. Egész Amerikából és szerte a világból érkeztek ide nők. Sokan persze madámok voltak,

de még többnek volt saját boltja vagy más üzlete - szállodája, kocsmája vagy étterme. Mint Belle megtudta, sokan nincstelenül érkeztek a városba, és a prostitúció segítségével indultak, de ez csak még jobban lenyűgözte Belle-t, mert mindez azt bizonyította, hogy szenvedéllyel és eltökéltséggel bárki megcsinálhatja a szerencsáját.

Belle úgy érezte, neki is sikerülhet. Megvolt az az előnye, hogy angol származású volt, ami különlegességnek számított errefelé. Önteltség nélkül is látta, hogy sokkal csinosabb, mint a legtöbb lány, ráadásul fiatal. Mindenekfelett pedig intelligens. Otthon ennek nem is volt tudatában, mert nem volt kihez hasonlítania magát. Itt azonban nap nap után megbizonyosodott arról, hogy sokkal élesebb az esze, mint a többi lánynak. Ahogy Etienne mondta, a legtöbbjük ostoba, lusta és becsvágyó.

Mog és Annie mindig is falta a könyveket, és bátorították Belle-t, hogy olvasson könyveket és jobb napilapokat, Belle azonban mostanáig sosem gondolt arra, hogy ez különösnek számított volna egy magafajta lánynak. Eszébe jutott a párizsi ház, ahol a cselédek meglepődtek, hogy olvasta a könyveket, amiket a szobájában hagytak. Etienne szintén meglepődött, amikor azon kapta, hogy olvas. Az olvasás által rengeteg ismeretet szerzett - történelemről, földrajzról és más emberek életéről.

Martha házában egyik lány sem olvasott, Belle sejtette, hogy nem is tudnak, mert csak a képeket nézegették a magazinokban. A legújabb divaton és a kerületi pletykákon kívül alig tudtak másról, és nem is érdekelte őket semmi más. Betty azt hitte, hogy Anglia New York mellett van. Anna-Maria pedig azt, hogy Mexikó a Mississippin túl terül el. Egyedül a szerelem és a házasság érdekelte őket. Mind arra vágytak, hogy hozzámelessenek egy férfinak, aki szép házat és gyerekeket ad nekik, és habár Belle meg tudta érteni

őket, eltűnődött, vajon hogy képzelik ennek a megvalósítását. Tudniuk kell, hogy nem sok férfi venne feleségül egy dolgozó szajhát...

Belle nem vágyott arra, hogy úgy tartsák, mint holmi házi kedvencet. Egyenlő akart lenni a férfiakkal. Azt még nem tudta, hogyan fogja ezt megvalósítani, de közelről fogja tanulmányozni a férfiakat, hogy mindent megtanulhasson róluk.

Eltelt tíz perc, és Betty egy férfit kézen fogva bejött a szobába. Betty alacsony, gömbölyded, vörös hajú nő volt; sápadt, krémszínű bőrrel és nagy kék szemekkel; ártatlan külseje ellentmondott obszcén szavainak.

Almazöld selyemruhája alig takarta telt kebleit, és miután becsukta az ajtót, levette az ingvállat, és felfedte őket, majd megfogta a férfi kezét, és a melleire tette.

- Tetszik, kedves? — kérdezte, és pajkosan a férfira kacscintott.

- Imádom őket — hangzott a válasz, és a férfi sötét szemével szinte falta a látványt, hangja remegett a vágytól. - Már alig várom, hogy lássam, mi mást tartogatsz még a számomra.

Nem lehetett több huszonnégy évesnél, karcsú, sötét hajú férfi volt bajusszal és napbarnított bőrrel. Nem volt kimondottan szép, de kedves arca volt.

— Akkor, kedves, csak add ide a húsz dollárt, aztán bújj ki a nadrágodból, és készülj fel, hogy a mennybe röptelek.

Belle majdnem fölnevetett, mert Betty tudta, hogy ott van, és nézi őket, és az utolsó mondat úgy hangzott, mint-ha egy szajháknak írt kézikönyvből idézne.

A férfi odaadta neki a pénzt, Betty kinyitotta az ajtót, és

odaadta Cissie-nek, majd ismét becsukta az ajtót, neki támaszkodott, és csábítóan mosolygott a férfirra.

— Most lássuk, te mit tartogatsz számomra — mondta neki.

A férfi egyetlen szempillantás alatt ledobta magáról a cipőit, a nadrágját és az alsónadrágját, és Belle látta, hogy a pénisze már merev, mert kidudorodott az inge alól.

- Milyen szép nagy! — mondta Betty, és az ágyra fektette a férfit, lehúzta az ingét, majd megfogta a péniszét, megszorította, és közelről szemügyre vette.

Éppen egy napja a lányok a himlő tüneteiről beszélgettek a konyhában kávézás közben. Azt mondták, meg kell nézni, van-e genny, sárgás váladék, és bármiféle seb vagy sérülés a nemi szervek környékén. Ha találtak fertőzésre utaló jeleket, elküldték a férfit.

Miután Betty megvizsgálta a férfit, kivette a kendőt a fertőtlenítővizes tálból, és alaposan lemosdatta, közben szünet nélkül pajzán megjegyzéseket tett a férfiasságára, és hogy mennyire várja már, hogy együtt lehessenek.

A férfi segített neki levenni a ruháját, miután befejezte a mosdatást, és az alsószoknyával együtt félretette a székre, Betty csak a csipkés alsóinget hagyta magán, mely felfedte kebleit, és a fenekéig ért. Belle hallotta, hogy más kuplerájokban a lányok csak alsóneműt viselnek, sőt vannak, akik szinte meztelenül táncolnak a férfiakkal. Martha azonban szerette fenntartani az ártatlanság látszatát a házában, így - habár a lányok dekoltázsa mély volt, és nem viseltek alsóneműt — a nyilvános szobákban mindig fel voltak öltözve.

A fiatalember egyre izgatottabb lett, miközben Betty levetkőzött, majd fölmászott az ágyra, és mellétérdelt, föl emelte az alsóingét, és megmutatta neki a nemi szerveit. Belle látta, hogy dús, göndör, sötét szőr borítja a szeméremdombját, és amikor a férfi odanyúlt, hogy megérintse,

Betty felnyögött, begörbítette a hátát, és magához engedte a férfit.

Belle számára ez volt a legkülönösebb élmény Arra számított, hogy undort fog érezni ilyesmi láttán, és eszébe jut majd, amiket Párizsban élt át, helyett azonban csupán kíváncsisággal vegyes izgalmat érzett, és melegség öntötte el a saját testét.

A férfi ujjai eltűntek Betty testében, és Betty úgy vonaglott, mint aki élvezi, és halkán fel-felnyögött.

- Ó, ez nagyon finom, kedves - mondta. - Elég izgalomba hozol, hogy meglovagoljam a nagy farkadat.

Belle a férfi arcára nézett, és látta, hogy szemeit Betty keblein legeltette, és nyilvánvalóan felizgatta, amikor megérintette Bettyt, mert kipirult, és a pénisze mereven ágaskodott.

- Lovagolj meg! - mondta a férfi hirtelen, és Betty gyorsan rámászott, és lassan ráereszkedett, amíg a férfi teljesen benne nem volt. Betty előrehajolt, és a kezeire támaszkodott, a férfi pedig a melleivel játszott, amíg Betty föl-le mozgott rajta.

A férfi szinte önkívületbe esett a gyönyörtől, dobálta a fejét a párnán, és élvezettel simogatta Betty gömbölyded testét. Úgy tűnt, Betty irányítja az aktust, fölágaskodott, majd ismét visszaült a férfi ölébe, amíg a férfi zihálása és nyögdecselése egyre hangosabb és hangosabb lett.

Végül hirtelen vége lett. A férfi hangosan felmordult, majd elernyed, és gyengéden a kezébe fogta Betty arcát.

Betty nem bánt durván a férfival, de gyorsan lemászott róla, megmosta a péniszét, és odanyújtotta neki a nadrágját és az alsóját. Amíg a férfi felhúzta a cipőjét, Betty is megmosta magát, és mire a férfi indulásra készen állt, Betty az ajtónál várta, és láb ujj hegyen állva búcsúcsókot nyomott az arcára.

- Ég veled, kedves! - mondta. - Gyere vissza hozzám újra!

Addig a röpké búcsúcsókig nem is volt csókolózás, és amint Betty becsukta az ajtót a férfi mögött, Belle szégyenlősen kimászott a spanyolfal mögül.

- Látod, ennyi az egész! — nevetett fel Betty. - Ha felizgatod, mielőtt ágyba bújna, úgy elolvad a kezeid között, mint a mályvacukor. Tudod, ezzel a férfival akár ingyen is csinálnám, nagyon kedves, és szerintem egész éjjel boldoggá tenne, ha megkérném rá.

Belle fölsegítette Bettyre a ruháját, és bekapcsolta.

- Miért nem csókoltad meg? - kérdezte.

- Mert azt a szeretők csinálják - felelte Betty. - A csókolózás izgató, de szeretkezésre való, nem munkára. Tartogasd annak a férfinak, akit szeretsz. Érted?

Belle nagyon is jól értette. Azt nem mondaná, hogy már alig várta, hogy a lányok közé állhasson, de már kevésbé tartózkodott a dologtól, sőt arra gondolt, hogy egy ilyen fiatal férfival, mint ez, egyáltalán nem lehet rossz.

Az elkövetkező héten Belle minden lányt látott egy-egy klienssel, egyik este Anna-Mariát és Pollyt nézte egy férfival.

- Az ilyesmit rendszeren megfizettetem velük — magyarázta Martha. - Többnyire az öreg, gazdag férfiak vágnak a kukkolásra, de majd meglátod, hogy a lányok egyáltalán nem bánják; nekik az a legnehezebb, hogy megállják nevetés nélkül.

Belle már megtapasztalta, hogy nevetésben sosincs hiány Martha házában. Délutánonként a lányok szerettek kiülni az árnyas kis hátsó udvarra, és jeges teát vagy limonádét szürcsölni, amíg az előző este fénypontjairól cseverészttek. Nem sok mindent tartottak magukban, élénken leírtak minden egyes részletet, történeteik többnyire mulatságosak

voltak, főleg Bettyé és Suzanne-é. Néha annyit nevettek a lányok, hogy a hasukat fogták.

Belle eleinte csak ült és hallgatta őket, de a lányok lassan rávettek, hogy meséljen a párizsi élményeiről. A lidércnyomásos emlékek, melyeket annyira szeretett volna elfelejteni, szinte komikussá váltak, amikor új barátnőinek ecsetelte őket. Azon kapta magát, hogy eltúlozza az egyik férfi kövérségét és a másik idős korát, így kevésbé volt fájdalmas újra átélni őket. Olykor elcsuklott a hangja, és könnybe lábadt a szeme, de a lányok megszorították a kezét, és olyasmiket mondtak, amiből kiderült, hogy nemcsak megértették, hogy mikén ment keresztül, de gyakran sikerült a könnyeit nevetésre fordítaniuk.

- Ha nevetni tudsz a szálnalmas vén kujonokon, akik csak egy fiatal és rémült kislány láttán tudják fölállítani, akkor máris följük kerekedtél — mondta Suzanne némi keserűséggel a hangjában, amiből kiderült, hogy pontosan tudja, miről beszél. - Ne hagyd, hogy tönkretegyék az életed, Belle. Egy nap majd találkozol egy férfival, aki megmutatja neked, hogy a szex milyen csodálatos. De amíg itt vagy, mi megmutatjuk, hogy mulatságos is lehet és rendkívül jövedelmező.

Suzanne szavai igaznak bizonyultak, amikor Belle a lányokat nézte a kliensükkel. Mindkét lány, a hollóhajú Anna-Maria és a szőke Polly anyaszült meztelen volt, fiatal, feszes testük és bájos arcuk élesen elütött a testes, büszke texasitól, akinek vörös arca és hatalmas, petyhüdten lelógó hasa volt. Nagyon kicsi pénisze volt, ám amikor Anna-Maria az arca fölé térdelt, hogy a férfi közelről nézhesse, miközben saját magát simogatja, egyszeriben fölágaskodott. Polly rávette magát, és hátrahajolt, hogy a heréivel játsszon, miközben mozgott rajta, Anna-Maria pedig közelebb húzódott, hogy a férfi kinyalhassa.

Belle alig hitt a szemének, mert teljesen nyilvánvaló volt, hogy a lányok kezében volt az irányítás, nem a férfiéban. A lányok arcát nézte. Polly próbálta visszafojtani a nevetését, miközben simogatta a férfit, és csípőjével érzéken körzött az ölében, hogy minél előbb elmenjen. Úgy tűnt, Anna-Maria valóban élvezi, hogy a férfi kinyalja; egyre azt ismételte, hogy izgató és szexi, és hogy mindjárt elmegy. Úgy tűnt, igazat szolt, mert kipirult, a szemét félig behunyta, és nyitva volt a szája.

A texasi elbődült, mint egy bika, amikor elment, és Polly a szájára tette a kezét, nehogy föl nevéssen. Anna-Maria még mindig a férfi vaskos nyelvén vonaglott; megfogta a fejét, amikor azt mondta, hogy elmegy, és csillogott az izzadság a homlokán, és végigfolyt a mellein.

Belle hátradőlt, amíg a lányok elbúcsúztak a kliensüktől. A férfinak fültől fülig ért a vigyora, és azt bizonygatta, hogy a lányok a mennybe röpítették.

— Legszívesebben minden este hazavinnélek benneteket az ágyamba, ti petárdák — mondta, és átkarolta, majd megszorongatta őket. - Minden éjjel rátok fogok gondolni, amikor a kezembe veszem a farkamat.

Miután a férfi elment, és becsukták mögötte az ajtót, Belle előbújt a spanyolfal mögül. Polly kuncogni kezdett.

— Na, milyen volt, édes? Tetszett?

Anna-Maria az ágy szélén ült, és az alsóingét próbálta magára húzni. Egy kicsit kábának tűnt.

- Úgy tűnt, nagyon élvezted - jegyezte meg Belle.

- Így igaz - felelte a lány enyhe francia akcentussal, majd felnevetett és elpirult. - Ez volt az első alkalom, hogy megtörtént velem, tényleg elmentem.

Belle már számtalanszor hallotta ezt a kifejezést Martha házában. Megértette, hogy a férfiak esetében mit jelent, de mostanáig sejtelve sem volt, hogy nőkkel is megtörténhet.

Polly azonban nyilván értette, mert alig bírta abbahagyni a nevetést.

- Képzeld csak el a farkával a kezében, amint ránk gondol - kuncogott.

Belle fölment a saját szobájába, és hagyta, hogy a lányok megmosakodjanak, és ismét felöltözzenek. Leült az ágyára, és rádöbbsent, hogy teljesen összezavarodott. Nem is attól, amit látott, hanem mindattól, ami eddig történt vele az életben, mert nyilván kellett hogy legyen mögötte valamiféle terv, amit föl kell fednie.

Bordélyházban nőtt fel, de azt se tudta, mit jelent. Végignézte egy lány meggyilkolását, az anyja viszont hazudott arról, hogy ki tette. Aztán ott volt az elrablása és az iszonyatos dolgok, amik Párizsban estek meg vele. Ám ekkor találkozott Etienne-nel, aki először halálra rémítette, később azonban megszerette - egy kicsit talán bele is szeretett. Borzasztóan elkeseredett lehetne, mert szajhaként kell majd itt dolgoznia, mégsem így érez. Gyűlölnie kellene New Orleanst, mégis szereti. Még csak megvetést sem érez, amiért Martha elvégezteti vele a munkát, amire megvette.

Vajon mindez azért van, mert arra született, hogy szajha legyen? Vajon lehetséges örökölni a hajlandóságot egy ilyen munkára ugyanúgy, mint az anyja orrát vagy bőrszínét?

Egy része még mindig úgy hitte, hogy minden nőnek rossz, ha a testét árulja, ám egy másik része tagadta ezt a hitet. Látta az örömet a férfi arcán ma este, a lányok boldoggá tették, hogyan lehetne akkor rossz dolog?

Volt azonban más is, ami összezavarta. Hiányzott neki Mog, mindig is szeretettel fog gondolni rá, mégis, sokkal inkább otthon érzi itt magát Marthával és a többi lánnyal, mint Londonban. Hogy lehetséges ez? Ez talán nem a hűtlenség jele?

Sejtette, hogy ha Etienne megpróbálta volna a magáévá

tenni, nem állt volna ellen. Nyilván ez is a feslettségét bizonyítja. Sőt mit több, úgy tűnik, többé már azt sem tudja, mi a jó és mi a rossz, mert minden összezavarodott és elhomályosult.

Belle arra riadt fel, hogy valaki halkán kopog az ajtón, és meglepődött, amikor Martha bedugta a fejét.

— Bejöhetek, kedvesem? - kérdezte.

— Hát persze - felelte Belle, és zavarba jött, hogy rajtakapták. - Épp most akartam lemenni. Sajnálom.

— Emiatt ne aggódj - mondta Martha, és leült a keskeny ágyra. - Időre van szükséged, hogy összeszedd magad, megértem.

Belle észrevette, hogy az idősebb nő mintha mindent megértene, amit az emberek csinálnak. Még soha nem hallotta, hogy mérgében fölemelte volna a hangját.

— Lefogadom, hogy amit ma láttál, egy kicsit meglepett - folytatta Martha.

Belle inkább döbbenetesnek nevezte volna, mint meglepőnek, ám a szó mégis tökéletesen leírta az érzéseit.

— Igen, asszonyom - suttogta Belle, és lesütötte a szemét.

— Nem számítottál arra, hogy a lányok ilyen jól szórakoznak, vagy hogy a férfi ennyire elégedetten távozik?

Belle bólintott.

Martha mélyen felsóhajtott.

- Tisztes, templomba járó emberek többnyire elfelejtik, hogy mind élvezzük a szexet. Nem csak a gyerekcsinálásról szól, édesem. A testi szerelem mindannyiunknak jó, ez tartja össze a házasságot, ez aranyozza be a köteléket. Ha a hozzánk járó férfiak feleségei is elengednék magukat, és megtanulnák élvezni a kefélest, akkor nem lenne szükség ilyen helyekre, mint az én házam.

Belle elpirult. Martha és a lányok gyakran használták ezt a szót, és ettől mindig zavarba jött.

Martha megfogta Belle állát az egyik ujjával, és fölemelte a lány arcát.

- Nézzenek oda, hogy elpirultál! Pedig így hívják, édesem, jobb lesz, ha megtanulod kimondani ezt a szót pironkodás nélkül. Amint megtapasztalod, milyen jó érzés, ha egy férfi boldoggá tesz, tisztábban fogod látni a dolgokat. Talán jobb lett volna, ha itt marasztalom Etienne-t az első éjszakádon. Az a fajta férfi, aki bármelyik nő vágyait fel tudja korbácsolni.

- Felesége van - méltatlankodott Belle.

Martha fölnevetett.

- És szerinted, édesem, zavar engem, ha nők férfiak járnak ebbe a házba?

Belle gúnyosan elmosolyodott, mert gyanította, hogy a vendégeknek több mint a fele házas ember.

- Nem, gondolom, nem.

- Etienne-nek van, hogy is mondjam? - Martha elhallgatott, és a megfelelő szót kereste. - Sármja! Kétlem, hogy valaha is fizetnie kellett egy nőért.

- Nagyon illedelmesen bánt velem — jegyezte meg Belle.

- Ettől egy nő csak még hajlamosabbá válik arra, hogy illetlenül viselkedjen - kuncogott Martha. - De édesem, szerintem eljött az ideje a beavatásodnak.

Aznap éjjel Belle élénk és zavaros álmot látott. Meztele-nül feküdt egy hatalmas ágyon, amit férfiak álltak körül, és mind felé nyúltak, hogy megérintsék. Nem durván fogdosták, hanem gyengéden cirógatták, amitől úgy érezte, hogy lángol a teste. Arra ébredt, hogy verejtékben úszik, a hálóinge fölcsúszott a hóna alá, és biztos volt benne, hogy saját magát simogatta, ugyanúgy, mint korábban Anna-Maria tette.

TIZENHETEDIK FEJEZET

Jimmy elbújt egy rakás virágláda mögé a piacon, amikor a férfi megállt, hogy beszéljen valakivel. Várt egy másodpercet, majd kikémlelt a ládák mögül, hogy megnézzék, mit csinálnak.

Teljesen biztos volt benne, hogy a férfi nem más, mint Kent. Az elmúlt néhány hétben órákon át figyelte az irodaházat, minden napszakban szemmel tartotta, és fokozatosan kiszűrte, hogy kik dolgoznak a földszinti és első emeleti nyomdában, ahogy ki-be járkáltak. Sosem égett a lámpa Kent irodájában, és Jimmy már kezdte azt hinni, hogy nem fogják többé használni a helyet, amikor ma váratlanul felbukkant a férfi.

Volt valami abban, ahogy ez a jól öltözött ember végigmasírozott Long Acre-on: céltudatosan és magabiztosan, amitől Jimmy feszült lett, mielőtt közelebbről is szemügyre vehette volna, hogy lássa sasorrát, a sűrű, katonai bajuszt és a széles, izmos vállakat, melyek illettek Kent személyleírására.

Amikor bement az épületbe, Jimmy meggyőződött róla, hogy valóban ő az, ugyanakkor nagy dilemmába került. Alig múlt reggel tíz óra, már több mint egy órája kint volt az utcán, és tudta, hogy vissza kell mennie a fogadóba. Ám a késztetés, hogy minél többet tudjon meg erről a férfiről,

erősebb volt, mint a nagybátyjától való félelem. Úgy döntött, vár még egy órát, hátha kijön az épületből, és követheti. Legnagyobb öröme Kent tíz perc elteltével ismét felbukkant.

Jimmy követte a virágpiacon keresztül a Strand felé, de mielőtt odaért, Kent befordult a Maiden Lane-re. Jimmy lemaradt, mert jól tudta, hogy vörös haja, habár sapkát húzott rá, feltűnő. Mint a legtöbb régi mellékutca, a Maiden Lane is szűk és koszos volt, és mindkét oldalon öreg épületek szegélyezték. Ide nyílt két színház hátsó ajtaja is a Stranden, és amikor Kent váratlanul eltűnt, Jimmy először azt hitte, hogy a varietébe ment be. Ám amikor odaért a színház ajtajához, zárva találta. A mellette lévő ajtó azonban résnyire nyitva volt, és nagyon valószínűnek tűnt, hogy Kent oda ment.

Jimmy habozott. Az ajtó fölött - egy kézzel festett táblán - egy nő arca volt félig elrejtve egy legyező mögött. Nem volt név kiírva, semmi sem hirdette, hogy miféle üzletet űznek odabent, de szinte biztos volt benne, hogy valamilyen ivó volt, valószínűleg táncosnőkkel. Talán ide hozták Belle-t, ha Kent tulajdonában van a hely.

Szaporábban vert a szíve, mégis kinyitotta az ajtót, és bement. Mivel tudta, hogy ha elkapják, hatalmas bajba kerülhet, ezért úgy döntött, az lesz a legjobb, ha úgy tesz, mintha dolga lenne odabent. Ezért vakmerően lement a szűk folyosóra, majd föl a csupasz falépcsőkön, mivel a földszinten minden ajtó le volt lakatolva.

A lépcső tetején újabb ajtót talált, rajta egy kis üvegablakot. Belesett az ablakon, és látta, hogy a túloldali terem többé-kevésbé olyan, mint amire számított: nagy, nyomórúsgos és ablaktalan, csak székek és asztalok voltak odabent. Egyszerű deszkapadlója volt. Jobboldalt volt a bárpult, balra pedig egy kicsiny színpad és egy zongora. Teljes

lett volna bent a sötétség, ha nincs nyitva a szemközti ajtó, ahonnan Jimmy férfihangokat hallott kiszűrődni.

Résnyire nyitotta az ajtót, és megcsapta az orrát a szobában uralkodó bűz. Gyomorforgató elegye volt az állott sörnek, dohánynak, mocsoknak és penésznek. Ekkor belegondolt, vajon elég bátor-e ahhoz, hogy bemenjen oda, mert ha odabent elkapják, semmiféle indokot nem tud kitalálni, hogy miért van ott. Végül, fittyet hányva félelmére, úgy döntött, hallania kell, hogy miről beszélgetnek a férfiak, és meg kell néznie, miféle szobában vannak.

Hevesen dobogó szívvel végigosont a szobán, közel a falhoz, hogy le tudjon bukni egy asztal alá, ha bárki bejönne. Közben egész idő alatt hegyezte a fülét, hogy hallja, mit mondanak.

— Azt mondják, kell még kettő, de nem tudom beszerezni, amit ők akarnak - mondta az egyik férfi. Választékosán beszélt, és Jimmy arra következtetett, hogy ez valószínűleg maga Kent.

— Sanda nyilván be tud szerezni kettőt - felelte a másik férfi durvább londoni hanglejtéssel.

— Nem. Be van rezelve a legutóbbi óta. Van Bermondseyben egy alak, akiről úgy hallottam, megcsinálja, de nem tudom, mennyire megbízható.

Jimmy közelebb osont, egészen az ajtóhoz, és kikukucskált a zsanérok közti résen. Egy iroda volt a túloldalon, nagy ablaka a Stranden lévő Savoy Hotelre nézett. Kent az ablakkal szemben állt, a másik férfi pedig egy íróasztal mögött ült. Nagyon hasonlított Edward király képeire: nagy, kopasz, dús szakállú férfi volt, de volt egy csúnya seb az arcán, és vörös mellényt viselt a zakója alatt, valamint arany óraláncot.

— Nem kell aggódnunk, hogy megbízható-e vagy sem

- mondta a kopasz, és felhorkant. - Amint megszerzi a lányokat, megszabadulunk tőle.

Jimmy tudta, hogy éppen eleget hallott ahhoz, hogy ízekre szedjék, ha elkapják, ezért elkúszott az ajtótól, és lábujjhegyen visszaosont, amerről jött. Amint elérte a külső ajtót, már kint is volt, egy szempillantás alatt leszaladt a lépcsőn, és kiverte a hideg verejték.

*

— Te ostoba! Mégis mit képzeltél, mit művelsz? — bömbölte Garth.

Bosszús volt, amikor reggel kilenckor arra ébredt, hogy az unokaöccse nincs otthon, mert el akarta küldeni egy megbízással. Ám amikor Jimmy tizenegykor még mindig nem jött haza, dühbe gurult. Várták az elszállítandó sört, a bárban ki kellett takarítani a tűzhelyet, be kellett gyújtani, valamint még egy tucat munka várta a fiút. Amikor Jimmy berohant a bárba, vörös arccal és kifulladásra, Garth azt gondolta, hogy a fiú valami rossz fát tett a tűzre, és az üldözői elől menekült. Ám amikor kifaggatta, és megtudta, hogy Kent után kémkedett, a rémülettől csak még dühösebb lett.

Dicsekvése ellenére Garth képtelen volt megtalálni a Sanda nevű férfit, és további információkat szerezni Kentről. Noah sem járt több sikerrel, és sokat elárult Kent hírnevéről, hogy senki sem mert beszélni róla. A rendőrség egyáltalán nem mutatott semmiféle érdeklődést a bűntény iránt. Már több mint három hónap telt el Belle eltűnése óta, ami szinte bizonyosan azt jelentette, hogy a lány már halott. Garth magában már föladta, habár ezt sosem ismerte volna be Mog előtt.

A felfedezés miatt, hogy az unokaöccse még mindig

próbálkozik valamivel, elszégyellte magát, úgy érezte, hogy alkalmatlan a feladatra.

- Minél többet meg kell tudnom arról a férfiről - mondta Jimmy dacosan. - És abból ítélve, amit ma hallottam, rendszeresen rabolnak el lányokat, akiket aztán elvisznek valahová. Be fogok törni abba az irodába, és körülnézek, hátha találok valamit.

- Semmi ilyesmit nem fogsz tenni - mordult fel Garth. - Ha elkapnak, megölnék, és a folyóba dobják.

- Nem fognak elkapni, tudom, hogy fogom csinálni - makacskodott Jimmy.

- Nem mész oda még egyszer — kiáltott rá Garth.

Jimmy megijedt, amikor a nagybátyja így üvöltött vele, most azonban állta a sarat, és dacosan nézett föl a férfira.

- Már rég nem jutottunk semmire, bátyám. Mog gyászol, Annie elment, mert képtelen belegondolni, hogy a tűz mindenétől megfosztotta, én pedig látni akarom, amint felológatják azt a gazembert Millie meggyilkolásáért, és vissza akarom kapni Belle-t.

- Mostanra biztosan meghalt! - kiáltott fel Garth elkeseredetten. — Nyilván te is rájöttél.

Jimmy megrázta a fejét.

- Érzem, mint ahogy Mog is, hogy életben van. De még ha tévedünk is, és valóban halott, akkor is el akarom kapni Kentet.

Garthnak a szava is elállt az unokaöccse bátorsága és eltökéltsége láttán. Újra elszégyellte magát.

- Akkor légy nagyon óvatos - mondta. — Moggal azt szeretnénk a legkevésbé, hogy még te is eltűnj. És legközelebb, ha elmész detektívesdit játszani, az isten szerelmére, legalább szólj, hogy hova mész.

Jimmy eliszkolt, hogy elvégezze a házimunkát, de közben szélesen vigyorgott. Valamennyire számított a szidásra;

arra viszont egyáltalán nem, hogy a nagybátyja aggódni fog érte.

Garth lehanyatlott egy székre, miután Jimmy elment; összezavarodott az érzéseitől és attól, milyen éles fordulatot vett az élete, miután a nővére meghalt, és magához vette Jimmyt. Valójában nem emlékezett, hogy valaha is ennyi érzés kavargott volna benne. Azelőtt túlságosan elfoglalta a Ram's Head, és azt hitte, a múlt örökre megkecsérette az életét.

Florával nem álltak közel egymáshoz gyerekként. Ő még csak hatéves volt, a nővére pedig tizennégy, amikor Flora elszegődött tanítványnak egy divatházhoz, és oda is költözött. Miután Flora inasévei leteltek, ott maradt dolgozni ugyanannál a háznál, varrónőként, amíg huszonöt évesen hozzá nem ment egy ír művészhez, Darragh Reillyhez.

Garth tizenhét volt, amikor megesküdték, és jól emlékezett, hogy az apjuk azt mondta, Flora megbízhatatlan alakot választott magának. Hamar kiderült, hogy az apjának igaza volt, mert Darragh túl tehetséges művésznek tartotta magát ahhoz, hogy másfajta munkával is beszennyezze a kezét, és eltartsa a családját. Nem sokkal Jimmy születése után eltűnt, sosem tért vissza, és Florának egyedül kellett gondoskodnia a családjáról.

Garth minden tőle telhetőt megtett, hogy támogassa egyedül maradt nővérét, Flora viszont olyan ügyes varrónő volt, hogy hamarosan vígan megállt a saját lábán. Garth ezért mindig is csodálta, de gyakran összevesztek azon, ahogy Flora Jimmyt nevelte. Garth szerint túlságosan engedékeny volt a fiúval, és attól félt, hogy ő is olyan mihaszna lesz, mint az apja.

Most viszont be kellett látnia, hogy tévedett. Jimmy keményen dolgozott, becsületes és hűséges volt, nem hozott szégyent az anyjára. Jól boldogulna az életben, ha végre

elfeledné Belle-t. Ám amíg Mog itt van, erre nem lesz hajlandó, mert a nő táplálta benne a tüzet.

Annie hat hete elköltözött tőlük. King's Crossban bérelt egy házat, azzal a szándékkal, hogy albérlőket fogad. Amíg itt volt, csak henyélt, mindenkit lenézett, és úgy járt-kelt a házban, mintha állandóan bűdöset szagolna, így Garth örült, amikor végre elment. Mog talán gyászolta Belle-t, de megtartotta magának a gondolatait, és fantasztikus házvezetőnőnek bizonyult. Garth nagyon megkedvelte, és tudta, hogy Jimmy is.

Mog éppen akkor lépett be, amikor Garth egy kis whiskyt töltött magának.

- Ma korán kezded! - szólt rá élesen a nő. A kandallóra pillantott, amit tegnap óta még nem tisztítottak ki. - Ma is hideg van, be kell fűteni, mielőtt jönnek a vendégek.

- Én vagyok a tulajdonos — emlékeztette Garth. - Pontosan tudom, hogy mit kell tenni, és ez Jimmy dolga.

- A pincében dolgozik, és téged próbál elkerülni - mondta Mog —, úgyhogy majd én elintézem a tüzet. Anynyi mindent megcsinál nekem napközben, ez a legkevesebb, amivel viszonzozhatom.

- Kedves asszony vagy - mondta Garth fátyolos hangon, mert Mog letérdelt a tűz mellé, hogy kisedje a hamut, és a látvány megenyhítette Garthot. - El sem tudom képzelni, hogy boldogultunk azelőtt nélküled. Most van tiszta ruhánk, finom étel az asztalunkon, és tiszta az otthonunk.

Mog a sarkára ült. Szürke kötényt viselt sötét ruhája fölé; amint befejezi a reggeli piszkos munkát, hófehér kötényre cseréli.

- Csak a munkámat végzem - mondta. - De nem szoktam munkának érezni, már csak azért sem, mert Jimmy olyan kedves fiú. Tudom, hogy aggódsz, mert képtelen lemondani Belle-ről, és talán azt hiszed, hogy ez az

én befolyásomnak köszönhető, de nem az én érdmem, hogy ilyen eltökélt - olyan, mint egy fiatal buldog a velős csonttal.

Garth akaratlanul elmosolyodott, mert az anyja is hasonlót mondott róla gyerekkorában.

- Félek, hogy verekedésbe keveredik - vallotta be.
- Gyakrabban kellene mosolyognod - mondta Mog részén. — Jóképűnek látszol.

Garth fölnevetett. Észrevette, hogy sokkal többet mosolyog és nevet, amióta Mog velük lakik — nem tudott ellenállni a nőnek.

- Ha nekem mosolyognom kell, hogy jóképűbb legyek, akkor neked valami csinosabbat kell viselned annál a fekete ruhánál - incselkedett a nővel.

- Kutyából nem lesz szalonna - vágott vissza Mog, és határozottan a férfi szemébe nézett a szürke szemeivel. - Meg aztán, ha kicsinosítom magam, még azt mondják, hogy rád fenem a fogam.

- És mióta érdekel, hogy ki mit mond? - kérdezte Garth, mert szórakoztatta a nő válasza.

- Amikor Annie-nek dolgoztam, pontosan tudtam, hogy ki vagyok - mondta Mog elgondolkodva. - A cselédje voltam, a házvezetőnője, és többnyire a gyermeke anyja is. Igaz, hogy tudtam, mi zajlik a házában, és olyasmiket tudtam meg a hozzánk járó úriemberekről, amitől égnek állna a hajad, de azt mindenki tudta errefelé, hogy én nem vagyok szajha. Erre mindig is büszke voltam, mert tartást adott.

- Még mindig van tartásod - mondta Garth. - Semmi sem változott.

- Az emberek arra számítanak, hogy feladom - felelte Mog. - Nem sokan kedvelték Annie-t errefelé, túl rideg, és fenn hordja az orrát. Rólam is ugyanezt gondolták, pedig

egyáltalán nem ismernek. Most, hogy Annie továbblépett, rólam akarnak pletykálni. Ha azt hihetnék, hogy melegen tartom az ágyadat, cserébe a fedélért a fejem fölött, akkor lenne min csámcsogniuk.

Garth meglepődött, hogy Mog ilyen óvatos. Az otthonteremtést már megtanulta értékelni, mostanáig viszont azt hitte, hogy egyszerű lélek. Az ösztöne azt súgta, hogy a nőnek sokkal jobban vág az esze, mint neki, és csak azért dolgozott Annie-nek, mert szerette Belle-t.

- Sosem hagynám, hogy bárki azt gondolja rólad, hogy az ágyamat melegítet - biztosította a nőt, és meglepődött, hogy érdekli, mint gondolnak a vendégei és a szomszédai Mogról.

- A fekete ruha és a kötény akkor is marad, nehogy valaki mégis ilyesmit feltételezzon rólad — felelte Mog, és folytatta a tűzhely kitakarítását.

Garth úgy tett, mintha a palackok sorba rendezésével foglalatoskodna, de egész idő alatt Mogot nézte, amint egy bádogdobozba lapátolja a hamut. Világos volt, hogy Mog csúnyának tartotta magát, és Annie nyilván megerősítette ebben a hitében a saját céljai érdekében. Garth azonban vonzónak találta formás kis testét, és látta az arcán a bensőjéből áradó kedvességet. Fiatalabb korában a dévaj, csinos nőket szerette, akik női praktikáikat arra használták, hogy megszerezzék, amire vágynak. Azt azonban már megtapasztalta a saját bőrén, hogy az ilyen nők a legmegbízhatatlanabbak. Áruló hárpiákká változtak, ha nem kapták meg az ajándékokat, figyelmet és italt olyan gyorsan, mint akarták. Maud, az utolsó nő, aki lángra lobbantotta a szívét, tökéletes példa volt erre. Amikor lelépett a pénzével és egy másik férfival, Garth megfogadta, hogy soha többé nem enged nőt az életébe.

Két nappal később, hajnali négy órakor, amikor a nagybátyja horkolása még visszhangzott a Ram's Headben, Jimmy kiosont a hátsó ajtón a sötét utcára. Leszaladt a piacra, és csak akkor lassított, amikor ki kellett kerülnie a gyümölcsök, virágok és zöldségek súlya alatt roskadozó kocsikat toló teherhordókat.

Először a Maiden Lane-re ment, ám ahogy várta, a klub ajtaja le volt lakatolva. Ekkor körbement a Strandre, átment az úton a Savoy Hotel oldalára, és fölnézett a szemközti ház ablakaira. Az üzletsor fölötti ablakok többsége a bolthoz vagy az alatta lévő raktárhoz tartozott; némelyikben maga a tulajdonos lakott. Az irodát, ahová Jimmy be akart jutni, könnyen megtalálta, mert az ablakait már évek óta nem mosták le, és egy kis darab üveg kitört belőle az egyik végén, amit egy darab fával pótoltak. Ezt már korábban is észrevette, amikor a résen át leskelődött.

Egy erősnek tűnő ereszcsontra futott végig az épület tetejéről le az utcáig, és fél méterre se volt az első emeleti ablakpárkánytól. Azt még az utca túloldaláról, a sötétben is látta Jimmy, hogy az ablakpárkány elég széles volt. A kabátzsebébe berakott egy csomó kulcsot, két gyertyát és néhány eszközt, ha esetleg zárat kell feltörnie vagy ajtót felfeszítenie. A mellkasára, a kabát alá még erős kötelet is csavart. De úgy vélte, be tud jutni az irodába anélkül, hogy bármelyik eszközt használnia kellene.

Először körülnézett, hogy nincs-e valaki a közelben, majd átment a túloldalra, felugrott a csatornára, megragadta, és elkezdett fölmászni. Mindig is ügyesen mászott; az anyja szerint olyan jól, mint egy macska.

Amint fölért az ablakpárkányra, megvizsgálta a törött ablakot, és boldogan látta, hogy a fát nem túl erősen szögezték hozzá az ablakkerethez, csak annyira, hogy ne essen be az eső, és ne engedje be a hideget, de betörőkre

nem gondoltak. Némi feszegetés után sikerrel járt, de az ablakpárkányon Jimmy még levette a kötelet a mellkasáról, és szorosan a csatornára kötözte, arra az estre, ha gyorsan kell távoznia.

Az irodában Jimmy meggyújtotta a gyertyát, és elhúzta a függönyt az ablak előtt. Nagyon régi, a kosztól megkeményedett és bűdös darabok voltak, de legalább vastag anyagból készültek, és senkinek sem fog feltűnni az utcára kiszűrődő fény. Amint elhúzta őket, meggyújtotta a gázlámpát, mert gyorsabban tud dolgozni, ha látja is, mit csinál.

Rendetlen iroda volt és rettentően koszos, a hamutartókban halmokban álltak a szivarcsikkek, mindenfelé használt poharak, csészék és tányérok heverték. A szemetes tele volt papírhulladékkal, dohányhamu volt mindenfelé a padlón. Mintha már hónapok óta nem takarítottak volna.

Az asztalfiókokban semmi érdekeset nem talált, csak a klub könyvelését. Egy nyitott pénzesládikában majdnem ötven fontot talált, néhány napi bevétel lehetett. Becsukta, és visszarakta, ahol találta, mert nem azért jött, hogy lopjon.

Ezután az irattartó szekrényben nézett körül, de itt semmiféle rendszer nem volt, csak egymásra halmozott iratok. A tulajdonos nyilván nem hallott még iratrendszerezésről.

Jimmy kiemelt egy halom papírt, és az íróasztalra tette, hogy átnézze őket. Különféle levelek voltak. Némelyik levél az épületről szólt; úgy tűnt, Mr. J. Colm egy victorai cégtől bérlő a Maiden Lane-en található ingatlant. Azért írtak neki, hogy figyelmeztessék, a többi bérlő panaszkodik a zajra, az épületből távozó részekre, erőszakos viselkedésükre. Némelyik levélben kilakoltatással fenyegették, de Jimmy látta, hogy ezeket a fenyegetéseket négy-öt évvel korábban írták, és úgy tűnt, Mr. Colm vagy figyelmen kívül hagyja őket, vagy lefizeti a főbérlőit.

A többi levél az italbeszállítóktól érkezett. Ezenkívül talált még egy listát női nevekkal és mellettük lakcímekkel, akik Jimmy szerint táncosnők vagy felszolgálók lehetnek. Ezt a zsebébe süllyesztette.

Alaposan átkutatta a szekrény tartalmát, de semmi olyat nem talált, ami a férfi és Kent közötti kapcsolatot bizonyítaná, vagy bármi mást, ami nem a klubbal volt kapcsolatos. Elhúzta a függönyt, és a világosodó égboltból arra következtetett, hogy már hat óra körül járhat, és ideje távoznia, mielőtt a Strandet elárasztja a reggeli forgalom.

Már éppen el akarta húzni a függönyt és lecsavarni a gázlámpát, amikor megpillantott egy címet az ablak melletti falon. Párizsi cím volt, és talán nem keltett volna gyanút, ám a Madame Sondheim név egy élénk képzelettel megáldott tizennyolc éves fiúnak úgy hangzott, mint egy bordélytulajdonos neve. Lekapta a falról, a zsebébe süllyesztette, majd elhúzta a függönyt, és lecsavarta a lámpát.

Amikor kilépett az ablakpárkányra, Jimmy látta, hogy már többen is járnak a Stranden. Mivel azonban esett az eső és még sötét volt, a járókelők leszegték a fejüket, ő pedig nem halaszthatta tovább a mászást, mert hamarosan még többen fognak járni odakint.

Leengedte a kötelet az ablakpárkányról, majd fűgén lemászott rajta. Egy felé tartó férfi döbbenten és meglepetten nézett rá, és rászólt, hogy álljon meg. Jimmy azonban gyorsan befordult a sarkon, majd végigszaladt a Maiden Lane-en a Southampton Streetre. A férfi feladhatta az üldözést, mert se kiáltásokat, se futó léptek zaját nem hallott maga mögött, és mire a piacra ért, ráérősen lelassított.

- Hol voltál, Jimmy? - kérdezte Mog, amikor a fiú beszélt a hátsó ajtón. Kendőt terített a hálóingére, és a haja

le volt engedve. — Hiszen te csuromvizes vagy! Miféle idő ez a sétára?

- Pont megfelelő arra, hogy kiderítsek ezt-azt - felelte Jimmy széles vigyorral.

- Ugye, nem törtél be megint annak az embernek az irodájába? — kérdezte Mog riadtan.

- Nem azéba, akire te gondolsz - mondta Jimmy. - Különben is, miért keltél fel ilyen korán?

- Hallottam, amikor elmentél - mondta Mog szemrehányóan, és megfenyegette az ujjával. — Annyira aggódtam, hogy nem tudtam visszaaludni. Lejöttem, hogy készítssek egy csésze teát.

Egy pillanatig Mog olyan arckifejezéssel nézte, mint annak idején az anyja, és Jimmynek elszorult a torka.

- Ne nézz így rám - suttogta.

- Hogy ne nézzek?

- Úgy, mint az anyám.

Mog közelebb lépett hozzá, levette a fiú sapkáját, és beletúrt a hajába.

- Pedig úgy tűnik, át kell vennem a helyét - mondta. — Igjunk egy csésze teát, és meséld el, mit találtál.

Fél órával később, a második csésze tea után Jimmy már mindent elmondott Mognak.

- Lehet, hogy ennek a Madame Akárcicsodának semmi köze Belle-hez — mondta Mog szomorúan, de tovább bámulta a darabka papírt, mintha a tekintetével bűvölné, hogy válaszoljon neki. - Ami pedig a lányok vagy nők listáját illeti, valószínűleg neki dolgoznak.

- De hallottam, amikor arról beszélt, hogy lányokat szerznek, és azt mondta, hogy valaki be van rezelve. Garth azt mondta, hogy Braithwaite-et hívják Sandának, és azt tudjuk, hogy Braithwaite Franciaországba ment Kenttel, így talán ő az, aki berezelt. Bárcsak beszélhetnénk vele!

- Egy ilyen férfi sosem ismerné be, amit tett, még akkor sem, ha megbánta - jegyezte meg Mog szomorúan. - Valószínűleg kívágná a nyelved, hogy elhallgattasson, ha a közelébe férköznél. Ennek a Madame Hogyishívjának azonban talán érdemes utánanézni. Talán Noah hajlandó elmenni és körbeszimatolni.

- Átmenjek hozzá, és hagyjak neki üzenetet? - kérdezte Jimmy.

Mog felsóhajtott.

- Szerintem jobb lesz, ha előbb beszélünk a nagybátyáddal. De nézzük csak meg újra azt a listát. Némelyik lány egész közel lakik hozzánk - akár én magam is utánajárhatok.

Aznap reggel, valamivel később, miután minden teendőjét ellátta, és a pecsenye meg a vese a serpenyőben puhult a tűzön, Mog átment az Endell Streetre, az első címre a listán.

Az Endell Street egy vegyes környék volt. Némelyik épület és ház nagyon rossz állapotban volt, szegények lakták őket, túl voltak zsúfolva és belül koszosak voltak, ugyanakkor néhány ház rendes és takaros volt - keményen dolgozó, tisztességes embereknek adtak otthont: taxisofőrök, ácsok és hasonló népek lakták. Mog nagyon meglepődött, hogy a nyolcvanas házszám alatt egy takaros házat talált, hófehér csipkefüggönyökkel az ablakon és tisztára súrolt küszöbvel.

Bekopogott az ajtón, még azt sem tudta, mit fog mondani, és amikor egy testes, vele egykorú asszony nyitott ajtót, kartonruhában és makulátlanul fehér kötényben, Mognak egy pillanatra elakadt a szava.

- Elnézést a zavarásért, de itt lakik Amy Stewart? - kérdezte, miután a nő megkérdezte, hogy mit akar, és kénytelen volt mondani valamit.

- Itt lakott - felelte a nő, de hirtelen megremegett a szája, és könnybe lábadt a szeme.
- Jaj, kérem, ne izgassa fel magát - kérte Mog riadtan, mert azt hitte, hogy a lány valamivel fölzaklatta az anyját.
- Miért kérdi? - kérdezte a nő, és Mog felismerte az esdeklő tekintetet. — Az én Amym két éve tűnt el. Leküldtem a boltba, és sose jött haza. Csak tizenhárom éves volt, túl fiatal, hogy egyedül menjen bárhová.

TEAM

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

— El vagyok bűvölve, Hogy megismerhetlek, Belle. Nyilván tudod, hogy a neved franciául azt jelenti, hogy gyönyörű. Illik rád, mert valóban gyönyörű vagy.

Belle a feje búbjától a lábujja hegyéig elpirult, mert a jóképű férfi, aki ilyen kedvesen bókolt neki, ugyanolyan francia akcentussal beszélt, mint Etienne, és a mély, bársonyos hang hallatán egész testében megremegett.

- Nos, köszönöm, Mr. Laurent, ön igazán nagyon kedves - mondta elakadt lélegzettel.

— Szólíts nyugodtan Serge-nek. Van kedved sétálni? — kérdezte. - Elmehetnénk a Jackson térre fagyaltozni.

Amint Martha lehívta az emeletről, hogy bemutassa a férfinak, Belle tudta, hogy ő az, akiről Martha azt reméli, hogy megszeretteti vele a szeretkezést. Remegő lábakkal jött le a lépcsőn, öreg, csúnya férfira számított. Ehelyett magas, karcsú férfi várta, elegáns, világosszürke öltönyben, megkapó arccal, és Belle-nek nagyot dobbant a szíve. A férfinak fekete haja volt, a szeme olyan volt, mint a csokoládé, telt ajkai szegletében mosoly bujkált. Belle még soha nem látott ilyen tökéletes férfit; még egy kis gödröcske is volt az állán, a fogsora pedig hibátlan volt.

Egy pillanatig csak nézte a férfit. Igaz, hogy halálra rémítette a szeretkezés gondolata, Serge Laurent-nek azonban

egyetlen nő sem tudna ellenállni a világon. Már a neve halatán hevesebben vert a szíve.

— Boldogan elmennék sétálni - mondta lélegzetét visszafojtva.

Ahogy a Jackson tér felé sétáltak, Serge számos történetet mesélt a francia negyedben lakó emberekről. Történetei kalózokról, szerencsejátékosokról, vudukirálynőkről, madámokról és gazfickókról szóltak, valamint híres írókról és költőkről. Olyan színes történeteket mesélt, hogy Belle úgy érezte, némelyiket csak ő találta ki, vagy legalábbis túloz, de nem számított - élvezte a férfi társaságát, az idő is csodás meleg volt.

Martha említette korábban, hogy hamarosan nagy meleg lesz, és az emberek ilyenkor túl lusták a munkához, rossz lesz a természetük, és néha elvesztik az eszüket a melegtől. Belle nem tudta elképzelni, hogy akkora legyen a forróság; odahaza a legnagyobb melegben csak megsavanyodott a tej, és elolvadt a vaj. Ám Angliában a forróság sosem tartott tovább hét vagy nyolc napnál évente.

Serge mindkettejüknek vett jégkrémet, bementek a Jackson tér kertjébe, és leültek egy padra az árnyékban, hogy megegyék. Belle eddig csak kétszer járt a francia negyednek ebben a részében, és nagyon tetszett neki a hely. Kellemes, csendes és békés volt, legalábbis a Basin Streethez képest, ami mindig zajos, hektikus és veszélyes volt.

Volt itt néhány utcazenész, egy fekete lány sztepelt egy darab deszkán, és egy furcsa mulatt nő vörös szaténköntösben és régi menyasszonyi ruhára emlékeztető csipkés ruhában fapálcikákból jósolt.

A téren sétálgató férfiak többsége később valószínűleg idogál majd; a fodros napernyőkkel sétáló csinos, fiatalabb

nők esténként talán szajhákka vedlenek át. Most azonban mindez nem látszott. Ha Belle felnézett, a kovácsoltvas erkélyeken embereket látott, gyerekeket ringató anyákat, akik a délutáni napon sütkéreztek. Hallotta a párok csevegését, a gyerekek sikongatását, akik anyjukkal labdáztak, s mindez azt a látszatot keltette, hogy semmi rossz nem történhet a francia negyedben.

Serge semmit sem kérdezett, nem kérdezte, honnan jött és hogyan került Martha házába. Általános dolgokról beszélt, és érdekes történeteket mesélt neki, de egész idő alatt Belle kezét fogta és simogatta, és Belle csak arra tudott gondolni, mennyire szeretné, ha a férfi megcsókolná.

Három óra körül jöttek el Martha házából, és már majdnem öt óra volt, amikor Serge felhívta Belle-t a saját otthonába egy mentateára. Belle már kezdte úgy érezni, hogy belehal, ha Serge nem csókolja meg mielőbb.

Nem kellett sokáig várnia. Amint bent voltak a sötét faszalus kis lakásban, Serge a karjaiba vette. Amikor megcsókolta az ajkát, Belle úgy érezte, kicsúszik a lába alól a talaj. Semmire nem vágyott jobban, mint arra, hogy Serge a magáévá tegye.

- Gyönyörű, gyönyörű Belle — suttogta a férfi, és a nyakát cirógatta, miközben kihámozta a ruhából. - Szerelemre termettél, a hajad, a bőröd, a tested, mind tökéletes. Majd én megmutatom, hogy a szerelmeskedés neked való. Fiatal lányként jöttél ide, de felnőtt nőként fogsz távozni.

Belle hinni akart neki, amikor a férfi lehajolt, hogy megcsókolja a melleit, és azt mormolta, hogy tökéletesek, és még soha nem mondott ilyesmit egy lánynak sem, és bele tudna szeretni. Belle tudta, hogy ez nem igaz, és a férfi csupán egy elsőrangú színész, de már nem bánta, mert a férfinak köszönhetően olyan érzések szabadultak fel benne, melyeket azelőtt el sem tudott képzelni.

Serge könnyen kihámozta a ruhájából, és az ágyához vitte, de ő maga teljesen fel volt öltözve, csak a zakóját vette le, amikor bejöttek a lakásba. Az ágyon még szenvedélyesebben csókolta, miközben ujjával Belle nemi szervét simogatta. Döbbenetes volt, hogy amíg Párizsban az idős férfiak matatása és fogdosása mocskosnak és fájdalmasnak tűnt, most elképzelhetetlenül finom érzés volt.

Serge ajsaival végigsiklott Belle testén, a mellét, karját és hasát csókolgatta, Belle pedig begörbítette a hátát, hogy a férfi még jobban hozzáférjen a testéhez, mert talált egy pontot a vaginájában, ahol olyan csodálatos érzés volt, amikor az ujjával körözött rajta, hogy Belle majdnem felsikoltott.

A férfi elhúzódott, és hasra fektette Belle-t, hogy megcsókolja a hátát és a fenekét, majd ismét becsúsztotta alá a kezét, hogy tovább játszadozzon vele, és Belle-nek elakadt a lélegzete, ez annyira jó volt.

Belle nem vette észre, hogy mikor vetkőzött le a férfi, olyan gyorsan történt. Az egyik pillanatban még fel volt öltözve, a másikon pedig már meztelen volt, és amikor megpillantotta merev péniszét, cseppet sem félt, csak arra vágyott, hogy benne legyen.

Már nem érdekelte, hogyan viselkedik, vagy hogy mit gondolhat róla a férfi. A csípőjénél fogva magához húzta, köré fonta a lábait, és amikor a férfi beléhatolt, felsikoltott a gyönyörtől.

Belle már számtalan szeretkezésnek volt szemtanúja, de amit ebben a pillanatban érzett, annak semmi köze nem volt a gyors, érzelemmentes folyamathoz, amit többször is látott. Ő és Serge úszott a verejtékben, és minden érintés, szorítás, csók és simítás gyönyört fakasztott a testükből. Serge többször is elhúzódott tőle, és minden alkalommal ismét megtalálta azt az érzékeny kis pontot. Belle úgy érezte, mindjárt felrobban a férfi ujjai alatt, az pedig újra

beléhatolt, ezúttal egyre erőteljesebben, amíg vele is megtörtént a robbanás.

Félálomban, Serge ölelésének biztonságában, Belle úgy érezte, hogy végre megértette a lányok tréfáit. Mind erre az állapotra vágytak, de talán csak kevesen jutottak el ide, mert abban biztos volt, hogy kevés férfi ért olyan jól a női testhez, mint Serge.

Serge félig felült, és Belle-hez hajolt, sötét haja napbaránított arcába hullt.

- Szerelemre termettél, Belle. És most, hogy tudod, milyen jó érzés, olyan szeretőket válassz, akik megérdemelnek, mert a legtöbb férfi önző, és csak a saját gyönyöre érdekli.

Belle összevonta a szemöldökét. Eszébe jutott, hogy Millie egyszer mondott valami hasonlót a konyhában. Mog rászólt, és emlékeztette Millie-t, hogy ő is hallja őket.

- Kétlem, hogy a férfiak, akik fizetnek nekem, arra vágyanak, hogy engem tegyenek boldoggá - mondta félvállról.

- Pedig sokan megteszik, ha erre bátorítod őket - mondta Serge mosolyogva, és odahajolt, hogy ismét megcsókolja.

- Én a kuplerájokban tanultam mindent, amit tudok. Tévedés, hogy a férfiak csak szórják a magvaikat és távoznak. Talán csak azért teszik, mert ezt várják el tőlük. Egy jó kurtizán azonban ennél sokkal többet ad nekik. Martha ígéretesnek tart, és gondolom, szeretnél meggazdagodni. Így van?

Belle bólintott.

- Akkor légy a legjobb a legjobbak között - mondta a férfi. - Ha egy férfi megkíván, kérdezd meg tőle, hogy a mennybe akar jutni, vagy csak egy kis szórakozásra vágyik. Ha valóra váltod az álmaid, újra meg újra vissza fog jönni hozzád, és minden alkalommal többet fizet.

- De honnan tudjam, mire vágyik? - kérdezte Belle kicsit zavartan, mert nem értette pontosan, hogy mit jelent a szó.

- Egyszerű: kérdezd meg tőle - nevetett fel Serge, a gödröske az álián mélyebb lett. - Tudod, az én vágyam pont az, ami történt: hogy a mennybe röptsek egy tapasztalatlan lányt. Sok férfi vágyik ugyanerre, különösen olyan fiatal és csinos lánnyal, mint te vagy. De vannak olyanok is, akik szeretik, ha a lány beöltözik cselédnek vagy pincérnőnek. Egy barátom azt szereti, ha a szeretője apácaruhát húz. De nem minden esetben kell beöltözni valaminek és eljátszani egy szerepet. Némelyik férfi azt szereti, ha a lány incselkedik vele, és meztelenül illeget magát előtte. Sőt magához nyúl a férfi előtt, hogy az nézhesse. - Serge Belle vulvájára tette a kezét, és rámosolygott. - Én is szeretnék látni, amint ezt csinálod, ahogy azt is szeretném, ha a szádba vennél, és én is szeretnék ott megnyalogatni. De most vissza kell vigyelek, és hagynom kell valamit a többi férfinak is, amiben elsőik lehetnek.

Martha csak rámosolygott Belle-re, amikor hazatért a Basin Streetre. Serge este tízkor vitte vissza, búcsúcsókot adott neki az ajtóban, és Belle a szíve mélyén tudta, hogy most látta utoljára a férfit. Ahogy belevetette magát az utcán kavargó tömegbe, és könnyed léptekkel, egyenes tartással, magasra szegett fejjel távolodott, Belle eltűnődött, vajon mennyit fizettek neki, hogy vele legyen.

Úgy érezte, szégyellnie kellene magát, mégsem így érzett. Végül is Serge is csak azt tette, amit neki kell tennie. És ha a férfi ilyen boldoggá tudta tenni, holott fizettek neki érte, akkor nyilván ő is képes lesz ugyanerre.

Belle úgy érezte, most már érti az élet nagy rejtélyeit. Martha megtanította neki a dolog gyakorlati részét: hogyan helyezzen egy darabka szivacsot a vaginája mélyére, hogy ne essen teherbe, hogyan mossa ki magát az aktus

után, és milyenek a fertőzött férfiak. De még ha a férfiak, akik fizetnek a szexért, nem is okoznak akkora örömet, mint Serge, most már legalább tudta, milyen jól tud esni egy megfelelő férfival.

Másnap reggel Martha behívta Belle-t a szobájába.

- Szerintem készen állsz - mondta meleg mosollyal. —
Úgyhogy ma este színre lépsz.

Belle szíve hevesen vert az izgalomtól, és legszívesebben még több időt kért volna. Martha azonban már eddig is hihetetlenül türelmes és kedves volt, és Belle érezte, hogy ez sem tart örökké, ha nem térül meg hamarosan a befektetése egy része.

- Ahogy akarod - mondta.

- Bátor kislány - mondta Martha. — Az első alkalom mindig a legrosszabb, ügyetlen és zavarba ejtő, de hadd mutassam meg a ruhát, amit neked választottam. Ettől biztosan jobban érzed majd magad.

Martha belépett a spanyolfal mögé, és kihozott egy vörös selyemruhát. Belle-nek elakadt a lélegzete, olyan gyönyörű volt. Ujjatlan volt, mély dekoltázssal, és úgy nézett ki, mintha arra tervezték volna, hogy kiemelje a test idomait ahelyett, hogy eltakarná.

- Próbáld fel! — mondta Martha. — Gyerünk! Van egy új alsóing is a spanyolfal mögött.

Amint Belle levette a saját ruháit és fölvette az új alsóinget, megérezte, hogy Martha nem akarja, hogy bugyit is viseljen. Az alsóing piros-fehér pöttyös krepdesin volt, alig takarta a mellbimbóit, és nagyon rövid volt, alig öt centire lógott a fenekére. Feslettnek érezte magát tőle; szeretne volna megnézni magát egy tükörben, mert el tudta képzelni, hogyan reagált volna Serge, ha így látja.

A ruha pihekönnyű volt, és a fűzőben halcsont emelte meg a melleit. A ruhaszegély alatt több réteg fodor zizegett és mozgatta az alsószoknyákat, ám a puha vörös selyem úgy tapadt a testéhez, mint egy második bőr.

— Bújj elő, hadd kapcsoljam be a ruhád - szólt Martha.

Semmit sem szólt, amikor Belle habozva kijött. Némán bekapcsolta a ruhát, és betúrte az alsóing pántjait a váltaknál.

— Nézd meg magad! - mondta ezután, és a hatalmas állótükörre mutatott.

Belle nem hitt a szemének. Olyan formásnak, érettnek tűnt, nem is tudta, hogy ilyen nőies az alakja. Természetesen a ruha szabása tette, mert szűk volt ott, ahol az alsószoknyák és alsóneműk szoktak takarni. Észre sem vette, hogy a mellei ennyire megnőttek; szinte nekifeszültek a fűzőnek.

— Nem túl szemérmetlen? - suttogta, és Marthára nézett. A nő felnevetett.

— Nyilván az lenne, ha így akarnál templomba menni. De a vendégeink szemében igazi fődíj vagy. Szerintem magadnak is tetszel ebben a ruhában, igazam van?

Belle megpördült a tükör előtt. Nem feledte az érzést, amit előző nap Serge mellett érzett, és a ruha megszédítette.

— Nagyon is tetszem magamnak — ismerte el, és fölnevetett. — Szerintem a szívem mélyén már most egy szája vagyok!

Martha odalépett hozzá, és a vállaira tette felékszerezett kezeit, majd megcsókolta az arcát.

— Mint minden nő, de a legtöbben elnyomják és letagadják az érzést - mondta. - Te leszel az egyik legjobb, már akkor tudtam, amikor először megláttalak. Most pedig vedd le ezt a ruhát, később fölveheted, miután megfürödtél, és Cissie megcsinálta a hajadat. Ma este ihatsz egy

kis konyakot, hogy megnyugodj, de ne hagyd, hogy Cissie rávegyen az ópiumozásra, mert az semmi jóra nem vezet. Belle meglepődött, milyen kedves volt hozzá a többi lány, amikor lejött a szalonba, felkészülve az első úriemberre. Rosszmájú megjegyzésekre számított — végül is vetélytárs volt, és mindannyiuknál fiatalabb -, ehelyett azonban mind megdicsérték, milyen gyönyörű, és tanácsokkal halmozták el.

- Ne engedd, hogy túl sokáig maradjanak.
- Ha bármi baj van, hívd Cissie-t.
- Ne csókold meg őket, ne feledd el megmosdatni és megvizsgálni a farkukat. Kérd el tőlük a pénzt, mielőtt levetkőznél.
- Rémültnek tűnsz - mondta Hatty együtt érzően. - Ne feledd, hogy mind átestünk ezen. Nem lesz semmi baj, a férfiak annyira odatesznek érted, hogy elélveznek, amint meglátnak.

Martha figyelt, amikor az első három férfi bejött a házba aznap este. Ketten barátok voltak, már jártak nála azelőtt, a harmadikat viszont nem ismerte, de fiatal volt, nem lehetett több huszonöttnél, fiatal arca volt és szőke haja. Úgy döntött, a férfi ideális jelölt Belle-nek, mert ugyanolyan idegesnek tűnt, mint a lány.

Belle gyönyörű volt. A ruha tökéletes választás volt, kiemelte az alakját és a bőre színét. Cissie hátrafogta a haja egy részét, és vékony vörös szalaggal megkötötte, kétoldalt pedig bebodorította göndör fürtjeit, hogy fedetlen vállaira omoljanak. Végül egy kis pirosítóval elrejtette arcának ideges sápadtságát.

Martha úgy érezte, adósa maradt a párizsi kórházban a kapcsolatának. A nő elég őszinte volt ahhoz, hogy beismerje, rosszul bántak Belle-lel, és az ár, amit megkért érte, ugyanezt tükrözte. De azt is mondta, hogy szerint Belle-t rá lehet venni az üzletre, és megvan benne mindaz, ami a legnagyobb kurtizánokban.

Kockázatos volt akkora összeget elhelyezni a bankban anélkül, hogy megérkezett volna a lány, és még ha meg is jön, a párizsi kapcsolata tévedhetett vele kapcsolatban.

Ám amikor a francia megérkezett Belle-lel, Martha tudta, hogy megtalálta az aranytojáshoz tyúkot. Nem csupán csinos, hanem gyönyörű, tökéletes a teste, és angol akcentusa bármelyik férfi szívét megdobogtatja, mielőtt akár egyetlen pillantást vethetne Belle egyéb bájaira. Az ötven dollár több mint a duplája a többi lány árának, és Belle alig néhány hét alatt visszahozza az árát.

Sokan állították, hogy New Orleans levegőjében afrodiziákum van, és igazuk lehet, mert ez a fiatal angol lány úgy nyílt meg a szex és a csábítás előtt, akár egy virág, amióta megérkezett. Lehet, hogy Etienne begyógyította a sebeit az utazás alatt, és elsőként ébresztett vágyat a testében, majd később tovább nőtt a vágya, amikor a többi lányt nézte a kliensekkel, és hallgatta pajzán történeteiket. Végül persze Serge volt az, akinek sikerült érett nőt varázsolnia belőle. Martha látta a lány arc kifejezését, amikor visszatért. Serge egyértelműen olyan helyre vitte, ahová Belle újra meg újra vissza akar majd térni.

Most, hogy Belle a lányok közé tartozott, Martha Esmére bízta az italok felszolgálatát. Esme a harmincas éveiben járt, már három gyereke volt, és többé nem akarta árulni a testét, viszont nagyszerű cseléd volt, figyelmes, diszkrét, és

ügyesen boronálta össze a megfelelő lányt a megfelelő férfival. Azt sem hagyta, hogy a lányok a fejére nőjenek. Ha hagyta volna, egész éjjel a szalonban iszogatnának, táncolnának és flörtölnének, de ha Esme csak rájuk pillantott, már mentek is fölfelé a lépcsőn.

Esmének nem is kellett Belle-t felajánlania a szőke hajú ifjúnak. A férfi leesett állal bámulta Belle-t, a lány pedig úgy lépett oda hozzá, mintha már ezerszer csinálta volna ezt azelőtt.

- Belle vagyok - mondta elbűvölő, széles mosollyal. - Kérsz egy italt?

Esme volt az, aki közölte az ifjúval, hogy ötven dollárba fog kerülni, és Martha elmosolyodott, mert az még csak meg sem lepődött az áron, ott helyben elővette a zsebéből. Esme azonban megrázta a fejét.

- Nem itt, odafönt add Belle-nek, majd ő odaadja a cselédnek.

Belle még mindig a konyakot kortyolgatta, amit Martha szíverősítő gyanánt adott neki, az ifjú azonban, aki azt mondta, Jack Mastersnek hívják, és Tennesseeből jött, egy hajtásra leküldte a saját italát, majd megfogta Belle kezét, és a lépcső felé vezette.

Martha félrehúzódott, amikor fölmentek a lépcsőn. Nem akarta látni a félelmet Belle csinos arcán. Még mindig élénken emlékezett saját első alkalmára egy atlantai kuplerájban, és a férfi, akivel először ment el, nem volt úgy berezelve, mint Belle kliense. Olyan durván bánt vele, hogy azt hitte, kettészakítja.

*

— Nos, Jack, ha leveszed a nadrágod, megmosdatlak - mondta Belle, és igyekezett gyakorlottnak tűnni. A férfi

odaadta neki a pénzt, amint a szobába értek, Belle pedig kinyitotta az ajtót, és odaadta Cissie-nek, aki odakint várt. Amikor kitöltötte a vizet a kancsóból a tálba a mosdóállványon, annyira remegett a keze, hogy azt hitte, mindjárt elejti.

- Milyen gyönyörű vagy — mondta a férfi, miközben kigombolta a nadrágját. - El sem hiszem, hogy egy ilyen anygalt találtam.

- Ez igazán kedves tőled - mondta Belle, és elnyomta a kuncogást. - Jártál már kuplerájban azelőtt?

A férfi nadrágja és alsója már a földön hevert. Nagyon sápadt bőre volt, a lábai pipaszárazak.

- Ez a harmadik alkalom - felelte büszkén. - Üzleti ügyben járok New Orleansba háromhavonta a nagybátyámmal. Evőeszközökben utazik.

Belle tudta, hogy siettetnie kell a férfit, ezért szétnyitotta az ingét, megfogta a péniszét, és nekilátott lemosdatni. A férfi pénisze abban a pillanatban megmerevedett, és szerencsére nagyon egészségesnek tűnt, semmiféle váladékozásnak nem volt jele.

- Úgy tűnik, örül, hogy lát - mondta Belle Hattyt utánozva, aki ugyanezt mondta az egyik kliensének.

- Az már biztos — lihegte Jack.

- Segíts levenni a ruhámat - mondta Belle.

Erezte a férfi forró leheletét a tarkóján, ahogy remegő kezekkel matatott a ruháján. A férfi vágya Belle-t is feltűzelte. Nem gondolta, hogy rossz lesz.

Miután kilépett a ruhájából, és a székre tette, ott állt a rövid alsóingben, harisnyában és cipőben, a férfira mosolygott, a kezéért nyúlt, és a mellére tette.

Éppen meg akarta kérdezni, hogy mennyire vágyik rá, amikor a férfi mellette termett, lehúzta az alsóingét, hogy felfedje melleit, és az egyik mellbimbóját a szájába vette.

Kezével a lábai közé nyúlt, és az ágy felé húzta, majd lefektette. Nem volt durva, csak szenvedélyes. Belle vágyakozni, vonaglani kezdett alatta, és azt mondta, nagyon élvezi. A férfi abban a pillanatban rámászott, és beléhatolt, közben a száját le sem vette Belle melléről. Belle csak félig feküdt az ágyon, a férfi pedig a padlón állva kefélt.

Négy-öt mozdulat után már el is ment, és nyögve borult Belle-re. Belle a kandallópárkányon lévő kicsi órára pillantott, és látta, hogy kevesebb, mint tíz perc telt el. Szinte nevetséges volt a helyzet; a férfi több pénzt költött rá, mint amit a legtöbb ember egy hónap alatt megkeres, és kevesebb ideig tartott, mint meginni egy üveg sört. Belle azonban a dolog szomorú oldalát is látta: csak egy kedves, de magányos ifjú, aki nyilván azt hiszi, hogy a bordélyházban igazi férfivá válik.

Néhány percig a karjaiban tartotta, és azt ismételte, hogy csodálatos volt, majd lehámozta magáról a férfit, és rászólt, hogy ideje felöltöznie. Szinte arra számított, a férfi azt feleli, hogy hiszen nem is volt sokáig, az viszont boldognak és meglepettnek tűnt, egyáltalán nem volt elégedetlen.

- Eljöhetek megint, ha New Orleansban járok? - kérdezte.

— Hát persze, várni foglak - felelte Belle.

Az ifjú egy szempillantás alatt távozott. Belle becsukta mögötte az ajtót, nekidőlt, és behunyta a szemét. Egyáltalán nem érezte rosszul magát, mert Jack igazán elégedettnek tűnt vele és önmagával. Ha mind olyanok, mint Jack, a végén még kérlelni fogja az egyiket, hogy tovább maradjon, hadd tanítson neki egyet s mást a gyönyöréről.

Ekkor fölnevetett. Most már hivatalosan is szajha volt. Méghozzá ötvendolláros szajha. Eltűnődött, vajon mit gondolna az anyja és Mog, ha tudná.

-Tévedsz, Martha - mondta Belle az este végén. Minden lány megkapta, amit aznap este keresett, és Belle megvárta, amíg a többiek fölmennek a szobájukba. Tudni akarta, hogy ő miért csak két dollárt kapott. — Tizenkét férfival mentem el. Háromszáz dollárt kellene kapnom.

- Nem, kedvesem. Az új lányok csak napi két dollárt kapnak, amíg meg nem térülnek a költségeim, meg a ruhák, cipők és alsóneműk ára.

Belle azt se tudta, mit mondjon. A napi két dollár nem volt több, mint amit bármilyen más munkával keresne. Etienne viszont azt mondta, hogy a felét meg kell kapnia annak, amit megkeresett, és nem örült, hogy megpróbálják átvágni.

- Akkor bizonyára hajlandó vagy megmutatni a könyvelésed - kérdezte rövid gondolkodás után. — Mutasd meg, mennyit fizettél értem, és mennyit költöttél eddig rám. így tudni fogom, mennyi időbe telik visszafizetnem az adósságomat.

Látta, hogy Martha arca elkomorul, és megértette, hogy az okoskodás nem volt szerencsés húzás. Most már azonban esze ágában sem volt, hogy visszatáncoljon.

- Menj lefeküdni - mondta Martha fagyosan. - Majd reggel beszélünk.

Belle még sokáig éberén feküdt az ágyban aznap este, és hallgatta a Basin Street hangjait. Dzsesszzenekar játszott az utcában, és hallotta, hogy valahol a közelben táncoló léptek dübörögnek a fapadlón, hallotta a kiáltásokat, nevetést, elfojtott párbeszédet, részegek rikoltozását és üvegcsörömpölést a kukákban. Nagyon hasonlítottak Seven Dials hangjaira, és ettől eltöprengett, vajon hogyan reagált volna az anyja, ha az egyik lány a fizetése felől érdeklődik.

Gyanította, Annie azt felelte volna, hogy bármikor elmehet, ha nem tetszik itt neki, mivel rengeteg lány szívesen átvenné a helyét. Ugyanakkor Belle-nek fogalma sem volt, hogy az anyja lányai hány férfit szolgáltak ki egy éjszaka leforgása alatt. És azt sem tudta, mennyiért. De nem hitte, hogy többet kértek volna öt fontnál alkalmanként. Ahogyan azt is sejtette, hogy a lányok már napi egy font fizetéstől is eksztázisba estek volna.

Ettől azonban Belle nem érezte magát jobban. Neki kellett elviselnie, hogy a férfiak fogdossák, bámulják, mocskos dolgokat mondjanak neki, taperolják, megkeféljék, és végül talán még meg is fertőzzék himlővel, vagy teherbe ejtsék. Martha pedig csak terpeszkedik a hatalmas ülepén, és húzik a bukszája.

Belle-nek fájdalmai is voltak, nem a túl sok szextől, mert egyik férfi sem tartott elég sokáig ahhoz, hogy fájdalmat vagy sérülést okozzon, hanem a fertőtlenítőtől, amit Martha adott. Olyan erős szaga volt, hogy akár egy felnőtt férfit meg tudott volna ölni, nemhogy spermát vagy bacilust.

Nyilvánvalóan meg lehet gazdagodni a kurválkodásból, Belle azonban úgy érezte, nem sokáig fogja ezt csinálni Martha házában. A nő sosem fogja beismerni, hogy mennyi pénzt keresett rajta, így Belle sosem fog szabadulni az adósság visszafizetése alól.

Belle azonban még nem végzett. Ezek a déliek azt képezik magukról, hogy fenemód okosak, de nem járhatnak túl egy Seven Dials-i lány eszén. Egyelőre megteszi, amit várnak tőle, de figyelni fog és tanulni, és amikor elérkezik a megfelelő pillanat, két kézzel fogja megragadni.

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

Mog csodálkozva nézett Mrs. Stewartra.

- Azt mondja, a maga Amyje is eltűnt? - hüledezett.

- Így igaz. Már két éve. Majd belebolondultam a gyászba és az idegességbe.

- Annyira sajnálom — mondta Mog őszintén. - A mi Belle-ünk ugyanígy tűnt el, pontosan tudom, mikén ment keresztül. Bejöhetek egy kicsit, hogy beszéljünk?

- Tud valamit? - Mrs. Stewart arca felragyogott a reménykedéstől, és egy pillanatra tíz évvel fiatalabbnak látszott.

- Nem igazán, de ha összedugjuk a fejünket... - mondta Mog.

Mrs. Stewart kitérte az ajtaját.

- Jöjjön be... - Habozott, mert nem tudta a nevét.

- Miss Davis - mondta Mog, és átlépte a küszöböt. - De mindenki Mognak szólít. Belle a barátnőm lánya, nekem nincs saját gyerekem, de én neveltem Belle-t születése óta.

- Lizzie vagyok. - Mrs. Stewart végigvezette egy szűk folyosón a nagy, meleg konyhába. - Bevinném a szalonba, de ott olyan hideg van. Mindig befűtöttem ott is, amíg Amy el nem tűnt, de már úgy érzem, semmi értelme.

- Én is a konyhában élek — mondta Mog. Körülnézett a helyiségben, és magában megjegyezte, milyen patyolattiszta

minden, az asztalt és a padlót makulátlanra súrolták. A tűzhely mellett álló két szék otthonossá tette. - Semmi értelme olyan tűzre pazarolni a szenet, ami elé nem ülünk oda. Azt mondta, Amy tizenhárom éves volt, amikor eltűnt. Volt a rendőrségnek gyanúsítottja?

Lizzie szomorúan megrázta a fejét.

- Semmi hasznuk nem volt, egyre csak azt hajtogatták, hogy idővel majd hazajön. Csakhogy én ismerem a kislányomat, sose tűnne el szó nélkül, hogy halálra rémisszen.

- Maga szerint mi történt vele? — kérdezte Mog.

- Szerintem emberkereskedők vitték el - mondta Lizzie.

A szenzációjahajász lapokban mindig jelentek meg történetek fiatal nőkről, akiket rabszolgának vittek el. Mog azelőtt rémhírnek tartotta az egészet, szenzációnak, amit csak azért találtak ki, hogy még több újságot adjanak el. Ám hiába nevetett régen a perzsa hercegek háremeibe eladott angol lányokról szóló történeteken, Belle eltűnése után már nem tartotta szórakoztatónak.

- Nem hiszem, hogy létezik emberkereskedelem, vagy legalábbis nem olyan, mint amiről az újságokban olvasni — mondta Mog szelíden. - De azt hiszem, a maga Amyjét ugyanazok rabolhatták el, mint a mi Belle-ünket.

Nem akart túl sokat elárulni.

- Tudja, egy barátom nyomoz Belle után, és talált egy listát nevekkal és címekkel. A maga Amyje rajta volt, ezért jöttem el.

- Akkor el kell vinnünk a rendőrségnek - mondta Lizzie.

Mog ekkor egy kicsit megrémült; nem tudta, megbízhat-e Lizzie Stewartban. Tisztességes asszony volt, és ha Mog mesél neki a bordélyban meggyilkolt lányról, valószínűleg sikoltozva rohan ki az utcára.

- Úgy hisszük, a férfi, aki mindezért felelős, a markában tartja a rendőrséget - mondta. - Úgyhogy addig nem

megyek hozzájuk, amíg nincs valami kézzelfogható bizonyítékom, hogy fiatal lányokat rabol el. De a listán szereplő többi címre is el fogok látogatni, és ha mindegyik lány eltűnt, akkor lesz a kezünkben valami, amit már a rendőrség sem hagyhat figyelmen kívül.

- Azt mondja, a rendőrség korrump? — Lizzie halványkék szeme tágra nyílt, mint egy ártatlan gyermeké.

- Mondjuk inkább úgy, hogy néha másfelé néznek, különösen ha az elkövetők erős, nagy hatalommal bíró férfiak - mondta Mog, mert nem akarta teljesen kiábrándítani az asszonyt. Lizzie kényelmes tudatlanságban élt, és habár közel lakott Seven Dialshez, valószínűleg fogalma sem volt arról, ami arrafelé zajlik. — Tudna mutatni nekem egy fényképet Amyről?

Lizzie egyenesen a komódhoz lépett, és levett egy beke-retezett családi fényképet. Egy kanapén ült a férjével, egy magas, karcsú, bajuszos férfival, Amy pedig alacsony szé-ken ült előttük.

- Amy tizenkét éves volt. - Lizzie hangja elcsuklott. - Nem elbűvölő?

— Valóban az — értett egyet Mog. A lány karcsú volt, mint az apja, szőke haját befonták és a feje köré tekerték, mint egy koronát.

— Amikor leengedtem a haját, már a derekáig ért. — Lizzie szeme könnybe lábadt, és remegett a szája. — Aznap, amikor eltűnt, búzavirágkék kabátot viselt, ugyan-olyan színűt, mint a szeme, én magam varrtam neki. Larry, a férjem azt mondta, butaság ilyen színű kabátot viselni, mert hamar meglátszik rajta a kosz. De engem nem érdekelt, olyan szép volt benne... Lizzie elhallgatott, eluralkodtak rajta az érzelmei.

Mog néma együttérzéssel karolta át a másik asszony vállát.

- Ő az egyetlen gyermekem. Annyira fájt elveszítenem, hogy azt hittem, belehalok - zokogta Lizzie. - Néha azt kívánom, bár valóban meghaltam volna, mert már semmi sem maradt nekem az életben.

- És is ugyanígy éreztem Belle miatt - vallotta be Mog. — Az a legszörnyűbb, hogy még azt se tudjuk, élnek-e egyáltalán. De én erős maradok, mert nem hiszem, hogy Belle meghalt, a szívem nem ezt érzi. És meg fogom találni. Magával mi a helyzet? Gondolja, hogy Amyt megölték?

Lizzie megrázta a fejét.

- Nem, biztosan érezném, ha így lenne. Larry nem bízik az ösztöneimben, azt mondja, csak áltatom magam, de szerintem téved.

- Akkor van még remény — mondta Mog, és átölelte az asszonyt. Lizzie viszonzta az ölelését, és így álltak egy kis ideig; két idegen, akiket összeköt a gyermekük iránti aggodalom.

Mog húzódott el elsőként, már az ő szeme is könnyes volt.

- Semmit sem ígérhetek, de ha sikerül kiderítenem valamit, visszajövök és szólok. Ha eszébe jut valami, ami segíthet, vagy csak beszélgetni szeretne, megtalál a Ram's Headben a Monmouth Streeten.

A második név a listán Nora Toff volt, James Courtban. Mognak eszébe jutott, hogy az emberek ezt gyakran Gin Courtnak nevezik, mert a nagyivók tanyájának tartják. Mivel azonban cseppet sem érdekelte, vajon igazak-e a pletykák, odasietett, mert már nagyon szeretett volna előállni valamivel Garth és Noah számára.

James Court egy fertő volt. Mog óvatosan kerülgette a sok szemetet, kerülte a taknyos, rongyos utcagyerekek

tekintetét, és megkereste a kettes házszalet, melynek az ajtaját szemmel láthatóan már berúgták néhányszor. Hátározottan bekopogott.

- Tűnjetek innen, átkozott kölkök! — csattant fel egy férfihang odabent, és Mog riadtan hátralépett az ajtótól.

Kitárult az ajtó, egy nadrágot és koszos mellényt viselő férfi bukkant fel. Mezítláb volt, és búzlott az italtól.

- Ha a templomból jöttél, te is eltűnhetsz! - mordult rá Mogra.

- Nem a templomból jöttem - felelte Mog, és a felháborodástól, amiért ilyen durván szóltak hozzá, felbátorodott. - Nora Toff miatt jöttem. A maga lánya?

- Mi köze hozzá? - kérdezte a férfi.

Mog ezt megerősítésnek vette, hogy a férfi legalábbis ismeri Nórát, még ha nem is ő az apja.

- Remélem, semmi közöm hozzá, de a barátnőm lánya eltűnt, és egy másik lány is nagyon hasonló körülmények között. Csak szeretném tudni, hogy Nora biztonságban van-e otthon.

- Hat hónapja felszívódott — mondta a férfi. — Miket beszél? Mi történt a többi lánnyal?

- Még nem tudjuk, csak annyit, hogy eltűntek - felelte Mog. - Mindkét anya biztos abban, hogy nem szökésről van szó, jó lányok voltak.

- Jobb, ha bejön — morgolódott a férfi. — A mi Nóránk se volt megbízhatatlan, azelőtt soha semmi ilyesmit nem csinált.

Mog nem akart egyedül bemenni a férfi házába; a kiáradó nyirkos, rothadó bűzből sejtette, hogy odabent még rosszabb.

- Szeretnék beszélni magával - mondta óvatosan, - de nem itt. El tudna jönni a Ram's Headbe, a Monmouth Streetre ma este? Keresse Mogot.

Azzal gyorsan eliszkolt, hiába kiáltozott utána a férfi. Miután lefordult a Drury Lane-ről, a listára pillantott, és úgy döntött, aznapra eleget tett.

Amikor Mog belépett a vendéglőbe, ott találta Noah-t, amint Jimmyvel és Garthszal beszél. Várározón néztek rá, amikor bejött, és nyilván a listáról beszéltek.

- Amy Stewart két éve tűnt el - mondta Mog halkán, nehogy meghallja őket egy vendég. - Csak tizenhárom volt, és nagyon rendes házból származott. - Azután elmesélte, mi történt, amikor elment, hogy utánanézzon Nora Toffnak.

- Nem vagyok benne biztos, hogy a férfi az apja — magyarázta. — Erőszakosnak tűnt, és ivott, de megkértem, hogy jöjjön ide ma este. Ma már nem akarok több helyre elmenni - Lizzie Stewart teljesen kimerített.

- Majd én elmegyek, és utánanézek a többinek — ajánlotta fel Noah, és elvette a listát, hogy végigfussa. - Van itt kettő a Ludgate Circus környékéről, benézek hozzájuk, ma délután úgyis el kell mennem a Fleet Streetre.

- És mi lesz Párizssal? Utána kellene járni annak a Madame Sondheimnek - mondta Jimmy, és csillogott a szeme az izgatottságtól. - Ha elmész, Noah, veled mehetek?

- Nem mész sehová, fiacskám - mondta Garth határozottan.

Jimmy lebiggyesztette az ajkát.

- Itt a helyed - mondta Noah, és beletúrt a fiú hajába. - Kiváló munkát végeztél, hogy megszerezted ezt a listát és a párizsi címet, de ha viszek magammal társaságot, olyasvalakire lesz szükségem, aki beszél franciául.

- Nekem nagyon úgy tűnik - mélázott Garth -, hogy ideje megkeresnünk ezt a Sanda nevű fickót, és kivenünk belőle némi információt.

- Jaj, Garth! - kiáltott fel Mog.
- Garth makacsul összefonta a karját a mellkasán.
- Nézd, Jimmy megint hallotta, hogy őt emlegették, azt mondták, berezelt, mégis, mit gondolsz, mitől?
- Mert viszolyog attól, amit a többiek csinálnak? - vetette fel Noah.
- Talán — mondta Garth. — De még valószínűbb, hogy bajba keveredett, és megijedt.
- Azt mondtad, már rég nem látta errefelé senki - mondta Jimmy.
- Garth bólintott.
- Így igaz, de ismerek valakit, akiből talán ki tudom erőszakolni, hogy hol keressem.
- Mog nem szerette, amikor a férfiak verésről és erőszakról beszélnek, és ezt meg is mondta. Garth azonban csak vigyorgott.
- Vannak, akikkel nem lehet szépen beszélni — vágott vissza.

Két héttel később Mog, Garth, Noah és Jimmy körbeülte a konyhaasztalt a kocsmá mögött. Nyirkos, szeles idő volt odakint, és este hatkor a bár még mindig csendes volt.

Noah előtt egy darab papír hevert, amire kiírta a Colm irodájában talált listáról a neveket és címeket, majd mind mellé odaírta, amit kiderített.

- Amy Stewart — olvasta Noah. - Két éve tűnt el, tizenhárom éves volt. Nora Toff, tizennégy, hat hónapja tűnt el. Flora Readon, tizenhat, tizenegy hónapja veszett nyoma. May Jenkins, tizennégy hónapja tűnt el.

Noah elhallgatott, és végignézett a többiekben.

- Semmi értelme mind a húsz nevet felolvasnom a listáról. Az elmúlt négy évben mind eltűnt, három lányt kivéve.

Többször tizenhárom és tizenhat év közöttiek voltak. A tizenhárom éves Amy Stewart volt a legfiatalabb. Mindegyik szép lány volt; a legtöbbről láttam fotót, valóban azok voltak. Ami a többi hármat illeti, róluk semmi biztosat nem tudok, mivel a családjuk már nem él a listán megadott címen. De Helen Arbours szomszédja azt mondta, hogy a lány eltűnt. Nem tudta, vagy nem akarta megmondani, hogy volt-e bármi különös az eltűnésében, de annyit elárult, hogy Helen anyja özvegyasszony volt, és a másik két gyerekével rokonokhoz költözött.

- Akkor most menjünk el a rendőrségre? — kérdezte Mog. - Úgy értem, ennyi bizonyíték elég, hogy Kent és az a Colm nevű alak a Maiden Streeten fiatal lányokat rabol el, és ki tudja, miket művel velük.

Noah Garthra pillantott, aki megrázta a fejét.

- Elmehetünk a rendőrségre, Mog - én azt mondom, bárki, akinek listája van az eltűnt lányokról az irodájában, szinte biztosan benne van. De tartok tőle, hogy van egy informátoruk a rendőrségen. Ha ezek az emberek megteszik, hogy utánuk szimatolunk, felszívódnak. Sosem fogjuk megtalálni a lányokat, és rács mögé juttatni a tetteseket.

- Elhallgatott, és a gondolataiba merült. - Az én tervem, hogy hagyjuk az időpocsékolást, és azonnal menjünk Párizsba megkeresni Madame Sondheimet.

- Még ha benne van is a dologban, hozzá talán csak elsőként vitték a lányokat - mondta Mog kétkedően. - Mostanra bárhol lehetnek a világban.

- Ezt bízd csak rám — mosolygott Noah. — Nyilván én sem arra számítok, hogy mind a húsz lányt ott találom bezárva ugyanazon a címen. Van egy barátom, aki beszél franciául, és hajlandó velem jönni. Szerintem együtt kideríthetünk valamit.

- Én még mindig azt gondolom, hogy egyszerűbb lenne

megkeresni ezt a Sanda nevű embert, és rávenni, hogy beszéljen - makacskodott Garth. — Különben is, ha valami gond adódik Párizsban, nem lesz kit hívnodok.

- Majd megoldjuk - mondta Noah határozottan. — Rávettem a szerkesztőmet, hogy segítsen. Nagyon reménykedik egy szenzációs sztoriban, úgyszólván szerzett nekünk hamis személyazonosságot, és fizeti az útiköltséget. Gazdag üzletembereknek adjuk ki magunkat, akik szórakozni jöttek Párizsba. Ebben a lányok is benne vannak, természetesen!

Mog bólintott. Értette, mire gondol Noah, és ha a barátja is olyan jól nevelt és sármos, mint ő, könnyen elnyerhetik egy bordélytulajdonos bizalmát, vagy akár a lányokét a házában.

- Óvatosnak kell lennetek - figyelmeztette őket. - Sok bordélytulajdonos alkalmaz verő legényeket a problémás kuncsaftok miatt, és ha megneszelik, hogy a portájukon szaglásztok, hátravisznek egy sikátorba, és alaposan ellátják a bajotokat.

- Ne aggódj, Mog — mosolygott rá Noah. - Menet közben mindent, amit kiderítünk, elküldünk a szerkesztőnek. Ha bármi történik velünk, ellencsapást tud mérni rájuk. Nála is van egy másolat a lányok listájáról, és hatalmas szalagcímelc fogják hirdetni, hogy a rendőrség ölbe tett kézzel hagyta, hogy fiatal lányok tűnjenek el.

- Ettől még nem kapunk vissza téged - mondta Mog szemrehányóan.

- Visszajövök én — felelte a férfi széles vigyorral. — Állandó munkát akarok az újságnál.

- Úgy tűnik, jó helyen járunk — mondta Noah a barátjának, Jamesnek, és felnéztek a magas, ocsmány házra a tér

végében, a párizsi Montmartre-on. - Kissé vészjósló, nem tűnik valami szórakoztató helynek!

— Kérdezősködnünk kellene róla és Madame Sondheimről - felelte James. - Egy korunkbelitől. Úgy értem, ha bordélyt vezet, a tér lakói nem biztos, hogy beismerik.

— Nem hinném, hogy a Montmartre-on bárkit is aggaszt egy bordély - vigyorgott Noah. Ahogy felsétáltak a Pigalle-ról, több tucat örömlánnyal találkoztak, és látták a káncánózó lányok plakátjait a Moulin Rouge-on. - Némelyik itt élő művész csak bordélyházi lányokat fest, úgy-hogy több százan lehetnek.

— Talán így van, de ez a tér úgy fest, mintha egyszerű emberek laknák - mondta James.

A legtöbb ember szerint James Morgan kényelmes életet élt. Amikor az apja örökölte a nagyapja sikeres vaske-
reskedését Birminghamben, eladta, és mindent a bicikli-
gyártásba fektetett. Látnok volt, és habár sokan őrülnék tartották, mert olyasmiért vállalt kockázatot, ami talán csak három napig csoda, mégis meg volt győződve arról, hogy a biciklik lesznek egy nap a legnépszerűbb közlekedési eszközök. Természetesen igaza lett, és mivel belevágott az üzletbe, még mielőtt a világ többi része is felismerte volna a nagy lehetőséget, és felülkerekedett a kezdeti nehézségeken, a brit gyártmányú Morgan kerékpárok minőségi és megbízható termékek lettek.

A cég egyre erősödött, és már nemcsak a hazai piacon árultak, hanem világszerte exportáltak. James hivatalosan egy londoni irodában dolgozott, de az igazi munkája az volt, hogy utazgatott Európában, és új forgalmazókat keresett. Ezért boldogan beleegyezett, hogy Párizsba jöj-jön Noah-val: egyúttal ellenőrizte a boltokat, melyek már Morgan bicikliket árultak.

Noah elővette a zsebóráját.

— Majdnem egy óra - mondta. - Miért nem ebédelünk meg ott? - Egy étteremre mutatott a tér túlsó végében, ahová asztalokat és székeket raktak ki. - Ott majd felvágunk, és megkérdezzük a pincért, hogy hol találunk lányokat!

James fölnevetett. Szerette Noah társaságát; kedvessége, vonzereje és magabiztossága vonzotta az embereket. James nehezebben barátkozott - nem volt ugyan szégyenlős, viszont képtelen volt kezdeményezni. Tudta, hogy nem jóképű, túl alacsony és egy kicsit kövérkés, a haja pedig minden alkalommal ritkábbnak tűnt, valahányszor tükörbe nézett. Az emberek mindig azt mondták, hogy harmincévesen, művelten és gazdagon ő a legpartiképesebb az agglények közt, de a szülei és a barátai hiába mutatták be hajadonoknak, úgy tűnt, nem érdekli a lányokat. Valójában sejtette, hogy a nők unalmasnak tartják, és úgy érezte, talán azért, mert még mindig szűz. Erről azonban képtelen volt Noah-val beszélni.

Két órával később, egy kiadós ebéd és néhány pohár bor után konyakot iszogattak.

James nem merte nyíltan megkérdezni, hogy van-e bordélyház a környéken, Noah-nak azonban, néhány francia szóval, egy meztelen nő rajzával és rengeteg gesztikulálással sikerült megértetnie magát az alacsony, öreg, hajlott hátú pincérrel, akinek zöld köténye majdnem olyan hosszú volt, mint a nadrágja. A pincér a tér túlsó oldalára mutatott, pontosan arra a címre, ahová jöttek, és föltartotta négy ujját, amiből arra következtettek, hogy akkor nyit a ház.

— Úgy tűnik, eddig jól haladunk - jegyezte meg Noah, és rendelt még egy pohár konyakot. - Miután megtudtam, hogy ez egy bordély, inkább nem említettem Madame Sondheim nevét. Ha meghallja, hogy utána kérdezősködnek, talán be sem enged.

- Akkor ma este bemegyünk? - kérdezte James idegesen.
- Máskülönben hogy deríthetnénk ki bármit is? - kérdezte Noah, és türelmetlenül forgatta a szemeit. - Ugyan már, James, te beszélsz franciául, nehogy most cserbenhagyj.

- Csak még soha nem jártam bordélyban azelőtt - suttogta James, mert nem akarta, hogy bárki meghallja. — Nem tudom, mit kell csinálni.

- Megérik, ha tapasztalatlan vagy - nevetett fel Noah, mert eszébe jutott, amikor ő csinálta ezt először. - Gondolom, itt sincs ez másként. Mindketten eljártsszuk a kezdőt, akkor talán többet beszélgethetünk a lányokkal. Mivel te beszélsz franciául, mondhatod, hogy valójában nem akarsz csinálni, mert otthon vár a menyasszonyod.

- De én szívesen csinálnám — mondta James lelkesen. Noah elvigyorodott.

- Te tényleg kezdő vagy, nem igaz?

James lehajtotta a fejét, és beismerte. Noah mindent elmesélt neki arról, hogy Belle látta Millie meggyilkolását, amikor James beleegyezett, hogy elkíséri Franciaországba, de most úgy érezte, el kell mesélnie a barátjának, hogyan ismerkedett meg Millie-vel, és mit érzett a lány iránt.

- Teljesen odavoltam érte - mondta. — Olyan szép volt, kedves és jószívű, nem olyan, amilyenek az emberek a szajhákat képzelik. Miatta kell kiderítenem, hol van Belle és a többi lány.

- Szerelmes voltál belé? - kérdezte James. Azért egyezett bele az útba, mert azt hitte, hogy Noah-val erkölcsi és testi veszedelem elől mentenek meg lányokat. Ám a nevelése miatt nehezen tudta elképzelni, hogy egy tisztességes férfi beleszerethet egy szajhába.

- Mi a szerelem? - kérdezte Noah szomorkás mosollyal.
- Ha az, amikor annyit gondolsz valakire, hogy már enni,

aludni vagy gondolkodni sem vagy képes, akkor igen, szerelmes voltam belé. De szerintem az apám váltig állítaná, hogy csak testi vágyat éreztem iránta. Gondolom, ha el tudtam volna hozni Annie házából, és kettesben lettünk volna, akkor néhány hét után megtudtam volna, hogy mit is érzek iránta valójában. De esélyem sem volt kideríteni. Úgyhogy talán már csak abban reménykedhetem, hogy egy nap talállok egy másik nőt, aki iránt ugyanígy érzek. Te éreztél már ilyet?

— Egyszer álmodtam egy lányról, akit apám birminghami gyárában láttam - vallotta be James. - Ha nem ittam volna ennyit, el se mesélném, de ez a lány a biciklinyereg magasságát tesztelte. Felgyűrődött a szoknyája, és láttam fekete harisnyás lábát, egészen a térdéig, és csipkés alsószoknyáját. Ez volt a legerotikusabb, amit valaha láttam.

Noah kuncogott.

- De hogy nézett ki?

- Valójában átlagos volt - ismerte be James. - Csak a lábairól álmodozom, az arcára nem szoktam gondolni.

— Nos, James, amellet, hogy kiderítjük, mi történt Belle-lel és a többi lánnyal itt Párizsban, arról is gondoskodnunk kell, hogy ezután már ne csak egy lányról és egy bicikliről kelljen ábrándoznod. — Noah elvigyorodott. — Most menjünk sétálni, és fedezzük fel a környéket, mielőtt este visszajövünk.

Este nyolckor értek vissza a térre. Már besötétedett, amikor kijöttek a szállodából a Pigalle-ra, de ragyogó fények, zajok és nyüzsgés kellős közepén találták magukat. Lenyűgözte őket a rengeteg bár, kávéház és étterem, melyek fel sem tűntek korábban, fényes nappal. Egy felhajtó a Moulin Rouge előtt azt kiáltozta, hogy ez Párizs leghíresebb látványossága,

és rengeteg külföldi turista csodálta a hatalmas plakátokon a hálós alsószoknyák alól magasra lendített női lábakat.

Ahogy fölsetáltak a meredek, kanyargós utcán, a sötét, füstös bárókból zongora, tangóharmonika és hegedű hangja szűrődött ki. Az éttermi ételek illata az utcai árusok gesztenyéinek és palacsintáinak az aromájával versengett, és az átható szagok közé lócitrom bűze keveredett.

James és Noah szeme többször is elkerekedett, amikor egy-egy felhajtó olyan szoborszerű revulányok képét dugta az orruk alá, akik csak némi flittert és egy hatalmas tollas legyezőt viseltek. Örömlányokból sem volt hiány, gyakran megszólították őket séta közben, és bármit mondtak a lányok Jamesnek, a férfi fülig elvörösödött.

James azt mondta, hogy a portás figyelmeztette őket, hogy legyenek óvatosak, mert ez még mindig veszélyes hely, sok a tolvaj és a gonosztevő, hiába romboltak le sok régi nyomortanyát az elmúlt tíz évben, amikor felépítették a Sacré Coeurt. Noah azonban úgy találta, hogy ez a legizgalmasabb hely, ahol valaha járt. Festői volt, színes és élettel teli, erősen feslett, viszont kevésbé mocskos, mint Seven Dials.

— Iszunk még egyet, mielőtt bemegyünk? — javasolta James, amikor odaértek a térre. Madame Sondheim háza sötétbe burkolózott, leszámítva a kis piros lámpást az ajtó mellett. Noah azonban biztos volt benne, hogy azért nem szűrődött ki fény, mert be voltak zárva a zsaluk, nem azért, mert nincs ott senki.

- Csak a kifogásokat keresed - ugratta Noah. — Jobb, ha most megyünk, később biztos nagyobb lesz a forgalom, és talán senkivel sem lesz alkalmunk beszélni. Most pedig számítok rád, te beszélsz franciául. Megpróbálok szerezni egy angolul beszélő lányt, még akkor is, ha csúnya. - Föl nevetett. — Azt akarom, hogy lásd, mennyire komoly és el-tökélt vagyok! - tette hozzá.

James úgy festett, mint egy rémült kis nyúl, amikor a bejárati ajtóhoz léptek.

- Bátorság, barátom - mondta Noah. - Mi a legrosszabb, ami egy bordélyban történhet?

- Hogy nem fog fölállni? - felelte James, mert azt hitte, hogy Noah erre gondol.

- Nem, nekem az, hogy tűz üt ki, és meztelenül kell ki-menekülnöm - vigyorgott Noah.

James fölnevetett, és némileg enyhült a feszültsége.

- Azon könnyű segíteni, tartsd magadon a ruhád.

Amikor Noah becsöngetett, kinyílt egy kémlelőablak az ajtón, és kikukucskált egy nő. Noah megemelte a kalapját. Kinyílt az ajtó, és egy meglehetősen szikár, ötvenéves, egyszerű fekete ruhát viselő asszonnyal találták szembe magukat.

James akadozva azt mondta neki franciául, hogy angolok, és egy barátjuk adta meg a címet. A nő intett a kezével, hogy lépjenek be, majd miután becsukta mögöttük az ajtót, elvette a kalapjukat, és bevezette őket egy szobába a folyosó bal oldalán.

A szoba nagyon meleg volt, a ropogó tűznek hála. Négy lány volt a szobában, mind hiányos öltözetben, selyemneglizsájuk alól felsejlett alsóneműjük körvonala. A nő, aki ajtót nyitott, itallal kínálta őket; nem volt választék, csak vörösbor. Ezután bemutatta a lányokat: Sophiát, Madeleine-t, Arielle-t és Cosette-et. Arielle sötét hajú szépség volt, nagy, világos szemekkel és széles, telt ajkakkal, a másik három lány azonban átlagos külsejű volt.

James kezét rázott velük, ami megnevettette a lányokat.

- Beszél valamelyikőtök angolul? - kérdezte Noah.

- Kicsit - felelte az alacsony, egérszürke hajú, akit Cosette-nek hívtak.

James Arielle-lel beszélgetett, és Noah-nak feltűnt, hogy

a lány milyen odaadóan figyel a barátjára. Noah beletörődve Cosette-re mosolygott, és megfogta a kezét, hogy megcsókolja.

Ennek láttán ismét vihogni kezdtek a lányok, de úgy tűnt, Cosette-nek tetszik a dolog.

A szoba sarkában egy gépzongora szólt, és Noah felkérte Cosette-et táncolni. A lány ismét kuncogni kezdett, mint ha még soha egy férfi sem kérte volna fel táncolni.

— Talán Madame Sondheim nem szereti, ha táncoltok? - kérdezte. Tudta, hogy sok madám nem szereti, ha a lányok ilyesmire fecsérlik az időt.

— Ismered? - Cosette riadtnak tűnt.

Noah megrázta a fejét.

— Nem, én nem. Egy barátom járt már itt, azt mondta, nagyon kegyetlen. Igaz ez?

Cosette bólintott. Noah észrevette, hogy a lánynak szép, szürke szeme van, és habár a haja megérett a mosásra, csodálatosnak találta, hogy a lány beszél valamennyit angolul.

— Mesélnél róla odafönt? - kérdezte, mert sejtette, hogy a lány tartózkodóan viselkedik a többi lány előtt.

— Akarsz engem? - csodálkozott Cosette.

Noah nem volt benne biztos, hogy szeretkezni akar a lánnyal, de elmosolyodott, és azt mondta, hogy természetesen igen. A lány abban a pillanatban kézen fogta és kivette a szobából, James pedig magára maradt a gyönyörű Arielle-lel, Madeleine-nel és Sophiával.

Cosette fölvitte a harmadik emeletre, de ahogy elhaladtak az első és második emeleti zárt ajtók előtt, olyan hangokat hallott bentől kiszűrődni, melyekből sejtette, hogy odabent is lányok vannak a klienseikkel. Cosette szobája ugyanolyan volt, mint a lány - kopott, rendetlen és ápolatlan.

- Ide kell adnod a pénzt - mondta a lány, és kinyújtotta a kezét.

Noah még nem szokott hozzá a francia pénzhez, ezért kivett egy tízfrankos bankót a zsebéből, és átnyújtotta. A lány összevonta a szemöldökét, ezért elővett még egyet, és ezúttal a lány elmosolyodott, majd az ajtóhoz ment, ahol odaadta a pénzt valaki másnak.

A lány elkezdte levenni kék pongyoláját, Noah azonban megállította.

- Nem lehet - mondta. - A barátom nagyon vágyott egy nőre. Én csak elkísértem. Beszélgethetünk?

Cosette vállat vont, leült az ágyra, és visszavette a pongyoláját.

- Furcsák az angolok - mondta fejcsóválva.

Noah fölnevetett.

- Az már igaz. Sok angol szereti a nagyon fiatal lányokat. Úgy hallottam, Madame Sondheim néha tud szerezni nagyon fiatal lányokat.

- De nem fiatalembereknek, mint te - mondta a lány kétkedve. — Csak öregeknek.

Noah leült mellé az ágyra, és megfogta a kezét.

- Szokott szerezni fiatal angol lányokat? - kérdezte.

Cosette bólintott.

- Néha. Nagyon rossz. Halljuk őket sírni. Nekünk ez nem jó, a férfiak, akik ide járnak, csak ezt akarják.

Noah ezt úgy értelmezte, hogy emiatt kevesebb kuncsaft jut neki és a többi lánynak.

- Szoktad látni ezeket a fiatal lányokat?

- Nem, soha nem látom. Az emeleten maradnak. Nem jönnek le a szalonba.

- Bezárják őket? - Noah elmutogatta a kezével egy ajtó bezárását.

A lány bólintott.

- A férfiak fölmennek?

Ismét bólintott.

- Mennyibe kerül? - kérdezte.

A lány a kezével mutatta, hogy hatalmas összeg, és elfintorodott.

- Utána hová mennek? - kérdezte Noah.

Cosette nem értette a kérdést. Noah ismét megpróbálta, átfogalmazta, és megkérdezte, meddig maradnak a lányok az emeleten, a lány azonban továbbra is rázta a fejét, és azt ismételte: „Nem értem.” A legkülönösebb mégis az volt, hogy könnyes volt a szeme.

Noah elővette a tárcáját, és kihalászott néhány bankót.

- A tiéd — mondta, és a lány kezébe tette a pénzt. -

A madám nem fogja megtudni.

Fölemelte a lány állát, és gyengéden letörölte a könnyeit az egyik ujjával.

- Most áruld el, miért sírsz?

A lányból csak úgy dőlt a szó franciául, és habár Noah egy árva szót sem értett az egészből, kérézte belőle a felháborodást, amit nem neki címeztek.

- Angolul, kérlek - mondta. - Hová kerülnek a lányok?

- Nem tudom - felelte. - Valakitől azt hallottam, hogy némelyik a *conventbe* megy.

- *Convent?* — kérdezte Noah. - Úgy érted, zárdába?

A lány vállat vont, nyilván nem tudta, mit jelent.

- Hová? - kérdezte újból, és felkapott egy ceruzát az ágy mellől, és egy darab papír után kotorászott a tárcájában.

A lány azonban eltolta a kezét, és megrázta a fejét.

- Nem tudom, hová. Sem azt, mi a neve. Csak hallottam, amikor azt mondták: *convent*.

Noah elkezdte kérdezgetni, hogy hoztak-e ide valakit januárban, a lány azonban az ajkára tette a mutatóujját.

-Többet nem. Nem mondhatok mást. Bajba kerülhetek, érted?

Noah számára ez azt jelentette, hogy valóban hoztak ide lányt januárban, és ha megtalálják a zárdát, már mehetnek is.

Noah képtelen volt úgy otthagyni Cosette-et, hogy ne vigasztalná meg előbb.

- Édes lány vagy - mondta, amint a kezébe vette az arcát, majd csókolgatni kezdte a homlokát, az arcát, végül az ajkait. - Ha nem lennék nő... - Elhallgatott, azt remélve, hogy a lány levonja a következtetést. - Megígértem a feleségemnek, hogy rendesen viselkedem Párizsban.

A lány ekkor elmosolyodott, és mintha a nap bújt volna elő, az arca egyszeriben felragyogott.

- A feleséged szerencsés, jó férje van - mondta.

- Beszélj még - kérte a lány, és visszahúzta az ágyra, amikor Noah az ajtó felé indult. — Beszélek angolul.

Noah úgy érezte, hogy a lány azért nem akarja, hogy túl gyorsan lemenjen, nehogy szegyenben maradjon a többi lány előtt, és nem azért, mert gyakorolni akarja az angolt, de gorombaság lett volna visszautasítani.

A lány elmesélte, hogy Reimsből jött, hét lánytestvér közül ő a legidősebb, és az apja egy farmon munkás. Nem kellett elárulnia, miért jött Párizsba, hogy szajhaként dolgozzon, nyilvánvaló volt, hogy egyedül így tudott pénzt küldeni a családjának. Elpirult, amikor elmesélte, hogy egy angol művésztől tanult meg angolul beszélni, aki a Montmartre-on lakik. Azt mondta, találkozni szokott vele, amikor szabad a délutánja. Amikor Noah megkérdezte, hogy hozzámegy-e feleségül, a lány könnyedén fölnevetett, és azt mondta, hogy nem, mert a férfi már nagyon öreg. Hozzá-tette, hogy nagyon kedves hozzá, és Noah-ba belehasított

a felismerés, hogy ha a lány többet mosolyogna és csinosabb lenne, több ember lenne kedves hozzá.

Amikor Noah visszament a szalonba, már csak Sophia volt odalent. Mondott valamit franciául, ami sértésnek hangzott, majd leült, és hátat fordított Noah-nak.

Öt perccel később James is lejött a lépcsőn. Az arca kipirult, és szinte sugárzott. Mivel a folyosó végén előbukkant a cseléd, aki beengedte őket, és átnyújtotta a kalapjukat, semmit sem mondtak egymásnak, amíg ki nem értek a térre.

- Csodálatos volt! — ujjongott James. — Olyan kedves, olyan odaadó.

- De bármibe lefogadom, hogy elfogadta a pénzed - mondta Noah pajkosan. Örült, hogy a barátja végre eljutott idáig, de most rádöbben, hogy az este hátralevő részében azt kell hallgatnia, hogy milyen csodálatos élmény volt.

- Szerintem nem akarta - mondta James álmodozóan. — De túlságosan fél Madame Sondheimtől ahhoz, hogy ne fogadja el.

- Akkor hát kikérdezted?

- Úgy tűnt, nem nagyon érti, amit kérdezek. Amikor a fiatal lányokról kérdeztem, csak annyit felelt, hogy ő sokkal jobb nekem, mint bármilyen fiatal lány.

Noah önkéntelenül elmosolyodott. Tudhatta volna, képzelenség elvárni a barátjától, hogy kifaggasson egy olyan gyönyörű lányt, mint Arielle, ha kettesben maradnak egy hálósobában.

- A *convent* szó zárdát jelent? - kérdezte váratlanul.

- Igen, miért? - James összevonta a szemöldökét.

- Mert oda viszik innen a fiatal lányokat. De attól tartok, hogy egy meg nem nevezett zárdát keresni Párizsban olyan, mint azt a bizonyos tűt keresni a szénakazalban.

HUSZADIK FEJEZET

1911

Belle a hőségére ébredt, és mint mindig, most is folyt a tésztéről a víz. Vágyakozva gondolt vissza a hűs angliai időjárásra, mert New Orleans párás nyári forrósága kimerítő volt.

Eszébe jutott, mennyire örült tavaly áprilisban ennek a szobának. A ház hátsó részében volt, ezért csendesebb, tágas és napfényes, és volt benne egy gyönyörű, nagy rézágy. Akkor még meg sem fordult a fejében, hogy amint melegebbre fordul az idő, a szoba maga lesz a pokol, és hogy ezért nem akart beköltözni egyik lány se.

Ugyanakkor tizenhat hónap után Martha házában rájött, hogy senkiben és semmiben sem bízhat. Ami egyik nap jónak tűnt, másnap könnyen rosszra fordulhatott.

Hiba volt bizonyítékot követelni Marthától, hogy megnyit fizetett érte, különösen olyan röviddel az érkezése után. A nő nagyon fagyosan viselkedett vele, Hatty pedig figyelmeztette Belle-t, hogy jobb, ha azonnal bocsánatot kér.

— Mindannyian valamilyen szerződéssel vagyunk itt, édesem — magyarázta. — Egy bordélyház madámjának ellenőrzés alatt kell tartania a lányokat, különben azok visszaélnék a helyzettel. Még azoknak is, akiket nem úgy vett meg, mint téged. Kosztot és kvártélyt biztosít, ruhát, cipőt és egyebeket vesz nekünk, és ezt természetesen levonja a fizetésekből - neki is meg kell élnie valamiből. Nekünk

pedig ki kell érdemelnünk a bizalmát. Hogy nézne ki, ha befogadna egy lányt, és egy reggel arra ébredne, hogy a lány eltűnt a városból az ezüst teáskészlettel és egy ruhákkal teli bőrönddel?

Belle így már meg tudta érteni.

- De én csak tudni akartam, mikor térül vissza a pénze - magyarázta. - Nem értem, miért ne kérdezhetném meg. Különben hogyan tervezem meg az életemet?

- Martha nem így látja, ő azt mondja, az az ő dolga - erősködött Hatty. - Mi, lányok pedig olyanok vagyunk, mint a virágok, csak rövid ideig virágzunk. Addig kell pénzt keresnie rajtunk, amíg megteheti. Ha teherbe esünk, elkapjuk a himlőt, megvágja az arcunkat egy másik lány, vagy összever egy férfi, akkor már semmi haszna belőlünk.

Ennek hallatán Belle-t kirázta a hideg. Eddig bele se gondolt, hogy ezek a dolgok vele is megtörténhetnek, pedig ki tudja?

- De a férfi, aki idehozott, azt mondta, hogy rendes asszony, és olyan kedvesnek tűnt - mondta zavartan. - Hogy kereshet olyan sok pénzt rajtunk, ha aztán kipenderít bennünket, amint valami baj történik?

Hatty elmosolyodott, mintha képtelen lenne elhinni, hogy Belle ennyire naiv.

- Valóban rendes asszony, legalábbis a többi madámhoz képest a városban. Rendes ételt ad nekünk; ha megbetegszünk, gondoskodik rólunk. Nem dolgoztat, ha megjön a havink. Mielőtt panaszkodni kezdesz, édesem, jobb, ha körül nézel a városban, hogy más lányok milyen körülmények közt élnek. Egek! Némelyiket nem is etetik rendesen, megkorbácsolják őket, és elveszik a kisbabájukat. Hallottam egy madámról, hogy amikor a legjobb lánya haza akart menni a családjához, rátetováltatta a lány kezére, hogy „szajha”. Így sosem tudott többé hazamenni. Ha van pár fölös

órád, rengeteg olyan történetet tudok mesélni gonosz madámokról, amiktől égnek állna a hajad.

- De szükségem van a pénzre, hogy hazamehessek Angliába - érvelt Belle, habár amit Hatty mondott, megrémítette. — Félek, hogy különben évekig itt ragadok.

Hatty föl nevetett.

- Édesem, egyikünk se, még a legcsinosabbak se lesznek itt évekig, legalábbis nem a városnak ebben a részében — mondta, és vigasztalón megpaskolta Belle fejét. - Az lesz a legjobb, ha kibékülsz Marthával, hasznossá teszed magad, vársz, és keresel egy gazdag férfit, aki a szeretőjévé fogad, vagy elvesz feleségül. Csak így szabadulnak a lányok, és én is pontosan ezt fogom tenni.

Belle két napig rágódott azon, amit Hatty mondott. Az a rész rázta meg a legjobban, hogy a virágok nem maradnak frissek; bele se gondolt, hogy ezt a munkát csak bizonyos ideig lehet csinálni. Ráadásul Etienne is azt mondta, hogy a lányoknak jóban kell lenniük a madámmal. Az anyja néha panaszkodott egyik-másik lányra, és most, hogy belegondolt, azok a lányok végül mindig elmentek. Valószínűleg nem a saját akaratukból.

Semmi kétsége nem volt afelől, hogy felbosszantotta Marthát. Elfordult, ha Belle belépett a szobába, és azóta egyszer sem szólt hozzá.

Annak fényében, amit Hattytól hallott, Belle megértette, hogy nincs más választása, mint bocsánatot kérni és elsimítani a dolgot; különben akár el is adhatják valaki másnak. Amerikában mindenki azt bizonygatta, hogy a rabszolgaság a múlté, és bár valóban eltűntek a munkásokat és szolgákat áruló rabszolgapiacok, itt, New Orleansban még mindig adták-vették a szajhákat, akár fehérek voltak, akár feketék vagy mulattok.

Mindenki beletörődött; Martha lányai állandóan erről

beszéltek. A piac legjobb áruai közt még elismerés is járt annak a lánynak, akiért sokat fizettek. Az a lány számíthatott arra, hogy kesztyűs kézzel bánnak vele, legalábbis amíg a férfiak hajlandóak egész vagyonokat fizetni érte. A kevésbé értékes lányoknak azonban nem voltak jogaik; senkit sem érdekelt, hogyan bántak velük, még a rendőrséget sem. Belle pedig biztos volt benne, hogy ha egy lány nyíltan beszélne erről, valószínűleg örökre elhallgattatnák.

Így aztán Belle azt bizonygatta magának, hogy örülnie kell, hogy jó kuplerájba került, és értékes árunak tartották, mivel fiatal, csinos és angol. El kell végeznie a munkáját, őszinte lelkesedéssel, és akkor biztonságban lesz, amíg meg nem találja a kiutat.

Belle lement Martha szalonjába bocsánatot kérni.

A halványkék fodros ruháját vette föl az alkalomhoz, amit Franciaországban kapott, mert ártatlannak tűnt benne. Leengedte a haját, és egy kevés arcpirosítót tett a szemé alá, hogy úgy nézzen ki, mint aki sírt.

Már majdnem dél volt, és Martha a kanapéján üldögélt, bő, barackszín fogadópongyoláját viselte, fején pedig hozzá illő színű turbánt.

— Mi az, Belle? - kérdezte fagyos hangon.

— Azért jöttem, hogy a bocsánatáért esedezzem - mondta Belle lehajtott fejjel, a kezét tördelve. - Tudom, hogy haragszik rám, amiért a pénzről kérdeztem, nagyon hálátlanul viselkedtem, pedig olyan kedves volt hozzám.

— Nem szeretem, ha a lányaim feleselnek velem — felelte Martha. — Ez az én házam, és a saját szabályaim szerint vezetem.

— Nem lett volna szabad feleselnem — mondta Belle. - De nem értettem, hogy működik a dolog, még új vagyok ebben. Nem is gondoltam a gyönyörű ruhákra és alóneműkre meg cipőkre, amiket adott nekem, vagy hogy

milyen sokba kerülhetett az utazásom. De már végig gondoltam, és rádöbbsentem, mennyire szerencsés vagyok, hogy az ön házában lehetek. Kérem, kiengesztelhetem, amiért bosszúságot okoztam önnek?

— Szerencséd, kedvesem, hogy nem adtalak el egy másik háznak azon nyomban - mondta Martha élesen. - Csak azért nem tettem, mert még nagyon fiatal vagy, és nem érted az üzletet. Rengeteg időmet és energiámat öltem beléd; senki más nem tenne ilyet a városban.

— Tudom, asszonyom — mondta Belle bűnbánó hangon. - Úgy bánt velem, mint a saját gyermekével. Annyira sajnálom.

— Akkor hát megígéred, hogy nem lesz több kellemetlen kirohanás? - kérdezte Martha.

— Hát persze, ígérem, mindent megteszek, hogy kárpótoljam - mondta Belle, és sikerült könnyeket csálnia a szemébe, noha legszívesebben a nő képébe vágta volna, hogy mit gondol valójában a rabszolgaságról. — Szeretném elfelejteni, ami történt, és újra kezdeni.

— Gyere ide, kedvesem. — Martha maga mellé ültette Belle-t a kanapén. — Örülök, hogy ma lejöttél hozzám. Látom, valóban olyan kedves vagy, mint gondoltam. Ezúttal elnézem neked ezt a kis tévedést, szerintem csak a fejedbe szállt a vendégeim rajongása. De ha még egyszer szembe szállsz velem, már nem leszek ilyen elnéző. Kiraklak a házamból, mielőtt annyit mondhatnál, hogy „Mississippi”. Világosan fejeztem ki magam?

— Igen, asszonyom - mondta Belle lehajtott fejjel, és újabb könnyeket préselt ki magából. - Ígérem, többé nem viselkedem tiszteletlenül.

— Most pedig ereddj, kedvesem — mondta Martha, és megpaskolta Belle térdét, mintha csak egy gyerek lenne.

- És vedd le ezt a ruhát, úgy festesz benne, mint valami tanítónő.

Belle, miután kiment Martha szalonjából, fölszaladt a szobájába, és dühöngött magában, amiért meg kellett alázkodnia, csak hogy fedél legyen a feje fölött. Azt azonban már megígérte magának, hogy csak addig fog színészkedni, amíg muszáj, aztán elmenekül innen.

Belle azonban nem számolt New Orleans ellenállhatatlan vonzerejével. Ahogyan azt sem tudta, hogy a könnyű, fényűző élet Martha házában őt is magával ragadja, és ugyanolyan tunyává teszi, mint a többi lányt.

Martha ismét ugyanolyan kedvesen és barátságosan bánt vele, mint a kis incidens előtt. Belle a többi lánnyal délutánonként együtt ment a Jackson térre, vagy sétáltak a Mississippi partján. Mindig sokat nevetgéltek és beszélgettek, mert a munkájukban gyakran történtek vicces dolgok, és egyébként se vették túl komolyan. Belle minden éjjel megkapta a két dollárját, és minden héten annyit tett félre, amennyit csak tudott.

Többnyire nagyon élvezte a többi lány társaságát, olyanok voltak, mint a nővérei. Sokat tanult tőlük Amerikáról, divatról és szépségápolásról, és természetesen a férfiakról, akik körül minden beszélgetés forgott.

Belle az új, nagy hálósobába költözött, ami ugyan túl meleg volt nyáron, de szép, sötét rózsaszín, rózsás tapéta borította a falait. Azt ehetett, amit csak akart - megszerette a fűszeres jambalayát és a többi hagyományos kreol ételt. Átaludhatta az egész napot, ha akarta, vagy henyélhetett az árnyas hátsó udvaron, és olvasgathatott. Nem kellett padlót sikálnia, ruhát mosnia vagy bármi mást tennie azon kívül, hogy kicsinosította magát.

Olykor-olykor mégis rátört a düh és a neheztelés.

Elviselte a munkáját; az igazat megvallva még élvezte

is. Jobban szerette az idősebb férfiakat, mint a fiatalokat. Néha elárulták neki, hogy özvegyek, vagy a feleségük többé nem fekszik le velük. Habár tudta, hogy valószínűleg hazudnak, csak fiatal húsrá és egyszerű gyönyörökre vágytak, akár igazat mondtak, akár nem, kivétel nélkül mind udvariasan, gyengéden és hálásan viselkedtek vele. Gyakran meghatódott a reakciójuk láttán - könnybe lábadt a szemük, vagy melegen átölelték, mielőtt elmentek, és virággal vagy csokoládéval kedveskedtek neki, amitől úgy érezte, ő különleges.

Némelyik fiatalembertől azonban mocskosnak érezte magát. Durván, ügyetlenül bántak vele, és semmibe vették az érzéseit. Gyakran úgy viselkedtek, mintha Belle-nek hálásnak kellene lennie, amiért őt választották, és néha olyat is kifogott, aki egyenesen azt állította, hogy nem éri meg a pénzét. Martha szerint mindig van néhány férfi, aki így viselkedik, mert megalázónak tartják, hogy fizetniük kell a szexért, ezért nem kell magára vennie. Mégis, nehéz volt.

Kevesebb, mint két év alatt Belle, aki azelőtt alig tudott valamit a szexről, sokkal többet tanult, mint amennyit valaha is tudni akart. Már tudta, hogy nincs két egyforma pénisz; látott hatalmasokat és parányiakat, görbéket és betegeket és különleges formájúakat. Megtanulta, hogyan szorítsa össze belül az izmait, hogy a férfiak jobban élvezzék, és gyorsabban elmenjenek. Akár a szájába is tudta venni őket, és eljátszotta, hogy élvezi, holott valójában a hányinger kerülgette.

Némelyik férfi igazi szeretkezésre vágyott, mások csupán egy gyors menetre. Némelyik el akarta hinni, hogy igazi hölgy, mások azt várták tőle, hogy feslett ringyóként viselkedjen. Megtanulta, hogyan érezze meg, hogy mire vágytak pusztán abból, ahogy ránéztek a szalonban. Olyan

gyakran vedlett át hölgyből ringyóvá, hogy többé képtelen volt megmondani, melyik is valójában.

Belle tisztában volt vele, hogy gyökeresen megváltozott, mióta elkerült Angliából. Többé nem szövögetett romantikus ábrándokat, ehelyett mindent, amit hallott, kétkedéssel fogadott. Cinikussá vált, és érzéketlenül is tudott viselkedni, különösen azokkal, akik látták benne a lányt, aki azelőtt volt.

Anglia - és minden, amit szeretett benne - elhomályosult, mintha egy álmot próbálna felidézni. Elmúlt a tizenhetedik születésnapja, és még mindig nem írt haza, mert tudta, hogy semmi olyat nem tudna mondani az anyjának és Mognak, amivel megvigasztalhatná őket az eltűnése miatt. Úgy vélte, jobb, ha azt hiszik, hogy még mindig New Yorkban van, és sokkal jobb életet él ott, mintha még mindig velük lenne.

Mégsem tudott ellenállni, hogy angliai hírek után kutatasson az újságban. Azonban az amerikai lapok csak akkor írtak Angliáról, ha valóban hírértékű és fontos dolog történt, például amikor tavaly májusban meghalt Edward király. Erről rengeteget írtak, még fotókat is közöltek a temetésről, és Belle elsírta magát, amikor megpillantotta a Westminster Abbey-t és a Parlamentet a háttérben, mert erről eszébe jutott, amikor Jimmyvel mentek oda.

Talán Mog is ott volt valahol a tömegben, hogy megnézzé. Habár a nő utálta a tömeget, semmi sem tarthatta vissza egy menettől, és Edward királyról egyébként is jó véleménye volt. Olykor a szüfrazsettekről is írtak néhány sort, hogy erőszakkal etetik őket a börtönben, vagy hogy mit követtek el legutóbb a győzelmük érdekében. Ennyi is elég volt, hogy megríkassa Belle-t, mert Mog mindig azt mondogatta, hogy azt kívánja, bárcsak lenne elég bátorsága, hogy csatlakozzon hozzájuk.

Végül azonban V. György király júniusi koronázása ébresztett benne igazán honvágyat. Ez is olyan angol történet volt, amelyet szeretnek az amerikaiak, és minden újság és magazin írt róla. Jól emlékezett VII. Edward megkoronázására, az izgalomra és a zászlódíszbe öltözött városra. Mog elvitte Whitehallba a menetre, és sosem fogja elfelejteni az aranyozott hintót és az ujjongó tömeget. Aznap nagy multság volt az utcán, valaki kitolt egy zongorát, és egész éjjel folyt a tánc és a dorbézolás.

Amikor föltámadt benne a honvágy, Belle azzal próbálta hitegetni magát, hogy sokkal jobb életet él itt, mint Angliában, ám a tartozását Martha felé sosem tudta elfelejteni. A józan ész és a számok ismerete azt sugallta, hogy a pénzt már hónapokkal ezelőtt visszafizette, és Martha egy kapzsi, áskálódó némben, aki ennyire ostobának nézi.

Belle-nek elég pénze gyűlt össze, hogy elhagyja a várost, habár ahhoz nem volt elég, hogy hazamehessen belőle Angliába, de azt mondták, hogy Marthának besúgói voltak mindenfelé, így azonnal tudomást szerez arról, ha egy lány vonatjegyet vesz, és azon nyomban küld valakit a vasútállomásra, hogy megakadályozza a vonatra szállást.

Belle azzal győzködte magát, hogy csak azért találták ki ezt a történetet, hogy megijesszék a lányokat, ugyanakkor félt megkockáztatni, hátha mégis igaz, mert tudta, hogy ha elkapják, Martha kegyetlenül bosszút áll. Abban a pillanatban eladná másnak, és nem a Basin Streetre, hanem több háztömbbel arrébb, ahol naponta negyven-ötven férfit kellene kiszolgálnia. Az ilyen helyek tulajdonosai pedig nagyon vigyáztak a lányokra, és megverték őket, ha engedetlenkedtek.

A terhességtől is félt. Martha szivacsai és beöntései eddig megvédték őt is, és a többi lányt is a házban, Belle azonban jól tudta, hogy más házakban korántsem ilyen

szerencsések a lányok. Ilyen esetben vagy elmentek Lou anyóhoz, a mulatt asszonyhoz, aki megszabadította őket a nem kívánt gyerektől, vagy megszülték a babát, abban a reményben, hogy a madám megengedi, hogy a házában maradjanak. Belle jól tudta, hogy Martha sosem hagyná, hogy egy lány gyereket neveljen a házában. Voltak kuplerájok a síkátorokban, ahol csecsemők és kisgyerekek éltek az emeleti szobákban, de Belle hallotta, hogy dr. Godfrey szíverősítőjével kábították el őket, amibe ópiumot kevertek, és amikor megnőttek, kosztba adták őket. Már ott-hon, Londonban is hallott gyerekekről, akiket elküldtek olyan nőkhez, akik abból éltek, hogy mások gyerekeire vigyáztak. Tőlük nem kaptak anyai szeretetet, sem gondoskodást, még rendes ételt sem, és úgy hírlett, hogy itt, Amerikában sincs ez másképp.

Belle azonban úgy érezte, egyelőre ki kell engesztelnie Marthát, mert volt egy olyan érzése, hogy a nő nem igazán kedvelte őt. Nem volt erre semmilyen kézzelfogható bizonyítéka, csak néha egy sötét tekintet vagy éles szó, a többi lány azonban gyakran mesélt arról, hogy hogyan állt Martha bosszút a múltban azokon a lányokon, akik felbőszítették.

Belle viszont nem találta olyan könnyűnek a hízélgést, mint a többi lány. Nem hagyta, hogy Martha lássa, ha újságot vagy könyvet olvas, mert sejtette, ebből látná, hogy ő más, mint a többiek. Véleményt sem nyilvánított soha. Csakhogy Belle nem volt szolgalelkű, és képtelen volt megjátszani az ostobát, hogy jóban lehessen egy nővel, aki emberekkel kereskedik.

Ezért arra a következtetésre jutott, hogy az egyetlen kiút Hatty ötlete: találnia kell egy férfit, aki a szeretőjévé akarja tenni. Nem akart férjhez menni; nem lenne helyes megházasodnia, amikor valójában az a szándéka, hogy elmenekül.

Ám a szeretetűt tartó házasember már maga is hazudik, és megérdemli, hogy neki is hazudjanak.

Belle minden éjjel beleírta a naplójába a férfiak nevét, akiket aznap kiszolgált, és később alaposabban végiggondolta őket, és további jegyzeteket írt hozzájuk: mit gondolt róluk, hogy néztek ki, milyen gyakran látogattak Martha házába, és hogy ő volt-e a kedvencük. Számos olyan rendszeres vendége volt Marthának, aki mindig Belle-hez jött. Megjelölte azokat, akiket különösen kedvelt, majd azokat, akik ajándékokat is hoztak neki, és végül azokat, akik feltehetően elég gazdagok voltak ahhoz, hogy szeretűt tartsanak.

Így végül két férfira szűkítette le a kört: Faldo Reissre, egy joviális texasira, aki fontos munkát végzett a vasútnál, és Evan Hunter kapitányra, aki számos hajó tulajdonosa volt, melyek New Orleansból hajóztak ki. Faldo ötvenéves volt, nős, négy felnőtt gyerek apja, akik Houstonban éltek. Evan valamivel fiatalabb, negyvenhét körüli férfi — ő sosem beszélt a feleségéről vagy a gyerekeiről, de Baton Rouge-ban volt az otthona.

Belle-nek ki kellett derítenie, hogy vajon a férfiaknak volt-e valamilyen üzleti elintéznivalójuk New Orleansban, vagy csak az ő kedvéért jártak Marthához.

Bosszantó volt, hogy Martha egy férfit sem bátorított, hogy fél óránál tovább maradjon a lányok szobájában. Ennek az volt az oka, hogy sokkal több pénzt keresett, ha egymás után jöttek-mentek a férfiak, mint ha egyetlen férfi órákig marad, vagy akár egész éjszakára. A fél óra éppen elég volt a szexre, beszélgetésre azonban nem maradt idő. A szalonban lehetett beszélgetni, ám a többi lány és Martha állandóan fülelt, így Belle nem reménykedhetett személyes párbeszédben.

Július végén, egy pénteki éjszakán olyan hevesen szakadt az eső, hogy a csatorna nem tudta elég gyorsan elnyelni a

vizet, és a Basin Street valóságos folyóvá változott. A lányok mindig hurrikánokról beszéltek, hogy milyen ijesztőek, mert letépik a házak tetejét, és tövestül kicsavarják a fákat. Martha egyetértett velük abban, hogy ez hurrikán lehet, habár egy hónappal korábban érkezett, de azt mondta, hogy a lányok túloznak, és amióta New Orleansban van, még egyszer sem látta, hogy letépte volna egy ház tetejét.

Belle számtalanszor látott már ilyen heves esőt Angliában, ott azonban mindig hideg volt. Ez az eső olyan volt, mint egy meleg zuhany, és nem lepődött meg, hogy az emberek még mindig kint voltak az utcán, annak ellenére, hogy bőrig áztak.

Az eső azonban távol tartotta a férfiakat. Este kilencre csupán két vendégük volt, a Professzor a zongoránál bóbiskolt, a lányok pedig annyira unták magukat, hogy marakodni kezdtek.

Anna-Maria, akiről Belle egy éve felfedezte, hogy rendkívül álnok, megkérdezte Suzanne-t, hogy miért zöld ruhát vett föl, amikor sápadtnak látszik benne. Ez azonban nem volt igaz - Suzanne haja fényes rézvörös színű volt, és remekül állt neki a zöld.

- Nem akarok gorombának tűnni - szenvelgett Anna-Maria. - De szerintem valakinek szólnia kell.

- Valakinek szólnia kell, hogy egy hazug szipirtyó vagy - vágott vissza Suzanne, majd fölpattant, és kihívóan meredt a másik lányra. - Féltékeny vagy, mert a gazdag bankár tegnap engem választott.

- Többet nem fog téged választani, mert már tudja, milyen mocskos vagy - csattant fel Anna-Maria, és ő is felpattant. - Tudom, hogy nem mosakszol meg a kliensek között, bűzlesz, mint egy görény.

Suzanne a másik lánynak ugrott, hosszú körmű ujjait begörbítette, hogy megkarmolja az arcát. Belle nem kedvelte

Anna-Mariát, és úgy érezte, megérdemelné, hogy megkarmolják az arcát, amiért gonoszkodott Suzanne-nel, Martha azonban valószínűleg azt hibáztatná, aki először ütött. Ezért Belle is fölpattant, és Anna-Maria elé lépett.

- Ebből elég - mondta azon a határozott hangon, amit Mog használt a lányokkal. - Anna-Maria! Kérj bocsánatot Suzanne-től, gonosz dolgot mondtál, ami nem is igaz.

Hatty, Polly és Betty is megmondta a véleményét. Betty szerint Anna-Maria megérdemelne egy kiadós verést, mert állandóan bajt kever.

- Vigyázz, nehogy téged is megkarmoljalak - kiáltott Anna-Maria Bettyre, és megpróbált elmenni Belle mellett. — Te is irigykedsz rám.

A Professzor hangosabban kezdett játszani, és abban a pillanatban kinyílt a szalon ajtaja, és Martha állt az ajtóban, tokája remegett a dühtől.

- Mi folyik itt? - kérdezte, és végignézett a lányokon.

Senki sem válaszolt. íratlan szabály volt, hogy senki sem árulja be a másikat.

- Gondolom, te voltál az, Belle - csattant fel Martha. - Látom, megfélemlítetted Anna-Mariát.

- Nem igaz - mondta Belle, és hirtelen rádöbbsent, hogy még mindig a másik lány előtt áll, ami megfélemlítőnek tűnhet annak, aki csak most lépett be a szobába. - Mondd el, Anna-Maria.

- Így volt, állandóan engem gyötör — fakadt ki Anna-Maria.

A hazugsággal megszegte a hallgatás törvényét, és az összes lány egyszerre kezdte el kiáltozni, hogy mi történt valójában.

Még mindig egymást kiabálták túl, és Anna-Mariára panaszkodtak, amikor Cissie hirtelen felcsattant, hogy szöjjön, vendégük érkezett.

Faldo Reiss volt az, a nagydarab texasi, és habár kifogástalanul volt felöltözve hajszálcsíkos szürke és fehér frakkban és keményített ingben, ma este csuromvizesen nevetésgesen festett, ahogy ott állt a szalon ajtajában.

A lányok azonnal elhallgattak. Belle legszívesebben fölnevetett volna, mert a rátapadt nedves ruha, nagy pocak és csuromvizes haj és bajusz miatt úgy nézett ki, mint egy rozmár.

- Annyira örülünk, hogy látjuk, Mr. Reiss - áradozott Martha. - A lányok csak összekaptak valami apróságon. Szegény ember, hiszen bőrig ázott! Cissie majd elveszi a kabátját és a kalapját, fáradjon be, és igyon valamit.

Belle fürgén föipattant, és meleg mosollyal Faldóhoz lépett.

- De örülök, hogy eljött, Mr. Reiss. Remélem, nem kockáztatta meg a tüdőgyulladást, csak miattam?

- Bármit megkockáztatnék miattad — felelte a férfi gálánsán, majd elvette a pohár whiskyt Cissie-től, és egy hajtásra megitta.

- Megszáráthatnánk a ruháit? - fordult Belle Marthához.

Martha egész testében megremegett, mintha le akarná rázni magáról az iménti incidenst.

- Hogyne, Belle, az nagyon kedves lenne. Szeretne fölmenni Belle-lel, Mr. Reiss, vagy egy másik lányhoz jött?

Belle érezte, hogy Martha azt reméli, hogy a férfi másik lányt akar. Faldo azonban elmosolyodott, és azt mondta, hogy Belle-t akarja.

Ahogy kimentek a szobából, Belle nem bírta ellenállni, és Anna-Mariára vigyorgott.

Odafönt, a szobájában Belle levette Faldo ruháit. Azt mondta, odaadja Cissie-nek, hogy megszáráítsa őket lent a konyhában, a tűzhely mellett.

- Jobb, ha tudja, hogy nem száradnak meg fél óra alatt
- mondta, ahogy elkezdte lehámozni róla a ruhát.

— Fizetek, hogy egész éjjel maradhassak — mondta a férfi készségesen. — Megoldható?

— Beszélnem kell a madámmal — mondta Belle, és szemérmesen lesütötte a szemét. Nem akarta, hogy a férfi egész éjszakára maradjon; nagydarab ember volt, és cseppet sem csábította a gondolat, hogy újra meg újra csinálnia kell majd vele, ugyanakkor vágyott a lehetőségre, hogy jobban megismerje, és ez az idő most elérkezett.

Levitte a férfi ruháit és cipőjét, és odaadta őket Cissie-nek.

Martha még mindig a szalonban volt, és ahogy Belle belépett, érezte a feszültséget, és gyanította, hogy a többi lányt szidta. Belle megkérdezte, hogy beszélhet-e vele négy szemközt. Amikor Martha kijött a hallba, megkérdezte, mennyibe kerülne, ha Faldo egész éjszaka maradna.

— Ötszáz dollár — mondta Martha kurtán.

Belle ösztönösen tudta, hogy ez a szokásosnál sokkal magasabb összeg, különösen ilyen rossz időben, amikor nem várható más vendég. Volt egy olyan megérzése, hogy Martha azért mondott ilyen magas összeget, mert azt remélte, hogy Faldo visszautasítja, és Belle szégyenben marad előtte meg a többi lány előtt.

— Nem tudom, hogy kedvel-e ennyire - mondta Belle mosolyogva. — Megkérdezem.

Ahogy fölment az emeletre, és susogott a szaténruhája, érezte a hátán Martha tekintetét és az ellenségességét. Belle kényelmetlenül érezte magát, de nem igazán tudta, hogy mit tehetne ellene.

Faldo már ágyban volt, amikor fölért a szobájába. Széles, fonnyadt fehér mellkasa volt, és ahol szárazra törölgette magát, fölállt a szőre, mint egy sündisznónak.

— Nem hiszem, hogy maradni akar egész éjszakára, ötszáz dollárba kerülne - mondta Belle halkán.

A férfi hangosan fölnevetett.

— Részemről meg is egyeztünk, ha veled maradhatok - mondta. — Add ide a tárcámat, drágám, ott van az asztalon. Kiegészítem még hússzal, és iszunk egy üveg pezsgőt is.

Amikor Belle néhány perc múlva ismét fölment a lépcsőn a pezsgővel a jeges vödörben és a két pohárral, alig bírta magába fojtani az örömét. Martha arc kifejezése feledhetetlen volt, amikor Belle odaadta neki a pénzt, ingerült lett, amiért tévedett Faldóval kapcsolatban, és mohó, amiért egy rossz éjszakán ilyen sok pénzt keresett.

Belle azonban mégsem Martha szégyenének örült a legjobban, hanem Faldó reakciójának. A férfi vele akart lenni, és pezsgőt rendelt, ami azt jelentette, hogy különleges alkalomnak tekinti az éjszakát. Belle elhatározta, hogy minden tőle telhetőt megtesz, hogy valóban az legyen.

Valamivel később felült az ágyban a férfi mellett, pezsgőt ittak és nevetgéltek, ekkor Belle-nek eszébe jutott, amit Etienne mondott arról, hogy egy kicsit szeresse a klienseit. Faldó nem volt igazán vonzó férfi; meglehetősen szokatlan volt a külseje. Kicsi, tojás alakú feje egyáltalán nem volt arányos nagy testével. A szeme olyan volt, akár a fekete csizmagomb, az orra túl nagy, és jókora, petyhüdt hasával meg a pipaszár karjaival és lábaival sehogy sem állt össze. Mindennek ellenére azonban kedves, jó humorú férfi volt, és mindig rendesen bánt vele. Úgy tűnt, nincsenek zavaró kis fétisei, mint a többi férfinak, és a szemével is mosolygott, nem csak a szájával.

Most azonban egyáltalán nem sietett, hogy magáévá tegye Belle-t, és ezzel megmutatta a másik oldalát is. Jó volt

hátradőlni a párnákon, és csak beszélgetni; Belle-nek sosem volt erre lehetősége más férfiakkal. A férfi elmesélte, milyen sokat kell vonatoznia, hogy ellenőrizze, rendesen bánnak az utasokkal, a vonatok pontosak, és az állomásokat is karbantartják. Ezenkívül az új vasutakról szóló döntéshozatalban is részt vett, tárgyalt a földekről, amiket átszelt a vasút, és szállodákat meg egyéb üzleteket vásárolt vagy épített a vasútállomások mellett.

Még a legunalmasabb dolgokat is érdekfeszítően tudta ecsetelni, de amint Amerika különböző részeiről kezdett mesélni, a vadvilágról és a vörös indiánokról, egyszerűen lebilincselővé vált a története.

- Ez isten országa - mondta őszinte szenvedéllyel. — Kiterjedt síkságok, hatalmas erdők, széles, sebes folyók és olyan csodálatos hegységek, hogy elszorul tőlük az ember torka.

Azután Angliáról kérdezgette a lányt, és habár Belle minden tőle telhetőt megtett, hogy leírja neki Londont, hogy maga elé tudja képzelni, mégis szégyellte magát, amiért oly keveset tudott a szülővárosáról.

Belle a feleségéről és a gyerekeiről akarta kérdezni a férfit, de sejtette, hogy az nem örülne a kérdésnek. Ehelyett inkább elmesélte, hogyan rabolták el az utcáról és hozták végül ide.

A férfi elgondolkodva nézte, miközben Belle elmesélte a történetét, és amikor elhallgatott, megfogta a lány kezét, és megszorította.

- A magamfajta férfiak miatt virágzik ez az üzlet - mondta szomorúan. - Mi csak a szórakozást látjuk, a kuplerájok színpompáját és izgalmát. Abba bele se gondolunk, hogyan kerültek ide a lányok. Most igazán elszégyelltem magam.

Belle megszorította a kezét, és közelebb bújott hozzá.

- Ne szégyenkezz. Te jó ember vagy. Ebben a házban

nincs olyan lány, aki ne szívesen csinálná. Ha nem kény-
szerítettek volna bele ebbe az életbe, talán akkor is ezzel
foglalkoznék. Nem te raboltál el, és nem te erőszakoltál
meg Párizsban. Szeretek veled lenni. Igazán nagyon meg-
szerettelek.

A férfi odafordult hozzá, és megcirógatta az arcát.

- Én is szeretlek, Belle. Te vagy a legszebb lány, akit vala-
ha láttam, a sötét fürtjeiddel és a csillogó szemeddel. Mel-
letted ismét fiatalnak érzem magam.

Miután megitták a pezsgőt, Faldo úgy vette a karjaiba,
ahogy egy férj vagy szerető tenné, és azon volt, hogy bol-
doggá tegye, ahelyett, hogy csak a saját gyönyörével fog-
lalkozna.

A többi kliensével gyorsan lezajlott a szex, és minden-
kivel ugyanolyan volt. Faldo is olyan volt, mint a többi
férfi; semmi másban nem különbözött tőlük, csak abban,
hogy nem volt durva, nem beszélt mocskosán, és semmi-
lyen kellemetlenséget nem művelt. Ma este azonban más
volt, lassú, érzékeny és odaadó. Nem volt Serge szeretke-
zéséhez mérhető, de azért élvezetes volt.

Belle egyszer az ágya melletti órára pillantott, és meg-
döbbsent, hogy már éjfél is elmúlt, noha röviddel kilenc
után jöttek föl a szobájába. A férfi azonban nem sietett, azt
akarta, hogy sokáig tartson, és ezúttal Belle sem sürgette;
élvezte, valóban élvezte.

A napfény kezdett beszűrődni a zsalukon, amikor Belle ar-
ra ébredt, hogy még mindig a férfi karjaiban fekszik, és tes-
te, amit előző este petyhüdtnek talált, most meleg, puha
és megnyugtató volt. Kinyújtózzkodott mellette, mint egy
macska, és a lábai köré fonta a lábát. Arra gondolt, hogy
ilyen lehet a házasság, ilyen kényelmesen kielégítő.

Valamivel később ismét szeretkeztek, és ezúttal sokkal finomabb volt, mint éjjel. Belle még azt is hagyta, hogy a férfi megcsókolja, mert úgy érezte, megérdemli, hogy mindent megadjon neki.

Fél nyolc után azonban a férfi a zsebórájára nézett, és felsóhajtott.

- Ideje indulnom, kis virágszálam. Tízkor találkozom van, és még el kell mennem a szállodába egy tiszta ingért, aztán a borbélyhoz, hogy megborotváljon.

- Csodálatos volt - mondta Belle, és szorosan magához ölelte. - Bárcsak mindig ilyen lehetne.

Az elsötétített szoba félhomályában a férfi nem látszott idősnek, se csúnyának, csak egy kedves embernek, aki boldoggá tette, és visszaadta az önbecsülését.

- Jól végzed a munkád — kuncogott a férfi. — Egy pillanatra majdnem elhittem, hogy komolyan mondod!

Belle felült, és lenézett a férfira.

- Komolyan mondtam. Igazán!

A férfi elmosolyodott, és közelebb húzódott, hogy megcsókolja a mellbimbóját. A gyengéd érintéstől Belle egész testében megremegett, és közelebb húzta magához a férfit.

- Mennem kell - mondta a férfi tétován egy-két perc múlva. — Felhoznád a ruháimat?

Tíz perccel később már ott állt a száraz, frissen vassalt ruháiban. Cissie még a cipőjét is kifényezte. Belle derekára tette a kezét, és rámosolygott a vörös csipkés szaténneglizsájében.

- Megismételhetjük valamikor, édesem? - kérdezte.

- Megbántanál, ha nem akarnád - felelte Belle, és feleremelte az arcát, hogy megcsókolhassa. - De valóban sajnálom, hogy olyan sokat kellett fizetned a madámnak.

A férfi lehajolt, hogy megcsókolja.

- Megérte, kedvesem - mondta mosolyogva. - Most pedig ideje indulnom.

Belle visszafeküdt az ágyba, miután kikísérte. Nem volt egészen biztos az érzéseiben. Örült, hogy közelebb került Faldóhoz, aki ezek után talán a szeretőjévé akarja majd tenni, és már teljesen biztos volt benne, hogy a férfi megengedheti magának, hogy annyit fizessen érte, amennyit csak kér Martha. Mégis elszomorította, hogy hazudni készül egy ilyen kedves férfinak.

- Nem gondolhatsz ilyesmire - emlékeztette magát élesen. - Az a dolgod, hogy vigyázz magadra és visszajuss Angliába. Faldo is megkapja, amit akar.

- Milyen volt vele egész éjjel? - kérdezte Hatty később aznap. Minden lány a konyhában volt, forgácsfánkot mártogattak a kávéjukba. — Gazdag lehet, ha ennyit fizet.

Hatty telt, érzéki lány volt, barnás hajjal, zöld szemekkel, és nagyon jó szíve volt. Belle megbízott benne, és szeretete a társaságát. San Franciscóban nőtt föl egy árvaházban, ahonnan megszökött, amikor az egyik férfi nevelő erőszakoskodni próbált vele. Prostitúcióra kényszerítette egy házaspár, akik a bizalmába férkőztek, és végül ők adták el Marthának, Suzanne-nel együtt.

- Vagy talán szerelmes Belle-be? — mondta Betty széles mosollyal.

- Szerintem csak nem akarta visszavenni a nedves ruháit — kuncogott Belle.

Észrevette, hogy Anna-Maria duzzog, és úgy döntött, jobb, ha egyelőre megtartja magának, hogy mit gondol valójában Faldóról.

- Már azt hittem, sosem jön el a reggel — tette hozzá a biztonság kedvéért.

A lányok egy kicsit még beszélgettek a férfiakról, akik egész éjjel maradtak. Belle úgy vette ki a szavaikból, hogy a legtöbben meghátráltak, amikor meghallották, milyen sokba kerül. Kíváncsiskodás nélkül csak annyit tudott kideríteni, hogy eddig egyedül Hattynél maradt egy férfi egész éjszakára.

- Elárulhatnád, mi a titkod, édesem - mondta Anna-Maria Belle-nek. A lány mosolygott ugyan, a hangja negédes volt, de Belle kiérezte belőle a rosszindulatot. - Csak nem Párizsban tanultad? Áru!d el!

- Nincs titkom. Mint mondtam, egyszerűen nem akarta visszavenni a vizes ruháit - ismételte el Belle. - Bármibe lefogadom, hogy ha belenéz az üres tárcájába, többé viszsza se jön.

Az elkövetkező héten Belle sokat gondolt Faldóra. Nem is a férfiről ábrándozott, hanem arról, hogy a segítségével kijuthat innen, és közelebb kerül Angliához. Közben azonban Martha mellett most már Anna-Mariával is számolnia kellett. Csúnyán nézett Belle-re, és gyakran elhallgatott, amikor Belle belépett a szobába.

Belle tudta, hogy az érkezése előtt Anna-Maria volt a ház kedvence, és alig néhány hét alatt Belle kitúrta a helyéről. Belle el tudta képzelni, hogy ez mennyire bosszantó lehetett; tudta, hogy még ő is irigykedne, ha Martha venne egy új lányt, aki elfoglalná az ő helyét.

Anna-Maria szépsége szenvedélyes és drámai volt: olíva-színű bőréhez, szénfekete szeméhez és göndör fekete hajához tüzes temperamentum párosult. Nemcsak dühös volt, amiért Belle népszerű volt a férfiak között, hanem a többi lányra is haragudott, amiért kedvelték Belle-t, és gyakran a pártját fogták.

A civakodás mindennapos volt Londonban, alig telt el nap pörlekedés nélkül. Mog egyszer azt mondta, hogy a lányok olyan halálosan veszedelmesek tudnak lenni, mint egy kígyó, ha irigykednek, ezért vigyázott, hogy ne bőszítse fel még jobban Anna-Mariát.

Tíz nap telt el, mire Faldo ismét felbukkant, és egy gyönyörű doboz édességet hozott Belle-nek. Rózsaszín bársonyrózsák voltak a dobozon, és olyan szép volt, hogy Belle-nek elszorult a torka.

- Itt maradhatok megint egész éjszakára? - kérdezte, mielőtt akár egy italt megivott volna.

- Biztos, hogy ilyen sokat akarsz rám költeni? - suttogta Belle, mert nem akarta, hogy bárki más meghallja. Szerencsére a szalon zsúfolt volt, és a Professzor hangosan játszott.

- Még szép! - felelte a férfi. - Egy aligátorokkal teli mocsarat is átúsznék, hogy veled lehessenek.

Belle fölnevetett, de azt mondta, hogy Marthát kérdezze. Annyi vendégük volt aznap, szinte biztos volt benne, hogy Martha visszautasítja.

Meglepetésére azonban Martha beleegyezett, habár Belle nem tudta, hogy Faldo mennyit fizetett neki ezért.

A férfi ismét pezsgőt rendelt, és Cissie követte őket az emeletre az itallal.

A szobájában Belle megcsókolta Faldo ajkát, és elkezdte kihámozni a kabátjából.

- Nem folytathatod így tovább - mondta. - Őrülség.

- Jófajta őrülség, kedvesem - nevetett fel a férfi, majd elkapta a derekánál fogva, és ismét megcsókolta. — Semmi másra nem tudtam gondolni, csak rád, amióta elmentem. Borzasztó volt belegondolni, hogy más férfiakkal vagy.

Belle a kezébe vette a férfi arcát, és gyengéden a szemébe nézett.

— Ez ellen semmit sem tehetek, Faldo. Én is azt kíván-
tam, bár veled lehetnék.

A férfi megfordította, és elkezdte kioldani a ruháját,
majd lehajolt, hogy megcsókolja a nyakát, miközben le-
engedte a földre a ruháját.

— Olyan csodálatos vagy - mormolta. — Olyan kicsi és
tökéletes, egy vén bolond vagyok, hogy beléd bolondulok.

Belle kilépett a ruhájából, és a férfi felé fordult.

— Én is beléd bolondulok - mondta lelkipurdalás nél-
kül, mivel igaznak tűnt.

A férfi vad szenvedéllyel tette a magáévá, mielőtt telje-
sen levetkőztek volna, és Belle odaadással fogadta.

Később, amikor az ágyban pezsgőztek, és hallgatták a
nyitott ablakokon át beszűrődő hangokat és zenét, Faldo
mélyet sóhajtott.

— Ez úgy hangzott, mintha nagyon sok gondod lenne —
jegyezte meg Belle.

— Csak egy gondom van, és az te vagy - felelte a férfi. —
Mit mondanál, ha megkérnélek, hogy add fel mindezt, és
gyere el velem?

Belle-nek nagyot dobbant a szíve. Nem számított rá,
hogy ilyen gyorsan megtörténik.

— Bárcsak megtehetném — mondta. - De szerződése-
m van Marthával.

Elmagyarázta a férfinak, hogy ez mit jelent, és hogy nem
tudja, pontosan mennyivel tartozik.

— Értem - mondta a férfi, és úgy tűnt, dühös Marthára.
- Majd én elintézem, emiatt ne aggódj.

— De Faldo, nem fog egykönnyen elengedni — mond-
ta Belle, és a férfiből csimpaszkodott, mert egyszeriben
belegondolt, hogy Martha sem úgy lett a legsikeresebb

kuplerájtulajdonossá Storyville-ben, hogy gyengéd, őszinte és gondoskodó lett volna a lányok jövőjét illetően.

- Nekem is van befolyásom - mondta a férfi megnyugtatóan. - Marthát csak bízd rám.

Másnap reggel Faldo fölkel és felöltözt. Belle ágyban maradt, de egy kicsit aggasztotta a férfi makacs arckifejezése.

- Mi az? - kérdezte.

Faldo leült az ágy szélére, és lenézett a lányra.

- Mindent végiggondoltam - mondta, - Tégy úgy, mintha semmi sem lenne köztünk, egy szót se szólj senkinek.

Belle bólintott. Már attól félt, hogy a férfi letett az ötletről, hogy magával viszi.

- Keresek magunknak egy helyet - folytatta. - Itt kell lennie New Orleansban, mert ez az egyetlen hely, ahová rendszeresen járok, de nem a közelben lesz. Ha elintéztém, visszajövök egyik este, és tudatom veled. Másnap reggel tégy úgy, mintha sétálni indulnál, de fogj egy koscsit, és gyere el hozzám. Ha kijutottál innen, utána elintézem Marthát.

Belle látta a komoly arckifejezéséből, hogy a férfi valóban alaposan végiggondolta, és komolyan beszél. A nyaka köré fonta a karját, és megköszönte.

- Ugye tudod, hogy sokat leszel egyedül? - figyelmeztette a férfi. - És nem tudsz visszajönni, hogy meglátogasd a barátaidat. El kell szakadnod tőlük.

- Nem érdekel - felelte. — Csak veled akarok lenni.

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

- Semmi értelme, Jimmy, bele kell törődnünk, hogy soha nem találjuk meg Belle-t - mondta Noah könnyörgő hangon. -Túl sok idő telt el, nyoma veszett, és kifogytunk az ötletekből. Nem tehetek többet, hiába szeretnék.

Forró, fojtogató szeptemberi nap volt, és a két fiatal férfi a Ram's Head hátsó udvarában üldögélt kora este. Forró, száraz nyaruk volt, és Mog mindent megtett, hogy még szebbé varázsolja a hátsó kertet. Rávette Garthot, hogy kidobja a régi ládákat és egyéb szemetet, azután hordókba muskátlikat ültetett, a régi padot és kis asztalkát pedig lefestette fehérre. Már hetek óta ide menekültek a vendéglő nyüzsgálása és forrósága elől.

A hosszú aszály és hőség egész Londonban problémákat okozott. Az emberek ingerlékenyek és kialvatlanok voltak, a csatornák bűzlöttek, az étel hamar megromlott, az utak porosak voltak, és még a falevelek is idő előtt hullani kezdtek. Garth éppen előző este mondta, hogy azon gondolkodik, hogy bezárja a kocsmát egy hétre, hogy Jimmyvel és Moggal lemeheessenek a tengerpartra vakációzni.

Jimmy azonban azt felelte, hogy a nagybátyja és Mog elmehet, ha akar, ő viszont marad, hátha közben megtud valamit Belle-ről. Garth erre azt felelte, hogy még soha nem

látott ilyen makacs és megszállott embert, aki még másfél év után is reménykedik.

Noah és James azóta háromszor járt Párizsban, és kétségbeesetten próbálták megtalálni a zárdát, amiről a bordélyházi lány beszélt. Noah szerint mindegyikben járt Párizsban, több mint negyvenben, mégsem talált egyet sem, ahol bevallották volna, hogy bármi közük lenne Madame Sondheimhez. Számos zárda egyben kórházként is működött, és elárulták, hogy számos betegük prostituáltként dolgozott, vagy megtámadták őket, vagy szülési komplikációkkal kerültek hozzájuk. De mind biztosította Noah-t és Jamest, hogy egyikük sem angol, és még soha senki nem mondta, hogy prostitúcióra kényszerítették.

Noah különben sem hitte, hogy az apácák, akikkel beszélt, szemet hunynának a fiatal nők kizsákmányolása fölött. Nagyon nyíltak voltak, és elszörnyedtek a gondolatától, hogy a vallásos rendben bárki leplezni próbálna egy ilyen bűntettet.

Mindezek után Noah arra a következtetésre jutott, hogy a fiatal lányok kereskedelmével foglalkozó férfiak valószínűleg azért hívják zárdának a helyet, mert így elterelhetik a gyanút, és a házban valójában csak foglyul tartják a lányokat, amíg el nem tudják küldeni őket máshová. Mivel azonban sejtelve sem volt, hogy merre keresse ezt a házat, nem sok reményt fűzött hozzá, hogy valaha is megtalálja.

Jimmy hasonlóan elszántan kutatott. Újból betört Kent és Colm irodájába is, hogy átnézzék az irataikat, és újra kifaggatta fél Seven Dialst, hátha valaki mégis tud valamit. Egy éve sikerült kiderítenie, hol lakik Charles Braithwaite, más néven Sanda.

Jimmynek csak annyit mondtak, hogy Aylesfordban él, Kentben, és el is ment, hogy utánajárjon. Ott azt mondták, hogy a Braithwaite-ek három generáció óta gazdálkodnak

arrafelé, de Charles Braithwaite úriembernek képze-
li magát, és amióta megörökölte a farmot, minden idejét Lon-
donban tölti.

Garth társaságában Jimmy elment a farmra, hátha si-
kerül kifizetniük Braithwaite-ből valamit, de csak Tad
Connort találták otthon, a farm intézőjét. Azt mondta,
Braithwaite három hónapja eltűnt, és nem hallott felőle,
még a bérét sem kapta meg. Connor őszinte, rendes em-
bernek tűnt, aki nem tudott elmenni a farmról, mert fe-
lesége és három gyereke van, akikről gondoskodnia kell, a
házuk pedig a farm része. Azt mondta, abból él, hogy el-
adja a terményt, és ha Braithwaite nem jön vissza miha-
marabb, kénytelen lesz eladni néhány tehenet is a piacon.

Jimmy megkérdezte, emlékszik-e arra, hogy Braithwaite
egy fiatal lányt hozott ide januárban. Tad emlékezett, hogy
a munkaadója és a barátja egyik éjjel későn érkeztek, és
másnap reggel korán továbbálltak, januárban csak akkor
egyszer jártak a farmon. Azt mondta, hogy ha volt is ve-
lük lány, ő nem látta. Hozzátette viszont, hogy korábban
voltak velük lányok. Nem tudta megmondani, hogy mi-
kor, és csak a távolból látta a lányokat, ezért leírni sem tud-
ta őket, de úgy gondolta, Braithwaite és a barátja rosszban
sántikáltak, mert akkoriban nem engedték őt úgy be a ház-
ba, mint máskor.

Mivel Jimmy emlékezett, hogy Colm és Kent azt mond-
ta Sandáról, hogy berezelt, azt javasolta Connornak, hogy
jelentse a rendőrségen, hogy eltűnt a munkaadója. Connor
ezt nem tartotta szükségesnek, de azt mondta, meggon-
dolja, ha Braithwaite továbbra sem kerül elő egy hóna-
pon belül.

Nem sokkal azután, hogy Jimmy és Garth visszatért Aylesfordból, Noah azt mondta Jimmynek, hogy szerintek egyikük sem tud többet tenni Belle-ért. Noah akkoriban azt hitte, hogy Jimmy is egyetért vele. Most viszont, ahogy elnézte a fiút, nem úgy tűnt, hogy valaha is hajlandó lenne továbblépni.

— Nagyon jól tetted, hogy megírtad azt a cikket az újságnak az eltűnt lányokról - mondta Jimmy szomorúan. -Tényleg azt hittem, hogy fölrázza a rendőrséget. De semmit sem csináltak.

Noah beletúrt a fiú vörös hajába. A cikk az újságban egy kétségbeesett próbálkozás volt, hogy valamiféle igazságtelt próbáljanak kierőszakolni. Habár úgy tűnt, nem hatott a rendőrségre, az újság több száz levelet kapott szerte Angliából. A cikk rátapintott a lényegre, és az eltűnt lányok szüleinek érkezett részvétnyilvánításon kívül olyanoktól is kaptak levelet, akiknek szintén eltűnt a gyerekük. Voltak, akik tanácsokat próbáltak adni, melyek többnyire hasznavetetlenek voltak. Néhány levélben pedig azt írták, tudják, ki az elkövető; Noah ezeket továbbította a rendőrségnek nyomozásra.

A cikk megírásában az volt az ironia, hogy habár nem segített Belle-en, Noah egyre több újságírói megbízást kapott, mind remek oknyomozói munka volt, amibe bele-mélyedhetett.

- A rendőrség valójában nagyon sokat tett - emlékeztette Jimmyt. - Bevitték Kentet és Colmot kihallgatásra, és szerintem tényleg megpróbálták megfogni őket valamivel. De az a kettő tapasztalt gonosztevő, és semmilyen kézzelfogható bizonyíték nem volt arra, hogy bármiféle kapcsolatban állnának az eltűnt lányokkal. Még az sem számított, hogy Annie szólta, hogy Kent ölte meg Millie-t, Mog nem volt ott aznap éjjel, hogy megerősítse. Amit tudtak, egy eltűnt

lánytól hallották. Ha Annie még aznap éjjel elmondta volna az igazat a rendőrségnek, minden másként alakult volna.

- Semmit sem tehetünk? — kérdezte Jimmy csüggedten.
- Az egyetlen reményünk, hogy előkerül valamelyik elrabolt lány, és elmeséli, hová vitték, és kik rabolták el.
- Bárcsak Belle lenne az- mondta Jimmy elcsukló hangon.

Noah már több mint másfél éve ismerte Jimmyt, és ez alatt az idő alatt a fiú betöltötte a tizennyolcadik, majd a tizenkilencedik évét is. Noah azonban csak most vette észre, mennyit változott a fiú külseje. Több mint hét centit nőtt, az inge alatt feszültek a karizmai, és pelyhesedni kezdett az álla. Érettnek bizonyult, ahogy elszántan kereste Belle-t, és keményen dolgozott a nagybátyjának, de most már igazi férfinak látszott, és habár nem volt éppen jóképű vörös haja és szeplői miatt, férfias, erős arca volt.

- Ki kellene mozdulnod itthonról, és más lányokkal találkoznod — mondta Noah gyengéden. — Nagyon rövid ideig ismerted. Még ha elő is kerül egy nap, nem valószínű, hogy bármi közös lesz kettőtökben.

Jimmy mélyen a szemébe nézett, tekintetével figyelmeztette a másikat, hogy ne beszéljen erről többet.

- Meg fogom találni, Noah - jelentette ki határozottan. - Talán akkor már nem akar velem lenni, és én kész vagyok ebbe beletörődni. Találkoztam már néhány lánnyal, amióta eltűnt, de egyik sem jelent nekem semmit, nem úgy, mint Belle.

Ezután közölte, hogy dolga van, és kiment a hátsó kapun az udvarból, Noah pedig visszament a kocsmába. Garth még nem nyitott ki, és a konyhaasztalnál pipázott, Mog pedig vele szemben ült, és zoknit stoppolt. Noah észrevette, hogy sokat vannak együtt, és Mog jó hatással volt Garthra, mert a férfi szemmel láthatóan megszelídült a társaságában.

- Kérsz egy italt, teát vagy sört? - kérdezte Mog.

Noah visszautasította, és azt mondta, ideje hazaindulnia, mert később King's Cross koncerttermébe visz egy ifjú hölgyet.

- Jimmynek is ezt kellene tennie - mondta Mog.

Noah egyetértett vele, ugyanakkor egy kicsit meglepte, hogy Mog is így érez.

- Ne nézz így rám! - szólt rá Mog. - Tizenkilenc éves, ideje, hogy kedvese legyen.

- Igaza van - mordult fel Garth. - Nem egészséges, hogy állandóan Belle után sír.

- Én is épp ezt mondtam neki - ismerte be Noah. - De hiába szeretnénk, még nem biztos, hogy hallgat is ránk.

- Talán az én hibám — aggodalmaskodott Mog. — Úgy értem, szoktam Belle-ről beszélni, nem tudom megállni. Nem értem Annie-t. Sosem jön át, hogy megkérdezze, ki derítettünk-e valamit, vagy legalább megnézzé, hogy boldogulok. Amikor múlt hónapban elmentem hozzá, a cseléd azt mondta, hogy nincs otthon. Tudom, hogy csak letagadtatta magát.

Noah kétszer ment el Annie-hez, és őt is mélyen megdöbbsentette a fagyos fogadtatás. Elegáns házat vezetett, a bérlői nyilván elszörnyednének, ha megtudnák, hogy a háziasszonyuk valaha bordélyházat vezetett, de csak nem gondolta, hogy Mog vagy ő bármi olyat mond, amivel zavarba hozná?

- Mindig is egy érzéketlen nőszemély volt — mondta Garth. - Beszélték, hogy megzsarolta a Báronőt, hogy mindenét Annie-re hagyja.

- Gonosz pletyka, egyáltalán nem igaz - mondta Mog makacsul. - A Báronő szerette, és Annie haláláig úgy gondoskodott róla, mintha az anyja lenne.

- Akkor miért nem törődik a saját gyerekével? - kérdezte Garth. - Mintha te lennél Belle anyja, Mog. Mi történt?

Noah mindkettejüket elhallgattatta azzal, hogy fölemelte a kezét.

— Tudom, hogy Annie-t belekényszerítették a prostitúcióba. Nem lehet könnyű szeretni egy gyereket, aki ilyen körülmények között fogant.

Mog az ajkába harapott, mintha tudna valamit, de nem merné elmondani.

— Mi az, Mog? - kérdezte Noah. — Látom, hogy tudsz valamit.

— Az én hibám - suttogta. - Amint Belle megszületett, a karjaimba vettem, és mindent megtettem érte. Nem hagytam, hogy Annie foglalkozzon vele. Ő volt a Báronő legjobb lánya, és azt mondtam neki, hogy amint lehet, vissza kell mennie dolgozni, nehogy kitúrják a helyéből. — Mog sírva fakadt, hatalmas könnycseppek peregtek végig az arcán. - Ha nem így tettem volna, minden másként alakul. Talán ez a büntetésem. Annyi évvel ezelőtt elvettem Annie-től a gyerekét, és most nekem kell elszenvednem az elvesztésével járó fájdalmat - zokogta.

Noah meglepetésére Garth fölkelt és odalépett Moghoz, hogy megvigasztalja, és ahogy a robusztus férfi fölé hajolt, szigorú arcán gyengédséggel, Noah hirtelen megértette, hogy Garth beleszeretett a nőbe.

— Semmi sem a te hibád, Mog — szólt hátra Noah, miközben a hátsó ajtó felé indult. - Jó barátja és kiváló pótyanyja voltál Belle-nek. De ideje, hogy te is éld az életed, és úgy látom, már meg is találtad, akivel ezt megteheted.

Noah mosolygott, mire a hátsó udvarra ért. Remélte, hogy Mog és Garth megérti, hogy ez egy új kezdet lehetősége mindkettejük számára.

— Ne sírj, Mog - mondta Garth sután. Mindig zavarba jött egy síró nő láttán. — Noah-nak igaza van, semmi sem a te hibád, jó asszony vagy.

- Mégis, hogy értette, amit utoljára mondott? - kérdezte Mog, és a kötényével törölgette a szemét, majd a férfira nézett. Garth ismét zavarba jött, mint mindig, ha a nő közelében volt. Kedvesnek találta az arcát, gyengéd, szürke szemeit; szerette, ahogy az ajkába harap idegességében. Tudta, hogy most kell beszélnie erről, különben soha nem lesz rá képes.

- Akivel élheted az életed! Hát, úgy látszik, tudja, hogyan érzek irántad, Mog - hadarta.

A nőnek elkerekedett a szeme, és a szája elé kapta a kezét.

- Irántam?

- Igen, ki más iránt? - mondta a férfi reszelős hangon, mert már nagyon rég nem udvarolt nőnek, és soha senki nem jelentett neki olyan sokat, mint Mog. — De te talán nem így érzel? Ha így van, mondd el, és nem mondok többet.

- Jaj, Garth! - mondta Mog halkán, és alsó ajka megremegett, mintha ismét a sírás kerülgetné. - Én is így érzek, de nem tudtam, hogy ez kölcsönös.

Mivel tudta, hogy az efféle párbeszéd az örökkévalóságig is eltarthat, mint egy teniszparti, Garth megfogta Mog kezét, felhúzta a székből, és megcsókolta a nőt.

Mognak almás íze volt, mert korábban pitét készített, és szappan meg levendula illata áradt belőle. Garth szorosan magához ölelte, és miközben megcsókolta, fölemelte a földről, és nagyot dobant a szíve, mert érezte a nő mohó csókjából, hogy ugyanúgy érez, mint ő.

- Szerintem ideje, hogy kinyissam a kocsmát - mormolta Garth Mog nyakába valamivel később. Leült egy konyhaszékre, és az ölébe ültette Mogot, hogy újra meg újra megcsókolhassa. Nem volt benne biztos, hogy mi legyen a következő lépés. Az udvarlás a fiataloknak való, de érezte, hogy Mog elriadna, ha túl gyorsan történnének a dolgok. Ráadásul ott van még Jimmy is. Nem viheti Mogot az ágyába anélkül, hogy előbb tisztázná a fiúval.

Volt azonban egy olyan érzése, hogy a fiú szerint a házasság lenne az egyetlen helyes megoldás, és talán igaza lenne.

- Sose hittem, hogy ez velem is megtörténhet - mondta Mog, és bájosan elpirult. - De gondolnunk kell Jimmyre is; nem hagyhatjuk, hogy így kapjon rajta minket.

Garth lenyűgözőnek tartotta, hogy Mog mintha olvasna a gondolataiban.

- Sose gondoltam, hogy a kis unokaöcsém fog kiházasítani megint - mondta.

Mog megmerevedett az ölében, és ismét harapdálni kezdte az ajkát, Garth pedig rádöbbent, hogy ez nem úgy hangzott, ahogy szeretne volna.

- Úgy értem, nem akarok rossz példát mutatni neki - mondta, majd rádöbbent, hogy ez sem hangzott túl jól, és érezte, hogy elvörösödik. — Úgy értem, feleségül akarlak venni, Mog. Hozzám jössz?

Mog fölnevetett, csilingelő nevetéssel, ami olyan volt, mint a köveken csobogó víz.

- Semmire sem vágyom jobban, Mr. Franklin - mondta. — És jobb, ha mielőbb megejtjük, nehogy rossz példát mutassunk Jimmynek.

Noah még mindig Mog és Garth miatt mosolygott, amikor végigsétált a Tottenham Roadon az albérlete felé. Úgy vélte, tökéletes párt alkotnak, és szinte biztos volt abban, hogy Jimmy sem gondol majd annyit Belle-re, ha Garth és Mog összeházasodik.

Ám mint mindig, amikor Belle-re gondolt, most is eszébe jutott a többi elrabolt lány is, és felidézte, hogy mit mondott az egyik rangidős rendőr a Bow Streeten.

— Tudjuk, hogy fiatal lányokat csalogatnak Franciaországba vagy Belgiumba, hogy prostituáltként dolgozzanak. Onnan pedig lányokat hoznak ide ugyanezen célból. Néhány hónapja egy razzia során két francia lányt találtunk egy bordélyban Stepney-ben. Szörnyű állapotban voltak, csontsoványra fogytak, mocskosak voltak, és ópiumfüggők-ké váltak. Miután elláttuk őket, és szereztünk egy francia tolmácsot, kiderült, hogy azt hitték, azért jönnek Angliába, hogy cselédként dolgozzanak. Úgy tűnt, mindkettőt ugyanabban a párizsi házban interjúvolta meg ugyanaz a nő, aki azt mondta nekik, hogy egy évre Angliába fog jönni velük. Mindkettejüket „úriemberek” törték be egy nagy házban, ahol vigyáztak rájuk, nehogy megszökjenek. Aztán néhány hónapon belül különböző helyekre vitték őket, egyik rosszabb volt, mint a másik, míg végül Stepney-be kerültek, ahol megtaláltuk őket.

A rendőr azt mondta, hogy évente három-négyszáz fiatal lánynak vész nyoma, és ebből legföljebb százötven kerül elő újra. Rámutatott, hogy sokan valószínűleg férfival szöktek meg, néhányukat meggyilkolhatták, de szerinte a többiek bordélyházakban vannak valahol. Kihangsúlyozta, hogy a legtöbbjüket már nem lehet megmenteni, még ha meg is találnák őket, a kábítószer-függőség és a betegségek már tönkretették a lányokat. Idővel mind a hullaházban kötnek ki.

- Talán újra elmehetnék Párizsba, és megpróbálhatnám
lefizetni Cosette-et - motyogta magában Noah, mert kép-
telen volt a hullaházban fekvő fiatal lányok testére gon-
dolni.

TEAM

HUSZONKETTEDIK FEJEZET

Belle rosszul lett a félelemtől, amikor lement a lépcsőn, hogy örökre elhagyja Martha házát. Délután két óra volt, nagyon forró, fullasztó nap, és állt a levegő.

Faldo előző este érkezett a hírrel, hogy sikerült találnia maguknak egy helyet. Rövid időre fizetett, így csak arra volt ideje, hogy megadja a címet, és elmagyarázza, mit kell tennie, majd magára hagyta az ideges Belle-t. Az idegesség nem múlt el; egész éjjel ébren feküdt az ágyban, és azon rágódott, vajon helyesen cselekszik-e: úgy érezte, olyasvalakiben készül megbízni, akiről valójában vajmi keveset tud.

Ugyanakkor már túl késő volt ahhoz, hogy meggondolja magát, és ahogy Faldo kérte, csupán egy kis retikült hozott magával, amibe csak a megtakarított pénze, a hajkefeje és néhány hajszalag fért. A kék ruháját viselte a zöld alatt, amit Párizsban kapott, alatta pedig két alsószoknyát, bugyit és alsóinget. Nagyon melege volt ennyi ruhában, de nem akarta mindenét hátrahagyni, ahogy Faldo mondta.

Minden mást, amit Marthától kapott, a hálósobában hagyott, és remélte, hogy a többi lány majd osztozhat az ékszereken és egyéb személyes tárgyakon, amiket nem vitt magával.

Martha kilépett a konyhából a folyosóra, amint Belle leért a lépcső aljára.

— Nagyon meleg van odakint - mondta, és furcsán nézett Belle-re, mintha feltűnt volna neki, hogy több ruhát visel, mint máskor. — A többi lány kint van a kertben, limonádét iszogatnak.

Belle-nek kavargott a gyomra. Szinte biztos volt benne, hogy Martha rájött, mire készül.

— Gondoltam, sétálok egyet - mondta. - Könnyű ellustulni ebben a hőségben.

— Azért ne vidd túlzásba — jegyezte meg Martha. - Sosem értettem, hogy az angolok miért olyan izgágák.

Egy ideje Martha állandóan csípős megjegyzéseket tett az angolokra. Belle gyanította, hogy provokálni akarja. Ezúttal semmiképpen nem akarta bekapni a csalit, ezért csak kedvesen elmosolyodott.

— Biztos megbánom, amint átkelek a vasúti síneken - mondta. - Aztán már jövök is vissza a hűsbe egy pohár limonádéra.

Martha visszament a szalonba, Belle pedig a bejárati ajtó felé indult. Sajnálta, hogy nem tudott elbúcsúzni a többi lánytól, mert Anna-Marián kívül mindegyiküket megszerette, és hálás volt a társaságukért, tanácsaikért és barátságukért. Hiányozni fognak neki a közös nevetések, a kellemes beszélgetések és a puszta jelenlétük is, ami segített, amikor meg volt ijedve, magányos volt, vagy kínozták a honvágy.

Belle gyorsan átkelt a vasúti síneken, a francia negyed felé indult, és csak néha nézett a háta mögé, hogy megbizonyosodjon róla, hogy Martha nem küldte utána Cissie-t vagy valaki mást, hogy kémkedjen utána.

Végül, amikor biztos volt benne, hogy nem követik, leintett egy konflist, és a Canal Street felé indult.

Belle ritkán hagyta el a francia negyedét és a kerületet, ezért nem tudta, miféle hely Mid-City. A konflis sokáig hajtott végig a Canal Streeten, mielőtt lefordult róla. Amikor Belle megpillantotta a North Carrollton Avenue-t jelző táblát, megkönnyebbült, mivel ide tartott. Ám amikor a konflis egy kicsiny, négyzet alakú házikó előtt állt meg, Belle elszörnyedt és csalódott lett.

Belle tudta, hogy az efféle egyszintes faház nagyon elterjedt a déli államokban, mivel olcsó felépíteni őket. Majdnem négy méter szélesek, a szobák egymásba nyílnak előszoba nélkül, nincs bennük kihasználatlan terület, ráadásul nyáron huzatot lehet csinálni bennük. Úgy hírllett, azért hívják az ilyet „puskaház”-nak, mert a bejárati ajtótól a hátsó ajtóig keresztül lehet lőni egy puskával a házon.

Valójában semmi baj nem volt ezekkel a házakkal; Belle tudta, hogy sokan örülnének egy ilyen otthonnak. O azonban azt hitte, hogy Faldo egy csinos kreol házat szerez neki, amilyenek a francia negyedben vannak, kovácsoltvas balkonokkal és díszes zsálukkal. Nem egy szegényes vityillóra számított.

Még előkertje se volt. Az utcában minden háznak magas téglalapja volt, és falépcsők vezettek föl a bejárati ajtóhoz, a tető egy kissé kinyúlt fölé.

Faldo kilépett a házból, és lesietett a lépcsőn, amint Belle kiszállt a kocsiból. Meleg mosollyal üdvözölte, kifizette a kocsist, majd fölvezette Belle-t az ajtóhoz.

- Remélem, semmi probléma nem volt Marthával - mondta. - Aggódtam érted.

- Semmi. Beszéltünk, amikor elindultam, de csak annyit mondtam, hogy sétálni megyek. Félttem, hogy észreveszi, milyen kövérnek látszom. Két ruhát vettem fel, nagyon melegem van. - Belle idegesen fölnevetett. Hiába

könnyebbült meg, hogy gond nélkül kiszabadult Martha házából, hirtelen megrémült attól, ami előtte áll.

Faldo kinyitotta a szúnyoghálós ajtót, ami kint tartotta a rovarokat, és előreengedte Belle-t. Belle első benyomása az volt, hogy a szoba tágasabb, mint várta, és a magas mennyezettől levegősnek tűnt, de nagyon gyéren volt berendezve, csak két sötétvörös bársony karosszék és egy kis asztal volt bent az ablak előtt. Gázvilágítás volt odabent és egy kandalló, habár ebben a meleg időjárásban Belle nem tudta elképzelni, hogy New Orleansban valaha is olyan hideg lenne, hogy tüzet kelljen gyújtani.

— Ma reggel sikerült ideszállíttatnom néhány alapvető bútordarabot - mondta Faldo. - De gondoltam, a többit szeretnéd te kiválasztani.

Belle nem tudta, mit mondjon. Olyan sivárnak tűnt, egyáltalán nem vonzotta a hely, különösen Martha házának kényelme után. Tudta, hogy sokat lesz itt egyedül, és kissé megijedt.

- Láthatom a többit? - kérdezte, megpróbálta összeszedni magát, és örülni, hogy megtette az első lépéseket a szabadsága felé.

— Csak egy hálószoza és egy konyha — mondta a férfi, és bevezette a hálószozába. Gyönyörű rézágyat vett, amin összehajtogatva ott volt az új ágynemű, párnák és ágycakó. - Gondoltam, jobb, ha te ágyazol meg, a nők ebben sokkal ügyesebbek.

Volt még itt egy sötét fa fésütködőasztal is három ovális tükörrel, és egy zsámollyal. Belle megcsodálta az asztalt és az ágyat is, és megölelte Faldót, mert félt, hogy a férfi látja rajta, hogyan érez valójában a hely láttán.

- Tudom, hogy még túl fiatal vagy ahhoz, hogy otthont tudj teremteni, kedvesem - mondta a férfi, ajka Belle nyakát súrolta. - De segíték, amiben csak tudok, és egy ilyen

okos lány, mint te, sokat tanulhat magazinokból és könyvekből.

A harmadik és egyben utolsó helyiség volt a konyha. Gáztűzhely volt benne, egy mosogatótál, polcok a falon néhány fazékkal és serpenyővel, és egy kisebb asztal két székkal a közepén. Faldo kinyitott egy szekrényt, ami valamiféle fémmel volt bélelve, és az alján egy darab jég hevert egy négyzet alakú tálban.

- Itt tárolod a tejet, vaját, és amit hidegen kell tartani - magyarázta. - Minden héten jön egy ember, aki jeget árul. Ha meghallod a csengetését, csak menj ki a tállal.

Belle látta, amikor jeget hoztak Marthához, de nem gondolta, hogy az egyszerű emberek is megengedhetik maguknak, és ettől egy kicsit jobban érezte magát.

— De attól félek, a vécé odakint van — mondta a férfi aggódalmasan, mintha félne, hogy a lány megbántódik emiatt.

- Nem baj - mondta Belle, habár egy kicsit megint elromlott a kedve.

Faldo megtöltött egy kannát, hogy készítsen maguknak egy kis kávét. Be is vásárolt, és amikor Belle megpillantott egy diós tortát a láda tetején, nekilátott, hogy mindezt elpakoljon.

— Tudsz főzni? — kérdezte Faldo, miközben a kávét kanalazta a kannába.

- Egy kicsit — felelte Belle. - Otthon gyakran segítettem Mognak. Zöldséget hámoztam és szeleteltem, gyümölcstortát készítettem, meg ilyesmit. De még soha nem főztem egyedül.

— Ha tudsz olvasni, főzni is tudsz - mondta a férfi, és elmosolyodott. - Anyám legalábbis ezt állította. Talán elmehetnél egy könyvesboltba receptkönyvért.

— Ez igazán jó ötlet — mondta Belle, és megpróbált lelkesnek és vidámnak tűnni, noha egyáltalán nem így érzett.

Megkávéztak, és megették a diós süteményt, majd Faldo azt mondta, minden héten ad neki tíz dollárt. Belle elborzadt, hogy ilyen keveset kap - ezzel nem sokra megy a férfi azonban mintha észre se vette volna Belle rémült arcát.

— Nyitottam neked számlát — folytatta Faldo. - Egyet a Frendlar vegyesboltban, a Canal Streeten. A másikat pedig Aldersonnál, ők mindenfélét árulnak, harisnyát, varrócérnát asztalokhoz és székekhez. A két bolt között mindent megtalálsz, amire szükséged lehet, hogy otthont teremts ebből a házból; én fizetem. A számlákat Miss Anne Talbot néven írd alá, és ha bárki kérdezi, mondd, hogy a gyámod vagyok. Rendben?

Belle sejtette, hogy azért kell álnevet megadnia, nehogy Martha megtalálja.

- Nagyon kedves vagy — mondta. — Remélem, nem fogod megbánni.

A férfi elmosolyodott, és megcirógatta az arcát.

— Miért bánnám meg, öröm veled lenni. De félek, magányos leszel, és unatkozni fogsz. Eljövök, amilyen gyakran csak tudok, de tudom, hogy ez nem ugyanaz, mintha a barátaid és családot lenne a közelben.

- Rendben leszek. Majd olvasok, varrók, és megtanulok főzni - mondta Belle sokkal bátrabban, mint ahogy érzett.

- De mit mondjak magamról a szomszédoknak?

Faldo összevonta a szemöldökét.

- Szerintem az lesz a legjobb, ha tartod a távolságot — mondta. - De ha mégis beszélni kényszerülsz velük, azt semmiképpen nem árulhatod el, hogy Storyville-ből jöttél. Mondhatod, hogy a gyámod vagyok, és azért vagy itt, mert meghaltak a szüleid Angliában. Ha kíváncsiak, miért nem a családommal élsz, mondd, hogy függetlenségre vágysz.

De biztonságosabb lenne, ha elkerülnéd őket, nehogy visszajusson Martha fülébe.

- Mikor fogsz beszélni vele? - kérdezte Belle.

- Nem fogok, édesem - felelte a férfi, és Belle meglepett arckifejezése láttán nekiállt, hogy elmagyarázza. - Kemény nő, hatalmas összeget kérne érted, és csak bajt hozna rám, ha nem fizetném meg. Úgyhogy egyik este bemegyek, és téged kereslek majd, így nem fog rám gyanakodni az eltűnésed után. De nyilván megérted, hogy nem mehetsz a kerület vagy a francia negyed közelébe.

Belle bólintott, de csalódott volt, hogy a férfi nem volt kész megfizetni a szabadságát.

- Hát persze. Egyébként sem akarnék odamenni - mondta.

- Akkor mehetünk? - kérdezte a férfi, és kézen fogva a hálósobába vezette. Levette az ágyneműt az ágyról, és a földre dobta. - Nincs sok időnk, később üzleti találkozóm van.

Valamivel később Belle hallotta a szúnyoghálós ajtó csapódását és Faldó lépteit a lépcsőn, lefeküdt a csupasz matracra, majd sírva fakadt.

Sokkal inkább szajhának érezte magát, mint Martha házában valaha is. A férfi teljesen meztelenre vetkőztette, majd előjáték és csókolózás nélkül tette a magáévá, mielőtt elrohant.

Egyáltalán nem erre számított. Egyedül volt egy ismeretlen városrészben, ami akár veszélyes is lehet. Nem volt fürdőszobája, se benti vécéje. Faldótól sokkal kevesebb pénzt kap, mint amit Marthánál keresett, és ha Martha rájön, hogy a legjobb lánya még mindig a városban van,

valószínűleg ideküld majd valakit, aki tesz róla, hogy ke-servesen megbánja a szökést.

Belle-t azonban az zaklatta fel a legjobban, hogy elég os-toba volt ahhoz, hogy azt higgye, bármit megkaphat, mert Faldo szereti. Talán ostobaság volt erre számítania; hiszen ő sem szerette a férfit, csak végső kétségbeesésében fordult hozzá. De még mindig fájt belegondolnia, hogy Faldo csak egy csinos lányt akart, akivel bármikor szexelhet, és egy he-lyet, ahol megszállhat New Orleansban.

A férfi ravasz volt. A számlanyitás látszólag a nagylelkű-ségről árulkodott, valójában azonban nem akart készpénzt adni neki ételre és háztartási holmikra, nehogy megszökjön.

Valamivel több, mint száz dollárt tett félre. Habár ez soknak tűnt, fogalma sem volt, hogy ennyiből el tudna-e jutni New Yorkba, Angliáról nem is beszélve.

Belle olyan sokáig sírt, hogy észre sem vette, hogy oda-kint már kezd besötétedni. Össze kellett szednie magát, hogy felhúzza az alsóingét, becsukja a zsalukat, és meg-gyűjtsa a gázlámpát. Érezte, hogy a közelben ételt főznek, de itt sokkal csendesebb volt az utca, mint a kerületben. Még ha mást nem is szerethetett ezen a sötét kis házon, en-nek legalább örült.

- Elsietted a dolgot - mondta fennhangon, miközben kibotorkált a konyhába, hogy föltegyen egy kanna vizet. — Jobban meg kellett volna ismerned, vagy több férfival megismerkedned, mielőtt őt választod. De most már meg-tetted, nincs visszaút, ki kell hoznod a lehető legtöbbet a helyzetből.

Néhány napon belül Belle rájött, hogy az unalom és a ma-gány a legfőbb ellensége. Az elsőt el tudta űzni azzal, hogy

takarított, főzött, sétált, olvasott vagy varrt, de a magányra nem talált gyógyírt.

Szinte mindennap azt kívánta, bárcsak a többi lánnyal reggelizhetne Martha konyhájában, ráérősen és kényelmesen, amikor hálóingben, kócos hajjal egyszerre beszélnek, és majd megszakadnak a nevetéstől, amikor egyikük valamilyen furcsa élményről számol be. Aztán ott voltak a lusta délutánok, amikor a francia negyedben sétált, vagy elnyúlt a hátsó kertben, és cseverészett vagy üdítőt szűr-csölt. Még az ajtócsengő csilingelése is hiányzott neki, habár az azt jelentette, hogy vendégük érkezett, és hirtelen mindannyiuknak csábítóan kellett mosolyogni, és fel kellett készülniük arra, ami nem mindig volt fenékig tejfel.

A kerületben szinte lehetetlen volt végigsétálni az utcán anélkül, hogy valaki meg ne állította volna beszélgetni. Az utcazenészek mindig kiszúrták maguknak a lányokat, és gyakran zenéltek nekik — Belle össze se tudta számolni, hányszor állt meg, hogy meghallgassa őket, és nevetett, amikor flörtöltek vele. Vehetett magának jégkrémet vagy egy szelet görögdinnyét egy bódénál, és az árus mindig mesélt valami pletykát. A boltosok mind barátságosak voltak, és mosolyogva üdvözölték; senki sem nagyképűsködött — nem tartották magukat különbnek tőle. Volt valami összetartás a kerületben, úgy, mint otthon Seven Dialsben.

Itt azonban senki sem beszélt vele az utcán, és nem is mosolyogtak rá. Nem hitte, hogy azért, mert kitartott nő — másokat se látott beszélgetni. Csak sejtette, hogy egy tisztos környéken ez így működik. Az emberek magukba zárkóznak, mert félnek valamitől. Nem tudta, attól félnek-e, hogy belekeverednek valamibe, vagy csak sznobizmusról van szó. De bármi volt is az oka, nem tetszett neki.

Néha olyan egyedül volt, hogy álomba sírta magát. Körülvette a csönd, amit Belle fenyegetőnek érzett. Éjszaka

két zivatar is volt, a heves zápor dübörgőit a bádogtetőn, a mennydörgés pedig olyan hangos volt, hogy Belle reszketett félelmében. Rászokott a hosszú sétákra, és minden alkalommal messzebb ment, hogy minél később érjen haza, és annyira elfáradjon, hogy otthon el tudjon aludni.

Faldo hetente egyszer jött, de mindig más-más napokon. Eleinte azt hitte, hogy azért, mert mint a férfi állította, nincs rutinja, és sosem tudja, mennyi időt fog tölteni egy-egy helyen, de már rájött, hogy a férfi azt ellenőrzi, hogy nem tart-e szeretőt.

A beköltözés utáni első látogatáskor a férfi ajándékot hozott a fehéreneműs boltból. Vett egy gyönyörű vörös selyem alsóinget, hozzá illő köntöst és egy pár elegáns piros bőrpapucsot fekete bolyhos szegéllyel. Aznap éjjel olyan kedves volt hozzá, igazán odaadó, még meg is dicsérte, hogy milyen szép a ház, és aggódott, hogy magányosnak érzi magát.

Belle akkor azt hitte, hogy örökre így lesz. Különleges ételeket akart készíteni a férfinak, virágokat és gyertyákat tett az asztalra, és azt hitte, néha elmennek étterembe vagy színházba. Még azt is elképzelte, hogy egy nap a férfi talán üdülni is elviszi valahová.

A következő alkalommal azonban a férfi rideg volt és távolságtartó, és Belle nem értette, miért. Nem hanyagolta el magát; minden este megfürdött, megcsinálta a haját, és fölvette az új alsóneműt, hátha felbukkan a férfi. Mivel minden tőle telhetőt megtett, hogy örömet szerezzen neki, Faldo érzéketlen viselkedése nagyon fájdalmasan érintette. Aznap éjjel azonban megbocsátott neki, mert azt hitte, hogy a férfinak csak rossz napja volt.

Ám azóta minden alkalommal ilyen volt. Esténként sosem tudott teljesen ellazulni, mert a férfi bármelyik pillanatban besétálhatott. Ha este tízig nem jött, akkor Belle tudta, hogy már nem is fog jönni, így levette a csinos

fehéreneműt, fölvette a hálóingét, és lefeküdt aludni. Azokon az estéken pedig, amikor eljött a férfi, nem beszélgetett vele, nem kérdezte meg, hogyan telt a napja, és nem mesélt a sajátjáról. Csak ágyba vitte, és azt tette, amire vágyott, majd elaludt.

Napközben meg tudta győzni magát, hogy Faldo hiába nem viselkedik odaadóan, még mindig sokkal jobb helyzetben van, mint Martha házában volt. Szerető volt, nem szajha; kényelmes otthona volt, mert elment Alderson boltjába, és bútorokat, szőnyeget, képeket és dísz tárgyakat vásárolt, és Faldo számlájára íratta őket. Bőven volt mit ennie, és örült annak, amivel napközben foglalkozott. Azokon az éjszakákon azonban, amikor a férfi vele töltött, Belle sokáig ébren feküdt az ágyban, miután Faldo elaludt, és eszébe jutott, hogy a férfi most még kevesebbet beszélt vele, mint az első alkalommal, amikor együtt voltak Martha házában, és Belle kihasználta és megbántva érezte magát.

Sokat gondolt Mogra, az anyjára és Jimmyre; olyan volt, mintha egy sötét alagútba zuhanna, amiről tudta, hogy a fájdalomba vezet. Újra meg újra eszébe jutott, hogy írjon nekik, és a segítségüket kérje, hogy hazajusson, de nem tudta rászánni magát, hogy megírja, mi történt vele.

Négy héttel azután, hogy a North Carrollton Avenue-ra költözött, egyik délután feltűnt neki egy kis kalaposüzlet néhány sarokra. Mindennap elment sétálni, és minden alkalommal másfelé indult, hogy minél jobban megismerje a várost és a környéket. Valamiért azonban még egyszer sem jött erre, pedig nem volt messze a lakhelyétől.

Belle megvárta, hogy elmenjen egy sörfőző súlyosan megrakodott szekere, majd átkelt az úton a kalaposüzlet-hez. Csodálatos kirakata volt, csak állt, és sokáig csodálta.

Őszi hangulatban rendezték be, volt benne egy faág, alatta pedig arany, rozsdabarna és vörös papírlevelek heverték. A faágra kalapokat akasztottak: egy vidám pirosat hosszú aranyszín és barna tollakkal, egy mohazöldet széles karimával és fáttyollal, egy barna bársony főköttöt és egy gyönyörű, rótarany harangszabású kalapot borostyángyöngyökkel.

Amióta eljött Angliából, még egyszer sem ült le kalapokat rajzolni, mint otthon. Azt leszámítva, hogy Etienne-nek elárulta, mindig is az volt az álma, hogy saját kalaposboltot nyisson, még csak nem is gondolt rá soha.

Most azonban, ahogy bekukucskált a boltba a kirakaton keresztül, hirtelen minden eszébe jutott. A bolt végében egy munkapadnál apró termetű, fehér hajú asszony dolgozott egy fekete kalapon egy állványon. Úgy tűnt, éppen fátlyat tűz rá.

Több tucat kalap volt kirakva a kis boltban, és Belle úgy érezte, muszáj bemennie, hogy körülnézzon. Ahogy kinyitotta a bolt ajtaját, megszólalt egy csengő, ami pontosan ugyanúgy hangzott, mint az édességbolt csengője otthon, Seven Dialsben.

- Miben segíthetek, kisasszony? - kérdezte az idős hölgy, és félbehagyta a munkát.

Legalább hatvanéves lehetett, az arca ráncos volt, a háta pedig görbe. Hétköznapi fekete ruháját csak egy krémszínű csipkegallér és kézelő díszítette, ám a szeme csillogott, és kedvesen mosolygott.

- Csak szeretnék körülnézni - mondta Belle. - Imádom a kalapokat, és olyan gyönyörű a kirakat.

- Köszönöm, kedvesem - felelte az idős asszony. — És te is angol vagy. Mindig tudtam, hogy az angol hölgyeknek kiváló az ízlésük.

Belle egy ideig elbeszélgetett vele a kalapokról, majd, mivel az asszony szemmel láthatóan örült a társaságnak,

Belle bevallotta, hogy mindig is arról álmodott, hogy kalapos lesz, és saját boltot nyit.

- Ki hinné? — mondta meglepetten az asszony. — Még soha nem találkoztam senkivel, aki ki akarta tanulni a szakmát. A legtöbben azt hiszik, hogy készen szerzem be őket valahonnan. Nem tudják, hogy igazi művészet megformázni őket, majd varrni és tűzni.

Belle kész volt megdicsérni és csodálni az idős hölgyet, hogy a lehető legtovább maradhasson a boltban, és legalább egy ideig ne érezze magát olyan magányosnak. Bevallotta, hogy nincs pénze kalapot venni, de felpróbált néhányat, és megcsodálta, hogy milyen gyönyörűen készítették el mindet.

- Jó őket ilyen fiatal és szép lányon látni - mondta az idős asszony. — Miss Frank vagyok, és éppen egy csésze kávé akartam készíteni. Velem tartasz?

- Belle Cooper vagyok, és szívesen innék egy kávé - felelte. Mire eszébe jutott, hogy Anne Talbotként kellene bemutatkoznia, már el is árulta az igazi nevét. Mivel azonban már késő volt visszavonni a nevét, úgy döntött, nem árul el többet magáról.

- Mindig is szerettem volna elmenni Angliába - mondta Miss Frank, ahogy kinyitott egy ajtót a bolt végében, és beléptek egy kicsiny konyhába. - Most már nem hiszem, hogy valaha is hazajutok, túl öreg vagyok már. Pedig szeretném látni Edward királyt és a palotáját. Meg azt a tornyot is, ahol levágták a királyok és királynők fejét.

- Edward király tavaly meghalt, most György király uralkodik — mondta Belle. — Egyszer jártam a Towerben, ijesztő hely. Vörös-arany egyenruhás férfiak őrzik, akiket Beefeatereknek hívnak. De már senkit sem fejeznek le.

- Ennek őszintén örülök - nevetett fel Miss Frank. - A lefejezés árt az üzletnek.

Belle fölnevetett, most először, amióta eljött Martha házából.

- Így már jobb, hogy nevetni hallak — mondta Miss Frank. - Láttam az arcod, amikor a kirakatot nézegetted, olyan szomorúnak és csüggedtnak tűntél. Honvágyad van?

Belle bólintott. Nem mert beszélni, mert az asszony törődése könnyeket csalt a szemébe.

- Rokonoknál vagy? — nézett Miss Frank a szemüvege fölött Belle-re, miközben kávé kanalizott a kannába.

Belle bólintott, majd amikor észrevett egy fej alakú szerkentyűt a konyhában, megkérdezte, hogy ezzel formázza-e a kalapokat, hogy elterelje magáról a beszélgetést.

- Pontosan. Alulra vizet töltök, és felforralom, mint egy kannát. A nemezt vagy vásznat a tetejére teszem, és a gőz kialakítja a fejformát. A teteje a forma - sok kalapformám van, különféle karimákhoz és fej formákhoz. Kávészás után megmutatom, hogyan készül, már ha szeretnéd látni.

Belle majdnem egy órát maradt a boltban, és Miss Frank különféle kalaposfogásokat mutatott neki. Megmutatta a szalagokkal és szegélyekkel teli fiókokat, a művirágos dobozokat és a tollakat. Lenyűgöző volt minden, és Belle elárulta, hogy otthon, Angliában kalapokat rajzolgatott.

- Ha ismét kedved támad rajzolni, szívesen megnézném - mondta Miss Frank. - Már olyan régóta csinálom, hogy az igazat megvallva, kezdek egy kicsit berozsdásodni. Angelica, a ruhaboltos a Royal Streeten, tőlem veszi a kalapokat, és legutóbb azt mondták, hogy örülnének néhány merészebb fazonnak. Az igazat megvallva, Belle, nem igazán értem, hogy mire gondolt.

Belle elmosolyodott.

- Nemrég láttam egy magazint a párizsi divatról - mondta. - A modellek kisebb kalapokat viseltek, alig voltak nagyobbak egy virágnál. Láttam egyet, ami olyan volt,

mint egy kis fészek, egy apró, pihés kismadárral a közepén. Szerintem így értette, hogy merész.

Miss Frank megrázta a fejét, mintha el se tudná képzelni, hogy bárki fölvenne olyan kalapot.

- Talán már túl öreg vagyok az ilyesmihez? Az én időmben praktikus fejkötők voltak, szalmakalapok szép szalaggal, és talán virággal. Ősszel és télen pedig nemezkalapot viseltünk, néha szőrmét, ha nagyon hideg volt. Kiszámítható volt, hogy melyik évszakban milyen kalapot vesz egy hölgy. Többé már nem az.

Belle később hazaindult, de aznap este nem tudott másra gondolni, csak kalapokra. Papírt és ceruzát kerített, és megszállottan rajzolni kezdett, de valahogy egyik kalap se tűnt az igazinak.

Három nap múlva, miután szinte minden szabadidejét rajzolással töltötte, visszament Miss Frankhez.

- Úgy érzem, sehogy se sikerül - vallotta be az idős asszonynak. - De talán mert előbb meg kellene tanulnom, hogyan készül a kalap.

Miss Frank egy darabig csak nézte Belle-t, és nem szólt semmit.

- Nem tudok megfizetni egy segédet, hacsak fel nem lendül az üzlet - mondta végül. - De ha szeretnéd megtanulni a kalapkészítést, szívesen tanítalak.

- Megtenné? - Belle-nek elállt a lélegzete. - Semmire sem vágyom jobban!

Az első reggeltől kezdve, amikor Belle megjelent Miss Frank kis boltjában, és rábízták a feladatot, hogy felgőzöljön egy nemez harangkalapot a formán, ismét reménykedni kezdett. A kalapkészítés rendes szakma volt; ha kitanulta, találhat magának rendes munkát. De még ha időbe telik

is, most már legalább volt miért fölkelnie reggel, minden nap volt valami célja azon kívül, hogy Faldóra várt.

Gyorsan tanult. Miss Frank azt mondta, ügyes keze és érzéke van a szakmához. Az idős asszony pedig jó tanár volt, és ugyanolyan szívesen adta át a tudását, amilyen szívesen Belle fogadta. Csakhogy az inaskodásnak is megvoltak a hátrányai. Miss Frank nagyon kíváncsi volt, akárcsak a törzsvásárlók, akik már évek óta jártak a boltba. Tudni akarták, mit keres Belle Amerikában, hogyan és mikor érkezett, hol lakik és miből él. Még akkor is, amikor nem kérdezték, a tekintetük kíváncsian fürkészte, és Belle sejtette, hogy ha éppen nincs az üzletben, Miss Franket faggatják.

A hazudozás nehezen ment Belle-nek. Miss Franknek azt mondta, hogy a gyámjához küldték, amikor meghalt özvegy anyja. Mivel azonban a gyámja felesége és gyerekei nem akarták, hogy velük éljen, máshol lakott, mint ők. Nem tűnt hihetőnek, még neki sem, hogy egy gyám magára hagyja egy ilyen fiatal lányt egy idegen városban. Miss Frank azonban, úgy tűnt, elhitte; fejcsóválva mondogatta, hogy ez szégyenletes, ám az együttérzéstől Belle csak még pocskébbul érezte magát. Annyira szeretne volna kiönteni a lelkét és megszabadulni az egész szomorú históriától. De hiába volt kedves hozzá Miss Frank, nem sok élettapasztalata volt, templomba járó vénkisasszony volt, akit valószínűleg soha nem csókoltak meg életében, nemhogy szexuális tapasztalata lenne. Nem örülne egy szajhának a csinos kis üzletében; még azt hinné, Belle csak azért ólálkodik körülötte, hogy kirabolja. Elítélné, amiért egy házember szeretője. Talán még a rendőrségen is följelentené Belle-t, és visszajutna Martha fülébe, hogy merre van.

Ezért aztán Belle megpróbálta tartani a száját, és a lehető legkevesebbet elárulni Miss Franknek és a vásárlóinak,

egyben keményen dolgozni, hogy elsajátítsa az új ismereteket, amiket tanul, éjszakánként pedig kalapokat tervezett.

Faldónak nem számolt be új elfoglaltságáról, mivel tudta, hogy a férfi nem örülne neki. Am Miss Frank boltjában olyan boldog volt, hogy jókedvében megpróbálta a lehető legboldogabbá tenni a férfit is.

- Meséld el, merre jártál a héten - kérte, miután készített neki egy mentás italt whiskyvel, a férfi kedvencét. A férfi néhányszor mesélte, hogy St. Louisban járt, vagy még meszszebb, de legtöbbször még arra sem méltatta, hogy válaszoljon, csak megitta az italt, és azt mondta, ideje lefeküdni.

Egyik este Belle megkérdezte, hogy miért nem beszél vele többé.

- Mit mondhatnék? — vont vállat a férfi. — Nem azért jövök, hogy faggass, estére kimerülök.

Minden látogatás alkalmával Belle egyre jobban elcsüggedt, úgy érezte, becsapták, de emlékeztette magát, hogy legalább fedél van a feje fölött, és saját magát okolta, amiért belement az egyezésbe, mielőtt jobban kiismerhette volna a férfit.

Napközben azonban sokkal jobb kedvre derült, mert a rajzai egyre jobbak lettek, miután megértette, hogyan készülnek a kalapok. Reggelente izgatottan rontott be a terveivel a boltba, Miss Frank pedig nevetett a lelkesedésén, és azt ígérte, később alaposan áttanulmányozza őket.

Többnyire azt mondta Belle-nek, hogy nem megvalósíthatók, néha azért, mert túl nehezek vagy nincsenek egyensúlyban, máskor azért, mert túl sok munkába kerültek volna, de végül áttanulmányozott egy tervet, ami úgy nézett ki, mint egy hatalmas, lapos rózsa, és örvendezve közölte Belle-lel, hogy jó tervet talált ki.

- Tokéletes azoknak a nőknek, akik nem akarják, hogy a kalap lelapítsa vagy⁷ összekuszálja a frizurájukat - mondta.

— Az alapját meg tudom csinálni egészen kicsire; egy kalaptűvel lehet rögzíteni. Szerintem az Angelicában nagy sikert fog aratni. Úgyhogy elkészítünk egyet, és elviszem ne-
kik megmutatni.

Az első rózsakalapot rózsaszínűre csinálták. A merev, megformázott alapot sötét rózsaszín bársonnyal borították be, maga a rózsza pedig drótozott selyemből készült, és minden szírom belseje egy árnyalattal sötétebb volt. Délutánra befejezték, és amikor Belle fölvette, Miss Frank boldogan csapta össze a tenyerét.

- Édesem, győztünk! — mondta. - Most azonnal elviszem Angelicához. Te menj haza, bezárom a boltot.

Már majdnem négy óra volt, amikor Belle kilépett a boltból, és szakadni kezdett az eső, így szaladnia kellett hazáig.

Mire kinyitotta az ajtót, és bement a házba, olyan heves zivatar lett, hogy elmosta az utcát, és annyira besötétedett, hogy azonnal meg kellett gyújtania a gázlámpát.

A boltban olyan boldog volt, amiért örömet tudott okozni Miss Franknek, most viszont, a valóságba visszatérve, egyedül egy újabb hosszú estén, miközben dörömböl az eső a tetőn, hirtelen úgy érezte, hogy képtelen mindezt tovább elviselni.

Helytelennek érezte, hogy a férfi, aki kitartja, ilyen ridegen viselkedik vele. Szeretné elmesélni neki, hogy a kalapkészítést tanulja, megmutatni neki a terveit, és elárulni, hogy arról álmodik, hogy egy nap saját kalaposbutikot nyithat. Egyszer elmesélte a férfinak, hogy fölszállt a villamosra, hogy megnézze a nagy házakat a Garden Districtben, és a férfi arca helytelenítően elkomorult. Azóta csak arról számol be neki, hogy tortát süt, hímez vagy köt, de zavar-
ta, hogy nem mesélhet neki semmiről.

- Egyik rabszolgatartótól a másikhoz kerültem - motyogta magában, és könnybe lábadt a szeme. - Csak azt akarja, hogy legyen hol aludnia, amikor a városba jön, és legyen egy lány az ágyában, hogy ne kelljen megfizetnie egy szajhát.

Ennek azonban nem sok értelme volt, mert többbe került őt eltartania, mint egy éjszaka egy szállodában meg egy szajha. Olyan zavaros volt az egész: ismerte a férfiakat, és tudta, hogy nem sokan tartanának el egy nőt és fizetnék a számláit, ha nem lennének belebolondulva.

Miért nem árulta el soha, hogy mikor jön legközelebb? Miért nem akart vele étkezni, együtt sétálni vagy színházba járni? Olyan kedves és beszédes volt Martha házában, miért változott meg ennyire?

Kitartott nőként Belle úgy érezte, nincs joga kérdőre vonni a férfit, és úgy érezte, muszáj lelkesedéssel fogadnia a szeretkezést. Még abban is hitt, hogy a férfi ettől felbátorodik, hogy viszonzza a gyönyört. Ez azonban nem működött; meg sem próbált örömet okozni neki, az viszont, a férfi mogorva viselkedése mellett, hogy kitartott nőként engedelmesskednie kell neki, megnehezítette Belle-nek, hogy legalább úgy tegyen, mint aki élvezi a szexet. Eltűnődött, vajon meddig lesz képes még színészkedni előtte.

Belépett a szalonba, lerogyott az egyik székre, és sírva fakadt. Rossz volt látni az üres kandallót - odahaza, az évnek ebben a szakában mindig égett a tűz a ház összes kandallójában. Elképzelte Mogot tiszta fehér kötényében, amint vacsorát készít és fecseg, miközben a fazekakat kavargatja a tűzön, és megteríti az asztalt. Annie fönt a szalonban ellenőrzi a könyvelést; a lányok a frizurájukat készítik elő az előttük álló estére.

Belle azt kívánta, bárcsak ott lehetne, felolvasna az újságból Mognak, vagy elmesélné neki a pletykákat, amiket az

utcán hallott. Nagyon hiányzott az otthona. Az élet olyan egyszerűnek tűnt, mielőtt megölték Millie-t; talán egy kicsit unalmas volt, de biztonságban érezte magát, mindig tudta, mit várnak el tőle, ahogy azt is tudta, hogyan érez iránta Mog és Annie.

Felidézte, amikor megismerkedett Jimmyvel, hogy mennyire jó volt igazi barátot találnia. A fiú olyan csodás helyre varázsolta Londont, szeretne volna vele együtt fölfedezni a várost.

Vajon most vele sétálgatna, ha nem rabolták volna el? Milyen lett volna, ha ő csókolja meg elsőként?

Mélyet sóhajtott, nemcsak azért, mert biztos volt benne, hogy Jimmy mostanra teljesen elfelejtette, hanem mert nem hitte, hogy képes lenne visszailleszkeszteni a régi életébe, amit hátrahagyott Angliában.

Mihez kezdjen? Nem engedhette meg magának, hogy elhagyja Faldót, különösen úgy, hogy nincs se fizető állása, se egy hely, ahol lakhat. A félretett pénze pedig arra sem elég, hogy hazajusson.

Záporozni kezdtek a könnyei. Csapdába került.

HUSZONHARMADIK FEJEZET

- *Bonsoir*, Cosette — mondta Noah az alacsony, egérszürke hajú lánynak. Legutóbb úgy érezte, hogy ő a legcsúnyább lány Madame Sondheim házában, és ez nem változott; olyan volt, mint egy kis barna lepke, aki bent ragadt a szalonban öt színpompás, vidám pillangóval. - *Repellesz moi?*

Nem volt benne biztos, hogy ez a helyes szó az „emlékezés”-re, a lány azonban elmosolyodott, mintha értené.

- Igen, emlékszem rád, angol - felelte angolul. - Ezúttal nem hoztad a barátod?

Noah azt felelte, hogy egyedül jött Cosette-hez, és elfogadott egy pohár vörösbort. Két másik lány meresztette rá a szemét a szoba túlsó végéből, de ő Cosette felé fordult, és felvillantotta állítólagos elbűvölő mosolyát.

A lány megfogta a kezét, amikor később fölmentek a lépcsőn, és most sokkal vidámabbnak és elevenebbnek tűnt, mint előző alkalommal. Szemmel láthatóan hízelt, talála, hogy a férfi visszajött, és őt választotta, Noah pedig remélte, hogy így talán a lány is hajlandó lesz elárulni, amit tudni akar.

- Feldühített a feleséged? - kérdezte a lány, amikor odaadta neki a pénzt. Ekkor eszébe jutott, hogy legutóbb azal az indokkal bújt ki a szex alól, hogy boldog házasságban él. Úgy érezte, ezúttal sokkal őszintébbnek kell lennie,

így miután a lány továbbadta a cselédnek a pénzt, huszonöt frankot nyomott a kezébe.

- Legutóbb fiatal lányokról kérdeztelek, akiket ebbe a házba hoztak. Ezúttal többet kell elárulnod, a lánynak, akiről kérdeztelek, az anyja belebetegedik az aggodalomba. - Noah a szívére tette a kezét, hogy a lány értse, mit mond. — Azt mondtad, a lányokat egy *convent*-be viszik, de minden zárdában jártam Párizsban. Sehol sincsenek lányok. Kérlek, kérlek, Cosette! Mondd el, amit tudsz. Nem foglak elárulni.

A lány megijedt, és úgy nézett az ajtó felé, mintha attól félne, hogy valaki hallgatózik.

- Sosem fogom elárulni, hogy tőled hallottam - biztosította Noah a lányt, majd a karjába vette és átölelte. — Ha megteszed, helyesen cselekszel. Belle anyja belehal, ha nem találja meg a lányát. Te is tudod, hogy ezek rossz emberek!

- Nincs más munkám, csak ez — mondta a lány könnyes szemmel. - Az én anyám is beteg, most még tudok neki pénzt küldeni, de ha elvesztem a munkámat, meghal.

Noah megértette, hogy még több pénzt kell adnia a lánynak. Kinyitotta a tárcáját, és még ötven frankot vett elő.

- Add ezt neki. Csak áruld el, Cosette, amit tudnom kell! Ígérem, senkinek sem mondom el, hogy segítettél.

A lány a pénzt nézte, nem őt, és Noah sejtette, hogy arra gondol, hogy ennyi pénzből elhagyhatná Párizst, és örökre hazamehetne a falujába.

- Változtass az életeden — noszogatta. — Hagyd ezt a munkát. Isten is rád mosolyog, ha Belle megmenekül.

A lány vívódott. Akarta a pénzt, talán még a fiatal lányokon is szeretett volna segíteni, de nagyon félt.

- Nincs mitől tartanod. Senki sem fogja megtudni, hogy beszéltél. Légy bátor és vakmerő, Cosette, a kis Belle miatt és a többiek miatt.

A lány mélyet sóhajtott, majd a szemébe nézett.

— La Celle St-Cloud - mondta. - Van egy nagy ház a falu végén, hatalmas kőmadárral a kapun. Keresd Lisette-et, jó asszony, ápolónő. Ő is óvatos lesz, mert van egy kislánya. Megígéred, hogy nem emlited a nevem?

— Ígérem, Cosette — mondta, majd a kezébe nyomta a pénzt, és megcsókolta. - Hagyj fel ezzel a munkával most azonnal — biztatta a lányt. — Menj haza, ápolj az anyádat, menj hozzá egy földműveshez, és szülj neki gyereket. Élj boldogul!

A lány a vállára tette a kezét, és lábujjhegyre állt, hogy megcsókolhassa a férfi arcát.

— Imádkozom, hogy megtaláld Belle-t, és ő is újra boldog lehessen. Legtöbbünknek nincs visszaút.

A lánynak könnybe lábadt a szeme, és végigperegtek a könnyek az arcán. Noah-nak eszébe jutott Millie, és elszorult a torka. Egyszer Millie is valami hasonlót mondott; akkor még nem értette a szavait, de most már tudja, miről beszélt.

Másnap kora reggel Noah délnyugat felé indult Párizsból, La Celle St-Cloudba. Annyit tudott, hogy körülbelül tizennégy mérföldre van a várostól, Versailles közelében, és szerencsére vonattal megközelíthető. Megnézte a környéket egy útikönyvben, hogy szerezzen némi háttér-információt, de a földművelésen kívül úgy tűnt, egyedül a Château de Beauregardról volt híres, egy hatalmas, öreg házról.

Erős szél fújt, csípős volt az őszi levegő, és Noah azt kívánta, bárcsak hozott volna magával kabátot is. Amíg a vonatra várt, és a zsúfolt peronon tolakodott, összerendezte, amikor eszébe jutott, hogy már húsz hónap telt el Belle eltűnése óta.

- Ha ma sem derítesz ki semmit, le kell tenned róla - mondta magának. — Nem folytathatod örökké ezt a keresztes hadjáratot.

Noah végigsétált a La Celle St-Cloudon, és elbűvölte a bájos kis tér a falu közepén, ahol öregemberek pipáztak, és asszonyok sűrögtek, kenyeret, húst és zöldséget vásároltak. Párizs őrült nyüzsgése után jó volt végre egy csendes, nyugodt helyen járni.

Végül megtalálta a házat, amiről Cosette beszélt, amikor két egymást követő úton eljutott a falu szélére, ahol már csak kis házakat talált. A harmadik úton azonban megpillantott maga előtt egy nagy házat, és érezte, hogy ez az, amit keres, abból, ahogy magányosan állt a falu szélén.

Az egyik kapuoszlopon egy kősas állt, a másikon pedig egy darab törött kő jelezte, hogy valaha ott állt a párja. A ház majdnem száz méterre volt a legközelebbi szomszédjától, és nyílt vidék vette körbe. A távolban egy férfi szántott, néhány madár körözött fölötte, és habár csodálatos volt a táj, Noah-ba belenyilallt a felismerés, hogy annak, akit ebben a házban tartanak fogva, ijesztően félreesőnek tűnhet a hely.

Elismerően nézte a házat. Hatalmas volt, négyemeletes, és csupán az utca felőli oldalon nyolc ablaka volt, valamint egy lenyűgöző, noha roskadozó oszlopcsarnok a bejáratnál ajtó előtt. Ugyanakkor a ház és a kert elhanyagoltnak tűnt.

Ahogy ott állt, és azon töprengett, milyen indokkal kopoghatna be a bejáratnál, a ház mellett váratlanul felbukkant egy fiatal nő. Karcsú volt, sötét hajú, és Noah úgy feltételezte, hogy a harmincas évei elején járhat. Szürke sálát viselt a fején, sötétkék ruhába öltözött, és egy bevásárlókosár volt a karján.

Noah mély levegőt vett, és amikor a nő a kapuhoz ért, levette a kalapját, felvillantotta megnyerő mosolyát, és megkérdezte a nőtől, hogy őt hívják-e Lisette-nek.

A nő fölemelte a fejét, elmosolyodott, és Noah meglepetten látta, hogy nagyon csinos. Kedves, sötét szemei vannak és krémszínű bőre, valamint széles, telt ajkai.

- Igen, uram - felelte angolul. - Es miért keres az angol úr?

Noah úgy vélte, neki van a legérzékibb francia akcentusa; ráadásul a nő bővkörében úgy vigyorgott, mint egy iskolás fiú.

- Beszélni szeretnék önnel - mondta.

A nő szinte elutasítóan rázta a fejét.

- Be kell vásárolnom - mondta.

- Akkor elkísérem, és hozom a kosarát - mondta Noah.

-Talán arra is rávehetem, hogy megigyon velem egy kávét?

A nő elismerően nézett rá, majd felnevetett.

- Ha Monsieur Deverall küldte, akkor csak az idejét fecserli. A válaszom: nem.

A nő a falu felé indult, Noah pedig követte.

- Senki sem küldött - mondta. - Azért jöttem, hogy egy fiatal lányról kérdezzem, a neve Belle.

Noah-nak elég volt látnia, ahogy a nő megtorpant és elsápadt. Megfogta a nő könyökét.

- Sétáljon tovább - mondta halkán. - Ne aggódjon, tőlem nem kell félnie. Csak fel szeretnék tenni néhány kérdést.

A nő franciául kezdett hadarni.

- Csak néhány szót tudok franciául - mondta Noah. - Angolul kell beszélnie.

- Nem beszélhetek magával. - A nő rémültnek tűnt. - Semmit sem tudok.

- Dehogynem tud, Lisette - mondta Noah. - Tudom,

hogy van egy kisleány, akiért aggódik, de higgye el, nincs mitől tartania. Belle anyjának a barátja vagyok - megígértem neki, hogy megtalálom Belle-t, mert aggódik érte, azt sem tudja, él-e még vagy meghalt, sem azt, hol tartják fogva, és szép lassan elemészteti magát. Bármilyen, amit mond, köztünk marad. Senkinek sem mondom el, nem hívom a rendőrséget, se senki mást. Tőlem nem kell félnie.

- Ki küldte hozzám? - kérdezte tágra nyílt szemmel, riadtan.

- Egy jószívű, kedves ember, aki úgy hiszi, hogy maga is ilyen - felelte. — De csak ennyit mondhatok. Neki is megígértem, hogy biztonságban van.

- Senki sincs biztonságban - könnyögött a nő. - Fogalma sincs, milyen gonoszak ezek az emberek!

Noah észrevette, hogy mások is vannak körülöttük, mivel már beértek a faluba.

- Lisette, nyugodjon meg, ne keltsen feltűnést. Most elmegyünk a kávéházba. Ha később bárki rólam kérdezi, csak mondja, hogy útbaigazítást kértem a vasútállomáshoz, és meghívtam egy kávéra. Teljesen hihető, mivel ön olyan bájos hölgy.

A nő idegesen elmosolyodott, és Noah érezte, hogy kezd elpárologni a félelme. Alig tudta elhinni, hogy ilyen könnyen megtalálta a nőt, de azt is tudta, hogy elmúlhat a szerencséje, ha túl gyorsan vagy túl sokat követel tőle. Ezért nem említette többet Belle-t, inkább Párizs látványosságairól beszélt, ahogy bementek a kávéházba.

Miután leültek, kávéval meg süteményt rendeltek, Noah folytatta.

- Lisette, tudom, hogy Belle-t oda vitték, ahol maga dolgozik — mondta. - És gyanítom, hogy maga ápolta.

A nő habozott, nyilván azon tépelődött, hogy beismerje-e vagy sem. Végül bólintott.

— Nagyon beteg volt, aggódtam érte, amikor megláttam.

— Megerőszakolták? - kérdezte Noah óvatosan.

Erezte a nő nyugtalanságát, és visszafojtott lélegzettel várt, mert aggódott, hogy a nő nem válaszol. Lisette azonban mély levegőt vett, és egyenesen a szemébe nézett.

— Igen, megerőszakolták. Újra meg újra - mondta, és Noah megértette, hogy azért mondja el, mert elborzasztotta. — Szörnyű, hogy ilyet tesznek egy fiatal lánnyal. A test meggyógyul, de az elme nem mindig - tette hozzá.

Ekkor elhallgatott, és úgy nézett Noah-ra, mintha még mindig nem hinné, hogy megbízhat a férfiban.

— Belle azonban küzdött, nagyon erős a... hogy is mondják? Akarata? - mondta végül. - Megkért, hogy segítsék megszökni, de nem tehettem. Megölnének engem vagy a kisfiamat. Érti?

Noah vigasztalóan megfogta a kezét.

— Tudom, biztos vagyok benne, hogy segített volna neki megszökni, ha megtehetné volna. De én nem azért jöttem, hogy hibáztassam. Csak meg akarom találni, és hazavinni azokhoz, akik szeretik. Ő majd eldönti, hogy beszél-e az angol férfiakról, akik elrabolták az utcáról és Franciaországba hurcolták. Akkor majd elnyerik a büntetésüket.

— Már nincs Franciaországban — szakította félbe Lisette. - Amerikában van. Ez minden, amit tudok.

— Amerikában! — kiáltott fel Noah teljesen letaglózva. - Biztos benne?

Lisette szomorúan bólintott.

— Nem láttam, amikor elvitték. Reggel bejöttem, és ő már nem volt ott. Bárcsak Franciaországban lenne vagy Belgiumban, és elárulhatnám, hol van, mert megszerettem Belle-t. De nem árulták el, hová vitték Amerikában.

— Egy bordélyháznak adták el? - kérdezte Noah szinte suttogva.

- Ezeknek a rossz emberelmek a szép lányok olyanok, mint a lovak vagy a tehenek - mondta Lisette undorral a hangjában. — Belle első osztályú volt. Fiatal, angol, gyönyörű. Velem is ugyanezt csinálták, amikor fiatal lány voltam, elvittek egy angol bordélyházba, ezért beszélek angolul. De még mindig az ő fogságukban vagyok - túl öreg vagyok a bordélyhoz, úgyhogy velem gondoztatják a lányokat, akiket bántanak.

- Nem hagyják, hogy elmenjen? — kérdezte Noah.

- Soha - felelte Lisette bánatosan. - Túl értékes vagyok ápolónőként, és tudnak rólam olyan dolgokat, amikkel a markukban tarthatnak. Talán ha lenne pénzem, elvihetném Jean-Pierre-t Franciaországból, de ahhoz sok pénzre lenne szükségem.

- Én elvihetem — ajánlotta fel Noah megrendültem Lisette szomorkásán elmosolyodott.

- Nem jó ötlet.

- Szerintem viszont az, és megadom a címemet - mondta Noah. — Ha bármikor segítségre van szüksége, csak szóljon, és megígérem, eljövök magáért, vagy találkozunk Doverben. Hisz nekem?

- Igen, szerintem maga nagyon kedves ember - felelte a nő.

- Van bárki, vagy bármi, ahonnan megtudhatom, hová vitték Belle-t? - Noah úgy érezte, meg kell próbálnia egy kicsit többet kizsednie a nőből.

- Én csak egy láncszem vagyok - felelt Lisette szomorúan. — Annyira sem bíznak bennem, hogy kapcsolatban álljak a következő láncszemmel. Nem tudok többet.

Noah hitt neki. A nő talán tud néhány nevet, de nem hitte, hogy igazi nevek lennének, különben egy ilyen szervezet nem tudna fennmaradni.

Belenyúlt a zsebébe, és elővette a listát a többi eltűnt lány nevével. Megmutatta Lisette-nek.

- Csak árulja el, hogy látta-e már ezeket a neveket azelőtt — mondta.

Lisette gondosan átnézte a listát.

- Volt nálunk egy angol Amy, egyetlen éjszakára - mondta összevont szemöldökkel. - Azt hiszem, volt egy Flora is és egy May.

Ez a három lány volt a legfiatalabb a huszonvalahány név közül, és mindről azt mondták, hogy feltűnően csinosak.

- Okét is Amerikába vitték?

- Nem, tudomásom szerint Belle előtt senki sem vittek oda. A többieket Belgiumba vitték.

Csak annyit tudott, hogy Brüsszelbe kerültek, címet nem tudott megadni.

- Amikor megszólítottam, azt hitte, Monsieur Deverall küldött? — kérdezte Noah. — Ő kicsoda?

Lisette ismét riadtan nézett rá.

- Róla nem mondhatok semmit — hadarta. - Ő a legfőbb ember. Sosem találkoztam vele, de hallottam, hogy kegyetlen és brutális. Azt mondják, sok csendőr próbálta már börtönbe zárni, de mindig túljár az eszükön, sosem találhatnak ellene semmilyen bizonyítékot. De nem ő vitte Belle-t Amerikába, nem is találkozhattak soha. Azt mondják, zsarolással irányítja az embereit. És sok minden mással is foglalkozik. Olyan dolgokkal, amikhez erőszakot kell alkalmazni.

Noah ebből sejtette, hogy Deverall olyan ember lehet, mint Kent, bűntényekkel, zsarolással, szerencsejátékkal foglalkozhat.

- De azt hitte, ő küldött, ezek szerint időnként küld valakit magához?

Lisette felsóhajtott.

- Maga is olyan okos, mint ez az ember - mondta enyhe csodálattal a hangjában. - Ő is olyan elbűvölő, mint maga, az a fajta, akiben egy nő szeretne megbízni. Deverall néha ideküldi, hogy megkérjen, kísérjem el a lányokat valahová, de mindig visszautasítom.

- Miért?

- Rossz látni, hogy bántották őket, de én meggyógyítottam a lányokat. Nem tudnám elviselni, hogy én vigyem el őket valakihez, aki ismét bántani fogja őket.

- Értem - mondta Noah. - És ez az ember, aki Deverallnak dolgozik, elfogadja?

- Igen, mert tudja, hogyan érzek, és mindig talál mást, aki elviszi a lányokat, mert meg tudja fizetni.

- Ez az ember tudná, hová vitték Belle-t?

- Nem hiszem, akkoriban ő még nem volt benne. Csak annyit tudok, amit hallottam, hogy kocsival vitték Brestbe. Azt hiszem, elvitték valakihez, aki elkísérte a hajón.

- Meg tudja mondani, ki vitte Amerikába? - puhatólózott Noah.

Lisette kétségbeesetten behunyta a szemét.

- Nem hallotta, mit mondtam? - fakadt ki. - Ha elárulom, megkockáztatom, hogy megölik a fiamat. Segítettem, amiben tudtam. Ne kérjen tőlem többet.

- Nyilván nem árt senkinek, ha elárulja a nevét — kérlelte Noah, és megfogta a nő kezét.

Lisette ellökte magától, és talpra ugrott.

- Most elmegyek, mielőtt úgy érzem, hogy szólnom kellene magáról Deverallnak, mert túl sokat kérdezősködik - mondta dühösen. — Tudom, hogy nem akar rosszat, de mindkettőnket veszélybe sodorja. Menjen vissza Angliába, hagyja ezt. Belle erős lány. Egyedül is megtalálja a szeretteihez hazavezető utat.

Noah gyorsan leírta a címét, majd utána szaladt.

- Fogja - mondta. - Segítek kijutni Franciaországból, ha akarja. Annyira hálás vagyok, amiért beszélt velem, maga bátor és jó asszony.

Lisette megfogta a karját, és gyönyörű szemével mélyen a szemébe nézett.

- Maga is kedves és jó ember, ha a dolgok másként állnának, szeretnék a barátja lenni.

Noah-nak nagyot dobbant a szíve. A nő elmosolyodott, talán mert megérezte, mennyire meglepte a férfit.

- Maga nagyon jóképű férfi. És biztonságot ajánlott nekem és a gyerekemnek, ez nagyon kedves. De nem kívánom, hogy ekkora kockázatot vállaljon miattam.

- Kész vagyok megtenni bármit, amit kell - felelte készségesen.

A nő a szájára tette az ujját, hogy elhallgattassa.

- Még valamit megteszek - mondta. - A férfit Brestben csak hírből ismerem, de tudom, hogy olyan, mint én, belekeveredett valamibe, amiből nem tud szabadulni. Ő nem jön ide, de én talán el tudom érni valahogy. Ne számítson rá, mert nem biztos, hogy sikerül. De ha mégis, és megtudok valamit Belle-ről, megírom. Most pedig menjen, ne kérdezzen többet, és gyorsan hagyja el Párizst. Deverallnek mindenütt vannak besúgói.

HUSZONNEGYEDIK FEJEZET

- Amerika! - Mog úgy ejtette ki a szót, mintha valaki meghalt volna. Noah átkarolta a vállát, hogy megvigasztalja, és kétségbeesetten próbált kitalálni valamit, amit még mondhatna, hogy ne tűnjön olyan szörnyűnek a hír.

Éppen zárás után sétált be a Ram's Head füstös kocsmájába. Garth az utolsó részegét zavarta ki, Jimmy pedig a poharakat szedegette össze. Garth melegen üdvözölte, és szólt, hogy Mog hátul van a konyhában, kenyeret és sajtot készít elő a vacsorához, és megkérdezte, kér-e egy pohár whiskyt, hogy fölmelegítse ezen a csípős estén.

Amint eltakarodott az utolsó részeg, és bezárták az ajtót, mind összegyűltek a konyhában. Mog nagyon megörült Noah-nak, elvette a kabátját, és a tűzhely mellé ültette.

Mog szinte sugárzott; mielőtt Noah Franciaországba ment, elárulta neki, hogy Garth megkérte a kezét, és ettől mintha újjászületett volna. Még új ruhát is vett, egy fehér csíkos halványszürkét. Habár ez nem volt valami nagy változás, a szín sokkal jobban állt neki, és már nem úgy nézett ki, mint egy lestrapált cseléd.

Mog mindenkit asztalhoz ültetett és étellel kínált, miközben kitöltötte a teát. Aztán megkérte Noah-t, hogy meséljen az útvjáról.

Egész úton hazafelé Franciaországból azt mondogatta

magának, hogy nagy áttörést jelentett, hogy sikerült kiderítenie, hová került Belle, és hol van most. Ám ahogy elmagyarázta, hogy mit tudott meg, és látta a rémületet Mog arcán, szinte azt kívánta, bárcsak sose találkozott volna Lisette-tel, és ne tudott volna meg semmi újat Belle-ről.

- Amerika legalább civilizált ország - mondta Garth, hogy fölvidítsa Mogot. - Ott megszökhet az emberektől, akik odavitték, és segítséget kérhet a rendőrségtől.

- Igazad van — mondta Noah, és örült Garth optimista fölvetésének. - Lisette mondta, hogy Belle nagyon erős, bármibe lefogadom, hogy kitalál valamit. Az is lehet, hogy írt nektek, csak nem kaptátok meg a levelet, mivel Annie háza leégett.

Mog arca felragyogott.

- Erre nem is gondoltam! Holnap megvárom a postást, és megkérdezem, mit csinálnak azokkal a levelekkel, amiket nem tudnak kézbesíteni - mondta. - De Amerikában mégis hol lehet? Hatalmas ország.

- Biztos New Yorkban lesz - mondta Noah. - Minden ott történik.

- Odamehetek megkeresni - ajánlkozott Jimmy.

Noah észrevette, hogy a fiú ismét kereszteslovag-tekin-
tettel néz rá.

- Nem lehet - mondta finoman. - New York hatalmas, és sejtelned se lenne, hol keresd. Egyelőre csak reménykedhetünk, hogy Lisette-nek sikerül megtudnia valamit a férfitől, aki odavitte Belle-t.

Mindenki elhallgatott. A csámcsogáson és a tűzhely ti-
zén kívül nem lehetett mást hallani.

Mog törte meg a csendet.

- Eláruljuk Mrs. Stewartnak, hogy lehet, Amy Brüsszelben van? — kérdezte Noah-t.

- Szerintem nincs más választásom - sóhajtott fel Noah.
- De nem örülök neki — vigasztalhatatlan, akárcsak a többi anya.

Amikor Noah másnap reggel fölébredt az albérletében, egyből Mog bánatos arca jutott eszébe. Egy-két másodpercig még feküdt, és azon töprengett, mi mást tehetne még Belle-ért és a többi eltűnt lányért.

Tudta, hogy a szerkesztője örülne, ha leközlhetne egy újabb cíliket arról, amit Noah Párizsban derített ki, de ezzel csak azoknak az olvasóknak az étvágyát elégítené ki, akik élvezik az emberkereskedelemtől szóló történeteket. Nem tudna konkrét információkkal szolgálni a lányok hollétét illetően, és kiszabadítani se tudná őket. Sőt, ha az emberablók elolvassák a cikket, azonnal Cosette-re és Lisette-re gyanakodnának. Ugyanez történne akkor is, ha Noah visszamenne a rendőrségre, nincs semmi kézzelfogható bizonyíték, aminek alapján nyomozást indíthatnának.

Nem akarta megkockáztatni, hogy Lisette-nek vagy a kisfiának bántódása essék. Újra meg újra felidézte az arcát és a hangját, és úgy érzett iránta, mint valaha Millie iránt. Sajnálta, hogy nem kérte el a címét, ahová írhatna neki, hogy legalább elmondja, mennyire megszerette, és emlékeztesse, hogy komolyan gondolta, hogy segít neki kijutni Franciaországból. Nem sok értelme lenne a kórháznak írni — egy angol levelet biztosan felbontanának. Úgy döntött, nincs más választása, mint megvárni, amíg Lisette lép kapcsolatba vele.

Eltűnődött, vajon miért mindig bajba jutott nőkbe szeret bele. Nap nap után találkozott lányokkal és nőkkel, akiknek rendes munkájuk volt: ápolónőkkel, varrónőkkel,

felszolgálókkal és titkárnőkkel. A lányok kedvelték, mert nem csúnya és jó a modora. Akkor irántuk miért nem képes így érezni?

Belle is a saját sorsán töpregett, mert Miss Frank megrendelést kapott a két nővértől, akik az Angelica butik tulajdonosai voltak a negyedben, hogy készítsenek egy tucat kalapot Belle rózsás tervéből.

— Most már föl kell vennem téged fizetett alkalmazottnak - mondta Miss Frank olyan széles mosollyal, mint a Mississippi. — Különben nem használhatom a gyönyörű tervedet, és nem kérhetlek meg, hogy még többet csinálj. Eldicsekedtem a nővéreknek, hogy van egy új tervezőm, és már alig várják, hogy még több munkádat láthassák.

Belle máskor izgatottan fogadta volna a hírt, most azonban megfagyott az ereiben a vér, amikor belegondolt, hogy Martha bemehet az Angelicába kalapokat nézegetni, és a nővérek elmesélhetik neki, hogy a kalaposuknak új angol tervezője van.

— Elárulta nekik a nevemet, vagy hogy angol vagyok? - kérdezte Belle.

— Azt nem árultam el, hogy angol vagy — felelte Miss Frank. — Szeretnek azzal dicsekedni, hogy az árujuk sikkes és francia. De annyira örültem, hogy tetszik nekik a kalap, hogy sokat beszéltem, és lehet, hogy megemlítettem, hogy Belle-nek hívnak. Miért kérded?

— Jobb szeretném, ha a nevem, meg az, hogy angol vagyok, kimaradna ebből az egészből - mondta Belle idegesen, mert eszébe jutott, hogy Miss Frank gyanakodni kezdhet.

— Te aztán meglehetősen titokzatos lány vagy — jegyezte meg az idős asszony, de csak legyintett a kezével, mintha

nem érdekelné, és arról kezdett beszélni, hogy milyen színű kalapokat készítsenek.

Valamivel később Miss Frank felajánlott napi egy dollár fizetést Belle-nek, valamint huszonöt centet minden saját tervezésű eladott kalap után.

— Tudom, hogy ez nem valami sok — mondta bocsánatkérően. — De egyelőre ez a legtöbb, amit tehetek.

Ahogy hűvösebbre fordult az idő októberben, Belle majdnem boldog volt, de aggódott a kapcsolata miatt Faldóval. Imádott Miss Frankkel dolgozni, és büszke volt magára, amiért elsajátította a kalapkészítést, és tehetségesnek bizonyult a tervezésben. Annak is örült, hogy félre tudta tenni a pénzét, mert tudta, hogy minden egyes dollárral közelebb jut ahhoz, hogy végre elhagyhassa New Orleanst.

Csakhowy hiába próbált Faldó kedvére tenni, a férfi nem bánt vele kedvesebben. Belle tökéletes szerető volt; bókolt a férfinak, a munkájáról kérdezte, segített neki ellátni, és minden este kicsinosította magát, hátha felbukkan. A férfi azonban továbbra sem árulta el, hogy mikor jön legközelebb, és újabban olyan későn érkezett, hogy már néhány percnyi csevegésre se volt hajlandó, egyenesen az ágyba ment.

Faldó gyakran ivott, és ha nem tudta felállítani, Belle-t hibáztatta. Belle-nek bele kellett harapnia a nyelvébe, nehogy kiszaladjon a száján, hogy mit gondol a férfiről. Reggel sokszor még annyi időre sem maradt, hogy megigyon egy csésze kávé.

Egyik éjjel Belle megpróbálta megkérdezni, miért változott meg ennyire a viselkedése.

- Régen annyira örültél nekem, kedves voltál és gyengéd - mondta, és sírva fakadt. - Már elfelejtetted, milyen

volt az a két éjszaka, amit együtt töltöttünk? Ha többé nem így érzel irántam, talán el kellene mennem munkát keresni magamnak.

— Az egyetlen hely, ahol munkát találnál, egy kalyiba a Robertson Streeten - horkant fel a férfi.

— Hogy mondhatasz ilyen szörnyűséget? - zokogta Belle. - Azért jöttem ide, mert azt hittem, törődsz velem. Mit követtem el, hogy azokhoz a fertőzött ringyokhoz hasonlítgatsz?

Azt hitte, a férfi megüti, mert fenyegetően megindult felé. Ám az megtorpant, és elfordult.

— Megyek lefeküdni — mondta. — Fáradt vagyok, és ne feledd, ha én nem segítek rajtad, még most is legalább tíz férfival kellene lefeküdnöd minden éjjel.

Faldo másnap kora hajnalban elment - Belle felébredt, és látta, amint kioson a szobából a csizmájával a kezében. Azt hitte, a férfi szégyelli magát, ezért úgy tett, mintha még mindig aludna.

Őszintén hitte, hogy amint a férfi végiggondolja, amit mondott, visszaváltozik olyanná, mint Martha házában volt. De nem így történt. Javulás helyett egyre rosszabb lett, a férfi minden újabb látogatás alkalmával egyre szűkszavúbban és ellenségesebben viselkedett. Belle arra gondolt, talán büntudata van a házasságtörés miatt, és véget akar vetni ennek az egésznek, de nem tudja, hogyan.

Azt kívánta, bár lenne elég pénze ahhoz, hogy örökre maga mögött hagyhassa ezt a helyet.

November elején egy szerdai estén Belle arra riadt, hogy Faldo kinyitja a bejárati ajtót a kulcsával. Belle a konyhaasztalnál ült, éppen kalapot rajzolt, és még mindig ugyanazt az egyszerű, tengerészkék ruhát viselte, mint mindennap a kalaposboltban. A vacsora edényei mosatlanul heverték a mosogatóban, a tűzhely előtt mosott ruhák száradtak.

Nem hozta rendbe magát, sem a házat, mivel Faldo hétfőn már járt nála, és nem számított rá, hogy ugyanazon a héten még egyszer visszatér.

— Faldo! — kiáltott fel meglepetten, amikor a férfi keresztülviharzott a nappalin és a hálósobán át a konyhába. - Nem számítottam rá, hogy újra eljössz a héten! Anyyira örülök!

A férfi a küszöbön állt, és megvetően nézett körbe a konyhában.

— Szóval így viselkedsz, ha nem vagyok itt - mondta.

Belle gyorsan becsukta a vázlatfüzetét, és fölkelt az asztaltól, hogy megölelje a férfit.

— Kitakarítottam volna, fölvettem volna valami csinosabbat, ha tudom, hogy jössz.

— Ki nem állhatom a rendetlenséget — mondta élesen, és ellökte magától a lányt.

— A konyhát kivéve mindenütt tisztaság és rend van - felelte Belle védekezően. - De mit számít neked, hogy elmosogattam-e vagy sem? Sose jössz be a konyhába. Csak kötekedni akarsz.

— Ezt meg hogy érted? - kérdezte Faldo, és megragadta a karját.

— Hetek óta elviselhetetlen vagy. Valahányszor eljössz, egyre szörnyűbben viselkedsz. Sosem viszel el sehová, még csak nem is beszélsz velem — mondta Belle, és megpróbált szabadulni a férfi szorításából, mert az ujjai a húsába vájtak.

— Megszereztem neked ezt a helyet, hetente legalább egyszer eljövök, mit akarsz még?

Belle nem szerette, ahogy a férfi felemelte a hangját, se azt, ahogy elvörösödött.

— Mondtam már, hogy csak azt akarom, hogy olyan legyél, mint Marthánál — felelte. - Akkor még törődjél

velem, beszélgettünk, és együtt nevettünk, nem csak a szexről szólt minden.

— Hiányzik az ötszáz dollár éjszakánként, nem igaz? — vágta a fejéhez a férfi.

Belle annyira megdöbbsent a rosszindulatú hangtól, hogy egy pillanatig azt sem tudta, mit feleljen.

— Tudod jól, hogy sose kaptam meg azt a pénzt - mondta végül. - Azt is tudod, hogyan kerültem Marthához, nem a saját akaratomból.

— Mondod te, édesem, mondod te — felelte a férfi szarkasztikusán vontatott texasi akcentussal. - Levelet írsz haza, könyörögsz, hogy mentsenek meg? - Azzal fölkapta a vázlatfüzetet az asztalról, és kinyitotta.

Néhány pillanatig csak meredt az első képre, majd végignézte a többi is.

— Ez meg mi? — kérdezte.

Faldónak nagyon éles vonásai voltak, hegyes orra és álla, szögletes arccsontja. A gyanakvástól azonban még élesebbnek tűnt.

— Szeretek kalapokat rajzolni - felelte Belle.

— Miért?

Belle vállat vont.

— Mondtam már, hogy amikor Londonban éltem, arról ábrándoztam, hogy egy nap saját kalaposboltot nyitok.

Belle most már valóban megijedt, mert félt, hogy a férfi valahogy rájött, hogy napközben nincs is itt a házban. Talán azt hitte, egy másik férfival találkozgat. Meg kellett nyugtatnia.

— Kérsz egy italt, Faldo, vagy valamit enni? - kérdezte, és odalépett hozzá, elvette tőle a vázlatfüzetet, és átölelte. - Nagyon feszültnek tűnsz.

— Melletted bármelyik férfi feszült lenne - felelte Faldo, és ellökte magától. — Mit akarsz?

Belle nem értette, miről beszél, és a vadsága megijesztette.

- Mindenem megvan, amire csak vágyhatok - hazudta.
- Szép helyen élek, és te vigyázol rám. Csak azt kívánom, bár csak gyakrabban jönnél, és beszélgetnél velem. Miért mondod, hogy feszült vagy mellettem?

- Az istenit! - robbant ki a férfi. - Tudom, hogy nem engem akarsz. Csak azért csináltad, hogy kijuss Martha házából. Én meg bolondmód elhittem, hogy szeretsz.

Habár a férfinak igaza volt a szándékait illetően, Belle jó kapcsolatban akart lenni vele, és a férfi volt az, aki ezt lehetetlenné tette. Megkockáztatta, hogy feldühíti, és úgy döntött, kiáll magáért.

- Valóban szerettelek, amikor idehoztál, de melletted még nagyobb szajhának érzem magam, mint Martha házában - vágott vissza. — Hogy várhatod, hogy szeresselek, ha mindig olyan későn jössz, hogy még vacsorázni se tudunk együtt? Meg sem kérdezed, mit csináltam egész nap, csak megdugsz, mint holmi egydolláros szajhát, másnap reggel meg eltűnsz, és annyit se mondasz, hogy mikor jössz vissza. Miért jöttél ide ma este? Azt vártad, rajtakaphatsz valaki mással?

A férfi olyan gyorsan mozgott, hogy Belle nem is látta az öklét, amíg az állához nem ért. Hátratántorodott az ütésről, nekizuhant az asztalnak, és beütötte a hátát.

- Hogy tehetted? - kérdezte dühösen, egyik kezét az állára tapasztva. — Azt hittem, úriember vagy. Csalódtam benned.

Nagyon fáj az ütés, és Belle sejtette, hogy reggelre jókora zúzódás lesz az álián.

- Nem akartalak bántani — felelte a férfi, megragadta Belle vállát, és megrázta. - Csak feldühítettél, mert tudom, hogy sosem leszel az enyém, úgy nem, ahogy én akarlak.

— Hogyan akarsz? - kiáltott fel Belle, és sírva fakadt a felháborodástól. - Itt vagyok, mindent megteszek, amit kérsz. Mi mást adhatnék még?

— A szívedet akarom! — kiáltotta a férfi vörös, eltorzult arccal.

Belle már túlságosan dühös és sértett volt ahhoz, hogy biztosítsa a férfit, hogy már övé a szíve.

— A tiéd lenne, ha úgy bántál volna velem, mint a kedveseddel, és nem úgy, mint egy szajhával - csattant fel. - Volt valami köztünk Martha házában, valami édes és jó. De amint idehoztál, elmúlt. Annyira magányos voltam, szomorú és rémült, te is tudtad, ha csak egy csöpp eszed is van. De törődtél is velem valaha? Elvittél engem bárhová, hogy elhited velem, hogy nem csak a szexre kellek? Nem.

Elugrott a férfitől, a hálósobába szaladt, és nekilátott ledobálni a ruháit.

— Mit művelsz? — kérdezte Faldo, amikor a küszöbről látta, hogy ledobálja az alsószoknyáit.

Belle visszajött a konyhába anyaszült meztelenül.

— Minek látszik? - kérdezte kurtán. - Szajha vagyok, fizetsz értem, essünk túl rajta, rendben?

Abban a pillanatban Faldo rádöbben, hogy egész idő alatt rosszul bánt a lánnyal. Felöltözve Belle elegánsnak és kifinomultnak tűnt. Az intelligenciájából és abból, hogy olyan könnyedén beszélt másokkal, bárki azt hitte volna, hogy a húszas évei közepén jár. Nemcsak csinos volt, hanem fájdalmasan gyönyörű, fekete loknijaival, angyalszárnyakhoz hasonlatos szemöldökével sötétkék szeme fölött, krémszínű bőrével és telt, érzéki ajkaival. Faldo elment Martha házába, miután Belle eljött, és Martinának rege-
te-
teg mondanivalója volt a lányról, hogy micsoda álnok, fondorlatos némbor, aki bármelyik férfit kizsigerelné.

Faldo nem akart hinni neki; azt bizonygatta magának,

hogy Martha csak azért ilyen rosszindulatú, mert elvesztette a legjobb lányt, és vele együtt a bevétele nagy részét is. De Martha bogarat ültetett a fülébe, és a tudat, hogy ő maga sem egy főnyeremény, sőt egyenesen csúfnak mondható, meggyőzte arról, hogy bolondot csinál magából, és Belle csak addig játszadozik vele, amíg nem talál egy gazdagabb és befolyásosabb férfit magának. Mindent tönkretett ez a sejtelen, és úgy érezte, csak úgy őrizheti meg a méltóságát, ha rosszul bánt a lánnyal, és nem mutatja ki az érzelmeit.

Sok minden volt Belle-ben, ami látszólag Martha szavait igazolta. Nagyon gyakorlott kurtizán volt, mindig azt a vörös-fekete fehéreneműt viselte, amit tőle kapott, valahányszor meglátogatta. A lány hagyta, hogy úgy tegye magáévá, ahogy csak akarja, sosem ellenkezett, és gyakran úgy simogatta és elégítette ki, ahogy egyetlen rendes asszony sem tenné. Ám hiába viselkedett érzéken és izgatón, Faldónak fájdalmat okozott, mert ez is csak azt bizonyította, hogy a lány már több száz férfival csinálta előtte.

Martha azt állította, hogy Belle hazudott, amikor azt mondta, hogy elrabolták és prostitúcióra kényszerítették. Azt mondta, Belle egy hidegvérű csábító, akit a saját anyja, aki mellesleg egy bordélyház tulajdonosa, arra nevelt, hogy igazi szajha legyen. Azért jött New Orleansba, mert itt legális a prostitúció, és tudta, hogy megszédheti magát.

Most viszont, ahogy meztelenül látta maga előtt a lányt, könnybe lábadt szemmel, Faldo megértette, hogy Belle egyáltalán nem olyan, mint amilyennek Martha lefestette, és amit elhitt. Csak egy védtelen fiatal lány volt, karcsú és tökéletes, és habár kerek, hetyke mellei voltak, csak a fiatalágát hirdették. Hiába illegeti magát csábítóan, Faldo látta, hogy megbántódott, és a benne lakozó rendes, kedves embernek eszébe jutott, hogy a hozzá hasonló férfiak veték el az ártatlanságát.

Már hetek óta látta a lányon, hogy szinte sugárzik. Azért paprikázta fel magát, mert azt hitte, egy másik férfi az oka, és ma este azért jött, hogy rajtakapja őket.

Ám amikor megpillantotta a lány vázlatait, rájött, mekkorát tévedett. Nem egy másik férfi fogja elvenni tőle a lányt, hanem a saját esze és ambíciója.

— Rajta! - mondta Belle. - Mire vársz még?

Faldo megindult felé, át akarta ölelni, és bocsánatot akart kérni, amiért megütötte, de amint a karcsú, meztelen test köré fonta a karjait, azonnal felébredt a vágya, és csak arra tudott gondolni, hogy a magáévá tegye. Az ágyra lökte, fél kézzel kigombolta a sliccét, és erővel beléhatolt. Észrevette, hogy a lány nagyon száraz, és tudta, hogy fájdalmat okoz neki, mert megfeszült a teste, de abban a pillanatban ez nem érdekelt. Belle az övé volt, ő pedig vágyott rá.

— Faldo, ne! Ne! — kiáltott fel a lány. — Ezt érdemiem?

Belle megpróbált szabadulni, de az ellenállása csak még jobban feltüzeltelte a férfit. Egyre keményebben dolgozott rajta, körmeivel a lány puha fenekébe vajt, és a vad és féktelen támadás izgalmától hevesebben kezdett verni a szíve.

Belle halálra rémült. Igaz, hogy Faldo egy ideje ridegen és elutasítóan bánt vele, korábban talán meg is lepte, amikor megütötte, de sosem nézte ki belőle, hogy képes ugyanarra a féktelen, durva erőszakra, mint amit azok a szörnyű férfiak műveltek vele Párizsban.

Először megpróbált ellenállni, ám amikor a férfi ettől csak még jobban bevadult, Belle inkább felhagyott az ellenkezéssel. A sírást azonban nem tudta abbahagyni, nemcsak a fájdalom miatt, hanem mert a férfi meg akarta alázni. Arcát Belle nyakába temette, és ahogy zihált és lihegett, a lélegzete olyan forró volt, mint a teavíz gőze.

Így ment tovább egy ideig; a férfi inge csuromvizes lett az izzadságtól, a légzése pedig egyre nehezebb. Ám amikor

elkezdett különös morgó és csukló hangokat hallatni, Belle első gondolata az volt, hogy a szenvedésnek végre vége szakad.

A férfi azonban, aki még mindig benne volt, ellökte magát tőle, és egyik kezével a mellkasához kapott, és habár a hálószobában félhomály volt, Belle látta, hogy skarlátvörösben játszott az arca. Ösztönösen tudta, hogy nagy baj van.

- Faldó! - kiáltotta, és kimászott alóla, miközben lefekette a férfit a hátára. - Jóságos ég, mi a bajod? - kérdezte, mert a férfi szemei kifordultak, miközben rángatózott, mintha rohama lenne.

A konyhába rohant, hozott egy pohár vizet és egy nedves ruhát. A víz azonban kifolyt a száján, amikor megpróbálta megitatni, és az sem segített, hogy a hűs, nedves ruhát a homlokára tette.

- Faldó, figyelj rám — kérlelte a férfit -, áruld el, mi baj.

Ám miközben ezt mondta, Belle már tudta, hogy a férfi képtelen válaszolni, és komoly baja van, amihez orvost kell hívnia.

Gyorsan felöltözött, majd visszafordult Faldóhoz, hogy visszadugja a péniszét a nadrágjába, és felhúzza a szlaccát. Azután még egy sálát sem vett magára, csak kirohant az utcára. Mint este tízkor errefelé mindig, most is üres volt az utca, ezért Belle a Canal Streetre szaladt, ahol azt remélte, megpillant egy rendőrt vagy kocsist, aki tudja, hol találhat orvost.

Szerencséje volt. Két rendőr sétált a Canal Streeten.

- Kérem, segítsenek! - kiáltotta, és feléjük szaladt. - Egy barátomnak rohama van. Nem tudom, hol talállok orvost.

Kevesebb, mint öt percen belül a fiatalabbik rendőr belépett Belle házába a lánnyal. A másik orvosért ment.

Egy rövid pillanatra Belle azt hitte, hogy Faldó jobban lett, mert oldalt fordult, és a félhomályban úgy tűnt,

mintha csak aludna. Valami azonban azt súgta, hogy jobb, ha odaengedi a rendőrt, hogy megvizsgálja.

A férfi Faldo nyakára tette az ujját, majd megnézte a pulzusát a csuklóján. Végül fölegyenesedett, és lassan Belle felé fordult.

- Nagyon sajnálom, kisasszony - mondta. - De a barátja meghalt.

- Az nem lehet! - kiáltott fel Belle, és riadtan a szája elé kapta a kezét. Nem tudta elhinni, hogy ez történik, hogy Faldo az egyik pillanatban még tombol dühében és szenvedélyében, a másikon pedig halott. Az ő hibája lenne?

Sajgott az álla, ahol a férfi megütötte, és eszébe jutott, hogy azt mondta, a szívét akarja, és ekkor sírva fakadt.

- Annyira sajnálom, kisasszony - mondta a rendőr. - Elárulná, hogy kik maguk, és mi vezetett ehhez a rohamhoz, amiről beszélt?

Belle üres tekintettel bámult a fiatalemberre. Tiszta kék szeme volt, és nagyon együtt érzőnek látszott, de Belle tudta, hogy ettől függetlenül nem árulhatja el neki a teljes igazságot.

- A neve Faldo Reiss, és este kilenc körül érkezett látogatóba - zokogta. - Egy ideig a konyhában beszélgettünk, aztán azt mondta, furcsán érzi magát. Nagyon kipirult, és melege lett. Fölkelt, hogy kimenjen hátul a friss levegőre, de megtántorodott, ezért betámogattam a hálósobába, és az ágyra fektettem. Aztán nagyon kapkodva vette a levegőt, és a mellkasát fogta. Próbáltam megitatni vízzel, és nedves ruhát tettem a homlokára, de amikor nem tudott beszélni, kirohantam segítségért.

- Helyesen tette - mondta a rendőr. - Azt mondta, csak a barátja. Hol lakik?

- Houstonban, Texas államban - felelte Belle -, de nem

tudom a pontos címét. Tudja, a vasútnak dolgozik. Minden héten New Orleansban jár üzleti ügyben.

A rendőr összehúzta a szemét, mintha gondolkodna valamin.

— Maga angol? — kérdezte.

Belle bólintott. Nagyon félt, mert tudta, hogy csak idő kérdése, mielőtt kutakodó, nehezen megválaszolható kérdésekkel kezdik bombázni. Faldo fontos pozíciót töltött be a vasúti társaságnál. Hiába viselkedett ma este undokul, Belle még mindig törődött vele annyira, hogy megpróbálja megóvni a feleségét és a családját a nyilvános szégyentől. Ráadásul ott volt még Martha is. Ha meghallja, hogy Faldo meghalt, és hol halt meg, talán neki is összeáll a kép.

— Azt mondja, barátok voltak?

Belle-nek görcsbe rándult a gyomra a rendőr kérdésétől, mert sejtette, hogy a férfi már rájött, hogy Faldo több volt, mint barát. Fiatal volt, nem több huszonöt-nél, legalább száznyolcvan centi magas, jóképű, rövidre vágott világosbarna haja volt és tiszta kék szeme, ami korábban már feltűnt Belle-nek. De hiába volt jóképű, a rendőrök a munkájuk természetéből adódóan nagyon tapasztaltak voltak, és nehéz volt lóvá tenni őket.

— Igen, barátok - mondta. - Nagyon kedves volt hozzám, amikor idejöttem, segített otthont találnom. Általában benéz, amikor erre jár.

A rendőr a noteszba jegyzetelte, amiket Belle mondott, majd megkérdezte a nevét. Azt felelte, Anne Talbotnak hívják, mivel Faldo ezen a néven nyitotta neki a számlákat a két boltban, és valószínűleg a főbérlőnek is ezt a nevet adta meg. Mielőtt azonban a férfi újabb kérdést tehetett volna fel, megérkezett a másik rendőr is az orvossal, és mindhárman bementek a szobába.

Belle a konyhában maradt, és föltett egy kannát, hogy

kávét főzzön. Olyan hangosan dobogott a szíve, hogy szinte biztos volt benne, a három férfi is hallja.

Az orvos, egy zömök, kopasz, szemüveges férfi, néhány perc múlva kijött a hálósobából.

- Nos, kedvesem, úgy tűnik, a barátjának szívrohamja volt. Nagyon sajnálom, de be kell szólnom a hullaházba, hogy elvigyék.

A rendőr, aki kérdezgette, és Rendall hadnagyként mutatkozott be, ott maradt, miután a kollégája távozott az orvossal.

- Ez nagyon nehéz lehet önnek - mondta, miközben Belle töltött neki egy csésze kávé. — Van családja, akikhez elmehet?

Belle azt mondta, nincs, és ismét sírva fakadt. A férfi megpaskolta a kezét, és megkérdezte, hogy Faldo a szeretője volt-e.

- Nem, dehogy - zokogta Belle. — Házasember, gyerekei vannak. Ezért olyan szörnyű az egész. Remélem, nem fognak szólni rólam a feleségének, különben ő is ugyanerre a következtetésre jut.

- Nyilván így lenne! És ha megjegyezhetem, Miss Talbot, nem sok feleség örülne, ha a férje olyan szép nőhöz járna látogatóba, mint ön - mondta a rendőr, és Belle látta a szemcsillogásából, hogy a férfi komolyan gondolja, amit mondott. - De ha a vizsgálat során semmi szokatlant vagy váratlant nem találnak, akkor nincs okunk annál többet mondani a feleségének, hogy a férje egy panzióban halt meg.

Belle megköszönte.

- Az viszont érdekelne, mit keres egy angol lány egyedül New Orleansban - folytatta Rendall, és áthatóan fürkészte a lányt. - New Yorkot vagy Philadelphiát még megérteném, akár Chicagót is, de ezt nem. New Orleans veszélyes hely.

- Valaki mással jöttem, aki később elhagyott - mondta

-

Belle ösztönösen. — Amint elég pénzt keresek, hogy hazamehessek, elmegyek.

- Akar beszélni róla?

Belle majdnem fölnevetett, annyira megnyerő volt a férfi.

- Nem, egyáltalán nem akarok beszélni róla - felelte. -

Csak azt szeretném, ha véget érne ez a szörnyű éjszaka. De, gondolom, többet nem fogok aludni abban az ágyban, azután nem, hogy Faldo ott halt meg benne.

- Elkísérhetem egy panzióba, ha szeretné - mondta Rendall. - Van egy csöndes, rendes hely itt a Canal Street sarkán.

- Nagyon kedves öntől — mondta Belle. - De nem engedhetem meg magamnak, hogy máshol béreljek szobát. Majd boldogulok.

- Van munkája? — kérdezte a férfi.

- Igen, egy kalaposboltban dolgozom — válaszolta, és remélte, hogy a férfi nem kérdezi meg, hol. — De nem sokat fizetnek.

- Mr. Reiss ütötte meg? - kérdezte Rendall, és áthatóan nézett a szemébe. — Korábban azt hittem, csak egy árnyék, de most már látom a zúzódást az arcán.

- Korábban megbotlottam a hátsó lépcsőn - mondta Belle. - Nekizuhantam a korlátoszlopnak.

Szerencsére ekkor megérkezett a halottaskocsi, a lovak patája hangosan csattogott a csöndes utcán. Két férfi lépett be, Rendall bevezette őket a hálósobába, és néhány perc múlva már távoztak is a pokróccal letakart Faldóval a hordágyon.

Rendall elbúcsúzott Belle-től, és azt mondta, reméli, hogy rendbe jön, az ajtóban viszont habozott, és visszánézett a tűzhely mellett sírdogáló lányra.

- Nem szívesen hagyom itt, kisasszony — mondta rekedt hangon.

- Ha nem megy el, az emberek pletykálni fognak - felelte Belle éles hangon. - Az is elég, hogy meghalt itt egy férfi, nem kell, hogy egy rendőr is maradjon.

- Igen, gondolom, igaza van - mondta a férfi. - De én úgy értettem, hogy jobb lenne, ha most nem lenne egyedül.

— Már jó ideje egyedül vagyok - mondta Belle. — Nincsenek barátaim a városban; Faldo volt az egyetlen.

— Akkor őszinte részvétem — mondta a férfi, és végre távozott.

Miután elment, Belle bezárta és bereteszelt az ajtót, és bement a hálósobába. Egész testében remegett, és görcsölt a gyomra. Még soha nem érezte magát ennyire egyedül.

Látta a mélyedést az ágytakarón, ahol korábban Faldo feküdt, és még érezte a férfi hajszeszének és izzadságának a szagát. Szerette volna megsíratni, ennyivel tartozott neki, de dühös volt, amiért a férfi így ment el.

Eszébe jutott Suzanne Martha házában, aki egyszer mesélt arról, amikor meghalt rajta egy férfi. Akárcsak Faldo esetében, az is szívroham volt. Ám ahogy Suzanne és a többi lány adta elő a történetet, mulatságosnak tűnt. Suzanne még azt is bevallotta, hogy belenyúlt a tárcájába, mielőtt a doktor megérkezett, és kivett belőle száz dollárt.

Könnyű volt nevetni egy nevetséges halálon egy illetlen helyen, amikor egy idegenről volt szó. Suzanne szerint a legtöbb férfi, ha választhatna, hogyan haljon meg, szex közben akarna meghalni. Azzal tréfálkozott, hogy küld a férfinak egy kártyát néhány virággal a temetésére, és azt írja neki: „Megígértem, hogy a mennybe röptelek!”

De még ha itt is lenne most a többi lány, Belle tudta, hogy semmi mulatságosat nem tudna találni Faldo halálában. Bonyolult, ellentmondásos férfi volt, és ma este igazi vadállatként viselkedett. Azt mondta, a szívét akarja, akkor hát miért bánt olyan szörnyűségesen vele?

Vajon mindig ilyen lesz a férfiakkal? Mindig csak a testét akarják, soha nem az elméjét, és soha nem látnak benne mást, csak a szajhát?

Lefeküdt az ágyra, és betakarózott. Egyszeriben rádöbent, hogy sokkal több gondja van, mint azon rágódni, hogy mit gondolnak róla a férfiak. Nincstelenné vált. Miss Frank néhány dollárja nem segít rajta. Ha senki sem fizeti a lakbért, a főbérlő kilakoltatja. Miből fog megélni?

Martha nem hagyná, hogy bármelyik jó bordélyházban munkát adjanak neki: így csak azok a szörnyű, helyek maradtak a Robertson Streeten.

Rátört a pánik. Mihez fog kezdeni?

TEAM

HUSZONÖTÖDIK FEJEZET

— Ez a helyzet, Miss Frank. - Belle hangja megremegett, mert látta, hogy az idős asszonyt elborzasztották a hallottak. - Úgy éreztem, joga van tudni a teljes igazságot, mivel olyan kedves volt hozzám.

Egy szemhunyásnyit sem aludt, annyira felt attól, ami még rá vár. Legszívesebben elmenekült volna, bedobálta volna a holmiját gyorsan egy bőröndbe, és fölszállt volna az első vonatra, ami elhagyja New Orleanst. Egy halk, józan hang a fejében viszont azt kérdezte, vajon hova fog menni, mert egy idegen városban, ahol senkit sem ismer, nehéz lesz mindent újra kezdeni.

Ugyanez a hang azt is javasolta, hogy menjen el Miss Frankhez, és mondjon el neki mindent. Mivel úgy tűnt, hogy az idős asszony megkedvelte, Belle úgy vélte, talán hajlandó lesz azt hazudni a rendőrségnek, hogy Anne Talbot a neve, ha esetleg kérdezősködnék utána. Belle abban bízott, hogy a kalaposboltban keresett pénzzel, talán pincérkedéssel kiegészítve, New Orleansban maradhat.

- Komolyan azt hitted, hogy hazudni fogok a rendőrségnek, és azt mondom nekik, hogy Anne Talbotként ismerlek? - kérdezte Miss Frank.

Belle kiérezte az ellenszenvet az asszony hangjából, és görcsbe rándult a gyomra. Amikor meglátta az iszonyatot

Miss Frank arcán, azt hitte, hogy az asszonyt elborzasztotta, amiken keresztülment. Most viszont nyilvánvalóvá vált, hogy az asszony csupán undorodott tőle.

— Nem arra kértem, hogy hazudjon. Magának dolgozom, és nem értem, mit számít, milyen néven ismer - kérlelte Belle.

— Nekem nagyon is számít - csattant fel az asszony. — Senki sem változtatja meg a nevét, hacsak nem rosszban sántikál.

— De már elmagyaráztam, hogy Mr. Reiss miért adta nekem ezt a nevet, és hogyan kerültem ide New Orleansba. Nem gondolja, hogy már eleget szenvedtem, amikor elraboltak és prostitúcióra kényszerítettek? Ha magával történik ugyanez, nem próbálna szabadulni, ahogy csak tud?

— Nem hiszem, hogy nem volt választásod. Szerintem rossz útra tértél, aztán kitaláltad ezt az abszurd történetet, hogy sajnáltsd magad — mondta Miss Frank, és apró arca és teste megfeszült a felháborodottságtól. - Még abban se vagyok biztos, hogy ez a férfi, aki eltartott téged, természetes halált halt. Különösen, mivel nyilvánvaló a sebes arcodból, hogy dulakodtatok! De mindezt félretéve, mit gondolsz, mit történne a boltommal, ha a vevőim megtudnák, hogy miféle szerzet vagy? A küszöbömet sem akarnák többet átlépni, nemhogy egy kalapot felpróbálni, amit megérintettél.

Belle-nek ez olyan volt, mintha hasba rúgták volna. Egy pillanatig sem számított rá, hogy nem fognak hinni neki, arra meg végképp nem, hogy Miss Frank úgy tekint a szájhákra, mint a leprásokra.

— Tőlem semmit sem kapnának el - vágott vissza Belle. — Ellentétben a saját férjével, akiről nyugodtan elhiheti, hogy rendszeresen járnak a kerületbe.

Miss Franknek a lélegzete is elállt a döbbenettől.

- Hogy merészelsz ilyen aljas módon rágalmazni?

Belle ekkor megértette, Hogy ostobaság volt azt hinni, hogy ez a vénkisasszony valaha is képes lenne megérteni és együtt érezni vele azért, amiken keresztülment. Szűk látókörű társadalomban nőtt föl, a legtöbb hozzá hasonló nő még a saját testét sem ismerte. Ha Belle csak annyit mondott volna, hogy megcsókolta egy férfi, Miss Franknek az is elég lett volna ahhoz, hogy rögtön a repülőszóért nyúljon.

Belle-nek azonban esze ágában se volt olyasmiért bocsánatot kérni, ami nem az ő hibája. És azt sem hagyta annyiban, hogy ez a bolond nő a nevetséges, prűd nézetei mögé bújjon.

- Úgy, hogy teljes mértékben igaz - mondta Belle kacsal. — Miért tartják az emberek a prostituáltakat a legalávalóbb teremtményeknek? Férfiak nélkül nem léteznének. Arról pedig biztosíthatom, hogy kivétel nélkül az úgynevezett „tiszteletben álló” házasságok férfiak járnak hozzájuk. Ha a feleségük teljesítené a házastársi kötelességét, akkor nem kellene ezt tenniük. Úgyhogy a felháborodott vevőinek előbb saját magukban kell keresniük a hibát, mielőtt rám mutogatnak.

- Még soha nem hallottam ilyen felháborító dolgot! - hüledezett Miss Frank, és elvörösödött az arca.

- Felháborító?! Majd én elárulom, mi a felháborító — mondta Belle dühösen. - Hogy itt dolgoztatott nap nap után, és úgy tett, mintha kedvelne. Ám amikor elárultam, hogyan kerültem ide valójában, azonnal ellenem fordult. Azt hittem, maga kedves asszony. Tényleg azt hittem, hogy segíteni fog nekem.

- Azonnal takarodj a boltomból! - Miss Frank hangja metsző és hideg volt. - Eredj innen, te kis cafka!

Belle tudta, hogy ideje távoznia; semmivel sem tudja megdönteni az asszony előítéleteit.

— Rendben, elmegyek - mondta, majd fölkapta a saját terveit a munkapadról. - Ezeket viszont nem tarthatja meg, és elmegyek az Angelicába is, hogy szóljak nekik, hogy a legutóbbi rendelésüket egy szajha tervezte. Valószínűleg vissza akarják majd küldeni az árut, ha olyanok, mint maga!

Amikor látta, hogy Miss Frank arca összeráncolódik, egy pillanatra legszívesebben visszaszívta volna, amit mondott. De már túlságosan megbántották ahhoz, hogy meghátráljon; eddig őszintén hitte, hogy a szeretet, amit az asszony iránt érzett, kölcsönös volt.

— Még csak tizenhét vagyok. Megjártam a poklot, amióta másfél évvel ezelőtt elraboltak az otthonomból, amitől négyezer mérföldre kerültem, és fogalmam sincs, hogy jutok haza - vágta az asszony fejéhez, a kezében tartott tervet lobogtatva. - Ami kis biztonságom volt, az tegnap meghalt Mr. Reisszel, de azt hittem, az ön személyében van egy jó barátom, aki meghallgat, és tanácsot ad anélkül, hogy ítélkezne fölöttem. Mekkora bolond voltam!

Némi elégtételt adott az apró asszony arcára kiült szégyen, de sarkon fordult, és kísétált a boltból.

Belle alig látott a könnyeitől, és hazament. Nem maradt más választása, el kell hagynia New Orleanst. Tudta, hogy Miss Frank képtelen lesz magában tartani egy ilyen szafos történetet. Csupán idő kérdése, és visszajut Martha fölébe, aki eljönne érte.

Aztán ott volt még a rendőrség is. Biztos, hogy visszajönnek újabb kérdéseket föltenni, különösen ha találnak valami furcsát Faldo boncolásakor. Ha pedig rájönnek a múltjára, még az is lehet, hogy őt fogják gyanúsítani. A legijesztőbb azonban az volt, hogy azok, akik megvették és eladták, örökre el akarják hallgattatni.

Rettenetesen félt. Ha a vasútállomásra megy, Martha egyik kémje elárulhatja, és akkor utána jönnek. Valószínűleg az lenne a legjobb, ha hajóra szállna, de azt sem tudta, hogyan csinálja.

Miközben bepakolt a bőröndjébe, azt mondogatta magának, mindig tudta, hogy egyszer eljön ez a nap, hiszen éppen ezért vette a bőröndöt. Mégis zokogott, mert arra sosem számított, hogy ilyen körülmények közt kell elmennie. Olyan gondosan válogatta ki a holmikat az otthonához, most fájt itt hagynia mindezt. A kék legyezőt az aranyangyalkákkal, amit az ágy fölé akasztott, magával tudja vinni, mivel össze lehet hajtani, az egzotikus tengerpart képét azonban itt kell hagynia, mert túl nagy. Mennyi órát töltött azzal, hogy arról ábrándozott, egy kis szalmatetős kunyhóban él egy ilyen tengerparton, a hajladozó pálmafák alatt, a vakítóan fehér homok és a türkiz tenger között. Arról is álmodozott, hogy egy olyan férfi vigyáz rá, mint Etienne. A képet azonban és a gyönyörű vörös szőnyeget a kandeló előtt a nappaliban, meg a többi szép holmit, amit vett, itt kell hagynia.

Több ruhája volt, mint érkezésekor: négy ruha, számos alsószoznnya, alsóing, harisnya, bugyi és cipő, viszont nem volt meleg kabátja, mert a régi szőrmét, amit Franciaországban kapott, ott kellett hagynia a hajón, amikor New Orleansba érkezett. Az időjárás ugyan enyhe errefelé, de ha New York közelébe jut, hidegre fordul az idő.

Egy órával később Belle a Canal Streeten volt, sajgott a karja a nehéz bőrönd cipelésétől még ezen a rövid szakaszon is. A ház kulcsait bedobta a postaládába, amikor eljött, mert sejtette, hogy a főbérő eljön a házba, ha megtudja, hogy Faldo meghalt.

Leintett egy konflist, és megkérte, hogy vigye el Alderson boltjához, és várja meg, amíg bevásárol, majd vigye ki a kikötőbe.

Belle-nek volt egy kis lelkipurdalása, amikor a drága szürke kabátot fekete báránycallérral és kézelővel, valamint a hozzá illő fekete báránycallépot és a sötétkék gyapjúruhát Mr. Reiss számlájára íratta. Emlékeztette azonban magát, hogy mostanáig körültekintően vásárolt, és a férfi egyébként is tartozott neki ennyivel a zúzódás miatt az arcán, és amiatt is, ahogy a halála előtt bánt vele.

A délután közepére Belle a könnyeivel küzdött, mert nem tudott hajóra szállni. Azt megértette, hogy többségük kereskedelmi hajó, ami nem szállít utasokat, az utasszállítók azonban látni akarták az iratait, mielőtt eladták volna neki a menetjegyet.

A kikötő bűzös, fullasztó és zajos volt a nyüzsgéstől. Csurgóit az izzadság a tagbaszakadt férfiakon, akik a hajókban rakodtak, és egymásnak kiáltottak, miközben leengedték vagy felhúzták a hatalmas faládákat a csigával. Mások hordókat görgettek le a hajópallón, majd végiggurították a macskakövön a várakozó szekerekhez.

Fáradt vén gebék által vontatott, roskadásig megrakott szekerek és talicskák hajtottak keresztül az embertömegben. Még marhákat, lovakat és kecskéket is hajtottak le a hajókról. Egy ízben néhány tinó megriadt és elszabadult, a tengereszek, rakodómunkások és mindenki más pedig szétrebbentek a rakparton. Belle-t folyamatosan taszigálták, bámulták és zargatták a koldusok, egy fiatal, rongyokba öltözött fekete nő pedig megpróbálta lelopni a kalapját a fejről.

Melege volt, elfáradt, és nagyon ideges lett. Már ezerszer hallotta, hogy New Orleans veszélyes hely, de csak most,

a kikötőben tudatosult benne, hogy mennyire igaz. Szurtos, lenhajú, szinte meztelen öt-hat éves gyerekek bandákba verődve próbáltak lopni; még züllött prostituáltakat is látott, akik meztelen kebleiket közszemlére téve szólították le a férfiakat fényes nappal. Rengeteg részeg volt itt, de olyanok is, akiknek sárga, sovány arcából Belle sejtette, hogy ópiumfüggők. Hallott idegen nyelveket, és látott mindenféle nemzetiséget a kínaiaktól a vörös indiánokon át. Habár érkezése óta tudta, hogy New Orleansban különböző hitű és bőrszínű emberek élnek, mostanáig nem látta a legszegényebb és legzüllöttebb réteget.

Elővigyázatosságból a pénze nagy részét a szoknyaderékba varrt pénztárcájába rejtette, mielőtt elhagyta a házat, de a körülötte lévőkön látta, hogy mindene - a ruhája, cipője és bőrröndje - érték a tolvajok szemében. Egyetlen pillanatra se hagyta el az ébersége és az óvatossága. Ám ahogy telt az idő, egyre nőtt a félelme, mert ha estig nem talál hajót, kénytelen lesz szállás után nézni, és a gondolat, hogy ezen a környéken aludjon, elborzasztotta.

- Ide, kisasszony, a Kentucky Maid ma este indul Franciaországba.

Belle meglepődött, amikor megszólította a fiú, aki fájdalmasan emlékeztette Jimmyre Londonból, mert ugyanolyan vörös haja és szeplős arca volt.

- Honnan? Szállít utasokat? — kérdezte.

A fiú a kikötő egyik vége felé mutatott.

- Nem éppen utasszállító - felelte. - De ismerem a kapitányt, és szerintem hajlandó elvinni magát.

- Te ki vagy? - kérdezte Belle feszülten, mert még sosem találkozott a fiúval, és furcsállta, hogy az mégis tudja, mit keres.

- Able Gustang a nevem, itt dolgozom a kikötőben.

Hallottam, amikor a jegyeladóval beszélt, és úgy tűnt, nagyon szeretne elmenni innen. Talán menekül valami elől?

- Természetesen nem - felelte Belle, de majdnem fölnevetett, annyira hasonlított a fiú Jimmyre, és ezért úgy érezte, megbízhat benne. Sovány és mezítlábas volt, rongyos nadrágja lábszárközépig ért. Belle úgy saccolta, csupán húsz év körüli lehet. - De iratok nélkül jöttem Amerikába, és nagyon szeretnék hazamenni - magyarázta.

- Szajha volt? Mert nekik nincsenek irataik — mondta.

- Nem voltam szajha - felelte Belle, de nem volt benne biztos, hogy elég felháborodottnak hangzott.

- Hát, gondolom, akkor is egy férfi hozta ide - mondta hunyorogva, mert a szemébe tűzött a nap. - Ezt teszik a szép lányokkal.

Belle elmosolyodott.

- Emlékeztetsz valakire otthonról. De keményebb vagyok, mint látszom, úgyhogy ne is álmodj arról, hogy átverhetsz. Ha segítesz, megjutalmazlak.

- Tíz dollár? - kérdezte a fiú.

- Megkapod, ha a hajó tengerbiztos, és nem kell a rak térben aludnom, vagy a kapitánnyal.

Able ekkor felvillantotta foghíjas mosolyát.

- Pedig biztosan nem bánná, de ő igazi úriember. Dolgoztam már neki, rendes alak.

A Kentucky Maid jókora gőzös volt, Belle azonban megremült, amikor közelebb ért hozzá, mert rozsdásnak és elhanyagoltnak tűnt, és nem hitte, hogy egy teherhajó olyan kényelmes lehet, mint az utasszállító, amivel New Orleans-ba érkezett. De ez legalább Marseille-be ment, ami sokkal közelebb van Angliához, mint New York. Ilyen későn már különben sem engedheti meg magának, hogy válogasson.

- Itt várjon, megyek és beszélek a kapitánnyal - mondta Able. - Ugye nem fog elmenni?

Belle megnyugtatta, hogy megvárja, és nézte, ahogy a fiú egy felnőtt férfi magabiztosságával ugrik föl a pallóra. Eltelt vagy tíz perc, és Belle egyre idegesebb lett, amikor hirtelen felbukkant Able egy alacsony, tömzsi férfi kíséretében, aki csúcsos sapkát viselt és aranyzsinórt a sötét kabátján. Belle-t nézte, Able pedig izgatottan beszélt hozzá, és hadonászott a karjaival.

Able leszaladt a pallón Belle-hez.

- Fél, hogy gond lesz magával - mondta. - Nem szeret kíséret nélküli hölgyeket szállítani, mert tengeribetegek lesznek, és különleges bánásmódot követelnek. De ha meg tudja győzni, hogy maga nem ilyen, és még hasznos is tudja tenni magát a konyhában meg máshol, szerintem meggondolja.

Belle mély levegőt vett, és fölment a hajóra, hogy megismerkedjen Rollins kapitánnyal. Tudta, hogy nagyon óvatosnak kell lennie. Ha túlságosan készséges, a kapitány azt hiheti, hogy egész úton Franciaországba azt tehet vele, amit akar, ha viszont túl rideg, talál okot, hogy miért ne vigye el.

Szélesen elmosolyodott, és kezet nyújtott a férfinak.

- Örülök, hogy megismerhetem, kapitány. Nagyon hálás vagyok, hogy elvisz a hajóján.

- Még nem döntöttem el, hogy elviszem-e - mondta a férfi élesen. Olyan sötét szeme volt, hogy nem látszott a pupillája, és habár alacsony és testes volt, meglehetősen jóképűnek látszott, tiszta, aranybarna bőrrel és finom vonásokkal. -Tudni akarom, hogy nem lesz a terhemre.

- Egész idő alatt a kabinomban maradok, ha úgy kívánja - mondta Belle. - Vagy segíthetek a szakácsának. Jól bírom a tengert; Amerikába jövet az összes utas tengeribeteg lett, engem kivéve.

- Miért nincsenek iratai? - kérdezte nyíltan.

- Mert elraboltak Londonból — felelte. — Szemtanúja

voltam egy gyilkosságnak, és a gyilkos elrabolt, nehogy beszéljek.

- Egy kicsit túlzás, hogy ilyen messzire hozta - mondta a kapitány mosollyal.

- Rengeteget keresett rajtam, amikor eladott — felelte Belle kertelés nélkül. — Viszont szeretnék hazajutni, hogy bíróság elé küldjem őt. Kérem, árulja el, mennyit kér azért, hogy elvisz Franciaországba.

- Kétszáz dollárt - felelte a kapitány.

Belle a szemeit forgatta.

- Akkor találnom kell egy másik hajót. Közel sincs ennyi pénzem.

- Biztosan meg tudunk egyezni - mondta a férfi.

Belle megmerevedett a férfi hangsúlya hallatán. Pontosan tudta, hogy ez mit jelent.

- Nem, itt és most döntjük el - mondta. — Hetven dollár?

A férfi felhorkant, és legörbítette az ajkát, majd elfordult Belle-től.

- Nyolcvanat még éppen ki tudok fizetni, de többet nem - kérte Belle. - Kérem, Rollins kapitány, vigyen el, megígérem, hogy hasznára válók.

A férfi ránézett, és lassan megrázta a fejét. Ugyanakkor váratlanul elmosolyodott.

- Rendben, hölgyem, elviszem nyolcvan dollárért, de ha megbetegszik, ne számítson segítségre.

Húszerccel azután, hogy kifizette Able-t, és elbúcsúzott tőle, Belle a kabinjában volt. Olyan szűk volt, hogy csak oldalazva tudott bemenni az ágy és a fal között a hajóablakig. El sem tudta képzelni, milyen lenne, ha megkellene osztania valakivel.

Rollins kapitány ráparancsolt, hogy maradjon a kabinjában, amíg ki nem hajóznak. Belle úgy gondolta, valószínűleg úgy értette, hogy amíg nem szól, hogy kijöhet. De nem bánta, mert annyira kimerült azok után, ami előző éjjel történt, hogy legszívesebben átaludta volna az egész napot.

A kapitány közölte, hogy rajta kívül csupán két másik utas lesz a fedélzeten. Arnaud Germaine francia volt, a felesége, Avril viszont amerikai, és hazafelé tartanak a férfi családjához Franciaországba. Belle csak egy pillanatra látta őket; Avril harmincöt körüli nő volt, a férje pedig legalább tíz évvel idősebb. Még ha nem is lesznek egymás társaságában, Belle akkor is örült, hogy van még egy nő a hajón rajta kívül. Amikor a kapitány megmutatta neki a kabinját, sokan megbámulták a legénységből. Mind ápolatlanok voltak, vad tekintetnek és mocskosak. Belle úgy döntött, zárva tartja a kabinja ajtaját az úton.

Az utazás harmadik napján Belle már tudta, hogy a gyanús külsejű legénység különféle nemzetek tagjaiból áll. Körülbelül a fele fekete volt, a többiek louisianai franciák, mexikóiak, kínaiak, írek, brazilok, a szakács pedig olasz. Eddig azonban meglepően udvariasan bántak vele, talán mert a kapitány azt mondta nekik, hogy egy barátja lánya.

Reggeli után sétált egy órát a fedélzeten, majd bevitte Rollins kapitánynak a kávéját a hajókonyhából, hátha van számára valami munkája. Eddig semmit sem kért tőle, sőt úgy tűnt, nehezen talál neki bármi tennivalót. Belle felvarrt néhány gombot az ingére, és kitakarította a kabinját, valamint segített Ginónak, a szakácsnak előkészíteni a zöldségeket a vacsorához, de a szakács ennél többet nem engedélyezett neki a konyhájában. A nap egy részét azonban el tudta tölteni azzal, hogy a kapitánnyal beszélget, és úgy érezte, a férfi kedveli a társaságát.

Délutánonként többnyire a tisztí étkezdének nevezett

parányi, rendetlen szobában üldögélt, és olvasott. Több száz könyvet talált ott a polcokon, dobozokba hányva, és a padlón fölhalmozva, némelyiket rongyosra olvasták már, és csak az imádság tartotta egybe a lapjait. Belle, Mr. és Mrs. Germaine és a hajó öt főtisztje itt étkezett. A rendetlenség és zsúfoltság ellenére otthonos és kényelmes volt.

Arnaud Germaine szándékosan kerülte őt, és Belle sejtette, hogy a férfi tudja, honnan jött. A felesége, Avril kíváncsian méricskélte, de szemmel láthatóan rászóltak, hogy ne álljon szóba vele. Belle-t mindez nem zavarta, mert egyébként sem akart kérdésekre válaszolni. Rollins kapitány kérdezgette, udvariasan és csillogó szemmel. A reggeli beszélgetéseik során Belle sokkal többet árult el magáról, mint akart, de amikor bevallotta, hogy Martha kuplerájában dolgozott, a férfi ugyanolyan nyugodt és enyhén érdeklődő maradt, mint azelőtt, és Belle úgy érezte, hogy még ha be is vallana neki mindent, a férfi akkor is ugyanúgy reagálna.

A hajó a Bermudák felé tartott, ahol ivóvizet vesz föl, majd átszeli az Atlanti-óceánt, és Madeirában köt ki, onnan pedig Marseille-be mennek. Egy nappal azelőtt, hogy elérték a Bermudákat, este a kapitány azt mondta Belle-nek, hogy másnap ne mutatkozzék.

- A hatóságok nagyon éberek arrafelé - magyarázta. - Ami nem csoda, végül is angolok - tette hozzá gúnyos mosollyal. — Ha azt hiszi, hogy együtt éreznének magával, akkor téved. Visszaküldenék New Orleansba, engem pedig bíróság elé állítanának. Úgyhogy maradjon a kabinjában.

Fojtogató hőség volt a kabinban, miután a hajó kikötött. Belle tudta, hogy a Bermudákon olyan tengerpartok vannak, mint a képen, amit hátrahagyott, és nagyon szerette volna látni őket. De levetkőzött alsóruhára, és ledőlt az ágyra. A hajóablakot nyitva hagyta, és hallgatta a trópusi sziget beszűrődő hangjait. A távolban valaki egy

acéldobon játszott, és egy nő kiáltozását hallotta, ami úgy hangzott, mint a londoni utcai árusok rikoltása. Az ablakból nem látta a kikötőt, mert a hajó a tenger felé fordult, de amikor kikötöttek, ragyogó arcú, barna bőrű nőket látott színes ruhákban, gyümölcsökkel megrakott kosarakkal a fejükön. Férfiakat is látott hosszú csónakokban, melyek kivájt fatörzsekre emlékeztették, halászhálót vetettek a türkiz tenger vizére; dundi, meztelen, barna bőrű kisgyerekek a mólókról ugráltak be úszni.

Az egész legénység izgatottan várta, hogy végre kikösse-nek. Gregson hadnagy megjegyezte, hogy egy órával partraszállás után már részegen fognak fetrengeni. Elárulta Belle-nek, hogy itt gyakran szöknek meg a legénységből, néha szándékosan, de legtöbbször csak azért, mert túl részegek ahhoz, hogy visszajöjjenek a hajóra, mielőtt továbbindul. Elpanaszolta, hogy az ő dolga összeszedni az embereket a nap végén, ami azt jelentette, hogy ő kénytelen viszonylag józan maradni.

Miután mindenki leszállt, csönd borult a hajóra, és Belle elkedvetlenedett. Megpróbált aludni, hogy gyorsabban teljen az idő, de képtelen volt lazítani. Csak arra tudott gondolni, hogy mire Franciaországba ér, karácsony lesz, nem sokkal utána pedig már két éve lesz annak, hogy Millie-t meggyilkolták, és addig az éjszakáig azt sem tudta, mi az a bordély. Nehéz volt elhinni, hogy valaha milyen naiv volt, ugyanakkor Mog és az anyja valószínűleg megfenyegették a lányokat, hogy kidobják őket a házból, ha beszélni merészelnek Belle-nek arról, ami az emeleten zajlik.

Mennyi minden változott azóta! Több ezer mérföldet tett meg, szűz lányból szajhává vedlett, gyerekből felnőtt nővé érett. Nem hitte, hogy még tanulhat bármi újat a férfiakról; a régi romantikus ábrándjai udvarlásról, szerelemről és házasságról szertefoszlottak.

Belle egyik kedvenc időtöltése az volt a hajón, hogy a legénységet tanulmányozta, és elképzelte őket Martha házában. Gregson hadnagy, a legfiatalabb tiszt nőtlen volt. Úgy festett, mint egy mesebeli hős: szőke, kék szemű férfi volt; Belle úgy vélte, tehetetlenre inná magát, és mire fölérne az emeletre az egyik lánnyal, elájulna.

Attlee főhadnagy, egy negyvenéves, nős férfi St. Louisból azt képzelte magáról, hogy ő Don Juan. Belle-nek az volt a benyomása róla, hogy alattomos ember lehet, mert a magas, vékony férfi apró, sötét szemei úgy cikáztak, mintha attól félne, hogy lemarad valamiről. Sejtette, hogy kukkoló lehet, az a fajta férfi, aki jobban élvezi, ha másokat nézhet, mint ha ő maga csinálja.

Rollins kapitányt már nehezebb volt beskatulyázni. Családos ember volt - az íróasztalán képeket tartott csinos feleségéről, három gyerekéről, és mindig szeretettel beszélt róluk. Belle mégis érezte, hogy van egy másik oldala is, mert amikor Martha házáról mesélt, nyilvánvalóvá vált, hogy a férfi ismeri az ilyen helyeket. Úgy vélte, megalkuvó természetű, és habár nem erőszakos, de az a fajta, aki könnyen olyan helyzetet tud teremteni, hogy egy nő ne tudjon ellenállni neki. Sejtette, hogy szenvedélyes férfi, aki jó és odaadó szerető lenne.

A gondolattól Belle elmosolyodott. Talán a férfi még hasznosnak bizonyul, ha Marseille-be érnek.

Amikor Belle odanyújtott egy tálat Avril Germaine-nek, amibe hányhat, és egy nedves ruhával letörölte a homlokát, őszintén együtt érzett az asszonnyal. Eszébe jutott, milyen beteg volt Etienne a tengeren, és amikor Avril sírt, hogy belehal, Belle úgy érezte, mindent meg kell tennie, hogy segítsen rajta. Amikor az asszony ismét hányt, olyan zöld

lett az arca, mint a durva pokróc, amibe Belle bugyolálta, miután kisegítette az összehányt ágyból.

- Nem fog meghalni - mondta Belle határozottan, és elvette a tálat, majd kiürítette a tartalmát a vödörbe. Vízze kiöblítette, azután visszaadta Avrilnak, hátha ismét rosszul lesz. - Néhány órán belül elül a vihar, és ismét jobban érzi majd magát.

Avril alacsony, csinos nő volt szőke, göndör hajjal, halványkék szemmel és porcelán bőrrel. Drága és gyönyörű ruhákban járt, és Belle-t egy képeskönyvben látott porcelánbabára emlékeztette, amit Mogtól kapott kicsi korában. A baba a gyerekszoba királynőjének képzelte magát, mert olyan csinos volt, és ő volt a kedvenc játéka. Mindig undokul bánt a többi játékkal, mert alsóbbrendűnek tartotta őket. Avril is ilyen volt.

- Miért vagy ilyen kedves hozzám? — kérdezte gyengén. — Annyira gonosz voltam hozzád.

Belle halványan elmosolyodott. A Germaine házaspár az utazás kezdetétől kerülte őt, de miután elhagyták a Bermudákat, még kellemetlenebbül viselkedtek, nemcsak kizárták a beszélgetésekből az étkezdeben, hanem csípős megjegyzéseket is tettek rá. Egyértelművé vált, megtudták, hogy Belle szajha volt, és megalázónak találták, hogy egy asztalhoz kell ülniük vele.

Legszívesebben elküldte volna a pokolba Arnaud Germaine-t, amikor könyörögni jött hozzá, hogy segítsen a beteg feleségén, Belle azonban képtelen volt elutasítani egy szenvedő embert.

- Még a szajháknak is van szívük — mondta, és keresztülnyúlt az ágyon, hogy betűrje a lepedőt. - Sőt, van köztünk olyan, akinek nagyobb a szíve, mint a többi embernek. Azt viszont nem értem, hogy a férjével miért viselkedtek velem

olyan nagyképűen. Hisz maguk meg abból gazdagodtak meg, hogy szeszes italt szállítanak a kuplerájoknak!

Rollins kapitány árulta el neki ezt az apró információt. Belle sejtette, hogy nem véletlenül szölte el magát, hanem azért, hogy felhasználhassa azt a saját javára.

Avril ismét hányt. Belle félbehagyta az ágyazást, és föl-emelte az asszony haját, hogy egy nedves ruhával hűtse a nyakát. Amikor Avril abbahagyta az öklendezést, megmosdatta az arcát, és megittatta egy kis vízzel.

— Igazad van - mondta Avril gyengén, és nekidőlt a falnak. - Így gazdagodtunk meg. De úgy döntöttem, hogy nem gondolok rá.

Belle nem látta értelmét, hogy tovább erőltesse a témát, végül is Avril nagyon beteg volt. A mesebeli porcelánbaba is megjárta végül; leesett a polcról, eltört az arca, és attól kezdve soha többé nem játszottak vele.

— Nos, legalább képes beismerni - mondta Belle. - Most pedig segíték megmosakodni és tiszta hálóínget húzni — utána máris jobban érzi majd magát.

Egy órával később Belle elhagyta Germaine-ék kabinját, hóna alatt a bepíszkított lepedővel és hálóínggel, amiket ki kell mosni. Örült, hogy Avril tengeribetegsége látszólag enyhült. Miután megmosdatta és lefektette a tiszta ágyba, az asszony mély álomba merült, és sokkal jobb színben volt.

Belle a szennyest mosta a mosodai tálban, amikor Rollins kapitány bedugta a fejét az ajtón.

— Hogy sült el az irgalmas cselekedet? — kérdezte csillogó szemmel.

— Irgalmasan rövidre — felelte Belle kuncogva. - Mrs. Germaine egy kicsit jobban van.

A lepedő szélét a mángorló hengerei közé tette, és ahogy elfordította a fogantyút, nézte, amint kipréseli a gép a vizet.

— Kiváló ápolónő válna magából — mondta Rollins

kapitány. — Épp most találkoztam Mr. Germaine-nel, nagyon meg volt hatva, hogy ilyen gondosan ápolta a feleségét.

Belle vállat vont.

- Kurvázkodás, ápolás, meglehetősen hasonló munka, csak más-más szükségletet elégítenek ki.

- Valószínűleg magasabbra tarthatná a fejét, ha ápolónőként dolgozna — mondta a férfi.

Belle a kapitányra nézett, aki elgondolkodva nézte őt.

- És még magasabbra tarthatnám a fejem, ha lenne saját otthonom, hintóm és szép ruháim - mondta némi éllel a hangjában. - Csakhogy a betegápolás nem éppen jövedelmező hivatás.

- Akkor hát így fog tovább dolgozni, amikor visszatér Angliába?

Belle eltöprengett a furcsa kérdésen.

- Nem, ha nem muszáj - felelte, és megrázta a fejét. - Kalaposboltot akarok nyitni, a bolt fölött laknék, lenne egy műhelyem. De nem sok pénzem maradt, és London még messze van Marseille-től. Úgyhogy ha van jobb ötlete, mivel kereshetem meg a pénzt a hazaútra anélkül, hogy a testemet árulnám, ne tartsa magában.

- Elszomorít, amikor így beszél - felelte a férfi halk, dorgáló hangon.

Belle elengedte a kifacsart lepedőt, és a kapitányhoz lépett, majd belecsípett az arcába.

- Amint mondtam, ha van jobb ötlete, szívesen hallgatok magára. De ne aggódjon miattam, kapitány, ahogy New Orleansban mondják, kemény lány vagyok.

Aznap este kilenckor Arnaud Germaine fölment a hídra Rollins kapitányhoz.

- Jó estét, uram - üdvözölte Rollins az utast. - Hogy van a felesége most, hogy lecsendesült a tenger?

A vihar hat óra körül elült, és habár a tenger még mindig hullámozott, a hajó már nem hánykolódott.

- Sokkal jobban van — felelte Arnaud erős francia akcentussal. - Hála Miss Coopernek.

- Hallottam róla — mondta a kapitány. — A sors iróniája, hogy majdnem elutasítottam, mert azt hittem, megbetegszik, és ápolásra szorul majd az úton.

- Szégyellem magam, amiért rosszul bántam vele. A feleségem szerint megmentette az életét.

Rollins kapitány elmosolyodott. Egy percre se hitte, hogy ez a kötözködő kis francia képes szégyenkezni bármi miatt.

- Akkor talán jutalmazza meg - javasolta. - Történetesen tudom, hogy Angliába szeretne eljutni, de nincs pénze a vonatra.

- Jó, talán — motyogta Arnaud. - De árulja el, kapitány, nem találja különösnek ezt a lányt?

- Úgy érti, különös, hogy fiatal és gyönyörű, mégis kedves?

Arnaud bólintott.

- És furcsán henege a tudásával. Az a mindentudó tekintet, az éles válaszok. Szerintem nevet rajtunk. Azt vágta a feleségemhez, hogy abból gazdagodtunk meg, hogy szeszes italt adunk el kuplerájoknak, ezért mi se vagyunk jobbak, mint ő!

Rollins kapitány fölnevetett.

- Ha az étkezdében mondta volna ezt, amikor a feleségének semmi baja nem volt, biztosan felfordulást okozott volna.

- Valóban. De én nem találok ilyen szórakoztatónak.

Félek, hogy megpróbálja elnyerni a feleségem együttérzését, hogy meghívjuk az otthonunkba Franciaországban.

— Az nem vallana rá — horkant fel Rollins kapitány. — Szerintem rosszul ítéli meg a lányt.

Arnaud méltatlankodva felfújta magát.

— Ez, uram, igazán nem szép magától! — mondta sértetten.

Később a kapitány a főhadnagyra bízta a kormányt, és lement a kabinjába, hogy feljegyzést írjon a hajónaplóba. Ehelyett azonban csak ült és bámult maga elé, és az járt a fejében, amit Arnaud Germaine mondott Belle-ről.

A lány valóban különleges volt: merész, egyenes és bátor is, mert a legtöbb fiatal nő az ő helyében nem merne egyedül Franciaországba utazni egy teherhajón. A legjobban azonban azt kedvelte a lányban, hogy nem szégyenkezett amiatt, hogy szajha volt. Mintha úgy döntött volna magában, hogy habár nem az ő választása volt, ő lesz benne a legjobb. Afelől nem volt kétsége, hogy így is történt, ellenállhatatlan szépségének és tökéletes testének köszönhetően.

Ő is vágott a lányra, amint megpillantotta, az viszont kereken megmondta, hogy ez szóba sem jöhet. Nagyon őszintének találta, tetszett neki a lány humora is. Elmosolyodott, amikor elképzelte, amint helyreigazította Avril Germaine-t, és emlékeztette, hogy a férje kuplerájokkal üzletel. Azon is jól szórakozott, amikor a lány elmesélte, hogy a vasúttársaság emberének a szeretője lett, és kiábrándítóan találta a férfit az ágyban.

Rollins sok férfival találkozott már, akik úgy bánnak gyönyörű feleségükkel vagy szeretőjükkel, ahogy egy fösvény gyűjtögeti az aranyát; sosem hagyják mások előtt tündökölni, és állandóan lekicsinylik őket. Sejtette, hogy az ilyen

férfiaknak nincs önbizalmuk, vagy attól félnek, hogy egy másik férfi elcsábítja tőlük a nőt. Nem tudta elképzelni magáról, hogy ő is így viselkedjen, mert ha Belle a szeretője lenne, igenis szeretne vele dicsekedni, mutogatni mások előtt, hadd irigykedjen a többi férfi. Mi értelme birtokolni a kincset, ha el kell rejteni szem elől?

Az viszont aggasztotta, hogy Germaine felfigyelt Belle-re. Habár a férfi azt állította, hogy semmiféle kapcsolatot nem akar tartani a lánnyal Marseille-ben, Rollinsnak volt egy olyan érzése, hogy a francia azért jött fel a hídra, hogy puhatolózzon Belle után, mintha forralna valamit a lánnyal kapcsolatban.

Eltűnődött, vajon figyelmeztesse-e a lányt, hogy ne fogadjon el meghívást a házaspártól. Ám ha megteszi, a lány talán annyira feldühödik, hogy mond valamit Germaine-éknek. Ez pedig sajnos azt jelentené, hogy Germaine a jövőben egy másik hajóval szállítaná a bort Franciaországba. Talán az lesz a legjobb, ha megbízik Belle emberismeretében, és inkább semmit sem mond.

HUSZONHATODIK FEJEZET

A marseille-i kikötő sokkal zajosabb, zsúfoltabb és bűzösebb volt, mint a New Orleans-i. Ráadásul sötét is volt, nagyon hideg, és mindenki franciául beszélt. Belle a hajópallón állt, a bőröndjével a kezében, halálra váltan, mert sejtelve sem volt, mihez kezdjen, vagy hová menjen.

Azt hitte, ha leszáll a hajóról, egyből talál egy panziót, de csak raktárépületek sötét sziluettjét látta maga előtt. Férfiak próbálták kivenni a kezéből a bőröndjét, és hívták, hogy menjen velük, csak a jó ég tudja, hová, pénzt kéregető kisfiúk cibálták a kabátját.

Hirtelen Arnaud Germaine termett mellette.

- Hadd hívjak magának egy fiákért - ajánlkozott, és elvette a bőröndjét. - Ijesztő lehet, hogy nem tud franciául.

- Valóban. Hála az égnek, hogy segít - magyarázta Belle, és feltételezte, hogy a „fiáker” kocsit jelent franciául. - Már épp kezdtem pánikba esni, mert nem tudom, hová menjek. Megkérné a kocsist, hogy vigyen egy panzióba, valami tiszta, de olcsó helyre?

Amióta Avrilt ápolta, az asszony és a férje barátságosan viselkedett Belle-lel. Együtt kártyáztak vacsora után, és Belle megkedvelte Avrilt. Arnaud-ban azonban nem bízott; a férfi mindent megtett, hogy elbűvölően viselkedjen vele, de Belle úgy érezte, hogy csak megjátssza.

— Tudok is egy ilyen helyet, kedvesem - mondta a férfi meleg mosollyal. - Elviszem, és bemutatom a tulajdonosnak.

A kikötőben terjengő halszag émelyítő volt, Belle fölhúzta a kabátgallérját, és beletemette az orrát a szőrmébe. A bűz egy kivilágított viskóból áradt, alig húsz méterre; a kiáltozásból sejtette, hogy halat árulnak odabent.

— Nappal érdekes hely - jegyezte meg Arnaud nevetve. - De nem valami kellemes homárt, tőkehalat és heringet látni, amikor az ember fázik és fáradt. Karoljon belém, és hívok egy fiákért.

Belle-nek megfordult a fejében, hogy megkérdezi, hol van Avril, de a zaj és a kiáltozás olyan hangos volt, hogy inkább belecsimpaszkodott Arnaud-ba, és hagyta, hogy a férfi keresztülvezesse a tömegben.

A férfi a szájába tette két ujját, és hangosan füttyentett.

— Mindig azt kívántam, bárcsak én is tudnék így füttyülni - mondta Belle elismerően. - De egy nőnek nem illik.

Arnaud egyetértően fölnevetett, bebizonyította, milyen hasznos is, mivel egy kocsis már melléjük hajtotta a lovát.

— Hamarosan kijutunk ebből a tumultusból, és biztonságba kerül.

— Igazán kedves öntől, Mr. Germaine - mondta Belle, amikor a francia fölsegítette a kocsira.

— Ez a legkevesebb, azok után, hogy a feleségemet ápolt, amikor olyan beteg volt — felelte a férfi, és fölrakta Belle bőröndjét, majd utánaugrott, és néhány szót mondott a kocsisnak.

Belle-nek jéggé fagyott a keze, a kocsiban viszont fölmelegedett egy kicsit.

— Hol van a felesége? - kérdezte Belle.

— Ő küldött maga után, hogy segítsek - válaszolta

Arnaud. - A családom hazaviszi őt, később csatlakozom hozzájuk. Megkért, hogy hívjam meg karácsonyra.

Másnap lesz szenteste, de Belle csupán akadálnak tekintette a karácsonyt, mivel így nem tud azonnal Angliába indulni. Még ha indulna is egy vonat reggel, nem maradt elég pénze a jegyre. Ami pedig még rosszabb, a maradék kevéske pénze hamar el fog fogyni, ha panzióban kell megszállnia. Munkát kell találnia, hogy pénzt keressen, ami nem lesz könnyű, mivel nem beszél franciául.

Szerette volna megkérni Rollins kapitányt, hogy adjon kölcsön némi pénzt, de képtelen volt rá. Azt kívánta, bár csak meg merné kérni Arnaud-t.

- Szívesen meglátogatnám, de muszáj lesz munkát találnom, mert nincs elég pénzem, hogy hazajussak Angliába — mondta.

— Biztos vagyok benne, hogy minden magától rendbe jön - mondta a férfi behízelve, és megpaskolta a térdét.

Belle egyszeriben kényelmetlenül érezte magát. Nem tudta, vajon azért, mert elfáradt, fázott és ideges volt, de úgy tűnt, a férfi látszólagos kedvessége csapda volt, hogy úgy érezze, az adósa.

Azt is nagyon jól tudta, hogy csak egy módon tud gyorsan pénzt keresni Marseille-ben, és beletörődött. Már eldöntötte, hogy a szállodai módszert fogja alkalmazni, amiről Martha házában hallott a lányoktól. Habár hajlandó néhány frankot adni a portásnak, hogy segítsen ügyfelet keresnie, azt semmiképpen nem akarta, hogy Arnaud vagy egy másik férfi elvegye a keresetét.

Még csak nem is beszélhetett nyíltan erről. Lehet, hogy Arnaud komolyan gondolta, amikor azzal vigasztalta, hogy minden rendbe jön. Ha valami csúnyát mond neki, a férfi kidobhatja a kocsiból, ő pedig azt se tudná, hova menjen.

Végül inkább nem szólt semmit; ezt tűnt a legbiztonságosabbnak.

Madame Albertine, a panzió vörös hajú tulajdonosa francia szóözünt szabadított Arnaud-ra. Izgatott hangjából és széles mosolyából ítélve nagyon jó barátok lehettek.

Az asszony azonban hirtelen a szájára csapta a kezét, és Belle-hez fordult.

- Nem lenne szabad franciául beszélnem Arnaud-val, amikor te nem érted — mondta tökéletes angolsággal. — Annyira sajnálom. Kérlek, bocsáss meg.

Belle elmosolyodott, és azt mondta, hogy nem is számított más nyelvre itt Franciaországban, csak a franciára, megpróbálja megtanulni, amíg itt tartózkodik.

Arnaud azt mondta, ideje továbbállnia, és hogy Belle-nek nem kell aggódnia a számla miatt, majd ő elintézi hálaól, amiért Belle gondoskodott Avrióról. Belle elszégyellte magát, amiért korábban gyanakodott a férfi indítékait illetően, és megköszönte neki, megcsókolta az arcát, és boldog karácsonyt kívánt.

- A mihamarabbi viszontlátásra - mondta a férfi, majd megfogta a kezét, és megcsókolta. - Küldök magáért egy kocsit.

Madame Albertine negyven körüli, nagyon vonzó nő volt vörös hajjal, zöld szemekkel és érzéki testtel. Gyönyörű ezüstbrokát ruhát viselt, amit Belle megcsodált.

- Ma este vacsorára vagyok hivatalos — mondta a nő. - Máskor hétköznapi ruhát viselek, de ma karácsony van, úgyhogy megpróbálok jól kinézni.

Ahogy fölvezette Belle-t a lépcsőn, azt mondta, reméli, hogy nem fogja túl magányosan érezni magát.

- Telt házam van, de a vendégeim most mind hazamen-

tek a családjukhoz. Az elkövetkező napokban viszont bemutatlak a barátaimnak.

A szoba, ahová bevitte Belle-t, kicsi volt, egyszerű fehér falakkal és zsalukkal az ablakon, a rézágyat viszont színes ágytakaró borította, és Madame Albertine begyújtott a kandallóban, ami már elő volt készítve.

- Hamarosan fölmelegszik - mondta. - Ha tudom, hogy vendégünk érkezik, befűtöttem volna egy-két órával korábban.

- Így is kellemes - mondta Belle hálásan. - Megijedtem, amikor leszálltam a hajóról. Annyira örülök, hogy Monsieur Germaine idehozott.

Madame Albertine melegen elmosolyodott.

- Jól fog jönni egy másik nő társasága karácsonykor. Hagyok kint vacsorára egy kis kenyeret és sajtot. Megtalálod a konyhát, lent van, a halion túl. Erezd magad ott-hon, rendben? Reggel találkozunk. Elkísérhetnél a piacra, bevásárolni a karácsonyi vacsorához.

Az utolsó, amit a nő mondott, mielőtt elment, hogy rengeteg meleg víz van, ha Belle meg akar fürödni. New Orleansban több fazék vizet kellett fölforralnia, hogy megtöltse a bádoggát, a hajón pedig csupán macskamosdásra volt lehetősége, úgyhogy a fürdő ígérete olyan volt, mint egy korai karácsonyi ajándék.

Aznap éjjel Belle mélyen aludt. Arra ébredt, hogy kinyitják a zsalukat, és napfény árasztja el a szobát. Madame Albertine jókora csésze kávéval a kezében üdvözölte.

- Ha velem akarsz jönni a piacra, most kell elindulnunk - mondta széles mosollyal. - Kelj fel, és öltözz.

Belle-t elbűvölték a kikötő melletti piacra vezető szűk, kackaringós utcák. A házak többnyire omlatagnak tűntek, patogzott a festék a régi zsalukról, az ajtókról, és összevissza sorakoztak egymás mellett. Látta a hasonlóságot a New Orleans-i francia negyeddel a zsalukon és a kovácsoltvas balkonokon, ez viszont idősebb, régebbi volt. Az utcák keskenyebbek voltak, a szagok áthatóbbak, és semmit sem írtak ki angolul.

Amikor megérkeztek a piacra, Belle ügyelt, nehogy elszakadjon Madame Albertine-től, mert félt, hogy örökre eltévedne a hatalmas tömegben. Rengeteg piacot látott már - Seven Dials napközben egyetlen hatalmas piac volt -, de még soha nem látott ehhez hasonlót.

Több száz pult roskadozott a legkülönbélebb élelmiszerek alatt, a legtöbbjüket föl sem ismerte. Mezei nyulak, házi nyulak és fécánok lógtak a lábuknál fogva a rudakról. Kopasztott pulykák, csirkék és ludak heverték a széles polcokon. Némelyik standra fényes piros almákat tornyoztak fel, másokon művészi gonddal rendezték el a különféle zöldségeket és gyümölcsöket. Csodálatos mázas karácsonyi torták sorakoztak egy helyen, mandulás gyümölcstorták és hasonló édességek gyümölccsel és dióval. Több tucat jókora vörös, barna és fehér hurka lógott az egyik helyen, az árus gyakran le-levágott belőlük egy darabot, hogy a vevők megkóstolhassák. Rengeteg üveg volt, melyekről Belle gyanította, hogy befőttet tartalmaznak, habár nem ismerte fel a tartalmukat, és standok, melyeken csak kenyeret árultak, fonott és más fantasztikus alakban kisütött pékárut. Voltak gyógynövények, fűszerek, borok és szíverősítők, csokoládé, tejkaramella és édesség.

Itt-ott látott kézzel festett karácsonyfadíszeket és gyömbéres mézeskalácsot díszes mázzal, amiről Belle-nek egyből

Mog jutott eszébe. Ő is mindig ilyen süteményeket készített karácsonyra, és a tűzhely fölé akasztotta őket.

Otthon sosem volt karácsonyfájuk. Annie utálta őket, mint minden karácsonyi hagyományt. Hétévesen Belle nagyot csalódott, amikor elárulták neki, hogy a piros gyapjúharisnyát, amit Mogtól kapott, hogy fölakassza a tűzhely mellé, hogy majd a Télapó megtölthesse édességgel, dióval és apró játékokkal — valójában Mog töltötte meg. De még ha Annie nem is ünnepelte meg a karácsonyt, a lakomát nagyon is élvezte. Mivel a ház ilyenkor bezárt, azok a lányok, akiknek a családja túl messze lakott ahhoz, hogy meglátogathassák őket, lejöttek a konyhába, és Belle felidézte, hogy ez mindig vidám nap volt, mert Mog és az anyja egy kicsit becsípett. Néha libát ettek, máskor hatalmas csirkét, de voltak hurkák is, csodálatos töltelékek, valamint Mog különleges karácsonyi sült krumplija. Belle tudta, hogy Mog imádná ezt a francia piacot, mert itt rengeteg hozzá hasonló nő volt, akik különleges finomságokkal rakták teli a kosarukat a családjuknak.

Az egyik standon egy férfi disznót sütött nyárson, és Madame Albertine vett két sertéshússal töltött zsömlét az útra.

- Ez mennyei! — kiáltott fel Belle, és élvezettel forgatta a szemét, mert már rég nem evett ilyen finomat. - Ha ez így megy tovább, sosem megyek el Marseille-ből.

Madame Albertine kiválasztott egy karácsonyfát és más holmikat, egy fiatal fiú pedig megígérte, hogy később kiszállítja a házához. Elmagyarázta, hogy van egy nagy doboz karácsonyfadísz, és Belle segíthet feldíszíteni, ha hazaértek.

Belle végül éjfélkor került ágyba, és alig tudta elhinni, hogy milyen csodálatos napja volt. Amióta elhagyta Martha házat, nagyon magányos volt, és jó volt végre ismét egy nő társaságában lenni, segíteni a bevásárlásban, főzésben és a karácsonyfa díszítésében. Olyan könnyű volt

társaloggni Madame Albertine-nel, hogy Belle végül a bizalmába avatta, és beszámolt neki New Orleansról, Faldo haláláról és a csalódottságáról, amiért Miss Frank olyan undok volt hozzá. Részben azért mesélt neki minderről, mert biztos volt benne, hogy Arnaud el fogja árulni neki, hogy Belle kuplerájban dolgozott, hacsak nem tette már meg, és Belle maga akarta elmesélni a történetét, nem akarta, hogy a férfi elferdítse.

Amikor Belle idegesen megkérdezte, hogy elborzasztják-e a hallottak, Madame Albertine színpadiasan megvonta a vállát.

- Miért borzasztana el? Lenyűgözőnek találom a bátorságod és kitartásod.

Belle-nek ettől felragyogott az arca, és sokkal jobban érezte magát.

*

Csodálatosan telt a karácsony. Belle elkísérte Madame Albertine-t a templomba, és habár a mise latinul folyt, az énekek pedig franciául, imádta a gyönyörű öreg templomot, a füstölő illatát, és hogy mindenki a legjobb ruháját öltötte magára.

Belle is a legszebb ruháját vette föl, egy halványkék kreppszatén darabot, ami olyan szorosan tapadt a csípőjére, mint egy kesztyű. Fodros volt a nyaka és a szoknya alja, a fodor hátul a derekáig tartott, mint egy buggyos turnőr. New Orleansban vette, amikor még Marthánál dolgozott, de az ő házában sosem viselte, mert a lányok szerint úgy festett benne, mint egy tanítókisasszony. Belle tudta, hogy ez egyáltalán nem igaz; egyszerűen arról volt szó, hogy Martha lányainak mély dekoltázst kellett viselniük.

Madame Albertine megcsodálta, és azt mondta, hogy a

ruha tökéletes karácsonyra. Adott Belle-nek egy kék báronyvirágot, amit a hajába tűzött - tökéletesen illett a ruhához.

Mise után a nő néhány barátja eljött a házba egy italra. Ez volt az egyetlen alkalom egész nap, amikor Belle egy kicsit kényelmetlenül érezte magát, mintha őt mutogatnák, mert senki sem beszélt angolul, és mindenki őt bámulta.

Madame Albertine cselédje készítette el a sült libát, amíg a háziasszony a vendégeket szórakoztatta, de miután kiürült a ház, Belle bement a konyhába segíteni.

A karácsonyi ebédet délután háromkor ették meg, és csak három vendégük volt, mind férfi. Madame Albertine elmagyarázta az érkezésük előtt, hogy üzletemberek, akik nem tudnak hazalátogatni a családjukhoz karácsonyra, ő pedig már elhíresült arról, hogy ilyenkor befogadja a kóbor lelkeket.

Szerencsére mindhárom férfi jól beszélt angolul, és habár időnként visszatértek a franciához, elég sokat társalogtak Belle-lel, hogy ne érezze elhanyagolva magát. Mivel ebéd előtt pezsgőt, majd később bort ivott, Belle nehezen tudta megjegyezni a férfiak teljes nevét, és hogy mivel foglalkoznak, de elég volt, hogy a keresztnévükön szólíthatta őket - Pierre, Clovis és Julién.

Mindhárman flörtöltek vele, és nem fukarkodtak a bókokkal sem, Madame Albertine pedig szemmel láthatóan örült, hogy mindenki ilyen jól kijön egymással. Később kártyáztak, Belle pedig megtanult néhány játékot, amit még soha nem játszott azelőtt. A férfiak este nyolc körül távoztak, és amikor néhány szomszéd érkezett látogatóba az asszonyhoz, Belle fölment a szobájába, ahol azonnal mély álomba merült, amint a párnára hajtotta a fejét.

Karácsony másnapján Arnaud és Avril kocsit küldött Belle-ért, mert ebédre volt hivatalos a házukban.

Kicsi, de kellemes otthonuk volt egy domb tetején a külvárosban, ahonnan lenyűgöző kilátás nyílt a tengerre és Marseille-re. Több vendégük is volt, többségük jól beszélt angolul, Belle mégis feszengett, mert volt egy olyan érzése, hogy Arnaud és Avril beszámolt nekik a múltjáról. Senki nem mondott semmit, mindenki kedves volt, de érezte, hogy figyelik, a férfiak pedig egy kicsit túlságosan is közvetlenül viselkedtek, ezért megkönnyebbült, amikor visszatérhetett Madame Albertine-hez.

Másnap reggel a Madame megkérdezte Belle-t, hogy van-e kedve vacsoravendégségbe menni Clovisszal, az egyik úriemberrel, akivel együtt ebédelték karácsonykor.

- Vinnie kell magával valakit, és mivel élvezte a társaságot, és téged tart a legszebb lánynak a városban, reméli, hogy megkedvelted annyira, hogy hajlandó légy elkísérni.

Belle hízeltnek találta, hogy megkérték. Clovisnak kiváló ízlése volt, említette, mennyire szereti az operát és a balettet, és habár még csak harmincéves volt, Belle nem számított rá, hogy egy ilyen fiatal és esetlen lány társaságára vágyna. Ráadásul jóképű is volt, a maga csontos, vészjósló módján kiugró pofacsontjával, sötét, mélyen ülő szemével és sasorrával.

Belle azt válaszolta, hogy szívesen elmenne, de nincs az alkalomhoz illő ruhája.

- Van két egyszerű, hétköznapi ruhám, meg az a kék, amit karácsonykor viseltem, de ezeken kívül csak egy vörös szaténruháam van. Azt hiszem, azzal elárulnám az embereknek, mi vagyok.

Madame Albertine vidáman felkacagott.

- *Ma chérie*, ez itt Franciaország, mi nem ítélkezünk, de nekem talán van egy megfelelőbb ruhám valahol. Valaha én is olyan karcsú voltam, mint te, és sosem adtam el vagy ajándékoztam oda a ruháimat senkinek.

Talált Belle-nek egy fekete csipkés ruhát, ami tökéletesen illett rá. Klasszikus testhez álló, hosszú ujjú fazon volt, térd fölül fodros zuhatagban hullt alá a földre. Csipkebetétes volt, így Belle vállai, karja és dekoltázsa kivillant a csipke alól.

- Mennyi szép időt töltöttem ebben a ruhában - kuncozott a Madame. - A férfiak mindig azt mondták, hogy csábító darab, szerintem kihívónak találták a kivillanó testet.

A vacsorára egy elegáns szálloda éttermében került sor Marseille központjában. Clovis azt mondta Belle-nek, hogy gyönyörű, amikor érte jött a fiákeren, és úgy tűnt, őszintén izgatott, amiért vele lehet, ezért Belle egyáltalán nem volt ideges, amikor a férfi a karján bevezette a szállodába, hogy bemutatassa a barátainak.

Összesen tizenketten voltak. A másik öt nő is vonzó volt, gyönyörű ruhát viseltek és rengeteg ékszert, de valamivel idősebbek voltak, mint Belle. Ugyanakkor elbűvölőek voltak, és úgy tűnt, elhiszik a mesét, amit Madame Albertine javasolt Belle-nek, miszerint a nagynénjéhez küldték New Orleansba az anyja halála után. Belle hozzátette, hogy a nagynénjének kalaposboltja volt, és nála dolgozott; kalapokat készített és árult. Könnyen elő tudta adni a történetet - végül is volt benne némi igazság -, még meg is nevettetett mindenkit, amikor leírt nekik néhány csodabogarat, aki vásárolni jött a kalaposboltba.

Különös módon senki sem kérdezte, miért pont egy Marseille-be tartó hajóra szállt, de a társaság zöme ismerte a Germaine házaspárt, így korábban már hallottak róla, hogy Belle ápolta Avrilt, amikor az asszony tengeribeteg lett. Belle élvezte, hogy talpraesettnek és jószívűnek tartják, és Clovis körülrajongja.

Ha Londonban hívták volna meg vacsoravendégségbe, az akcentusa elárulta volna, hogy alacsonyabb osztályból származik. Szerencsére az Amerikában töltött hosszú idő valószínűleg részben eltüntette az akcentust, és mivel a többiek franciák voltak, a fülük nem érzékelte az angol akcentusok közti finom különbséget. Martha mindig megdicsérte Belle-t a jó modora miatt - amit Mognak köszönhetett -, ám amikor megpillantotta a rengeteg evőeszköz és számtalan poharat az asztalon, egy kicsit megriadt.

A többieket utánozta, és rájött, hogy jól érzi magát az elegáns szállodában jóképű és figyelmes partnere oldalán, élvezte, hogy pezsgőzhet, ízletes ételeket ehet, és a figyelem középpontjába kerül. Tudta, hogy szenzációsan fest az estélyiben; igaz, hogy nem viselt gyémánt nyakéket, mint a többi nő, csak piros üveggyöngyöket, de fiatal volt és gyönyörű, és a lábai előtt hevert a világ.

Belle rádöbbsent, hogy túl sokat ivott, amikor fölkelt az asztaltól desszert után. Ingatag volt a járása, és elmosódott az emberek arca. Egy halk hang a fejében azt súgta, hogy veszélyes idegen emberek közt becsípni, de nem akart hallgatni a hangra, mert túlságosan jól érezte magát.

Amikor Belle visszatért az illemhelyről, likőrrel kínálták. Kávéíze volt, és egy hajtásra megitta.

- Jól van, Belle? - kérdezte Clovis.

Belle odafordult hozzá, a férfi arcára tette a kezét, és mélyen a sötét szemekbe nézett.

— Jól vagyok - mondta, igaz, kissé nehezen. - De sokkal jobban lennék, ha megcsókolna.

- Később megteszem - felelte a férfi, és megszorította a kezét.

A szomszédos szobában játszott a zenekar, és a keringő hallatán Belle talpra ugrott, megfogta Clovis kezét, és noszogatta, hogy táncoljanak. Úgy hallotta, mintha a többiek

is azt mondanák, hogy csatlakoznak hozzájuk, de azt már nem látta, hogy valóban követték-e őket a táncparkettre.

Csak arra emlékezett, hogy elálmosodott, és Clovisba kapaszkodott. Hallotta, hogy a férfi azt mondja, fölviszi a szobájába, és a következő pillanatban már át is karolta, és egy hatalmas lépcsőn vezette föl a vastag, vörös szőnyegen.

— Szobája van itt? - kérdezte Belle, és próbált érthetően artikulálni.

- Igen, mindig itt szállók meg, ha Marseille-ben járok.

- De mit fognak gondolni, ha fölmegyek a szobájába? - kérdezte.

— Egy ilyen jó szállodának nincs véleménye a vendégek viselkedéséről.

Belle arra még emlékezett, amikor fölmentek a lépcsőn, de egy örökkévalóságig tartott eljutniuk a férfi szobájába. Odabent viszont egy-két pillanaton belül anyaszült meztelen lett. Halványan emlékezett rá, hogy Clovis egy hatalmas tükör elé állította, és úgy nyúlt hozzá, ami gyönyörteli volt, mégsem tűnt helyénvalónak, egy olyan férfival legalábbis nem, aki állítólag csupán vacsorázni hívta.

Aztán a férfi hirtelen szintén meztelen lett, és Belle meglepődött, hogy mellkasát és hátát sűrű fekete szőr borítja. Belle ekkor megpróbált szólni, hogy ez egy tévedés, és szeretne hazamenni, a férfi azonban nem hallgatott rá, csak lefektette az ágyra.

Ezután minden elhomályosult. Hallotta a férfit franciául beszélni, és sejtette, hogy trágár dolgokat mond neki, azt is tudta, hogy beléhatolt, és még részegen is szégyenkezett, amiért ilyen helyzetbe hozta magát azzal, hogy annyit ivott, és hagyta, hogy Clovis azt higgye, erre vágyik.

Később a szomjúság ébresztette föl, és először azt sem tudta, hol van, olyan sötét volt a szobában. Ám ahogy megfogta az oldalát, megérintett egy szőrös hátat, és minden eszébe jutott.

Rosszul lett a gondolattól, hogy lerészegedett, és hagyta, hogy ez történjen vele. Most mit fog gondolni róla Madame Albertine? Zúgott a feje, érezte a saját testszagát, és mindennél jobban vágyott egy korty vízre. Halványan emlékezett, hogy korábban kiment a szomszédos fürdőszobába, ezért kimászott az ágyból, és elindult a fal mentén tapogatózva. Talált egy ajtót, ám amikor kinyitotta, a folyosó fénye szűrődött be a szobába. Mielőtt azonban becsukta, látta, hogy van egy másik ajtó is odabent.

A Belle számára legfontosabb dolgok közül a lista élén állt a meleg vizes, fürdőkádas fürdőszoba és az angol vécé. Habár Martha házában is volt ilyen, annyi lány várt a sorára, és a kazánt csak bizonyos időközönként gyújtották be, hogy nem tudott olyan gyakran fürödni, mint szeretett volna. Madame Albertine fürdőszobája szép volt, még bidéje is volt a fenékmosáshoz. A szállodai fürdőszoba azonban a legjobb volt, amit Belle valaha látott, márványmosdóval, hatalmas káddal, vécével és bidével, és fekete-fehér csempés padlóval, ami úgy ragyogott, mintha nedves lenne.

Habár Belle észlelte a luxust, alig csukta be maga mögött az ajtót, máris megindult fölfelé a gyomra tartalma, csak az utolsó pillanatban érte el a vécét.

Mintha órákig öklendezett volna. Az egyik percben annyira fázott, hogy be kellett takaróznia egy törülközővel, a másikban pedig elöntötte a forróság, és majd elájult. Végül, miután mindent kiadott magából, föltápáskodott a padlóról, és alaposan szemügyre vette a tükörképét a fürdőkád mögötti nagy tükörben.

Haja, amit előző este órákig rendezgetett, fésűkkel és

haj tűkkel rögzített a feje tetejéhez, most olyan kusza volt, mint egy szénaboglya, arca falfehér volt, ajkai duzzadtak és sebesek. Alul is fájdalmat érzett, és tudta, hogy Clovis durván bánt vele.

Amikor Madame Albertine elmagyarázta a bidé lényegét, Belle nem igazán értette, mi szükség van rá, de ahogy most ráült, és a meleg víz enyhítette a fájdalmát, egyszerűen megértette. Azonban nem csupán ezt ismerte fel - arra is rádöbbsent, hogy az egész este meg volt rendezve. Nem hitte, hogy egy olyan művelt és intelligens férfi, mint Clovis, visszaélne egy részeg nő helyzetével, hacsak nem biztos benne, hogy a nő semmit sem tud tenni ellene.

Ez azt jelentette, hogy Madame Albertine elárulta neki, hogy micsoda, és Belle ettől sírva fakadt, mert kedvelte Albertine-t, őszintén kedvelte, és azt hitte, megbízhat benne.

Belle talán órákat töltött a fürdőszobában. Alaposan megmosakodott, megfésülte a haját, és rengeteg vizet ivott, mire úgy érezte, sikerült teljesen kijózanodnia. Utána visszaosont a sötét hálósobába, és addig tapogatózott a padlón, amíg meg nem találta az összes ruháját.

Kikukucskált az ablakon, és látta, hogy még mindig éjszaka van, a hajnalnak nyoma sincs, és amellet, hogy nem tudta, hogy jusson vissza Madame Albertine házába, azt sem akarta, hogy az éjszakai portás távozni lássa. Miután felöltözött, fölvetett egy paplant, ami leesett az ágyról, leült a pamlagra az ablak mellé, és betakarózott a paplannal, amíg végiggondolta, mihez kezdjen.

Clovis halkan horkolt, sok tekintetben kedves hang volt, Belle pedig azt kívánta, bár el tudná hinni, hogy a férfi csupán azért hozta föl, hogy kialudhassa magát, és végül nem tudta legyűzni a vágyát. De már túl jól ismerte a férfiakat ahhoz, hogy ezt el tudja hinni. A dolog iróniája az volt,

hogy Belle később talán magától is szívesen lefeküdt volna a férfival, mert igazán megkedvelte.

Ám amikor eszébe jutott, hogyan zajlott a találkozás a karácsonyi ebédnél, beléhasított a felismerés, hogy Madame Albertine-nak talán kezdettől az volt a szándéka, hogy közszemlére tegye, akkor is és korábban is, a barátai előtt, arra készült, hogy felkínálja annak, aki a legtöbbet ajánl érte. Belle elszörnyedt, mert ez volt a legrosszabb áruvás. De minél tovább töprengett, annál inkább úgy érezte, hogy helytálló a megérzése: Madame Albertine nem egyedül vágott bele a kis üzletelésbe, egyértelműen Arnaud volt a partnere.

Belle fejében végre összeállt a kép. Arnaud felajánlotta, hogy kocsit hív, és elviszi egy helyre, amit ismer, mert már előre kitervelte az egészet. Elképzelhető, hogy Madame Albertine eleve bordélyt üzemeltetett, és megörült, amikor Arnaud hozott neki egy új munkaerőt. Belle már azt is értette, miért érezte magát kényelmetlenül Arnaud házában; a barátai tudták, hogy ő ki, talán még ajánlatokat is tettek érte a férfinak.

A ma esti vacsora volt a csali.

Belle pedig ráharapott, és kifogták. Csak egy jóképű, figyelmes kísérőre volt szüksége, egy gyönyörű ruhára és túl sok italra. Mivel önként jött fel Clovis szobájába, semmi joga nem volt, hogy panaszt tegyen bármiért, amit a férfi tett vele.

Madame Albertine azonban természetesen nem is számít panaszra. Kétségtelenül együtt fog érezni Belle-lel, amikor reggel hazamegy, végül azonban finoman azt fogja javasolni, hogy a jövőben pénzért csinálja ugyanezt; végül is ez a leggyorsabb módja, hogy megkeresse a vonatjegyre valót Angliába.

Akár Madame Albertine, akár Arnaud találta a klienseket, kétség sem fért hozzá, hogy megosztják egymás közt a pénzt, amit ő keres. Belle pontosan ugyanabban a helyzetben lenne, mint Martha házában.

Tudta, hogy minden kikötőben vannak bordélyházak, és habár nem látott más lányt Madame Albertine-nél, a háza pedig egyáltalán nem hasonlított bordélyra, nagyon valószínűnek tűnt, azt tervezik, hogy beköltöztetik egy közeli kuplerájba. Sejtette, hogy nincs értelme ezen feldühödni, hisz eleve szajhaként akart tovább dolgozni. Az viszont fájt, hogy félrevezették. Madame Albertine úgy rajongta körül, mintha csak arról akarna gondoskodni, hogy Belle jól érezze magát, valójában csupán áruként tekintett rá, amit eladhat a legmagasabb árat megajánló férfinak.

Belle néhány pillanatig még gondolkodott, majd fölkelt, és Clovis zakójához lépett, amit a férfi a padlóra hányt. Megtalálta a tárcáját, és kivett öt húszfrankost belőle. Úgy számolta, hogy ez körülbelül húsz dollárt érhet, ami elég méltányos ár egy luxuskurvával töltött éjszakáért.

Mostanra hozzászokott a szeme a sötétséghez, és egy ideig csak nézte az ágyban fekvő Clovist. Jóképű volt, az este pedig szórakoztatta őt, amíg Belle be nem csípett - azonban cseppet sem viselkedett úriemberként. Közel háromszáz frank volt a tárcájában, és szerencséje, hogy Belle nem vette el az egészet, de a lány nem akart tolvajjá válni.

Miután a retiküljébe rejtette a pénzt, lábujjhegyen ki-osont a szobából, és otthagya a halkán horkoló Clovist.

Lent, a fogadócsarnokban az éjszakai portás békésen szundikált az íróasztal mögött, Belle pedig halkán elosont mellette, és bement a kis ruhatárba, ahol órákkal korábban a kabátját hagyta. Szerencséje még mindig ott volt.

Amikor kijött és a bejárati ajtó felé indult, a portás fölébredt és kiegyenesedett.

— *Revenez au sommeil, doux monsieur* — mondta Belle szemtelenül, és csókot dobott neki. Karácsonykor hallotta, amint Madame Albertine ezt mondja az egyik férfinak, és elárulta Belle-nek, hogy azt jelenti: „Feküdjön vissza, kedves uram.” Belle sosem fogja megtudni, hogy valóban ezt jelenti-e, a portás azonban szégyenkezve elmosolyodott, Belle pedig kislisszolt a szállodából.

Nagyon hideg volt odakint, és még mindig sötét volt. Belle lefelé indult a dombról az út mentén, mert logikusnak tűnt, hogy így a kikötőbe jut. Remélte, hogy nyitva talál egy kávézót, ahol megihat egy forró italt, és útbaigazítják a vasútállomás felé. Szerencsére a kabátja elég hosszú volt, hogy eltakarja az estélyi ruhát, mivel nappal furcsán nézne ki benne. Clovis pénzéből vennie kell majd egy melegebb hétköznapi ruhát. Természetesen nem mehet vissza Madame Albertine házába a holmijáért és a pénzéért.

Ahogy végigsétált a kihalt utcán, szégyenkezett, és ostobának érezte magát, amiért megbízott az emberekben, és hagyta, hogy kihasználják. Kimerült, és úgy érezte, mindjárt elsírja magát. Nem csoda, hisz alig tudott aludni, és hátra kellett hagynia az összes holmiját. A dolog jó oldala viszont az volt, hogy tudta: száz frankból könnyen eljut Párizsba, és megtarthatja a gyönyörű estélyit.

★

Késő délután volt, amikor a vonat megérkezett Párizsba. Belle-nek szerencséje volt, hogy mielőtt elérte a Marseille-i kikötőt, megpillantott baloldalt egy útjelző táblát a vasútállomás felé, és kiderült, hogy csupán két utcára van tőle. Hatkor indult Párizsba a vonat, fél órán belül, és éppen kinyitott a kávézó, ahol vett egy csésze kávé.

Szinte azonnal álomba merült, amikor elindult a vonat,

és nappal a többi utas hangjára ébredt. Úgy tűnt, mind egy család tagja: két nő a húszas éveik derekán járt, egy harminc körüli férfi, és egy sokkal idősebb pár, akik valószínűleg a fiatalok szülei voltak. Vitatkoztak, de jóindulatúan, mert sokat nevetgéltek, és egy kosárból ételt osztogattak egymásnak.

Az anya mondott valamit Belle-nek, amiről úgy gondolta, talán bocsánatkérés, amiért fölverték, és később gyümölcskosárkájából kínálta Belle-t, amit hamarosan kenyér és sajt követett. Belle mosolyogva megköszönte az elmúlt napokban szerzett csekély franciatudásával, de megkönynyebbült, hogy egyikük sem beszélt angolul, mert így nem kellett társalognia velük.

Csak akkor kezdett aggódni, amikor a vonat már közeledett Párizshoz. Ijesztő lesz olcsó szállást, egy váltás ruhát és tisztálkodási holmit keresni francia nyelvtudás nélkül. Ráadásul pénzt kell keresnie, és valahogy iratokat kell szereznie, hogy visszajuthasson Angliába. Marseille-ben nem volt probléma, egy ellenőr feljött a hajóra, hogy megnézzze a legénység iratait; Rollins kapitány nem említette, hogy utasai is vannak, ők pedig nem kérdezték. Amint az ellenőrök elhagyták a hajót, Belle szabadon távozhatott. Biztos volt benne, hogy Angliába nem lesz ilyen egyszerű bejutnia.

Ahogy kinézett a kocs ablakán a sík, kietlen mezőkre, eszébe jutott egy hasonló táj, amit a párizsi kórház ablakából látott. Eltűnődött, vajon a francia rendőrség segítené-e neki visszajutni Angliába, ha elmagyarázná, miként ment keresztül.

Valami azonban azt súgta, hogy ez nem jó ötlet. Nem tanulta már meg, hogy senkiben sem bízhat?

HUSZONHETEDIK FEJEZET

A Gare de Lyon állomás környéki párizsi utcák gyéren voltak megvilágítva, és mindenki borzasztóan sietett. Koszos, zajos és bűzös hely volt, sokkal rosszabb, mint Marseille, és Belle minden férfitől tartott, aki ránézett. Mindennek tetejébe nagyon hideg volt, és éppen elkezdett esni az eső. Rengeteg szállodát látott, de nem tudta, melyik jó, melyik rossz, melyik drága, olcsó, biztonságos vagy veszélyes, mert mind egyformán lepukkantnak tűnt. Belle jól tudta, hogy az estélyi a kabát alatt, de a cipője sem megfelelő ahhoz, hogy a város utcáit rója bennük. Ráadásul éhes és nagyon szomjas is volt.

Nem ilyennek képzelte Párizst, a széles, fákkal övezett sugárutakat, impozáns épületeket, díszes szökőkutakat, csodálatos boltokat és elegáns éttermeket. Most minden olyan szürke és sivár volt, és erről eszébe jutott, hogy ebben a városban erőszakolta meg öt férfi.

Hogyan is remélhette, hogy bármi jó történik vele ezen a helyen?

Egy étteremhez érkezett, és megállt, hogy belessen az ablakon. Ugyanolyan lehangoló volt, mint a többi, de nagy volt bent a nyüzsgés. A legtöbb vendég irodistának tűnt, így Belle úgy gondolta, megérheti az étel a pénzét.

Belle leült egy asztalhoz, ahol két, nála nem sokkal

idősebb lány ült. Szépen, de egyszerűen voltak öltözve, hajukat kifésülték az arcukból. Belle rájuk mosolygott, és azt mondta: *Bonsoir*. A lányok viszonzták a köszönést, majd folytatták a beszélgetést.

Belle nem tudta értelmezni a menüt, így amikor kijött a pincérnő, hogy felvegye a rendelését, Belle az egyik lány tányérjára mutatott egy párolt marhaszeletnek tűnő ételre.

— *S'il vous plait* — mondta mosolyogva.

A pincérnő összevonta a szemöldökét.

— *Je ne parle bien français* — tette hozzá Belle, és örült, hogy emlékezett erre a kifejezésre.

Miután a pincérnő elment, az egyik lány megkérdezte Belle-t, hogy Angliából jött-e. Bólintott.

- Először vagy Franciaországban? - kérdezte a lány.

— *Oui* - mondta Belle megkönnyebbülten, hogy a lány beszél angolul, még ha nem is túl jól. - Félek, mert nem tudom, melyik szállodába menjek.

A két lány összenézett, és franciául beszéltek egymással valamiről.

— Tiszta szállodát akarsz, ami nem sok frankba kerül? - kérdezte az első lány, a sötét hajú.

Belle bólintott.

A két lány ismét tanácskozott egymással, majd a sötét hajú elővett egy kis jegyzetfüzetet a táskájából, kitépett egy lapot, és ceruzával ráfirkált valamit.

- Ez jó - mondta, és odaadta a papírt Belle-nek. - Nem kell félni.

A papíron az állt: „Hôtel Mirabeau, rue Parrott”, valamint egy kezdetleges térkép, amiből kiderült, hogy a szomszédos utcában van. A lány Belle-re mosolygott.

- *Bonne chance* - mondta.

A Hôtel Mirabeau ugyanolyan lehangolónak és elhanyagoltnak tűnt, mint minden más. A bejáratí ajtó fölött csüngő, málladozó tábla nélkül Belle észre se vette volna, mert egy ház sor közepén állt, egy pékség és egy könyvjavító boltja között. Az utcán azonban már túl hideg volt ahhoz, hogy tovább keresgéljen, és a lába is fájt, ezért fölment a három lépcsőfokon, kinyitotta a nehéz ajtót, és belépett.

A bejáratí ajtó közvetlenül egy kis nappaliba nyílt, ami egyben előcsarnok is volt, recepcióval a közepén. Belle körül nézett, majd csöngetett. A szoba és a lépcső falait sötétvörös tapéta borította, amitől otthonosnak tűnt a hely, és szépen kihangsúlyozta a festményeket a falon. Mind idilli jelenetet ábrázolt: kukoricát arató férfiakat, szénásszekérrel hazafelé tartó gazdákat és egy juhászt a nyájával. Szemmel láthatóan ugyanaz a személy festette mind, és Belle eltűnődött, vajon a szálloda tulajdonosa készítette-e.

Egy csontos, hajlott hátú asszony lépett be a lépcső melletti ajtón. Az arc kifejezése valószínűleg mosolyféle akart lenni. Belle szölt, hogy szobát szeretne kivenni, és feltartotta egy ujját, hogy jelezze, hogy egy személyre. A nő bólintott, és azt mondta, ötven centime egy éjszaka.

Belle ezt elég olcsónak tartotta, ezért elfogadta, és kapott egy kulcsot, ami egy tizenöt centis fémdarabon lógott, majd a nő intett, hogy kövesse, és fölvezette a negyedik emeletre. Kinyitott egy ajtót, Belle pedig belépett. Kicsi szoba volt, öreg bútorokkal és szőnyeggel, de tisztának tűnt, és jó volt az illata.

— Köszönöm - mondta Belle. - Megfelel.

Túl fáradt volt ahhoz, hogy azon tanakodjon, hogy mondják a franciák.

Az asszony keményen ránézett.

- Nincsenek látogatók - mondta angolul. - Két éjszaka előleg. Egy frank, ha lenne szíves.

Belle elpirult, mert azt hitte, hogy az asszony tudja, mi-csoda. Am ahogy elővette a pénztárcáját, rádöbbsent, hogy a nő csak azért gyanakvó, mert nincs bőrröndje.

- Ellopták a bőrröndömet - hazudta. - Holnap új ruhákat kell vennem.

Az asszony bólintott, de az arca szigorú maradt.

- *Petit déjeuner de sept à neuf.*

Belle megértette a reggelit jelentő szót, a többit azonban nem.

- Melyik órában? - kérdezte, és feltartotta az ujjait.

- Héttől kilencig — felelte az asszony. — *Salle de bain dans le couloir.*

Azzal kísértelt a szobából, és becsukta maga mögött az ajtót.

Belle sejtette, hogy ez azt jelenti, hogy a fürdőszoba a folyosó végén van. Megpaskolta az ágyat. Kemény volt, és szinte biztosan hepehupás, de visszafojtotta a könnyeit. Ehelyett arra gondolt, milyen finom ételt vacsorázott, gratulált magának, amiért sikerült szobát találnia, és arra gondolt, hogy reggel mindent sokkal bizakodóbban lát majd.

Belle a folyosóról beszűrődő hangokra ébredt. Föltérdelt az ágyban, és félrehúzta a függönyt. Már kivilágosodott, ebből sejtette, hogy fél nyolc körül járhat, de semmit sem látott, csak a szemközti házakat, melyek ugyanolyanok voltak, mint ezen az oldalon.

Jól aludt. Az ágy meglepően kényelmes volt, az ágyne-mű levendulaillatot árasztott, a takaró és az ágytakaró pedig nagyon meleg volt. Fölvette a kabátját az alsóingére, fogta a vékony törülközőt, amit gondosan összehajtogatva a székre tettek, és kisietett a fürdőszobába.

A fürdőszoba nagyon tiszta, de hideg volt, és a víz is

hideg volt. Belle levette az alsóingét, beállt a kádba, és alaposan megmosakodott. Örült volna egy fogkefének, mert rossz ízt érzett a szájában.

Tizenöt perc múlva Belle lement az ebédlőbe. Legnagyobb meglepetésére meleg és otthonos szoba volt, a falait élénksárgára festették. Kék kockás abroszt terítettek mind a hat asztalra, és égett a tűz a kandallóban. Belle a kandallóhoz legközelebb eső üres asztalhoz ült, és szorosabbra húzta magán a kabátját, hogy ne lássák az estélyi ruhát. Két házaspár falatozott, valamint egy magányos férfi, aki újságot olvasott. Belle-re pillantott, és halványan elmosolyodott.

Az asszony, akivel tegnap este találkozott, behozott egy tálcát, röviddel azután, hogy Belle leült. Ez volt a reggeli: egy kanna kávé, egy kancsó tej, néhány croissant egy kosárban, némi vaj és lekvár. Az asszony korántsem volt olyan idős, mint Belle előző éjjel gondolta, harminc körüli lehetett, de nem sok gondot fordított a külsejére. Viseltes fekete ruhája pont ráillett, a haját pedig olyan szoros kontyba fogta, hogy úgy nézett ki, mintha barnára festette volna a fejbőrét. Fekete-fehér kockás sálát tekert a nyaka köré, ami különösnek tűnt, mintha takargatna valamit a nyakán. Előző este is sálát viselt, de az egyszerű fekete volt, és kevésbé feltűnő.

Semmi sem árulkodott arról, hogy bármi közös lenne bennük, Belle mégis össze akart barátkozni az asszonnyal, ha másért nem is, legalább azért, hogy megtudja, ki festette a képeket az előcsarnokban.

Amikor az asszony letette a reggelit az asztalra, Belle rámosolygott.

- Hogy hívják? - kérdezte.

Az asszony halványan elmosolyodott, ami javulás volt az előző estéhez képest.

— Gabrielle Herrison — felelte.

— Én Belle Cooper vagyok - mondta Belle. - Később meg tudná mondani, hol talállok egy használtruha-boltot?
Gabrielle vonásai kismértékben ellágyultak.
- Keríték neked egy térképet - mondta. - Van jó bolt a közelben.

Belle nyugtalanul lépett be Madame Chantal kis boltjába. Madame Herrison nem olyan nőnek tűnt, akinek bármi fogalma lenne a divatról, ezért arra számított, hogy a bolt, amit ajánlott, olyan lesz, mint a Seven Dials-i használtruha-boltok. Azok bűzlöttek a penésztől, izzadságtól és még rosszabb dolgoktól, az összegabalyodott ruhák pedig többnyire olyan rongyosak voltak, hogy csak az vette meg, akinek valóban nem telt jobbra. Belle meglepetésére azonban ebben a boltban takarosán sorakoztak a vállfákon a ruhák, és csak frissen főzött kávé illatát érezte.

Egy nercgalléros és kézelős fekete ruhát viselő alacsony, ősz hajú asszony előlépett, és franciául köszöntötte Belle-t. Belle sejtette, hogy az asszony azt kérdezi, mit keres. Megkérdezte tőle, hogy beszél-e angolul, de az asszony megrázta a fejét. Ezért Belle levette a kabátját, hogy megmutassa a csipkés estélyit, és elmutogatta, amint valaki elszalad egy bőrrönddel. Meglepetésére úgy tűnt, az asszony megérti, mert bólintott, és egy állványra mutatott, melyre hétköznapi ruhákat akasztottak.

Belle átnézte őket. Mind jó, egyszerű ruha volt, neki azonban valami sikkesebbre lesz szüksége, ha gazdag férfiakra akarja kivetni a hálóját.

Az eladónőnek talán feltűnt, hogy nem lelkesedik a ruhákért, ahogy végignézte őket, mert mondott valamit, amit Belle nem értett, és felmutatott egy kétrészes kosztümöt.

Halványkék színű volt, sötétkék hímzéssel a test vonalát

követő kosztümkabáton. Nagyon drágának tűnt, és ez már sokkal jobban hasonlított arra, amire Belle gondolt. A szín azonban nem volt megfelelő. Belle mosolyogva bólintott, hogy az asszony lássa, hogy tetszik neki, és egy lila, majd egy piros ruhára mutatott, majd vissza a kosztümre.

Az asszony bólintott. Egy két-percig keresgélt az állványon, majd levett egy piros kosztümet fekete sujtással a mellrészen, amitől kicsit katonásnak tűnt, és egy lilát fekete bársonygallérral és kézelővel.

Belle maga elé tartotta a pirosat, és megnézte a tükörben. Ha illik rá, tökéletes lesz, ízléses és divatos, és épp csak annyira merész, amennyire kell, a színe pedig remekül állt.

Az asszony bevezette a próbafülkébe a bolt végében, hogy felpróbálhassa. A kosztümkabát selyemcímkéjére mutatott, amire azt írták: „Renee”, és Belle ebből megértette, hogy különleges darab, nem egy hétköznapi szabó munkája. Belle érezte az anyag tapintásából, a varrásból és a kosztüm fazonjából, hogy gazdag nőé lehetett. Már alig várta, hogy felpróbálhassa.

A boltos franciául beszélt a próbafülke előtt, és Belle szinte biztos volt benne, hogy az árut dicséri, és arról beszél, hogy egy olyan fiatal és gyönyörű nőé volt, mint ő. Amint fölvette a szoknyát, tudta, hogy a tulajdonosának is ugyanazok voltak a méretei, mint neki, mert tökéletes volt a hossza, pont két és fél centire volt az alja a földtől, és remekül illett a csípőjére. Visszafojtott lélegzettel bújt bele a kabátba, remélve, hogy nem lesz túl kicsi, és így is lett; akárcsak a szoknya, ez is tökéletesen illett rá.

- *Magnifique! Il est fait pour vous* — ujjongott a boltos, amikor Belle kilépett a fülkéből, és Belle sejtette, hogy azt mondta, tökéletesen illik rá.

Valóban tökéletes volt. A dereka karcsúnak tűnt benne,

a szín pompásan kiemelte a haját, a katonai sujtás pedig kissé pikánssá tette.

— *Combien?* — kérdezte Belle. Ezt a szót Madame Albertine-től tanulta a piacon.

- *Vingt francs* — felelte a boltos, és kétszer fölmutatta az összes ujját.

Belle nagyot nyelt. Jól tudta, hogy húsz frank méltányos ár egy ilyen csodálatos kosztümért, ettől viszont jelentősen megcsappan a pénze. Szüksége lesz megfelelő ruhákra, hogy pénzt szerezzen, de mi történik, ha nem válik be a szállodás terve? Akkor mihez fog kezdeni? Ráadásul egy váltás alsóneműre is szüksége lesz, egy hétköznapi ruhára és egy jobb pár cipőre.

A boltos kérdően nézett rá, Belle pedig a cipőjére mutatott, fölemelte a szoknyáját, hogy megmutassa, hogy nincs alsószoknyája, végül rámutatott az egyik hétköznapi ruhára. Kivett huszonöt frankot a retiküljéből, és felmutatta az asszonynak.

Az asszony megértette Belle-t, de egyáltalán nem örült neki. Magában motyogott valamit és a szemeit forgatta, és mérgesen föl-alá járkált, Belle azonban nem engedett, és csüggedtnek mutatta magát. Végül az asszony megnyugodott, és a bolt hátuljába ment a cipőkhöz, majd több pár cipővel tért vissza, mind kiváló állapotban volt. Az oldal gombolós fekete bokacsizma tökéletesen illett Belle lábára, volt egy kis sarka, és nagyon elegáns volt.

Következőnek az asszony egy halványszürke gyapjúruhát vett elő. Elöl gombos volt, az egyik oldalt sötétszürke virágrátétek díszítették. Tetszett Belle-nek, mert melegnek tűnt, és bármilyen alkalomra illett. Jelezte, hogy szeretne felpróbálni. Az asszony ekkor egy kosárhoz lépett, kivett belőle néhány alsószoknyát, bugyit és alsóinget, amit Belle

kezébe nyomott, mintha azt mondaná ezzel, hogy válassza ki magának, amit akar.

Körülbelül egy óra elteltével Belle boldogan lépett ki a boltból a szürke ruhában és az új cipőben. A kiválasztott alsóneműt, a piros kosztümöt és az estélyit a régi cipőkkel egy barna papírba csomagolva vitte magával. Mindent megkapott huszonöt frankért, de volt egy kis lelkifurdalása a boltos miatt.

Az utca végében megpillantott egy boltot, ami kalaphoz való tollakat, gyöngyöket, fátlyat és virágokat árult. Egy ideig elnézte a kirakatot, és megígérte magának, hogy ha hazatér Angliába, kalapos lesz. Ettől erősebbnek és elszántabbnak érezte magát. Nemcsak annyi pénzt akar keresni, amennyiből visszajut Angliába, hanem félre akar tenni valamennyit, hogy emelt fővel térhessen vissza.

A fogkefén és parányi tégely arckrémen kívül Belle vett egy használt kalapot is, egy fekete szőrmés darabot, ami a lehető legjobban illett a kabátjához, de Marseille-ben kellett hagynia. Előző nap úgy érezte, csak félig van felöltözve a kalap nélkül, most viszont újra egésznek érezte magát.

Madame Herrison az előcsarnokban volt, amikor Belle visszatért.

- Találtál valami szépet? - kérdezte.

Belle annyira örült a szerzeményeinek, hogy boldogan megmutogatta őket, és érezte, hogy a szállodatulajdonos egyre barátságosabban viselkedik. Belle elé tartotta a piros kosztümöt, és elmosolyodott.

- A te színed - mondta. - Szerintem meghozza a szerencsédet.

- *Merci, Madame* — mondta Belle, az asszony pedig válaszul elmosolyodott, amitől felragyogott az arca, és tíz évvel fiatalabbnak látszott.

Mindent, amit Belle a szállodai munkáról tudott, az egyik lánytól tanulta New Orleansban, aki azt állította, hogy egyszer több hónapot töltött így Washingtonban, és sok pénzt keresett. De hiába tűnt elméletileg tökéletesnek a terv, Belle tartott tőle egy kicsit. Tisztában volt vele, hogy Párizsban illegális a prostitúció, hiába híres a város a toleranciájáról. Szinte látta maga előtt, amint a csendőrök bilincsbe verve behajítják egy cellába. Nyilván több ezer szajha dolgozott Párizsban, akár az utcákon, akár bordélyokban vagy szállodákban, és azt kívánta, bárcsak ismerné némelyiket, hogy kiderítse, hogy működik az egész.

Második Párizsban töltött napján Belle vett egy város-térképet, és megnézett néhány szállodát a Champs-Élysées környékén, mert azt gondolta, azok lehetnek a legjobbak. Némelyik leromlottnak tűnt, másokat pedig azért került el, mert nagyon komolynak tűnő ajtónállókat látott előttük, és úgy érezte, ezeken a helyeken nem válna be a terve. Más szállodák kívülről nagyon elegánsnak tűntek, viszont amikor megfigyelte a szállóvendégeket, úgy találta, hogy hétköznapi emberek, neki pedig olyan szállodára lesz szűk sége, ahol az igazán gazdagok szállnak meg.

Végül megkérdezett egy ajtónállót, és úgy tett, mint ha a nagynénjének és az anyjának keresne szállást. A férfi adott egy listát, melyen négy hotel neve szerepelt, és hozzáírta a Hôtel Ritz nevét a Place Vendôme-on. Közben elvigyorodott.

— *Vous devez être très riche pour y rester* — mondta.

Belle biztos volt benne, hogy a férfi azt mondta, hogy nagyon gazdagnak kell lenni ahhoz, hogy ott szálljanak meg, és egyből tudta, hogy pontosan ezt a helyet keresi.

A Place Vendôme egy hatalmas tér volt, szinte kör alakúnak tűnt, mivel az épületek rézsútosan helyezkedtek el a sarkaiban, és a térnek csupán két bejárata volt, a két

egymással szemközti oldalon. Belle egyből tudta, hogy nagyon különleges hely, mert a csodálatos, szimmetrikus épületek kétszáz évvel régebbiek lehettek a széles sugárutak épületeinél, melyeket séta közben látott, és csupán négy emelet magasak voltak a szokásos hattal szemben. A követett tér közepén egy bronzoszlop magaslott, és ahogy felnézett a tetejére, azon tűnődött, vajon Napóleon áll-e az oszlop tetején, és hallotta, amint egy szalonkabátot és cylindert viselő angol úriember azt magyarázza a feleségének, hogy több száz ágyúból készült, amiket Napóleon a csatáiban szerzett az ellenségtől. A házaspár bement az egyik ékszerboltba a sok közül a téren. A kirakatokból bárki láthatta, hogy ezekben a boltokban nem a hétköznapi emberek vásárolnak: a szikrázó gyémánt nyakékek, zafírral, smaragddal és rubinnal kirakott gyűrűk olyan káprázatosak voltak, hogy Belle-nek a lélegzete is elállt.

A Ritz korántsem volt feltűnő épület a téren, sőt Belle-nek keresgélennie kellett, mire észrevette a díszkrét aranyfeliratot az ajtók fölött. Eszébe jutott, hogy Mog egyszer azt mondta, hogy a legjobb londoni hotelek visszafogottan elegánsak. A Ritz is ilyen volt, és Belle remélte, hogy mivel ilyen grandiózus és drága, kevés lány merne próbálkozni odabent. Nem volt benne biztos, hogy jó ötlet, de Martha mindig azt mondta, hogy az ő lányainak magasra kell törniük.

Mire Belle visszatért a Mirabeau-ba, hogy átöltözzön, elfáradt a sok sétától. Tudta, hogy hamarosan meg kell tanulnia a Métropolitain vonattal utaznia - végül is a londoniak is állandóan a földalattit használták, és ez sem különbözhet sokban tőle. Eddig azonban csupán egyszer utazott a földalattin az anyjával, és nagyon összezavarodott tőle.

A séta azonban jó volt, mert látta az Arc du Triompheot, és megpillantotta a lenyűgöző Eiffel-tornyot, amiről

azt tanulta az iskolában, hogy a világ legmagasabb épülete. Olyan helyeket is megpillantott, melyek ugyanolyan mocskosak és ijesztőek voltak, mint londoni megfelelőik. Megfogadta, hogy apránként az egész várost felfedezi, és megtanulja szeretni. Benéz a kalaposboltokba, hogy ötleteket merítsen a kalapjaikból, és tanulmányozni fogja a francia divatot. Előbb azonban vissza kell térnie a Ritzbe.

Belle-nek majdnem inába szállt a bátorsága, amikor fél nyolckor a Place Vendôme-ra ért. Tudta, hogy jól fest a piros kosztümben, feltűzött hajjal, de remegett a térde attól, amire készült, és a kilátástól, hogy kihajítják a Ritzből.

Nappal is éppen elég megfélemlítenek találta a Place Vendôme-ot, ám a gázlámpák fényében, több tucat várakozó magánkocsi - melyek közül némelyik ajtaján címer is ékeskedett és elszórtan csillogó-villogó autók láttán megrettent. Az előcsarnok ragyogó kristálycsillárjának fénye a fényes faajtókon keresztül és a hatalmas virágvázak, melyeket megpillantott, híres vendégekről, arisztokratákról árulkodtak.

Belle mély levegőt vett, fölvetette a fejét, és céltudatosan megindult az ajtó felé. Halálra rémült, de most már nem fog meghátrálni. A gazdag férfiak mindig is vágytak nőkre. Meg tudja csinálni.

— *Bonsoir, mademoiselle* — mondta a libériás ajtónálló mosolyogva, és kinyitotta előtte az ajtót.

Megpróbált úgy tenni, mintha gyakran járna ilyen helyekre, ám előtte egy hosszú, széles, fehér márványfolyosó terült el a legvastagabb, legfényűzőbb kobaltkék szőnyeggel, amit valaha látott. Mindenütt márványszobrok, szín pompás virágcsokrok, szikrázó csillárok és faajtók, melyek

úgy csillogtak, mint az üveg. Arra gondolt, hogy a versailles-i kastély nézhetett így ki XIV. Lajos korában.

Szerencsére több tucat ember nyüzsgött körülötte, és ettől egy kicsit oldódott a feszültsége. Néhányan a recepción jelentkeztek be, mások vacsorázni jöttek, vagy már az étteremből távoztak. A nők mind elegánsak voltak, ékszereket és szőrmét viseltek, melyekről Belle úgy képzelte, több száz fontot érhetnek. Hordárok jöttek-mentek bőröndökkel megrakott kézikocsikkal, amiről Belle-nek eszébe jutott saját kartonbőröndje, amit Marseille-ben kellett hagynia. Vakította a gazdagság, és kimondhatatlanul irigyelte azokat, akik így élnek, mert nem ismerik a nélkülözést. A nők azonban nem voltak olyan szépek, némelyikük kimondottan csúnya volt.

Két középkorú férfi beszélgetett egymással. Belle látta a szeme sarkából, hogy félbehagyták a beszélgetést, amikor megpillantották, és lehajtott fejjel kissé feléjük fordult, majd fölemelte a fejét, pajkosan rájuk mosolygott, mielőtt ismét lesütötte a szemét.

Tudta, hogy a szálloda előcsarnokában nem lesz lehetősége nyíltan árulni a testét, de nem is ez volt a terve. Úgy hallotta, minden szállodaportás tud klienst szerezni a lányoknak magas összegért cserébe, és sejtette, hogy itt is ilyen lesz a portás, leszámítva, hogy agyafúrtabb lesz, mint a kevésbé fényűző szállodákban.

Belle megállt egy díszes, aranyozott, félhold alakú asztal mellett, és úgy tekintett körbe, mintha várna valakire. Összenézett egy másik férfival, és elmosolyodott, majd lesütötte a szemét. Még lesütött szemmel is érezte, hogy a férfi alaposan végigméri, és érezte, hogy tetszik neki a látvány.

Egy pillanatra ismét Martha házában érezte magát. Mindig magabiztos volt, amikor bejöttek a férfiak, és

vágyakozva néztek rá. Most is így érzett, és ettől elpárolgott a félelme. Elemében volt.

- *Est-ce que je peux vous aider?*

Belle megriadt a kérdés hallatán. Nem vette észre, amikor a férfi megközelítette. Ötven év körüli, karcsú, őszes hajú férfi volt gondosan nyírt bajusszal és kecskeszakállal. Apró, nagyon sötét szeme volt, és egyszerű fekete öltönyt viselt. Belle nem tudta megállapítani az öltözetéből, hogy a szállodának dolgozik-e, de sejtette, hogy így van.

- Nem beszélek franciául — mondta, noha szinte biztos volt benne, hogy a férfi azt kérdezi, segíthet-e valamiben.

- Én értek angolul — mondta a férfi, mintha ő maga is angol lenne. - Monsieur Pascal vagyok, a szállodaportás. Azt kérdeztem, segíthetek-e valamiben. Vár valakit?

- Igen, talán éppen önt - felelte kihívóan, a szempilláit rebegetve.

A férfi majdnem elmosolyodott, de visszatartotta. Belle sejtette, hogy azért lépett mellé, mert gyanúsak találta, de nem volt benne biztos, hogy kliensre váró szajha, vagy valóban egy barátja vagy családtagra vár. Belle örült, hogy a férfi nem tudta megállapítani. Azt hallotta, a szállodaportások mindig felismerik a szajhákat, így a ruhája és a tartása nagyon meggyőző lehetett.

- Egy vendégünkre vár? - kérdezte.

Belle tudta, hogy próbát kell tennie. Ha fej, ő nyert, ha írás, veszít. Lehet, hogy a férfi erővel kitessékeli, de az is megeshet, hogy megörül az extra bevételnek.

- Talán - felelte, és mélyen a férfi szemébe nézett. - Csak magán múlik.

Látta, hogy a férfi ádámcsutkája megugrik. A nyeldekülés általában a bizonytalanság jele, és Belle gyanította, hogy a férfi a hallottakon töpreng. Továbbra is magabiztosan, halvány mosollyal nézett a férfi szemébe.

- Talán folytassuk ezt a beszélgetést egy nyugodtabb helyen - mondta végül a férfi halkán.

Belle ujjongott magában. A férfi sehová sem vinné, ha nem keltette volna fel az érdeklődését. Csak az ajtó felé terelné, és megkérné, hogy távozzon, mielőtt hívja a csendőröket.

- Részemről rendben — mondta.

Húsz perccel később Belle hazafelé tartott a saját szallodájába. Arra gondolt, hogy Pascal jól játszana pókért, mert semmit nem árult el sem magáról, sem a szállodai munkájáról. Végigsétáltak egy hosszú folyosón egy kis szoba felé, amit valószínűleg a vendégek használtak üzleti találkozóikhoz, mert egy nagy asztal volt benne nyolc székkal. A férfi leültette, majd leült vele szemben, és nyíltan megkérdezte, hogy mit szeretne. Belle azt válaszolta, hogy olyan úriembereket keres, akik egyedül időznek Párizsban, és eszténként partnerre vágnak. A férfi erre megkérdezte, hogy miért gondolta, hogy ő vagy bárki más a szállodában részt venne ilyesmiiben.

- Hogy gondoskodik a vendégei elégedettségéről - felelte Belle, mintha már ezerszer csinálta volna.

A férfi erre semmit sem felelt, ami még jobban összezavarta Belle-t. A férfinak semmi oka nem volt arra, hogy ebbe a szobába hozza; ugyanezt az előcsarnokban is megkérdezhetette volna, ahol akkora volt a nyüzsgés, hogy senki sem hallotta volna meg őket. Belle még csak nem is utalt a szexre, sem a szolgáltatásai ellenértékére. Ha naivabb lenne, azt hinné, hogy a férfi nem értette, miről beszélt.

Belle azonban tapasztalatból tudta, hogy a férfi nemcsak megértette az ajánlatát, hanem ő maga is vágyott rá. Sötét tekintete ugyan kifejezéstelen volt, a modora pedig

távolságtartó, de nagyon húsos ajka volt, amiről Belle már észrevette, hogy szenvedélyes természetéről árulkodik.

— Szerintem egy szállodaportás többet is kereshet a heti bérénél, ha valami különlegességet kínál a vendégeinek - mondta mosolyogva. - Ez nem elég ahhoz, hogy részt vegyen benne?

— Szóval különlegesnek képzeled magát? - horkant fel a férfi.

— Természetesen, különben nem jöttem volna olyan helyre, ahol a legkülönlegesebb emberek szállnak meg.

A férfi egy örökkévalóságig nézte szótlanul, ami valószínűleg csak néhány másodpercig tartott. Végül csak annyit mondott kurtán:

— Adja meg a címét. Ha lesz magának valami, üzenek.

Ahogy Belle átnyújtott neki egy darab papírt a Mirabeau címével, egy pillanatra megijedt, mert tudta, hogy a férfi egyszerűen továbbíthatja a rendőrségnek, hogy tartóztassák le. Az ösztöne azonban azt súgta, hogy nem ez volt a szándéka; ő is szeretne egy kis pénzt keresni, de még nem volt kész beismerni.

Hideg éjszaka volt, Belle egész úton hazafelé reszketett, és azt kívánta, bár hozott volna magával kabátot. De hiába fázott, a Rue de la Paix-n - a Boulevard des Capucines felé sétálva - végre olyannak látta Párizst, amilyennek mindig is elképzelte a széles, fákkal övezett sugárutakat. A szálloda előcsarnokában látott nőkre gondolt, akik szőrmét és csillogó ékszereket viseltek, mindennél jobban vágyott az ő életükre, és teljesen biztos volt benne, Monsieur Pascal kapcsolatba lép majd vele, hogy megvalósítsa az álmait.

- *Un message pour vous, mademoiselle* — hallotta egy fiatal fiú hangját.

Másnap délután három órákor is nagyon hideg volt. Belle a dunyha alatt feküdt az ágyban, és egy angol regényt olvasott, amit az ebédlőben talált az egyik polcon. Majdnem elbóbiskolt, ám a fiú hangja felriasztotta, és talpra ugrott.

A sötét hajú fiú Gabrielle tizenhárom éves fia volt, Henri. Belle már találkozott vele aznap a reggelinél.

- *Merci* - mondta, és szinte kikapta a fiú kezéből a borítékot. Ekkor azonban eszébe jutott a jó modor, és megkérte a fiút, hogy várjon, amíg elment a pénztárcájáért. Adott neki egy centime-et, és ismét megköszönte.

Az üzenet tömör és velős volt.

Monsieur Garcia szeretné, ha ma este fél hétkor együtt vacsorázna vele, majd elkísérné a színházba. Legyen a szálloda éttermében negyed hétkor, és mondja, hogy Monsieur Garciat keresi. Beszélek magával, mielőtt megérkezik.

Az üzenetet Edouard Pascal néven írták alá.

Habár Belle remegett az izgalomtól, amikor megérkezett a Ritzbe, nem kellett aggódnia. Rámosolygott az ajtónállóra, és megkérdezte, merre van az étterem, majd azt mondta a maître d'hôtelnek, hogy Monsieur Garcia asztalt foglalt. Elvették a kabátját, odakísérték egy asztalhoz a sarokban, itallal kínálták, amíg várakozott, és egy-két percen belül belépett Pascal. Az éttermi felszolgálók előtt úgy köszöntötte, mintha a rokona lenne, akihez csak benézett egy rövid időre. Halkan közölte, hogy már elintézte a fizetését

Garciával, és diszkréten átnyújtott egy borítékot Belle részével, száz frankkal.

Amíg látszólag úgy bánt vele, mintha a bácsikája lenne, alaposan végigmérte, megdicsérte a fekete csipkeruhát, és a smink hiányát az arcán. Halkan figyelmeztette, hogy egész idő alatt úrihölgyhöz méltón kell viselkednie, mert egy olyan úriember, mint Garcia, nem szeretné, ha bárki rájönne, hogy fizet a társaságáért.

Végül azt mondta, hogy Garcia visszahozza a szállodába a színház után, és egy fiáker fél egykor hazaviszi a saját szállodájába. Távozás előtt megcsókolta Belle arcát, de a fülébe súgott egy burkolt fenyegetést, hogy ha túllép a határon, megbánja.

A fenyegetés elég volt, hogy Belle ideges legyen. Amikor Bemard Garcia néhány perccel később megérkezett, elfacsarodott a szíve, mert a férfi alacsony volt és kövér, és csak néhány vörös hajtincs árvalkodott kopasz fején. Legalább ötvenöt éves volt, talán idősebb, még drága, kézzel készült szmokingja és a mellényzsebéből kivillanó arany zsebórája sem tudta vonzó partnernek feltüntetni.

Az angolja azonban szinte tökéletes volt, és úgy nézett Belle-re, mintha ő lenne a világon a legszerencsésebb férfi, ettől Belle megkedvelte. Beszélt egy kicsit a hideg időről, majd elmesélte, hogy délután érkezett Boulogne-sur-Merből, és forró fürdőt kellett vennie, hogy fölmelegedjen. Amikor a pincér kihozta a menüt, megkérdezte Belle-t, hogy mit szeretne enni.

— Önre bízom a választást. Biztos vagyok benne, hogy tudja, mit érdemes itt enni - felelte Belle, mert a francia menü meghaladta a képességeit. Elmosolyodott, és gyengéden megpaskolta a férfi karját, mintha boldog lenne, hogy vele töltheti az estét.

Talán a finom vörösbor, vagy a férfi nagyvonalú viselkedése tette, de Belle hamarosan ellazult, és élvezte Bemard társaságát. Visszataszító külseje ellenére csodásán mély, dalamos hangja volt és fesztelen stílusa. Főleg Angliáról beszélgettek, amit a férfi nagyon jól ismert. Saját magánéletéről nem mesélt Belle-nek, és őt sem faggatta az övéről.

Az előadás, amit vacsora után megnéztek, Victorien Sardou *Madame Sans-Gêne* című darabja volt. Habár a férfi elmagyarázta Belle-nek, hogy miről szól, mégsem tudta követni. De egyáltalán nem bánta. Lenyűgöző érzés volt a vörös plüss-széken ülni a páholyban, abban a tudatban, hogy sok elegáns ember nézett föl rá kíváncsian, és találgatták, vajon ki lehet.

Mennyivel jobb volt, mint Martha házában dolgozni, ahol éjszakánként tíz-tizenkét különböző férfival is le kellett feküdnie. Habár nyugtalanul várta a pillanatot, amikor visszatérnek a szállodába, mert érezte, hogy Bernardnak magasak az elvárásai, valószínűnek tartotta, hogy a férfi nagyon gyorsan elalszik majd.

Ebben azonban tévedett. Bemard pezsgőt rendelt, miután visszatértek, és megkérte Belle-t, hogy az ágyban fogyassza el alsóingben és harisnyában.

Belle érezte, hogy a férfi az a fajta, aki szeret ledér nőkről fantáziálni, és szívesen eljátszotta ezt a szerepet. Kellte magát az ágyon, hogy a férfi alaposan szemügyre vehesse, és amikor az továbbra is a karosszékekben maradt, Belle odament hozzá, az ölébe ült, és a férfi egyik kezét a mellére tette, a másikat pedig a szeméremtestére. Bemard egyre jobban kipirult, sötét szeme csillogott, szenvedélyesen fogdosta, mint aki még nem érintett nőt azelőtt.

Belle kigombolta a férfi nadrágját, és belenyúlt, de meglepetésére a pénisze parányi volt, akkorka, mint egy kisfiúé.

Még csak nem is volt kemény, és Belle rádöbbsent, Hogy sosem fog működni a terve, hogy meglovagolja.

- Gyere, feküdj mellém az ágyba - mondta, és kézen fogta a férfit, hogy fölsegítse.

Belle-t nem nyugtalanította, hogy Bemard olyan ügyetlenül fogdosta, a parányi pénisze sem, az már inkább, hogy olyan hallgatólag lett. Vacsora közben fesztelenül, folyékony angolsággal társalgott, a színházi szünetben is csevegett, és a fiákerben is visszafelé jövet, de amióta megkérte, hogy vetközzön le, egy szót sem szólt. Belle még nem tapasztalt ilyet azelőtt; sőt, úgy vette észre, hogy a parányi pénisszel rendelkező férfiak általában többet beszélnek, mint a többi férfi. Nemcsak azért, hogy biztosítsák, hogy csupán az ital miatt kicsi, hanem gyakran éppen ők szerettek a legjobban mocskosan beszélni az ágyban. Bemard azonban vesztig maradt, még akkor is, amikor Belle nekiállt levetkőztetni.

Egy óra elteltével Belle azt fontolgatta, hogy visszaadja Bernard-nak a száz frankját, megköszöni a vacsorát, a színházat, és kimenekül az ajtón. Kétségbeesetten próbálta felizgatni a férfit, de semmi sem működött, se a masszírozás, se a nyalogatás. A farka petyhüdt, ő maga pedig szótlan maradt.

A finom vacsora és a bor, majd a pezsgő, miután visszatértek a férfi szobájába, elálmosította Belle-t, de fázott is, amiért nem takarózott be. Végül beletörődött, hogy soha nem tudja felállítani a férfi péniszét, felült az ágyban, a mellére vonta, hogy átölelje, és már éppen be akarta ismerni a vereségét.

Ekkor azonban a férfi elkezdte szopogatni a mellét, mint egy éhes csecsemő, és amikor Belle ismét megfogta a péniszét, érezte, hogy hirtelen megkeményedett. A férfi felnyögött, amikor hozzáért, és még erősebben szopta a mellbimbóját. Belle-t ez annyira felbátorította, hogy még erősebben

szorította. Kissé betegesnek találta, hogy a férfi csak a mellszopás és maszturbáció kombinációjára reagál, de annyira megkönnyebbült, hogy végre rájött a titkára, így a dolog nem zavarta.

A férfi néhány percen belül elévezett, és csak ezután szólalt meg, és „nővér”-nek nevezte Belle-t. Amikor lenézett a férfi arcára, látta a könnyeket a szemében.

Bernard tíz percen belül elaludt, a fejét még mindig Belle mellén nyugtatta. Belle eltűnődött, vajon ki lehetett a nővér, és milyen idős lehetett a férfi, amikor ilyen tapasztalatokat szerzett. Volt egy olyan sejtelme, hogy a férfi sosem tudott rendesen szeretkezni egy nővel sem. Azt kívánta, bár megkérdezte volna tőle korábban, hogy van-e felesége és gyereke. Semmi személyeset nem tudott róla.

Megvárta a negyed egyet, majd kibújt a férfi alól, fölkelt és felöltözött. Írt neki egy rövid üzenetet, melyben megköszönte a csodálatos estét, és otthagyta a párnán, majd halank kiosont a szobából.

Nem ugyanaz az ajtónálló volt szolgálatban, aki korábban megmutatta, merre van az étterem, és kinyitotta neki az ajtót, amikor visszatértek a színházból. De ha furcsállta is, hogy egy nő egyedül indul haza ilyen későn, nem mutatta. Fölsegítette Belle-t a fiákerre, és melegen rámosolygott, amikor Belle borravalót adott neki, így Belle azt gondolta, talán mégsem olyan szokatlan az ilyesmi.

Ahogy a fiáker végighajtott az üres utcákon, Belle boldog volt. Egy éjszaka alatt sokkal többet keresett, mint a legtöbb nő egy hónap alatt, finom vacsorát evett, színházban járt, és még Bernard-nak is sikerült megadnia, amire vágyott. A tisztas hétköznapi emberek talán ízléstelennek és bűnösnek találnák, őt azonban cseppet sem érdekelt a véleményük. Szerinte jó és kedves dolog volt segíteni egy szexuális problémákkal küszködő férfin.

HUSZONNYOLCADIK FEJEZET

A január lassan átadta a helyét a februárnak, majd eljött a március is, Belle még mindig a Hôtel Mirabeau-ban lakott, és még mindig száz frankot keresett, valahányszor Pascal elintézte, hogy úriemberrel találkozzon.

Átköltözött egy nagyobb és naposabb szobába az első emeleten, melynek volt egy hátsó kertre néző kovácsoltvas balkonja is. Még több ruhát, cipőt és kalapot vásárolt magának, megtanult franciául annyira, hogy részt vehessen egyszerű párbeszédekben, és úgy kiismerte Párizst, mintha mindig is ott élt volna.

Ha Gabrielle Herrison rá is jött magától, hogy mivel keresi angol vendége a kenyerét, nem zavarta. Ha már ébren volt, amikor Belle korán reggel hazatért, mindig hozott neki egy kis kávé és két croissant-t, akkor is, ha túl korán volt még a reggelihez. Azt is felajánlotta, hogy ki-mossa a ruháit, Belle pedig cserébe minden héten virággal kedveskedett Gabrielle-nek. Gabrielle nem volt beszédes, csak mosolygott, és néhány szót szólt, Belle azonban ennyiből is érezte, hogy a nő kedveli, és törődik vele.

Belle nagyon kíváncsi lett a háziasszonyára. Sejtette, hogy érdekes élete lehetett, mert Gabrielle elárulta neki, hogy a képeket a hallban egy férfi barátja festette, mielőtt meghalt. Belle biztos volt benne, hogy a férfi Gabrielle

szeretője volt, mert az asszonynak könnybe lábadt a szeme, amikor a képekre nézett. Remélte, hogy egy nap Gabrielle majd mesél róla.

Belle hetente háromszor-négyszer ment el férfiakkal. A kuncsaftjai ritkán szálltak meg a Ritzben; Pascalnak rengeteg helyen voltak kapcsolatai. De akár egy másik szállodába, étterembe, vagy saját otthonába kellett mennie, a kliensei kivétel nélkül mind gazdag és befolyásos férfiak voltak.

Belle sejtette, hogy Bemard, az első kliense egy különc volt, igaz, minden férfi, akivel Pascal hozta össze, valami módon bogaras volt, sokszor még Bernard-nál is furcsábbak voltak. Az egyik arra kérte, hogy sétáljon meztelenül a holdfényben, amíg ő maszturbál, egy másikat pedig el kellett fenekelnie egy papucsal. Két férfi durván akart bánni vele, de szerencsére sikerült még időben megszabadulnia tőlük, mielőtt komoly baja eshetett volna. Egy másik férfi azt akarta, hogy parancsolgasson neki, és élvezte, ha Belle káromkodott, amikor engedetlenségen kapta. Még egy olyan is akadt, aki szerette, ha meglovagolta. Négykézlábra ereszkedett, és Belle-nek meztelenül a hátára kellett ülnie. A klienseinek legalább a fele képtelen volt beléhatolni.

Eszébe jutott Etienne, amikor azt mondta, hogy meg kell próbálnia megszeretni a klienseit. Nem volt könnyű, mégis sikerült szeretni való tulajdonságokat találnia a legtöbb férfiban, mert mind intelligensek és többnyire érdekesek voltak. Belle mindig el tudta hitetni velük, hogy különlegesek. Tudta, hogy sikere van, mert több vendége is újra akarta látni, és újabb találkozókat szerveztek meg Pascalon keresztül.

Belle szinte mindennap megszámolta a pénzt, amit eddig keresett. Habár most már elég pénze volt a hazatérésre, úgy érezte, többet kell keresnie, hogy diadalmasan

térhessen haza mint büszke túlélő, elegendő megtakarított pénzzel a kalaposbolthoz. Nem akart az anyja vagy Mog nyakán lógni.

Állandóan arról ábrándozott, hogy besétál otthon a konyhába, és meglepi Mogot. Szinte hallotta az örömsikolyokat és érezte az ölelését. Az anyja reakcióját nehezebb volt elképzelni: természetesen örülni fog neki, de Annie sosem fejezte ki az érzéseit, és nem mutatta ki a szeretetét.

És ott volt még Jimmy is. Mostanra nyilván megnősült, vagy legalábbis van egy ifjú hölgy az életében, Belle mégis biztos volt benne, hogy szeretné látni őt, legalább a régi szép idők emlékére, ezért a vele való találkozást is nagyon várta.

De bármennyit álmodozott az otthonáról, bármennyire is vágyott a hazatérésre, tudta, hogy odahaza sosem élvezheti a párizsi élet szabadságát. Néha beszélgetett angolokkal, akikkel kávéházakban találkozott a Montmartre-on és St-Germainben, és mind azt mondták, hogy imádják Párizs fesztelenségét, vidámságát és az itteni szórakozást. Ő maga is észrevette, hogy mintha a párizsiakat nem osztanák meg az osztálykülönbségek; egyformán felkarolták a művészeket, költőket, írókat és zenészeket, akiket ugyanolyan fontosnak tartottak, mint az orvosokat, ügyvédeket és más szakképzett embereket. Sosem kérdezték meg tőle, hogy mivel keresi a kenyerét, és sejtette, hogy legtöbbször az öltözéke alapján kikövetkeztették, hogy magánúton szerez pénzt, és biztos volt benne, ha azt mondaná, hogy táncosnő vagy színésznő, akkor se tartanák kevesebbnek. Odahaza ez nem így lenne.

Itt ritkán volt magányos. Beszélgetett a szálló többi vendégével - habár legtöbbjük csupán néhány napra érkezett Párizsba -, és megismerkedett az emberekkel a kávéházakban, ahová rendszeresen járt étkezni vagy kávézni. Ezenfelül

csodálatos éjszakákat töltött a klienseivel, a Moulin Rouge-ba vagy más kabarékba jártak, meg színházakba és operába. Végigjárta Párizs legdrágább éttermeit, táncolt az éjszakai klubokban és luxusszállodákban, ragyogó házakban és lakásokban aludt. Nehéz lesz visszailleszkednie Seven Dialsben a régi életébe, ahol dirigálni fognak neki, és kíváncsian méregetik majd, amiért olyan sokáig távol volt.

Ezért volt olyan fontos, hogy gazdagon térjen haza, hogy megnyithassa a saját kalaposboltját. Párizs összes kalapkészítőjéhez ellátogatott, hogy szemügyre vegye a legújabb divatot. Kalapos magazinokat vett, hogy áttanulmányozza őket, esténként pedig, amikor egyedül volt a szobájában, mindig rajzolt, és a tervek megvalósításán törte a fejét. Még arra is gondolt, hogy keres magának egy kis lakást, hogy legyen helye az eszközöknek és anyagoknak, melyekkel elkészítheti a kalapjait, és eladhatja őket. Diadalmasan térhet haza, és kijelentheti, hogy kalapkészítő lett belőle.

De hiába volt boldog Párizsban, volt egy aprócska problémája, mégghozzá Pascal. Kezdetben tartott a férfitől, mert úgy érezte, hogy az vágyik rá, azután már kezdte azt hinni, hogy tévedett, mert alig látta őt személyesen.

Az utasításait, hogy ki a kliens, hol és mikor kell vele találkoznia, mindig küldönc hozta. Párizs tele volt fiatal fiúkkal, akik néhány centime-ért boldogan elvittek egy levelet. A kliens azután átadta neki egy lezárt borítékban a bérét. Csak akkor találkozott Pascallal, ha a Ritzben kellett találkoznia férfiakkal, de még akkor is csupán biccengettek egymásnak.

Március elején azonban a férfi üzent, hogy találkozzanak egy kávéházban a Montmartre-on. Mivel azelőtt sosem kért személyes találkozót, Belle azt hitte, talán a férfi abba akarja hagyni, mert fél, hogy a munkaadója rájön, mit művelnek, vagy valamelyik kliens panaszkodott rá.

Pascal már a Le Moulin à Vent-ben várta, ami a Sacré Coeur-bazilika közelében volt a La Butte-on, és egy pohár abszintot kortyolgatott. Abból, ahogy az ital fölé görnyedt, Belle tudta, hogy nem ez az első pohár, a férfi savanyú arc-kifejezése baljós előjel volt.

- Á, Belle - jelentette ki, amikor megpillantotta, és kisé bizonytalanul talpra állt. Intett a pincérnek, és neki is rendelt egy pohár abszintot, Belle azonban visszautasította, és inkább bort kért. A férfi egy ideig próbálta győzködni, hogy Párizsban egyedül abszintot érdemes inni, Belle azonban már kóstolta korábban, és nem ízlett neki. Azóta észrevette, hogy a legtöbb részeg nem is iszik mást.

- Miért akart találkozni velem? — kérdezte, miután kihozták a bort. - Valami baj van?

- Muszáj valami bajnak történnie ahhoz, hogy együtt iszogassunk? — kérdezte a férfi.

- Egyáltalán nem - felelte Belle. - Csak szokatlan, ezért hittem, hogy valami problémája van.

- Az van — mondta, majd felhajtotta az italát, és túl hangosan követelte a következő poharat. - Az a problémám, hogy más férfiakkal töltöd az éjszakát, nem velem.

Belle elsápadt, mert tudta, hogy a férfi nem egy flörtölő alkat. Komolyan gondolta, amit mondott.

- Van egy üzleti megállapodásunk. Én nem keverném a munkát a szórakozással — felelte mosolyogva, remélve, hogy a férfi nem sértődik meg.

- Megfizetném - felelte.

Belle elszörnyedt. Igazság szerint visszataszítónak találta Pascalt. Simulékony volt. Láta a vendégekkel beszélgetni a Ritzben, és épp csak nem nyalta ki a feneküket. Émelyítő ibolyaszagú olajat locsolt a hajára, a keze pedig túl fehér és puha volt. Legjobban az borzasztotta el, ahogy ránézett, intenzív, számító tekintettel méregette. Szinte

hüllőszemei voltak, kifejezéstelenek. Örömtelen, rideg ember volt. Különösnek tűnt, hogy egy ilyen férfi egyáltalán vágyik egy nőre.

- Nem, Monsieur Pascal, a megállapodásunk úgy jó, ahogy van, nem kívánom megváltoztatni.

Belle nem bánta, hogy a férfi valószínűleg sokkal többet keres, mint ő. Azt is megértette, hogy a munkája része, hogy hajbókolnia kell a fontos vendégek, valamint a szállodatulajdonosok és igazgatók előtt. Volt azonban még valami a férfiben, nem tudta pontosan, hogy micsoda, csak érezte, hogy van egy sötét, talán veszélyes oldala is.

- Szólíts Edouard-nak - mondta, és egyik puha, fehér kezével megragadta Belle kezét, és olyan közel hajolt, hogy Belle érezte fokhagymaszagú leheletét. - Sokkal többet adhatok, mint amid most van.

Belle érezte, hogy az egyetlen kiút a humor.

- Mindenem megvan, amire vágyom - felelte, és elhúzta a kezét. - És azt gondolom, uram, hogy egy kicsit részeg, és holnapra megbánja, hogy ilyen bolondságokat mondott.

Azzal elhagyta a kávézót, de nem múlt el az aggodalma, mert érezte, hogy ezzel még nincs vége.

Azt mondják, vétek kihagyni a párizsi tavaszt. Az ablakpárkányokon már virítottak a nárciszok, rügyeztek a fák, és melegedett az idő. Belle aznap este arra következtetett, hogy az incidens Pascallal emlékeztető arra, hogy ideje hazatérnie. Úgy döntött, még két hétig marad, és húsvét után, ami április első hetének a végére esik, bejelentés nélkül távozik.

A húsvétot követő kedd reggel az ifjú Henri üzenetet hozott Pascaltól. Este hétkor érte jön egy fiáker, ami a Montmartre-ra viszi, ahol Philippe Le Brun várja majd. Belle

ennek nagyon megörült, mert már három éjszakát töltött Philippe-pel, és kedvelte a testes, joviális férfit, akinek sző-
lője volt Bordeaux-ban és két nagy étterme Párizsban. Belle
éppen egy hete Chantáltól vásárolt egy gyönyörű, használt
ezüst estélyit hozzá illő cipővel, és már alig várta, hogy föl-
vehesse. Philippe szeretett szép lányok társaságában mu-
tatkozni, Belle tudta, hogy kabaréba fogja vinni, és az es-
te nemcsak a szállodai szexről fog szólni, hanem evésről,
ivásról, táncról és szórakozásról.

Azonnal átment a Mirabeau melletti fodrászhoz meg-
csináltatni a haját, délután pedig fürdőt vett, mert végre-
valahára volt meleg víz.

Belle hét óra előtt lement, hogy megvárja a kocsit.
Gabrielle az asztalánál írogatott valamit; fölpillantott és
elmosolyodott, amikor meglátta Belle-t.

- *Vous êtes belle* — mondta.

Belle elpirult, amiért azt mondták, hogy gyönyörű — ez
volt az első alkalom, hogy Gabrielle bármiféle személyes
megjegyzést tett. Megköszönte, és azt mondta, vacsoráz-
ni megy.

Gabrielle hosszan és áthatón nézte, amitől Belle-nek vé-
gigfutott a hátán a hideg.

- Légy óvatos - mondta az idősebb nő halkán, ezúttal
angolul. - Félek, hogy a tűzzel játszol.

Volt valami az asszony tekintetében, amiből Belle tudta,
hogy nem csupán tud arról, amit művel, hanem ő maga is
megjárta ezt az utat.

- Hamarosan visszajövök - mondta Belle.

Ekkor meghallotta a kocsi zörgését az utcáról, és az ajtó
felé indult. Gabrielle fölkel az asztaltól, és megfogta Belle
karját.

- Ha bajba kerülsz, van bárki, akiben megbízol, akit föl-
kereshetek? — kérdezte.

A kérdés hallatán Belle-t ismét kirázta a hideg, mert senki sem jutott az eszébe. Megrázta a fejét, de egy pillanattal később Etienne-re gondolt.

— Ismertem egyszer egy Etienne Carrera nevű férfit — mondta, de lemondóan legyintett. - De Marseille-ből jött, és nem tudom, hol lakik.

— Akkor jobb lesz, ha vigyázol, és sietsz vissza - mondta Gabrielle. — A ma este az utolsó?

Belle érezte, hogy a háziasszonya valóban törődik vele, és bólintott.

— Az utolsó.

Gabrielle megfogta a kezét, és megszorította. Belle halványan elmosolyodott, majd elhúzódott, és kisietett a kocsához.

Gabrielle szavai és a viselkedése elrontotta Belle korábbi örömét. Nagyon enyhe idő volt aznap, és habár már sötétedett, még mindig sokan jártak az utcákon. Ahogy a fiáker a Montmartre felé indult, minden hang és illat váratlanul arra a napra emlékeztette, amikor elrabolták Seven Dialsból. Ritkán gondolt rá - azóta annyi minden történt, hogy inkább a jövővel foglalkozott, nem rágódott a múlton. Most azonban rátört az élmélygés, és hirtelen rádőbbent, mekkora kockázatot vállalt már eddig is, valahányszor új férfival találkozott. Megbízott Pascal emberismeretében, valójában azonban bármelyikük lehetett volna egy újabb Mr. Kent.

Azzal hitegette magát, hogy ma éjjel biztonságban lesz; végül is már ismeri Philippe Le Brunt. Mégis úgy döntött, hogy betartja a Gabrielle-nek tett ígéretét, és ez az éjszaka lesz az utolsó. Holnap összecsomagol és hazamegy.

A Montmartre, vagy ahogy sokan hívták, La Butte, Belle

kedvenc helye volt Párizsban. Imádta a látványos kilátást, a szűk, kacskaringós, macskaköves utcákat, és a rengeteg kávézót, az éttermeket, ahová a szabadgondolkodó bohémek jártak. Mesélték, hogy valaha nagyon rossz hírű negyed volt, sok volt errefelé a tolvaj, prostituált és anarchista, olyan veszélyes volt, hogy a becsületes párizsiak messziről elkerülték. Ám ahogy egyre több művész, költő, író és zenesz költözött ide, az olcsó lakbérnek köszönhetően, lassan egyre divatosabb volt itt mutatkozni. Ennek következményeként a lakbér fölment, és a küszködő művészek átköltöztek a Montparnasse-ra és St-Germainbe a túlparton. Most, hogy a gyönyörű Sacré Coeur-bazilika lassan elkészül, és új házak veszik át a régi patkányfészkek helyét, nyilvánvalóvá vált, hogy a hely reneszánszát éli. Legutóbbi találkozásukon Belle elárulta Philippe-nek, mennyire szereti a Montmartre-ot, és mivel a férfi egyik étterme a Pigalle alján volt, Belle sejtette, hogy a férfi ezért kérte, hogy itt találkozzanak.

A fiáker lefordult a kivilágított és zajos Boulevard de Clichyről a Moulin Rouge mellett, majd végighajtott egy másik úton, amit Belle fölismert, mivel itt bukkant rá egy bájos kis kalaposboltra. Számos kitűnő étterem volt az utcában, és Belle azt hitte, hogy a kocsis megáll az egyik előtt, ehelyett azonban jobbra fordult, és fölhajtott egy meredek, keskeny, sötét, macskaköves utcára, ahol csupán lakóházak voltak.

Belle meglepődött, amikor a kocsis megállt majdnem a hegy tetején.

— *Voilà, madame* — mondta a kocsis, és kinyitotta az ajtót, majd jobbra mutatott egy magas, keskeny házra bezárt zsalukkal. Belle nem tudta kivenni a sötétben, mivel a lámpa az utca végében volt, egy kávézó mellett; sejtette, hogy két hete éppen ebben járt.

A fiáker elhajtott, ő pedig becsöngetett. Habár harmonikát hallott a közelben, az utca nagyon csöndes volt, így azt gondolta, talán itt lakik Philippe, noha a férfi sosem említette, hogy a Montmartre-on lenne háza.

Alig halt el a csengő hangja, amikor kinyílt az ajtó, de nem Philippe vagy egy cseléd nyitotta ki, hanem Edouard Pascal. Belle elsápadt.

— Monsieur Pascal! — kiáltott fel. - Micsoda meglepetés! - Mivel azonban azt hitte, a férfi csupán látogatóba érkezett Philippe-hez, nem akarta, hogy lássa a döbbenetét, és Philippe-et sem akarta megsérteni. Elmosolyodott, és hagyta, hogy Pascal megcsókolja az arcát.

— Milyen gyönyörű vagy ma este - mondta a férfi, miután beinvitálta, és becsukta mögötte az ajtót. - Hadd vegyem el a kabátod.

Belle udvariasan megköszönte, és hagyta, hogy a férfi levegye rövid ezüstróka kabátját a válláról. Ez volt az egyetlen fényűzése. Chantáltól vette, akárcsak a többi ruhát, de kétszáz frankba került, és napokig rágódott, vajon megérte-e ennyit rákölteni. De annyira szép volt, és olyan előkelőnek érezte magát benne.

— Hol van Philippe? - kérdezte.

— Sürgős ügyben elhívták, és megkért, hogy gondoskodjam rólad, amíg visszatér - mondta Pascal. - Gyere be a tűz mellé, nem marad el soká.

A legtöbb párizsi lakást és házat, amiben Belle megfordult, meglehetősen fényűzően rendezték be, de Belle gyakran jellegtelennek találta őket. A nappali azonban, ahová Edouard bevezette, rendkívül otthonos volt, nagy kanapékkal volt berendezve, égett a tűz a kandallóban, könyvek sorakoztak a fal mentén, az alacsony asztalokan rengeteg dísz tárgy volt, a padlón pedig egy kínai szőnyeg. A hely mégsem illett Philippe szertelen jelleméhez.

- Ez Philippe otthona? - kérdezte. - Sosem említette, hogy van egy háza a Montmartre-on.

Habár el tudta képzelni Philippe-et az egyik nagy kanapén, meglepődött, hogy pont halványkék színűt választott, és a számos dísz tárgy is összezavarta; egyik sem illett a férfihoz.

- Nyilván megérted, hogy egy úriember az ő helyzetében addig nem hív meg hölgyeket az otthonába, amíg jobban meg nem ismeri őket - mondta Pascal behízselgő hangon.
- Gyere, ülj le a tűz mellé, hozok egy italt.

Mindkettejüknek jókora pohár konyakot töltött, majd leült Belle-lel szemben a tűz mellé. Belle érezte, hogy az ital egyenesen a fejébe száll, mert a reggeli óta nem evett semmit. Azt hitte, hogy Philippe elviszi vacsorázni, és remélte, hogy Pascal azonnal elmegy, amint visszatér.

Korábban már észrevette, hogy Pascal nem tud beszélgetni. Csupán kérdéseket tett föl, vagy utasításokat adott, most viszont másként viselkedett, a szállásáról faggatta, hogy vannak-e Párizsban barátai, és miért hagyta el Angliát.

Amióta Belle Párizsba jött, senkinek sem beszélt a múltjáról, mert így volt biztonságosabb. Pascal kérdéseire azonban kénytelen volt válaszolni, ezért azt mondta, hogy a szeretőjével jött Párizsba, aki aztán elhagyta egy másik nőért. Hozzátette, hogy erről nem akar beszélni, mivel próbálja elfelejteni a történeteket.

- Mégis, könnyedén sikerült szeretőből éjszakai pillangóvá változnod?

Belle vállat vont. Volt egy olyan érzése, hogy a férfi kiderített róla valamit, és sarokba akarja szorítani, hogy vagy hazudjon, vagy beismerjen valamit.

- Meglepő, mi mindenre képes az ember, ha a szükség úgy hozza - felelte.

- Kitérő válaszokat adsz - mondta a férfi, és összehúzta a szemhéját. - Vajon miért?

- Egyszerűen nem szeretek magamról beszélni — felelte Belle. - Igazán megérthetné, hisz ön sem beszél saját magáról.

Fél óra telt el az érkezése óta, és Belle kezdett aggódni, hogy Philippe egyáltalán nem fog visszatérni.

- Eddig csak a munkahelyemen találkoztunk, ott természetesen nem beszélek magamról - válaszolta a férfi. - De most más a helyzet, barátként iszogatunk együtt.

- Akkor árulja el, nős-e, vannak gyerekei? - kérdezte Belle.

A férfi habozott, majd azt mondta, nőtlen. Belle szinte biztos volt benne, hogy ez hazugság, mert egyszer hallotta a Ritzben egy házaspárral beszélgetni, akiknek színházjegyeket szerzett, és azt mondta az asszonynak, hogy a felesége imádta a darabot. Mivel olyan behízsgő modora volt, persze talán csak kitalálta, hogy meggyőzze az asszonyt az előadás élvezetéről, Belle azonban már megfigyelte, hogy agglegények nem szokták a feleségüket emlegetni.

- Azt hiszem, jobb, ha hazamegyek, nem érzem jól magam - mondta Belle, miután cseverészttek egy kicsit az Eiffel-toronyról és a hajókázásról a Szajnáon. Fölkelt, és megfogta a fejét, mintha fájna.

- Nem mehetsz el - mondta Pascal, és talpra ugrott.

- Philippe meg fogja érteni - mondta Belle, és az ajtó felé indult.

Mielőtt azonban elérhette volna, Pascal elkapta a vállát, és visszahúzta.

- Nem még se hová!

- Már megbocsásson! - mondta Belle rosszállóan. — Maga nem mondhatja meg nekem, hogy mit tehetek és mit nem. Még ki sem fizették az éjszakát.

- Megfizetem, hogy velem töltsd.

A férfi gyors válaszából Belle már tudta, hogy Philippe nem jön ide ma este, a ház valószínűleg nem is az övé, és Pascal előre kitervelt mindent. Kirázta a hideg.

- Nem. Üzleti kapcsolatban vagyunk, ez minden - mondta gyorsan. - Most pedig erresszen, nem érzem jól magam.

A férfi megragadta a vállát, ujjai a vékony selyembe mélyedtek.

- Amikor megérkeztél, még elég jól érezted magad. Ha oda tudod adni magad a férfiaknak, akiket találok neked, akkor nekem miért nem?

Tekintete nem volt többé kifejezéstelen, szeme csillogott a dühtől, és Belle megijedt.

- Mert barátomként tisztelem — hazudta.

A férfi keményen arcul csapta.

- Ne hazudj nekem! Tudom, hogy lenézel, amiért csak egy portás vagyok.

Belle-nek most már valóban fájt a feje, mert a pofonok megdöbbentették.

- Ez nem igaz! - hüledezett. - Nem nézem le, amiért portás, miért tenném? Mostanáig olyan jól működött az egyezségünk. Most engedjen haza. Kérem!

- Majd ha megkaptam, amit akarok — vicsorgott a férfi, majd megragadta Belle ruháját a dekoltáznál, és letépte róla.

Belle fölsikoltott, és megpróbált szabadulni, de a férfi sokkal erősebb volt, mint látszott, és megragadta a karját, elvonszolta az ajtótól, és a kanapé felé lökte. A ruhája alatt csak egy krém és rózsaszín csíkos alsóinget viselt, ami alig takarta a melleit, és most, hogy a férfi letépte a ruháját, félmeztelennek érezte magát.

Ahogy a férfi lenyomta a kanapéra, Belle beleharapott a

kezébe, amilyen erősen csak tudott, és a férfi vérezni kezdett.

— *Tu vas le regretter, salope que tu es!*— kiáltott fel a férfi, és elengedte Belle-t, hogy megnyalja a sebét. Belle megragadta az alkalmat, ellökte magától a férfit, és az ajtóhoz rohant. Csakhogy az ajtó zárva volt, a kulcsot sehol sem látta, Pascal pedig már ott volt mögötte. Megragadta a vállát, megfordította, és olyan erősen ütötte meg az arcát, hogy Belle beverte a fejét az ajtóba.

- Nem mehetsz el! - üvöltött rá a férfi. - Addig maradsz, amíg nem végeztem veled.

Belle hirtelen úgy érezte, visszakerült Madame Sondheim szobájába, csapdába esett, és semmit sem tehet. Lángolt az arca, érezte a vér ízét a szájában, és halálosan félt. Belehasított a felismerés, hogy Pascal hozzáértő, szolgai modora a Ritz vendégei felé csupán meggyőzően előadott szerep. A máz alatt viszont keserű féltékenység lapul. Valószínűleg mindenkit megvetett, aki gazdag és sikeres, mert tudta magáról, hogy sosem fog közéjük tartozni. Belle-ről azonban azt hitte, megszerezheti, mert ő csak egy szajha.

- Kérem, ne csinálja ezt - kérlelte Belle, és megpróbált kedvesnek, barátságosnak tünni, és összefogta szakadt alsóingét, hogy eltakarja a melleit. - Csak rosszul kezdődött az este. Szükségtelen volt úgy tennie, mintha Philippe-pel találkozónék; boldogan magával töltöm az estét, ha erre kér.

— Hazudsz! — csattant fel a férfi. — Amikor kinyitottam az ajtót, láttam az arcodon, mit érzel. Úgy örültél nekem, mint egy kígyónak! Mosolyogsz, flörtölsz bármelyik férfival. Bármit megteszel nekik, amíg megfizetik. Engem viszont még egy pillantásra sem méltatsz.

Belle ekkor egyenesen a férfi szemébe nézett, habár a jobb szeme már kezdett bedagadni, és alig látott a duzzanattól. A férfi tombolt, kitágultak az orrcimpái, a száját

összeszorította, és jéghideg volt a tekintete. Belle megre-
megett.

- Üzleti megállapodás van köztünk — ismételte, miköz-
ben próbálta visszafojtani a könnyeit. - Azt hittem, jobb,
ha ezen nem változtatunk.

- Én nem akarok üzleti megállapodást, azt akarom, hogy
a szeretőm légy! - vicsorgott a férfi.

Belle tudta, hogy így a végtelenségig ismételgethetik
önmagukat, a férfi pedig egyre jobban feldühödik, és újra
megütheti, ezért le kellett nyugtatnia valamivel.

- Miért nem kezdjük előlről? - javasolta. - Menjünk
vissza a tűz mellé, igyunk egyet, és beszéljessünk egy kicsit.

- Nem akarok beszélgetni, meg akarlak baszni! - üvöl-
tötte a férfi.

Belle visszatartotta a hányingerét. Sajgott az arca, rette-
gett a férfitől, és iszonyodott a gondolattól, hogy egy té-
bolyodottal kell lefeküdnie. Választása azonban nem volt,
a férfi nem engedi el e nélkül.

- Rendben - mondta. - Hová szeretne menni, a tűz mel-
lé vagy az emeletre?

A férfi ekkor megragadta a karját, és visszarángatta a nap-
paliba, majd lenyomta a kanapéra.

- Ne ilyen durván — kérte Belle elhaló hangon, a férfi
azonban már fölhúzta a szoknyáját, ahogy mellétérdelt, és
a másik kezével kigombolta a nadrágját.

Belle azt hitte, hogy az elmúlt két évben már minden
féle szeretkezési technikát megismert, a félszeg kezdőktől
a tapasztalt szeretőkig és több száz variációig a kettő kö-
zött. Megtanulta, hogyan temesse mélyre a nemi erőszak
emlékét - muszáj volt megtennie, máskülönben nem tud-
ta volna elviselni az életet Martha házában. Ha együtt volt
egy férfival, akit nem kedvelt, vagy ügyetlen volt, Belle

elképzelte, hogy újra Serge karjaiban van, és a gyönyörre gondolt, amit a férfitől kapott.

Pascal mellett azonban képtelenség volt bármi kellemesre gondolni, csak undort érzett, mert a férfi olyan durván és érzéketlenül bánt vele, mint néhai támadói, és sokkal ocsmányabb volt, mint a legrosszabb részeg. A férfi a szájába dugta a nyelvét, és úgy nyáladzott, hogy Belle öklendezni kezdett. Durván markolászta a legérzékenyebb testrészeit, amíg fel nem sikoltott a fájdalomtól, és Belle tudta, hogy trágár szavakat motyog franciául, és örült, hogy nem érti őket. A pénisze hosszú volt és vékony, és olyan kemény, mint a bot. Belle minden ismert trükköt bevetett, hogy a férfi mielőbb elélvezzen, de mindhiába. A megpróbáltatások sehogy sem akartak véget érni, és Belle úgy érezte, minden lehetséges módon erőszakot tesznek rajta, mert a férfi olyan erővel harapdálta a nyakát és a mellét; Belle tudta, hogy vérzik. A férfi úgy csipkedte, karmolászta a combjait és a fenekét, mintha utálatosnak tartaná a női testet, és meg akarná nyomorítani.

Végül azonban, amikor Belle már azt hitte, hogy soha nem ér véget, a férfi egy elfojtott zokogással elélvezett. Néhány másodpercig csak feküdt rajta, és kapkodta a levegőt, majd hirtelen fölkelt, és megigazította a ruháját.

- Megmutatom a fürdőszobát - mondta kurtán.

Belle már kitapasztalta, hogy a legtöbb férfi gyengédebb szex után, Pascal azonban nem ilyen volt. Az arca szigorúbb és ridegebb volt, mint azelőtt, a haja pedig, ami máskor olyan rendezett és olajos volt, most összekócolódott, de ez volt az egyetlen szemmel látható jele, hogy valami olyasmit művelt, ami nem vall rá.

Megragadta Belle csuklóját, és fölrángatta a lépcsőn a legfelső emeletre.

- Oda bel — mondta, és kinyitott egy ajtót, majd belökte Belle-t.

Egyáltalán nem fürdőszoba volt, amire Belle számított, hanem egy kis padlástéri hálószoba. Belle megfordult, hogy felhívja a férfi figyelmét a tévedésre, az viszont már kiment, és becsukta maga mögött az ajtót, és Belle hallotta, amint rázárja.

- Pascal! — kiáltott utána. - Engedjen ki. Ki kell mennem a fürdőszobába.

- Van bent ágytál és fürdővíz - kiáltott vissza a férfi. - Ott maradsz.

Belle kiáltozott, és dörömbölt az ajtón, de hallotta, hogy a férfi lemegy a lépcsőn, és még visszaszól, hogy fölösleges sikoltoznia, mert úgysem hallja meg senki.

Belle néhány percig csak állt döbbenten, nem tudta, mihez kezdjen. A hely cselédszobának tűnt; csak egy keskeny vaságy volt benne kifakult, virágmintás takaróval, egy mosdóállvány vizeskancsóval, mosdótállal, alatta pedig egy ágytál, egy fiókos szekrény és egy rongyszőnyeg a csupasz hajópadlón. Zsaluk voltak a kis ablakon, és amikor odalépett, hogy kinyissa, kiderült, hogy nincs mögöttük üveg, csak fa, amit szilárdan az ablakkerethez szögeittek.

Hirtelen kialudt a villany, Belle pedig üvölteni kezdett, mert megértette, hogy valahol a földszinten lekapcsolták. Mivel azonban tudta, hogy a férfinak jó oka lehetett arra, hogy lekapcsolja a villanyt, Belle elhallgatott és fülelt. Hallotta Pascal lépteit a hall csempéin, majd a bejárati ajtó csukódását.

Az ajtónak dőlt, és nyöszörgött félelmében. Itt hagyja bezárva!

HUSZON KILENCEDIK FEJEZET

Gabrielle ismét az órára pillantott a hallban. Már délután két óra volt, és Belle még mindig nem tért vissza. Azzal győzködte magát, hogy vendége egy férfival van, akit nagyon kedvelhet, és aki talán elvitte valahová.

Csakhowy egyetlen épeszű nő sem indulna útnak fényes nappal estélyiben és rókaszőr kabátban. Gabrielle ösztönei azt súgták, hogy Belle bajba került.

Persze ide is estélyiben érkezett, habár meleg kabátot viselt fölötte. Sose mondta, honnan jött aznap, de mivel a Mirabeau olyan közel esik az állomáshoz, nyilvánvalónak tűnt, hogy egy férfi elől menekült, és vonattal érkezett Párizsba.

Gabrielle-t általában nem szokták érdekelní a vendégei. Amíg csöndesek, tiszták, és tapintatosan viselkednek a többi vendég iránt, valamint rendesen fizetnek, nincs gondja velük. Mint minden szállodatulajdonosnak, neki is akadtak nehezen kezelhető, kellemetlen és bajkeverő vendégei az elmúlt öt évben. Előfordult, hogy ki kellett hívnia a csendőröket, egyszer egy nő öngyilkos lett az emeleten, néha pedig dühös férjek rontottak be a feleségüket keresve; sőt, egy női vendégéről egyszer kiderült, hogy valójában férfi. Több tucat prostituált próbált már nála szobát kivenni. Többnyire felismerte és elküldte őket, de akiket

nem ismert föl azonnal, azoknak is ajtót mutatott, amint megpróbáltak férfit felhozni.

Belle azonban különleges eset volt. Feldúltan, kétségbeesetten érkezett, nem volt csomagja, és Gabrielle azt hitte, bajt hoz rá, de nem így történt.

Akkor jött rá, hogy Belle mit csinál, amikor második alkalommal tért vissza kora reggel. Gabrielle ekkor megrémült, mert tapasztalatból és saját hibáiból tudta, hogy Belle hamarosan visszaél majd a helyzetével. A lány azonban nem tette, tökéletes szállóvendégnek bizonyult, nem kért semmit, nagyra értékelte a kedves gesztusokat, és rendkívül diszkréten viselkedett.

Gabrielle a ragyogása, jó modora és kedves mosolya miatt kedvelte meg Belle-t. Tetszett neki, hogy a lány megtanult egy kicsit franciául, és megszerette Párizst. Mindig öröm volt látni, hogy milyen elegáns, kifinomult, csinos és előkelő a megjelenése.

Mégis, úgy tűnt, hogy Gabrielle aggodalma az elmúlt egy-két hétben korántsem volt megalapozatlan. Saját bőrén már megtapasztalta, hogy egy olyan lány számára, mint Belle, Párizs rengeteg veszélyt rejt. Nemcsak a gazfickók miatt, akik bármit megtennének, hogy elvegyék a keresete egy részét, de itt megszállott emberek is vannak, akik rögeszmésen üldözik az olyan szép lányokat, mint Belle.

Amikor este tízkor Belle még mindig nem tért vissza, Gabrielle egyre nyugtalanabb lett. Kétségbeesésében fölment a lány szobájába, fölkapcsolta a villanyt, és körülnézett, hátha talál valamit, amiből kiderül, hová ment előző este.

Mint mindig, a szoba takaros és tiszta volt, a ruhák a szekrényben sorakoztak, alattuk szépen sorban a cipők, az

alsóneműk pedig gondosan összehajtogatva a fiókokban. Az ágy mellett talált néhány angol nyelvű könyvet, az öltözőasztalon egy üveg kölnit, hajkefét, fésűt és egy kis tálcán különféle hajcsatokat.

Az ágy mellett talált vázlatfüzet meglepte, mert kalaptervekkel volt telerajzolva. Habár Gabrielle elég jól beszélt angolul, az olvasás nehezebben ment, de a rajzok alatti jegyzetből annyit ki tudott hámozni, hogy a kalapok anyagára és elkészítésük módjára utalnak. Különösnek találta, hogy Belle kalapkészítő akart lenni, de a csodás tervekből és az alapos jegyzetéből ítélve nagyon komolyan vette.

Belle minden ruhát, tisztasági holmit és egyéb holmit a szobában a beköltözése után szerzett be. Sosem kapott levelet, és Gabrielle nem talált jegyzetfüzetet vagy naplót, amiből kiderülne, ki ő, és honnan jött, sem angliai barátai és családtagjai címét. Az egyetlen kapcsolata a külvilággal az volt, amikor egy küldönc fiú üzenetet hozott neki. Gabrielle sejtette, hogy az öltözőasztalon a legutóbbi üzenet hever.

Fölvette, hogy elolvassa. Se címzés, se név nem szerepelt rajta, amiből kiderülhetne, kitől és honnan érkezett.

Monsieur Le Brun ma este várja a Montmartre-on. Hét órákor magáért megy egy kocsí.

Az üzenetet csupán egy „E. P.” rövidítéssel írták alá.

A Le Brun elég gyakori névnek számított, akár álnév is lehetett, így nem sokat segített, a Montmartre-on pedig annyi étterem, kávézó és vendéglő volt, hogy Belle akár melyikben járhatott. A fiú, aki az üzenetet hozta, utcagyerekek volt, egy a százból, akikkel Párizsban néhány centimétert üzenetet szoktak küldeni. Gabrielle nem hitte, hogy

felismerné a gyereket, ha újra látná, mert csak berohant, átnyújtotta a Mademoiselle Coopernek címzett borítékot és aláírta a papírt, hogy átvették, majd ismét kirohant. Még azt sem tudná megmondani, hogy ugyanez a gyerek hozta-e a többi üzenetet is.

Gabrielle leült az ágyra, és elgondolkodva nézte az üzenetet. Minőségi krémszínű papírra írták, de egy jegyzetömbből téphették ki, mert a teteje egy kicsit egyenetlen volt.

- Vagy a feladó letépte róla a címet - mormolta magában.
- Egy szálloda! - kiáltott fel, amikor eszébe jutott. - Hát persze! Így szerzi a klienseit.

Tudta, hogy az elegáns szállodák gazdag férfi vendégei gyakran az ajtónállót vagy a portást kérik meg, hogy kerítsen nekik hölgy kíséret. Nem értette, hogy nem jutott eszébe korábban, hiszen Belle tökéletesen alkalmas volt az efféle munkára. Nem úgy festett, mint egy közönséges prostituált, tartása és jó modora megfelelt a kifinomult férfiak elvárásainak.

Gabrielle rosszul lett, mert Belle talán egy igazán veszélyes férfi karmai közé került. Amíg a legtöbb utazó üzletember csak bonyodalmak nélküli szexre vágyott, mindig akadtak perverz és kegyetlen alakok, akik úgy gondolták, egy prostituálttal bármilyen beteges dolgot megtehetnek, amire vágnak.

Megérintette a nyakát a magas nyakú ruha fodra alatt, és ujjával kitapogatta a csúnyán beforrt sebet. Kisfia, Henri csupán egyéves volt, amikor ő megismerkedett egy férfival, aki Gérard Tournier-nek nevezte magát. Igazi úri embernek tűnt, ötven frankban egyeztek meg, és a férfi először elvitte vacsorázni. Csakhogy ahelyett, hogy utána a megegyezés szerint felkísérte volna Gabrielle-t a lakására, egy sötét mellékutcába vitte, és késsel elvágta a torát. Gabrielle szerencsés volt, hogy megtalálták, mielőtt

elvérezett, ám az ocsmány var örök emlékeztetőül szolgált arra, hogy ki volt azelőtt.

— Csakhogy Belle okosabb, mint te voltál — győzködte magát Gabrielle, és a kötényébe dugta az üzenetet, majd kiment a szobából, és bezárta az ajtót. Tudta, hogy ha Belle másnap reggel sem tér vissza, segítséget kell kérnie, hogy megkeressék, mert nem élné túl, ha holtan találnák a lányt, miközben ő csak ül a babérjain, és semmit sem tesz.

Gabrielle minden olyan ismerőisével megszakította a kapcsolatot, akik prostituáltként ismerték. Nem akarta, hogy emlékeztessék a múltjára. Azt sem akarta, hogy Henri megtudja, mivel foglalkozott régen. Egyetlen személlyel maradt kapcsolatban abból az időszakból, aki visszahozta Gabrielle-t az életbe a sikátorbéli támadás után, és ő vigyázott Henrira. Amikor másnap reggel arra ébredt, hogy Belle még mindig nem tért vissza, Gabrielle elhatározta, hogy fölkeresi Lisette-et, miután megreggeliztette a vendégeit, és Henri elindult az iskolába. Nem számított arra, hogy régi barátja tudni fogja, hol keresse Belle-t, de talán ismer néhány embert, aki segíthet.

Ha nem Henrival indult útnak, Gabrielle ritkán hagyta el a Mirabeau fél mérföldes körzetét, és akkor is csak azért, hogy ennivalót vegyen, mert nagyobb biztonságban érezte magát az otthonához közel. A megjelenésével sem foglalkozott, mert a slamos külsővel legalább nem vonta magára a figyelmet. Úgy érezte azonban, hogy ha Lisette-hez megy, illik adnia a külsejére, ezért fölvette a régi, de még mindig elegáns szürke-fehér tyúklábmintás kosztümjét. A kabát túlságosan követte a test idomát egy olyan nő számára, aki jobb szerette bő öltözékkal eltakarni az alakját, de a nyaka köré tekert egy fehér sálát, hogy elrejtse a sebeit.

Fölvette a templomba járós, fekete fátylas bársonykalapiját, és elégedetten állapította meg, hogy így már se nem feltűnő, se nem slamos.

Amikor Lisette egy évtizede a gondját viselte, mindketten ugyanabban a házban éltek a Montmartre-on, de egy évvel később, miután Gabrielle elhagyta Párizst, hogy egy angol festő, Samuel Arkwright házvezetőnőjeként dolgozzon Provence-ban, Lisette egy bordélyházba költözött, és ott is dolgozott. Kapcsolatban maradtak, de csak ritkán váltottak levelet, és habár Gabrielle törődött Lisette-tel, nem akarta, hogy bármi arra az életre emlékeztesse, amit valaha együtt éltek.

Lisette-et az ápolónői képessége mentette meg, mert néhány évvel később, miután megszült egy kisfiút, egy kórházba ment dolgozni a La Celle St-Cloudban. A két nő azóta csak egyszer találkozott, nem sokkal azután, hogy Gabrielle visszatért Párizsba, Samuel halálát követően. Lisette aznap nem sokat mesélt a saját életkörülményeiről, mivel aggódott Gabrielle-ért, aki Samuelt gyászolta, és a férfitől örökölt pénzt egy szállodába fektette be.

Gabrielle tökéletesen tisztában volt a saját hibáival. Sosem volt egy társasági alkat, amióta megtámadták, magányos lélekke vált, aki nem tudott társalogni, és kerülte a többi embert. A vendégei néha megjegyezték, milyen barátságtalan és szótlan, és ha a Mirabeau nem esne ilyen közel az állomáshoz, nehezen találna magának szállóvendéget. Szerencsére azonban mindig akadtak emberek, akik az övéhez hasonló kicsi, kényelmes szállodát kerestek, így nem kellett attól félnie, hogy nem térnek vissza a vendégei.

A La Celle St-Cloudba tartó vonaton ülve Gabrielle elkeddett aggódni, hogy Lisette időközben talán elköltözött,

mivel már majdnem egy éve nem hallott felőle. Azzal bízta magát, hogy ha így áll a helyzet, akkor is legalább megpróbált segíteni Belle-nek.

Elég könnyen megtalálta a kórházat, és bekopogott az ajtón. Egy fekete ruhát és fehér kötényt viselő idős asszony nyitott ajtót.

Gabrielle elnézést kért a váratlan látogatásért, de azt mondta, sürgősen beszélnie kell Lisette-tel. Az idős asszony megkérte, hogy kint várjon.

Eltelt néhány perc, mire Lisette az ajtóhoz jött, és nyugtalannak tűnt, mintha rossz hírekre számítana. Amikor azonban megpillantotta régi barátnőjét, csinos arcán felragyogott a mosoly.

- Gabrielle! - kiáltott fel. - De jó újra látni téged! Mi szél hozott?

Gabrielle megkérdezte, hogy beszélhetnének-e valahol, és Lisette azt felelte, hogy elmehetnek együtt kávézni; csak előbb szólnia kell, hogy elmegy.

Öt perc múlva már a tér felé sétáltak, és Gabrielle a lehető legrövidebben elmagyarázta, hogy az egyik vendége eltűnt, miután elment egy találkozóra egy férfival.

- Nagyon megkedveltem az angol lányt - mondta. — Képzelted, hogy miután megtudtam, hogy mivel keresi a kenyerét, aggódni kezdtem a biztonságáért, de ő is olyan, mint mi voltunk, azt hiszi, senki se bántaná. Reméltem, hogy ismersz valakit, aki segíthet megtalálni.

- Angol lány? - kérdezte Lisette. - Milyen idős?

- Úgy tizennyolc körül, de nem tudom biztosan. Belle Cooper a neve.

Lisette felkapta a fejét.

- Belle? Sötét, göndör haj, kék szemek?

- Ismered? - csodálkozott Gabrielle.

- Hát, úgy tűnik, ugyanaz a lány - mondta Lisette, és

elmagyarázta, hogy két évvel korábban ápolt egy lányt, aki ilyen korú volt, ez volt a neve, és illett rá a személyleírás. - Amerikába vitték - fejezte be. - De azóta már kereste itt egy férfi, a család barátja. Annak is már egy éve.

- Nem Etienne volt a neve?

Lisette összevonta a szemöldökét.

- Nem, angol volt, úgy harminc körüli. De miért kérded, hogy Etienne-nek hívták-e?

- Mert ezt a nevet adta meg az utolsó estén, amikor láttam. Azt mondta, megbízik a férfiban.

Odaértek a kávézóhoz a téren, és leültek kint egy félreeső asztalnál. Lisette meglepettnek tűnt.

- Mi az? Ismersz egy Etienne-t? — kérdezte Gabrielle.

Lisette bólintott.

- Így hívták a férfit, aki Amerikába vitte.

Gabrielle nem sokat várt a találkozótól, de amikor kiderült, hogy Lisette ismeri Belle-t, valamint a férfit is, akit a lány megnevezett, már szinte túl sok volt neki. Sebesen vert a szíve, és gyöngyözött a homloka.

- Elmesélnél mindent, amit tudsz? — kérte. — Úgy tűnik, sokkal többet tudsz Belle-ről, mint én.

Lisette habozott.

- Én még nem szabadultam az üzletből, mint te - mondta szomorúan. — De nyilván még emlékszel, hogy megy ez. Csak azért árultam el ilyen sok mindent, mert barátok vagyunk, és megbízom benned. Gondolnom kell a fiamra.

Gabrielle pontosan tudta, hogy miről beszél, és bátorítóan megfogta a másik nő kezét.

- Semmit sem felejtettem el. De bármit mondasz, köztünk marad.

Lisette ekkor mindent elmesélt, amit tudott: hogyan került a gondjaiba Belle, mennyire megkedvelte a lányt, végül mesélt Noah Baylissről is, aki eljött, hogy megkeresse.

- Őt is nagyon megkedveltem - vallotta be. - Majdnem elfogadtam az ajánlatát, hogy segít elmenekülnöm innen. De túlságosan féltem.

Gabrielle bólintott. Az embercsempészek, akik fiatal lányokat hoztak Franciaországba, könyörtelenek voltak, és Lisette nehezen bízott meg egy férfiben, hogy biztonságba helyezze őt és a kisfiát.

- De ha ez a férfi, Etienne vitte Belle-t Amerikába, akkor nyilván ő is olyan rossz, mint a többi. Miért mondta, hogy megbízik benne?

Lisette vállat vont.

- Legtöbbünket ebben a szakmában belekényszerítettek abba, hogy olyasmit tegyünk, amiről tudjuk, hogy rossz, többnyire azzal, hogy tudnak rólunk valamit. Ez még nem jelenti azt, hogy mind rosszak vagyunk. Szerintem Belle rátalált Etienne jó oldalára, akárcsak az enyémre és a tiédre. Sokáig utaztak együtt a tengeren, nyilván összebarátkoztak. Az angol férfi, Noah azt akarta, hogy keressem meg, és derítsem ki, hová vitte. Megpróbáltam elérni, de nem sikerült.

Gabrielle felsóhajtott.

- Gondolom, most már úgysem segíthetne.

- Valószínűleg nem - mondta Lisette. - Különösen, mivel úgy hallottam, hogy otthagyta a munkáját. Azt beszél, a felesége és két gyerekük meghalt egy tűzben, ő pedig teljesen összeomlott. De talán mindez nem is igaz. Korábban is hallottam már efféle történeteket, talán csak azért mondják, hogy megfélemlítsenek bennünket.

- Úgy érted, talán szándékosan tették? — szörnyülködött Gabrielle.

- Hallani ilyesmiről, ha valaki hibát követ el — mondta Lisette, és lopva körülnézett, mintha attól félne, hogy kihallgatják.

Mindkét nő elhallgatott. Lisette megitta a kávéját, és azt mondta, ideje visszaindulnia.

- Noah címe azonban megvan - mondta, és intett a pincérnek a számláért.

- Tényleg? - kapta fel a fejét Gabrielle. - Megadnád?

Lisette bólintott. A pincér odalépett melléjük, és Gabrielle fizetett. Aztán a két nő fölállt, és elindultak a kávézóból.

- Beszaladok érte - mondta Lisette. - Félek, hogy a családjának ettől csak még nehezebb lesz, de ha Noah eljön hozzád Párizsba, amiben biztos vagyok, kérlek, értesd meg vele, hogy engem ki kell hagynia ebből.

Amíg a két nő a La Celle St-Cloudban beszélgetett, Belle a parányi bezárt szobában feküdt az ágyon, és minden tőle telhetőt megtett, hogy ne essen pánikba.

Csak az ablakra szegezett deszkán lévő parányi lyukból tudott következtetni arra, hogy mennyi lehet az idő. Még ahhoz sem volt elég nagy, hogy kidugja a kisujját rajta. Amikor kinézett, csak az ég egy részét látta. Reggelig, amíg be nem sütött rajta a napfény, nem is tudta, hogy ott az a lyuk. Körülnézett a szobában, hátha talál valamit, amivel kitágíthatja, de eredménytelenül. Levette a vékony matracot az ágyról, és kiderült, hogy nincsenek benne rugók, csak egy kötéllel átszőtt fakeret, majd végignézte a padlót is, hátha talál egy szöveget vagy csavart, de mindhiába.

A keskeny fénysugár most sokkal világosabb lett, így Belle arra következtetett, hogy már délután van, és besüt a nap. Az időnek azonban itt nem volt jelentősége, mivel a gyomrát mardosó éhség egyre nőtt. Volt víz a kancsóban a mosdóállványon, és korábban már belekortyolt, de

mivel nem tudta, hogy Pascal mikor fog visszajönni, egyelőre csak ritkán és keveset ivott.

Remélte, hogy a férfi aznap este visszatér. De vajon mit fog művelni vele? Nem hitte, hogy elengedi, félne, hogy elmegy a rendőrségre vagy a Ritz igazgatójához. De itt sem tarthatja örökké. Vajon azt tervezi, hogy elviszi máshová? Vagy meg fogja ölni?

Korábban már elhessegette ezt a gondolatot, mert abszurdnak találta; még azt is elképzelte, hogy a férfi visszajön, és bocsánatot kér, vagy azt mondja, csak azért tette, hogy megleckéztesse. Ám ahogy telt-múlt az idő, egyre inkább valószínűnek tűnt, mert ez az egyetlen módja, hogy elhallgattassa.

Vajon kié lehet a ház? Belle nem tartotta valószínűnek, hogy Philippe Le Brun tulajdona lenne, mert nyilván nem akarná éppen itt bebörtönözni őt. Abban is biztos volt, hogy nem Pascalé; egy egyszerű portásnak nem telik ilyen lakhelyre. Vajon szövetkezett a ház tulajdonosával, és ketten azt tervezik, hogy eladják egy másik bordélyháznak? Vagy ismét a tengerentúlra akarják küldeni?

Egyre csak ezen törte a fejét, míg végül úgy érezte, beleőrül. Megpróbált dörömbölni a falon és a padlón. Füllett, hátha meghall valakit, ha nem ebben a házban, akkor a szomszédban, de néma csönd volt. Sejtette, hogy a ház magasabb, mint a szomszédai, és a szoba falai talán nem is érintkeznek a szomszédos házzal.

Gabrielle bizonyára aggódik, amiért nem tért vissza, különösen a figyelmeztetése után. De vajon csinál valamit? És mégis, mit tehetne? Még azt sem tudta, ki szervezte meg Belle találkozóit a kliensekkel.

Eltűnődött, vajon Gabrielle mikor fogja átkutatni a szobáját, és mikor találja meg az elrejtett pénzt a ruhásszekrény legalsó fiókja alatt. Ezerhét száz frankot tett félre. Ekkora

összeg bármelyik szállodatulajdonosnak elég, Hogy ne jelentse az eltűnt vendéget.

Belle kezdte úgy érezni, Hogy el van átkozva, mert valahányszor az élete kezdett jobbra fordulni, hirtelen mindig valami szörnyűség történt.

Odahaza, Seven Dialsben olyan boldog volt, amikor megismerkedett Jimmyvel, viszont ugyanaznap este végignézte Millie meggyilkolását. A Madame Sondheim bordélyában átélt iszonyatos megpróbáltatások után azt hitte, vége, amikor egy kórházban ébredt, ahol Lisette ápolta. Ekkor viszont Amerikába küldték.

Ott volt a boldogság apró ablaka Etienne-nel New Yorkban, és úton New Orleans felé, de hamarosan Martha házában ragadt, és azt hitte, Faldo Reiss fogja onnan hazajuttatni. Ehelyett annak is egy újabb bebörtönzés lett a vége, ám a munka Miss Frank kalaposboltjában ismét bizakodóvá tette. Ekkor azonban Faldo meghalt, és Miss Frank ellene fordult.

Marseille-ben megbízott Madame Albertine-ben, de ő is elárulta Belle-t, amikor odalökte Clovisnak.

Végül, amikor már éppen arra készült, hogy hazatér, és találkozik az anyjával, Moggal és Jimmyvel, Pascal ezt művelte vele. Miért tette? Rengeteg pénzt kereshetett rajta, miért nem volt elég ennyi?

Vajon másképp alakultak volna a dolgok, ha önként lefekszik vele?

Ezt nem igazán hitte. A férfi tudott erről a szobáról, nyilván eltervezte, hogy bezárja ide. Talán megijedt, hogy elveszítheti az állását, ha kiderül, hogy mivel keresi a mellékést?

Tudhatta volna az után az este után a Montmartre-on, hogy a férfi nem mond le egykönnyen arról, hogy a magáévá tegye. Érezte, hogy ebből még baj lesz. Akkor hát miért nem hallgatott az ösztöneire, és miért nem hagyta el

Franciaországot azonnal? Mekkora bolond volt, Hogy olyan fontosnak tartotta, hogy lássa Párizst tavasszal! De ha valóban csak ennyiről lett volna szó, átköltözhetett volna egy másik szállodába, hogy Pascal azt higgye, örökre elment. Már elég pénzt gyűjtött össze, de ő még többet akart a gyerekes büszkesége miatt, hogy ne üres kézzel térjen haza.

Rosszul lett, amikor rádöbbsent az igazságra. Tudta, hogy rengeteg prostituáltat kényszerítenek bele ebbe az életbe eleinte, másokat pedig a szükség vagy a saját ostobaságuk visz bele, de minden szajha, akivel valaha találkozott, örökre szajha maradt, lustaságból vagy kapzsiságból.

Belle ekkor sírva fakadt szégyenében. Ártatlan volt, amikor Mr. Kent elrabolta és eladta Madame Sondheimnek, de miért hagyta, hogy Martha elhitesse vele: teljesen normális tíz férfit kiszolgálni minden éjjel? Hogy veszthette el az erkölcsi tartását?

Mindig büszke volt a bátorságára, de akkor cselekedett volna bátran, ha New Orleansban elmegy a rendőrségre, és elmondja nekik, hogy mi történt vele és miért. Ez sokkal jobb lett volna, mint arra vágyani, hogy luxuskurva legyen, és gratulálni magának, amiért egy tucat különböző módszerrel tudja olyan gyorsan kielégíteni a klientséit, hogy jöhet utánuk a következő szerencsétlen, akinek nincs saját nője.

Vajon hány lány életét tette már tönkre Kent a bűntársaival? Hány anya és apa gyászolja eltűnt lányát? Ha elég bátor lett volna ahhoz, hogy elmondja a világnak, talán megmenthetett volna néhányat.

Amíg szégyenkezve sírdogált, eszébe jutott, hogy az anyja ezért volt hideg, és látszólag érzéketlen a gyereke iránt. Belle-nek fogalma sem volt, hogyan és miért lett Annie szajha, és valószínűleg most már nem is fogja megtudni. Azt viszont már értette, hogy Annie csupán óvni próbálta

ettől az élettől. A szabályok, hogy nem mehet föl az emeletre hat után, nem érintkezhet a lányokkal, meg hogy könyvek és újságok olvasására buzdította, mind arra volt jó, hogy tudja, milyen széles a világ Seven Dialsen túl. Még az is önzetlenségére vallott, amikor hagyta, hogy Mogra úgy tekintsen, mint második anyjára. Mert a kedves, gyengéd és gondoskodó Mog volt rá a legjobb hatással, ő tanította meg Belle-nek, hogy mi a jó és mi a rossz, ő tanított neki jó modort és szép beszédet, hogy ne az anyja nyomdokait kelljen követnie.

- Cserbenhagytam - zokogta Belle a matraccba, és ez a gondolat rosszabb volt bárminél, amit Pascal valaha is tehetne vele.

TEAM

HARMINCADIK FEJEZET

Gabrielle elgondolkodva nézte a Lisette-től kapott címet, amíg hazafelé tartott a vonattal. Ha levelet ír Noah Baylissnek erre a címre, akkor is egy hétig, vagy még tovább tart, mire eljut hozzá. Ez túl hosszú idő, táviratot kell küldenie.

De mit írjon? A „Segítsen megtalálni Belle-t” nem sokat ér, ha korábban már kereste, és nem találta. A „Belle veszélyben van, jöjjön gyorsan” megijesztheti a lány anyját. Ám bárhogyan fogalmaz, akár megijeszti, akár nem, akkor is beletelik még két napba, mire ideér.

Mindenesetre elküldi a táviratot, addig azonban szüksége lesz valakire, lehetőleg egy férfira, aki ismeri Párizs legelőkelőbb szállodáit, a vendégeknek lányt kerítő férfiakat, és esetleg azonosítani tudja a rövidítést a Belle-nek küldött üzeneten.

Volt idő, amikor fél tucat ilyen férfit ismert, most azonban már egyet sem. Biztos volt abban, hogy Belle Etienneje ideális választás lenne, de ha Lisette sem tudta elérni, akkor Gabrielle-nek mekkora az esélye?

Elképesztő szerencse volt, hogy Lisette ápolta Belle-t, de talán ez sem volt véletlen egybeesés, hisz Lisette azoknak dolgozott, akik fiatal lányokkal kereskednek. Gabrielle arra gondolt, hogy ha Belle előkerül, rá kell vennie Lisette-et,

hogy meneküljön el Jean-Pierre-rel, és szakítson meg minden köteléket azokkal a szörnyű emberekkel.

Váratlanul, ahogy a vonat lassított és behajtott az állomásra, Gabrielle-nek eszébe jutott Marcel, aki a Mirabeau-tól két házzal arrébb egy mosodát vezetett, aki Marseille-ből származik. Kalandos élete volt, mielőtt mosodát nyitott. Gabrielle gyakran járt hozzá, így még ha nem is ismeri Etienne-t, talán tud valami tanácsot adni neki.

Gabrielle egyenesen a postára ment, és táviratozott Noah-nak. „Híreim vannak Belle-ről, keressen fel” - írta, és megadta a Mirabeau címét.

— Az a csinos, sötét hajú lány? — kérdezte Marcel, miután Gabrielle elmesélte neki, hogy aggódik az egyik hölgy vendége miatt, aki eltűnt. - Igen, láttam elmenni az ablak előtt.

Ahogy Gabrielle elkezdte ecsetelni, hogy szerinté valami rossz történt vele, Marcel beteretelte a parányi irodába a mosoda mellett. Nagy volt a meleg és a gőz odabent, Gabrielle azonban örült, hogy négy szemközt beszélhetnek, mert folyamatosan jöttek-mentek az emberek a mosodában.

Marcel alacsony, kövérkés férfi volt, szinte kibuggyant az ingéből. Kerek, fényes arca csillogott az izzadságtól, kopaszodó fekete haja és lelógó bajusza pedig zsíros volt.

- Azt mondta, él egy jó barátja Marseille-ben, és mivel tudom, hogy te onnan jöttél, reméltem, hogy talán ismered. A neve Etienne Carrera.

Marcelnek tágra nyílt a szeme.

— Hallottam már róla - mondta óvatosan, mintha Etienne-t veszélyesnek tartaná. - De az ifjú vendéged honnan ismerhet egy ilyen alakot? Rossz híre van.

Gabrielle a lehető legtömörebben összefoglalta Belle elrablását, és hogy Etienne két éve Amerikába kísérte.

- Nekem azt mondta, megbízik benne, úgyhogy nyilván jó volt hozzá. Nem érdekel, miféle ember, csak abban bízom, hogy segíthet megtalálni.

- Hallottam a családomtól Marseille-ben, hogy odaveszett a felesége és a családja egy tűzben — mondta Marcel töprengve. - Úgy tizennyolc hónapja mindenki erről beszélt a városban, mert sokan gondolták, hogy nem baleset történt, hanem valaki meg akarta büntetni.

- Én is hallottam. Nem tudod, hol van most?

- Felhívhatom az öcsémet, és megkérdezhetem. Gyerekkorukban jó barátok voltak. Tudom, hogy Pierre elment a felesége és a fiai temetésére.

Gabrielle megfogta Marcel karját.

- Nagyon hálás lennék érte — mondta őszintén. — Ha tudja, hol van, megkérné, hogy mondja meg Etienne-nek, hogy szerintem Belle veszélybe került, és őt nevezte meg, mint a barátját, akiben megbízik?

Marcel megértően megpaskolta Gabrielle vállát.

- Átmegyek hozzád, amint beszéltem Pierre-rel. Látom, nagyon aggódsz azért a lányért. Kedveled?

- Nagyon is - ismerte be Gabrielle, és hirtelen rádöbrent, hogy Henrit leszámítva Belle volt az első ember az életében Sámuel halála óta, akivel törődött. - Nagyon sok megpróbáltatáson esett át. Szeretném, ha újra a családjával lehetne. Szerintem ez a férfi, Etienne is ezt szeretné.

Marcel bólintott.

- Bízd csak rám.

Mrs. Dumas ajtót nyitott, és elsápadt, amikor meglátta a küszöbön álló táviratos fiút.

- Mr. Baylissnek érkezett — mondta.

Mrs. Dumas megkönnyebbült, hogy nem neki jött a távirat.

- Attól tartok, nincs itthon - mondta. — De hamarosan megérkezik.

Átvette a táviratot, és becsukta az ajtót; a borítékot nézegette, és azon tűnődött, vajon mit tartalmazhat. Talán betegek a szülei, vagy haldokolnak? Őszintén remélte, hogy nem így van, mert nagyon megkedvelte Noah-t, akinek sokkal jobban ment az élete, amióta felvették a *Times* magazinhoz.

Fél órával később Mrs. Dumas hallotta a kulcs zörgését a zárban, és kiszaladt a hallba, hogy megnézzze, Noah érkezett-e haza. Ő volt az. Ki volt melegedve és kimerült, mivel aznap nagy volt a hőség, és gyalogolnia kellett hazáig a Fleet Streetről.

- Attól tartok, távirata érkezett - mondta az asszony. — Remélem, nem valami rossz hír. De már föltettem a teavizet, kedvesem.

Noah gondterheltnek tűnt, de elmosolyodott, miután elolvasta.

- Nem hiszem, hogy rossz hír lenne. Valaki Párizsban hallott Belle felől.

Azokban a napokban, amikor mindig sietett haza, mert levelet remélt Lisette-től, Noah elmesélte Belle cenzúrázott történetét a háziasszonyának, azt a részt természetesen kihagyta, hogy a lány bordélyházban nőtt fel, és prostituátnak adták el. Ám a várva várt levél sosem érkezett meg, és miután riporterként kezdett dolgozni a *Times* magazinnál, és tovább kellett dolgoznia, egyre ritkábban járt Moghoz, Garthhoz és Jimmyhez is.

Legutóbb, amikor a Ram's Headben járt, Garth elárulta, hogy hamarosan összeházasodnak Moggal. Keresni

akarnak egy másik vendéglőt valahol, mivel gyakorlatilag már Jimmy vezeti a Ram's Headet, és akár át is vehetné, ha akarná.

Jimmy erős és komoly fiatalemberré érett, őszinte volt és egyenes, és már alig emlegette Belle-t. Noah azonban tudta, hogy még mindig gondol a lányra, mert habár két-három barátnője is volt, nyilvánvaló volt, hogy még mindig Belle-t szereti.

Mog nem adta fel végleg a reményt, hogy megtalálja a lányt, de minden tőle telhetőt megtett, hogy eltitkolja a bánatát. Boldog élete volt Garth és Jimmy mellett, és a napjait sütéssel, takarítással és varrással töltötte. Egyszer elárulta Noah-nak, hogy érzi, Belle egy nap felbukkan, és ez a gondolat élteti.

Ami pedig Annie-t illeti, olyan sikeresnek bizonyult a panziója, hogy a szomszéd házat is megvette, de már nem tartotta a kapcsolatot Moggal. Noah múlt decemberben írt egy újabb cikket Belle-ről és az eltűnt lányokról, hát-ha ennyi idő elteltével valaki új információval rukkol elő. Több anyát is meginterjúvált a cikkhez, köztük Annie-t. Ekkor értette meg, hogy habár az asszony keménynek és hidegnek tűnik, valójában ugyanúgy gyászolja Belle-t, mint Mog, csak nem tudja kimutatni az érzéseit.

Olykor-olykor Noah hallott a Sólyomról. Dover külvárosában, egy mezőn találtak egy halott lányt, akinek a halálát altató-túladagolás okozta. A lány egy norfolki faluból származott, és legutóbb a helyi vásáron látták, ahol egy férfival beszélgetett, akire illet Mr. Kent személyleírása. Noah-nak sikerült hozzáférnie a rendőrségi jelentéshez, és kötelek nyomát találták a lány csuklóján és bokáján, mint-ha megkötözték volna, a kötelet azonban eltávolították a halála után. Noah biztos volt benne, hogy Kent volt felelős a lány haláláért, és hogy Franciaországba akarta vinni,

mint Belle-t, ám amikor rájött, hogy a lány meghalt, egyszerűen kihajította a holttestet, abban a reményben, hogy a rendőrség majd azt hiszi, a lány megölte magát.

Több lány is eltűnt, sokan Suffolkból és Norfolkból. A rendőrök közül, akikkel Noah beszélt, többen is egyetértettek abban, hogy Kentnek köze van az eltűnésükhöz, csak más környéken tevékenykedik. Bizonyítékot azonban nem találtak, és több alkalommal is, amikor bevitték, hogy kikérdezzék, sziklaszilárd alibije volt. Az egyik rangidős rendőrtiszt szerint, ha legalább egy eltűnt lány előkerülne, aki hajlandó tanúskodni Kent ellen, biztos, hogy többen is előállnának információval a férfi bűncselekményeiről.

Most pedig ennek a párizsi nőnek hírei vannak Belle-ről. Noah tudta, hogy a *Times* boldogan finanszírozza az útját Párizsba, és francia kollégái minden segítséget megadnak majd, hogy megtalálja a lányt, és hazahozza, tanúskodni Kent ellen. Noah szíve nagyot dobbant örömeiben, nemcsak azért, mert visszahozhatja a lányt Annie-hez és Moghoz, hanem azért is, mert így olyan cikket írhat az emberkereskedelemről, ami után bármelyik újság kapkodna az országban.

És talán még Lisette-et is viszontlátja.

Kevesebb, mint fél órával az után, hogy elolvasta a táviratot, Noah Charing Cross felé tartott, hogy elérje az utolsó vonatot Doverbe. Megfordult a fejében, hogy benéz a Ram's Headbe, hogy beszámoljon Mognak a hírekről, de végül elvetette az ötletet, hátha mégsem jut semmire. Telefonált a szerkesztőjének, aki áldását adta az útra; megígérte, hogy táviratot küld a párizsi irodába, hogy segítsenek neki, ha kell, és adjanak mellé egy tolmácsot.

Gabrielle este kilenckor a másnapi reggelihez terített meg, amikor csöngettek az ajtón. Odasietett, és ajtót nyitott Marcelnek.

— Kiderítettél valamit? - kérdezte, és behívta a férfit.

— Az öcsém tényleg tudja, hol van Etienne, de Marseille-től néhány mérföldre, vidéken lakik. Pierre megígérte, hogy holnap hajnalban átbiciklizik hozzá, és átadja az üzeneted.

— Áldjon meg az ég, Marcel - mondta Gabrielle, és megindultan előrehajolt, hogy megcsókolja a férfi arcát. - Szerinte eljön Etienne?

— Csak annyit mondott, hogy Etienne az a fajta ember, aki mindig segít egy bajba jutott barátón. Azt viszont hozzátette, hogy a tűzvész óta nagyon megváltozott. Csak reménykedhetünk.

— Maradj, és igyál velem valamit - kérte Gabrielle. Évek óta most először örült a társaságnak. Minden eltelt órával egyre jobban aggódott Belle-ért. Szinte látta maga előtt, hogy a testét a Szajnába dobják, vagy egy félreeső sikátorban hever holtan. Ha Belle még életben is van, akkor sem mer belegondolni, miket művelhetnek vele. Térdre borult a Szűzanya képe előtt, és imádkozott, hogy vigyázzon Belle-re, ám a hite nem volt elég erős, hogy elhiggye, ennyi is elég.

Etienne a roskatag kunyhó ajtajából nézte, amint Pierre visszabiciklizik a kitaposott úton Marseille-be. Csodás tavaszi reggel volt, a meleg napsütésben vadvirágok bújtak ki az út mentén, és a madárdal hallatán Etienne egy kicsit bizakodóbbnak érezte magát. Jó volt újra látni Pierre-t, gyerekként sokat játszottak együtt, és habár felnőtt korukra nagyon eltérő életet éltek, még mindig barátok voltak, és most ez az üzenet Belle-ről...

Etienne azt kívánta, bár ő maga is meghalna, miután eltemette Elenát és a fiúkat. Elrejtőzött a kunyhójában, és az egész telet ivással töltötte, alig evett valamit, nem mosakodott, és nem borotválkozott, még ruhát se váltott. Csak akkor ment emberek közé, amikor italt vásárolt.

Akkor figyelt föl a környezetére, amikor március elején elkezdett javulni az időjárás. Egyik reggel felébredt a szalmazsákon, és az ablakon beáramló napfényben jól látta, mekkora mocsokban él: üres konzervdobozok és borosüvegek heverték szétszórva a padlón, az asztalon penészes kenyér maradványai és mosatlan edények tornyosultak, és a padlót, amit azóta nem söpört fel senki, amióta beköltözött, vastag hamu borította. Megcsapta az orrát valami bűz - nem tudta megállapítani, vajon belőle árad, vagy a padlóra hullt rothadó étel szaga, de azt tudta, hogy ideje összeszednie magát.

Annyira legyengült, hogy csak apránként tudott rendet rakni, és gyakran meg kellett pihennie. Már attól kifulladt és sajgott minden tagja, hogy vizet vett a kinti csapból, megtöltötte az öreg rézedényt, és tüzet gyújtott alatta. De nem hágott az üveg nyakára, és aznap este, miután felsöpörte és elégette a szemetet, majd megmosakodott, kimosta a ruháit - először a tűz óta -, józanul feködött le aludni.

Testileg egyre erősödött, kemény munkával töltött hosszú napokat a farmon. A tetőjavítás, favágás és az új zsáruk ácsolása távol tartotta az ivástól, és enyhítette a gyászt.

Még mindig voltak napok, amikor eluralkodott rajta a düh. Biztos akart lenni, hogy azért gyújtották fel az éttermét, mert azt merészelte mondani Jacques-nak, hogy többé nem dolgozik neki. Ha biztos lehetne benne, megölné Jacques-ot. De nem volt semmi bizonyítéka - a tűz a tűzhelyről indult.

Etienne-nek fel kellett tennie a kérdést, vajon bölcs dolog-e Párizsba utaznia, hogy megkeresse Belle-t. Elszakadt Jacques-tól, és érezte, hogy kezd visszatérni a régi énje, ahogy a sövény is kizöldült. A visszatérés Párizsba olyan gazemberekkel hozná újra kapcsolatba, akiknek már hátat fordított.

Belle édes arcára viszont élénken emlékezett, ahogy ápoltta a gőzösön, amikor tengeribeteg volt, még mindig hallotta az örömsikolyait, amikor együtt fedezték föl New Yorkot, és tisztán emlékezett, mekkora kísértést érzett azon az éjszakán, amikor a lány az ágyába feküdt.

Rengeteget gondolt rá, miután visszatért New Orleansból. Remélte, hogy hamarosan visszaküldik, hogy újra láthassa, és büntudatot érzett, ha Elenára pillantott, mert az efféle gondolatok egy másik nőről nyilván ugyanúgy házasságtörésnek számítanak, mint a testi kapcsolat.

Ám a tudat, hogy Belle megbízik benne, azt jelenti, hogy segítenie kell a lánynak. Mi veszténivalója maradt? Minden elvettek tőle, ami valaha is fontos volt számára.

Sarkon fordult, és visszament a kunyhóba. Ha most útnak indul, estére Párizsban lesz.

Belle zokogott, amikor a cipősarok hangos koppanással a padlóra zuhant. Órákon át verte a deszkát az ablakon, kétségbeesetten próbált rést ütni rajta. Az első cipő sarka már leesett, aztán rövid alvás után újra nekiveselkedett, de most a másik cipő sarka is letört, így nem volt mivel folytatnia. Nem mintha jutott volna bármire — csak egy kicsit behorpasztotta a deszkát. De legalább amíg kalapált, volt némi reménye. Most már az is elmúlt.

Elgyengült, és szédült az éhségtől. Már nem tudta biztosan, hogy két vagy három napja van-e itt. Ez lenne Pascal

terve? Annyira legyengíti, hogy nem tud ellenállni neki, ha visszatér? Vagy itt hagyja, amíg meg nem hal?

Időnként főtt étel illatát érezte, beszivárgott az ablakon, ő pedig elviselhetetlenül sóvárgott utána. Ha ilyen közel van egy étterem, akkor miért nem hallja senki a kiabálást és dörömbölést? Többnyire akkor csinálta, amikor nem szűrődött be fény a parányi lyukon, hátha nagyobb eséllyel hallják meg, amikor csendesebbek az utcák. De már nem tudta megkülönböztetni az estét az éjszakától, vagy hogy mennyi ideig aludt.

Kétszer is hallott harmonikaszót. Párizsban elég gyakori volt, és elbűvölőnek találta, amikor szabad volt. Ha ő hallja a hangszer hangját, akkor őt miért nem hallja senki?

Visszamászott az ágyra, érezte talpa alatt az elhajlott és törött hajtűket, melyekkel sikertelenül próbálta feltörni az ajtózárat. Semmi sem maradt, amit használhatna; kivette a bálnacsont merevítőket a ruhája fűzőjéből, a harisnyakötőket, és mindet eltörte. Kudarcot vallott. A kancsóban pedig már kevesebb mint öt centi magas víz maradt.

Akár le is fekkhet, és várhatja a halált. Semmi reménye nem maradt.

HARMINCEGYEDIK FEJEZET

Gabrielle az íróasztalnál ült a hallban, amikor besétált egy férfi. A halványszürke öltönyt vette észre először, mert nagyon elegáns volt, és ritkán szállt meg nála olyan férfi, aki drága ruhákat visel, vagy ilyen fellépése van. Amikor megszólalt, mély hangja és jéghideg tekintete megbénította.

- Etienne Carrera vagyok - mondta. - Úgy tudom, már várt engem.

Gabrielle-nek leesett az álla.

- Reméltem, hogy eljön, de nem mertem számítani rá - nyögte, és gyerekesnek érezte magát. Egy pillanatnyi habozás után fölállt, és kezét nyújtott. — Gabrielle Herrison vagyok. Nagyon örülök, hogy megismerhetem. Megkínálhatom kávéval, vagy inkább enne valamit? Hosszú lehetett az út.

- Egy kávé jólesne, amíg beszélgetünk — felelte a férfi.

Gabrielle csöngetett, és egy fehér kötenyt viselő idősebb asszony lépett ki az ebédlőből.

- Jeanne! Felhozna a szalonba egy kis kávé?

Fölvezette a férfit a lépcsőn a hátsó kertre néző kis szobába. A délutáni napnak köszönhetően világos volt odabent, és a szoba egyszerűen volt berendezve: egy kanapé, két karosszék, egy asztal és néhány szék volt benne az ablak

előtt. Gabrielle félretette Henri iskolás könyveit az egyik karosszékről.

- A fiámé - mondta. - A házi feladatát kellene írnia, de meglógott. Kérem, üljön le.

- Alig tudom elhinni, hogy ilyen gyorsan ideért — mondta Gabrielle, miután leültek egymással szemben. - Azonnal elindulhatott Marseille-ből, amint beszélt Marcel öccsével?

A férfi bólintott.

- Éreztem, hogy sürgős. Árulja el, mióta lakott itt Belle, és honnan jött?

- Karácsony után érkezett. Gondolom, délről jött, mivel a Gare de Lyonból Franciaországnak abba a részébe járnak a vonatok. Semmit sem árult el saját magáról, csak angolul kért egy szobát. De sejtettem, hogy menekül, mert estélyit viselt a kabát alatt, nem volt kalapja, se sála, kesztyűje, még bőrröndje sem. Később megkérdezte, hogy tudok-e egy jó használtruha-boltot, mivel ellopták a csomagját.

Jeanne kopogott az ajtón, és egy tálcán kávé és csészét hozott. Gabrielle megvárta, amíg elhagyja a szobát, majd gyorsan elmesélte, hogyan jött rá, hogy Belle mivel foglalkozik.

- Általában ha ilyesmi kiderül, megkérem a vendéget, hogy távozzon - mondta. - Gondolom, ön is megérti, hogy az ilyen nők csak bajt okoznak. Ha egyet beengedek, jön a többi is. Nem akarom, hogy ez történjen a szállodámmal.

Etienne egyetértően elmosolyodott.

- Akkor neki miért engedte, hogy maradjon?

- Mert igazi hölgyként viselkedett; csendes, udvarias, tiszta, elbűvölő. Kedves volt, mindig mosolygott, és nagyon hálás volt. De mindezt nyilván ön is tudja.

- Valóban. De mondott neki bármit azzal kapcsolatban, amit csinált?

- Nem, gondolom, féltem, nehogy elriasszam.

Gabrielle ezután elmagyarázta, hogy mindig egy fiú hozta az üzenetet Belle-nek, majd később érte jött egy fiáker, és elvitte a találkozóra. Elmesélte, hogy a lány gyakran egész éjszaka oda volt, és csak kora reggel jött haza. Aztán elmondta Etienne-nek, mi történt az utolsó estén, amikor Belle elment.

— Volt egy olyan érzésem, hogy már ismeri a férfit, akivel találkozik. Akkor figyelmeztettem, és azt tanácsoltam neki, hogy hagyja abba, és menjen haza Angliába. - Mélyen Etienne szemébe nézett, alsó ajka remegett. - Tudja, a saját bőrömön tapasztaltam, miféle szörnyűségek történhetnek az ilyen fiatal lányokkal. Egy ideig talán elbaldogulnak, de előbb vagy utóbb belebotlanak egy veszedelmes férfiba. És félek, hogy most éppen ez történt.

Gabrielle megmutatta az üzenetet, amit Belle szobájában talált. Etienne alaposan megvizsgálta.

— Monsieur Le Brun, elég gyakori név! Miből gondolja, hogy már találkozott ezzel a férfival?

— Különösen szép volt aznap este, nagy gondot fordított a külsejére, és nagyon izgatottnak tűnt, mintha arra számítana, hogy valami elegáns helyre megy egy olyan férfival, akit kedvel.

— Szóval gondolja, hogy gazdag?

— Nem úgy volt felöltözve, mintha szegény emberrel randevúzna.

— Megnézhetem a szobáját? - kérdezte Etienne.

- Természetesen. Javasolni akartam, hogy aludjon is itt.

— Nem hiszem, hogy ma éjjel képes leszek aludni. — Etienne mosolyra húzta a száját, de a tekintete hideg maradt. - Neki kell látnom a nyomozásnak. De mielőtt elmegyek, körül kell néznem a szobájában. A személyes tárgyak sok mindent elárulnak az emberekről.

Gabrielle fölkísérte az emeletre, kinyitotta az ajtót, és átnyújtotta a szoba kulcsát.

- Adok egyet a bejárati ajtóhoz is, mielőtt elmegy - mondta.

Miután Gabrielle lement a lépcsőn, Etienne néhány percig csak ácsorgott és körbe-körbe nézett a szobában. Pézsmailatú, átható parfümöt érzett a levegőben. Láta a sorba rakott cipőket a ruhásszekrény alatt, a hajkefét, púdert és haj tűket az öltözőasztalon, és a három kalapot a fiókos szekrény tetején. Eszébe jutott a hajókabin, amin osztoztak az úton Amerikába, mert már akkor feltűnt neki Belle rendszeretete és nőiessége.

Látta maga előtt a lányt, amint összegömbölyödve olvas az ágyán, közben szórakozottan játszik a hajával, majd felpillant és elmosolyodik.

Etienne összeszedte magát, és a feladatára koncentrált; kihúzogatta a fiókokat, átnézte a ruhákat a szekrényben. Mély benyomást tettek rá - habár használt ruhák voltak, mind jó minőségű és elegáns darab volt. Az elmúlt két évben Belle ízlése jelentősen kifinomult.

Átsétált a szobán, és belenézett az ágy melletti vázlatfüzetbe. Amikor megpillantotta a kalapokat, elöntötték az érzelmek, mert eszébe jutott, hogy a lány egyszer mesélte, arról álmodik, hogy saját kalaposboltot nyit. Beleolvasott a vázlatok alá írt jegyzetekbe is, és úgy tűnt, hogy Belle megtanulta a kalapkészítés fortélyait; Etienne nem hitte, hogy két éve még ilyen sokat tudott volna a lány.

Elekor elkezdett körülnézni, mert ésszerűnek találta, hogy ha a lány tett félre pénzt a hazaútra Angliába, nem kockáztatná meg, hogy esténként magával viszi.

Először kihúzogatta a fiókokat, és megnézte, ragasztottak-e bármit az aljukra. Amikor semmit sem talált, föl emelte az ágymatracot, és benézett alá. Benyúlt az ágytámla

mögé, felfordította az öltözőasztal zsámolyát. Kezdett kifogni az ötletekből, ezért megállt, és ismét körülnézett. Felnyúlt a kéménybe is, de csak kormot talált. Ekkor észrevette a fiókot a ruhásszekrény alján. Semmi sem volt benne. Kihúzta, benézett alá, majd bedugta a kezét a fiók helyére, és kitapogatott egy bádogdobozt.

Kihúzta, és kinyitotta a fedelét. Vastag köteg pénz lapult benne. Gyorsan végigpörgette, és úgy saccolta, hogy több, mint ezer frank volt benne.

Etienne bezárta a dobozt, és vissza tette a helyére, majd berakta a fiókot a szekrénybe, és fölállt. Jelentős összeg volt, és azt bizonyította, hogy Belle kliensei nagyon gazdag férfiak lehettek, mert Gabrielle szerint Belle hetente legfeljebb négyszer ment el itthonról. Lenyűgözte, hogy Belle ilyen sok pénzt tett félre - a legtöbb lány az ő helyében elkötyavetyélte volna ruhákra és csecsebecsékre. Párizs szédítő hely, egy csinos lány itt könnyen a világ tetején képzelheti magát, és felelőtlenül viselkedhet. Belle azonban egy olcsó szállodában maradt, használt ruhákat vett, kalapokat rajzolt, és kétség sem fér hozzá, hogy arról álmodozott, hazatér a szeretteihez, és megnyitja a kalaposboltot. Etienne-t mindez mélyen megrendítette, és elhatározta, hogy ha kell, egész Párizst felkutatja, hogy megtalálja a lányt.

Vajon ki lehet ez a Monsieur Le Brun, akivel találkozott?

Etienne bezárta az ajtót, és a földszintre indult. Amikor Gabrielle szalonja mellé ért a lépcsőfordulón, kopogtattak a bejárati ajtón. Gabrielle odasietett, hogy ajtót nyisson.

A magas, karcsú férfi a küszöbön levette a kalapját, amikor megpillantotta Gabrielle-t.

- *Bonsoir. Je suis Noah Bayliss* - mondta erős angol akcentussal.

Etienne leszaladt a lépcsőn. Gabrielle említette, hogy

távíratozott az angolnak, de azt nem magyarázta el, hogy pontosan kicsoda.

- Beszélek angolul. — Gabrielle olyan hangnemben beszélt, amit a franciák azokkal az angolokkal használnak, akik törik a francia nyelvet. Etienne-hez fordult, és franciául elhadarta, hogy Noah Belle családjának a barátja, és az elmúlt két évben már többször is járt Párizsban, a lány után kutatva. Ezután bemutatta őket egymásnak, és elárulta Noah-nak, hogy Belle megbízik Etienne-ben.

Etienne közelebb lépett, és kezét rázott a másik férfival.

- Nagyon örülünk, hogy eljött, minden segítségre szükségünk lesz.

Noah zavartnak tűnt.

- Hogy értik? A táviratban az állt, hogy híreik vannak Belle-ről. Hol van a lány?

Gabrielle közbevágott, és elmesélte, hogy Belle nála szállt meg, mielőtt eltűnt. Elmagyarázta, hogy nem akart semmi ijesztőt beleírni a táviratba, de remélte, hogy Noah eljön segíteni, és hálás, amiért ilyen gyorsan ideért.

Noah Etienne felé fordult, teljesen összezavarodva.

- Elnézést, de nem értem, maga hogy jön a képbe?

- Etienne kísérté Belle-t Amerikába - mondta Gabrielle.

Noah felkapta a fejét.

- Akkor viszont meglep, hogy van képe idetolakodni. Van fogalma róla, hogy mikén mentek keresztül a családtagjai és a barátai?

- Megértem, mit gondolhat rólam - mondta Etienne. - Csak annyit hozhatok föl a mentségemre, hogy nekem sem volt választásom. Rám parancsoltak, hogy tegyem meg, és akik ezt tették, bántották volna a szeretteimet, ha visszautasítom. De annyit elárulhatok, hogy nagyon nehéz szívvel hagytam ott Belle-t New Orleansban, mert megkedveltem,

és nyilván ő is hasonlóan érzett, ha az én nevemet adta meg Gabrielle-nek.

Noah a fejét fogta. Szemmel láthatóan összezavarták az események.

- Ezt részletesebben el kell magyarázniuk - mondta.
- Így van, erre Gabrielle a legmegfelelőbb. - Etienne rádőbbsent, hogy Noah-nak fogalma sincs, mivel foglalkozott Belle itt Franciaországban, és nem ő akarta elárulni neki.
- Nekem most utána kell járnom néhány dolognak, maga pedig nyilván kimerült a hosszú út alatt Angliából. Miért nem marad itt Gabrielle-lel? Ő majd mindent elmagyaráz. Holnap reggel pedig összedugjuk a fejünket, miután kipihente magát, és ugyanannyit tud, mint mi.
- Így lesz a legjobb - értett egyet Gabrielle. - Van magának egy szobám, Noah, de előbb hadd hozzak valamit inni és egy kis harapnivalót.

*

Etienne a Champs-Élysées felé indult egy fiákeren. Gondolta, Belle talán arrafelé keresne szállodát, ahol gazdag üzletemberek szállnak meg, mivel központi helyen van. A zsebében volt az üzenet, amit Belle kapott, és már kezdett körvonalazódni a terv a fejében.

Amikor leszállt a fiákerről, és kifizette a kocsist, eszébe jutott, hogy a feladat talán sokkal nehezebb lesz, mint először hitte. Évek óta nem járt Párizsban ebben a részében, és úgy tűnt, sokkal több szálloda van itt, mint emlékezett. Fogalma sem volt, melyek számítottak manapság a legdivatosabbaknak. Régen, amikor szállodái szobákba tört be, hogy elloplja a gazdagok ékszereit és pénzét, csak tíz szálloda közül kellett választania. De az 1900-as Világkiállításra

sok új épületet felhúztak - többek közt a Gare de Lyon is, valamint az első Métropolitain vonatot.

Sietősen sétált, elhaladt a szállodák előtt és be-bepillantott, megfigyelte a kocsikból kiszálló vendégek ruháit és a csomagjaikat. Nem akarta olyan szállodákra pazarolni az idejét, ahol főleg turisták szálltak meg; az előkelő, diszkrét és drága helyek érdekelték.

Az első, ahová betért, az Elysée, megfelelt a követelményeknek. Cserepes babérfák álltak a fényes, rézkilincses mahagóni dupla ajtó mellett, melyet zöld-arany libériát viselő ajtónálló tárt szélesre előtte.

Etienne átsétált a fehér márványpadlón a recepciós asztalához, és rámosolygott a becsületesnek tűnő, szarukeretes szemüveget viselő recepciósrá.

— Elárulná a portásuk nevét? Egy kollégám azt mondta, hogy csomagot hagy nekem nála, de nem vagyok benne biztos, hogy jó szállodában járok - mondta.

- Két portásunk is van - felelte a recepció. - Monsieur Flambert és Monsieur Annily. Ma Flambert dolgozik, ő talán segíthet, még akkor is, ha nem ez a jó szálloda.

A recepció a portás asztalára mutatott az előcsarnok túloldalán, ahol néhány vendég beszélgetett egy férfival.

Egyik férfi monogramja sem stimmel, Etienne viszont megkérdezte, hogy megszállt-e egy bizonyos Monsieur Le Brun a szállodában. A recepció megnézte a vendéglistát, és azt mondta, hogy ilyen nevű vendégük jelenleg nincs.

Etienne megkérdezte a többi jó szálloda nevét, ahol megpróbálkozhat. A recepció elhadart néhány nevet - némelyik közel volt, mások messzebb, de segítőkészen bejelölte őket egy térképen, és még azt is felajánlotta Etienne-nek, hogy megadja a telefonszámukat.

Etienne egyenként fölhívta mindet, de sehol sem találta a megfelelő monogramot, sem egy Le Brun nevű vendéget.

Mindegyiket megjelölte, ahol már próbálkozott, és leírta a portások nevét is.

Tizenegy órára már kezdte azt hinni, hogy talán nem is portást keres, hanem szállodaigazgatót, habár azok nem szoktak a vendégekkel érintkezni. Egyedül a Ritz maradt hátra, és nem merte remélni, hogy Párizs leghíresebb szállodájában dolgozna olyan ember, aki kész megkockáztatni, hogy ilyen sötét ügybe keveredjen. Még bemenni is alig mert, hiszen valaha ez volt a kedvenc helye, ahová ékszert és pénzt járt rabolni, és legutóbb, amikor itt járt, rányitott egy szobalány, aki az ágyat jött megigazítani. Akkor elszaladt mellette, lerohant a hátsó lépcsőn, ki a hátsó ajtón, miközben üldözték. Természetesen nem fogták el - akkoriban olyan sebesen tudott szaladni, mint a szél, és löcnyyedén átmászott egy falon. Ugyanakkor azzal győzködte magát, valószínűtlen, hogy valaki, aki tizenhat évvel ezelőtt ott dolgozott, emlékezne egy szobalány személyleírására egy cingár, rongyosan öltözött fiatal fiúról, akire rányitott, amikor az egyik vendéget rabolta ki.

Néhány percre csak állt a Place Vendôme-on, nézte a Ritz szállót, és megpróbálta elképzelni Belle-t, akit olyan jól megismert, amint összeszedi a bátorságát, hogy bemegyjen egy ilyen fényűző szállodába. Ismét emlékeztette magát, hogy ő is elég bátor volt ahhoz, hogy embereket raboljon ki odabent, és Belle sem volt hiányában a bátorságnak, s végül bement, és a képzeletbeli csomag után érdeklődött. Azt mondták, a portás neve Monsieur Edouard Pascal. E. P. Ő az.

- De ő most éppen nem dolgozik — mondta a recepciós Etienne-nek. - Segíthetek még valamiben?

- Nem, köszönöm — felelte Etienne. - Azt hiszem, rossz szállodában járok. Föl kell keresnem a barátomat, hogy megkérdezzem, hol hagyta a csomagot.

Etienne boldogan jött ki a szállodából. Most, hogy megtalálta, akit keresett, fölkeresi a párizsi ismerőseit, akik talán többet is elárulhatnak erről az emberről. A tűzvész óta most először érezte, hogy van célja az életben. Csak abban reménykedett, hogy Belle még életben van, mert ha hasonló korú lányok eltűnnek, előbb-utóbb holtan találják őket egy sikátorban vagy a Szajnában. Az ártatlan, naiv lányokat vitték el a bordélyokba; őket be tudta törni a tulajdonos. Belle viszont már nem ilyen volt.

A Le Chat Noir egy sötét, füstös bár volt a Moulin Rouge mellett. Ez volt a kedvenc gyülekezőhelye az olyan férfiaknak, akik ügyeskedésből éltek - a szélhámosoknak, szerencsejátékosoknak, tolvajoknak és más vállalkozó szellemű fickóknak. Ők azonban választott mesterségük legjobbjai voltak, és Etienne a hírnevének köszönhetően közékük tartozott.

Az ajtónálló, egy nagydarab exboksizó boldogan átölelte Etienne-t.

- Nem hittük, hogy valaha is újra látunk - mondta. - Azt beszélük, visszavonultál.

- Igazak a pletykák, Sol - felelte Etienne, és szeretetteljesen belecsípett a férfi arcába. — Személyes ügyben jöttem Párizsba, de be akartam nézni hozzátok.

- Hallottunk a tűzről - mondta Sol, és hirtelen elkomorult, és gyászos lett az arckifejezése. - Iszonyatos!

Etienne bólintott. Nem akart beszélni róla, és remélte, hogy a többiek sem fogják emlegetni. Sol talán megértette, mert megjegyezte, milyen jól fest Etienne, majd miután eleresztett egy tréfát a drága öltönyéről, beengedte a bárba.

Úgy tizenöt férfi iszogatót odabent, s talán öt vagy hat nő. Később, korán reggel zsúfoltabb lesz a hely, és levegőt sem lehet majd kapni. Valaki a nevét kiáltotta, és Etienne megpillantott egy nagyon alacsony férfit kockás zakóban, amint a terem túloldaláról integet neki.

Etienne elmosolyodott. Fritz volt az, egy nagyon régi barát, remélte is, hogy itt találja ma este. Fritz mindig mindenről tudott, és Etienne nem hitte, hogy sokat változott volna négy év alatt.

Fritz ugyanazt tette, amit Sol - átölelte, és részvétet nyilvánított.

— Ne beszéljünk most erről - mondta Etienne. - Azért jöttem, mert szükségem van az eszedre. Rendben?

Fritz vállat vont, ami azt jelentette, hogy bármit szeretne Etienne, megkaphatja, aztán odahívta a pincért, és italt rendelt.

Fritz idegenek előtt előadta a bohócot. Az emberek ri-pacsnak tartották, mert alig volt másfél méter magas, és feltűnő zakót, kamáslit, színes mellényt viselt állandóan. Valójában azonban ő volt az egyik legintelligensebb ember, akivel Etienne valaha is találkozott. Fiatalkorában egymaga kirabolt egy gyémántkereskedőt itt Párizsban. A vakmerő és gondosan kitervelt rablás összezavarta a csendőröket. Fritzre soha senki nem gyanakodott, és csak három ember tudta, hogy ő tette - a felesége, a fivére és Etienne.

A gyémántkereskedő azt állította, hogy a veszteség négy millió frankra rúgott, Fritz azonban mindig elmosolyodott, ha meghallotta ezt az összeget, amiből Etienne arra következtetett, hogy a zsákmány korántsem ért ennyit. Az emberek azonban a mai napig emlegetik a rablást, és minden eltelt évvel hozzáadnak az összeghez.

Fritz azért úszta meg, mert nem hagyott maga után semmiféle nyomot, és nem is dicsekedett a rablással. Etienne tudta, hogy ott hibázza el a legtöbb tolvaj, hogy feltűnően szórni kezdi a pénzt. Fritz vett egy kis házat, és a feleségével, később a gyerekeikkel, egyszerű és boldog életet éltek. Akkoriban azt mondta Etienne-nek, mindig azt tervezte,

hogy csak egy nagy rablást hajt végre, amiből aztán kényelmesen éldelegélhet — és betartotta a fogadalmát.

- Tudsz valamit egy Edouard Pascal nevű portásról, aki a Ritzben dolgozik? - kérdezte Etienne, amikor a pincér kihozta a nagy pohár konyakot, és leültek egy asztalhoz.

Fritz összevonta a szemöldökét.

- Nem mondanám, hogy túl gyakran járok oda. Mit követett el?

- Semmit. De ő szerezte a klienseket egy barátomnak, aki eltűnt.

- *Fille de joie?*

Etienne bólintott. Örült, hogy Fritz ezt a kifejezést használta, nem hangzott olyan durván.

- De nyilván a kliensnek kellene utánanézned, nem? Tudod a nevét?

- Le Brun, ez minden, több száz lehet belőlük Párizsban. De biztosan gazdag. És a lány izgatottan ment a tállalkozóra, mintha kedvelné.

- Akkor tehát egy Monsieur Le Brunt keresünk, egy gazdag, elbűvölő fickót. Van valami fogalmad, hány éves lehet?

- Nincs. De nem hinném, hogy negyvennél több. A lány csak tizennyolc, egy ilyen fiatal lányt nem hozna izgalomba egy idős férfi. Azért utána tudnál nézni ennek a Pascalnak is? Lehet, hogy meg kell kicsit szorongatnom, és tudni akarom, kivel állok szemben.

- Látod azt az embert? - Fritz egy harminc körüli, nagy orrú, tagbaszakadt férfira mutatott, aki néhány asztallal odébb üldögélt egymagában. — Régebben ő volt a Ritz portása. Kirúgták, mert megsértett valakit. Ő biztos ismeri a portásodat.

Etienne habozott.

- De megbízható? Nem akarom, hogy visszajusson Pascal fülébe, hogy valaki kérdezősködött utána. És azt sem

akarom, hogy bárki más tudomást szerezzen erről az ügről. Tudod, hogy értem.

Fritz bólintott. Megértette, hogy Etienne attól fél, hogy akiknek régen dolgozott, talán megpróbálják újra munkára kényszeríteni, ha meghallják, hogy visszatért.

- Tartozik nekem néhány szívességgel. Kitalálhatok valami indokot, hogy miért érdekel Pascal. Nem fogom elárulni, hogy te kérdezted.

— Jól hangzik. Kérdezd meg, miután elmentem, és holnap majd találkozunk. Esetleg gondolkodnál a Le Brun néven is, hátha eszedbe jut valami?

- Bízd rám. Találkozzunk Gustave-nál reggel tízkor.

Miután kijött a Le Chat Noirból, Etienne leintett egy fiáért, és a Marais-ba indult. Kemény környék volt, Etienne azonban szerette, mert régen ott élt, amikor sietősen el kellett hagynia Londont, és nem mehetett haza Marseille-be. Már elmúlt éjfél, itt azonban még zajlott az élet, több tucat prostituált rőtt a utcákat ügyfél után kajtatva, *maquereaux*-ik pedig a lámpaoszlopnak dőlve cigarettáztak, és fenyegetően vizslattak mindenkit.

A kávézókból és bárokból zene szűrődött ki, sokuk fölött bordélyok működtek. Etienne rövid ideig dolgozott az egyikben ajtónállóként, és megdöbbentette, miféle ferde hajlamokra kínált kielégülést a hely. Az egyik szoba olyan volt, mint egy kínkamra: bilincsek lógtak a falakon, melyekhez kikötözték az ügyfeleket, és megkorbácsolták őket. Látott férfiakat kijönni onnan csúnya sebekkel; csoda volt, hogy még maguknál voltak. A mai napig nem értette, hogy találhatja az ilyesmit bárki élvezetesnek.

Itt látta először, hogy vannak férfiak, akik gyerekekkel élvezik a szexet, és amikor meghallotta egy tizenkét éves

kislány sikoltozását, amint megerőszakolták, megundorodott Párizstól, és inkább visszament Marseille-be. Az évek során újra meg újra belebotlott olyan férfiakba, akik gyerekeket és fiatal lányokat raboltak el és kényszerítettek prostitúcióra, és undorítónak találta az egészet. Az volt a legszomorúbb, hogy az ilyen lányok számára nem volt kiút; miután bekebelezte őket az ipar, addig űzték, amíg túl öregek vagy betegek nem lettek ahhoz, hogy bárki megfizesse őket.

Mivel így érzett ezzel a munkával kapcsolatban, mélységesen szégyellte magát, amiért engedett Jacques kényszerítésének, hogy Belle-t New Orleansba kísérje. Habár valóban nem volt választása, legalábbis akkor, ha biztonságban akarta tudni Elenát és a fiait, végül azzal csitította a lelkiismeretét, hogy Belle már nem volt gyerek, és Martha háza sokkal jobb hely, mint bármelyik párizsi bordély.

Miután otthagya a lányt, a gondolat, hogy részt vett ebben az egészben, olyan volt, mint egy tüske a talpában, amit képtelenség kiszedni. Rémálmai voltak arról, hogy rosszul bánnak Belle-lel, elképzelte, amint durva férfiak erőszakolják meg. Gyűlölte magát, amiért nem volt elég okos, hogy kitalálja, hogyan juthatna vissza a lány biztonságban Angliába, és közben megvédje a feleségét és a gyerekeit.

Ezért mondta végül Jacques-nak, hogy nem tud tovább neki dolgozni. Azzal érvelt, hogy több időt akar a családjával tölteni, és Elena nem boldogul egyedül az étteremmel.

Valószínűleg sosem fogja biztosan tudni, hogy a tűzvész Jacques bosszúja volt-e, vagy véletlen baleset. Egy dologban azonban biztos volt - ha megtalálja Belle-t, minden tőle telhetőt meg fog tenni, hogy nyilvánosság elé kerüljön a gonoszság: gyerekekkel és fiatal lányokkal kereskednek. Már mindent elveszített, ami valaha drága volt számára, nem maradt más veszítenivalója, mint a saját élete,

és boldogan meghalna abban a tudatban, hogy nem kell több gyereknek szenvednie.

A Trois Cygnes semmit sem változott. Ugyanaz a fakó, piros-fehér kockás rövid függöny lógott a réz függöny-tartóról az ablak előtt, pattogzott a festék, és megcsapta Etienne orrát az ismerős dohányillat, penész és fokhagyma szaga, amikor belépett. Egy ráncos öregember harmonikázott, mint régen, és habár a vendégeket nem ismerte, ugyanúgy szajhák, stricik, küszködő művészek, táncosok és diákok gyülekezete volt, mint hajdanán. Néhány idősebb emberrel talán évekkel ezelőtt együtt ivott. De már csak arra tudott visszaemlékezni, hogyan zajlott itt az élet, miként vitatkoztak szenvedélyesen művészetről és politikáról. Mindennaposak voltak idebent az érdekes emberek, szilárd vélemények és a különc viselkedések, a jelenlegi vendégek azonban mogorvának, fásuknak és unalmasnak tűntek.

- Etienne!

Arrafelé nézett, ahonnan a kiáltást hallotta, és elmosolyodott az asszony boldog hangja hallatán. Madeleine volt, igaz, az évek nem voltak kegyesek hozzá.

A nő átfurakodott a zsúfolt asztalok és székek között; a negyvenes évei közepén járt, és meghízott, de a mosolya még mindig beragyogta a szobát.

- Madeleine! Reméltem, hogy itt talállak! — mondta Etienne, és magához ölelte a nőt. Tőle tanult szeretkezni, és még inkább élni. Harmincas éveiben a nő igazi lángvörös hajú szépség volt, és a lelke ugyanolyan kedves volt, mint az arca. A haja még mindig vörös, de már festett volt, porcelán bőre pedig fakó és ráncos. A melegség azonban nem halt ki belőle, és amikor átölelte a nőt, úgy érezte, mintha ismét húszéves lenne.

- Hadd nézzelek - mondta a nő, és hátralépett. — Sokkal jóképűbb vagy, mint valaha, és ahogy így elnézem az

öltönyöd, nem szorulsz rá, hogy meghívjalak egy italra! Mi szél hozott? Azt hittem, visszavonultál.

— Hozzád jöttem - mondta Etienne.

A nő kézen fogta, és a bár végébe vezette egy üres asztalhoz, majd konyakot rendelt. Ahogy Etienne várta, ő is hallott Elenáról és a fiúkról - a rossz hír mindig gyorsan és messzire terjed -, és amikor részvétet nyilvánított, könnybe lábadt a szeme az együttérzéstől.

- Jó látni, hogy még mindig nagy szíved van - mondta Etienne, és megfogta a nő kezét. - Azok után, ahogy elhagytalak, nem hibáztatnálak, ha rosszat kívánnál nekem.

— Mi ketten sosem illettünk össze, ezt mindig is tudtam — felelte a nő, és Etienne észrevette, hogy zöld szeme még mindig élénken csillog. - Ha itt maradsz, végül tönkretettük volna egymást, én pedig egyébként is öreg voltam hozzád. De most ne erről beszéljünk — áruld el, miért jöttél Párizsba. Emlékeim szerint te nem szoktál látogatóba járni.

— Gondolom, nem kell mondanom, hogy amit tőlem hallasz, annak köztünk kell maradnia - emlékeztette a nőt.

— Természetesen.

Etienne összefoglalta Belle történetét.

— Igazad van, valóban visszavonultam. Ha nem üzenek, hogy Belle eltűnt, a farmon maradtam volna, és most szántanék, meg csirkéket etetnék.

Madeleine fölnevetett.

— Azt azért nem hiszem! Farmer lettél?

— Jót tesz a kétkezi munka - felelte. - Remélem, hamarosan folytathatom. De előbb meg kell találnom Belle-t, hogy helyrehozzam a dolgokat.

— Talán csak megpattant ezzel a klienssel.

— Nem, mindenét a szállodában hagyta, ahol megszállt.

— Ugyan már — legyintett Madeleine megvetően. - Né

hány ruhadarab csak nem tart vissza egy lányt, különösen ha a férfi gazdag, és vehet neki újakat.

— Talán ez sok nőre igaz, de Belle nem ilyen — mondta Etienne rendíthetetlenül. — Üzent volna a háziasszonyának, hogy ne aggódjon miatta.

- Két év kurvázkodás talán megváltoztatta. Többé nem ugyanaz a lány, akit megismertél.

- Veled több mint tizenkét éve ismerkedtem meg, és még mindig ugyanolyan vagy - vitatkozott Etienne.

- A te szemedben talán igen. - A nő vállat vont, jelezve, hogy Etienne más, mint a többi férfi. — De egy lány, aki a legjobb szállodáknak dolgozik, nyilván okos és számító. Én is ezt csináltam, tudod jól.

— Tudom, hogy Belle bajban van — makacskodott Etienne. — Érzem, és a háziasszonya is érzi. Ő is *fiile de joie* volt régen.

Úgy tűnt, ez meggyőzte Madeleine-t.

— Hát jó. Mit akarsz tőlem?

- Ismered, vagy tudsz bármit egy Edouard Pascal nevű férfiről?

— Igen - felelte a nő, és hirtelen kiegyenesedett, mintha megriadt volna. - Régen szinte hetente járt Marais-ba. Elmentem vele kétszer-háromszor, de nem kedveltem, mert ijesztő volt. A többi lány se szerette. De mindennek már nyolc, vagy még több éve. Azóta nem is láttam.

— Mi volt a munkája?

- Sose mondta. Jól öltözött, de nem hinném, hogy sok pénze volt — talán hivatalnok lehetett.

— Most ő a portás a Ritzben. Ő szervezte meg Belle klienseit.

Madeleine-nek tágra nyílt a szeme a csodálkozástól.

- Akkor talán jól teszed, hogy aggódsz a lányért. Azért emlékszem rá olyan jól, mert durván szerette csinálni.

Keményen harapdált, és felpofozott, ha panaszkodtam.

A többi lány is ilyesmiket mesélt.

- Tudod, hol lakik?

- Ebben a szakmában nem szoktuk fölírni a lakcímet - mondta a nő, és fölhorkant. - Sokszor még az igazi nevüket sem tudjuk. Ő viszont azt akarta, hogy tudjuk a nevét, mintha ettől fontos embernek érezte volna magát.

- Találkoztál valaha egy Le Brun nevű férfival? — kérdezte Etienne.

- Néhány tucattal - felelte a nő szárazon.

Etienne azt mondta, hogy szerint Le Brun egy nagyon gazdag férfi lehet és jó társaság, mivel Belle háziasszonya szerint a lány izgatott volt, mielőtt találkozott vele.

- Akkor a legtöbb máris kiesett - mondta Madeleine. - De ugye nem Philippe Le Brun az? A milliomos, akinek éttermei vannak? Ismerek egy lányt, aki egyszer elment vele. Elvitte vacsorázni és táncolni. Azt mondta, olyan jól érezte magát, hogy akár ingyen is elmenne vele!

Etienne nem ismerte a szőben forgó férfit, igaz, párizsi barátai nem ilyen körökben forogtak.

- Itt van a lány, akiről beszélsz?

Madeleine szórakoztatónak találta a kérdést.

- Gondolod, hogy egy ilyen férfi egyszerű utcalányra vágyik? Táncosnő volt, és a színházigazgatón keresztül szerezte a kuncsaftjait. De azóta férjhez ment, és elköltözt. Ritka az ilyesmi, nagyon nagy szerencséje volt.

Etienne érezte, hogy Madeleine nem tud többet segíteni, és hirtelen rátört a fáradtság.

- Most mennem kell, Madeleine - mondta. — Rengeti-
get segítettél. Köszönöm.

- Bárcsak másban is segíthetnék - mondta a nő. - De tudod, hol találsz, ha szükséged van még valamire tőlem.

Etienne kifizette a számlát, és odanyújtott ötven frankot a nőnek.

— Vegyél magadnak valami szépet - mondta. — Smaragd-zöldet, mindig szédítően festettél abban a színben.

Fölállt, majd lehajolt, hogy megcsókolja a nőt.

— Vigyázz magadra.

Másnap reggelizés közben Etienne érezte, hogy Noah nem bízik meg benne. Nem csodálkozott - amennyit a férfi tudott róla, az alapján csak egy bolond bízna meg benne. Viszont az is kiderült, hogy Noah sosem találkozott Belle-lel; annyi köze volt az egészhez, hogy szerette Millie-t, a szajhát, akinek a meggyilkolását Belle végignézte. Amikor Etienne arról beszélt, mennyire megkedvelte Belle-t a tengeri utazás alatt, Noah dühbe gurult.

— Nem mesélte, hogy van egy kedvese Angliában? - kérdezte ingerülten.

— Úgy érted, Jimmy? — felelte Etienne. — Mesélt a fiúról, habár azt mondta, csupán barátok. De bármit is jelentett neki Jimmy, semmi sem történt köztem és Belle között, ha ettől félsz. Szörnyű megpróbáltatásokon esett át Madame Sondheim házában, én pedig házasember voltam, aki szerettem a feleségét. Olyanok voltunk, mint a nagybácsi és az unokahúga, amit eljátszottunk.

— Jimmy szereti - makacskodott Noah.

Etienne megértette, hogy a gondos neveletésben részesült Noah kissé naiv. Amikor betért Annie bordélyába, akkor nyert először bepillantást London alvilágába, és habár a férfinak helyén volt a szíve, és kétség sem férhetett az őszinteségéhez, meglehetősen idealistán állt az élethez és az emberekhez.

- Azt a lányt könnyű szeretni - értett egyet Etienne. - És ha isten is megsegít, visszaviheted őt Jimmyhez, az anyjához és Moghoz, a hölgyhöz, akiről már annyit hallottam. Ha azt hiszed, azért jöttem, mert igényt tartok a lányra, akkor tévedsz. Csak próbálom helyrehozni, amit elrontottam.

Noah megenyhült, és figyelmesen hallgatta Etienne-t, amíg az beszámolt az előző éjszaka tett felfedezéseiről.

- Azt javaslom, menjünk és beszéljünk Fritz barátommal, hátha megtudott valamit. Nem tetszik, amit eddig hallottam erről az Edouard Pascaltól, ő és Le Brun talán összedolgozik, és lehet, hogy mások is segítenek nekik. Nagyon óvatosan kell eljárunk, és a lehető legtöbbet kell kiderítenünk mindkettejükről, mielőtt bármit is csinálunk.

- Hogy érted, hogy „mások”?

Etienne mélyet sóhajtott. Mivel Noah már többször is járt Párizsban az eltűnt lányok után kutatva, azt gondolta, hogy mostanra már rájött, hogy ez egy nagy üzlet.

- A bűnözés általános, Noah - mondta. — Vagyonokat lehet vele keresni.

- Értem - mondta Noah komoran. — Tehát bárhová vihetnék a világon?

- Így igaz, de valami azt súgja, hogy még életben van, és itt van Párizsban. Errefelé kapkodnak a fiatal lányok után, de Belle már túl idős az ilyesmihez, így, hacsak nem fente rá valaki a fogát, beletelik némi időbe, mielőtt továbbadják.

Noah ettől nagyon megrémült.

- Tehát szerinted már halott?

- Nem, szerintem nem - mondta Etienne sokkal határozottabban, mint ahogy érzett. — De erről a lehetőségről sem szabad elfeledkeznünk.

Gabrielle akkor lépett be az ebédlőbe, amikor a két férfi indulni készült. Etienne már elmesélte neki, mit derített ki előző éjjel.

- Legyenek óvatosak - mondta nyugtalanul. — Nem szeretném, ha bármelyiküknek baja esne.

Etienne megfogta a nő vállát. Korábban már látta a sebet a nő nyakán, amikor félrecsúszott a sál, és ösztönösen tudta, hogy hol szerezte.

- Nem lesz bajunk, ne aggódjon. Helyesen tette, hogy idehívott minket, most már tesszük a dolgunkat.

Fritz már Gustave-nál volt, amikor megérkeztek. Egy kicsi kávézó és bár volt, és Fritz az egyik kinti asztalnál ült. Etienne bemutatta Noah-t, majd megkérdezte, hogy kiderített-e valamit.

- Igen is meg nem is. Kiderült, hogy ez az Edouard Pascal egy rókalelkű gazfickó. Elbánt már néhány nővel azelőtt, és még csak három éve dolgozik a Ritzben. Azelőtt temetkezési vállalkozó volt.

- Temetkezési vállalkozó?! - kiáltott fel Etienne.

Fritz bólintott.

- Különös, hogy Párizs legjobb szállodájában lett portás, és bármibe lefogadom, hogy lefizetett, vagy talán még is zsarolt valakit, hogy megszerezze az állást. Ilyen munkát általában a számlátrán lehet szerezni. Itt valami bűzlik.

Etienne bólintott.

- Mi a helyzet Le Brunnel? Tegnap este valaki azt mondta, hogy talán Philippe Le Brun az, egy étterem-tulajdonos.

- Én is erre gondoltam. Mocskosul gazdag, imádják a nők, ő meg imádja a szajhákat, habár úgy hírlík, rendesen bánik velük. De a forrásaim szerint a kérdéses időpontban egy tökéletes szőke szépséggel töltötte az éjszakát.

Etienne összehúzta a szemöldökét.

— Akkor nem ő volt?

- Aznap este legalábbis nem, de az utóbbi időben kétszer is látták ugyanazzal a lánnyal: fiatal, nagyon csinos, sötét, göndör hajú, és a forrásom szerint angol.

Etienne-nek és Noah-nak felderült az arca.

— Tudunk vele beszélni? - kérdezte Noah.

— Azt nem tudom - felelte Fritz némi gondolkodás után.

- De úgy hallottam, reggelenként a Le Dôme-ba jár kávézni a Montparnasse-on.

Etienne megköszönte Fritznek, majd Noah-val elhagyták a kávézót.

— Elmenjünk a Le Dôme-ba megkeresni? — kérdezte Noah.

Etienne habozott. Szíve szerint alaposabban utánanézne Le Brunnek, mielőtt kapcsolatba lép vele, de Belle már három napja tűnt el, és talán ideje felpörgetniük az eseményeket.

— Igen, és odafelé elmondom, hogyan csináljuk - mondta Etienne, és leintett egy kocsit.

*

Noah idegesen lépett be a Le Dôme-ba. Etienne kint maradt az utcán.

Csak tíz ember lehetett a kávézóban, főleg férfiak, kettes-hármas csoportokban. Egy férfi egyedül ült az ablak mellett, és újságot olvasott. Noah leült a szomszédos asztalhoz, és amíg úgy tett, mintha a naplóját tanulmányozná, lopva a szomszédját figyelte.

Nagydarab férfi volt, olyan magas, mint Noah, és erős, az arca pedig vörös volt, mint aki nagyon is szeret enni. Sötét, méretre szabott öltönye alatt ezüsthímzéses, smaragdszínű

mellényt viselt. A férfi valóban mocskosul gazdagnak tűnt. Noah nézte, és figyelt, amikor az köszönt egy másik férfinak a kávézó másik végében. Noah sejtette az elkapott szavakból, hogy a két férfi ugratja egymást. Tetszett neki Le Brun mély, harsogó nevetése, nagyon barátságosnak tűnt.

Noah kávéét rendelt, és közelebb hajolt a szomszédjához.

- *Excusez-moi. Etes-vous Monsieur Le Brun?*

- *Je suis en effet*- hangzott a felelet, és Le Brun elmosolyodott. - Ön pedig?

- Noah Bayliss, és elnézést, de alig beszélek franciául.

- Mint minden angol - mondta a férfi, és felkacagott. -

De én szeretem gyakorolni az angolt, úgyhogy nem bánom.

- Átülhetek önhöz? — kérdezte Noah. — Szeretnék feltenni néhány kérdést.

A férfi intett, hogy rendben van, de egy kicsit feszült lett az arca, mint aki nem örül, ha faggatják.

Noah átült Le Brun asztalához, majd, hogy enyhítse Le Brun feszültségét, megkérdezte, ajánlana-e neki egy jó éttermet, amivel lenyűgözhetne egy ifjú hölgyet.

Ez bevált. Le Brun azt tanácsolta, hogy ha szórni akarja a pénzt, a Le Grand Vefourt ajánlja, oda vitte Napóleon is Josephine-t, és az étel menyei. Aztán ajánlott még néhány kevésbé drága, de jó éttermet, köztük a sajátját is. Noah leírta a neveket a naplójába.

Le Brun megkérdezte, hogy vakációzni jött-e Párizsba, majd Noah mély levegőt vett, és azt mondta, hogy valóban egy barátja lányát keresi.

- Megvan a szállodája címe, ahol megszállt, de eltűnt - mondta. - Nagyon különös, mivel minden holmiját hátrahagyta. Ez egyáltalán nem vall Belle-re. Kezdek aggódni érte.

Figyelte a férfi arcát, hátha reagál a névre, és nem kellett csalódnia.

- Belle? - kérdezte Le Brun tágra nyílt szemmel. - Ismerek egy ilyen nevű lányt.

Újságíróként és a biztosítótársaság nyomozójaként Noah már megtanulta megkülönböztetni az őszinteséget és a hazugságot. A férfi talán szoknyabolond, de nem csaló.

- Valóban? Hogy néz ki? — kérdezte, és kíváncsian előrehajolt.

- Mint a neve is mondja: gyönyörű; sötét, göndör haja van. De a név csupán véletlen egybeesés lehet, mert ez a lány *fille de joie*.

Noah-nak sebesebben kezdett verni a szíve.

- Ismeri ezt a kifejezést? - kérdezte Le Brun kissé aggodalmasan.

Noah bólintott. Nem válaszolt azonnal, mert időre volt szüksége, hogy kitalálja, mit feleljen.

- Minden okom megvan rá, hogy azt higgyem, a mi Belle-ünk is pontosan ezzel foglalkozik - mondta halkan. - Tudja, két éve rabolták el Londonból, én és a családjá azóta keressük. Már attól féltünk, hogy meghalt, aztán kaptam egy táviratot, hogy itt van Párizsban. De túl későn érkeztem, mert nyomtalanul eltűnt.

- *Mon Dieu!*— kiáltott fel Le Brun, és vörös arca egy árnyalattal világosabb lett. - Csak tíz napja töltöttem vele egy estét. Reméltem, hogy hamarosan újra látom, mert nagyon...

Elhallgatott, és Noah tudta, hogy a férfi rájött, hogy ez nem véletlen találkozás.

- Igen, tudom, megtaláltam az üzenetet a szobájában a férfitől, aki megszervezte — mondta Noah. — Bocsásson meg, hogy alattomosan közelítettem meg, de nyilván megérti, hogy óvatosan kell eljárnom. Tudja, az üzenet szerint magával kellett volna találkoznia a Montmartre-on.

A háziasszonya szerint izgatottan várta a találkozást, de sosem tért vissza.

— Idehallgasson, én soha... — csattant fel Le Brun dühösen.

— Tudom — csillapította Noah. — Nyilván tőrbe csalták a lányt. De ha valóban kedvelte, hálás lennék, ha mindent elmondana róla, amit tud, és a férfiről, aki megszervezte a találkozót. Természetesen köztünk marad.

Le Brun egy pillanatra az arcára tette a kezét, mint aki aggódik.

— Valóban kedveltem - mondta. - Miden tekintetben jó humorú, kedves és érdekes lány volt. Megesküszöm mindenre, ami drága nekem, hogy nem láttam... - elhallgatott, és egy parányi határidőnaplót húzott elő a zsebéből. - Március huszonhatodika óta. Aznap este a Maximba vittem.

— Hiszek önnek — mondta Noah. - Meséljen Edouard Pascalról. Ő mutatta be Belle-nek, ha jól tudom.

— Miatta nem láttam Belle-t azóta sem. — Le Brun arca elkomorult a név hallatán. - Az az ember egy kígyó. Bár sose kerestem volna fel. Tudja, Belle-t a Ritz éttermében láttam először. Egy idősebb férfival volt, és láttam rajtuk, hogy ez az első találkozásuk. Senki se feltételezte volna Belle- ről, hogy *fille de joie*, olyan jól öltözött volt, annyira kifinomultan viselkedett, de amikor elhagyták az éttermet, láttam, hogy Pascal odalép a férfihoz. Volt köztük valami, és ekkor értettem meg.

— Tetszett magának Belle, ezért megkereste Pascalt? Le Brun felsóhajtott.

— Bevallom, igen. Négyszáz frankot kért egy találkozóért, ahogy ő hívta. Ott kellett volna hagynom, de a férfiak gyengék, ha vágynak egy nőre.

Noah-nak erről eszébe jutott Millie - ő is bármit megadott volna, hogy a lánnyal lehessen.

- És mit tud még arról az emberről? Elképzelhető, hogy köze van Belle eltűnéséhez?

Le Brun vállat vont.

- Nem az a fajta férfi, akivel szívesen beszélget az ember, így semmi személyeset nem tudok róla. De nagyon kapzsi, és ha azt mondta Belle-nek, hogy velem találkozik, akkor rosszban sántikált. Felbérelhetünk valakit, hogy kiverje belőle az igazat!

Noah elmosolyodott a javaslat hallatán.

— Már segít nekem valaki, aki ezt meg tudja oldani. De félek, hogy talán vannak cinkostársai. Megölhetik Belle-t, ha megneszelik, hogy utánuk szaglászunk.

Le Brun riadtanak tűnt.

— Erre azért csak nem kerül sor? Segíthetek valamiben?

— Már azzal rengeteget segített, hogy őszinte volt — mondta Noah. - Nem tudom, hogyan hálálhatnám meg.

- Nekem elég a tudat, hogy a lány biztonságban van, és nem esett bántódása - mondta Le Brun őszintén. - Tartsuk a kapcsolatot. - Előhúzott egy névjegykártyát a zsebéből. — Itt el tud érni. Keressen fel, ha segítségre van szüksége.

HARMINCKETTIK FEJEZET

Belle az ablakhoz mászott, és fölvette a törött haj tűt, amivel a lyukat próbálta kitágítani a deszkán. Nem bírt sokáig állni, túl gyengének és kábultnak érezte magát, de sikerült a kis lyukat annyira kiszélesíteni, hogy átférjen rajta a kisujja. Nem sokat látott, csak háztetőket húsz-huszonöt méterre. Ám amikor besütött a nap, csak feküdt az ágyon, nézte a napfényben táncoló porszemeket, és elképzelte, hogy tündérek.

Mog mindig ügyelt arra, hogy imádkozzon, habár egy ideje leszokott erről. Most azonban rengeteget imádkozott, megígérte Istennek, hogy soha többé nem vétkezik, ha küld valakit, hogy megmentse.

Nem az éhség volt az egyetlen gondja. Elfogyott a víz, és minden órával egyre gyengébbnek érezte magát. Leszámitva a rövid ideig tartó erőfeszítést, hogy kitágítsa a lyukat, az idő nagy részét azzal töltötte, hogy csak feküdt az ágyon, és tartalékolta az energiáit. Azt kívánta, bárcsak az elméje is lelassulna, mint a teste, mert azzal gyötörte magát, hogy újra meg újra végigpörgette a fejében az elmúlt két év eseményeit, és saját magát okolta mindenért.

Sokat gondolt Mogra, az anyjára és Jimmyre, de főleg Mogra. Elképzelte a konyhában, amint tésztát gyúr, vagy a mosókonyhában csavarja ki a ruhákat. Néha azt álmodta,

hogy Mog a karjaiban tartja, mint kislány korában, és egy-két másodpercig azt hitte, Mog valóban ott volt.

Megpróbált nem gondolni Pascalra, vagy arra, hogy mit tervez vele. Nem tudta elhinni, hogy valaki szándékosan otthagyná éhen halni, és azzal áltatta magát, hogy a férfi talán megbetegedett, vagy baleset érte. Már nem tudta, mióta volt ott, és azt sem tudta, mennyi ideig aludt. Úgy tűnt, mintha már hetek óta be lenne zárva, nem csupán néhány napja.

A haj tű kiesett a kezéből, de túl gyenge volt ahhoz, hogy lehajoljon és fölvegye, ezért visszamászott az ágyra. Eltűnődött, milyen érzés lehet éhen halni. Vajon elveszíti az eszméletét, és nem érez majd semmit? Remélte, hogy így lesz.

Etienne figyelmesen hallgatta Noah beszámolóját Philippe Le Brunról.

— Menjünk el a Ritzbe, és kapjuk el Pascalt — javasolta Noah.

— Szeretnék odamenni, és kivenni belőle az igazat — mondta Etienne sötéten, ahogy végigsétáltak az úton. - De még azt sem tudjuk, egyedül dolgozik-e, vagy vannak segítői. Többet kell megtudnunk róla, hol él és kivel, mikor dolgozik, és hová megy, miután végzett a szallodában. De egyetértek, menjünk oda, hátha találunk valamit.

Noah kezdte megkedvelni Etienne-t. Szerette kemény, ellentmondást nem tűrő hozzáállását, és kíváncsi volt kalandos múltjára. A férfi azonban nem dicsekedett, és volt egy gyengéd oldala is, különösen ha Belle szóba került, és Noah már attól bátrabbnak érezte magát, hogy mellette volt. Olyannyira felbátorodott, hogy mesélt a Lisette iránti érzéseiről, és megkérdezte Etienne-t, hogy szerinte van-e esélye a nőnél.

- Sosem találkoztam vele, csak annyit tudok róla, amit Belle-től hallottam - mondta Etienne. - Jó asszonynak tűnik. De ha kíváncsi vagy a véleményemre, miután kiszabadítottuk Belle-t, jobb lesz, ha visszamész Angliába, és keresel egy lányt a saját környezetedben. Sokkal boldogabb leszel.

Noah nem ezt akarta hallani.

- De én a nyilvánosság elé akarom tární az emberkereskedelmet - mondta felindultan. - Most az a legfontosabb, hogy megtaláljam Belle-t, utána viszont írni akarok az újságnak, hogy megállítsam és bíróság elé juttassam azokat, akik ebben részt vesznek.

- Ez nagyon nemes gondolat, és mindenben támogatlak. Csak ne hidd, hogy örökre véget vethetsz ennek, mert túl sok pénzt lehet keresni az ilyesmivel. Akik fizetnek a fiatal lányokért, gyakran igen befolyásos férfiak - bírók, ügyvédek, politikusok, ilyesmi. Amíg kívánják a fiatal húst, addig mindig akad, aki leszállítja nekik. írd meg a cikked, kürtöld világgá, de ne reménykedj. És ne akarj feleségül venni egy néhai szajhát; a társadalom sosem fogja befogadni, és végül úgys megbánod.

- Kemény szavak! - vágott vissza Noah. - Ezek szerint Belle-t sem fogja soha visszafogadni a társadalom?

Etienne elfintorodott.

- Biztos vagyok benne, hogy nem. Talán már annyira tönkretették, hogy sosem akar férjhez menni és gyereket szülni. Egy nő sem marad a régi, aki olyasmiken esik át, mint ő. Azt mondod, Jimmy szereti, de a szerelem nem mindig elég.

Etienne ekkor leintett egy fiákért, jelezve, hogy részéről a párbeszédnek vége.

- Bemennek, és megpróbálják szóba elegyedni Pascallal?
- kérdezte Noah, amikor kiszálltak a fiákerből a Place Vendôme közelében. - Jól játszom az egyszeri angolt külföldön.

Etienne elmosolyodott. Tudta, hogy felzaklatta Noah-t azzal, amit korábban Lisette-ről mondott, de csodálta a férfit, amiért nem duzzogott.

- Jó tervnek tűnik. Kérdezd a kánkános táncosnőkről, bármiről, ami lányokkal kapcsolatos. Említsd meg, hogy társaságra vágysz. Én idekint maradok; később követni fogom, ezért nem akarom, hogy meglásson.

Etienne átsétált a Place Vendôme túloldalára, és leült egy padra, amíg Noah-ra várt. Zúgott a feje az információmorzsáktól, amiket össze kellene állítania, de egy fontos részlet még hiányzott. Semmit sem tudott Pascal magánéletéről, még azt sem tudta, hol lakik, és nős-e egyáltalán. Miért hagy ott egy temetkezési vállalkozó egy potenciálisan jövedelmező állást, hogy portásként dolgozzon? Anynyira különböző a két munka.

Megfordult, és a szállodát nézte, közben eltűnődött, van-e valami kapcsolat, amire eddig nem gondolt, és ekkor észrevett egy fiákerből kiszálló férfit és nőt. Négy másik kocsis is várt egy sorban, hogy utasokat vegyen föl.

— Ez az! Keresd meg a kocsist, aki aznap éjjel elvitte Belle-t - mormolta magában. Tudta, hogy nem lesz könnyű, de érdemes megpróbálni. Ha Pascal fiákert hívott, a kocsis valószínűleg rendszeresen szállított utasokat a szállodának.

Noah körülbelül fél óra múlva bukkant fel. Észrevette Etienne-t, és odasietett hozzá.

- Tényleg egy kígyó - mondta. - Egy ideig csak néztem, ahogy más emberekkel bánik, és habár nem hallottam, mit mondanak neki, kétszer is láttam, hogy jattot kapott.

Elég jól beszél angolul; amikor rám került a sor, rengeteg pamfletet mutatott a különféle előadásokról, és azt mondta, ma estére már minden jegy elkelt, de van egy ismerőse, aki tud jegyeket szerezni „egy kis extraért”! Amikor lányok után érdeklődtem, óvatos lett. Azt mondta, ismer valakit, aki talán segíthet. Úgy éreztem, arra vár, hogy lefizessem.

— Megkérdezte, hol szálltál meg?

— Nem, de azt mondtam neki, hogy a nagynéném temetését jöttem elintézni Párizsba, és azt mondtam, hogy nem tudom, hol keressék temetkezési vállalkozót. Egy szempilantás alatt felírt nekem egy nevet. Itt van.

Noah megmutatta a papírt Etienne-nek.

- Arnaud Garrow, Directeur de Services Funébres - olvasta hangosan. - Rue Custine, az a Montmartre közelében van. Vajon neki dolgozott korábban?

- Nagyon furcsának találtam, hogy egy portás ismeri egy temetkezési vállalkozó címét — mondta Noah. — Ilyen sok mindenbe belemártotta már az ujját a városban?

- Később elmegyünk és utánanézzünk - mondta Etienne, és elmagyarázta Noah-nak, hogy megkereshetnék a kocsist, aki április tizenegyedikén, csütörtökön fölvetett egy fiatal nőt a Mirabeau szálloda előtt a Rue St-Vincent de Paulban. — Menjünk, beszéljünk velük most, aztán beülünk az egyikbe, és átmegyünk a rue Custine-ra.

Noah megvárta, amíg Etienne befejezi a beszélgetést a kocsissal. Nem értette, mit mondanak, de sejtette, arról beszélnek, hogy körbeszólnak a kollégáiknak Belle tizenegyedikéi útjáról a Montmartre-ra, és aki tud valamit, az Gabrielle-nél jelentkezik, ahol jutalmat kap.

— Mi lesz, ha visszajut Pascal fülébe? - kérdezte Noah, amikor a kocsis meglendítette az ostort, és a ló elindult.

- Vállalnunk kell ennyi kockázatot. Szükségünk lesz az információra, ha meg akarjuk találni Belle-t.

Arnaud Garrow vállalkozása meglehetősen szegényesnek tűnt; a kicsiny bolt kirakatában egy kifakult lila szaténterítőn egy csokor poros viaszvirág árválkodott. A két férfi meglepetten nézett össze.

— Közel sem olyan fényűző, mint a Ritz - mondta Noah vigyorogva.

- Jobb lesz, ha én megyek és beszélek - mondta Etienne.
- Kétlem, hogy beszélnek angolul. Csak annyit mondok, hogy ki ajánlotta, és majd meglátjuk, hogyan reagálnak. Biztos valami üzlettárs vagy rokon. Elég meggyőzően adhattad elő az egyszeri angolt.

Egy sötét, zsíros hajú, kopaszodó cingár férfi jött be a boltba hátulról, amikor beléptek. Feltúrte az ingujját, és sötétzöld kötenyt viselt, amire fűrészpórák tapadt. Noah megkérdezte, beszél-e angolul, de a férfi a fejét rázta. Etienne átvette az irányítást, és Noah hallotta, hogy megemlíti neki Pascal nevét.

A temetkezési vállalkozó bólintott, és úgy tűnt, Pascalról beszél. Etienne John Marshall néven mutatta be Noah-t, és továbbra is az ő nevében beszélt. A két férfi még öt-hat percig beszélgetett, bár főleg Etienne beszélt. Aztán megrázta a férfi kezét, mielőtt Noah felé fordult, és azt mondta, másnap reggel átjönnek, hogy elintézzék az üzletet, miután megbeszélték a többi családtaggal.

Noah is megrázta a temetkezési vállalkozó kezét, és elköszönt tőle, majd Etienne-nel elhagyták a boltot.

— Pascal a sógora — magyarázta Etienne, miután maguk mögött hagyták a boltot. - Azt hiszem, még mindig üzlettársak lehetnek, mert Garrow említette, hogy van egy társa, majd hirtelen elhallgatott. Szerintem Pascal azt képzei magáról, sikerült magasabbra kapaszkodnia a számlátrán,

és nem akarja, hogy kiderüljön, még mindig részt vesz egy nyomorúságos, lepukkant temetkezési vállalkozásban.

— Nem vagyok meglepve. Én sem szeretném, ha megtudnák, hogy ilyen helyen dolgozom!

— Lefogadom, hogy jól keres rajta. Szegény emberek az ügyfelek; büszkék arra, hogy nem sajnálják a pénzt a szeretteik temetésére, még akkor sem, ha valójában nem engedhetik meg maguknak.

Noah tudta, hogy ez igaz. Biztosítási nyomozóként ő maga is megfigyelte, hogy a szegények mindig sokkal többet költenek a fényűző temetésre, mint megengedhetnék, és sosem értette, miért.

— Gondolom, nem derült ki, hol lakik Pascal.

— Biztos a közelben. Megkérdeztem Garrow-t, hogy gyakran találkozik-e Pascallal, és azt mondta, néha beugrik munkából hazafelé. De úgy éreztem, van valami keserűség benne. Valószínűleg Pascal cserbenhagyta már néhányszor. Aztán azt mondta, tud mutatni néhány kitűnő koporsót jó áron.

A két férfi betért egy kis kávézóba ebédelni, miközben arról beszélgettek, hogy nem érzik, hogy jutnának valamire. Noah azt mondta, hogy elmegy a *Le Petit Journal* szerkesztőségébe, ahová a saját újságja küldte Angliából.

— Beszélek a szerkesztővel, ő részben már tudja, hogy miért vagyok itt. Megkérdezem, hallott-e már Pascalról vagy Garrow-ról. Valószínűleg megbíz majd valakit, hogy átnyálazza nekem a régi lapokat. Biztosan szívesen segítenek, ha később nekik is jut valami szaftos.

— Jó ötlet - mondta Etienne. - Csak engem ne emlegess! Később visszamegyek a Ritzbe, és megvárom, amíg Pascal végez, aztán követni fogom.

— Azt mondta, este nyolcig dolgozik, amikor a jegyekről kérdeztem - mondta Noah. - Találkozzunk ott?

Etienne megrázta a fejét.

- Nem tanácsos. Pascal már ismeri az arcod. Várj meg a Mirabeau-ban, én majd követem.

- De mi lesz, ha segítségre lesz szükséged? - kérdezte Noah riadtan. - Azt sem tudom, hol keresselek.

Etienne mélyen Noah szemébe nézet.

- Felnőtt életem nagy részét nehézfiúk és gengszterek között töltöttem. Tudom, mire számítsak, és el tudok bánni velük. Pascalt viszont nem ismerem, fogalmam sincs, ki-vel dolgozik, és hogy fog reagálni, ha sarokba szorítom.

- Annál inkább szükséged lesz rám - ellenkezett Noah.

- Nem, nem akarom kockára tenni az életed. Te vagy az egyetlen, akinek elég befolyása van ahhoz, hogy rács mögé juttassa az emberkereskedőket. Fia ma éjjel nem térek vissza, menj egyenesen a csendőrhöz, és mondd el nekik mindent, amit tudsz.

-De...

Etienne Noah vállára tette a kezét, és elhallgattatta.

- Nem vállalom a felelősséget az életedért. Most pedig menj el az újsághoz, és derítsd ki, amit csak tudsz. Hagyd, hogy tegyem, amihez a legjobban értek.

Aznap este fél nyolckor Etienne a rue Gambonban várakozott, elég közel a Ritz hátsó ajtajához, hogy lássa, kik jönnek ki onnan. Korábban bement a szállodába, a szobaárákról érdeklődött, és lopva a portás asztalára pillantott, hogy szemügyre vegye Pascalt, hogy később fölismerje.

Amíg várta, hogy a férfi kijöjjön a hátsó ajtón, megfőrdült a fejében, hogy talán az is elég lenne, ha bevinné egy sikátorba, kést szorítana a torkához, és követelné, hogy árulja el, hol van Belle. Tudta jól, hogy ez azonban nem túl jó ötlet.

Először is, Pascal talán nem is tudja, ha mások is benne vannak, ráadásul a csendőrök már ismerik Etienne nevét, és könnyen rács mögött találhatja magát, Belle-nek pedig örökre nyoma veszhet.

Egész nap kocsisokkal beszélt meg régi barátokkal, abban a reményben, hogy tudnak valamit Pascalról, és elment a címre is, amit Philippe Le Brun korábban megadott Noah-nak, hogy megismerkedjen a férfival. Megkedvelte Philippe-et, érezte, hogy ő is megküzdött a sikerért, mivel egyáltalán nem hordta fenn az orrát, és készségesen belegeyezett, hogy fölkeresi Pascalt, hogy újabb találkozót szervezzen meg Belle-lel. Etienne azzal vált el tőle, hogy hacsak nem jön közbe valami, amikor Pascal elhagyja a szállodát, később találkoznak a férfi éttermében a Pigalle-on, és megbeszélik, hogyan tovább.

Egyelőre azonban Etienne csak várt.

Néhány perccel nyolc után egy csapat nő jött ki a hátsó ajtón. Etienne sejtette, hogy szobalányok. Két férfi követte őket, pincérek, talán karbantartók lehettek. Amikor már kezdte azt hinni, hogy Pascal a főbejáraton távozott, ő is felbukkant.

Elegáns libériáját sötét öltönyre cserélte, és megállt az ajtóban, hogy rágyújtson. Etienne érezte, hogy fölmeleg a vérnyomása, mert ebben a férfiban minden — keskeny, csontos arca, a gondosan nyírt bajusz, kecskeszakáll és olajozott haja - olyan sunyi alakokra emlékeztette, amilyenekkel a múltban volt dolga. Tudta, ha bebizonyosodik, hogy a fickó bántotta Belle-t, ízekre szaggatja.

Pascal ledobta a cigarettacsikket, és eltaposta, majd a Boulevard des Capucines felé indult. Tempósan lépkedett, mintha a buszt akarná elérni.

Etienne jóval lemaradt mögötte, és amikor látta, hogy Pascal megáll a buszmegállóban, leintett egy fiákert, és azt

mondta a kocsisnak, hogy várja meg a buszt, majd kövesse, amíg nem szól.

Kellemes, enyhe este volt, nagy volt a forgalom az utakon, és Etienne néha attól félt, hogy a kocsis szem elől téveszti a buszt, mert kocsik és szekerek furakodtak közékük. Ám ahogy a Gare du Nord közelébe értek, látta, hogy Pascal leszállt a buszról. Egy pillanatra azt hitte, hogy be fog menni az állomásra, hogy vonatra szálljon, és káromkodott egyet, mert így nehéz lenne követni, ám miután Etienne megállította a kocsit, és kifizette az utat, látta, hogy Pascal elindul fölfelé a Boulevard Magentán, Garrow, a temetkezési vállalkozó felé.

Ám nem ment el odáig. Ehelyett befordult egy mellékutcára, majd jobbra fordult. Etienne alig húsz méterről követte, és szerencséire elég sok ember volt odakint ahhoz, hogy Pascalnak ne tűnjön föl: követik. Egy szűk utcában voltak, magas házak közt, melyek valószínűleg lakóházak voltak, és Pascal az utca végébe ment, majd eltűnt az egyik házban.

Etienne várt néhány pillanatig, majd beosont a folyosóra. Ugyanolyan volt, mint még ezer másik lakóház Párizsban - sötét volt, áporodott ételszag terjengett a levegőben, a padlót csempe borította, piszkosak voltak a falai, hátul pedig volt egy csigalépcső, ami a hat emeletre vezetett föl. A lépcső alatt két bicikli volt.

Az előcsarnokban tizenkét postaládát talált, és Pascal neve a négyesen szerepelt, ami azt bizonyította, hogy itt élt. Etienne sejtette, hogy mivel minden emeleten két lakás volt, Pascal a másodikon lakhatott.

Etienne kissé csalódottan felírta a címet egy darab papírra, és berakta a tárcájába. Arra számított, hogy a férfi előkelőbb helyen él, mivel olyan sok pénzt keresett Belle-en is.

Megvárta az utcán, amíg elmúlt kilenc óra, és mivel Pascal nem bukkant föl, valószínűnek tartotta, hogy lefeküdt

aludni. Amikor Etienne sarkon fordult, úgy döntött, hogy elmegy Philippe éttermébe, és elküld egy fiákért Noah-ért is, hogy ne vesszen kárba az este.

Philippe Le Brun melegen üdvözölte Etienne-t a Le Petit Poulet-ben. Hagyományos párizsi étterem volt, hosszú és keskeny, és zsúfolásig megtelt vacsoravendégekkel. Philippe azonban odavezette egy asztalhoz, amit fenntartott neki, és megörült, amikor megtudta, hogy hamarosan Noah is csatlakozik hozzájuk.

— Sikerült kapcsolatba lépnie Pascallal ma délután, és megkérdeznie, hogy megszervezne-e egy újabb találkozót Belle-lel? — kérdezte Etienne, amint leültek.

— Igen, és nagyon óvatosan viselkedett — vigyorgott Philippe. — Úgy értem, óvatosabban, mint máskor. Pont úgy reagált, ahogy vártam, azt ígérte, kapcsolatba lép vele. Erre azt mondtam, nem tudom, hogyan fogja ezt megtenni, mert én már kerestem a szállodában, ahol megszállt, és a háziasszonya azt mondta, hogy négy napja eltűnt.

— Erre mit válaszolt?

— Szemmel láthatóan megdöbben; megkérdezte, honnan tudom, hogy hol lakik. Mondtam, hogy legutóbb, amikor együtt voltunk, hazavittem.

— És? — kérdezte Etienne.

Philipp fölnevetett.

— Ez megrázta. De nem tudom biztosan, hogy azért, mert tudom, hogy eltűnt, vagy azért, mert nem tudja elképzelni, hogy egy férfi úgy bánjon egy szajhával, mint egy hölgyel. Talán eszébe jutott, hogy elveszítheti a közvetítői szerepét, ha a férfiak hazaviszik a lányokat.

— És aztán?

— Hát, bármi járt is a fejében, pánikba esett, mert azt

mondta: „Tudja, milyenek ezek a lányok, valószínűleg meglépett valakivel.” Erre rámutattam, hogy különös, hogy semmit sem vitt magával, és hogy azon tanakodom, hogy szólok a csendőröknek. Ez megtette a hatását - felemelte a hangját, villámokat szórt a tekintete, és azt mondta, hogy ez nem vetne rám valami jó fényt. Erre azt mondtam, hogy őrá se vetne jó fényt, mivel el kellene mondanom a csendőröknek, hogyan ismerkedtem meg a lánnyal.

Le Burn elhallgatott, hogy töltsön magának és Etienne-nek egy pohár vörösbort, megforgatta az italt a pohárban, és élvezettel beleszagolt, mielőtt belekortyolt.

- Sarkon fordultam és otthagytam. Gondoltam, hagyom főni a saját levében, hadd főjön a feje, hogy most mihez kezd.

Etienne azt kívánta, bár ne jött volna el Pascal házatól. Ha Philippe ráijesztett a férfira, talán most éppen a társait riasztja, hogy baj van.

HARMINCHARMADIK FEJEZET

Belle csak a szomjúságra tudott gondolni. Valahányszor behunyta a szemét, csapból folyó vizet látott maga előtt; elképzelte, amint felfogja a kezében, és előrehajol, hogy igyon belőle. Megpróbálta azzal elterelni a gondolatait, hogy Mogra gondolt, Mog azonban gyakran teáskannát tartott a kezében, és teát töltött egy csészébe.

A földszintről érkező zajra riadt. Felült és hallgatózott, mert azt hitte, csupán képzelődik. De nem így volt - valaki tényleg járkált odalent. Egy szempillantás alatt fölpattant az ágyról és az ajtónál termett, megfeledkezve a szomjúságról, és kiáltozni kezdett, miközben ököllel verte az ajtót.

Megállt, hogy füleljen, mert lépéseket hallott közeledni a lépcsőn, és észrevette az ajtó körül beszűrődő fényt, ami azt jelentette, hogy fölkapcsolták odalent a villanyt.

— Segítség! - kiáltotta. — Itt vagyok!

— Tudom, hogy ott vagy - hallotta Pascal ismerős hangját. - Állj el az ajtó előtt, ételt és innivalót hoztam.

Ennek hallatán Belle megkönnyebbült, és önkéntelenül elhátrált, szakadt ruhájával a melleit takargatva. Hallotta, amint fordul a kulcs a zárban, majd lassan kinyílt az ajtó, és fény áradt be a szobába, amitől hunyorognia kellett. Pascal kancsót tartott az egyik kezében, és egy táskalogott a karján, ám a másik kezében kés volt.

- Ne ijedj meg a késtől - mondta, és fölkapcsolta a vilá-
lanykapcsolót. - Csak akkor fogom használni, ha valami-
vel próbálkozol.

Belle a kancsóra szegezte a tekintetét, mert sokkal erő-
sebb volt a szomja, mint a félelme a késtől.

- Hol voltál? — kérdezte. - Miért hagytál itt ilyen sokáig?
A férfi átnyújtotta a kancsót, majd gyorsan bezárta maga
mögött az ajtót. Belle a szájához emelte, és nagyot kortyolt.
Még soha nem ízlett neki ennyire a víz.

- Remélem, mostanra megértetted, hogy kedvesebbnek
kell lenned hozzám - mondta a férfi.

Belle szomja elmúlt, és letette a kancsót a mosdóállványra.

- Bármit megteszek, amit akarsz, csak ne hagyj itt be-
zárva többé - mondta.

- Ülj le és egyél - mondta a férfi, és átnyújtotta a táskát.
Belle kikapta a kezéből. Egy karéj kenyér és egy kis sajt
volt benne. A kenyér száraz volt, a kis szelet sajt pedig ke-
mény, de nem számított, beleharapott és olyan gyorsan
nyelte az ételt, hogy nem is érezte az ízét.

Pascal csak állt és nézte. Belle néhányszor fölpillantott
rá, és látta, hogy a férfi vigyorog.

- Köszönöm - mondta, amikor az utolsó morzsát is be-
falta. — Már azt hittem, sosem térsz vissza.

- Meg kellett tanítanom, hogy tisztelj engem - mondta
a férfi némi rosszindulattal a hangjában. - De most, hogy
tudod, mire vagyok képes, nyilván minden más lesz.

A szomjúság és az éhség elmúltával Belle ravaszsága visz-
zatért.

- Mit akarsz tőlem?

- Szerelmet - mondta a férfi.

Belle elsápadt. A férfi szemébe nézett, és a hideg, érzéket-
len tekintet helyett, amit első találkozásuk alkalmával ész-
revett, most ugyanazt az örületet látta benne, mint Faldo

szemében az utolsó éjszakán. Akkor rosszul kezelte a helyzetet, hiába kedvelte Faldót, Pascalt azonban gyűlöli, és lúdbőrzött a gondolattól, hogy ismét megérinti.

- A szerelemhez idő kell és türelem — mondta óvatosan, nem tévesztve szem elől a kést a férfi kezében. Mindössze tizenöt centi hosszú, vékony penge volt, de nagyon élesnek tűnt. - Ha bezársz étlen-szomjan, nem tudok szerelembe esni.

- Ebben az esetben az ügyfeleidnek eljátszott szerelem is megteszi - mondta a férfi, és az ajkát nyalogatva bámulta.

Belle figyelmét annyira lekötötte az evés és az ivás, hogy megfeledkezett szakadt ruhájáról és fedetlen melleiről. Végigfutott a hátán a hideg, és megpróbálta eltakarni magát.

- Fölösleges takargatnod - mondta a férfi. - Szeretem nézni őket. És tudom, milyen szenvedélyes tudsz lenni a kliensekkel. Sokan elmesélték.

A férfi behízelgő hangja, és amit mondott, elég volt ahhoz, hogy Belle gyomra felforduljon. Képtelen volt lefakadni a férfival, nem bírta elviselni a gondolatot.

- De nem akarhatsz így — mondta, és rémülten elhátrált. - Mocskos vagyok — előbb hadd mosakodjak meg, és vegyek fel valami tiszta ruhát.

- Nem bánom, ha mocskos vagy - mondta a férfi, és közelebb lépett, majd kinyúlt, hogy megérintse a mellét. — Arra emlékeztet, hogy egy szajha vagy, és különben is, a saját szagomat érzem rajtad. Ez tetszik.

Belle gyomra kavargott. Mindig könnyűnek találta a flörtölést a klienseivel, és mindig tudott bókolni nekik, hogy oldja a feszültséget, még akkor is, ha nem kedvelte őket. Pascalt azonban annyira undorítónak találta, hogy még a jól begyakorlott mondatok se jutottak az eszébe, még most sem, amikor az élete függött tőle.

- Vetkőzz le - mondta a férfi, amikor nem válaszolt. - Mindent vegyél le. Meztelenül akarlak.

Belle ugyanúgy érezte magát, mint az első férfival Madame Sondheim házában; tiszta, jeges rémület töltötte el. A férfi azonban kést lóbált a kezében, és Belle ösztönösen tudta, hogy nem habozna használni.

Kelletlenül vetkőzni kezdett. A ruhája annyira szakadt volt, hogy könnyedén a földre csúszott. Kioldotta az alsószoknyáját, és miután az is lehullott, már csak egy szál alsóinget viselt. A férfi még a földszinten letépte a bugyiját, napokkal korábban, a harisnyáját pedig levette, miután bezárták. Képtelen volt levenni az utolsó ruhadarabot, hiába volt olyan szakadt, hogy alig takart valamit.

- És ezt is - mondta a férfi, és előrelépett, majd két gyors mozdulattal elvágta a késsel a pántokat a vállán. Az alsóing is a földre hullott.

- Az ágyra - parancsolta a férfi, és a kést még mindig a kezében tartva lehúzta a zakóját, félrelökte, majd kibújt a nadrágtartóból, és kigombolta a nadrágját.

Belle-nek nem volt más választása, engedelmeskednie kellett. A férfi nadrágja már lecsúszott a bokájára, az inge leért majdnem a csontos térdéig, fekete zokniját pedig zoknitartó fogta. A kezébe vette a farkát, és masszírozni kezdte, miközben a lányt nézte. Mivel azonban a szabad kezében még mindig a kést tartotta, Belle nem tudott ellenkezni, ezért a lehető leggyorsabban túl akart esni rajta.

- Gyere, hadd öleljelek át - mondta, és megpróbált csábítónak hangzani, de hallotta a kétségbeesést és undort a saját hangjában, és tudta, hogy a férfi is.

- Nyisd szét a lábad. Mutasd magad - követelte a férfi, és lehajolt, a kés hegyét pedig Belle szeméremdombjára tette.

Belle-nek könnybe lábadt a szeme. Martha házában hal-

lott egy lányról, akinek egy másik bordélyban egy férfi föl-
vágta a hasát, és félt, hogy Pascal is erre készül.

Érezte, hogy végre kell hajtania a feslett aktust, amire a
férfi vágyik, ezért szétnyitotta a vaginája ajkait, hogy a férfi
szemügyre vehesse.

- Ezt csináltad Le Brunnék is? - kérdezte. - Ezért akar
újra látni?

Belle-t összezavarta a kérdés. Vajon Philippe valóban is-
mét találkozni akart vele, és Pascal féltékeny volt?

- Nem emlékszem - nyögte.

- Dehogynem. Annyira élvezte, hogy elment a szálló-
dádba, hogy megkeressen.

Ez még különösebb volt. Sosem árulta el Philippe-nek,
hogyan lakik.

- Azt mondtam, elmentél egy másik férfival. Ez már
nem tetszett neki. A gazdag, befolyásos férfiak, mint ő,
megszokták, hogy bármit megkaphatnak. Te viszont az
enyém vagy. Soha senki nem kaphat meg téged, én pedig
megjelöllek, hogy sose feledd, hogy az enyém vagy.

Azzal végighúzta a kést Belle hasán, és felhasította a bőrt.
Belle lenézett, és látta a vékony, piros vércsíkot a szemérem-
szőrzete és a köldöke között, forogni kezdett vele a szoba,
és minden elsötétült.

- Nincs értelme most visszamenni - mondta Philippe nyu-
godtan. - Ha Pascal már elment, fölöslegesen mész visz-
sza, és különben is, nem ment volna egyenesen oda mun-
ka után, ha pánikba esne?

- Talán - mondta Etienne, és hagyta, hogy Philippe új-
ratöltse a borospoharát. Felpillantott, és észrevette Noah-t,
aki akkor lépett be az étterembe, és széles mosollyal az ar-
cán közeledett feléjük.

Noah kihúzta a széket, leült, és rájuk mosolygott.

- Kiderítettem valamit - mondta.

Ahogy elkezdte izgatottan mesélni, hogy mit talált a *Le Petit Journal* szerkesztőségében délután, se Etienne, se Philippe nem értette, hogy hová akar kilyukadni. Olyan gyorsan hadart, számukra ismeretlen emberek nevét emlegette, és újságcikkekre utalgatott, melyek tartalmáról azonban nem mesélt.

- Nem tudunk követni. Higgadj le, és bökd ki végre, mit találtál - dorgálta Etienne, és töltött neki is egy pohár bort.

Noah elvörösödött.

- Sajnálom, a Mirabeau-ban várakoztam, már alig vártam, hogy elmesélhessem, mit találtam - magyarázta, és egy hajtásra kiitta a bor felét.

-Tudod, nem sokra jutottam, amíg meg nem említettem a szerkesztőnek, hogy Pascal valaha temetkezési vállalkozó volt, és hogy talán még mindig Garrow üzlettársa - mondta, ezúttal lassabban. - Aztán hirtelen eszébe jutott egy történet két temetkezési vállalkozóról, akiket letartóztattak, mert az utcán pörlekedtek. Azt mesélte, akkoriban mindenki mulatságosnak találta, mivel senki se várná, hogy két józan temetkezési vállalkozó egymásnak esik.

- Ők voltak azok? Pascal és Garrow? - kérdezte Etienne.

- Igen, utána kellett néznie a neveknek, de ők voltak. Három éve történt. Megúszták egy dorgálással, de egy újságíró alaposabban utánajárt, mert kíváncsi volt, hogy min kaptak össze. Úgy tűnt, egy idős asszony volt az oka, aki meghalt, és Pascalra hagyta a házát. Mint kiderült, Garrow-t az dühítette fel, hogy ő gondoskodott az asszonyról, bejárt hozzá ház körüli munkákat végezni, és a felesége mosott rá. Pascal pedig semmit sem tett, csak olykor-olykor meglátogatta egy csokor virággal. Garrow azzal vádolta Pascalt, hogy rávette az asszonyt, változtassa meg

a végrendeletét, és azt mondta, Hogy el kellene adnia a házat, és megosztani a hasznot.

— De nem így történt? - kérdezte Philippe.

— Nem, Pascal kereken visszautasította, és úgy tűnik, azért hagyta ott a vállalkozást és ment el a Ritzbe dolgozni, mert nem jöttek ki egymással.

— Hol van a ház? - kérdezte Etienne.

— A Montmartre-on. — Noah odaadta a címet Etienne-nek. - Most már tudjuk, hol lakik. Ha az én üzlettársam és sógorom így szerezne házat, és beköltözne, engem meg magamra hagyna a vállalkozással, szerintem én is pipa lennék.

— De nem itt él - vonta össze a szemöldökét Etienne. - Ma követtem hazáig, és egy társasházban lakik a Boulevard Magenta mellett.

Noah zavartnak tűnt.

— Tényleg? Csakhogy valakivel ellenőriztettem, és még mindig az övé a ház. Miért nem ott él?

Philippe elvette a papírt, és elolvasta a címet.

— Ismerem az utcát, magas, elég új építésű házak vannak benne. Valószínűleg kiadta.

Etienne talpra ugrott.

— Most rögtön odamegyek és körülnézek.

— De épp most akartam vacsorát rendelni — mondta Philippe, és a szeme sarkából Etienne-re nézett. — Hadd várjon holnapig.

- Ti ketten maradjatok és egyetek - mondta Etienne sietősen. - Muszáj odamennem, hogy leellenőrizzem.

Olyan gyorsan távozott, hogy a két férfi döbbenten nézett össze.

— Tényleg ilyen sürgős? — kérdezte Noah.

Philippe megértően elmosolyodott.

— Már tíz perce is majdnem elszaladt, mielőtt megjöttél,

amikor beszámoltam neki a mai találkozómról Pascallal.
Hadd meséljem el neked is.

Etienne a hatemeletes házat figyelte a rue Tholoze-on. Csinos, arányos ház volt, az elmúlt húsz évben építhették, és habár a gázlámpák fénye az utcán nem adott elég fényt, hogy tisztán kivegye, úgy tűnt, elég jó állapotban van. Minden szobában sötét volt, csak a bejárati ajtó felülvilágító ablakában derengett némi fény. T apasztalatai szerint ez azt jelentette, hogy a lakók elmentek otthonról, és csak egy lámpát hagytak égve, hogy ne sötétben kelljen hazabotorkálniuk.

Kíváncsi volt, vajon Pascal miért nem költözött ide. Bárki szívesebben élne itt, mint a piszkos utcában, ahol a lakása volt. Ha Etienne ilyen házat örökölt volna, a földszintet megtartaná magának, és csak az emeleti szobákat adná ki. A Montmartre-on most magas volt a lakbér, rég elmúltak azok az idők, amikor szegény művészek lakták - mind átköltözött a Montparnasse-ra, ahol olcsóbb az élet.

Mivel Etienne nem akart üres kézzel visszatérni Philippe-hez és Noah-hoz, miután olyan sietősen hagyta ott az éttermet, a szomszédos házhoz lépett, és bekopogott. Egy hatvan év körüli, dús, fehér sörényű férfi nyitott ajtót, és Etienne elnézést kért a zavarásért.

- A szomszédos ház tulajdonosát próbálom elérni, Monsieur Pascalt — mondta. - Úgy hallottam, van kiadó szobája.

- Neki nincs, nem ad ki szobát - mondta a férfi kurtán.

- Igazán? - csodálkozott Etienne. — Nekem azt mondták, mindenáron ki akar adni néhányat.

- Bárki mondott ilyet, nem ismeri azt az embert. Gyak-

ran jönnek ide kiadó szobát keresni, de ő nem tágít. Mindig őrületségnek tartottam, mert alig jár ide.

— Valóban? - kérdezte Etienne. — Különös üresen hagyni egy ilyen nagy házat.

— Az az ember különös. Idejön egy órára, aztán már megy is - mondta a férfi, és a hangjából kiérződött, hogy nem kedveli Pascalt.

- Úgy hallottam, nehéz ember — mondta Etienne a lehető legóvatosabb hangján. - Arra is figyelmeztettek, hogy nagyon ravasz. Igaz ez?

- Az már biztos! Egy beképzelt senki, aki azt képzei magáról, hogy dzsentrí lett, csak mert megszerezte a házat. És milyen kétes körülmények közt szerezte!

- Hogyhogy?

- Rávette Madame Florette-et, az idős asszonyt, akié a ház volt, hogy hagyja rá a halála után. Micsoda gyalázat! Az asszonynak két unokaöccse volt, nekik kellett volna örökölniük.

Etienne örült, hogy a férfit ilyen beszédessé tette a haragja.

- De akkor semmi értelme, hogy nem keres vele pénzt. Mikor járt itt utoljára?

— Húsvét után, csütörtökön. Emlékszem, mert nagyon dühös voltam, hogy a gaz a kertjéből átjön az én kis udvaromra is. Láttam, amikor elment az ablakom előtt, és kirohantam, hogy beszéljek vele.

Etienne-nek nagyot dobbant a szíve, mert Belle éppen aznap tűnt el. Lehet véletlen egybeesés is, természetesen, de tudta, hogy be kell jutnia a házba, hogy körülnézzon.

— Csütörtökön, vagyis tizenegyedikén. Biztos benne?

— Teljesen biztos vagyok. Be is írtam a naplómba, hát ha jogi lépéseket kell tennem. Az én hátsó kertem egészen kicsi, de rendben tartom. Madame Florette kertje kétszer

akkora, mint az enyém, de valaha azt is én gondoztam, mert ő már túl öreg volt, és nem bírt foglalkozni vele. Ez az ember viszont hagyta elvadulni, és el fogja takarni a fényt a konyhám elől, ha nem vágja vissza nyár előtt.

- Remélem, megígérte, hogy csinál valamit? - kérdezte Etienne.

- Dehogy, nagyon goromba volt, mint mindig. Csak berohant a házba, és rám csapta az ajtót.

- Akkor ma este nem is látta? — kérdezte Etienne. — Égve hagyta a villanyt a hallban. Azt hittem, azért, mert később visszajön.

- Sosem marad éjszakára. Az emeleten nincsenek bútorok, csak a nappaliban. Madame Florette-nek rengeteg szép holmija volt, azokat mind a barátaira és a rokonaira hagyta. De valamiért érintetlenül hagyta a nappalit annak az utálatos alaknak. Minden rokona eljött a halála után a holmikért - nálunk voltak a kulcsok, tudja —, és nagyon felzaklatta őket, hogy erre az ostoba temetkezési vállalkozóra hagyta a házat. De nem lehetett mit tenni.

- Aznap este, tizenegyedikén, nem hozott magával egy ifjú hölgyet?

Az öregember összevonta a szemöldökét.

- Egyedül érkezett, ezért mentem ki, hogy beszéljek vele. Később lehet, hogy jött hozzá valaki, mert hallottam, hogy megállt itt egy fiáker. De nem biztos, hogy hozzá jöttek.

Etienne úgy érezte, eljött az idő, hogy őszintén beszéljen.

- Az igazat megvallva, uram, engem nem a ház érdekel. Egy eltűnt fiatal hölgy után nyomozok. Biztos vagyok benne, hogy Monsieur Pascalnak köze van az eltűnéséhez.

Az idős ember Etienne-re meredt, talán arra gondolt, ostobaság volt ennyi mindent elárulni egy idegennek. De csak felhorkant.

— Hát, az már biztos, hogy elég sötét alak. De csak nem azt gondolja, hogy a nő a házban van?

— Lehetséges. Tizenegyediken este tűnt el, és Pascal kocsit küldött érte, hogy a Montmartre-ra hozza, megvan az üzenete is a kézírásával. Hallott bármiféle zajt a házból?

A férfi megrázta a fejét.

— Habár vastagok a falak.

— Esetleg megkérhetem, hogy átengedjen a kertjébe a magáéból?

A férfi habozott.

— Honnan tudjam, hogy nem arra készül, hogy kirabolja a szomszédomat?

— Érdekelne, ha ezt tenném?

Az öregember elvigyorodott.

— Nem, de nem szeretem, ha lóvá tesznek.

— Ha a lány bent van, maga hős lesz — mondta Etienne. - Vállalná velem a kockázatot? Kérem! Lehet, hogy bántotta a lányt.

— Ebben az esetben kötelességem, hogy segítek. Jöj-
jön be.

Etienne követte a férfit a széles hallon át, melyről két ajtó nyílt, egy a keskenyebb átjáróba, az a konyhába vezetett, melyen túl a mosogatófülke volt. A férfi kinyitotta az udvarra nyíló ajtót.

— Ha elfogják, én letagadom, hogy bármi közöm volt az egészhez — mondta, majd elmosolyodott. - Sok szerencsét. Szól, ha megtalálja a lányt?

— Maga is, meg az egész környék meg fogja tudni — mondta Etienne. - Lekötelez.

Etienne azonnal megértette, hogy Pascal szomszédja miért olyan dühös: a mosogatófülkéből kiszűrődő fényben látta, hogy a csaknem két méter magas fal túloldalán a tüskés

bokrok sűrűn és magasra nőttek. Habár még nem hajtott ki minden levél, nyárra átnő a kicsiny, rendezett kertre is.

Olyan könnyen fölmászott a falra, mint egy macska, és a túloldalon ott mászott le, ahol a legritkásabb volt. Még a sötétben is látta, hogy az egész kertet benőtte a gaz. Itt-ott megpillantott néhány, szinte világító fehér virágot, és valami édes, átható illatot érzett, amiből kiderült, hogy valaha nagyon szerették ezt a kertet. Megvárta a bokrok közt, amíg a szeme hozzászokik a sötétséghez, majd a kert végébe indult, egy hatalmas fához. Megfordult, és fölnézett a házra. A növény hold a ház fölött ragyogott, és Etienne látta, hogy magasabb, mint a szomszédos házak. Sehol sem égett a villany, leszámítva az első emeleti keskeny ablakon át kiszűrődő fényt, amiből arra következtetett, hogy a lépcsőablak lehet, és a fény a hallból jön.

Visszament a házhoz, megnézte a hátsó ajtót, amit zárva és bereteszelve talált. A zárok nem tartották vissza, a reteszek azonban igen, ezért könnyebb utat keresett a házba. A hátsó ajtó melletti kis ablak elég jónak tűnt. Mindig magával hordott egy vékony, éles kést bőrhüvelyben, az övére erősítve, amit most elővett, és a pengét becsúsztatta az ablak és a keret közé. Megtalálta a fémzárát, ami szoros volt, de rövid feszegetés után elengedett, és az ablak kinyílt.

Etienne bemászott, és a mosogatóban találta magát, ahonnan hangtalanul a padlóra ugrott. A ház beosztása ugyanolyan volt, mint a szomszédé, ő pedig átsétált a konyhán, és kinyitotta a hallra nyíló ajtót. Hiába tudta, hogy ég a villany, mégis meglepte a világosság. Megtorpant, és fülelt, mielőtt körbepillantott. Semmit sem hallott, csak az óra tiktakolását, ami a ház elülső részében lévő szobából jött.

Az első szoba, melybe benyitott, teljesen üres volt, a falakat sötétzöld tapéta borította, melyen fakó foltok jelezték,

ahol valaha képek függtek. Etienne sejtette, hogy régen ez lehetett az ebédlő. A második ajtó a bejárati ajtó mellett egy szépen berendezett nappaliba nyílt, a falak mentén könyvek sorakoztak. A függönyöket behúzták, és miután körülnézett, ismét becsukta az ajtót, és fölfelé indult az emeletre. Észrevette, hogy a szőnyeg a lépcsőn és a képek a falon nem illenek a jó ízléssel berendezett nappalihoz. A szőnyeg élénkpiros volt, vékonynak és olcsónak tűnt, a képek pedig olyanok voltak, amiket bárki megvehet húsz frankért a bolhapiacon. Sejtette, hogy ez Pascal kézjegye.

Amikor az ötödik lépcsőfokra ért, meghallott valamit. Megtorpant, és fülelt. Mintha egy kutya mordult volna, Etienne azonban sejtette, hogy emberi hang, és az emeletről szűrődik le. Etienne mindig is halkán járt - gyakran panaszkodtak az emberek, mert sosem hallották közeledni —, de eddig nem próbált csendes maradni. Most viszont úgy tűnt, mégsem üres a ház.

Lábujjhegyen haladt tovább, és összerezszent, amikor a lépcső megnyikordult, és ismét hallgatózott. Megint hallotta a morgó hangot, és amikor elérte az első lépcsőfordulót, halk, puffanó zajok is társultak hozzá. Mindkét hang jelenthette azt, hogy valaki meg van kötözve és be van tapasztva a szája, így aztán lehet, hogy Belle-t hallja, akit az egyik emeleti szobában börtönöztek be. Viszont hiába szaladt volna föl legszívesebben az emeletre, hogy megnézzé, tudta, hogy óvatosnak kell lennie. Ismét elővette a kést, és tovább osont fölfelé, közben egész idő alatt fülelt, és felkészült, hogy harcoljon, ha kell.

Amikor felért a negyedik emeletre, már alig szűrődött fel némi fény a haliból, ám ahogy fölpillantott a lépcsőkorlátra, látta, hogy a legfelső emeletről kiszűrődik egy kis fény sugar. A puffanó hang sokkal hangosabb lett, és hirtelen rádöbbsent, hogy mit hall. A morgó hangot is fölismerte,

mert ilyen hangot adna ki egy betapasztott szájú ember.
Most már biztos volt benne, hogy Belle-t hallja.

Hirtelen felindulásában az óvatosságra fittyet hányva lóhalálában fölvergattatott az utolsó lépcsősoron, és amikor elérte az ajtót, teljes súlyával nekiveselkedett, hogy belökje. Az ajtó és a keret megremegett, recsegett, ő pedig ismét nekiesett, ezúttal még erősebben, és az ajtó kitárult, a tokból szilánkok záporoztak a padlóra.

Etienne-nek felfordult a gyomra a szeme elé táruló látványtól. Pascal már leugrott az ágyról, és a falhoz hátrált, Belle-t pedig maga elé tartotta.

A lány meztelen volt, az arca fehér és rémült, és vér folyt végig a hasán és a lábán. Valamit a szájába tömtek. Pascal kést szorított a torkához.

Belle szeme tágra nyílt a döbbenettől Etienne láttán.

- Ha közelebb jössz, elvágom a torkát - mordult rá Pascal. Csak inget viselt és zoknitartót, ám az inge vérfoltos volt. - Különben is, ki vagy?

- Engedd el - parancsolta Etienne. Saját kését az ingujjába rejtette, amikor észrevette, hogy Pascalnál is kés van, és most észrevétlenül visszacsúsztotta a hüvelyébe, hogy mindkét keze szabadon maradjon. - Leszek én a túsod, de őt engedd el.

- Miért tenném? — kérdezte Pascal megvetően. - Az én kezemben az irányítás. Ha csak megmozdulsz, elvágom a torkát.

Etienne nagyon is tisztában volt vele, hogy Pascalnál van az előny. Ha megfordul, és segítségért rohan, Belle meghal. Ha megpróbálja elkapni Pascalt, a férfi beválthatja a fenyegetését.

Évekkel ezelőtt, amikor még kisfiú volt, díjbirkózó nagybátyja azt mondta, hogy egy sarokba szorított férfi ugyanolyan veszélyes és kiszámíthatatlan, mint egy sarokba

szorított állat. Etienne azóta számtalanszor megtapasztalta, hogy igaza volt. Tudta, hogy le kell higgadnia, és alaposan meg kell fontolnia a következő lépést.

- Nem akarlak bántani, és azt sem akarom, hogy Belle-nek bántódása essen — mondta a lehető legnyugodtabb hangon.

- Engem nem tudsz bántani - mondta Pascal öntelten.
- A lány az enyém. Sokáig vártam az igazira, és most, hogy megkaptam, meg is fogom tartani.

Belle Etienne-t nézte. Habár halálra volt rémülve, a férfi váratlan megjelenését szinte csodának tartotta. Etienne körbepillantott az üres szobában, és észrevette, hogy az ablakot bedeszkázták. Összerezzent, amikor meglátta Belle vérért a lepedőn.

- Idebent? Mint egy ketrecbe zárt állatot? - kérdezte. — Mi ebben az élvezet?

- Semmit sem tudsz rólam — felelte Pascal. — Ez az én házam, ő pedig itt fog élni.

Etienne megértette, hogy a férfi teljesen tébolyodott lehet, ha azt hiszi, hogy megerőszakolhat egy nőt, bezárhatja, összevagdoshatja, megfenyegetheti, hogy elvágja a tor-kát, és közben azt képzei, hogy a nő nem fog elmenekülni az első adandó alkalommal. Tudta, hogy nagyon óvatos-nak kell lennie, és meg kell próbálnia beszélni a férfival.

- Ha azt akarod, hogy veled maradjon egy nő, kedve-sen kell bánnod vele - mondta. Belle föl-vonta a szemöl-dökét, mintha figyelmeztetni akarná, hogy Pascal különö-sen lobbanékony.

- Ez egy szajha, már megszokta, hogy megfizetik. El-tartom és öltöztetem, és akkor velem marad. Különben is, ki vagy te?

- Csak egy a sok közül, akik a lányt keresik - felelte Etienne. - Jelenleg egy csapat férfi várja, hogy visszaszóljak,

megtaláltak-e vagy sem. Ha nem megyek vissza, idejönnek, hogy megkeressenek. A szomszédod pedig már tudja, hogy itt vagyok. Ő engedett be a kertjéből. Hamarosan kihívja a csendőröket. Úgyhogy ereszd el Belle-t, és akkor nem kerülsz még nagyobb bajba.

— Már megmondtam, ha közelítesz, elvágom a torkát.

Etienne látta, hogy Belle a szája felé nyúlt, de nyilván túlságosan félt, hogy kivegye a rongyot a szájából, nehogy a férfi megvágja.

— Legalább vedd ki a rongyot a szájából, alig kap levegőt - mondta.

— Nem akarom hallani a hangját! Minden szava hazugság. Azért hoztam a házamba, hogy jó élete legyen mellettem, de még azt sem akarta megadni, amit minden más férfinak, aki megfizeti.

— Értem - mondta Etienne, és a falnak támaszkodott, hogy kevésbé fenyegetőnek tűnjön. - Tehát szereted, erről van szó?

— Talán azt hiszed, én nem tudok szeretni? — kérdezte Pascal dühösen.

Belle mélyen Etienne szemébe nézett, és kacsintott, majd feltűnően hunyorgott, és föl-le mozgatta a kezét. Etienne úgy értelmezte, hogy azt próbálja mondani, hogy föl tudja emelni a kezét, hogy kiüsse a kést, ha Etienne készen áll, hogy leterítse Pascalt.

— Szerintem bármelyik férfi felemelőnek tartaná a társaságát - mondta, és remélte, hogy Belle megérti az utalást. - De néha azt hisszük, hogy a nők azt jelzik, hogy akarnak valamit, és kiderül, hogy tévedtünk.

Belle gyorsan pislogott, és Etienne ekkor már biztos volt benne, hogy megértették egymást.

— Mi a helyzet a feleségeddel? — kérdezte Etienne, és a fal mellett kicsit közelebb húzódott Pascalhoz. — Hogy

képzeled, hogy itt tarthatod Belle-t, amikor már van feleséged?

- A francia férfiak mindig tartanak szeretőt — hangzott a válasz.

- De a szeretőnek szabad akaratból kell maradnia — mondta Etienne, és még közelebb húzódott. Már elég közel jutott a férfihoz, hogy rávesse magát, de még ki akarta várni a pillanatot, amikor nem figyel, vagy elfárad. - Belle pedig nem önként van itt, igaz? A csendőrök már elmentek a lakásodhoz, hogy megkeressenek. Garrow-hoz is elmennek. Ő pedig majd mesél nekik erről a házról, ahogy ma a barátainak is.

Pascal arckifejezése egy kicsit kétségbeesettebb lett. Etienne remélte, hogy az aggasztó hírek hallatán talán elveszíti egy-két másodpercre az önuralmát.

- Minden rosszul sült el, nem igaz? A szomszédod gyanakszik rád, látta, amikor Belle ideérkezett egy fiákeren. Mivel nem mentem vissza, kihívja a csendőröket. És mi lesz az állásoddal a Ritzben? Ha ez kiderül, kirúgnak, de ez persze nem számít, mivel úgylis börtönbe kerülsz.

- Pofa be! - kiáltott fel Pascal. Belle biccentett Etienne-nek, amikor a férfi áthelyezte a testsúlyát a másik lábára, és ahogy ellökte a torka elől a kést, Etienne odaugrott hozzájuk, megragadta Pascal vállát, és a falnak lökte.

Belle a padlóra hanyatlott; Etienne-nek nem volt ideje, hogy megnézzze, megsebesült-e, arra kellett koncentrálnia, hogy kiverje Pascalból a harci kedvet. Bal kezével a falhoz tartotta, teljes erőből beleboksolt a gyomrába, hogy Pascal nem kapott levegőt, és a kés a kezéből a padlóra hullt.

Etienne már évek óta nem ütött meg senkit. A hírnevének hála a legtöbb bajkeverő és csaló meghátrált előle. Mindig büszke volt arra, hogy minimális erőszakot alkalmazott azokkal szemben, akikre rákiildték. Ám Elena és a

fiúk elvesztése óta egyre gyűlt benne a harag, és ahogy lenézett a hasát fogó Pascalra, gyilkos dühöt érzett a férfi iránt azért, amit Belle-lel művelt.

Megragadta a nyakánál fogva, fölegyenesítette, majd teljes erőből beleöklözött az arcába. Hallotta, hogy Pascal irgalomért könyörög, amikor ömleni kezdett törött orrából a vér, de ez csak még jobban feltűzelte Etienne-t, ezért megfogta a férfi fejét, és újra meg újra a falhoz verte.

- Elég, Etienne! - kiáltotta Belle. - Megölöd. Kötözd meg, és a többit bízd a csendőrökre.

A lány hangja visszahozta Etienne-t a sötét helyről, és hagyta, hogy az ájult Pascal a földre zuhanjon.

Belle felé fordult, aki ott állt Pascal késével a kezében, könnyek folytak végig az arcán, fehér csíkokat húzva a véres maszaton. A haja kócos volt, és még mindig meztelen volt.

- Van kötel a matrac alatt — zokogta. — Kötözd meg és menjünk.

Etienne fölkapta a takarót az ágyról, és a vállára terítette.

Hirtelen üvegcsörömpölést hallottak lentről. Etienne sejtette, hogy Noah és Philippe az, Belle azonban reszketni kezdett.

- Ne félj, segítség érkezik - mondta, és magához ölelte.
- Most már vége. Biztonságban vagy.

HARMINCNEGYEDIK FEJEZET

Etienne nem bírta tovább hallgatni Belle nyöszörgését. Huszonnégy óra telt el, amióta kiszabadították Pascal karmai közül, és Philippe elintézte, hogy egy magánklinikán ápolják. Az orvos azonnal ellátta, amint behozták, és bekötözte a sebet a hasán, ami szerencsére nem volt olyan mély, hogy varrni kelljen. Az orvos szerint Belle teljesen fel fog épülni, csak egy kis pihenésre és evésre van szüksége. Etienne úgy döntött, hogy őrt áll az ajtaja előtt, mivel úgy érezte, hogy az orvos nem vette elég komolyan Belle megpróbáltatásait.

Kinyitotta az ajtót, és bement. Kicsi, hófehér szoba volt vasággal, fölötté fafeszülettel. Az egyik ápolónő meggyújtott egy éjszakai fényt, amikor sötétedni kezdett - Belle sötét haja éles kontrasztban volt a hófehér ágyneművel.

- Nem tudsz aludni? — kérdezte gyengéden. — Segít, ha melletted maradok? Vagy inkább beszélgetni szeretnél?

- Félek elaludni - suttogta a lány. - Azt hiszem, attól félek, hogy később arra ébredek, csak álmodtam, hogy megmentettél. Még azt sem értem, hogy találtál rám.

Azok után, amiken Belle keresztülment, Etienne nem csodálkozott, hogy a menekülése óta alig szólt néhány szót. Valószínűnek tartotta, hogy Belle sosem lesz képes bárki-nek is részletesen elmesélni, hogy pontosan mit művelt vele Pascal, habár a vérzés, a sebek és a rettegetése elárulta

a történet java részét. Etienne azonban jó jelnek tartotta, hogy Belle-nek voltak kérdései.

— Olyanok voltunk Noah-val, mint a ti angol Sherlock Holmesotok- tréfálkozott, és leült az ágy szélére. - Addig szimatoltunk, fenyegetőztünk és nyomultunk, amíg rád nem akadtunk. Mit is mondott Holmes a társának? „Pofonegyszerű, kedves Watson.”

Belle halványan elmosolyodott.

— Ki ez a Noah? Úgy beszélt, mintha ismerne, de én még sosem láttam - mondta Belle kérdő tekintettel, mintha már ezen töprengene egy ideje.

- Millie barátja volt, a lányé, akit megöltek anyád házában - felelte Etienne. — Mog, a hölgy, akiről meséltél, őt kérte meg, hogy segítsen megkeresni, miután eltűntél. Tudod, újságíró. Többször is átjött Franciaországba utánad kutakodni. Az egyik ilyen útja során megismerkedett Lisette-tel, aki téged ápolt, mielőtt New Orleansba vittelek, és ő mondta neki, hogy Amerikába kerültél. Valójában azonban Madame Herrisonnak köszönheted, hogy megmenekültél. Amikor nem mentél haza tizenegyedikén éjjel, nagyon aggódott. Lisette-tel régi barátok, és elment hozzá tanácsért. Meglepődött, hogy Lisette ismer téged, és tőle kapta Noah angliai címét, táviratozott neki, és nekem is ő üzent Marseille-be.

- Ezt mind Gabrielle csinálta? — suttogta Belle.

— Őt is bántották régen férfiak, és nagyon megkedvelt téged - mondta a férfi. - De részletesebben is el tudom magyarázni mindezt, ha már jobban leszel. A csendőrök elfogták Pascalt, Philippe Le Brun pedig elintézi az iratadat, hogy hazamehess Angliába.

- De nem Philippe játszott Pascal kezére? Az ő házában tartott fogva.

Etienne gyengéden kisimította a lány haját az arcából.

- Nem, Pascal háza volt, Philippe semmit sem tudott az egésztől, amíg Noah-val meg nem kerestük. Jó ember, és ő is nagyon szeret téged. Noah-val egész nap a csend-öröknek magyarázták, mi történt. Mint nyilván tudod, az én hírnevem nem olyan jó, mint az övék, ezért inkább itt maradtam melletted.

- Szóval Noah ismeri az anyámat és Mogot?

Etienne elérzékenyült a lány reményteli tekintete láttán.

- Nagyon is jól ismeri őket, és abból, amit mondott, Mog szinte családtaggá fogadta. Sosem adta fel a reményt, hogy egy nap rád találjak.

- És az anyám, Annie?

Etienne remélte, hogy Belle ezt majd Noah-tól fogja megkérdezni.

- Erről inkább kérdezd Noah-t - mondta óvatosan. - Mi alig néhány napja ismerjük egymást, és csak azzal törődünk, hogy téged megtaláljunk, nem volt időnk beszélgetni.

- Mindenki tudja, mi vagyok? - kérdezte Belle halkán.

- Csak annyit tudnak, amennyit elárultunk nekik, hogy elraboltak Angliából.

- De Pascal el fogja mondani nekik, hogy klienseként mentem hozzá.

Etienne együtt érzett a lánnyal. Ő is sok mindent szégyellt, amit tett, de ő önként tért erre az útra, Belle-t viszont kényszerítették.

- Majd meglátod, hogy Philippe nagyon meggyőző mesét tud előadni, és egy férfi sem fog más történettel előállni. Pascal különben is örült, senkit sem érdekel, hogy mit mond.

Belle egy ideig hallgatott, és Etienne sejtette, hogy a halottakon rágódik.

- Mesélj magadról — kérte a lány váratlanul, mint ha szabadulni akarna Pascal és a padlásszobában átélt

megpróbáltatások emlékeitől. - Sose hittem, hogy újra látlak, de az elmúlt két évben rengeteget gondoltam rád.

- Van egy kis vidéki házam, és gazdálkodni fogok. Már nem azzal foglalkozom, mint régen.

- Ezt örömmel hallom - mondta Belle. - Nyilván a feleséged is örül neki.

Etienne bólintott. Nem akart mesélni a saját szerencsétlenségéről, a lány is éppen eleget szenvedett.

- Próbálj meg aludni - javasolta. - Itt leszek a közelben, ha szükséged lenne rám.

- Nem is akarod tudni, hogyan kerültem Franciaországba? — kérdezte Belle.

- Dehogynem, csak nem gondoltam, hogy készen állsz.

- Talán segít kiűzni néhány démont. - Belle elfintorodott. - Valóban Martha legjobb lánya lettem, volt idő, amikor még élveztem is ott az életet. Martha viszont egy kígyó volt, csak éhbért kaptam, mert azt mondta, vissza kell kapnia a belém fektetett pénzt.

- Sajnálattal hallom. Amikor azt mondtam, hogy jó aszszony, csak azt ismételted, amit másoktól hallottam. De még a tisztességes embereket is megrontja a pénz. Hogy szabadultál tőle?

- Úgy tettem, mintha csak sétálni indulnék, és elmentem, hogy az egyik kliensem szeretője legyek - felelte a lány. - Csak így menekülhettem meg, és azt hittem, hogy majd elég pénzt tudok megtakarítani, hogy visszamehessek Angliába.

- Remélem, rendes ember volt — mondta Etienne, és gyengéden cirógatta a lány arcát.

- Annak hittem, mert kedves volt hozzám, és én megkedveltem - mondta Belle, és könnybe lábadt a szeme.

- De hamar megváltozott, miután beköltöztetett egy kis házba. Nem beszélgetett velem, sosem mondta, mikor jön

legközelebb, sosem vitt el sehová, csak kihasznált, én pedig szörnyen éreztem magam. Miért változott meg, Etienne? Mintha csak egyik börtönből a másikba költöztem volna.

Etienne felsóhajtott, megfogta a lány kezét, és megcsókolta az ujjait.

— Valószínűleg azért, mert beléd szeretett, és félt, hogy becsapod. Szerintem nem volt biztos magában.

Belle röviden elmesélte, milyen magányos volt, és hogyan ismerkedett meg Miss Frankkel a kalaposboltban, aki segített neki a kalapkészítésben.

— Sose mertem elárulni Faldónak, hogy hová mentem mindennap, de olyan boldoggá tett, hogy kitanultam a kalapkészítést. Azokon az estéken, amikor nem jött el hozzám, tervezéssel töltöttem az időmet. Miss Frank még rendelést is kapott az egyik tervemre, és tényleg azt hittem, hogy viszem valamire. Ám ekkor Faldo meghalt.

— Meghalt? Hogyan?

— Szívrohamot kapott, miközben... - Belle elhallgatott, és lesütötte a szemét. Etienne ebből pontosan tudta, mit csinált Faldo, amikor meghalt.

— Aznap éjjel nagyon csúnyán viselkedett - mondta Belle halkán, miközben potyogtak a könnyei. - Megkérdeztem, miért nem beszél velem, és miért nem visz el sehová, erre mindenféle szörnyűségeket vágott a fejemhez, és megütött. Aztán könyörögni kezdett, azt mondta, nem tehet róla, mert ő a szívemet akarja. Ezt mondta nekem, aztán úgy erőszakolta rám magát, mint egy őrült. — Belle ekkor sírva fakadt, Etienne pedig csak fogta a kezét, és várt, amíg összeszedi magát.

— Valami történt vele, miközben csinálta — zokogta. — Segítségért szaladtam, de mire visszatértem egy rendőrrel, már halott volt. Később, amikor kijött az orvos, azt mondta, szívroham volt.

Etienne el tudta képzelni, milyen szörnyű lehetett mindez egy fiatal lány számára, akinek nem volt kihez fordulnia segítségért. Sok fiatal nővel találkozott, aki idősebb férfi segítségével akart kijutni egy bordélyházból. Legtöbbször azonban rossz vége lett, talán mert a férfiak, akik új életet kínáltak egy néhai szajhának, maguk is problémákkal küszködtek.

— Nagyon megrémülhettél - mondta Etienne.

Belle bólintott.

— Elmentem Miss Frankhez, azt hittem, segíteni fog nekem, de amikor mindent elmeséltem neki, ő is ellenem fordult. Így aztán összecsomagoltam a holmimat, és fölszálltam az egyetlen hajóra, ami hajlandó volt elvinni. Marseille-ben kötöttem ki.

Etienne föl vonta az egyik szemöldökét.

— Bárcsak tudtam volna.

Belle megszorította a kezét.

— Gondoltam rád az úton, de nem mertem kérdezősködni utánad, nehogy rossz fülekbe jusson. De még ott is lóvá tettek. Pedig azt hinnéd, addigra már megtanultam, hogy ne bízzak meg senkiben.

— Kiben bíztál meg?

— Hát, először egy másik utasban a hajón, Arnaud Germaine-ben. Elvitt egy barátja házába, Madame Albertine-hez. Ismered valamelyiket?

Etienne félrehúzta a száját.

— Germaine-ről még nem hallottam, Madame Albertine-ről viszont igen. Arról híres, hogy jóképű fiatal férfiakat mutat be gazdag, idős hölgyeknek.

Belle összevonta a szemöldökét, és eltűnődött, vajon a fiatal férfiak, akikkel Madame Albertine házában találkozott, köztük Clovis, selyemfiúk voltak-e. Mivel félt, hogy félreértette az idősebb nő szándékait, és szégyellte magát Clvis miatt, nem akart többet mesélni Marseille-ről.

- Legyen elég annyi, megbántam, hogy meséltem neki

magamról - mondta. - Úgyhogy fölszálltam a vonatra, hogy Párizsba jöjsek.

Etienne-nek eszébe jutott, hogy Gabrielle azt mondta, Belle estélyiben érkezett a Mirabeau-ba, bőrönd nélkül, és ebből arra következtetett, hogy valami megalázó történt vele Marseille-ben, amiről nem akar beszélni.

- Mind elkövetjük azt a hibát, hogy néha rossz emberben bízunk meg — vigasztalta a lányt. — Én is sokszor beleestem ebbe a hibába. De néha a jó emberekben bízunk meg, ahogy te Gabrielle-ben, én pedig Noah-ban és Philippe-ben.

- Azt hittem, képzelődöm, amikor berontottál azon az ajtón - mondta Belle, és gyengén fölnevetett. - Még arról is megfeledkeztem, hogy zavarba jöjsek, amiért meztelen voltam.

Etienne elmosolyodott.

- Idővel úgy fogunk emlékezni erre a jelenetre, mintha egy rémregényben szerepeltünk volna. Kár, hogy nem jutott eszembe, hogy azt mondjam: „Bocsásd szabadon, te csirkefogó!”

Belle-ből ekkor feltört egy igazi nevetés.

- Olyan jó viszontlátni téged! New Orleansban azon tűnődtem, vajon tényleg olyan jóképű és titokzatos vagy-e, mint emlékszem, vagy csak azért láttalak ilyennek, mert olyan fiatal és naiv voltam. De már látom, hogy jól emlékeztem rád.

- Gyakran eszembe jutott, hogyan ápoltál, amikor tengeribeteg voltam, és milyen lélegzetelállítóan szép voltál azon az estén, mielőtt New Orleansba értünk. Olyan nehezen hagytalak ott New Orleansban, Belle, mindig azt kívántam, bárcsak sose vittelek volna oda.

- Nem volt választásod — mondta Belle határozottan.

- És ne rágódj ezen többet, mert részben ott váltam azzá, aki ma vagyok.

— Hogy mondhatsz ilyet? — kérdezte a férfi.

— Felnőttem, önálló lettem — mondta Belle, és vállat vont. - Sokat tanultam az emberekről. De ne keseregjünk többet azon, amit nem kellett volna megtennünk. Amíg Pascal bezárva tartott, egész idő alatt ezt csináltam, és majd beleőrültem.

Etienne-t már akkor lenyűgözte Belle képessége, hogy elfogadja a megváltoztathatatlant, amikor Amerikába utaztak, és nagyon örült, hogy a lány nem változott meg.

— Igazad van. És mi mást szeretnél még elmesélni vagy megkérdezni? - kérdezte.

— Sok pénzt hagytam a szobámban a Mirabeau-ban. Gabrielle megtalálta? - kérdezte.

— Én találtam meg - válaszolta. - És mind ott van, tökéletes biztonságban. Hatalmas szív lapul Gabrielle barátságatlan külseje mögött. Tegnap éjjel Noah visszament, és szólt neki, hogy megtaláltunk téged, elmondta, hol vagy. Úgy felvillanyozódott, mint az Eiffel-torony, nagyon aggodott érted. De holnap vagy holnapután visszamehetsz, és találkozhatsz vele. Már alig várja, hogy újra lásson.

Belle ekkor becsukta a szemét, és Etienne arra gondolt, hogy megvárja, amíg elalszik, aztán kioson a szobából.

Néhány perc múlva azonban Belle kinyitotta a szemét.

— Tudom, hogy az előbb azt mondtam, hogy ne keseregjünk, de te sosem gondoltál még arra, hogy talán jobb lenne meghalni, mint együtt élni mindazzal a szörnyűséggel, amit tettél? — kérdezte.

— De igen - vallotta be a férfi, és eszébe jutott, hogy néhány hónapja másra sem tudott gondolni. - De idehallgass, Belle. Párizsban minden ötödik nő *fille de joie*, és sokuknak nem volt választása, ahogy neked sem. Te nem

loptál, és nem bántottál senkit, rengeteg örömet okoztál a klienseidnek, úgyhogy nem szabad emiatt szégyenkezned.

— Nem szégyenkeztem, legalábbis Pascal előtt nem. Ő viszont rádöbbsentett, mit is jelent valójában, hogy a tesemet árulom. A maga módján igaza volt, miért nem hagytam, hogy megkapjon? Végül is eladó voltam. Miért nem fogtam föl, hogy milyen mélyre süllyedtem? Lehettem volna pincérnő vagy takarítónő. De én azt képzeltem, ahhoz túl jó vagyok. Hogy hihettem, hogy jobb szajhának lenni?

Etienne előrehajolt, átkarolta a lányt, és szorosan magához ölelte.

— Ő volt rossz, Belle, nem te. Ne is merészelj arra gondolni, hogy megérdemelted, amit veled művelt. A halál nem megoldás, hanem a gyávák menedéke. Az a bátor dolog, ha ott hagyod a múltat, ahová tartozik, magad mögött. Láttam a kalapokat a vázlatfüzetedben, nagyon tehetséges vagy. Úgyhogy gondoldj arra, hogy tiszta lappal indulhatsz Angliában, kalapkészítő leszel, és megvalósíthatod az álmod.

Belle ekkor sírva fakadt, de ezúttal nem bánatosan nyöszörgött, mint korábban, hanem rendesen kisírta magát. Etienne a karjaiban tartotta, amíg zokogott, mert tudta, hogy a lány sebei addig nem gyógyulnak be, amíg ki nem ereszti magából a bánatát.

Belle sokáig sírt, végül lassan elhallgatott. Etienne egy nedves ruhával letörölte duzzadt szemeit.

— Most már tudsz aludni? Sikerült meggyőzőnöm, hogy biztonságban vagy, hiszen Pascalt bezárták, te pedig hamarosan hazamehetsz Angliába?

Belle ekkor halványan elmosolyodott.

— Igen, meggyőztél, de van még egy kérdésem. Fellógták már Kentet Millie meggyilkolásáért?

Etienne nem volt benne biztos, hogy ez a legmegfelelőbb

alkalom, hogy erről beszéljenek, de tudta, hogy ha kitér a válaszadás alól, Belle emiatt is aggódni fog.

— Nem. Még nem volt elég bizonyítékuk, hogy megvádolhassák. Noah elképesztő adatot halmozott föl a bűncselekményeiről; nemcsak téged adott el egy bordélynak, hanem sok más lányt is. Még mindig nem kerültek elő, és Noah azt reméli, hogy le tudja leplezni azokat, akik ebben részt vettek Angliában és itt, Franciaországban is.

- Akkor szüksége lesz rám, mint szemtanúra?

Etienne habozott. Félt, hogy ha azt mondja, hogy létfontosságú a bizonyítéka, a lány újra megrémül.

— Senki sem fog olyasmire kényszeríteni, amit nem vagy hajlandó önként megtenni.

— Azt akarom, hogy megbüntessék Millie miatt. Mert ha nem büntetik meg, sem azt a szörnyű Madame Sondheimet, akkor sosem ér véget ez. De nem szeretném, ha téged vagy Lisette-et is belerángatnák.

— Miattam ne aggódj. Nekem csak az volt a dolgom, hogy Amerikába vigyelek, nem voltál már kiskorú, és nekem sem volt választásom. Nekem is megvan rá az okom, hogy azt kívánjam, nyerjék el a büntetésüket, segíteni is fogok a csendőröknek. Ami pedig Lisette-et illeti, ő maga is áldozat, akárcsak te, és Noah nagyon megkedvelte, úgyhogy nem esik baja. Ha a vezért letartóztatják, utána azok is elő mernek állni, akik neki dolgoztak. Noah abban reménykedik, hogy a többi lányt is megtalálja; mindet hazavárja a családja.

— Akkor szemtanú leszek — mondta Belle. — Gyávaság lenne visszautasítani.

Etienne rámosolygott, mert megindította a lány bátorsága.

— Nem lesz könnyű. Ha tanúskodsz egy ilyen fontos tárgyaláson, a neved bekerül majd az újságokba, és az emberek beszélni fognak - figyelmeztette a lányt.

- Hadd beszéljenek - mondta Belle. - Meg kell fékezni a gazembereket.

- Megint itt voltál egész éjjel? - kérdezte Noah, amikor másnap reggel a klinikára érkezett, hogy meglátogassa Belle-t, és Etienne-t az ajtaja előtt találta, sötét karikákkal a szeme alatt, borostásan.

- Félttem, hogy rémálmai lesznek - mondta Etienne.

- És voltak?

- Nem, elég békésen aludt. De mielőtt bemész hozzá, menjünk ki beszélgetni. Aztán majd bemutatlak rendesen, mielőtt visszamegyek a Mirabeau-ba, hogy rendbe hozzam magam.

Noah már rég megszabadult a francia iránt érzett fenntartásaitól, hiába volt valaha gengszter, mert az, hogy negyvennyolc órán keresztül őrködött Belle ajtaja előtt, a férfi megbízhatóságának és szeretetének újabb jele volt. Végigsétáltak a folyosón, le a lépcsőn, és kimentek egy kis kertbe a klinika mögött. Meleg, napos reggel volt, az árnyas kert gyönyörű volt, élénkpiros és citromsárga tulipánok virítottak körben, és fehér virágokkal teli kis fák tarkították.

Leültek egy padra, és Etienne elmesélte Noah-nak, hogy Belle kész tanúskodni a bíróságon.

- Mint kiderült, a helyi rendőrség is gyanakodott már egy ideje Pascalra - mondta Noah. - Nemcsak azt hiszik, hogy csellel rávette az idős hölgyet, hogy adja neki a házat, hanem egy másik lány, valami Claudette is eltűnt úgy tizennyolc hónapja, és most azt hiszik, ő ölte meg.

Etienne azt felelte, hogy cseppet sincs meglepve, és megkérdezte, hogy a lány prostituáltként dolgozott-e.

- Nem, egy bevásárlóközpontban dolgozott. Egy barátnője, akivel együtt dolgoztak, és egy szobát béreltek,

jelentette az eltűnését, amikor egyik este nem ment haza. Azt mondta, szerinte az egyik férfi kuncsaft volt felelős az eltűnéséért, aki rendszeresen bejárt a boltba a barátnőjéhez. Nem tudta a férfi nevét, de a személyleírás, amit adott, il-lik Pascalra. A lány szerint megvárta, amíg bezár a bolt, és rávette a barátnőjét, hogy menjen el vele valahová.

- És nem jártak utána?

Noah vállat vont.

- Az itteni rendőrség majdnem olyan tehetetlen, mint az angliai. Sok embert kikérdeztek, hogy látták-e Claudette-et valakivel, de gondolom, egy ekkora városban, mint Pá-rizs, nem könnyű megtalálni valakit, akinek még a nevét sem tudják. Mivel nem találták Claudette holttestét, és a lánynak nem voltak közeli rokonai, akik nyomást gyako-roltak volna rájuk, a lány dossziéja egyszerűen a süllyesz-tőbe került, és mostanáig meg is feledkeztek róla. Mind-ezt Philippe fordította le nekem, úgyhogy kimaradhatott valami a fordításból, de azt mondták, hogy ma átvizsgál-ják Pascal házat és kertjét.

- Mondott már Pascal valamit Belle-ről?

- Miután elfogták, az első néhány órában semmit sem mondott, aztán tegnap délután négy körül azt mondta, hogy az utcán szedte föl Belle-t, és a lány önként ment el a házába. Aztán azt mondta, hogy szex után a lány ötszáz frankot követelt, és azt mondta, ha nem adja meg, kitálal a feleségének és a munkaadójának.

Etienne hitetlenkedve csóválta a fejét.

- Ezt hozta fel mentségére, amiért napokra bezárta egy szobába, majd újra megerőszakolta, és megfenyegette, hogy megöli?

- Azt mondta, pánikba esett — mondta Noah savanyú-an, és föl vonta az egyik szemöldökét. - De, mint kide-rült, ezzel elárulta magát. Tudod, Philippe már elmondta,

hogy Pascal közvetített közte és Belle közt. Mivel Philippe néhány hete látta Belle-t a Ritzben teázni, megkérdezte Pascaltól, hogy kicsoda. Philippe azt mondta, hogy Pascal megállította Belle-t, amikor kifelé indult a szállodából, és azt mondta neki, hogy egy úriember meg szeretne ismerkedni vele. Ezután pedig Philippe kétszer elvitte vacsorázni Belle-t.

— Ez ügyes húzás volt — mondta elismerően Etienne. - Palán könnyűnek tartják Belle-t, de még mindig jobb, mint az igazság.

— Pontosan. Philippe az a fajta férfi, akiben megbíznak az emberek; közismert, tisztességes polgár, aki történetesen élvezzi a hölgyek társaságát, és különben is, feltűnően rajong Belle-ért, ezt még a csendőrök is észrevették. És amint Philippe rámutatott, a holttest lesz a legfontosabb Pascal tárgyalásán, Belle-nek minimális szerepe lesz az elítélésében. Különben is nagyon valószínűtlen, hogy bármely másik kliense önként előállna.

— Nem kérdezték a csendőrök, hogy mivel foglalkozik?

— De igen, és Philippe azt mondta, hogy a Mirabeau-ban szobalány. Gabrielle ötlete volt.

Etienne-t lenyűgözte, hogy Philippe mindenre gondolt.

— Mondtál bármit arról, hogy Belle-t elrabolták, és erőszakkal hozták Franciaországba?

— Nem. Ha ezt megemlítem, visszajuthat Kent fülébe, és eltűnhet, mielőtt a rendőrség letartóztathatná. Különben se lett volna jó ötlet még jobban összezavarni őket.

— Helyesen cselekedtél - mondta Etienne. - Még meg sem köszöntem, hogy éppen időben érkeztél Pascal házához. Nagyon csúnya helyzet volt, el sem tudom mondani, mennyire megkönnyebbültem, amikor becsörtettél. Hogy értél oda olyan gyorsan? Nyilván nem vacsoráztál meg olyan rövid idő alatt.

Noah halványan elmosolyodott.

- Ahogy elrohantál, nagyon feszült lettem. Aztán rám tört az érzés, hogy valami baj van. Amikor odaértünk a házhoz, a szomszéd kint állt az utcán, és fölfelé nézett az ablakokra. Aggódott, mert még mindig odabent voltál. Ezért Philippe berúgta az ajtót. Még soha semmi nem rázott meg annyira, mint amit abban a szobában láttam. A vér, a szag, Belle falfehér, rémült arca. Hála az égnek, hogy megtaláltad! Az lehetett a terve, hogy megöli, nem tarthatta volna ott örök időnkig.

— Igazad lehet — merengett Etienne. — De abból, amit mondott, úgy vettem ki, hogy azt képzelte, ott tarthatja, mint a szeretőjét. Hogy hiheti bármelyik férfi, hogy erőszakkal és kegyetlenséggel elnyerheti egy nő szívét?

— Ha már a szívekről beszélünk, Belle nem érdeklődött Jimmy után? Szerintem táviratoznunk kellene Mognak, hogy megtaláltuk - bár szerintem Jimmy akkor egyenesen idejönne érte.

— Ne. Tudni akarta, ki vagy, és én elmagyaráztam, de azokról nem beszéltem, amiket tőled hallottam, mert tegnap éjjel még nem volt elég erős ahhoz, hogy a tűzről és az anyja látszólagos közönyéről halljon. Neked kellene mesélned a tűzről. Remélhetőleg meg tudod magyarázni az anyját is.

Noah bólintott.

- Szerintem az a tűz még jól is jött. Így semmi sem fogja arra emlékeztetni Belle-t, amit abban a házban látott, és igazi otthonra talál Mog, Garth és Jimmy mellett.

— Egy kicsit talán ésszerűtlen azt hinni, hogy újra egymásra találhatnak - mondta Etienne kurtán.

Noah Etienne-re pillantott, és fölnevetett.

- Csak nem féltékenységet hallok a hangodban?

- *Bien sûr, je ne suis pas jaloux* - felelte Etienne.

Noah ismét fölnevetett. Azzal, hogy az anyanyelvére

váltott, Etienne azt bizonyította, hogy valóban érez valamit Belle iránt.

- Nem, hát persze hogy nem vagy féltékeny! Már hogy is lehetnél?

Noah elégedetten nézte, amint Etienne elpirul. Biztos volt benne, hogy Etienne pironkodása ritkább látvány, mint a fehér holló.

- Jobb, ha most bemegyünk, és meglátogatjuk Belle-t - mondta Noah. - Aztán menj, és aludj egyet, mielőtt összeesel.

Etienne örömmel állapította meg, hogy Belle sokkal jobb bőrben van, mint előző éjjel. A szeme ismét ragyogott, a szarkalábak már eltűntek, és a seb is kezdett elhalványulni az arcán.

- Íme Noah Bayliss, az én doktor Watsonom - mondta széles mosollyal. - Amikor legutóbb találkoztatok, nem volt kedved az ismerkedéshez.

- Úgy hallottam, sokat köszönhetek önnek, Mr. Bayliss — mondta Belle. - Etienne mesélte, hogy többször is keregett már engem Párizsban.

- Kérem, szólítson Noah-nak - mondta a férfi mosolyogva. — És nem szükséges megköszönnie; nekem az is bőven elég, hogy azt látom, már sokkal jobban van.

- Akkor ülj le, és mesélj el mindent Mogról - mondta Belle izgatottan.

- Én visszamegyek a Mirabeau-ba - mondta Etienne, és az ajtó felé indult. - Úgy tudom, egy-két napon belül hazaengednek, úgyhogy hozok magammal ruhákat, amikor visszajövök.

- Add át üdvözetem Gabrielle-nek — mondta Belle. - És

mondd meg neki, hogy lekötelez, amiért megkeresett téged.

Miután Etienne elment, Noah egy széket húzott Belle ágya mellé.

— Tudtad, hogy az elmúlt negyvennyolc órában kint szobrozott az ajtó előtt? — kérdezte.

Belle meglepődött.

- De miért? Itt senki sem fog bántani.

— Félt, hogy rémálmaid vannak.

- Pedig úgy tűnik, elég gyorsan felépülök a kellemetlenségekből — mondta Belle. - Múlt éjjel egészen jól aludtam, nem is álmodtam semmit. Ma reggel pedig arra ébredtem, hogy már sokkal jobban vagyok. De ennyi elég is rólam, meséld el, hogyan ismerkedtél meg Moggal és az anyámmal. Úgy tudom, Millie a barátod volt, szörnyű lehetett hallanod, hogyan halt meg.

- Miután eltűntél, Mog kiderítette, hol lakom, és eljött hozzám. Akkoriban egy biztosítótársaságnak dolgoztam nyomozóként, és Mog azt gondolta, meg tudlak találni. Addig nem is hallottam Millie-ről, amíg el nem mesélte, mi történt.

— Az anyám nem ment el hozzád?

Noah kihallotta Belle hangjából a sértettséget.

— Azt hiszem, Mog a saját feje után ment, és valakinek otthon kellett maradnia, hátha hazatérsz, vagy valaki híreket hoz felőled.

Noah ezután elmagyarázta, hogy nem sok tapasztalam volt eltűnt személyek felkutatásában.

- A rendőrség nem vette komolyan, Mog pedig nagyon zaklatott volt. De Jimmy tüzelt fel, hogy megkeresselek; nélküle talán meghátráltam volna.

-Jimmy is segített? - Belle meglepődött és elérzékenyült.

- De hogy találkoztatok? És hogy van? Még mindig a nagybátyjával van a Ram's Headben?

- Gyakorlatilag már ő vezeti, felnőtt fiatalember lett belőle, méghozzá a legjobb. Nélküle Mog széthullott volna az eltűnése után. Ő és Garth megmentették anyád életét, amikor tűz ütött ki.

- Tűz?

Noah észrevette a rémületet a lány szemében, és eltűnődött, vajon bölcs dolog-e ilyen hamar elmondani neki a megpróbáltatások után.

- Igen, a régi otthonod leégett. Mog riasztott fel mindenkit, és biztonságban kijuttatta a lányokat, Annie viszont bent ragadt a szobájában. Garth és Jimmy az ablakon keresztül mentette ki. Aztán mindkettejüket elvitték a Ram's Headbe.

- Baleset volt a tűz?

- Úgy véljük, Kent bízott meg valakit a gyújtogatással — mondta Noah. — Erre azonban nincs bizonyítékunk, és annak az embernek akkora hatalma van, hogy a rendőrség se foglalkozott az üggyel.

Belle-nek könnybe lábadt a szeme.

- Milyen szomorú, elvesztettük az otthonunkat... De miért vitte őket Garth magához? Azt beszélük, kellemetlen alak.

- Mint a legtöbb ember, ő is tartogat meglepetéseket — mondta Noah, és letörölgette Belle könnyeit. — Az elmúlt két évben sikerült jobban megismernem, és a zord külső bizony kedves és tisztességes embert rejtget. Persze Mog őt is és a Ram's Headet is megváltoztatta, amióta a házvezetőnője lett.

Belle meglepődött.

- Ez még mind semmi — mondta Noah széles vigyorral. — Moggal azt tervezik, hogy összeházasodnak. Ha

távíratokom, hogy hazaviszlek, táncolni fognak örömben, és az esküvő kétszeres ünnep lesz a hazatérésed után.

- Jaj, Noah! — kiáltott fel Belle, és örömkönnyek jelentek meg a szeme sarkában. - Milyen csodás hírek. Mog igazán megérdemli, hogy boldog legyen. Azt hittem, vénkisasszony marad.

- A szerelemtől és a tudattól, hogy kell valakinek, szinte kivirágzott - mondta Noah vidáman. - Már csak az hiányzott a tökéletes boldogsághoz, hogy téged is megtaláljunk.

Belle sok izgatott kérdést tett föl Mogról és Jimmyről, aztán elkomorult.

- Az anyámról semmit sem mondtál.

- Ő is jól van - vágta rá Noah, majd mesélt Belle-nek Annie panziójáról. - Nem veszték össze Moggal, csak külön utakon járnak. Valójában a tűz ebből a szempontból jót is tett kettőjük kapcsolatának. Azóta mindketten tisztességes és kényelmes életet élnek. Elkezdtek felhúzni egy új épületet a régi helyén. Annie házának emléke már elhalványult az emberek fejében.

- És az én emlékem is elhalványult anyám fejében?

Noah megfogta Belle kezét.

- Tudnod kell, hogy Annie nehezen fejezi ki az érzéseit - mondta gyengéden. - De ez nem azt jelenti, hogy nincsenek neki. Egyszer hosszan elbeszélgettünk, és mivel annyira felzaklatta az eltűnése, mesélt nekem az életéről. Őt is belekényszerítették a prostitúcióba, sokkal fiatalabb volt, mint te. Mély sebet hagyott benne, mégis megtartott téged, és hagyta, hogy Mog olyan anyád legyen, amilyen ő sosem tudott lenni. De tudom, hogy szeret téged, még akkor is, ha nem tudja mindig kimutatni.

- De ő nem aggódik értem?

Noah vállat vont.

- Zárkózott asszony, Belle. Nehéz belelátni a fejébe.

Tulajdonképpen Mog az anyád, ezt Annie mindig is tudta. De azt hiszem, miután olyan sokat megtudtál arról a világról, amiben ő is élt, már megérted, hogy azt tette, ami a legjobb volt neked.

Belle szípgott. Noah úgy érezte, jobb lesz, ha ennyiben hagyja, hadd gondolja végig.

— Várod már, hogy újra láthasd Jimmyt? - kérdezte.

— Nem tudom - felelte Belle komoran. - Ártatlan gyerekek voltunk, amikor megismerkedtünk. Én is nagyon kedveltem. De már nem vagyok ugyanaz, nem igaz?

Olyan csüggedtnak tűnt, hogy Noah-nak elszorult a torka.

— Mind sokat változtunk - mondta. - Olyan értetlen voltam, amikor megismerkedtem Millie-vel, de az elmúlt két évben megtanultam, hogy ne ítélek könnyen mások élete fölött. Jimmy is minden tekintetben fejlődött, még Garth is meglágyult. Jimmy azonban abba az emlékebe fog kapaszkodni, amilyen régen voltam, ahogy én is a régi énjére emlékszem. Nem tudjuk onnan folytatni.

— Nem, valóban nem. De a hazatérés, meg Mog és Garth esküvőjének izgalma talán segít felfedeznetek egy új kezdetet.

— Etienne mesélte, hogy megkedvelted Lisette-et — mondta Belle. - Remélhetem, hogy lesz belőle valami? Olyan kedves volt hozzám.

— Gabrielle ma elment meglátogatni. Tudod, régi barátok. Elmeséli neki, hogy biztonságban vagy, és reméli, hogy meg tud szervezni nekünk egy találkozót. Oktalanság lenne odamennem, mert az emberek, akiktől Lisette fél, megneszelhetik. De legutóbb, amikor találkoztam Lisette-tel, felajánlottam neki, hogy biztonságba helyezem őt és a fiát. Gabrielle szól neki, hogy az ajánlatom még mindig áll.

— Akkor remélem, elfogadja.

Noah elmosolyodott.

- Etienne szerint haza kellene mennem, és elvennem egy hozzám hasonló lányt.

- Hogy aztán otthon hagyd, és más nők körül legyeskedhess, ahogy ő teszi? - felelte Belle.

Noah meglepetten nézett rá.

- Nem mesélt a feleségéről és a gyerekeiről?

- Nem, miért tette volna?

- Tavaly meghaltak egy tűzvészben - mondta Noah. — Nem tudja, baleset történt-e, vagy gyújtogatás volt. De szerinte szándékosan gyújtották a tüzet, mivel otthagya a szervezetet, akiknek dolgozott.

Belle elsápadt.

- Milyen szörnyű! Szegény Etienne. Tudom, hogy nagyon szerette őket.

- Nem szeret erről beszélni, én meg nem ismertem azelőtt. De szerintem ezért volt olyan eltökélt, hogy megtalál — ezért kész tanúskodni és megnevezni a tetteseket.

Belle-t annyira meglepte Etienne családjának a halálhíre, hogy szóhoz sem jutott. Eleget tudott a férfiakról ahhoz, hogy tudja, a családja volt a mindene, különben nem utasította volna el a hajón, amikor megpróbálta elcsábítani.

Nyilván azért nem mesélt a tragédiáról, mert rá akarta összpontosítani az erejét és az együttérzését. Az ilyen mértékű kedvesség a saját szenvedése dacára, szinte elviselhetetlen. Őt megmentették, hazamehet a családjához, a férfi viszont magára marad az emlékeivel.

Noah Belle döbbent arcára nézett, és nem most először fordult meg a fejében, hogy talán több van közte és Etienne közt, mint állítják. De udvariatlanság lenne megkérdezni, már azzal is éppen elég rombolást okozott, hogy elárulta. A családról sem akart többet mesélni, ezért úgy döntött, jobb, ha elindul, helyett, hogy tovább csevegne. Különben

is rendszereznie kell a jegyzeteit, hogy legyen egy áttekinthető följegyzése az elmúlt napok eseményeiről. Ráadásul még Mognak is táviratoznia kell.

Szólta Belle-nek, hogy ideje indulnia, és a lány egy pillanatra értetlenül nézett rá.

— Hát persze. Köszönöm, hogy meglátogattál. Remélem, sikerül jutnotok valamire Lisette-tel.

- Én pedig remélem, hogy hamarosan elég jól érzed magad ahhoz, hogy kijöhess innen.

Amikor az ajtó becsukódott Noah mögött, Belle ismét elsírta magát. Arra gondolt, hogy mennyire vigasztalóan bánt vele Etienne, és milyen gyorsan a segítségére sietett, amikor Gabrielle üzent neki.

Vajon ez azt jelentette, hogy a férfi érez valamit iránta? Azt mondta, nem felejtette el, milyen gyönyörű volt a hajón az utolsó éjszakán. Vajon emlékszik még a keskeny ágyon váltott csókokra?

Belle már két éve Etienne emlékébe kapaszkodott, valahányszor szomorúnak és magányosnak érezte magát, az igazat megvallva még akkor is, amikor a klienseivel volt. Természetesen a családját ért szörnyű tragédia után szégyenletes volt abban reménykednie, hogy valaha is közös jövő várhat kettejükre, de mi másért hozta volna ismét össze őket a sors, ha nem ezért?

HARMINCÖTÖDIK FEJEZET

- Megígéred, hogy írsz? És hamarosan eljössz Angliába? - kérlelte Belle Etienne-t.

A Gare du Nordon voltak, a Calais-ba tartó vonat peronján. Noah már fölszállt a csomagokkal, és kettesben hagyta őket, hogy elbúcsúzhassanak egymástól.

Az állomás különösen zsúfolt és nagyon zajos volt a gőzmozdonyok, poggyászkocsik és egymást túlkiabáló emberek miatt. Belle körül azonban megszűnt a világ, és csak Etienne-t látta, aki a kezét fogta, és a szemébe nézett.

Belle örökre az emlékezetébe akarta vésni a férfi arcát. Kék szemét, mely olyan hideg tud lenni, mint az Atlanti-óceán, mégis New Orleans melegségével és vidámságával tekintett rá. Szögletes arccsontjait, kedves szájának ívét. Le akarta venni a férfi kalapját, és beletúrni szőke hajába, mert szerette kisfiús külsejét.

Belle-nek tovább kellett a klinikán maradnia, mint várták, mivel fölment a láza. Az orvos szerint sokkot kapott, Belle azonban sejtette, inkább az a nyugtalanság okozta, hogy Pascal teherbe ejtette. Szerencsére a havivérzése két nap késéssel megérkezett, Belle pedig hamarosan felépült. A seb a hasán szépen gyógyult, de igyekezett elkerülni a tekintetével; nem akart több emlékeztetőt, hogy mit művelt vele Pascal.

Etienne látogatásai segítettek a gyógyulásban. Hozott magával péksüteményt, gyümölcsöt vagy más nyalánkságot, leült Belle ágya mellé, és elmesélte, mit olvasott aznap az újságban. Belle azon kapta magát, hogy mulatságos történeteket mesél Martha lányairól, a férfi pedig mesélt néhány gazfickóról, akiket valaha ismert. Végül a tűzről is beszámolt, és hogy milyen mélyre süllyedt utána, de szívesebben beszélt a terveiről a kis farmon, Belle-t pedig a kalaposboltról kérdezgette.

Többnyire lényegtelen dolgokról beszélgettek, New York látványosságairól, melyeket együtt néztek meg, könyvekről és helyekről, ahová el szeretnének menni. Könnyű volt együtt lenni a férfival, mert nem faggatózott, és nem kérdezgette, hogy mire gondol. Sosem éreztette a lánnyal, hogy unná a társaságát.

Belle végül is láthatta Párizst tavasszal, mert miután visszaengedték a Mirabeau-ba, Etienne elvitte várost nézni.

Az itt töltött idő alatt Párizs szürke és fagyos volt, most viszont a fákat ellepték a rózsaszín és fehér virágok, a piros és sárga tulipánokkal teleültetett virágágyások napfényben fürödtek. Az emberek levetették nehéz, komor téli ruháikat. Öröm volt látni a fákkal övezett sugárutakon sétáló embereket, az elegáns pasztellszínű ruhákat és csodás tavaszi kalapokat viselő hölgyeket. Még a férfiak is világosabb színű öltönyt öltöttek.

Hajóztak a Szajnában, sétáltak a Bois de Boulogne parkjában, megnézték Versailles-t, és megmászta az Eiffel-tornyot. Úgy érezték, mintha randevúznának, mint számos szerelmespár körülöttük.

Belle azonban jól tudta, hogy sosem számíthat efféle gyengéd kapcsolatra, azok után semmiképp, amit tett. Hallgatta a lányok kuncogását és sikongatásait az Eiffel-torony tetején. Észrevette, hogy a férfiak védelmezően átölelik

a derekukat, amíg lenéznek a lábaik előtt elterülő városra. Belle is tudott így kuncogni, és Etienne is tarthatná ugyanígy, de végeredményben az élet sötét oldaláról szerzett tapasztalataik megakadályozták az ártatlan románcot.

- Írni fogok, de figyelmeztetek, az angolom nem valami jó - mondta Etienne a búcsúzáskor. - Nem lenne bölcs dolog Angliába látogatnom. Mindig a múltra emlékeztetnélek, és az nem tenne jót neked.

Belle megrökönyödve nézett a férfira. Tudta, hogy a szíve mélyén nem így érez.

- De szükségem van rád - kérlelte, és könnyek tolultak a szemébe. — Arra kérsz, hogy felejtselek el?

- Meg kell próbálnod, kedvesem - felelte a férfi. - Ahogy nekem is, mert tudom, hogy nem rám van szükséged.

A peronőr ekkor belefűjt a sípjába, hogy mindenkit figyelmeztessen: indul a vonat. Noah kikiáltott a vonatablakon, hogy Belle-nek sietnie kell.

- Menned kell. Vár a családod Angliában — mondta Etienne.

Belle legszívesebben dacosan dobbantott volna a lábával, hogy márpedig addig marad, amíg a férfi be nem ismeri, hogy szereti, vagy meg nem ígéri, hogy néhány héten belül találkozhatnak. Ám a férfi szomorú szemeiben látta, hogy nem fog ilyesmit mondani, és meggyőződése volt, hogy helyesen cselekszik.

- Akkor legalább mondj nekem valamit utoljára franciául - kérte, és lábujjhegyre állt, hogy megcsókolja a férfi ajkát.

Etienne kezébe vette a lány arcát, és elviselhetetlen gyengédséggel viszonzozta a csókját.

— *Je défie les incendies, les inondations, et même l'enfer pour être avec vous* - suttogta, és elengedte. - Most pedig a vonatra. Menj!

Belle a vonat ajtaja felé indult, ahol Noah már eszeveszetten hadonászott. Még egyszer visszafordult Etienne-hez.

— *Au revoir, mon héros* — mondta, és látta, hogy a férfi szeme könnyben úszik, akárcsak az övé.

— Belle, siess! - kiáltott fel Noah, amikor a peronőr meglengette a zászlóját, hogy indul a vonat.

Etienne-nek föl kellett emelnie Belle-t a vonatra, amikor az elindult. Belle kihajolt az ablakon, és csókot dobott neki. Etienne a vonat mellett szaladt, és mondott valamit, amit Belle nem értett, aztán a mozdonyfüst eltakarta a férfi arcát.

Belle addig integetett, amíg Etienne egy parányi ponttá nem zsugorodott a távolban, és csak ezután tudott csatlakozni Noah-hoz.

A férfi talált maguknak egy üres fülkét. Amikor Belle belépett az ajtón, Noah nevetve mesélte, hogy szanaszét szórta a bőrröndjeiket, nehogy más is beüljön melléjük. Ekkor azonban észrevette, hogy a lány sír, és odaadta a zsebkendőjét.

Belle felitatta a könnyeit, és megtörölte az arcát.

— Mindig könnybe lábad a szemem, ha kidugom a fejem az ablakon — magyarázkodott.

— Az én szemem is furcsa alkalmakkor szokott könnyezni, például ha el kell búcsúznom valakitől, akit szeretek - mondta Noah ferde mosollyal.

Belle-nek minden igyekezetére szüksége volt, hogy ne vallja be Noah-nak, hogy szereti Etienne-t, és képtelen a Londonba való visszatérésre gondolni. Noah azonban nagyon izgatott volt a rájuk váró családi találkozó miatt. Igazságtalanság lenne csalódást okozni neki, vagy nyugtalanítani, különösen azok után, amiken keresztülment, hogy megtalálja. Kegyetlenség lenne ezt tennie Annie-vel, Moggal és Jimmyvel, akik valószínűleg izgatottan, örömtől eltelve készülnek hazaérkezésére.

Aztán ott volt még Gabrielle is. Ma reggel, amikor elbúcsúztak egymástól, érezte, hogy a nő mennyire törődik vele, és mennyire bízik Belle jövőjében.

Belle sokkal tartozott neki; Gabrielle nélkül a Szajnában végezte volna, vagy egy sekély sírgödörben. Ám nem csupán hálát érzett a nő iránt, aki keveset beszélt, ám oly sokat tett érte. Gabrielle volt az élő bizonyíték, hogy még a legnagyobb megrázkódtatáson átesett emberek is képesek új életet kezdeni. Mesélt Belle-nek arról az időszakról, amikor ő is szajha volt, a férfiről, aki elvágta a torkát, és Lisette-ről, aki gondoskodott róla és az ifjú Henriről. Az ő szíve is megszakadt, amikor a művész, akit szeretett, meghalt; azt mondta, ha Henri nem lenne, már végzett volna magával.

- Lehet, hogy sosem látjuk viszont egymást - mondta a nő, amikor búcsúzóul átölelte Belle-t. - Persze bármikor szívesen látlak, de megértem, ha a rossz emlékek miatt sosem akarsz visszatérni. Azt azonban ne feledd, hogy szeretlek, és kívánom, hogy minden álmod valóra váljon. Sokkal többet tettél értem, mint hinnéd.

Belle most már nem fordulhatott vissza; különben is, a vonat kezdett felgyorsulni. Leült, Noah felé fordult, hogy ne kelljen Etienne könnyeire gondolnia.

- Lisette eljön Angliába? - kérdezte. Noah az elmúlt héten kétszer is találkozott a nővel, de nem sokat mesélt a találkozóikról.

- Azt mondta, szeretne, de lehet, hogy túl ijesztő a számára.

- Talán mert nem hiszi, hogy komolyan gondolod — mondta Belle. - Egy kisgyerekes anyának biztonságban kell éreznie magát. Éreztesd vele azzal, hogy leveleket küldözgetsz neki Londonról. Ígérd meg neki, hogy nem tartozik neked semmivel, de mondd, hogy már mennyire várod, hogy találkozhass a fiával. Ez talán segít.

Noah elmosolyodott.

- A te szádból olyan könnyűnek hangzik. De túl kevés időt töltöttünk együtt ahhoz, hogy bebizonyíthassam neki, megbízható vagyok, nem egy csapodár alak.

- Erre magától is rá kellett jönnie, ha már találkoztatok - mondta Belle. Noah-t kezdte a bátyjának tekinteni; szeretette a férfi nyíltságát és lelkesedését, és hogy olyan egyszerű és kiismerhető. - És én is a közelben leszek, hogy segítek a női dolgokban, vagy ha valakivel beszélgetni szeretne. És ott van még Mog is - biztos ő is tárt karokkal várja majd, amiért olyan kedves volt hozzám.

- És mi van veled és Jimmyvel? — kérdezte Noah jelentősegteljesen. - A táviratból, amit küldött, úgy tűnt, számolja a perceket a találkozásotokig.

Belle összerezzen. Ő is érezte, hogy Jimmynek nagy reményei vannak, de Etienne iránti érzései aggodásra adtak okot ezt illetően.

- Ígérd meg, hogy nem beszélsz neki Etienne-ről. Majd megpróbálom finoman visszautasítani.

- Legalább adj neki egy esélyt - kérlelte Noah. — Én úgy látom, hogy Etienne egy tigris; erős, bátor és nemes, de ugyanakkor veszélyes is. Jimmy talán jobban hasonlít egy házi macskához, de okos, ragaszkodó, büszke és hűséges, és foggal-körömmel harcolna érted. Ne mondj le róla, mielőtt találkoznátok, és újra megismernétek egymást.

- Nem fogok - mondta Belle. Hátradőlt, behunyta a szemét, és úgy tett, mintha aludna. Emlékezni akart Etienne utolsó francia szavaira.

Az elejét értette, hogy a férfi tűzbe menne érte, a többi azonban nem tudta lefordítani. Ahogy könnyes szemmel elhadarta, azt jelentette, hogy olyasmit mondott, amit Belle hallani akart, ám a tűz, amit először említett, utalhott a feleségére is.

Belle sosem fogja elfelejteni a döbbenetet és örömet, amikor Etienne berontott az ajtón Pascal házában. Még legvadabb álmaiban se merte remélni, hogy éppen ő fogja megmenteni, vagy hogy valaha is viszontlátja. Utána Philippe is bejött a szobába, és Etienne-nel megkötözték Pascalt, de Belle még ekkor is azt hitte, hogy csak álmodik. Aztán egy kórházi ágyban találta magát, az orvos adott neki valamit, hogy elaludjon, és Belle azt hitte, elvesztette az eszét, csak képzelődik.

Az elkövetkező napokban Etienne volt az, aki kizökkenette a sokkból, szorongásból és reménytelenségből. Miután Noah elmesélte, mi történt a feleségével és a gyerekeivel, Belle megértette, hogy miért éppen ő volt az, aki segített feldolgozni az egészet.

Nem tehetett róla, abban reménykedett, hogy a férfi szereti. De ez talán természetes az átélt trauma után. Etienne semmi olyat nem mondott, ami reménykedésre adna okot.

Amikor Etienne megmutatta Belle-nek Párizst, egyszer sem jelezte, hogy többet érezne a lány iránt baráti vagy testvéri szeretetnél. Nem csókolta meg úgy, mint amikor New Orleansba tartottak.

Belle tudta, jó esély van arra, hogy a saját érzései is zavarosak. Talán túl sokat gondol a férfiről, amiért megmentette; ráadásul ő volt az egyetlen, aki soha nem fogja a fejéhez vágni a múltat, és ez megnyugtató érzés volt.

Csak hogy Pascal talán olyan mélyen megsebezte, hogy idővel rájön, többé képtelen odaadni magát egy férfinak.

Nem volt értelme azon rágódni, hogy Etienne könnyei talán azt jelentették, hogy beleszeretett. A férfi még mindig gyászol, ahogy még őt is kísérti Pascal emléke. Segítettek egymásnak, amikor erre volt szükség, és talán ez volt minden.

Másnap Belle és Noah kísért a Charing Cross vasútállomásra a Strand kora esti nyüzsgésébe. Az éjszakát Calaisban töltötték, mert Noah szerint túl megerőltető lenne Belle-nek egy nap alatt megtenni az utat.

Belle a kompról látta először Dover fehér szikláit. Eltűnődött, vajon az évek során hány angol érzékenyűk el a hazatérést jelentő látványtól.

Ahogy a vonat végigpöfögött a kenti vidéken, Belle elcsodálkozott, milyen buja és zöld minden, és rádöbbsen, hogy azelőtt legfeljebb parkokban látott ilyesmit. Elképesztőnek találta, hogy megjárta Amerikát és Franciaországot, de soha nem látott legelésző tehenet vagy bárányt, amíg haza nem tért.

Ahogy közeledtek Londonhoz, Belle-nek szaporábban vert a szíve, ám amikor a vonat keresztülzakatolt a Hungerford-hídon, és Belle megpillantotta az ezüstösen csillogó Temzét a napsütésben, a Szent Pál-székesegyház kupoláját és a Big Bent, nem bírta ülni maradni az izgatottságtól.

A Strand ugyanolyan forgalmas volt, mint régen, de Belle észrevette, hogy már sokkal több automobil járt az utakon. Noah említette a vonaton, hogy ő is akar egyet, és hogy szerinte egy-két éven belül népszerűbbek lesznek, mint a lovak.

Ahogy végigsétáltak a Stranden, majd átkeltek az úton, és Covent Garden felé indultak, Belle egyre gyorsabban lépkedett.

- Lassíts - nyögte Noah, aki mindkét kezében bőrröndöt cipelt. — Nem tudok szaladni a csomagokkal.

Belle alig hallotta. Végre hazatért, és csodaországban érezte magát.

- Minden sokkal kisebbnek tűnik, mint emlékszem — mondta Belle kifulladásra. - Azt hittem, a vendéglők

hatalmasak, az utcák szélesek, de minden olyan kicsi, mint-
ha még az emberek is összezsugorodtak volna és csönde-
sebbek lennének.

Noah ennek hallatán csak nevetni tudott. Az ő szemé-
ben ugyanolyan maradt minden, mindennek ugyanolyan
hangja és szaga volt: piszkos és elhasznált, bűzösen gőzöl-
gő csatornákkal és lócitrommal. A koldusok, iszákosok és
rongyos gyerekek ugyanúgy kéregettek, és az utcai árusok
is ugyanúgy kiáltoztak, mint mielőtt elment.

Amikor Belle megpillantotta a Ram's Headet, szaladni
kezdett. Az emberek megálltak, és csak bámulták, amin
Noah cseppet sem csodálkozott, mert Belle sokkal inkább
párizsinak tűnt szürke-fehér csíkos ruhájában és hetyke kis
szürke kalapjában, mint Seven Dials-i lánynak.

A bár ajtaja előtt megtorpant, és visszanézett Noah-ra
bátorításért.

— Menj csak be! — unszolta a férfi.

Belle belökte az ajtót, és a szíve olyan hangosan zakatolt,
hogy azt hitte, mindenki hallja.

Sör és cigaretta szaga csapta meg az orrát. Odabent min-
den szempár rá szegeződött, és egy pillanatra legszíveseb-
ben kihátrált volna.

Ám ekkor meghallotta, amint Mog a nevét kiáltja, tisz-
ta örömmel, és olyan gyorsan elöntötték a könnyek Belle
szemét, hogy egy pillanatig semmit sem látott.

A parányi, fakó rózsaszín ruhát viselő nő, aki keresztül-
verekedte magát a zsúfolt báron, egyáltalán nem hasonlí-
tott a nőre, aki felnevelte.

- Belle, szépséges Belle! - kiáltotta, és Belle a könnye-
in keresztül végre látta Mogot, aki maga is sírt, és ölelés-
re tárta a karját.

Hangos éljenzést hallott, és vagy ötven férfihang üdvözölte kórusban. Mog átkarolta, és olyan szorosan magához ölelte, hogy Belle remegése elmúlt.

— Hadd nézzelek! — mondta Mog.

Néma csönd lett, és mindenki a két nőt nézte, amint kézen fogva sírnak és nevetnek egyszerre, és egymást nézik.

— Isten hozott itthon, picinyem! - kiáltott fel valaki, és hangos ujjongás és dobolás követte.

Belle senkit sem ismert föl, habár sejtette, hogy ezek a férfiak látták felnőni. Tudta, hogy valójában Mognak örülnek. Az asszonyt, akit egész életében szeretett, ezek az emberek is mind megszerették.

Ekkor Garth is előlépett, de ő is megváltozott. Ugyanolyan nagydarab volt, mint Belle emlékeiben, de vörös haja és szakálla, mely régen kócos volt, most gondosan le volt nyírva. Vakítóan fehér ingének ujjait feltűrte vaskos alsókarján, és smaragdzöld mellényt viselt apró rézgomokkal. Ám az igazi különbség széles mosolya volt; Belle sokat látta gyerekkorában, de akkor mindig savanyú és undok képe volt.

— Nézzenek oda, igazi szépség lett belőled! - kiáltott fel a férfi. - Jó, hogy újra itthon vagy. De hol van Jimmy? Egész nap föl-alá járkált, az órát bámulta, és az ajtóban lógott, most meg itt sincs!

— Itt vagyok, bátyám — hangzott fel Jimmy hangja, és mindenki a fiú felé fordult, aki egész idő alatt az ablak mellett állt csöndesen. - Csak hagytam, hogy Mog üdvözölje elsőként.

A fiú hangja mélyebb lett, és nyolc-tíz centivel magasabb volt, mint Belle emlékeiben. A válla majdnem olyan széles volt, mint a nagybátyjáé, néhai tüskés, narancssárga haja sötétebb árnyalatot öltött és hosszabbra nőtt, ami sokkal jobban állt a fiúnak.

Belle egy vézna, szeplős, sárgásbarna szemű fiúra emlékezett, aki udvarias modora ellenére úgy festett, mint egy utcagyerek, ez a Jimmy azonban férfivá érett, jóképű volt, nyugodt és magabiztos. Csak sárgásbarna szeme volt ugyanaz.

- Sosem mondott le rólad - mondta Garth, és büszkén nézett az unokaöccsére. - Na, rajta, te mamlasz, eredj, és öleld meg!

Belle tudta, hogy a régi Jimmy összerezzen volna zavarában egy ilyen parancs hallatán, az új Jimmy azonban nem így tett. Néhány lépéssel mellette termett, a karjába vette, és fölemelte a levegőbe.

- Már azt hittem, sose jön el ez a nap - mondta, amikor Belle felsikkantott meglepetésében. - El sem tudod képzelni, milyen jó újra látni.

Garth a bárpult mögé lépett, és megkongatta a gongot, hogy mindenki elcsöndesedjen.

- Mind erre a napra vártunk - bődült el, zengő hangja betöltötte a bárt. - Ideje megünnepelnünk, hogy Belle ép-ségben hazatért. Én csak Mog és Jimmy meséiből ismerem, de már alig várom, hogy családtagként tekinthessek rá. Mielőtt azonban mindenkit meghívnék egy italra, szeretném megköszönni Noah-nak. Az ő segítsége és kitartása nélkül Belle-t örökre elvesztettük volna. Igaz, nem családtag, még csak nem is találkozott Belle-lel az elrablása előtt. De Mog a segítségét kérte, és ő önként vállalta. Két éven keresztül ő volt a támaszunk, vigasztalta Mogot, segített Jimmynek, tanácsot adott, újságcikkeket írt, a rendőröket szekálta, és csak a jó ég tudja, mi mindent művelt még. Őt is családtagnak tekintjük. És hazahozta Belle-t. Úgyhogy köszöntsük, ahogy Seven Dialsben szokás, ami Franciaországig elhallatszik!

Az ujjongásnak nem akart vége szakadni, és olyan hangos volt, hogy Belle és Mog a fülére tapasztotta a kezét.

Noah zavarba jött, Jimmy és Garth azonban megragadta, a vállukra emelték, és csatlakoztak az éljenzéshez.

Belle egyszerre érezte magát mennyben és pokolban. Habár csodálatos érzés volt, hogy a hazatérése ekkora örömet okozott, és Noah is megkapta a dicsőséget, amit megérdemelt, Belle csak arra vágyott, hogy egyedül lehessen Moggal és Jimmyvel, és leülhessenek beszélgetni. Nem egy füstös bárban rekedni egy rakás lármás idegennel.

Noah-t letették, Garth a bárpult mögé lépett, hogy ki-ossza az italokat, és Jimmy ott termelt mellette, egyik karját Mog köré fonta, a másikat pedig Belle köré.

- Menjetek hátra - mondta. - Kétévnnyi megbeszélővalótok van.

Mog pontosan azt tette, amiről Belle egész hazaúton álmodozott. Készített egy kanna teát. A konyhában alig volt valamivel halkabb a bárból beszűrődő ricsaj, Mog azonban mintha észre sem vette volna.

- Olyan különös - mondta, miközben elővette a gyümölcstortát, és kirakta egy tálra. - Amióta megtudtam, hogy hazajössz, végiggondoltam, mit fogok mondani, mit fogok kérdezni, de most, hogy végre itt vagy, semmi sem jut az eszembe.

- Én is így érzek - vallotta be Belle. - Ráadásul már az ismerős dolgok sincsenek körülöttem a régi házból, amik segíthetnének.

- Nem tetszik itt? - Mog olyan ijedtnek tűnt, hogy Belle önkéntelenül fölnevetett.

- Sokkal, sokkal szebb - mondta. Igazat szólt. A régi konyha volt az egyetlen otthon, amit ismert, de túl nagy volt ahhoz, hogy otthonos legyen, és mindig túl sötétnek tűnt, mert lent volt az alagsorban. Odakint már

alkonyodott, de itt még mindig világosság szűrődött be a mosogató melletti nagy ablakokon keresztül, és úgy tűnt, a citromsárga falakat nemrég festették. Az ablakokon citromsárga, kockás függöny volt, és hozzá illő terítő az asztalon. A tűzhely előtt egy rongyszőnyeg hevert, és két szék állt foltvarrással készült párnákkal. A konyhaszekrény telis-tele volt szebbnél szebb porcelántálakkal, és még a polcok csipkés szélét is sárgára festették, melyeken lisztel, barna cukorral és rizzsel teli üvegek sorakoztak.

Mog mindenem rajta hagyta a keze nyomát. Belle emlékezett, hogy a régi otthonukban is mindent kicsinosított, mert született háziasszony volt, és ott talán csak azért nem tudott látványosabb eredményt elérni, mert Annie nem szeretett olyasmire költeni, amit a férfi vendégei nem látnak.

- Nyomasztó lyuk volt, amikor idekerültem - mondta Mog. — Az agglegények olyan rendetlenek!

- Mesélj a tűzről és Garthról. Noah mondta, hogy össze fogtok házasodni.

Ezzel megtört a jég, és Mog lelkesen mesélte, hogyan jött ide lakni, hogyan szedte rendbe a helyet, végül beleszerelt Garthba, és elfogadta a házassági ajánlatát.

- Összeillünk - mondta szerető mosollyal, amiből látszott, milyen boldog a férfival. — Vagy talán mondjam azt, hogy mindkettőnkből hiányzott valami, amíg nem találkoztunk, és ki nem egészítettük egymást? Egyáltalán nem olyan lobbanékony fickó, mint állították, és rájöttem, hogy én sem vagyok egy lábtörlő, mint hittem. Sose hittem, hogy végül szerelemre találok, azt hittem, nem a magamfajta nőknek való.

Belle elérzékenyülten megkérdezte, hogy mikorra tűzték ki az esküvőt.

- Hát, most, hogy hazajöttél, olyan gyorsan megszervezhetjük, amennyire csak akarjuk - mondta Mog, és töltött

Belle-nek még egy csésze teát. Már mindenféle étellel kínálta, de Belle nem volt éhes. - Azt hiszem, a szívem mélyén tudtam, hogy végül előkerülsz, mert halogattam az esküvőt. De most, hogy itt vagy, már teljes a boldogságom.

— És mi van Annie-vel? — kérdezte Belle. - Noah mesélte, mivel foglalkozik, és hogy elváltak az útjaitok. Tudja, hogy visszatértem?

- Tudja, hogy megtaláltunk. Elmentem hozzá, de akkor még nem tudtuk, hogy mikor jössz haza.

- És?

— Nagyon megörült, hogy biztonságban vagy, de tudod, milyen. Nem mutatja ki az érzelmeit, senkit sem tud megdicsérni vagy megvigasztalni. Valaha azt hittem, ez az én hibám, de hogy őszinte legyek, Belle, én már nem tudom tovább elviselni. Ha megkeseredett öregasszonnyá akar válni, az az ő dolga. Én többé nem fogom körberajongani és mentetetni. Tudja, hol vagyok, és azt is tudja, te hol vagy. Majd meglátjuk, eljön-e.

Belle remélte, hogy kétévi távolléte alatt az anyja kedvesebb és törődőbb lesz, de talán túl sokat várt tőle.

— Most azonban rólad akarok hallani — váltott témát Mog. — Kezdd az elején, és mesélj el mindent. Semmit se hagyj ki, ami szerinted felzaldatna.

*

Másfél órával, két csésze teával és egy sonkás szendviccsel később Belle végre érkezett a történetnek arra a pontjára, ahol Etienne kiszabadította. Mog egész idő alatt tágra nyílt szemmel hallgatta, és többször is elsírta magát.

— Hogy tudtál mégis ilyen friss és szép maradni? - kérdezte.

- Tíz napom volt Párizsban, hogy meghízzam, begyógyuljanak a sebeim, de Noah, Etienne meg Gabrielle kedvesége is sokat segített - mondta. - Philippe pedig küldött egy gyönyörű selyemblúzt és francia parfümöt, mielőtt eljöttem.

- Megnézték... tudod, megvizsgáltak? — kérdezte Mog nagyon gyengéden.

Belle elmosolyodott, hogy Mog nem akarta kimondani a „vérbaj” szót. Már most olyan volt, és úgy is viselkedett, mint egy külvárosi feleség; soha senki nem jönne rá, hogy élete felét egy bordélyházban töltötte cselédként.

- Igen, amíg a klinikán voltam. Semmiféle fertőzésre utaló jelet nem találtak, de az orvos figyelmeztetett, hogy időbe telhet, mire megjelennek a tünetek. Ugyanakkor ezt az ipart többé nem fogom űzni!

Mog elpirult, Belle pedig fölnevetett.

- Semmi értelme úgy tenni, mintha még mindig ártatlan kislány lennék - mondta.

- Számomra mindig egy kislány maradsz - mondta Mog remegő ajkakkal. - Bele sem bírok gondolni, miken mentél keresztül.

- Már vége. Végre kiadtam magamból, amikor elmeséltem neked. Összegyűjtöttem némi pénzt, és kalaposboltot fogok nyitni. Az első kalapot, amit elkészítetek, megkapod az esküvődre.

Jimmy bekukkantott az ajtón.

- Ha akarod, elmegyek - mondta.

- Persze, hogy nem akarom - felelte Belle. - Gyere, csatlakozz hozzánk. Sokan vannak még a bárban? Most sokkal nagyobb a csönd.

- A legtöbben már hazabotorkáltak - válaszolta Jimmy. - Garth azt mondta, rövidesen bezár. Noah már korábban hazament. Azt üzenté, hogy levelet kell írnia.

Belle elmosolyodott, és mesélt Mognak és Jimmynek Lisette-ről.

- Remélem, eljön Angliába, Noah fülig beleszeretett. Megérdemli, hogy jobb életet éljen, jó és kedves asszony, és nagyon csinos.

Belle látta, hogy Jimmy is kíváncsi a történetére, de tudta, hogy neki a cenzúrázott változatot kell elmesélnie, és ehhez szüksége volt még egy-két napra. Hirtelen rátört a fáradtság, az utazás és a rengeteg izgalom kimerítette.

- Nem baj, ha lefekszem? - kérdezte. — Szívesen fönt maradnék még beszélgetni, de nagyon elfáradtam.

- Hát persze - mondta Jimmy. - Mognak és nekem már a tudat is elég, hogy biztonságban vagy az emeleten. Majd holnap beszélünk.

HARMINCHATODUL FEJEZET

A szúrós tekintetű és szuvas fogú Todd nyomozó és rendőr társa éppen indulni készült a Ram's Headből, miután kikérdezték Belle-t, amikor Todd visszafordult a lányhoz.

- Köszönjük a segítségét, Miss Cooper - mondta a férfi nyersen. — Délutánra mindkét férfit letartóztatjuk. Azóta figyeljük minden lépésüket, amióta Mr. Bayliss üzent, hogy megtalálták magát.

Belle-nek leesett az álla. A két férfi már több mint egy órája faggatta, mintha bűnöző lenne, nem áldozat. Nem értette, miért nem árulták el neki mindezt már a kihallgatás legelején.

Todd minden apró részletre kiterjedő beszámolót kért tőle arról, ami Millie szobájában történt Annie házában, és folyton közbevágott a kérdéseivel, mintha hazugságon akarná kapni. Egyszer még azt is fölvetette, hogy nem is azért bújt az ágy alá, mert félt, hogy odafönt találják. Szemmel láthatóan nem tudta elhinni, hogy Belle-nek fogalma sem volt, mi zajlik a házban.

Amikor Belle beszámolt az elrablásáról, olyan cinikus arckifejezéssel hallgatta, mintha azt hinné, hogy kalandvágyból mászott be két idegen mellé a kocsiba. Csak akkor enyhült meg kissé, amikor Belle ahhoz a részhez ért,

hogy mi történt vele Madame Sondheim házában, és elsírta magát.

A férfi mutatott neki egy hosszú listát a többi eltűnt lány nevével, és megkérdezte, hogy találkozott-e bármelyikkel, vagy hallott-e róluk. Némelyik nevet már hallotta Noah-tól, Belle azonban egyikükről sem tudott semmit. Ez is olyasmi volt, amit a férfi szemmel láthatóan nehezen tudott elhinni.

Legszívesebben megmondta volna Todd nyomozónak, hogy mi a véleménye róla, de visszafojtotta a haragját.

- Felettből bölcsebb döntés, hogy kivizsgálják az ügyet — mondta, és egy nyájas mosollyal leplezte szarkazmusát.

- Szükségünk lesz magára, hogy hivatalosan is azonosítsa a két férfit, miután letartóztattuk őket — mondta Todd, akiről szemmel láthatóan lepergett a szarkazmus. — Miután meglesz az írásos vallomása, el kell olvasnia és aláírnia. Addig viszont hadd fejezzem ki örömemet, hogy megtalálták Párizsban, és hazahozták a családjához és a barátaihoz.

Miután a rendőrök elmentek, Belle visszament a házába, és Jimmyt a konyhában találta, nyugtalan arckifejezéssel várt rá.

- Minden rendben? — kérdezte.

- Meg tudom érteni, hogy a legtöbb ember errefelé miért nem akar segíteni a rendőrségnek, vagy segítséget kérni tőlük. Két évig csak ülnek a babérjaikon, aztán mire nagy nehezen hazajutok, a segítségük nélkül, úgy kezelnek, mint egy megrögzött hazudozót — dohogott. — Abba a Toddba annyi érzés sem szorult, mint egy csótányba. Végül mégis azt mondta, hogy ma letartóztatják Kentet és Sandát. Reméljük, hogy végre sikerül tenniük is valamit.

Jimmy együtt érzőnek tűnt.

- Azt beszéljük, többé senki sem hajlandó megvédeni Kentet, még akkor sem, ha fizet érte. Nemcsak Millie

miatt, vagy amiért elrabolt téged, hanem a szörnyű körülmények miatt is, amikbe belekényszeríti a bérlőit, a többi eltűnt lány miatt, meg amiért erőszakkal bánik mindenki, aki az útjába áll. Az ő ideje már lejárt - még a leghűségesebb szövetségesei is magára hagyták. Lógni fog, efelől semmi kétség, és ha Sanda méltó a nevéhez, beszélni fog, hogy mentse a bőrét.

— Csak abban bízom, hogy a többi lányt is megtalálják és hazahozzák - mondta Belle. - De félek, hogy a többségük már menthetetlen.

Belle csüggedten lerogyott egy székre.

— Garth bácsi azt mondta, ma nem kell dolgoznom. Sejtette, hogy szomorú leszel, és azt javasolta, hogy vigyelek el valahová, hogy felvidítsalak — mondta Jimmy. — Mit szólsz?

— Az pompás lenne — felelte Belle hálásan. Nem akarta a nap hátralevő részét azzal tölteni, hogy azon rágódjon, mi lett a többi lány sorsa, vagy milyen igazságtalanul bánt vele a rendőrség.

— Olyan szépen süt a nap, elmehetnénk hajóval Greenwichbe, vagy Hampstead Heathbe, vagy akár a Kew Gardensbe.

— Menjünk Greenwichbe — mondta Belle.

Jimmy arca felragyogott, és azt mondta, fölmegy és átöltözik, mivel korábban a pincében dolgozott.

Belle a konyhában maradt, és elmosogatta a teáscsészéket. Mog elment a piacra zöldségekért, Garthot pedig látta az ablakból üres hordókat és ládákat pakolni a hátsó udvaron. Könnyebb lesz beszélni Jimmyvel, ha elmennek otthonról; Belle tudta, hogy igazságtalanul bánt a fiúval, amiért mostanáig elkerülte.

Előző nap későn ébredt, aztán Mog egész nap nem hagyta békén, varrónőhöz vitte, hogy ruhát varrassanak az esküvőjére. Ezután Belle hazajöhetett volna, hogy beszéljen

jimmyvel, ehelyett rávette Mogot, hogy maradjon vele, és délután együtt vásárolgattak a Regent Streeten. Jimmy este a bárban dolgozott, így csak röviden tudtak beszélni egymással.

Tovább nehezítette a dolgát Jimmyvel, hogy Mog és Garth szemmel láthatóan össze akarta boronálni őket. Mindenütt ezt látta. Az emeleten már előkészítettek neki egy hálósobát szép, virágos tapétával, fodros függönyökkel és olyan faragott támlás, kétszemélyes ágygal, melyet friss házasok választanának hálóhelyül. A hálósobája melletti szoba üres volt, és Belle biztos volt benne, hogy azért, mert nappalinak szánják neki és Jimmynek, ha összeházasodnak.

Habár tudta, hogy az efféle elvárások és tervek mindennaposak az olyan családokban, ahol két összeillő fiatal volt, Belle nyomasztónak és ésszerűtlennek tartotta. Nagyon kedvelte Jimmyt; minden megvolt benne, amit egy lány a jövőbeli férjétől várhat. Ha nem rabolták volna el olyan fiatalon, kétségtelenül randevúztak volna, és mostanra talán már össze is házasodnak.

Mog és Garth azonban megfeledkezett arról, hogy Belle többé nem egy hétköznapi, ártatlan fiatal lány, és mindaz, amit átélt, széles szakadékot húzott kettejük közé. Úgy vélte, Mognak és Garthnak ezt meg kellene értenie, de mivel ők szerelembe estek, az a kedves, ám veszedelmes ötletük támadt, hogy Jimmy Belle iránti odaadása eltörölheti a lány múltját.

Belle Jimmybe karolt, és végigsétáltak a Villiers Streeten a Thames Embankment felé, hogy később fölszálljanak egy hajóra.

- Emlékszel, amikor itt szaladgáltunk a hóban? - kérdezte.

— Mindig erre gondoltam, amikor rosszra fordultak a dolgok - vallotta be Belle. - Milyen különös, hogy

mindketten felnőttünk; két év alatt mindketten olyan sokat változtunk.

- Én nem hiszem, hogy megváltoztam volna - mondta Jimmy, és rámosolygott. - Nőttem néhány centit, kicsit megerősödtem, de ez minden.

— Nem, ennél azért többről van szó - mondta Belle. - Férfi lett belőled, magabiztosabb vagy. Amikor megismerkedtünk, még csak egy kisfiú voltál, aki az anyját gyászolta.

Jimmy elfintorodott.

— Ezt úgy mondod, mintha nyálas lettem volna.

Belle fölkacagott.

- Nem így értettem. Én is nyálas voltam, semmit sem tudtam, alig tettem ki a lábam Seven Dialsból.

Tovább cseverészték, amíg sorba álltak a Greenwichbe tartó hajóhoz. Belle kezdte jobban érezni magát, mert Jimmy nem faggatta az elmúlt két évről. A szomszédokról mesélt, némelyikre Belle is emlékezett, bár nem mindenkre, de mind mulatságos történet volt. Jimmy kitűnő mesélő volt, remekül jellemezte hőseit, viszont kissé cinikusan, mintha egészen közletről tanulmányozta volna az elbeszélések hőseit. Belle könnyen nevetett, és mire fölszálltak a hajóra, és leültek a hajóorrban, már örült, hogy eljött a fiúval, és oldódott a feszültsége.

Sokféle ember szállt föl a hajóra: hozzájuk hasonló fiatal párok, családok, idősek és jó néhány külföldi turista. Melegen sütött a nap, szikrázott a folyó, mindenki vidáman és barátságosan nézett elébe a szép napnak.

- Mindig is szerettem volna hajókézni Moggal - mondta Belle, miután eloldották a hajókötelet, és elindultak lefelé a folyón. - Mindig azt hittem, hogy gonoszságból nem teszi, de, gondolom, csak arról volt szó, hogy Annie sosem engedte el egész napra.

— Mesélte, hogy egyszer megkérdezte Annie-t, hogy

elvihet-e téged egy kis tengerparti kirándulásra - mondta Jimmy. - Annie nem engedte. Azt mondta, akkor azt hitte, hogy az anyád rosszindulatú volt, de később rájött, hogy féltékeny volt a kettőtök közti szoros kapcsolatra.

— Nem értem, Mog miért nem hagyta ott soha, Annie néha olyan gonoszul bánt vele - tűnődött Belle.

— Miattad, természetesen - mondta Jimmy. - De szerintem Annie-t is nagyon szerette. Mesélte, hogy a nő, akié korábban a ház volt, állandóan piszkálta, Annie viszont mindig mellé állt. Mog nem fordít hátat azoknak, akik jók voltak hozzá.

— Szerintem nem volt elég önbecsülése, pedig ő tartott össze mindent - mondta Belle. - Meséld el, hogy váltak el. Annie nem akarta, hogy Mog vele menjen a panziójába?

— Annie csak saját magának szövögetett terveket — felelte Jimmy. - Akkoriban úgy véltem, hogy ez nem szép tőle, mert mintha egyáltalán nem törődött volna Moggal, de mint kiderült, így volt a legjobb.

— Kíváncsi vagyok, vajon mikor dönt úgy, hogy meglátogat. Vagy szerinted arra vár, hogy én menjek el hozzá? Jimmy vállat vont.

— Nehéz kiismerni. Senkinek se meséltem erről, de miután Noah kiderítette, hogy Amerikába küldtek, elmentem hozzá. Nemcsak az üzenetet akartam továbbítani, hanem meg akartam ismerni jobban, de nagyon kurtán viselkedett. Azt mondta, bárhová kerültél, nyilván írhattál volna pár sort. Erre emlékeztettem, hogy lehet, hogy meg is tetted, mivel azonban leégett a régi ház, a levelet nem tudják kézbesíteni.

— Küldtem egy képeslapot New Yorkból - mondta Belle. — Eszembe se jutott, hogy talán már nem ott laknak. Mindig Jake's Courtban képzeltem el őket, Mogot, amint tereget, anyámat meg a konyhában vacsorázni a többi lánnyal.

És persze téged is, amint a nagybátyádnak dolgozol. New Orleansban gondoltam rá, hogy írok egy rendes levelet, de végül letettem róla, mert azt gondoltam, csak rosszabb lenne Mognak és Annie-nek, ha megtudnák, mi történt velem.

- Meg tudom érteni - mondta Jimmy. - Annie viselkedését azonban nem értettem, felbosszantott. Mindent úgy adott elő, mintha ő lenne az áldozat. Ezt meg is mondtam neki, erre elzavart.

Jimmy ezután beszámolt Belle-nek arról, hogyan próbált a nyomára bukkanni. Belle elmosolyodott, amikor a fiú elmesélte, hogyan tört be Kent irodájába és a házába Charingben.

- Nem találtad furcsának azt a házat? - kérdezte Belle. - Én csak a hallt és a nappalit láttam, de minden olyan csinos és takaros volt, egyáltalán nem olyan, mint egy efféle szörnyetegtől várná az ember.

- Én is ugyanerre gondoltam. Kíváncsi lennék, vajon kiderül-e valaha, hogy miért - mondta Jimmy elgondolkodva. - Lehet, valóban azt tervezte, hogy odaviszi Millie-t?

Belle elképzelte Millie-t bezárva egy emeleti szobába, és ki rázta a hideg.

- Inkább ne beszéljünk erről, Pascalra emlékeztet. Szerintem ő és Kent egyformák voltak.

- Ígérem, egy nap majd arra ébredsz, hogy milyen sokat nyertél az élményeiddel, bármilyen szörnyű volt az elmúlt két év - mondta a fiú.

Belle kérdően felvonta a szemöldökét.

- Kétlem, hacsak nem arra ébredek, hogy Edward király szerelemgyereke vagyok - mondta kuncogva.

Jimmy elmosolyodott.

- Pedig velem megtörtént. Annyira felzaklatott az eltűnése, te voltál az egyetlen barátom, és hirtelen eltűntél. De csodák csodájára az életem sokkal jobb lett emiatt.

A tűz után Mog hozzánk költözött, a nagybátyám felvidult a társaságában, és amíg együtt kutattunk utánad, új célja volt az életünknek, és szorosabb lett köztünk a kapcsolat. Még a vendéglőben is megnőtt a forgalom.

- Persze, értem, hogyan lett jobb az életed - mondta Belle. — De nem hiszem, hogy én valaha is ki tudom majd jelenteni, mennyire örülök, hogy prostitúcióra kényszerítettek.

- Nem, azt nyilván nem, de más dolgok jobbra fordultak. Csak akkor tűnik fel, amikor a múltra gondolok. Szörnyű volt Mogot gyászolni látni, én is nagyon aggódtam. Sötét, vészterhes idők voltak. E nélkül azonban képes lettem volna valaha is megszeretni és tisztelni a nagybátyámat? Nem hiszem. Mog, akit imádok, belépett az életembe, és Noah személyében első osztályú baráttra leltem. Cserébe ők önbizalmat adtak, és megtanultam vezetni a vendéglőt. Úgy érzem, igazi családom van — és jövőm. És nem csak nekem, nézd meg, milyen boldog Mog és Garth bácsi. Három ember, akinek jobbra fordult az élete.

- Akkor, gondolom, nekem is vissza kell néznem, hátha találok valamit, amivel gazdagabb lett az életem — mondta Belle.

— Ehhez még túl korai. Még mindig bánt az elvesztett ártatlanságod, és azok emléke, akik bántottak. De lefogadom, hogy találkozta emberekkel, akiknek örültél, és láttál olyan dolgokat, melyek elgondolkodtattak. Egy nap majd felébredsz, és hálás leszel mindezért, ahogy én is.

— Talán - mondta Belle. Akinek őszintén örült, hogy megismerhette, Etienne volt, ezt azonban nem mondhatta ki, ezért inkább vidámabb témákra terelte a szót.

Belle elbűvölőnek találta Greenwichet a takaros kis házakkal és fogadókkal a folyó közelében, távolabb pedig az elegáns György korabeli épületekkel. Káprázatosnak találta a Királyi Kórházi Iskola és a Tengerészeti Akadémia épületét az előttük elterülő zöld gyepel. Miután pitét és krumplipürét vettek egy folyóparti árustól, megmászták a dombot, hogy megnézzék az obszervatóriumot, leültek egy padra, hogy élvezzék a kilátást.

- VIII. Henry itt született a palotában - mondta Jimmy, aki sokat tudott a történelemről. - De leégett. Régen az obszervatórium helyén állt a greenwichi palota, ahol a szertőit tartotta. Lenyűgöző látvány lehetett, amikor királyok és királynők hajóztak a folyón a királyi uszályokon. És különös belegondolni, hogy az időt is itt mérik, és a hosszúságot, hogy az emberek hajózni tudjanak.

— Szívesen vezeted a Ram's Headet, vagy vannak más terveid? — kérdezte Belle. Sok mindenről beszélgettek. Jimmy mesélt Edward király temetéséről és V. György egy évvel későbbi megkoronázásáról, amikor egész éjjel fent maradt, hogy jó helyet találjon, ahonnan nézheti a királyi menetet. Elmagyarázta, miket csináltak a szüfrazsettek, amíg Belle távol volt, milyen sokukat etették erőszakkal a börtönben, és hogyan halt meg az egyik, amikor a király lova alá vetette magát az epsomi lóversenyen. Azt mondta, Mog és Garth összekapott miattuk néhányszor. Mog csodálta őket, Garth szerint azonban otthon kellene maradniuk, és a családjukról gondoskodniuk, a politikát és a szavazást pedig a férfiakra bízni.

Beszéltek a Titanic elsüllyedéséről is, ami április 15-én történt, amikor Belle még a párizsi klinikán gyengélkedett. Noah mesélte, hogy ezerötven ember veszett oda, amikor a hajó nekiütközött a jéghegynek, de talán azt hitte, hogy felzaklatja Belle-t, ezért nem mondott többet, a francia

nyelvű újságcikkeket pedig nem tudta elolvasni. Jimmy azonban ismerte az egész történetet, és olyan részletesen adta elő, mintha ő maga is ott lett volna a hajón.

Belle észrevette, hogy habár Jimmy sokat beszélt aktuális eseményekről, szomszédokról, Mogról és Garthról, nem válaszolt a kérdésére a munkájával kapcsolatban. Ezért még egyszer fölvette a kérdést.

— Szerintem, miután Garth bácsi és Mog összeházasodtak, itt akarják majd hagyni London belvárosát — felelte Jimmy. - Gondolom, maradhatnék, hogy egyedül vezessem a vendéglőt, de nem igazán szeretném. Húsvétkor mind elmentünk Blackheathbe, mielőtt megtudtuk, hogy megtaláltak. Akkor még másról sem tudtak beszélni, csak arról, hogy ott nyitnak vendéglőt, de amióta hazajöttél, mindez feledésbe merült.

— Hol van Blackheath? - kérdezte Belle.

Jimmy a hátuk mögé mutatott.

— A Greenwich Park túloldalán. Azon keresztül vezet az út Doverbe, és mivel olyan sokan vesznek manapság autóbilt, kiváló lakhely lenne. Ráadásul rengeteg új házat építenek arrafelé. Ha Garth talál egy vendéglőt, akár szobákat is kiadhatna. Szerintem pompás ötlet. Heath csodálatos hely, kis tavai vannak, és éppen vásár volt, amikor ott jártunk. Nyáron kriketteznek, a falu pedig elbűvölő.

— Úgy tűnik, nagyon szeretnél odaköltözni — mondta Belle. - Érdeemes lenne kalaposboltot nyitni arrafelé?

Jimmynek és Mognak már elmesélte, hogy Amerikában kitanulta a kalapkészítés mesterségét, és hogy boltot szeretne nyitni, de a hazatérés izgalmi és a rendőrségi ügy miatt nem reagáltak semmit.

— Tökéletes hely az ilyesmihez - mondta Jimmy. - Olyan, mint egy falu, nagyon középosztálybeli, sok férfi a

városban dolgozik, és a feleségeik büszkék arra, hogy divatosak és jól öltözöttek.

Belle izgatott lett a gondolattól, hogy olyan helyen kezdhet új életet, ahol senki sem ismeri. De szinte azonnal elmúlt a jókedve, amikor eszébe jutott, hogy a gyilkosság koronatanújaként a története mindenhová követni fogja.

- Mi az? - kérdezte Jimmy, amikor Belle elkomorult.

Elmagyarázta.

- Az emberek nem sokáig emlékeznek az ilyesmire - vigasztalta a fiú. - A régi újságot gyűjtősnak használják, ez minden, vége. Csak a család és a közeli barátok felejtenek nehezen. De megváltoztathatod a neved, és akkor senki sem fog összefüggésbe hozni a tárgyalással.

Belle ezen elgondolkodott.

- Nem tudom elképzelni magam bármi másnak, mint Belle Cooper - mondta végül.

- Lehetnél Belle Reilly, ha hozzám jönnél.

Belle félt, hogy a fiú erőltetni fogja, ám a félvállról odavetett megjegyzés hallatán fölkacagott.

- Egy lánynak sokkal komolyabb indokra van szüksége a házassághoz a névváltoztatásnál - mondta.

- Igaz - felelte a fiú továbbra is hanyagul. - De ha mind Blackheathbe költözünk, egy ilyen pokolian tisztas környékre, el kellene játszanom a fivéredet, hogy ne pletykáljanak rólunk az emberek. Márpedig az nagyon összekuszálná a dolgokat. Sokkal könnyebb lenne úgy bemutatnom téged, mint a feleségemet. És így te is könnyebben tudnál boltot nyitni - a főbérlők nagyon gyanakvóan tekintenek a magányos női bérlőkre.

Belle tudta, hogy nyugtalankodnia kellene a beszélgetés témájától, mégsem aggódott. A fiúnak mindenben igazsága volt.

— Úgy értettem, csak névlegesen lennénk férj és feleség
- mondta a fiú gyorsan, mielőtt Belle válaszolhatott volna. - Tisztában vagyok vele, hogy azok után, amiket átéltem, az hiányzik a legkevésbé, hogy egy újabb férfi irányítsa az életemet.

Belle érezte, hogy a fiú őszintén beszél, és meghatódott.

- Tisztességtelen lenne veled szemben — mondta halkán.

— Úgy érted, ha nem akarnád megosztani velem az ágyad? — kérdezte a fiú nyíltan.

- Hát igen, meg hogy nem úgy érzek irántad - mondta Belle vonakodva. - Nagyon kedvellek, Jimmy, meg is bízom benned, és jó barátok lehetnénk, de... — Elhallgatott, mert nem tudta, hogyan fogalmazza meg.

- Idehallgass - mondta a fiú, és megfogta a kezét. — Én csak javasoltam valamit, semmi több. Csak azt szeretném, ha felépülnél mindabból, amin keresztülmentél. A barátod vagyok és támogatlak, bárhogyan is döntesz.

Belle a fiú sárgásbarna szemébe nézett, és ugyanazt látta, amit az első alkalommal, amikor megismerkedtek. Őszinteséget.

Keresztülsétáltak a Greenwich Parkon, a túlsó végében lévő vaskapuig, és Jimmy elmagyarázta, hogy a lábuk előtt elterülő füves rész Blackheath. Néhány gyerek játékhajót úsztatott a tóban, a kisfiúk matrózruhát, a kislányok bájos ruhácskát viseltek, és az anyjuk vigyázott rájuk, némelyiknél babakocsi volt, és néhányan a padokon ültek.

A Heathen túl Belle egy csúcsos templomtornyot pillantott meg. A táj annyira eltért a lármás és mocskos Seven Dialstól, hogy elállt a lélegzete.

— Anyám egyszer elhozott ide, amikor akkora lehettem, mint az a kisfiú. - Jimmy egy hétévesforma fiúra mutatott.

— Sose mondta, de szerintem azt kívánta, bárcsak ilyen helyen élhetnénk, és én is hajókat úsztathatnék, ahelyett,

hogy az utcán játszom. Keményen kellett dolgoznia, hogy eltartsa bennünket. De sosem panaszkodott.

- Ezért szeretnél ideköltözni? - kérdezte Belle.

- Gondolom, talán részben. Szeretném, ha egyszer saját gyerekeim lehetnének, akiket idehozhatok, hogy hajókat úsztassunk és krikettezzünk. De leginkább arra vágyom, hogy ilyen nyílt vidéken élhessek, hogy minden reggel márdárra ébredjek, és egyszerűen boldog legyek.

- Szerintem csodálatos ambíció - mondta Belle, és rádőbbsent, hogy ő is ugyanerre vágyik.

A következő napokban, amikor éppen nem Mognak segített a házimunkában, Belle sokat gondolt a napfényben fürdő Heathre, a tóra és a játék hajókra. Azt már megértette, mennyire kockázatos lenne Seven Dials környékén kalaposboltot nyitni, mivel már rengeteg kalaposüzlet volt az Oxford Streeten és a Regens Streeten. Blackheath tökéletesnek tűnt, és amíg a kalaposboltról álmodozott, meg tudott feledkezni az elmúlt két évről, és hogy mi minden vár még rá a közeli jövőben, ha letartóztatták Kentet és Sandát.

Ám a rendőrség egyelőre nem tudta elfogni a két férfit, és Belle mindennap egyre feszültebb lett emiatt. Tudta, nagyon valószínű, ha Kent meghallja, hogy visszatért Angliába, megkeresi és megöli. Azt is tudta, hogy Garth és Jimmy is ugyanerre gondol, mert éjszakára gondosan bezártak minden ajtót, és ragaszkodtak hozzá, hogy ne menjen el otthonról kíséret nélkül.

Jimmy napközben és esténként nagyon elfoglalt volt, de miután bezárták a bárt, Belle-lel leültek a konyhába a tűzhely mellé beszélgetni. Belle apránként mesélt neki New Orleansról, Faldóról, és arról, hogyan jutott Marseille-be. Először sok mindent kihagyott belőle, és csak a

szórakoztató részekről mesélt, vagy külső szemlélőként az eseményekről. Ám amikor látta, hogy a fiú nem riad meg a hallottaktól, elárulta neki a teljes igazságot.

— Az a fiú nagyon megértő - jegyezte meg Mog aznap, amikor Jimmy elkísérte Belle-t a Bow Streetre, hogy elolvassa és aláírja a tanúvallomását. — Gondolom, a bárban sok mindent hallott már — errefelé senki sem marad sokáig ártatlan. De ő nem ítélkezik, és talán ezt szeretem benne a legjobban.

Belle mélységesen egyetértett. Még azzal is ugratta Jimmyt, hogy kitűnő pap válna belőle.

- A gyónást még végig is tudnám hallgatni - nevetett fel a fiú. — De az imádkozás meg ilyesmi kiborítana.

Belle eltűnődött, vajon az „ilyesmi” a cölibátust jelentette-e. Tudta, hogy a fiú udvarolt egy-két lánynak, amíg ő távol volt, de sejtette, hogy még mindig szűz. Nem tudta kivenni a fejéből a fiú ajánlatát, és a legkülönösebb időpontokban jutott az eszébe. Úgy gondolta, az lenne a világon a legegyszerűbb, hogy elfogadja; így mindenki boldog lenne, még ő maga is, mert az idő múlásával egyre jobban megkedvelte a fiút. De még mindig Etienne-re gondolt, és abban reménykedett, hogy egy nap eljön érte, habár nem volt tisztességes Jimmyvel szemben, hogy táplálta a reményeit.

Csak hogy Etienne-től nem érkezett levél. Belle már két hete Londonban volt, és bár azt mondogatta magának, hogy egy franciaországi levélnek több időre van szüksége, hogy megérkezzen, a szíve mélyén tudta, hogy nem fog levelet kapni tőle.

Garth sosem engedett be nőket a kocsmába. Az ilyesmi korántsem volt szokatlan; a szállodai bárakon és a színházak melletti söntéseken kívül minden fogadós így tett. Mog

néha segített ebédidőben felszolgálni, esténként azonban soha, azokat a nőket pedig, akik néha megpróbáltak bejönni, Garth „éjszakai pillangókénak” nevezte, és kitessékelte őket.

A kifejezés pontatlan volt, mivel Seven Dialsben sosem vártak éjszakáig, reggel kilenctől kint álltak az utcasarkon. Belle gyerekkora óta kint álltak az utcasarkon, ám akkoriban fel se tűntek neki. Most viszont nemcsak észrevet-
te őket, hanem meg is esett rajtuk a szíve: piszkosak és ki-
merültek voltak, ráncos mellüket alig takarta a ruhájuk,
hajukat hetek óta nem mosták meg, és soványak voltak,
mert étel helyett inkább olcsó gint vettek, ami segített a feledésben.

A konyhában üldögéltek egyik este, amikor Belle és Mog harsány női hangokat hallott a bár felől, Belle meglepetten pillantott fel a vázlatfüzetéből.

- Mi folyik odakint? — kérdezte.

Mog letette a kézimunkáját, és kinézett az ablakon.

- Hát, nem esik, többnyire csak olyankor próbálnak be-
kéredzkedni Garthhoz. Valami történhetett odakint az ut-
cán. Megyek, megnézem.

Kinyitotta a bárba nyíló ajtót, és kikukucskált.

- Jimmy! — kiáltotta. — Mi folyik itt?

Belle nem hallotta a fiú válaszát, de Mog visszajött, és leült.

- Azt mondta, mindjárt bejön és elmagyarázza. De egy
egész csoport lány van odakint, mintha a Pearlból jöttek
volna, és Garth mindnyájukat meghívta egy italra. Úgy-
hogy valami történt.

A Pearl egy bordélyház volt két utcával arrébb. Mog egy-két napja emlegette, mert úgy hírlott, Kent tulajdona.

- Talán a rendőrség razziázott náluk, és végre megtalál-
ták? - vetette fel Belle.

— Ha így történt, biztos bevitték volna a lányokat az őrs-
re - mondta Mog, és idegesen összevonta a szemöldökét.

Nyugtalanító volt hallgatni az egyre hangosabb zsvajt, anélkül, hogy tudnák, mi folyik odakint. Mog többször is az ajtóhoz lépett hallgatózni, de nem tudta kivenni, hogy miről van szó. Aztán megszólalt a gong, jelezve a vendégeknek, hogy elérkezett a zárás ideje, és a hangok lassan elhalkultak, ahogy mindenki elment.

Végül belépett Garth. Komor volt az ábrázata.

— Mi történt? - kérdezte Mog, és odalépett mellé, hogy átölelje a derekát.

— A rendőrség razziázott a Pearlben - mondta. — Kent odabent volt, de puska volt nála, és lelőtt egy rendőrt, majd kiszökött a hátsó ablakon. Egész Seven Dials felzúdult. A lányok azért jöttek, hogy figyelmeztessék Belle-t.

HARMINCHETEDIK FEJEZET

Belle egész éj jel forgolódott, tudta, hogy Mog ott van mellette, és hogy Jimmy és Garth felváltva őrködnek odalent.

Mielőtt lefeküdt aludni, Jimmy emlékeztette, hogy mivel Kent már lelőtt egy rendőrt, fölösleges megölni Belle-t, tudniillik ezek után így is, úgy is lógni fog, akár látta Belle, mit művelt, akár nem. Garth szerint Kent megpróbál majd kijutni valahogy az országból, és szerinte a férfi ésszerűtlenül viselkedett. Belle azonban már tudta, az olyan férfiak, mint Kent vagy Pascal, nem szoktak logikusan cselekedni.

Kinéztek a hálószoza ablakából, mielőtt lefeküdtek, és látták, hogy két rendőr járőrözik a Monmouth Streeten. Mog azt mondta, Seven Dialsben még többen lehetnek, és feltűnőnek találta, mekkora csönd van odakint, még részegek és szajhák sem mászkálnak az utcán, mint máskor. Belle végül álomba merülhetett, mert arra riadt, hogy valaki kopog az ajtón odalent, és látta, hogy már fölkelt a nap.

Mog úgy pattant ki az ágyból, mint egy megriasztott macska, és kendőt terített a vállára.

— Maradj itt - parancsolt rá Belle-re. — Csak a lépcsőig megyek, megnézem, Jimmy vagy Garth válaszol-e.

Belle az órára pillantott, és látta, hogy már fél hét van. Mivel tudta, hogy úgysem lesz képes visszaaludni, fölkelt és felöltözött.

Mog visszajött a szobába.

- Noah az - mondta. - Jimmy beengedte.

Belle lesietett, és Jimmyt, aki időközben felöltözött, a konyhában találta Noah-val, Garth pedig még mindig csak nadrágot és mellényt viselt, és álmosan ásítózott.

- Noah elment a rendőrsre a legújabb hírekért - mondta Jimmy.

Belle fölrakta a teáskannát. Néha úgy érezte, kezd olyan-ná válni, mint Mog, mert ő is mindig ezt csinálta krízis-helyzetben.

- Elnézést, hogy ilyen korán jöttem, de gondoltam, tudni szeretnétek. Sandát tegnap délután letartóztatták - mondta Noah. - Gondolom, beszélt, mint a vízfolyás, mert a rendőrség csak így tudhatta meg, hogy Kent tegnap éjjel elmegy a Pearlbe a bevételért. Senki sem érti, hogy azok az ostobák miért nem fogták el, mielőtt bement. Minden-esetre berontottak a Pearlbe, mint egy lovasosztag. Ment-ségükre szóljon, hogy szerintem nem számítottak rá, hogy Kentnek fegyvere lesz. Kent az emeleti szobában volt, amit irodának használt. Meghallotta a zajt, megpróbált kimász-ni az ablakon, és amikor belépett a rendőr, lelőtte.

- Meghalt?

- Ott helyben - mondta Noah komoran. - Fiatal ember volt, három kisgyerekekkel. Képzelmek, mekkora felfor-dulás támadt, azt mondják, az a hely olyan zezugos, mint egy nyúltanya, telis-tele szűk folyosókkal és kis szobákkal. Hatalmas lehetett a zűrzavar, sikoltoztak a lányok, a kli-ensek magukra rángatták a ruháikat, hogy eliszkolhassa-nak, mielőtt a rendőrök kikérdezik őket. Kentnek sikerült kimásznia az ablakon át a tetőre, onnan pedig, úgy tűnik, kijutott az utcából, és elmenekült a rendőrök elől, akik a Pearl előtt őrködtek.

- Szóval még mindig nem kapták el? — kérdezte Belle idegesen.

- Nem, de már javában vadásznak rá. Minden londoni rendőr őt keresi; semmi sem rázza fel őket annyira, mint ha megölik egy társukat.

- Ha tudták, hogy a Pearl Kent tulajdona, akkor eddig miért nem figyelték meg? — kérdezte Jimmy.

- Szerintem nem tudták. A madámot letartóztatták. Szerintem félt beködni Kentet.

Mog belépett a konyhába, arca falfehér volt a rémülettől.

- Mi lett a lányokkal? — kérdezte.

Noah vállat vont.

- Fogalmam sincs, de a házat már elkerítette a rendőrség. Ha a lányoknak van egy csöpp eszük, egy időre távol maradnak.

- Az az otthonuk, Noah - emlékeztette Belle, és eszébe jutott, milyen volt, amikor Millie-t meggyilkolták: hisztéria és rémület, de a lányoknak legalább megengedték, hogy a házban maradjanak. - Minden tulajdonuk odabent van, és a legtöbben nem tudnak hová menni.

- Gondolod, hogy el kellene mennünk innen? - kérdezte Mog.

Garth a nőre nézett, látta a rémületet az arcán, ezért odalépett hozzá, és védelmezően átölelte.

- Nem mehetek el innen, még ha akarnék se - mondta. — Amint kitennénk a lábunkat, betörnének ide, és nem engedlek téged vagy Belle-t a közelemből. Kent azonban úgysem mer idejönni. Nem ostoba, különben már napokkal ezelőtt elfogták volna. Úgyhogy maradunk, minden megy tovább, de nyitva tartjuk a szemünket.

- Reggelizzünk meg együtt — mondta Belle. Levette a serpenyőt a kempóról, mert tudta, hogy így Mog elfoglalja magát az asztalterítéssel.

Negyedórával később mind az asztal körül ültek, sonkát meg tojást falatoztak, és mindenki lecsillapodott.

- Tegnap este át akartam jönni - mondta Noah, és vett még egy szelet kenyeret. - Tegnap táviratoztak a párizsi szerkesztőségből, hogy a rendőrség megtalálta a másik lány holttestét. De olyan sokáig írtam erről egy cikket, hogy már nem akartam olyan későn idejönni.

- Pascal kertjében volt eltemetve? - kérdezte Belle. Li-babőrös lett a gondolattól.

- Nem, felásták az egész kertet, de semmit sem találtak. Egy üres telken találták a Sacré Coeur mögött. Egy munkás talált rá, amikor a földet egyengette a kövezéshez. A nyaklánc alapján tudták azonosítani, amit a nagyanyjától kapott.

- Hogyan halt meg? — kérdezte Garth.

- Muszáj erről evés közben beszélnünk? - kérdezte Mog remegő hangon.

Noah bocsánatot kért, mégis folytatta, és elmesélte, hogy a lányt megfojtották.

- De be tudják bizonyítani, hogy Pascal tette? — kérdezte Belle.

- Megtalálták a ruháját Pascal házában - mondta Noah. - Amit aznap éjjel viselt, amikor eltűnt. Ennyi elég, hogy elítéljék.

- A rendőrök helyében én kiverném belőle a vallomást - mondta Garth sötéten.

- Meg lennék lepve, ha nem tették volna már meg - vi-gyorgott Noah. — Most már bármelyik nap kitűzhetik a tárgyalást. Átmegyek Párizsba tudósítani.

- Nekem is mennem kell? - kérdezte Belle.

- Erősen kétlem. Philippe azt mondta, elég lesz nekik a vallomásod. Madame Sondheimet is letartóztatták. Az ő tárgyalására lehet, hogy el kell menned, de az még odébb

van. Az ő bűncselekményeiről még gyűjtik a bizonyítékokat, és persze mások is vannak még.

- Mi lesz Lisette-tel? - kérdezte Belle. - Tanúskodni fog?

- Hamarosan személyesen beszélhetsz vele, már úton van idefelé. — Noah szélesen elmosolyodott, és izgatottan csillogott a szeme. - Két napja kaptam tőle levelet. A fiával Normandiában vannak a nagynénjénél, és egy héten belül megérkeznek Doverbe. Ma megyek elintézni a lakhelyét. Közel lesz hozzám.

- Etienne is tud minderről? - kérdezte Belle, mert nem tudta megállni. Érezte magán Jimmy tekintetét, és remélte, hogy a fiú nem veszi észre az izgatottságát, és nem sejti meg, hogy riválisa akadt.

- A holttestről talán nem hallott, de Madame Sondheimről fog — rengeteget segített a francia rendőrségnek. Bátor ember, és most már nincs visszaút a számára. De úgy éreztem, küldetésévé tette, hogy megállítsa a fiatal lányok kereskedelmét, és gyanítom, hogy többé nem törődik a saját biztonságával.

Belle arra számított, hogy Jimmy tesz valami csípős megjegyzést, de nem így történt. A fiú ismét nagyot nőtt a szemében.

Később, éjjel, miután a vendéglő bezárt, Jimmy mesélte, hogy mindenki arról beszél, hogy Kent lelőtt egy rendőrt.

- Most persze mind azzal dicsekszik, milyen jól ismeri Kentet - dohogott Jimmy. - Bezzeg amikor két éve meg akartuk találni, egyik gerinctelen idióta se tudott róla semmit.

Belle fölnevetett. Mulatságos volt a máskor oly szelíd Jimmyt ilyen dühösnek látni.

- Erősen kétlem, hogy ismernék, egyszerűen ilyenek az

emberek. Lefogadom, hogy fél London azt állítja, hogy van olyan rokona vagy barátja, aki a Titanic fedélzetén volt.

Jimmy egyetértett vele.

- Amikor bekerült a hírekbe, másról se lehetett hallani. Fogadni mernék, hogy amikor Hasfelmetsző Jack tevékenykedett, több száz lány állította, hogy alig tudtak megmenekülni a karmai közül.

- A rendőrség még az utcán járőrözik? - kérdezte Belle. Garth még azt sem engedte neki, hogy kinézzon az ajtón.

- Igen, mindenütt ott vannak, és az emberek már panaszkodnak is miattuk. A kereskedők szerint senki se vásárol, az utcalányoknak nincs kuncsaftjuk, a zsebmeteszők meg hiányolják a zsebeket.

- A kocsmába se jönnek annyian?

- Ellenkezőleg, épp ez az érdekes, több vendégünk van, mint valaha. Ma este még olyanok is jöttek, akik nem is errefelé laknak.

- Annie házában is megnőtt a forgalom, amikor Viktória királynő meghalt - mondta Mog pajkosan. - Áruljátok már el, szerintetek miért gerjeszt be bárkit egy halott uralkodó?

Mindhárman nevetésben törtek ki, és alig bírták abba hagyni. Belle különösen mulatságosnak találta, mert el tudta képzelni a vad jeleneteket a bordély zárt ajtaja mögött. Azt viszont nem értette, hogy Jimmy min nevetett ennyire.

De a nevetéstől legalább mind jobban érezték magukat.

Amióta visszatért Londonba, Belle minden reggel maga takarított ki a bárban, és a többi teendőt Mogra hagyta.

A munka egyik előnye az volt, hogy így ő vehette át a postát. Tudta, hogy Jimmyt bántaná, ha levelet kapna Etienne-től, Mog pedig valószínűleg kíváncsiskodna, ezért nem akarta, hogy tudomást szerezzenek a levélről.

Mivel azonban már több mint két hete visszatért Londonba, és még nem kapott egyet sem, már majdnem lemondott Etienne-ről. Ám amikor reggel bement a bárba, és megpillantotta a fehér borítékot a padlón a levélnyílás alatt, rávetette magát. Legnagyobb öröme neki érkezett. A kötetényébe rejtette, és fölösont az emeletre, hogy elolvassa.

Nem volt rajta bélyeg, se francia, se más, de izgatottan feltépte, szinte arra számított, hogy Etienne Angliába jött, és így tudatja vele. Ám amikor megpillantotta a King's Cross-i címet a levélpapír tetején, csalódott lett. Az anyjától érkezett, és Belle-nek büntudata támadt a csalódottsága miatt.

Drága Belle!

Boldog vagyok, hogy épségben visszatértél Angliába. Kérlek, bocsáss meg, amiért nem látogattalak meg, de van egy kis feszültség Mog és köztem, ezért nem mehetek oda. Ma reggel piacra menet bedobtam ezt a levelet, abban a reményben, hogy délelőtt találkozhatunk a Maiden Lane-en, a kávézóban. Mognak ne szólj, mindig is szeretett kisajátítani téged, megpróbálna visszatartani. Fél tízenegykor várlak.

Szerető anyád

Belle többször is elolvasta a levelet, mielőtt visszarejtette a kötetényébe. A Mog iránti szeretete ellenére most már elég érett volt ahhoz, hogy lássa, Annie-nek sosem volt esélye arra, hogy igazi anyaként viselkedjen, mert Mog átvette ezt a szerepet.

Most, hogy Noah-tól már tudta, hogy Annie-t is belénkényszerítették a prostitúcióba, Belle már más szemszögből

látta anyja hidegségét és távolságtartását. Neki sosem kellett éheznie gyerekkorában, senki sem bántotta, sokkal jobb sora volt, mint a legtöbb lánynak az iskolában, akiket két, tisztos szülő nevelt.

Ha teherbe esett volna New Orleansban, vajon ő jó anya lett volna? Erre nem tudta a választ, senki sem tudja, amíg meg nem történik. Ám úgy érezte, el kell mennie az anyjához. Most már van bennük valami közös, és így talán barátok lehetnek.

A gond csak az volt, hogy tudta, hogy Garth, Mog és Jimmy nem fogja elengedni. Ha nem megy el a kávézóba, az anyja azt fogja hinni, hogy meg akarja szakítani vele a kapcsolatot. Belle úgy érezte, muszáj elmennie, ha másért nem is, legalább hogy elmagyarázza neki, Kent még szabadlábban van.

Még csak kilenc óra volt. Ma Mog dolga volt ágyneműt cserélni, Jimmy pedig fél tizenegyig a pincében fog dolgozni. Garth bárhol lehet; ő sosem volt a megszokások rabja. Ha gyorsan kitakarítja a bár, negyed tizenegykor kiosonhat az oldalajtón, és akkor még legalább fél óráig nem fogják észrevenni, hogy nem a bárban van.

Amíg dolgozott, poharakat mosott és szárított, és a bár tükreit és magát a bár tőrölgette, majd felmosta a padlót, belegondolt abba is, mennyire veszélyes lehet most egyedül kimennie. De sokan mondták, miután Kent lelőtt egy rendőrt, nem valószínű, hogy a környéken marad. De még ha így is lenne, biztosan elrejtőzne valahol, és nem mutatkozna a nyílt utcán vagy egy kávézóban.

Ha visszatér, majd azt mondja, hogy csak kalaphoz való alapanyagért ment el. Remélhetőleg észre sem veszik, hogy elment.

Miután végzett a bárban, Belle megmosta a kezét és az arcát, megfésülködött, és fölakasztotta a kötényt a

konyhaajtóra. Sajnálta, hogy nem elegánsabb, amikor Annie-vel találkozik. A zöld pamutruhát, amit viselt, Mogtól kapta, mivel a többi ruhája túl szép volt ahhoz, hogy abban takarítson, slamos volt és túl nagy, és úgy festett benne, mint egy konyhalány.

Garth kint volt a hátsó udvaron, Mog az emeleten énekelt, miközben ágyazott, és Belle csörömpölést hallott a pincéből, ahol Jimmy dolgozott. Most kell elmennie, amíg meglehet.

Szerencsére az oldalajtót nem kellett bezárnia maga mögött, így nem fogja elárulni a nyitva hagyott ajtó. Miután kijutott az utcára, beszaladt a szemközti síkatorba, és a Neal Streeten kötött ki. Négy rendőrt is látott, mire a piacra ért, de bármit mondtak az emberek a bárban előző este, az utcák ugyanolyan forgalmasak voltak, mint azelőtt. Belle hallotta, hogy az óra elüti a fél tizenegyet, amikor a Maiden Lane-re ért.

A Maiden Lane sokkal piszkosabb volt, mint emlékeiben. A bal oldali járdát elfoglalta egy épület mellett felhúzott állványzat, és több halom homok meg téglaváltó volt a járdára hanyva, ezért Belle átment a túloldalra. A Strand színházainak a hátsó ajtaja erre az utcára nyílt, és rengeteg szemeteskuka meg kartondoboz volt ezen az oldalon. Belle sehol sem látott kávézót, igaz, némelyik épület jobban kiugrott, mint a többi, ezért végigsétált az utcán, hátha megtalálja.

Hirtelen megragadta hátulról egy férfi, és betapasztotta a száját. Belle abban a pillanatban már tudta, hogy kelepcebe csalták, mielőtt azonban bármit tehetett volna, bevonszolták egy épületbe.

Megpróbálta megrúgni a támadóját, ám az a falnak lökte, és bezárta maguk mögött az utcára nyíló ajtót. Sötét volt odabent, mégis tudta, hogy Kent az, az alakja és a szaga

elárulta. Belle sikítani kezdett, a férfi azonban elhallgattatta egy ökölcsapással.

- Azonnal meg kellett volna ölnöm téged, tudtam, hogy még bajt hozol rám — mordult rá a férfi, és egy bűzös rongyot tömött Belle szájába. - Ezúttal végzek veled, de előbb még kijuttatsz engem Londonból.

Belle szeme kezdte megszokni a sötétséget, és látta, hogy a férfi kötelet vesz a kezébe, hogy megkötözze a kezét és a lábát, mint az első alkalommal, amikor elrabolta. Miután megkötözte, a vállára vette, és fölvitte az emeletre.

Belle-nek felfordult a gyomra a bűztől. A helynek olyan szaga volt, mint a legnyomorúságosabb bérházaknak: emberi ürülék, egér, penész és mocsok szaga. Akárcsak odalent, fönt is nagyon sötét volt, csak a nagy szoba túlsó végéből szűrődött be némi világosság. Belle törött székeket látott mindenfelé a többi törmelék közt, és azt gondolta, valaha klub vagy tánccsarnok lehetett, ám az utóbbi időben lecsúszott emberek lakhatták.

Kent olyan erővel dobta le a padlóra, hogy minden tagja belesajdult, a férfi pedig a szoba végéből szűrődő fény felé sétált.

Ahogy Belle ott feküdt a bűzös szenny közepén, sajgott az arca, ahol Kent megütötte, és eszébe jutott, hogy végül mindig mindent megbán. Miért nem hallgatott Garthra, amikor azt mondta, hogy ne menjen ki? De a sajnálkozásánál sokkal erősebb volt az iszonyata, hogy a saját anyja csalta ide. Miért tenne ilyet?

Mindez azonban többé nem számít, azok után, amit Kent tenni fog vele. Intelligens, ravasz ember, akinek nem maradt több vesztenivalója. Belle nem értette, hogy képzelheti, hogy vele ki tud jutni Londonból, de biztos volt benne, hogy a férfi már mindent kitervelt.

HARMINCNYOLCADIK FEJEZET

Jimmy feljött a pincéből és a bárba ment, arra számított, hogy Belle még mindig ott takarít. A lány azonban már végzett, minden ragyogott a tisztaságtól, a padló még nedves volt, ő azonban nem volt sehol. Azt hitte, talán fönt van Moggal, ezért fölszaladt az emeletre, Mog azonban egyedül volt, a használt ágyneműt szedegette össze.

- Hol van Belle? - kérdezte.
- A bárban takarít - felelte Mog.
- Már befejezte, és nincs a konyhában — mondta Jimmy,

és minden hálósobába benyitott, a lány azonban egyikben sem volt.

- Talán kint van az udvaron Garthszal? - vetette fel Mog.

Jimmy kinyitotta az ablakot, és leszólt a nagybátyjának, aki egy felfordított ládán ülve pipázott.

- Ott van veled Belle?

A nagybátyja visszakíáltott, hogy a lány a bárban van.

Jimmy azt felelte, hogy ott nincs. Kezdett aggódni.

- Hol lehet? — kérdezte Mogot, és ismét leszaladt, hogy megnézzze a szalonban, amit alig használtak.

A konyhában állt és ideges volt, amikor Mog néhány perccel később lejött az emeletről.

- Nem tetszik ez nekem - mondta. - Gondolod, hogy elment itthonról, hiába mondtuk neki, hogy ne tegye?

— Talán sürgősen szüksége volt valamire.

— Mégis mire?

— Nem tudom, Jimmy — felelte Mog. — De a lányok néha a fejükbe vesznek ezt-azt. Biztos sürgősnek tartotta.

— Fél tízkor feljöttem forró vízért, és akkor még söprögetett — mondta Jimmy. — Láttad azóta?

- Hát, szoltam neki, hogy lecserélem az ágyneműt, még viccelődött is, hogy nehogy visszamenjek az ágyba - mondta Mog. — Ez tízkor volt.

- Biztos az oldalajtón ment ki - mondta Jimmy. - Garth egész idő alatt a hátsó udvaron volt, arra nem mehetett.

— Mit szólna, milyen ravasz - mondta Mog. Aztán a fiú riadt arcára pillantott, odalépett mellé, és megpaskolta a karját. - Ne aggódj, biztos csak hajtűkre volt szüksége, vagy észrevett valakit az ablakból, akit ismert, és kiszaladt beszélgetni. Nem mehetett messzire.

- Nem tetszik ez nekem, Mog - mondta a fiú. - Nézd, levette a kötenyét, nem tenné, ha csak kiszaladna beszélgetni valakivel. Különben is már fél órája eltűnt.

Mog az ajtóra akasztott kötenyre nézett. Különösnek tűnt, hogy Belle fölakasztotta, máskor mindig egy székre tette, bárhová, csak nem a kampóra. Odalépett, hozzá és megtapogatta - Belle csak olyankor akasztotta föl, amikor nedves volt.

— Csontszáraz - mondta. Ám ahogy végigsiklott rajta a keze, valami keményet tapintott ki a zsebben. Belenyúlt és kihúzta a levelet, és ahogy elolvasta a tartalmát, elsápadt.

- Mi az? — kérdezte Jimmy.

- Levél az anyjától - nyögte ki Mog. - Csakhogy ez nem Annie írása, és bárki írta, találkozni akart Belle-lel.

Jimmy kikapta a kezéből a levelet, és elolvasta.

- De ez Annie címe — mondta. - Biztos, hogy nem ő írta?

- Egészen biztos. Húsz éven át mindennap láttam Annie írását, és ez nem az övé.
- De ezt nyilván Belle is tudja, nem?
- Az anyja sosem írt neki levelet; Belle legfeljebb néhány bevásárlólistát láthatott tőle. Azt meg már két éve nem látta. És nem hinném, hogy Annie valaha is azt mondaná, hogy nem akar idejönni; ő minden, csak nem gyáva.

Jimmy ismét a levélre pillantott.

- Maiden Lane, ott törtem be abba az irodába. Akkor még klub volt, de tizennyolc hónapja bezárt. - Mogra nézett, és szikrákat szórt a szeme. - Ez Kent műve. Odacsalta. Szólj Garthnak, és küldjétek oda a rendőrséget a Maiden Lane-re. Mondd neki, hogy a régi klub az a színház hátsó bejárata mellett. Odamegyek.

- Ne, Jimmy, fegyvere van! — kiáltott fel Mog rémulten, de elkésett. A fiú már az ajtó felé szaladt, és csak annyi időre állt meg, hogy fölkapja Garth furkósbotját, amit a bajkeverők elriasztására tartott a bárban.

Szélesebesen szaladt át a piacon. Hallotta, hogy kiáltoznak utána, de nem lassított, még csak nem is válaszolt. Egyetlen dolog járt a fejében: ki kell szabadítani Belle-t.

A Maiden Lane-en meg kellett pihennie egy pillanatra, mert szúrt az oldala, és nem kapott levegőt. Előrehajolt, amíg elmúlt a fájdalom, majd a régi klub ajtajához lépett. A körülötte összegyűlt szemétből látta, hogy már jó ideje nem használták. Sejtette, hogy James Colm, aki a klubot vezette, adott egy kulcsot Kentnek, hogy itt meghúzhassa magát, amíg lecsendesednek a dolgok. Habár a rendőrség tudta, hogy Colm is részt vett az emberkereskedelemben, valószínűleg nem is gondoltak arra, hogy Kent odabent lehet, mivel a klub már régen bezárt.

Az ajtó nem tűnt valami erősnek, ám ahogy Jimmy föl emelte a furkósbotot, hogy betörje, rádöbbent, hogy Kent

meghallaná, és felkészülten várná a puskájával. Talán még Belle-t is lelőné.

Nem volt más választása, föl kellett másznia, hogy az ablakon törjön be.

Körbeszaladt a Strandre, és eszébe jutott, hogy legutóbb, amikor betört, félt, hogy meglátják, Ez most nem számított, de remélte, hogy senki sem fog zajt csapni, ha meglátja, nehogy Kent megtudja, mi történik.

A botot az ingébe dugta, és elkezdett mászni. Most sokkal erősebb volt, mint régen, és könnyedén felkúszott a csatornán, majd föllépett a régi iroda ablakpárkányára. Az ablakok olyan sötétek voltak a mocsoktól, hogy alig látott valamit, de megállt az ablak oldalán, remélte, hogy a függönyök még mindig fönt vannak és eltakarják, és letörölte egy helyen az ablakot, hogy beleshessen.

Az iroda rendetlen volt. Látott egy régi matracot a padlón a szemét közt. Az irattartó szekrények eltűntek, ám az íróasztal maradt - Kent ott ült, és egy térképet tanulmányozott.

Az ablakkal szemben ült: ha Jimmy csak egy hangot is hallat, fölnéz. Jimmy ismét bekukucskált, hátha megpillantja a férfi puskáját. Ám ha a fegyver a szobában volt, nem látta. Belle-t sem látta sehol, de őt talán hátul hagyta a régi klubban.

Jimmy visszahúzódott, és végiggondolta, mit tegyen. Gondolt rá, hogy lemászik, megkér valakit a lenti boltokból, hogy menjen hátra, és dörömbölgjön az ajtón. Kent talán kimenne körülnézni, ő pedig betörhetne az ablakon, amint a férfi hátat fordít. Kent azonban valószínűleg magával vinné a puskáját. Jimmy nem akarta kockára tenni Belle életét.

Ismét belesett, és elcsodálkozott, milyen nyugodtnak tűnik a férfi, ahogy a térképet nézegeti, mintha csak egy

vakációt szervezne. De már nem volt olyan nett, mint akkor, amikor Jimmy két éve szimatolt utána. A haja akkor még sötét volt, csak a halántékán kezdett őszülni, most viszont szürke volt, és csimbókokban lógott mocskos, galér nélküli ingére. Egy ideje nem borotválkozhatott, de nem elég ideje ahhoz, hogy szakálla nőjön. Néhai, gondosan nyírt katonai bajusza elvadult, gyakorlatilag ránőtt a szájára.

Néhány ember már összegyűlt a járdán, és Jimmyt nézte. Jimmy hallotta a hangjukat, azt hitték, talán kizárták, és az ablakon próbál bemászni. Hallotta, hogy egy nő felkiált és figyelmezteti, hogy legyen óvatos, nehogy kitörje a nyakát, ha leesik.

Ekkor támadt egy ötlete. Ha ezek az emberek elegendő zajt csapnak, Kent fölkel, hogy megnézze, mi történik. Az asztal a második ablakhoz esik közelebb, és ott kevesebb a szemét, Jimmy pedig látta, hogy az ő ablaka alatt van néhány láda. Kent a könnyebben megközelíthető ablakon nézne ki, és ha megteszi, Jimmy be tud törni, és remélhetőleg le tudja teríteni Kentet, mielőtt a puskájáért nyúl.

Nem volt biztos terv; egyedül a meglepetés erejében bízhatott. Ráadásul gyorsan kell betörnie az ablakot, beugrania és leterítenie Kentet a furkósbottal, mielőtt az ellenfelének alkalma nyílna összeszednie magát.

Ám ez volt Jimmy egyetlen ötlete, és amíg az ablakpárkányon mérlegelte az előnyeit és a hátrányait, Belle odabent feküdt, halálos veszedelemben.

Ezért félig elfordult, és elkezdett hadonászni a karjával, mintha lecsúszna a párkányról. Tudta, hogy lentről nem látni, milyen széles valójában az ablakpárkány, és azt akarta, hogy az emberek kiáltozni kezdjenek.

- Kapaszkodj, hozunk segítséget! - kiáltott fel valaki.
- A lenti morajlás egyszeriben hangos ribillióba csapott,

és ahogy egyre többen csatlakoztak a lármához, egyre nőtt a hangzavar. Jimmy gyorsan belesett az ablakon, és látta Kentet fölkelni. Hogy biztos legyen abban, hogy a férfi az ablakhoz lép, Jimmy ismét úgy tett, mintha megcsúszna. Lentről hangosan sikoltoztak és kiabáltak az emberek, hogy kapaszkodjon; tudta, hogy Kent kinéz az ablakon.

Jimmy az ablakpárkányra tette a furkósbotot, amikor fölmászott. Most fölkapta, meglendítette, és teljes erejével betörte az ablakot. Ugyanabban a pillanatban becsukta a szemét, és előrevetette magát. Érezte az arcába csapódó üvegszilánkokat, de szorosan fogta a furkósbotot, és csak akkor nyitotta ki a szemét, amikor leért a földre. Megbotlott, majd megfordult, és látta, hogy Kent még mindig az ablaknál áll, de ő is felé fordult, és tágra nyílt a szeme a döbbenettől.

A furkósbotot a feje fölé emelve, Jimmy a férfinak esett, és teljes erejével lesújtott rá. Az ütés Kent vállát érte, és a férfi fájdalmasan nyüsztítve elhátrált. Jimmy ismét lesújtott, ezúttal még erősebben, a férfi fejére.

Kent a földre zuhant, mint egy zsák krumpli.

Jimmy alig látott a szemébe folyó vértől. Letörölte az ingujjával, és körülnézett. Kent zakója a ládákon hevert, a puská kiállt a zsebéből.

Fölkapta, a nadrágjába dugta, belerúgott Kernbe, hogy meggyőződjön róla, hogy valóban eszméletlen, és amikor nem mozdult, elindult, hogy megkeresse Belle-t.

A lány a padlón feküdt a lépcső melletti ajtónál, betömött szájával, szeme alatt jókora monoklival.

— Semmi baj, most már biztonságban vagy — mondta Jimmy, és kivette a rongyot a szájából. — Kent nincs

magánál, és nálam van a puskája. De vissza kell mennem, nehogy fölébredjen. Pár perc múlva itt a rendőrség.

- Szóval te voltál — csodálkozott a lány.

Jimmy fölnevetett. El akarta oldozni a lányt és megölelni, de nem volt kése, és félt, nehogy Kent magához térjen.

- Igen, én voltam, de tarts ki, kedvesem. Nem tudlak most eloldozni.

Belle nézte, ahogy a fiú visszament a szoba túlsó végébe a fény felé. Olyan nesztelenül, ruganyosan lépkedett, eszébe jutott, ahogy a jégen csúszott, amikor lementek a hóborította Embankment Gardensbe. Mintha egy egész élet telt volna el azóta.

Annyira félt itt a padlón, hogy kis híján bepisilt. Láta Kentet a szoba végében, de csak egy sötét, mozdulatlan alak volt. Nem tudta, mit csinált a férfi, de biztos volt benne, hogy azt tervezi, hogyan ölje meg. Nem volt reménye a menekvésre. Itt senki sem keresné.

Miután hiába próbálta kiszabadítani magát, feladta. Talán az a sorsa, hogy erőszakos halált haljon, amit csupán elhalasztott azzal, hogy megmenekült Pascaltól. Aztán hirtelen kiabálást hallott az épület elől. Remélte, hogy a rendőrség érkezett, ám a reményt elnyomta a még erősebb félelem, mert tudta, hogy Kent nem adná meg magát egykönnyen. Vagy elkezdene lövöldözni, vagy túszként használná őt. Tudta, hogy így is, úgy is meghalna, ha nem itt, akkor máshol.

Láta, amikor Kent fölkel az asztaltól, és hallotta a fül-siketítő üvegcsörömpölést. Hirtelen mindent elárastott a fény, és megpillantotta egy másik férfi sziluettjét, aki valami

nagy, nehéz tárgyat tartott a kezében, majd hallotta a puffanást és a fájdalmas kiáltást. Újabb puffanást hallott, majd a másik férfi megindult felé.

Az ellenfényben nem látta, hogy Jimmy az, csak akkor derült ki, amikor megszólalt. Belle arra gondolt, hogy az egész rendőrség képtelen volt elfogni és letartóztatni Kentet, Jimmynek azonban egyedül is sikerült.

- Jimmy, én hősöm - mormolta magában.

A fiú most lefelé kiabált valakinek az ablakból. Azt mondta, hogy jöjjenek be a hátsó ajtón.

- Törjék be! - kiáltotta. - Nem hagyhatom itt ezt a gazembert. És az egyikük oldozza el Miss Coopert. Meg van kötözve.

Hirtelen Belle félelme elmúlt, és már a bűzt sem érezte az orrában. Mintha felhők közt lebegne, ha lenézett, látta maga alatt a múltját, kiterítve. Kent volt mindennek az oka, és most, hogy elfogják, végre szabad lesz. Szabad, hogy mindent maga mögött hagyjon, szabad, hogy a saját életét élje.

Jimmynek igaza volt abban, hogy egy nap majd rájön, hogy valami jó is kisült a dologból. Kiismerte az embereket, a jókat és a rosszakat, és azokat, akik a kettő között voltak, mert a velük történt szörnyűségek megrontották őket. Megértette, hogyan tudja a becsvágy eltorzítani az emberek gondolkodását, és hogy a szerelem nélküli szenvedély soha senkit sem tud teljesen kielégíteni.

Az igazán gonosz emberek ritkák voltak. Kent ilyen volt, Madame Sondheim és Pascal is. Ám az olyanok, mint Martha, Sanda, és talán Madame Albertine Marseille-ben, csupán a kapzsiságnak és a rossz emberekkel való érintkezésnek köszönhetően váltak maguk is romlottá.

A mérleg másik oldalán azonban rengeteg jó ember volt. Mog és Jimmy mellett ott volt még Lisette, Gabrielle,

Philippe, Noah, Garth és Etienne. Néhányan talán vitatnák, hogy akárcsak ő maga, ők sem teljesen ártatlanok, mégis, jót cselekedtek, amikor arra volt szükség.

Belle hallotta a recsegést, majd a nehéz csizmák megnyugtató zaját a lépcsőn. Vége volt: Jimmyvel hazamehettek, ő pedig végre új életet kezdhet.

TEAM

HARMINCKILENCEDIK FEJEZET

Epilógus

Elindult a nászmenet, és ahogy Belle megfordult, hogy lássa Mogot bevonulni a templomba Jimmy karján, könnyek szöktek a szemébe. Már látta Mogot teljes pompában, amikor korábban segített neki felöltözni. Begombolta a parányi gombokat halványkék ruhája hátán, és föladta a fejére a kék-fehér kalapot, amit ő maga készített, de nagyon megható volt így látni, pironkodva, mosolyogva közeledni a jövődöbelije felé, mintha fiatal lány lenne.

Kora szeptember volt, csodálatos meleg, napos idő. A blackheathi Mindenszentek temploma előtt családi piknik zajlott; randevúzók párok sétálgattak együtt, az idősebbek pedig a padokon élvezték a napsütést. Lejjebb az utcában pedig a Railway Inn, álmaik vendéglője várta, hogy Garth és Mog Mr. és Mrs. Franklinként vegye birtokba.

Mog és Belle már három hónapja a Lee Parkban bérelt két szobában laktak, egy csöndes, fákkal szegélyezett úton, hogy Mog és Garth itt, Blackheathben köthessen házasságot. Garth és Jimmy a Ram's Headben maradt, nemcsak azért, hogy eladják, és megvárják, amíg hivatalosan is az övék lesz a Railway Inn, hanem az illendőség kedvéért is. Seven Dialsben senki sem aggódott az ilyesmi miatt. Azzal viszont mind tisztában voltak, hogy ha egy tisztas

környéken akarnak új vállalkozásba fogni, nekik is megfelelően kell viselkedniük.

Belle arra számított, hogy Moggal nehezen tudnak majd alkalmazkodni a kifinomult társadalom elvárásaihoz, de legnagyobb meglepetésére korántsem volt nehéz. Ha valaki rákérdezett, Mog azt mondta, hogy házvezetőnő volt, Belle pedig cseléd ugyanabban a házban. Maguk közt sokat nevettek ezen, mert sok tekintetben igaz is volt. Mog mindig nagyon előkelően viselkedett, és Belle-t is ugyanígy nevelte, ezért nem kellett attól tartaniuk, hogy lebuknak. Az egyetlen, amit nehezen szoktak meg, hogy a háziúr és a többi férfi, akikkel érintkeztek, úgy kezelte őket, mint-ha törékeny virágszálak lennének, sütnivaló és saját vélemény nélkül. Ám a három hónap alatt, amíg semmi más tennivalójuk nem akadt, mint sétálni, olvasni vagy varrni, mindketten figyelmesen tanulmányozták a középosztályt, ellesték a viselkedési normákat, és alaposan kipihenték magukat, mialatt a jövőjüket tervezték.

Most viszont, ahogy Belle elnézte Mogot, amint az oltárhoz közelít, ahol Garth már várja a vőfély, John Spratt, a legjobb barátja társaságában, tudta, hogy Mog örül, hogy vége a kényszerlustaságnak. Végre igazi otthont varázsolhat a vendéglő fölötti szobákból, és Garth örökre mellette marad.

- Mog igazán gyönyörű - suttogta Annie a fülébe. — A kalapja meg mintha a Bond Streeten készült volna, lényeg van érzéked a kalapkészítéshez. És milyen csinos vagy te is!

Belle-t felvidította az anyja dicsérete. Halvány rózsaszín, fodros műselyem ruhát viselt és fehér kalapot, maga készítette. Tudta, hogy soha nem kerül olyan közel Annie-hez, mint Moghoz, de mindketten próbálkoztak.

Az után a szörnyű nap után Kenttel, Garth elment

Annie-hez, és ragaszkodott hozzá, hogy az asszony meglátogassa a lányát, és elmagyarázza, mi történt. Belle akkor meglátta az anyja másik oldalát: egy sebezhető asszonyt, aki kemény burkot vont maga köré, mert azt hitte, ha távolságtartó marad, meg tudja kímélni magát a fájdalomtól.

Mint kiderült, egy férfi, aki a múltban ismerte Annie-t, megszállt a panziójában. Mivel ez az ember egyébként is olyan sokat tudott róla, és kedvesnek tűnt, Annie mesélt neki Belle-ről, sőt azt is elárulta, nem látta a lányát, amióta hazatért Franciaországból.

Miután Annie tudomást szerzett a levélről, amit állítólag tőle kapott Belle, megértette, hogy a vendége Kent segítőtársa volt, és azért küldték el hozzá, hogy Belle után szimatoljon. Nyilvánvalóan továbbadta az információkat Kentnek, aki aztán megírta a levelet.

Annie beismerte, hogy egyenesen a Ram's Headbe kellett volna jönnie, amikor Belle hazatért Franciaországból, ám a levélben leírtak egy része igaz volt. Szégyenkezett, amiért elhagyta Mogot, és csak magára gondolt, de egy éve, amikor Jimmy mindezt a fejéhez vágta, még úgy érezte, mindenki ellene fordult.

- Képtelen voltam belegondolni, hogy ugyanazokat a szörnyűségeket kell átélned, amiket nekem kislánykoromban — zokogta Belle-nek. - Kevésbé fájt halottnak képzelni, mert akkor megmenekültél volna a szenvedéstől, amit én is átéltem. Valahányszor Jimmy, Mog vagy Noah eljött hozzám, úgy éreztem, újra meg újra feltépik a sebeimet. Velük ellentétben én nem tudtam elhinni, hogy valaha is előkerülsz.

Belle megértette. Talán ha köztük is olyan erős kötelék lett volna, mint Mog és közte, Annie érezte volna a szíve mélyén, hogy életben van. Úgy érezte, az anyja szóalmat érdemel, nem pedig további megszégyenítést azzal, hogy

kizárják a lánya életéből. Azóta Belle két-három hetente meglátogatta az anyját King's Crossban. Mivel Annie sok hasonló dolgot átélt, mint Belle az elmúlt két évben, sokat beszélgettek ezekről a dolgokról, és néha sírtak, néha nevettek rajtuk. Belle úgy érezte, mindkettejüknek jól tesz, hogy őszintén beszélhetnek egymással.

Csodálta anyja üzleti érzékét és kemény munkáját. Mindkét házában tiszta és kényelmes szobákat kínált, reggelit és vacsorát a vendégei számára. Egymaga főzött meg mindent, és a takarítás nagy részét is ő csinálta, mivel csak egy mindenest segített be a munkába, mégis sokkal boldogabbnak tűnt, mint régen Seven Dialsben.

Annie volt az, akihez Belle tanácsért fordult, amikor Etienne végre küldött egy levelet, mert Mog Jimmy pártját fogta volna.

Etienne levele különös volt, nemcsak azért, mert nehezen ment neki az angol, hanem mert Belle úgy érezte, a férfi titkolni próbálja valódi érzéseit. Megírta, hogyan adott meg minden segítséget a francia rendőrségnek a gyerekereskedelem felszámolása elleni akciókban, hogy Madame Sondheimet és sok más embert, aki ebben részt vett, letartóztatták, és a tárgyalást várták. Még Pascal tárgyalását sem tűzték ki, de Etienne nem kételkedett benne, hogy a férfira guillotine vár.

Etienne mesélt Belle-nek a kis farmjáról, hogy csirkét és malacot tart, valamint citromfákat és olajfákat ültetett, és sokkal kényelmesebben rendezte be a házat. Olvasta az újságban, hogy Kentet letartóztatták, bíróság elé állították, és bűnösnek találták három lány — Millie és két másik — meggyilkolásáért, és megkérdezte Belle-t, hogy érzi magát most, hogy Kentet felkötik. Végül arra biztatta a lányt, hogy hagyja maga mögött a múltat, megírta, hogy

mindig a szívében őrzi az emlékét, és sok sikert kívánt neki a jövőben.

Annie gondosan áttanulmányozta a levél minden egyes szavát.

- Szerintem valóban szerelmes beléd — mondta végül —, de tudja, hogy nem való hozzád. Becsületes ember, és belátja, hogy csak még több boldogtalanságot okozna neked. Ahogy a farmjáról mesél, szerintem ő maga is tudja, hogy sosem tudna Angliában élni, te pedig nem akarnál Franciaországba költözni. Ám a sorok közt olvasva úgy vélem, abban reménykedik, hogy viszonzni fogod a szerelmét.

— Elmenjek hozzá? - kérdezte Belle.

Annie vállat vont.

— Ha megtennéd, biztosan tárt karokkal várna, és egy ideig nagyon boldogok lennétek. De meg kellene fizetned az árát, Belle. Őt már jól ismerik Franciaországban, és a múltja miatt rólad is rossz véleménnyel lennének. Aztán ott van még a felesége és a gyerekei elvesztése okozta mély fájdalom. Képes lennél egyedül, elszigetelten élni egy ilyen férfival, és sosem bánnád meg, hogy el kellett hagynod érte a szeretteidet? Vagy feladnod az álmod, hogy kalaposboltot nyitsz?

Belle hálás volt, amiért az anyja nem gúnyolódott azon, hogy disznókat és csirkéket kellene etetnie, vagy Etienne fát öntöznie, és földművesfeleségként élni. Úgy érezte, Annie még meg is érti a férfi iránt érzett testi vágyát, mégsem mondta, hogy ennyi nem elég ahhoz, hogy boldogok legyenek együtt.

- Szerintem képes leszel úgy érezni egy férfi iránt, mint Etienne iránt, ha találkozol valakivel, aki mindent megadhat neked - mondta Annie gyengéden. - Félek, hogy elből elutasítod ennek a lehetőségét. De meg kell próbálnod, légy nyitott, és ne állj ellent a szerelemnek.

Kent tárgyalására pont azelőtt került sor, hogy Belle Blackheathbe költözött. Behívták tanúskodni az Old Bailyre, ám a másik két gyilkosság miatt és a többi egy tucat - vagy még több - tanú, köztük Sanda miatt, aki koronatanúvá vált régi tetteitársával szemben, Belle szerepe sokkal jelentéktelenebb volt, mint várta. Fiatal korának köszönhetően, és mivel ugyanúgy Kent áldozata volt, mint Millie, nem tettek fel neki keresztkérdéseket, és hála Noah kapcsolatainak a vezető újságokkal, alig említették meg a nevét az újságírók, akik a tárgyalásról tudósítottak.

Kentet két héttel az ítélet kihirdetése után fellógatták, és Belle aznap szándékosan nem olvasott újságot. Nem akarta többé hallani a férfi nevét, sem olvasni róla.

Most pedig itt, a templomban, Mog és Garth esküjét hallgatva, a sötétség és erőszak mintha egy másik életben történt volna. Belle még soha életében nem volt ilyen boldog, minden nap újabb örömöket tartogatott számára, és úgy érezte, ismét kinyílt a szíve.

Jimmyre nézett az első sorban, aki kihúzta magát, sötétvörös haja olyan volt a beszűrődő napfényben, mint a csiszolt vörösréz. Magasabb volt a többi férfinál, szélesebb volt a válla, és erősebb és kedvesebb volt, mint bárki más. Mindig meg tudta nevetetni, Belle bármiről tudott vele beszélgetni, és aznap, amikor a fiú beugrott az ablakon, bebizonyította, hogy ugyanolyan bátor és rendíthetetlen, mint Etienne. Még mindig maradtak apró hegek az arcán és a nyakán; némelyik seb olyan csúnya volt, hogy két napig kórházban kellett feküdnie, amíg minden üvegszilánkot kiszedtek belőle, és az összes sebet összevarrták.

A fiú mindent tudott Belle-ről, Belle azonban még mindig ismerkedett Jimmyvel. Egyáltalán nem egy odaadó kiskutya volt, aki feltétel nélkül követi, mint először hitte, amikor visszajött.

Annie meglökte, és Belle felriadt, hirtelen rádöbbsent, hogy elkalandoztak a gondolatai, Mog és Garth kimondta az esküjét, és mindenki letérdelt imádkozni.

Belle követte a többiek példáját, de a szemhéján keresztül Noah és Lisette és a kis hatéves Jean-Pierre felé kukucskált. Jean-Pierre fehér matrózzruhát viselt, és imádni való volt. Ugyanolyan sötét haja és nagy, sötét szeme volt, mint az anyjának. Lisette lélegzetelállítóan festett ezüstszürke ruhájában és a hozzá illő tollas kalapban, amit Belle készített. Imádta az új életét Londonban - egy kis szanatóriumban dolgozott ápolónőként Camden Townban. Ugyanúgy szerette Noah-t, mint a férfi őt, és Belle úgy vélte, csupán napok kérdése, mielőtt bejelentik, hogy ők is összeházasodnak.

Noah sikeres újságíró lett. Megalapozta a hírnevét a szakmában az emberkereskedelemről írt alapos cikkekkel. Kikartásának és mások ösztönzésének köszönhetően Belgiumban megtaláltak három másik lányt is a listáról, akiket Kent és a társai raboltak el, és már hazahozták őket a családjukhoz. Jelenleg a Titanic túlélőiről írt egy cikksorozatot. Nemrég elárulta Jimmynek, hogy egy regényen is dolgozik, de arról nem volt hajlandó mesélni, hogy miről fog szólni.

A többi huszonvalahány ember az esküvőn Mog és Garth barátai voltak Seven Dialsból; boltosok, fogadósok, egy ügyvéd és egy orvos a feleségükkel, Garth és Jimmy azonban egy hete féktelen búcsúünnepséget szervezett a Ram's Headben, hogy régi vendégeik se érezzék elhanyagolva magukat, amiért ma nem hívták meg őket.

Két nappal ezelőtt egy fuvaros elhozta a bútoraikat és a holmijukat a Railway Innbe, Mog és Belle pedig berendezte az új otthonukat. Ma este és az elkövetkező négy napban Jimmy egyedül lesz ott, amíg Mog és Garth Folkestone-ba megy nászútra. Belle addig Lee Parkban

marad. Elmosolyodott azon, hogy Mog ragaszkodott hozzá, ne maradjanak kettesben Jimmyvel. Belle múltjának fényében ez nevetségesnek tűnt, ám amióta Blackheathbe költöztek, Mog megállás nélkül gardírozta. Váltig erősködött, hogy a jó hírért akarja megóvni.

Elénekeltek az utolsó éneket, majd Mog, Garth, John Spratt és Jimmy átment a szekrényébe aláírni az anyakönyvet. Az orgonista kellemes zenét játszott, és mindenki hal-
kan beszélgetett.

- Valamit el kell mondanom — szólott Annie. - Most szólok, mielőtt mindenki elkezdené a másikat csókolgatni és fényképezkedni kell. Szeretném, ha hétfőn vagy kedden bemennél Baily és Macdonald ügyvédi irodájába a Montpelieren aláírni a bolt bérleti szerződését.

Belle összevonta a szemöldökét.

- Mondtam már, hogy nem fogják hagyni, mivel hajadon vagyok.

Néhány hete már kiszemelte az üres boltot a Tranwuil Vale-en, Blackheath Village főutcájában, és rávette az ügynököt, hogy megmutassa. Tökéletes volt: parányi bolt csinos, íves ablakokkal, a hátsó szoba elég nagy ahhoz, hogy munkaszobának használja, valamit kint, a hátsó udvaron van egy kinti vécé. Még a bérleti díj is megfizethető. Belle-t azonban kerek perec elutasították.

Annie elmosolyodott.

- Most már nem fognak, rávettem őket, hagyják, hogy kezeskedjem a bérletért. Mivel van saját ingatlanom, és özvegynek hisznek, nem tudtak elutasítani.

Ha nem jött volna végig éppen a menyasszony és a vőlegény széles mosollyal a padsorok között, Belle megölelte

volna az anyját. Ehelyett halkán megszorította a kezét há-
lája jeléül, és odasúgta, hogy majd később beszélnek.

Az esküvői reggelit a Railway Innben tartották. Hagyomá-
nyos régi vendéglő volt palával borított padlóval, hatalmas
kandallóval és hosszú, ívelt bárpulttal. Az évek során elha-
nyagolták, de miután Garth birtokba vette, néhány napra
bezárta az esküvő előtt, hogy kicsinosíthassa.

Egy egész csapatot bízott meg, hogy felsikálják a pad-
lót, átfényezzék a bárpultot, az ajtókat, asztalokat és széke-
ket, és lefessék krémszínűre a kormos falakat. Most, csillo-
gó tükrökkel a csillogó bárpult mögött, virágcsokrokkal és
új pamutszövet függönyökkel az ablakok előtt teljesen át-
változott a hely. Egy helyi élelmezési vállalat két hosszú, T
alakban elhelyezett asztalt terített meg, és középre tették
az emeletes esküvői tortát, amit Mog maga sütött. Belle
reggel hat óta ott volt, virágokat rendezett az asztalon, me-
lyek illettek Mog százszorszép- és rózsaszín rózsabokrétá-
jához, és szegfűket is előkészített a férfiak gomblyukába.

- Nem lesz ilyen csinos és illatos, ha egyszer kinyitunk —
tréfálkozott Garth, ahogy a pincérekkel mindenkinek töl-
tetett egy pohár pezsgőt, mielőtt leültek enni.

- Ha azt hiszed, hagyom, hogy egy lebujt csinálj belőle,
hát tévedsz - vágott vissza Mog. - És ide nem csak férfiak
járhatnak majd. Úgy hallottam, a blackheathi hölgyek sze-
retnek betérni a szalonba egy pohár sherryre.

Mog újrakárpitoztatta a székeket a szalonban, mely le-
volt választva a bártól egy válaszfallal, szép színes üveggel
a tetején.

- Most, hogy házasok vagyunk, Mrs. Franklin - mond-
ta Garth, és gyengéden nézett az asszonyra —, azt teszed,
amit mondok.

Mindenki nevetett, mert nyilvánvaló volt, hogy Garth imádja Mogot, és mindenben kikéri a véleményét.

- Nehéz elhinni, hogy ugyanezzel a két emberrel éltünk akkor is, amikor megismerkedtünk — súgta Jimmy Belle fülébe. - A nagybátyám olyan indulatos és mogorva volt, Mog meg olyan, mint egy szürke kiséger.

Belle felkacagott. Ő csupán hírből ismert Garthot, de hallotta, hogy aki felbőszítette, azt kirugdosta az utcára. Mog sokkal öregebbnek látszott a koránál, slamposan öltözködött és senkivel sem feleselt.

Aztán a szerelemtől Mog kivirult, megjött az önbizalma, és Belle, amióta visszajött, arra ösztönözte, hogy divatosabb ruhákat viseljen, melyek kihangsúlyozzák csinos kis alakját. Többé nem fésülte olyan szigorúan hátra a haját, ami olyan fényes volt, mint a friss vadgesztenye héja - sokkal lazább kontyba fogta. Amikor leengedte és kifésülte lefekvés előtt, nem tűnt többnek huszonöt évesnél.

Lisette odalépett Belle mellé, mielőtt leültek enni.

- Igazán elegáns vagy ma - mondta angolul, kellemes akcentussal. - Nem csoda, hogy Jimmy rá se néz a többi lányra.

Belle fölnevetett. Mesélt Lisette-nek Jimmyről, amikor betegen feküdt a kórházban a Madame Sondheim házában átélt szörnyűségek után, és Lisette meg volt róla győződve, hogy egymásnak teremtték őket.

- Nincs is itt más hajadon rajtam kívül, ezért nincs vetélytársam — felelte Belle.

- Igaz, de ha lenne, Jimmy akkor is csak veled foglalkozna - mondta Lisette.

- Hogy megy Jean-Pierre-nek a beilleszkedés az új iskolájába? — kérdezte Belle. Noah és Lisette folyton Jimmyről beszélt, és egy kicsit fárasztónak találta.

- Nagyon boldog - mondta Lisette leplezetlen örömmel.

— Az angolja már olyan jó, mint az enyém. Jól tud olvasni, és szeret számolni.

— És örülsz, hogy Angliába jöttél?

— Ó, igen, nem hiányzik Franciaország, talán csak a jó bor és az étel. A hentes a minap azt mondta nekem: „ti, franciák, olyan háklisak vagytok”.

Ezen mindketten jót nevettek. Noah gyakran emlegette, milyen válogatósán vásárol Lisette zöldséget és gyümölcsöt. Hallgatólagos megegyezésük szerint a két nő soha nem beszélt a megismerkedésük körülményeiről. Másoknak azt mondták, hogy Noah mutatta be őket egymásnak, és csak Mog, Garth és Jimmy tudta az igazat.

— Hát, ma jófajta angol csemegét kapunk - mondta Belle. — Marhasültet körettel. — Elmesélte Lisette-nek, hogy az anyja segített elintézni a bolt bérleti szerződését, amire vágyott. - El kell jönnöd a megnyitóra - mondta. - Szabadjára eresztheted francia ízlésedet a blackheathi hölgyeken, és megmutathatod nekik, hogyan kell stílusosan kalapot viselni.

Lisette előrehajolt, és megcsókolta Belle arcát.

— A rossz idők mindkettőnk számára véget értek — sutogta. — Elhoztad nekem Noah-t, és remélem, hamarosan te is rájössz, hogy Jimmy hozzád való.

Csaknem három órával a kiadós étkezés és jókora adag bor elfogyasztása után a násznép kikísérte Mogot és Garthot az állomásra, hogy föltegyék őket a Folkestone-ba tartó vonatra. Mog olyan volt a krémszínű kosztümjében, mint egy divatmodell, az egyenes szabású szoknya éppen leért alacsony sarkú, barna lakkbőr bokacsizmájáig. Belle készítette hozzá a krémszínű nemezkalapot fonott krémszínű és barna szalaggal.

Ahogy a vonat elindult az állomásról, a vendégek szétszéledtek, legtöbben átmentek más peronokra, hogy föl szálljanak a Charing Crossba tartó vonatra.

Jimmy és Belle visszasétált a Railway Innbe, hogy kifizessék az ételmezési vállalat dolgozóit, akiket otthagytak takarítani.

- Furcsa lesz egyedül visszamenni a Lee Parkba - mondta Belle, ahogy kísértáltak az állomásról. — Már megszoktam, hogy Mog mindig velem van.

- Szerintem Annie abban bízott, megkéred, hogy vele mehess - mondta Jimmy. - Egy kicsit szomorúnak tűnt, amikor elbúcsúzott.

Annie korábban már elment, mivel vacsorát kellett készítenie a szállóvendégeknek.

- Nem hiszem, szerintem csak egy kicsit irigyelte Mogot. De nem kedves tőle, hogy segít megszerezni azt a boltot?

- Reggeli közben szinte mindenkinek mesélt róla, és saját örömein túl jó érzés volt anyját is kedvezőbb fényben feltüntetni.

- Megérdemled — mondta Jimmy. — Ott aztán rengeteg helyed lesz a kalapkészítéshez. Lassan elárasztják egész Lee Parkot!

Belle körülbelül hat hete komolyan nekiállt a kalapkészítésnek, és a fél tucat kész darab, valamint a több doboz dísz és más felhalmozott anyag valóságos műhellyé változtatta a nappalit.

Amikor beléptek a vendéglőbe, a pincérek már készen álltak a távozásra. Jimmy kifizette őket, és mindent megköszönt, majd bezárta mögöttük az ajtót.

- Segítség! - kiáltott fel Belle színlelt félelemmel. - Egyedül maradtam egy férfival!

- Ráadásul bezártam az ajtót — mondta Jimmy kajánul.
- Most pedig megbecstelenítelek.

- Kérem, ne tegye, kedves uram! — mondta Belle, és a konyhába szaladt. - Csak egy ártatlan cselédlány vagyok, ha meggyaláz, kinek fogok kelleni? — szólt hátra a válla fölé.

A fiú utánaszaladt, és fölkapta a karjába.

- Engedjen szabadon, uram! - mondta Belle.

Tudta, hogy a fiú csak játszik, de olyan jól érezte magát a karjaiban, hogy szinte beleolvadt az ölelésébe, és a nyakára tette a kezét, hogy közelebb vonhassa egy csókra.

A fiú ajkai olyan csábítóan melegek és puhák voltak, és amikor a nyelvük találkozott, Belle-t váratlanul elöntötte a forróság. Az egyik csókot követte a másik, majd a harmadik, és mintha megállt volna az idő, amíg egymást falták.

Jimmy húzódott el elsőként. Elpirult, és kapkodta a levegőt.

- És neked, te lány, szabadon kell engedned - mondta —, hacsak nem vállalod a következményeket.

- Méghozzá? — kérdezte Belle, és félénken a fiúra mosolygott.

- Hozzám kell jönnöd feleségül.

Hónapokkal ezelőtt Greenwichben a fiú tréfásan kérte meg a kezét, és azóta nem említette azt a beszélgetést. Amióta Moggal beköltöztek a Lee Park-i szobákba, és Jimmyvel meg Garthszal csak vasárnaponként találkoztak, Belle-nek egyre jobban hiányzott Jimmy, de továbbra sem akarta elhinni, hogy barátságnál több is lehet köztük.

Most viszont, a fiú csókjai után, már korántsem volt ebben olyan biztos.

- Szeretlek, Belle, mindig is szerettelek — mondta a fiú halkán. — Megismerkedtem más lányokkal is, amíg nem voltál itthon, de semmit sem jelentettek számomra, mindig csak rád tudtam gondolni. De most ideje, hogy hazakísérjelek, szerintem mindketten az esküvő hatása alá kerültünk,

a fejünkbe szállt a bor, én pedig nem fogok még nagyobb bolondot csinálni magamból azzal, bogy zaklatlak.

- Egyáltalán nem csinálsz bolondot magadból — mondta Belle. — Csak még egy utolsó csókot adj, mielőtt elindulunk.

A fiú a karjaiba zárta, és addig csókolta, amíg Belle úgy érezte, elájul a vágytól.

- Indulás haza - mondta a fiú, és kézen fogva az ajtóhoz vezette. - Szerintem időre van szükséged, hogy átgondold.

Aznap éjjel Belle álmatlanul hánykolódott az ágyban, képtelen volt kivenni a fejéből Jimmy csókjait, és hogy mennyire élvezte őket. Eddig csak öt férfit csókolt meg - Etienne-t, Serge-t, Faldót, Clovist és Jimmyt. Serge nem számított, habár a szeretkezésük gyönyörteli volt, Belle sosem áltatta magát azzal, hogy a szexnél többről szólt volna. Falso sem számított, mert őt csak felületesen kedvelte. Clovist mélyen megbánta. Ami pedig Etienne-t illeti, még gyerek volt, amikor a férfi megcsókolta, és valószínűleg csak azért szeretett bele, mert a férfi olyan kedves volt hozzá.

Mielőtt Moggal Blackheathbe költöztek, írt neki, és beszámolt az életéről Angliában, Lisette-ről és Noah-ról, valamint Mog és Garth esküvőjéről. Azt írta, reméli, hogy a férfi igazi boldogságra lel a kis farmján, de az érzéseiről mélyen hallgatott.

Most értette meg, hogy azzal a levéllel végleg lezárta a múltat. Sanyarú sora volt, amikor megismerkedett a férfival, akinek a kedvessége és bölcsessége segített átvészelni azokat az időket. Visszatekintve nem csodálta, hogy olyan sokra tartotta Etienne-t. Ráadásul ő szabadította ki Pascal karmai közül. Melyik nő ne szeretné ezért? Az elmúlt három hónapban viszont, amikor már biztonságban volt

és boldog volt, alig gondolt rá, és ha mégis eszébe jutott, már nem szomorkodott az elszalasztott lehetőségeken, csak hálás volt a férfinak, amiért mellette állt, amikor szüksége volt rá.

Ám ha Jimmy kisétál az életéből, őt nem tudná elfeledni egykönnyen. Része volt a múltnak, a jelennek, és Belle azt akarta, hogy a jövőjében is legyen szerepe. Vajon szereti?

Ha valaki a legjobb barátod, nem akarsz elveszíteni, és vágysz rá — ha ez nem szerelem, akkor micsoda?

Megpróbált a boltjára gondolni, elképzelni, hogyan rendezi majd be, és milyen lesz a kirakat a kalapokkal. Ám egyre csak Jimmy járt a fejében.

Mindenkit boldoggá tenne, ha összeházasodnának. Még az anyja is azt mondta, hogy a fiú egy kincs.

Mégis, mire vár? Milyen jel kell még ahhoz, hogy belássa, hogy ennek így kell lennie?

Kimászott az ágyból, és mint mindig, ha nem tudott aludni, fölvette a vázlatfüzetét és a ceruzáját.

Kalap helyett azonban egy fátylat rajzolt, ahhoz pedig egy esküvői ruhát.

Még alig pirkadt, amikor elkezdte, és annyira belemerült a részletek kidolgozásába, saját arcába a fátyol alatt, a gyöngydíszbe a ruhán, a földet söprő uszályba, még a habos rózsá- és narancsvirágcsokorba is a kezében, hogy teljesen megfeledkezett az időről.

Amikor befejezte, és az órára pillantott, meglepetten látta, hogy már kilenc óra.

Lenézett a kész rajzra, és elmosolyodott.

— Ezt nevezem én jelnek - mormolta. - Úgyhogy eredj, és szólj neki.

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Evelyne Noailles-nak felbecsülhetetlen segítségéért és a francia témakörökben végzett kutatómunkájáért. Hála-
san köszönöm, sokkal több segítséget kaptam tőled, mint
vártam.

Drága barátomnak, Jane Nortonnak, a bölcs asszonynak,
aki bemutatott Evelyné-nek. Egy nap majd meghálálom.

Jo Prossernek, amiért hajlandó volt a végtelenségig hall-
gatni a történetet, és zokszó nélkül járta velem Párizst a ku-
tatásaimhoz. Mihez is kezdenék nélküled?

Al Rose-nak *Storyville, New Orleans* című nagyszerű
könyvéért, mely rengeteget segített a hírhedt vörös lám-
pás negyed megírásában. Fantasztikus olvasmány volt, mely
életre keltett egy elképesztően szabados helyet és kort.

Végül, de nem utolsósorban drága szerkesztőmnék a
Penguin Books Kiadónál, Mari Evansnek. Bátorításod, tá-
mogatásod és barátságod nélkül aligha végeztem volna az
írással. Néha olyan hosszúnak és nehéznek tűnt, mint egy
elefánt vemhessége, de lelkesedésed és tanácsaid tartották
bennem a lelket.